

Ellen G. White Estate

EVANGELISERING

ELLEN G. WHITE

Evangelisering

Ellen G. White

1900

**Copyright © 2020
Ellen G. White Estate, Inc.**

Information about this Book

Overview

This eBook is provided by the [Ellen G. White Estate](#). It is included in the larger free [Online Books](#) collection on the Ellen G. White Estate Web site.

About the Author

Ellen G. White (1827-1915) is considered the most widely translated American author, her works having been published in more than 160 languages. She wrote more than 100,000 pages on a wide variety of spiritual and practical topics. Guided by the Holy Spirit, she exalted Jesus and pointed to the Scriptures as the basis of one's faith.

Further Links

[A Brief Biography of Ellen G. White](#)
[About the Ellen G. White Estate](#)

End User License Agreement

The viewing, printing or downloading of this book grants you only a limited, nonexclusive and nontransferable license for use solely by you for your own personal use. This license does not permit republication, distribution, assignment, sublicense, sale, preparation of derivative works, or other use. Any unauthorized use of this book terminates the license granted hereby. (See [EGW Writings End User License Agreement](#).)

Further Information

For more information about the author, publishers, or how you can support this service, please contact the Ellen G. White Estate at

mail@whiteestate.org. We are thankful for your interest and feedback and wish you God's blessing as you read.

Indhold

Information about this Book	i
1—Kald til evangelisering	9
Budskabet forkyndes	9
Evangeliets stadige udbredelse	12
Behovet for evangeliske medarbejdere	14
2—Storbys-masserne	17
I skyggen af den forestående dom.	17
Større vanskeligheder	21
Kaldet for et hurtigt arbejde	23
Særlige anledninger til at evangelisere	24
Vurdér de store byers behov	25
Særlige problemer ved storby-evangelisering	26
Løftet om en overdådig høst	30
3—Mindre samfund og landområder	32
Hovedvejene og bivejene	32
4—Planlægge den offentlige kampagne	38
Efterligne mesterevanglisten	38
Planlægge en større evangeliseringskampagne.	42
Gå frem i tro	44
Den højeste form for evangelisering.	47
Evangelisten og hans medarbejdere.	50
Fordelene ved at være to og to.	52
Evangeliets virkested	53
Ydrecenterne.	55
Planlægge møder i forstæderne og på tværs af byen.	56
Planlægge et blivende værk. (Se også side 321-326 løsen fuldstændig op.)	57
Finanser og budgettet.	61
Kampagnens forretningsførelse	65
5—Organisere evangeliske møder	67
Metoder og organisation	67
Evangeliseringsselskabet	69
Bønnens betydningen i rådslagningen.	70
Harmoni i variation	71

Når man bruger mere end ét menneskes metoder	74
Byområdet, en oplærngsskole	77
Genopvække og organisere menigheden til tjeneste	79
Præstens og evangelistens forhold.	83
Pas på for megen organisering.	84
6—Det offentlige arbejde.	86
Vort nuværende sandhedsbudskab	86
Fængsle folks opmærksomhed	88
Resultatrige og indtryksfulde reklamemetoder	93
Evangelisten som omtales offentligt.	95
Undgå opvisning og det sensationelle	98
Vær opmærksom på de rette fremgangsmåder	101
Sømmelighedens, forkyndelsens og indledningens platform	104
Holde interessen	106
Spørge- og forhørsmøder	109
Blive kendt med folk	112
Prædikener på tryk og litteratur	114
Debatten	117
7—Budskabet og dens præsentation	121
Ånden og måden budskabet bringes på.	121
Den evangeliske prædiken	126
Kristus centeret for budskabet	133
Profetisk forkyndelse der fængsler opmærksomheden	139
Holde os tilbage uden at fordunkle sandheden	144
Planer om sandheds-undervisning	146
Falske prøver og menneskegjorte normer.	152
8—Forkynde de særlige sandheder	157
Bebude genkomsten	157
Sandheden om helligdommen	160
Overbringe loven og sabbaten	163
Imødekomme sabbatsholderes problemer	171
Forkynde om ikke-udødelighed	177
Budskabet om kristen forvaltning	180
Hvordan Profetiens ånd præsenteres.	184
Forordningerne	197
9—Fastholde interessen	202
Prædike for den endelige beslutning	202
Appeller og kald fra alteret	205

Hjælpe sjæle til omvendelsen	207
Forsamle de interesserede	211
Metoder for endelige beslutninger	213
Møder fordomme og modstand. -	218
Se også s. 445, 446, Fordomme brudt ned.	218
Dåb og menighedsmedlemsskab	222
Løsne helt op.	232
Anstrengelsernes varighed og vælgte kampagne.	236
Afgøre mødernes succes.	238
10—Etablere og bevare de nyomvendte	242
Opfølgende metoder	242
Integrere nye troende i menigheden	246
Pastoral evangelisme	250
Åndelige lægmænd og nyomvendtes ansvar.	254
Hjælpe nye troende til at vinde sjæle.	256
Vogte nye medlemmer mod vildfarelse og fanatisme.	259
Kræve de frafaldne tilbage.	265
Gendåb	269
Sørge for menighedsbygningerne.	272
Videre til nye marker	276
11—Arbejdet i de store amerikanske byer	278
New York	278
Boston og New England	281
Byerne i øst— og sydstatene	285
Centralstaternes byer	290
Veststatsbyerne	291
12—Udbringe budskabet på andre kontinenter.	295
Udbasunere budskabet i Europa.	295
England og dens byer	300
Nordeuropæiske byer.	303
I Sydeuropa.	306
Arbejdet i de Australasiasiske byer.	308
13—Personligt arbejde	311
Behovet for personligt arbejde.	311
Vinde familier	315
Evangelisk vidnetjeneste.	317
Prædikanter giver bibellæsninger	318
Lær kunsten i det personlige arbejde.	320

Arbejde for de ældre.	323
Ellen G. Whites erfaringer og metoder som en personlig medarbejder.	324
14—Bibelunderviseren	331
Objektiv bibelundervisning	331
Personlige medarbejdere og kloge rådgivere.	333
Opsøge de tabte	335
Kvinder i evangeliseringen	337
Både mænd og kvinder kaldes til bibelarbejde.	340
Evangeliets besørgsgæst.	341
Kvinder i offentlig tjeneste.	342
Oplæring og baggrund.	343
Bibelunderviserens kvalifikationer.	346
Teknikker i bibelarbejdet.	349
Lektier fra mesterlæreren.	353
Resultatet af bibelarbejde	354
Tilstrækkelig løn for kvindelige medarbejdere.	356
Advarsler til bibellæreren.	358
15—Sangevangelisme	360
Sangens tjeneste	360
Musik i evangeliseringen.	363
Sangevangelisten	365
Læg vægt på sang i menigheden	368
Musikerne	369
Betimelige formaninger	370
16—Sundhedsevangelisme	373
En kile kommer ind.	373
Det sande formål med sundhedsevangelisering.	375
Forholdet til evangelieforkyndelsen.	377
Enkle arbejdsmetoder.	381
Et antitobak- og mådeholdsbudskab.	384
Sundhedsevangelisme i byerne	387
Institutionel evangelisering	389
Den helligede Læge og missionssygeplejerske.	394
17—Arbejdet for særlige klasser	400
Arbejd for alle klasser	400
Nå mennesker med midler og indflydelse	402
Prædikanter fra andre trossamfund.	407

Arbejde for middelklassen	409
Arbejdet for faldne mennesker	410
Den fremmede i vor midte	412
Nå katolikkerne	416
En stor høst fra jøderne.	418
Børneevangelisme	420
Dem i turistcentre	423
Gademødet	424
18—Hvordan falsk videnskab, kulter, ismer og hemmelige organisationer behandles	426
Satan får fodfæste gennem falske læresætninger	426
Mirakler ikke en prøve.	429
Falsk helligelse og hellighed	430
Panteisme og spiritualistiske teorier	433
Forskellige former for spiritualisme	436
Fanatisme og ekstremisme	441
Forkerte fremstillinger af guddommen	443
Skjulte selskaber	446
Bekæmpe fejlagtig lære	450
Medarbejderen og hans kvalifikationer	454
I tjenestens ånd	454
Værdsætte arbejdet	466
Samle sig om hovedopgaven	474
Sundhed og sundhedsprincipper	476
[Se også “The Medical Evangelist“, side 513-551.]	476
Evangelie-medarbejderens stemme.	481
Evangelistens personlige udseende.	485
Evangelistens hustru	488
Fasthold en høj moralstandard	491
Mellemskabsperioden	494
Kald til og forflyttelse af evangelisk medarbejder	498
Det sejrende budskab	502
Årsagen til forsinkelsen	503
Kraft til at afslutte arbejdet	505
Anledningens time nu.	509
Sejrens klimaks kommer hurtigt	512

1—Kald til evangelisering

Budskabet forkyndes

Kristi opgave var at undervise—Kristi sidste ord til sine disciple var: „Se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.“ „Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple.“ Gå til de fjernestliggende afkroge af jorden, og vid at hvor du end går vil min tilstedeværelse følge dig....

Vi har fået opgaven. Vi er pålagt at gå ud som Kristi budbringere, for at belære, undervise og overbevise mænd og kvinder om at rette deres opmærksomhed på livets ord. Og til os er forsikringen om Kristi varige tilstedeværelse givet. Hvilke vanskeligheder vi end kan strides med, hvilke prøvelser vi end må holde ud, er det nådige løfte altid vort: „Se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.“—*Manuskript 24, 1903.*

Budskabet en levende kraft—Da Kristus overgav sine disciple med hvervet, skildrede han dem ikke blot deres opgave, men han gav dem det budskab, de skulle bringe. Han sagde: „Idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer.“ Disciplene skulle lære andre det samme, som Kristus havde lært dem. Det, som han havde forkyndt, ikke blot personligt, men også gennem alle de gammeltestamentlige profeter og lærere, er indbefattet heri. Menneskers lære er udelukket. Her findes ingen plads for overleveringer, for menneskelige teorier og slutninger eller for kirkelig lovgivning. Ingen love, der er givet af gejstlige myndigheder, indbefattes i missionsbefalingen. Kristi tjenere skulle ikke lære andre noget af dette. „Loven og profeterne“ sammen med beretningen om hans egne ord og gerninger er den skat, der blev betroet disciplene, for at de skulle give den til verden....

[16]

Evangeliet skal ikke forkyndes som en død teori, men som en levende kraft, der kan forvandle livet. Gud vil, at de, der tager imod hans nåde, skal være vidner om dens magt.—*Den store mester, s 826 (dk 564) (1898)*

Menigheden er betroet budskabet—Vi lever nu i de afsluttende scener af denne verdens historie. Lad mennesker skælve med ansvarsfølelsen for at lære sandheden at kende. Verdens ende kommer. En rigtig overvejelse af disse ting vil lede alle til at indvie alt hvad de har og er til deres Gud....

Den tunge pligt med at advare en verden for dets kommende dom er over os. Fra enhver retning, fjern og nær, kommer kald til os om hjælp. Menigheden, som oprigtig er helliget det arbejde, bringe budskabet ud til verden: Kom til evangeliets måltid; maden er parat, kom.... Kroner, evige kroner, skal vindes. Himlens rige skal vindes. En verden, fortabt i synd, skal oplyses. Den tabte perle skal findes. Det tabte får skal bringes tilbage i sikkerhed i folden. Hvem vil være med til at søge? Hvem vil bære lyset hen til dem, som vandrer i mørke og vildfarelse?—*Review and Herald* 23. juli 1895

Den nuværende krise—Vi bør føle det som et ansvar at virke med stor alvor for at meddele andre de sandheder, Gud har givet for denne tid. Vi kan ikke vise for megen alvor....

[17] Nu er det tiden, hvor den sidste advarsel skal gives. Der er for nærværende en særskilt kraft i sandhedens forkyndelse; men hvor længe vil dette vare ved? Blot en kort stund. Hvis der nogen sinde har været en krisetid, så er det nu.

Alle afgør nu deres evige skæbne. Menneskene trænger til at vågne, så de kan forstå tidens alvor og indse, hvor nær den dag er, da deres prøvetid vil blive afsluttet. Afgjorte bestræbelser bør ske for at gøre budskabet for denne tid fremtrædende for folket. Den tredje engel skal gå frem med stor kraft. *Vidnesbyrdene* bd. 6 side 16. (1900)

Evangelisering vort egentlige arbejde—Evangelisk arbejde, der åbner skrifterne for andre, advarer mænd og kvinder om hvad der kommer over verden, skal tage mere og endnu mere af Guds tjeneres tid.—*Review and Herald* 2. aug, 1906

Hjælp budskabet frem—Som et folk trænger vi i høj grad til at ydmyge vore hjerter for Gud og bønfalde om hans tilgivelse fordi vi forsømmer fuldførelsen af evangeliets missionsbefaling. Vi har bygget meget store centre på nogle få steder og ladet arbejdet ligge i mange vigtige byer. Lad os tage fat på arbejdet, der er anvist os, og forkynde budskabet, der skal vække mænd og kvinder til at indse deres fare. Hvis hver eneste syvende dags adventist havde gjort det

arbejde, der påhvilede dem, ville de troendes antal have været meget større, end det er nu. *Vidnesbyrdene* bd. 9 side 25. (1909)

Kaldet for alvorligt arbejde—Hvis vore prædikanter indser hvor hurtigt denne verdens indbyggere skal stilles for Guds doms-sæde, for at svare for de gerninger der er gjort i legemet, hvor ivrige ville de så ikke være for at arbejde sammen med Gud og give sandheden! Hvor alvorligt ville de da ikke stræbe efter at lede mennesker til at acceptere sandheden. Hvor utrættelig ville de ikke arbejde for at fremskynde Guds sag i verden, og forkynde i ord og gerning: [18]
„Alle tings ende er nær“.—*Brev* 43, 1902.

Midt i de sidste dages forvirring—Jesu Kristi ord, der er talt til os, lever frem til slutningen af denne Jords historie. „Men når dette begynder at ske, da skal I rette jer og løfte jeres hoveder, thi jeres forløsning nærmer sig.“ Folkeslagene er hvileløse. Forvirringens tid er over os. Havets bølger bruser; menneskers hjerter dumper i af frygt for dem og for forventning af de ting som begynder på jorden; men dem som tror på Guds Søn vil høre hans røst midt i stormen og sige: „Vær frimodige; det er mig, frygt ikke!“ Vi ser verden ligge i ondskab og frafald. Oprør mod Guds bud synes næsten universel. Midt iblandt oprørets forvirring alle steder, er der et arbejde der skal udføres i verden.—*Manuskript* 44, 1900.

Nedplante standarden på de mørke steder—Satans fjender er mange, og Guds folk må spredes over hele verden, og nedplante sandhedens standard på alle jordens mørke steder og gøre deres yderste for at ødelægge Satans rige.—*Brev* 91, 1900.

Det yderste, største arbejde—Det er Herrens hensigt, at fremholdelsen af dette budskab skal være den højeste og største gerning, der foregår i verden i denne tid. *Vidnesbyrdene* bd. 6 side 11. (1900)

En hurtigere fremrykning—I dette land og i udlandet er den nærværende sandheds sag i hurtigere fremrykning end den har været tidligere. Hvis vort folk vil gå frem i tro, gøre hvad de kan for at starte en begyndelse, og arbejde i Kristi retningslinier, ville vejen åbnes for dette. Hvis de ville vise den styrke der er nødvendig for at få succes, vil troen, der går forud ubestridt under lydighed til Guds bud, vende rigeligt tilbage til dem. De må gå så langt og så hurtigt som de kan, med en beslutsomhed på at gøre de ting som Herren har sagt at de skal. De må gå fremad og have en alvorlig fast tro.... Verden må høre advarselsburskabet.—*Manuskript* 162, 1905. [19]

Evangeliets stadige udbredelse

Spænder om Jorden—Overalt skinner sandhedens lys frem, så hjerter der nu sover i ligegyldighed kan vågne op og omvendes. I alle lande og byer skal evangeliet forkyndes...

Menigheder skal organiseres og planer skal lægges for arbejdet der skal udføres af medlemmerne i de nyorganiserede menigheder. Evangeliemissionsarbejdet skal nå ud og optage nye områder, og forstørre vingårdens opdyrkede dele. Cirklen skal udvides indtil den omkranser verden.—*Brev 86, 1902.*

Nord, syd, øst og vest—fra landsby til landsby, fra stad til stad, fra land til land, skal advarselsbudskabet forkyndes, ikke med det udvortes udseende, men i Åndens kraft, af troens mænd.

Og det er nødvendigt at det bedste arbejde lægges i det. Tiden er kommet, den betydningsfulde tid, når skriftrullerne ved hjælp af Guds budbringere holdes uåbnede for verden. Sandheden som er i den første, anden, og den tredje engels budskab må gå ud til alle nationer, slægter, tungemål og folk; det må lyse op i mørket for ethvert land og brede sig til havets øer...

[20] Lad der være den klogeste planlægning for arbejdets succes. Der bør gøres beslutsomme bestræbelser for at åbne nye marker i nord, syd, øst og vest.... Den kendsgerning at overbringelsen af sandheden så længe har været forsømt burde appellere til vore prædikanter og arbejdere om at gå ind på disse marker og ikke opgive arbejdet før de har givet budskabet klart.—*Manuskript 11, 1908.*

Uhindret af barrierer og forhindringer—Sandheden, der går dem forbi, som ringeagter og forkaster den, vil vinde sejr. Skønt den undertiden tilsyneladende har været holdt tilbage, har dens fremtrængen aldrig været standset. Når Guds budskab møder modstand, giver han det endnu mere kraft, for at det kan virke stærkere. Når det er beriget med guddommelig kraft, vil det hugge sig vej gennem de stærkeste skranker og vinde sejr over alle hindringer.—*Mesterens Efterfølgere* side 601 (dk 314-315) (1911)

Et betydningsfuldt arbejde—Det arbejde som evangeliet indbefatter som missionsarbejde er et fremadrettet, betydningsfuldt arbejde som vil skinne tydeligere og tydeligere lige til den hele dag.—*Brev 215b, 1899.*

En indflydelse der gør dybere og bredere—Indflydelsen fra disse budskaber har gjort det dybere og bredere, og sætter handlingsudspringet for tusinde hjerter i gang, sætte undervisningsinstitutioner og forlagsvirksomheder i arbejde. Alt dette er Guds redskaber der samarbejder i det store værk fremstillet af den første, anden og tredje engel der flyver midt under himlen for at advare verdens indbyggere Kristus kommer igen med kraft og megen herlighed.—*Review and Herald* 6. dec. 1892.

Budskabet forkyndes i nye områder—Vi har en meget højtideligt, afprøvende budskab at give til verden. Men for meget tid er blevet brugt til dem som allerede kender sandheden. I stedet for at bruge tid på dem som har fået mange lejligheder til at lære sandheden, så gå til folk som aldrig har hørt jeres budskab. Hold jeres lejr møder i byerne hvor sandheden ikke er blevet forkyndt. * Nogle vil følge disse møder og antage budskabet.—*Brev* 87, 1896

[21]

De nye steder, er de bedste steder—De steder hvor sandheden aldrig er forkyndt er de bedste steder at arbejde med. Sandheden skal tage sæde i deres vilje som aldrig har hørt den før. De vil se syndens syndighed, og deres anger vil blive gennemgribende og oprigtig. Herren vil arbejde på hjerter der tidligere ikke er appelleret så meget til, hjerter der ikke før har set syndens afskyelighed.—*Brev* 106, 1903.

Hvis sandheden var forkyndt offensivt—Der blevet udbredt by efter by for mig, der manglede evangeliske medarbejdere. Hvis der var lagt ihærdige anstrengelser for at gøre sandheden for denne tid kendt i de uadvarede byer, ville de ikke nu være så forhædede som de er. Ud fra det lys der er givet mig, ved jeg at vi i dag kunne have haft tusinde flere der glædede sig over sandheden, dersom arbejdet var ført frem som omstændighederne kræver det, på mange offensive måder.—*Brev* 94a, 1909.

---

* Syvende-dags Adventist lejr møderne i de tidligere år var store evangeliske virksomheder der tiltrak store opmærksomme, ikkeadventistiske tilhørere. På de steder i denne bog hvor lejr møder nævnes, viser sammenhængen tydeligt at det er teltmøder med store evangeliske muligheder som der normalt henvises til. Se side 82, 83 efter beskrivelser af sådanne møder.

Behovet for evangeliske medarbejdere

[22] **Høsten er stor**—Det højtidelige, hellige advarselsbudskab må forkyndes på de vanskeligste virkefelter og i de mest ugudelige byer, ja på ethvert sted hvor det trefoldige glædesbudskabs lys ikke endnu er kommet. Alle skal høre den sidste indbydelse til Lammets bryllupsmåltid....

Lande som hidtil har været lukket for evangeliet åbner sine dører op, og tigger om Guds ord må forklares for dem. Konger og fyrster slår sine længe lukkede porte op, og indbyder korsets forkyndere til at komme. Høsten er i sandhed stor. Evigheden alene vil åbenbare frugterne af de veltilrettelagte anstrengelser der nu bliver gjort.—*Evangeliets tjenere* side 27 (n 19) (1915)

Kristi sendebud—Guds tjenere! Søg med hjerter som gløder af kærlighed til Kristus og til jeres medmennesker, at vække dem som er døde af overtrædelser og synder! Lad eders alvorlige forestillinger og advarsler trænge ind i disse menneskers samvittighed. Lad eders brændende bønner smelte hjerterne os dem og lede dem til bodfærdig til Frelseren. I er Kristi sendebud som skal forkynde hans budskab om frelse. *Evangeliets tjenere*, side 35 (n 25) (1915)

Ét hundrede arbejdere der, hvor der nu kun er én—Tiden er kort. Overalt er der brug for gerninger for Kristus. Der burde være ét hundrede alvorlige, trofaste tjenere hjemme og på udlands-missionsmarkerne hvor der nu er én. Hovedvejene og sidevejene er stadige ikke bearbejdede. Der bør fremholdes indtrængene bevæggrunde for dem, som burde være involveret i Mesterens missionsarbejde på nuværende tidspunkt.—*Fundamentals of Christian Education*, s. 488. (1903)

[23] **Skønsom fordeling af mennesker**—For at kunne udføre alt det som Gud kalder til, nemlig at advare byerne, må hans tjenere søge at fordele arbejdsstyrkerne viseligt. Ofte indvikles arbejdere, som kunne være en god styrke til offentlige møder, i andre opgaver, der ikke giver dem tid til aktiv prædikanttjeneste blandt folk. For at lede sagerne i de forskellige centre af vort værk, må dem med ansvar så vidt muligt bestræbe sig for at finde helligede mænd, som er blevet oplært i forretningserhvervet. Man må hele tiden passe på at ikke binde de mænd for nært til disse indflydelsesrige centre, som kunne gøre et større og vigtigere arbejde på den offentlige platform, ved

at frembringe Guds ords sandheder for ikke-troende.—*Review and Herald*, 7.april, 1910.

Det højeste kald—Den evangeliske virksomhed må på ingen måde forklejnes. Intet foretagende burde udføres på en sådan måde at forkyndelsen af ordet skulle blive betragtet som en underordnet sag. Det er den ikke. De, som nedvurderer forkyndervirksomheden nedvurderer Kristus. Forkyndervirksomheden i dens forskellige grene står højest iblandt alt arbejde og det bør fremholdes for ungdommen, at der findes ikke noget arbejde, der er mere velsignet af Gud, end den evangeliske forkyndelsesvirksomhed.

Vore unge mænd bør ikke lade sig afskrække fra at træde ind i forkyndervirksomheden. Der er fare for, at nogle ved indbildninger vil blive draget bort fra den sti Gud byder dem at vandre på. Nogle er blevet opmuntret til at studere medicin, som burde have beredt sig til at træde ind i forkyndervirksomheden.—*Vidnesbyrdene* bd. 6, s. 411. (1900)

Unge overtager bannerføringen—Bannerførere falder bort, og unge mænd må beredes til at fylde de pladser som bliver tomme, for at budskabet må kunne forkyndes. Den aggressive kamp må udvides. De som er i besiddelse af ungdom og styrke, må rejse ud til jordens mørke steder for at kalde fortabte sjæle til omvendelse.—*Evangeliets tjenere* s. 104 (n 75). (1915)

At berede sig hurtigt til tjeneste—Vore skoler er blevet oprettet af Herren, og hvis de føres i overensstemmelse med hans hensigt, vil de unge, som sendes til dem, hurtigt beredes til at gå ind i forskellige linier i missionsarbejdet. Nogle vil oplæres til at indtage marken som missionssygehjælpere, nogle som kolportører, nogle som evangelister, nogle som lærere og nogle som evangelietjenere.—*Brev* 113, 1903.

Lær dem at udføre evangelisk arbejde—Herren kalder dem som er på vore sanatorier, forlag og skoler til at lære de unge at gøre evangelisk arbejde. Vor tid og vore kræfter må ikke bruges så meget på at oprette sanatorier, levnesmiddelforretninger og restauranter så andre linier i værket forsømmes. Unge mænd og kvinder som burde involveres i prædikanttjenesten, bibelarbejdet og i kolportagen bør ikke bindes i mekaniske sysler.—*Review and Herald*, 16.maj, 1912.

Kaldet til unge mænd—Hvor er de mænd som vil gå frem til arbejdet, stole helt på Gud, parat til at udføre det og vove det? Gud

kalder: „Søn, gå i dag ud i min vingård.“ Gud vil gøre nutidens unge mænd til himlens udvalgte gemmesteder, der skal overbringe folk sandheden, i modsætning til vildfarelse og overtro, hvis de vil give sig selv til ham. Måtte Gud vælte byrden på stærke unge mænd, som har hans ord bundet i dem og som vil give sandheden til andre.—*Manuskript* 134, 1898.

Mænd som ikke vil trække sig tilbage—Gud kalder helligede arbejdere, som vil være oprigtige over for Ham—ydmyge mænd som ser behovet for evangelisk arbejde og ikke trækker sig tilbage, men udfører dagens arbejde trofast, stoler på at Gud vil hjælpe og styrke dem i enhver nødsituation. De som elsker og frygter Gud skal tage budskabet op. Læg ikke jeres byrde på nogen konferens. Gå frem og frembring, som evangelister, et „der står skrevet“ på en ydmyg måde.—*Brev* 43, 1905.

2—Storbys-masserne

[25]

I skyggen af den forestående dom.

Millioner i byerne må snart beslutte sig—Det åndelige mørke der dækker hele jorden i dag intensiveres i befolkningens tætpakkede centre. Det er i nationernes byer at evangeliearbejderen finder den største forhærdelse og det største behov...

Optegnelsen for kriminalitet og synd i landets store byer appellerer. Den ondes ondskab er næsten uden sammenligning. I himlens øjne passer mange byer sig på et Sodoma. Den voksende ondskab er så stor at menneskemængder nærmer sig hastigt et punkt i deres personlige erfaring, hvor det er meget vanskeligt at nå dem med en frelsende kundskab til den tredje engels budskab. Sjælefjenden arbejder på en mesterlig måde for at få fuld kontrol over menneskesindet; og hvad Guds tjenere gør for at advare og berede mennesker til domsdagen, må gøres hurtigt.

De vilkår kristne arbejdere er under i de store byer, udgør en højtidelig appel for utrætteligt arbejde for de millioners skyld, der lever i skyggen af den forestående dom. Mennesker vil snart tvinges til de store beslutninger og de må have en anledning til at høre og forstå bibelsandheden, for at de må tage et forstandsmæssigt ståsted på den rette side. Nu kalder Gud på sine budbringere, ikke med usikre vendinger, for at advare byerne, medens nåden stadig varer ved og medens store mængder stadig er modtagelige for bibelsandhedens omvendende indflydelse.—*Review and Herald*, 7.april, 1910.

[26]

På „march til døden“—Satan arbejder travlt i vore tætbefolkede byer. Hans arbejde skal kunne ses i den forvirring, strid og uoverensstemmelse mellem det hårde arbejde og kapital, og hykleriet der er kommet ind i menighederne. Da mennesker ikke tager tid til at meditere, får Satan dem ind i en lystig cirkel og de søger fornøjelser i æde og drikke. Han fylder dem med ærgerrighed efter at vise sig, og vil ophøje selvet. Skridt for skridt når verden de tilstande, som var i Noas dage. Enhver tænkelig forbrydelse bliver begået.

Kødets lyster, øjnenes stolthed, udvist egoisme, magtmisbrug, grusomhed og kræfter brugt på at knytte mennesker til edsforbund og foreninger—binder dem sammen i bundter, for at blive brændt i de sidste dages store ild—alt dette er sataniske agents værk. Denne række af forbrydelser og tåbelige mennesker kræver „liv.“ ....

Den verden der handler som om der ikke var nogen Gud, optaget af selviske gøremål, vil snart erfare pludselig undergang, og vil ikke undslippe. Mange fortsætter med uforsigtige selvtilfredsstillelser indtil de væmmes så meget af livet at de begår selvmord. Dans og svir, drikkeri og rygning, giver deres dyriske lidenskaber frit løb, de går som en okse til slagteren. Satan arbejder med al sin kunst og trylleri for at mennesker skal stadig marchere blindt fremad, indtil Herren rejser fra sit sted og straffer jordens beboere for deres misgerninger, når jorden skal åbenbare hendes blod og ikke længere dække over hendes nedslagning. Det viser sig ved at hele verden er på march mod døden.—*Manuskript* 139, 1903.

[27] **Ærgerrige opfindelser**—Mænd og kvinder som bor i disse byer bliver mere og mere indviklet i deres forretningsanliggender. De er hysteriske med at rejse bygninger, hvis tårne når højere op i himlene. Deres tanker er fyldt med lumske planer og ærgerrige påfund.—*Manuskript* 154, 1902.

Hvis himlens advarsler går upåagtet hen—Jeg er pålagt at bekendtgøre budskabet at byer fulde af overtrædelser og ekstremt syndige, vil blive ødelagt at jordskælv, af ild og af vandflod. Hele verden vil blive advaret at der er en Gud, som vil vise sin autoritet som Gud. Hans usynlige agenter vil skabe ødelæggelse, undergang og død. Alle ophobede rigdomme vil være som ingenting. ....

Ulykke vil komme—de frygteligste ulykker, de mest uventede; og disse ødelæggelser vil følge efter hinanden. Hvis der bliver givet agt på de advarsler Gud har givet, og hvis menighederne vil angre og vende sig til troskab, da kan andre byer spares for en tid. Men hvis mennesker, som er blevet bedraget, fortsætter på den samme måde som de har vandret på, ladet hånt om Guds lov og givet folk falsknerier, lader Gud ulykker komme over dem, så deres sanser kan opvækkes. ....

Herren vil ikke pludseligt bortkaste alle overtrædelser eller ødelægge hele nationer; men han vil straffe byer og sætte dem hvor mennesker har givet sig selv til Satans agents eje. Nationernes byer

vil blive behandlet strengt, og dog bliver de ikke hjemsøgt af Guds yderste vrede, fordi nogle sjæle stadig vil bryde med fjendens bedrag og angre og blive omvendte, medens massen vil ophobe vrede til vredens dag.—*Manuskript 35, 1906.*

At vække folket—Under et ophold på Loma Linda, Californien, den 16. april 1906 blev et forunderligt syn oprullet for mig. I et syn om natten stod jeg på en høj, fra hvilken jeg kunne se huse svaje som siv for vinden. Store og små bygninger faldt til jorden. Forlystelsessteder, teatre, hoteller og de velhavende hjem blev rystet og faldt sammen. Mange liv gik tabt og luften blev fyldt med skrig fra sårede og rædselsslagne. [28]

Guds straffende engle var på arbejde. Blot en berøring og bygninger, der var så solidt opførte, at mennesker betragtede dem som sikrede mod alle farer, blev forvandlet til ruindyninger. Man kunne ikke føle sig sikker noget sted. Jeg følte mig ikke i nogen særlig fare, men de forfærdelige scener, der oprulledes for mig, kan jeg ikke finde ord for at beskrive. Det så ud, som om Guds overbærenhed var til ende og dommens dag var kommet.

Den engel, der stod ved min side, meddelte mig da, at der kun er få, der fatter noget af den ondskab, der findes i verden i dag, især ondskaben i de store byer. Han erklærede, at Herren har fastsat en tid, hvor han i vrede vil hjemsøge overtræderne for deres fastholdte ringeagt for hans lov.

Skønt synet, der oprulledes for mig, var frygteligt, var det, der indprentede sig dybest i mit sind, dog den oplysning, som blev givet i forbindelse med dette. Engelen, som stod ved min side, erklærede, at Guds overhøjhed og hans lovs hellig skal åbenbares for dem, der vedholdende nægter at adlyde kongernes konge. De, der vælger at forblive troløse, vil i nåde blive hjemsøgt af straffedomme, for hvis det er muligt, at vække dem til at erkende deres syndige fremgangsmåde.—*Vidnesbyrdene* bd. 9, s. 92-93. (1909)

Et syn om den store ødelæggelse—Sidste fredag formiddag, lige før jeg vågnede, blev en meget indtryksfuld scene rullet op for mig. Det var som om jeg vågnede af søvne, men jeg var ikke hjemme. Fra vinduerne kunne jeg se en frygtelig kæmpebrand. Store ildkugler faldt på husene, og fra disse kugler fløj der brændende pile i alle retninger. Det var umuligt at bremse ilden, der blev antændt og [29]

mange steder blev ødelagt. Folkets rædsel var ubeskrivelig. Efter en tid vågnede jeg op og fandt mig selv der hjemme.—*Brev 278*, 1906.

Fordi store byer vil fejes bort—Overalt er der mennesker som burde være ude i aktiv tjeneste og give det sidste advarselsbudskab til en falden verden. Det arbejde der for længe siden skulle være i gang for at binde sjæle til Kristus, er ikke blevet gjort. Beboerne i ugudelige byer, der ganske snart hjemsøges af ulykker, er blevet forsømt så frygteligt. Den tid er nær, hvor store byer vil blive fejtet bort og alle burde advares om disse kommende domme. Men hvem giver Gud den helhjertede tjeneste han kræver til fuldendelsen dette arbejde? ....

For øjeblikket gøres der ikke en tusindedel af arbejdet i byerne, som der burde gøres. Dette ville blive gjort hvis mænd og kvinder ville gøre hele deres pligt.—*Manuskript 53*, 1910.

Ødelæggelse af tusindvis byer—O om Guds folk havde en fornemmelse af den forestående ødelæggelse af tusindvis byer, der nu er næsten overgivet i afgudsdyrkelse.—*Review and Herald*, 10.sept, 1903.

Fremskynd værket—Idet jeg betragter tilstandene i byerne, der er så åbenbart under Satans magt, stiller jeg mig selv spørgsmålet: Hvad vil være enden på disse ting? Den voksende ondskab i mange [30] byer bliver større. Kriminalitet og synd er i gang alle steder. Nye former for afgudsdyrkelse indføres stadigt i samfundet. I alle nationer vender menneskers tanker sig til nye påhit. Ubesindige handlinger og sindsforvirring bliver større og større overalt. Jordens byer bliver visse ligesom Sodoma og Gomora.

Som et folk må vil haste os til arbejdet i byerne, som er blevet forhindret på grund af manglende arbejdskraft, midler og villighed til at vie sig for dette. På dette tidspunkt behøver Guds folk at vende deres hjerter helt til ham; for alle tings ende er nær. De behøver at ydmyge deres sind og blive opmærksom på Herrens vilje, arbejde med et alvorligt ønske for at gøre det, som Gud har vist må gøres, for at advare byerne om deres forestående dom.—*Review and Herald*, 25. jan. 1912.

Større vanskeligheder

Gå frem i større iver—Vi nærmer os den store og afgørende konflikt. Enhver bevægelse fremad der gøres nu, må gøres med større anstrengelser; for Satan arbejder med al sin kraft på at øge vanskelighederne på vor vej. Han arbejder med al sin uretfærdighedens bedrageriskhed på at sikre sig menneskenes sjæle. Jeg er pålagt at sige til evangeliets forkyndere og vore missionslæger: Gå fremad. Det arbejde der skal gøres, kræver selvopofrelse for hvert skridt, men gå fremad.—*Brev 38*, 1908.

Ingen tid at spille—Vi har ingen tid at spille. Enden er nær. Rejse fra sted til sted for at udbrede sandheden vil snart blive hæmmet af farer til højre og til venstre. Alt vil blive gjort for at stænge vejen for Herrens budbærere, så de ikke vil være i stand til at gøre, hvad der er muligt for dem at gøre nu. Vi må se dette lige i øjnene og gå fremad så hurtigt som muligt i ivrig kamp. [31]

Efter det lys, Gud har givet mig, ved jeg, at mørkets magter virker med stor kraft fra det dybe, og med snigende skridt går Satan frem for at tage dem, der sover, ligesom en ulv griber sit bytte. Vi har en advarsel, som vi nu må give, en gerning, som vi nu må gøre; men snart vil det blive vanskeligere, end vi kan forestille os. Gud hjælpe os til at forblive i lysets bane, at virke med øjnene fæstede på Jesus vor anfører og tålmodigt og ihærdigt trænge fremad for at vinde sejren!—*Vidnesbyrdene* bd. 6, s. 22. (1900)

Byevangelisering bliver vanskeligere—Vi indser ikke omfanget af Sataniske agents virke i disse store byer. Arbejdet med at overbringe budskabet om den nærværende sandhed ud til folk bliver vanskeligere og vanskeligere. Det er absolut nødvendigt at nye og forskellige talenter forener sig i forstandsmæssigt arbejde for folket.—*Medical Ministry*, s. 300 (1909)

Bedste tid for byerne er gået—Et stort arbejde skal gøres. Jeg er bevæget af Guds Ånd til at sige til dem i Herrens arbejde, at den bedste tid for at vort budskab kan føres til byerne, er gået; og dette arbejde er ikke blevet gjort. Jeg føler en tung byrde for at vi nu skal genvinde tiden.—*Manuskript 62*, 1903.

Det arbejde, menigheden har forsømt at udføre i en tid med fredelige og gode forhold, vil den komme til at udføre i en frygtelig

krise og under de mest nedslående og ubehagelige omstændigheder.—*Vidnesbyrdene* bd. 5, s. 463. (1885)

[32] **Guds Ånd trækkes gradvist tilbage**—Vi lever i endens tid. Tidernes tegn, der hurtig går i opfyldelse, fortæller, at Kristi komme er nær forestående. Den tid, vi lever i, er højtidelig og betydningsfuld. Guds Ånd bliver gradvist, men sikkert trukket bort fra jorden. Plager og straffedomme falder allerede over dem, der foragter Guds nåde. ulykkerne på land og hav, samfundets usikre tilstande og frygten for krig er ildevarslende. De er varsler om forestående begivenheder af største betydning.

Det ondes redskaber er ved at forene deres styrker og konsolidere sig. De samler kræfter til den sidste store krise. Store forandringer vil snart finde sted på vor Jord og de sidste begivenheder vil ske i hast.—*Vidnesbyrdene* bd. 9, s. 11. (1909)

Krigsånd oprør nationerne—Frygtelige prøvelser og fristelser venter Guds folk. Krigens ånd ophidser folkeslagene fra den ene ende af jorden til den anden.—*Vidnesbyrdene* bd. 9, s. 17. (1909)

Før de åbne døre lukkes—Jeg er igen og igen er blevet instrueret om at overbringe vore menigheder det arbejde der skulle være blevet gjort i vore store byer. Der er et stort arbejde at gøre, ikke kun hvor vi allerede har oprettet menigheder, men også på steder hvor sandheden aldrig er blevet præsenteret til fulde. Præcis i vor midte er der sandelig hedninger ligesom i fjerntliggende lande. Vejen må åbnes for at nå disse med sandheden for denne tid; og denne burde straks åbnes op ....

Vi har ofte fået fortalt at vore byer skal høre budskabet, hvor træge er vi ikke til at tage os i agt på dens belæring. Jeg så Én på den høje platform med udstrakte arme. Han vendte sig og pegede i alle retninger, og sagde: „En verden går tabt i uvidenhed til Guds hellige lov, og syvendedags adventister sover.“ Herren anråber efter arbejdsfolk, for der er et stort arbejde at gøre. Der skal ske omvendelser som vil forøge menigheden, sådanne som skal frelses. Mænd og kvinder på hovedvejene og bivejene skal kunne nås. ....

[33] Vi er langt bagud i at følge det lys Gud har givet om arbejdet i vore store byer. Med tiden udformes love, som lukker døre, der nu er åbne for budskabet. Nu må vi vågne op til den alvorligste indsats, medens Guds engle venter på at yde deres underfulde hjælp til alle, som vil være med til opvække mænds og kvinders samvittighed med

hensyn til retfærdighed, mådehold og kommende dom.—*Manuskript* 7, 1908.

Arbejd så længe I kan—Mine brødre, indtag byerne så længe I kan. I de byer der allerede er indtaget, er der mange som aldrig har hørt sandhedens budskab. Nogle som har hørt det er blevet omvendte, og nogle er døet bort i troen. Der er mange andre som, hvis de fik en anledning, kunne høre og acceptere frelsens budskab. ... Disse vore sidste anstrengelser for Guds værk på jorden, må afgjort bære det guddommelige aftryk.—*Manuskript* 7, 1908.

Kaldet for et hurtigt arbejde

Tiden er kort—Det budskab som jeg er blevet pålagt at frembære vort folk for denne tid er: Bearbejd byerne uden tøven, for tiden er kort. Herren har fremholdt dette arbejde for os i de sidste tyve år eller mere. En lille smugle er blevet gjort på nogle få steder, men meget mere kunne gøres.—*Brev* 168, 1909.

Hvor er jeres tro?—Når jeg tænker på de mange stadig uadvarede byer, kan jeg ikke slappe af. Det er pinefuldt at tænke på at de er blevet forsømt så længe. I mange, mange år er Amerikas byer, også sydstaternes byer blevet fremlagt for vort folk som steder, der har brug for særlig opmærksomhed. Nogle få har båret arbejdets byrde i disse byer; men i sammenligning med de store behov og mange anledninger, er der kun gjort lidt. Hvor er jeres tro, mine brødre? Hvor er arbejdsfolkene? ....

[34]

Skal vi ikke hele tiden bestræbe os på at sende budbringere ud på alle disse marker, og støtte dem gavnmildt? Skal Guds tjenere ikke tage hen til disse koncentrede centre, og opløfte deres røster og advare disse skarer? I en tid som denne, skal alle hænder være i gang.—*Review and Herald*, 25. nov, 1909.

Store skarer ikke advaret—I New York, [se også side 384-406. „Arbejdet i de store amerikanske byer.“] og i mange andre byer, er der store skarer som ikke er advaret. .... Vi må i alvor sætte dette arbejde i gang og udføre det. Bortlæg vore særheder, og vor egne idéer, vi skal forkynde bibelsandheden. Helligede og talentfulde mennesker skal sendes til disse byer og sættes i arbejde.—*Manuskript* 25, 1910.

På tide at opvække vagtfolkne—Vore byer skal bearbejdes. .... Der er brug for penge til at gøre arbejdet i New York, Boston,

Portland, Filadelfia, Buffalo, Chicago, St. Louis, New Orleans og mange andre byer. På nogle af disse steder blev folk stærkt oprørte af budskaberne forkyndt i 1842 til 1844, men i de seneste år er der kun gjort lidt, i sammenligning med det store arbejde der burde være i gang. Og det syntes vanskeligt at få vore folk til at føle en særlig byrde for arbejdet i de store byer.

Jeg appellerer til vore brødre, som har hørt budskabet i mange år. Det er på tide at opvække vagtfolkene. Jeg har brugt mine kræfter på at give de budskaber, Herren har givet mig. En byrde for vore byers behov har betyngt mig så meget, at det nogle gange var som jeg skulle dø. Måtte Herren give vore brødre visdom, så de må vide [35] hvordan de skal fremføre værket, i overensstemmelse med Herrens vilje.—*Manuskript* 13, 1910.

Millioner skal høre budskabet—Byerne må bearbejdes. Millioner som bor i disse overfyldte centre skal høre den tredje engels budskab. Dette arbejde har udviklet sig hurtigt de sidste par år.—*Review and Herald*, 5.juli, 1906.

Særlige anledninger til at evangelisere

Ved store forsamlinger som ved St. Louis markedet—Jeg fik instruktion om at når vi nærmer os enden, vil der være store forsamlinger i vore i vore byer, som der for nyligt har været i St. Louis og at man må forberede sig på at overbringe sandheden, ved disse samlings. Da Kristus var på denne jord, udnyttede han sådanne anledninger. Hvor der end var samlet mange mennesker, i hvilken som helst anledning, blev hans røst hørt, klart og tydeligt gives hans budskab. Og som følge deraf, efter hans korsfæstelse og himmelfart, blev tusindvis omvendt på én dag. De frø Kristus såede, sank dybt i hjerterne og spirede og da disciplene fik Helligåndens gave, blev høsten indsamlet.

Disciplene drog ud og forkyndte ordet overalt med en sådan kraft at deres modstandere blev grebet af frygt og de dristede sig ikke til at gøre det de gjorde, uden et klart bevis på Guds medvirken.

Ved alle store folkesamlinger burde nogle af vore prædikanter være til stede. De bør arbejde klogt for at få opmærksomhed og for at få sandhedens lys frem for så mange som muligt. ....

[36] Vi burde udnytte alle sådanne anledninger som det gav sig på

St. Louis markedet. Ved alle sådanne forsamlinger burde der være mennesker til stede, som Gud kan bruge. Små pjecer med lyset fra den nærværende sandhed burde spredes blandt folk som efterårets blade. For mange i disse folkeforsamlinger vil disse små pjecer være som blade fra livets træ, som er til lægedom for folket.

Jeg sender jer dette, mine brødre, så I kan give det til andre. Dem som gør ud for at forkynde sandheden, skal velsignes af ham, som har givet dem byrden at forkynde denne sandhed. ....

Som aldrig før, er tiden kommet hvor syvendedags adventister skal rejse sig op og skinne, fordi deres lys er kommet, og Herrens herlighed er kommet over dem.—*Brev 296, 1904.*

Vurdér de store byers behov

Byarbejdet er vanskeligt—Vi føler stærkt for arbejdet i vore byer. Der er kun få, som er rede til at gå i gang med det ventende arbejde. Der er folk fra alle klasser der skal mødes og arbejdet er vanskeligt. Vi skal opmuntre alle som har taktfølelse og evne til at forstå situationen til at gå i gang med at støde advarselssignalet til verden.—*Brev 82, 1910.*

Manglen på studier og midler—Nogle få trofaste arbejdere har prøvet at gøre noget i denne store onde by (New York.)* Men deres arbejde har været vanskeligt, fordi de har så få faciliteter. Ældre ___ og hans hustru har arbejdet trofast. Men hvem har følt en byrde for at støtte dem i deres arbejde? Hvem blandt vore ledende mænd har besøgt dem, for at forhøre sig om arbejdets behov?—*Generalkonferensen Bulletin, 7.april 1903.*

[37]

Vanskeligheder og angst er årsagen til forsømmelse—Tiden går hurtigt over i evigheden og disse byer er knap nok blevet berørte. Der er en kraft som Guds Ånd kan tilføre sandheden. Ligesom lyset blusser op i sindet, vil en overbevisning gribe hjerterne, der er for kraftig at modstå ....

Jeg har til opgave at sige, at Gud kalder alvorligst på at et stort arbejde skal blive gjort i byerne. Nye marker skal åbnes. Mennesker som kender budskabet og som burde nære ansvar for arbejdet, har udvist så lidt tro at det er blevet forsømt længe—på grund af vanskeligheder og frygt.—*Brev 150, 1909.*

* Se også side 383-389 „New York.“

En komité til at undersøge de særlige behov—Syv mænd burde udvælges til at stå sammen med formanden, og sætte et værk i gang i de store byer, for dem som går tabt uden sandheden, medens der ikke gøres nogle særlige anstrengelser for at frelse dem. Disse syv mænd bør være lysvågne mænd, mænd som er ydmyge og sagtomdige af hjertet. Byerne burde aldrig være blevet så forsømt som de er; for gang efter gang er der kommet klareste den besked efter alvorligt arbejde.

[38] Intet mindre end syv mænd burde vælges til at bære store ansvar i Guds værk i de store byer. Og disse mænd burde ydmyge sig selv dagligt og søge Herren alvorligst efter helliget visdom. De burde sætte sig i forbindelse med Gud som mennesker der er ivrige efter at lære. De bør være bønnens mænd, som ser deres egne sjæles fare. Hvad burde være disse syv mænds opgave være? De bør undersøge byernes behov og anstrenge sig alvorligst, og beslutsomt på at fremme værket.—*Brev 58, 1910.*

Se behovene som Gud ser dem—Herren ønsker at vi skal forkynde den tredje engels budskab med kraft i disse byer. ... Idet vi arbejder med al den styrke som Gud os giver og vi i hjerteydmyghed lægger al vor lid til ham, vil vort arbejde ikke være uden frugt. Vore absolutte anstrengelser efter at bibringe sjæle en kundskab om denne tids sandhed, vil bakkes op af hellige engle og mange sjæle vil blive frelst. Herren svigter aldrig sine trofaste budbringere. Han sender himmelske hjælpere som hjælp og er med i deres arbejde med hans Helligånds kraft for at overbevise og omvende. Hele himlen vil skrive under på jeres appeller.

O om vi kunne se behovene i disse store byer som Gud ser dem! Vi må planlægge på at placere egnede mænd i disse byer, mænd som kan overbringe den tredje engels budskab på en så overbevisende måde at det vil nå ind i hjertet. Mænd som kan dette, kan vi ikke tillade at samle sig på ét sted, for at gøre et arbejde som andre kunne gøre.—*Manuskript 53, 1909.*

Særlige problemer ved storby-evangelisering

Største og bedste haller—Men det har været et svært problem at vide hvordan vi skal nå ud til folk i befolkningens store centre. Vi har ikke fået lov til at komme ind i kirkerne. I byerne er de

store haller dyre og i de fleste tilfælde vil der kun komme få, til de bedste haller. Vi er blevet talt imod af dem, som ikke kendte os. Grundene til vor tro forstår folk ikke og vi betragtes som fanatikere, som uvidende. der holder lørdag frem for søndag. I vort arbejde har vi været rådvilde, for vi ved ikke hvordan vi skal gennembryde verdslighedens og fordommenes barriere og frembringe folk den dyrebare sandhed, som betyder så meget for dem.—*Vidnesbyrdene* bd. 6, s. 31, 32. (1900)

[39]

Praktiske problemer ved at finde en hal—De nævnte problemer er dem man støder på næsten alle steder, men ikke i en så tydelig form som i _____. Vi tror at Satan har taget sæde på dette sted, for at gennemføre hans gerninger, så arbejderne skal miste modet og opgive det. ....

Vi må søge Guds visdom, for ved tro ser jeg en stærk menighed i den by. Det må være vort arbejde at våge og bede og søge råd fra Den der er underfuld og mægtig. Æn der er mægtigere end helvets stærkeste kræfter kan tage byttet fra Satan og under den Mægtiges ledelse vil himlens engle føre slaget mod alle mørkets kræfter og beplante sandhedens og retfærdighedens norm i den by. ....

Vore brødre har ledt efter et sted, hvor der kan holdes møder. Teatrene og hallerne giver så mange anstødende sider at vi mener vi skal bruge skøjtebanen, som den sidste tid er blevet brugt til religiøse- og afholdsmøder. .... Hvis vi får et sted til at fremholde livets ord i, vil det koste penge. Gud vil gøre et sted for sin egen sandhed, så den kan komme til folk, for det er den måde han har arbejdet på.—*Brev 79*, 1893.

Bør sikre os byevangelister—Nu hvor Herren påbyder os endnu en gang at forkynde budskabet med kraft i øststaterne, når han påbyder os at indtage øststaternes, sydstaternes, nordstaternes og veststaternes byer, skal vi da ikke svare som én mand og gøre Hans befaling? Skal vi ikke planlægge efter at sende budbringere ud overalt på disse marker og støtte dem gavnmildt? ....

Alle vore byer skal bearbejdes. Herren kommer. Enden er nær;— ja det haster meget. Om en lille tid vil vi ikke være i stand til at arbejde så frit som vi kan nu. Frygtelige scener er foran os og hvad vi gør må vi gøre hurtigt. Vi må opbygge arbejdet på ethvert muligt sted. Og for at dette kan blive fuldbyrdet har vi stærkt brug for

[40]

den hjælp vore erfarne prædikanter kan give, som kan holde store forsamlings opmærksomhed fangen. ....

Herren ønsker at vi skal forkynde den tredje engels budskab med kraft i disse byer. Vi kan ikke udøve denne kraft af os selv. Alt hvad vi kan gøre er at vælge dygtige mennesker og tilskynde dem til at gå ud på disse anlednings boulevarder og forkynde budskabet dér,—med Helligåndens kraft. Idet de taler sandheden og efterlever sandheden og beder om sandheden, vil Gud bevæge hjerterne.—*Manuskript* 53, 1909.

“Hovedsvejs-evangelister.”—Der er brug for ældre ___s taleevner når sandheden frembringes på hovedvejene. Når sandheden frembrings på hovedvejene, vil hegn opåbnes og et udstrakt arbejde vil blive gjort.—*Brev* 168, 1909.

Brug for ekstraordinære anstrengelser—I vore dages byer, med alt det, der vækker interesse og tiltrækning kan man ikke fængsle opmærksomheden ved de sædvanlige arbejdsmetoder. Prædikanter, som er kaldt af Gud til dette felt, vil finde det nødvendig at gøre anvendelse af særskilte metoder for at vække de store skarers opmærksomhed. Og når de har været heldige i at samle en større folkeskare, må det budskab, de forkynder, i sin fremstillingsform være så forskelligt fra, hvad folk i almindelighed hører, at forsamlingen vækkes til eftertanke og advares. De må gøre brug af ethvert middel, de kan finde på, til at gøre sandheden klar og forståelig. Denne tids prøvede sandheder må forkyndes så tydeligt og kraftigt, at tilhørerne bliver grebet og får lyst til at ransage skrifterne.—*Vidnesbyrdene* bd. 9 s. 109. (1909)

Modstand, omkostninger og skiftende publikum—Jeg drømte, at flere af vore brødre holdt rådslagning og drøftede planer for arbejdet i indeværende sæson. De mente ikke, at det var heldigt at tage ind til de store byer, men at man skulle påbegynde virksomheder på mindre steder langt fra byerne. Der ville de møde mindre modstand fra gejstligheden og udgifterne ville ikke blive så store. De mente, at da vi havde så få prædikanter, kunne der ikke undværes nogen af dem til at tage sig af dem, som eventuelt sluttede sig til sandheden i byerne. Disse mennesker ville desuden behøve mere hjælp end menighederne ude på landet, fordi modstanden er større i byerne. Derved ville den frugt, som kunne høstes, hvis der blev holdt en række foredrag i byen, for en stor del gå tabt. Det blev endvidere

påstået, at det ville blive vanskeligt at oprette en menighed, som ville styrke sagen, dels fordi vore midler var så begrænsede, dels fordi det må forudses, at medlemmerne i en menighed i en by flytter hyppigere, så at der sker flere forandringer. Min mand opmuntrede brødrene til at lægge mere omfattende planer i vore store byer og at gøre store og grundige anstrengelser, som var i overensstemmelse med budskabets karakter. En arbejder omtalte nogle træk fra sin erfaring i byerne og disse gik ud på, at virksomheden næsten var mislykkedes. Han sagde, at der var bedre fremgang på små steder.

En, som havde værdighed og autoritet—en, som er til stede ved alle vore rådslagninger—lyttede med den dybeste interesse til hvert eneste ord. Han talte med roligt overlæg og fuldkommen vished. „Hele verden,“ sagde han, „er Guds store vingård.—*Vidnesbyrdene* bd.7, s. 34, 35. (1902)

Store omkostninger i arbejdet—Det er som om at næsten alle [42] tør bede en arbejder at gå ind i byerne, på grund af de midler der forlanges for at gennemføre et stærkt og solidt arbejde. Det er sandt at det kræver mange midler for at udføre vor opgave over for ikke-advarede på disse steder; og Gud ønsker at løfte vore stemmer og vor indflydelse for at bruge midlerne viseligt i denne særlige arbejdslinie.—*Manuskript* 45, 1910.

Himmelsk samarbejde er bydende nødvendig—I vore store byer bør der absolut arbejdes enstemmigt og i guds frygt bør arbejderne forene sig som ét menneske, arbejde med styrke og med alvorlig iver. Anstrengelserne bør ikke være ophidsende, ingen strid. Lad der kunne ses en praktisk anger, sand forståelse, et hjerteligt samarbejde og en beslutsom kappelyst hos hinanden efter at lære selvfornægtelsens selvopofrelsens lektier ved at frelse fortabende sjæle fra døden.—*Manuskript* 128, 1901.

Lad os takke Herren for at der er nogle få arbejdere som gør alt i deres magt for at oprejse nogle mindesmærker for Gud, i vore forsømte byer. Lad os huske på at det er vor pligt at opmuntre disse medarbejdere. Gud er mishaget ved den manglende påskønnelse og støtte der udvises vore trofaste arbejdere i vore store byer.—*Manuskript* 154, 1902.

Arbejdet skal have sammenhæng—Halvdelen af arbejdet i de store byer går tabt, fordi medarbejderne afslutter værket for hurtigt og tager til en ny mark. Paulus arbejdede længe på sine marker,

fortsatte sit arbejde ét år et sted og halvandet år et andet sted. De hurtige afslutninger af en indsats har ofte ført til stort tab.—*Brev 48*, 1886.

[43]

Løftet om en overdådig høst

En scene der gjorde indtryk—I nattens syner blev en scene fremstillet for mig, der gjorde et dybt indtryk. Jeg så en umådelig stor ildkugle falde ned mellem nogle smukke palæer og forårsage deres øjeblikkelige ødelæggelse. Jeg hørte nogen sige: „Vi vidste, at Guds straffedomme skulle falde over jorden, men vi vidste ikke, at de ville komme så hurtigt.“ Andre forpinte stemmer sagde: „I vidste det! Hvorfor fortalte I os det så ikke? Vi vidste det ikke.“ Fra alle sider hørte jeg lignende bebrejdende ord.

Jeg vågnede i stor sjælekval. Jeg faldt i søvn igen og syntes at jeg var i en stor forsamling. En med autoritet talte til de tilstedeværende, foran hvilke der var udbredt et stort verdenskort. Han sagde at kortet forestillede Guds vingård, som skulle opdyrkes. Når lyset fra himmelen skinnede på en enkelt person, skulle vedkommende reflektere lyset til andre. Der skulle tændes lys mange steder og fra disse lys skulle stadig flere lys blive tændt.....

Jeg så lysstråler skinne fra byer og landsbyer og fra jordens høje og lave steder. Guds ord blev adlydt og som et resultat heraf kom der mindesmærker for ham i hver eneste by og landsby. Hans sandhed blev forkyndt overalt i verden.—*Vidnesbyrdene* bd. 9, s. 28, 29. (1909)

Højtidelige advarsler oprører tusindvis—Troende og gudfrygtige mænd vil, med hellig iver, føle sig kaldet til at forkynde de ord, som Gud giver dem. De vil afsløre Babylons synder. Alt vil blive afsløret de frygtelige resultater af at gennemtvinge kirkeledernes forordninger ved de borgerlige myndigheders hjælp, spiritismens fremmarch og romerkirkens hemmelige, men hurtige fremgang. Disse højtidelige advarsler vil gøre et dybt indtryk på menneskene. Tusinder og atter tusinder, som aldrig før har hørt lignende ord, vil lytte opmærksomt. Opfyldt af undren vil de lytte til vidnesbyrdet om, at Babylon er kirken, som er faldet på grund af sine vildfarelser og synder og på grund af sin forkastelse af den sandhed, som blev

[44]

---

sendt den fra Himmelen.—*Den store strid* s. 606, 607 (dk 537/498). (1888)

Mange kommer til lyset—Ved Kristi nåde er Guds tjenere blevet budbringere for lyset og velsignelsen. Når de ved alvorlig, udholdende bøn får Helligåndens gave og tynges af forpligtelsen til at frelse sjæle, fyldes deres hjerter af iver efter at vinde sejre for korset, og de vil opleve at se deres bestræbelser bære frugt. Når de bestemt afholder sig fra at lægge menneskelig visdom for dagen eller ophøje sig selv, vil de kunne udrette noget, der kan modstå Satans angreb. Mange sjæle vil vende sig fra mørket til lyset, og der vil blive oprettet mange menigheder. Mennesker vil blive omvendt ikke til det menneskelige redskab men til Kristus.—*Mesterens Efterfølgere*, s. 278 (dk 149). (1911)

[45]

3—Mindre samfund og landområder

Hovedvejene og bivejene

Afsiddesliggende steder—I vor planlægning for udbredelsen af arbejdet, må det indbefatte langt mere end byerne alene. På afsiddesliggende steder er der mange, mange familier der må tilses, uanset om de forstår det arbejde som Jesus gør for sit folk.

Dem på hovedvejene skal ikke forsømmes; heller ikke dem ved hegnene; og når vi rejser omkring fra sted til sted og passerer hus efter hus, bør vi ofte spørge: „Har de folk som bor her, hørt budskabet? Er Guds ords sandhed blevet bragt til deres ører? Forstår de at alle tings ende er nær og at Guds domme er forestående? Indser de at alle sjæle er blevet købt for en uendelig pris? Idet jeg mediterer over disse ting, nærer mit hjerte en dyb længsel efter at se sandheden blive fremstillet i sin enkelhed i folks hjem, langs hovedvejene og på steder langt borte fra folketætte centre. .... Det er vor forret at besøge dem og gøre dem bekendt med Guds kærlighed til dem, og gøre dem bekendt med hans underfulde forsyn i frelsen af deres sjæle.

[46] I dette arbejde på hovedvejene og hegnene, er der alvorlige vanskeligheder at imødekomme og overvinde. Arbejderen skal ikke frygte eller miste modet, idet han søger efter sjæle, for Gud er hans hjælper og vil fortsætte med at være hans hjælper og han vil opåbne vejene for sine tjenere.—*Manuskript 15, 1909.*

Et kald efter større planer—Vi har i det hele taget for snævre planer. Vi må have et bredere syn. Gud ønsker at vi, i vort arbejde, skal gennemføre sandheds- og retfærdighedsprincipper for ham. Hans arbejde er at gå fremad i stæder, byer og landsbyer. ....

Vi må komme ud af vor smålighed og gøre større planer. Det må være mere udstrakt til dem som er nær og dem som er langt væk.—*Manuskript 87, 1907.*

Ikke-lovende områder—Arbejdsmarkerne må udvides. Evangeliet må gå til alle dele i verden. De mindst lovende områder må få det alvorligste mest målrettede arbejde. Guds sønner, alvorlige,

sande, uselviske må bruge al den kundskab de har til at føre dette vigtige arbejde.—*Manuskript* 141, 1899.

Folk på landet nemmere at nå—Folk som bor på landsteder er ofte nemmere at nå end dem som bor i de tætbefolkede byer. Iblandt naturens scenerier dannes kristen karakter nemmere end i byens onde liv. Når sandheden tager fat i enfoldiges hjerter og Guds Ånd arbejder med deres sind, leder dem til at besvare Ordets kundgørelse, vil der være nogle til at hjælpe og støtte Guds sag, både ved deres midler og deres arbejde.—*Manuskript* 65, 1908.

Til alle klasser—Mænd og kvinder på hovedvejene og bivejene skal kunne nås. Vi læser af Jesu arbejde: „Jesus gik omkring i hele Galilæa, lærte i deres synagoger, prædikede evangeliet om Riget og helbredte al slags sygdom og svaghed blandt folket.“ Netop sådant arbejde som dette skal gøres i vore byer og landsbyer, og på hovedvejene og hegnene. Evangeliet om den tredje engels budskab skal føres videre til alle klasser.—*Manuskript* 7, 1908.

[47]

Kaldet skal lyde på nye steder—Vort Frelasers arbejde var at advare byerne og beordre arbejderne til at tage ud af byerne til steder, hvor lyset endnu ikke er blevet givet og opløfte sandhedens standard på nye lokaliteter. .... Jeg fik det lys at vi ikke skal være ivrige efter at samle for mange interesser på ét sted. Vi skal derimod se efter afsiddesliggende distrikter og arbejde på nye steder. Derved kan folk nås og omvendes, som ellers intet vidste om de dyrebare, prøvende sandheder for denne tid. Det sidste kald bør være ligeså vigtigt på nye steder i dette land, som det er i fjerne lande. Disse ord blev talt om nogle lokaliteter som ikke havde fået bragt budskabet til sig. Sandhedens frø skal sås på uopdyrkede centre. ... Det vil opelske en missionsånd til at arbejde på nye lokaliteter. Det er ikke efter Herrens plan at selvisk holde de store selskaber sammen. Indtag ethvert nyt muligt sted og påbegynd undervisningsarbejdet på egne, der ikke har hørt sandheden.

Hvorfor arbejdede Frelseren på at så frøene på afsiddesliggende steder? Hvorfor rejste han langsomt væk fra landsbyerne som har været hans steder, hvor lyset blev meddelt ved at åbne skriften? Der var en verden der ville høre, og nogle sjæle ville acceptere sandheden, som endnu ikke havde hørt den. Kristus rejste langsomt og åbnede skrifterne i deres enkelhed for menneskesind som ville modtage sandheden.—*Brev* 318, 1908.

[48] **Samtidige kampagner i mindre byer**—I den tid hvor lejrmødet afholdes i denne konference, burde der samtidig være to eller tre møder i gang på forskellige steder. Der er et tidspunkt hvor disse møder ikke kan afholdes; men i de måneder hvor vi kan benytte teltene, skal vi ikke indskrænke vort arbejde til de største byer. Vi må give advarselsbudskabet til folk alle steder.—*Manuskript 104, 1902.*

*Rual arbejderne**

Begyndere indtager ubearbejdede marker—Vi er nær afslutningen af denne Jords historie. Vi har et stort arbejde for os, det afsluttende værk at give advarselsbudskabet til en syndig verden. Der er mennesker som vil blive borttaget fra ploven, fra vingården, fra forskellige andre grene af værket og sendes ud af Herren for at give verden dette budskab.

Verden er i ulave. Når vi betragter situationen, forekommer udsigterne os at være nedslående. Men Kristus hilser med forhåbningsfuld tillid de selv samme mænd og kvinder som gør os modløse. Han ser at de har egenskaber som vil sætte dem i stand til at indtage en plads i hans vingård. Dersom de altid vil lade sig undervise, så vil han ved sit forsyn gøre dem til mænd og kvinder som er skikket til at udføre en gerning som ikke overstiger deres evner. Ved Den Hellige Ånds meddelelse vil han udruste dem med gaver.

[49] På mange af de øde, ubearbejdede felter må begyndere optage virksomheden. Frelserens lyse syn på verden vil skabe tillid hos mange arbejdere som vil vise sig at være de rette mænd for tiden og stedet, hvis de begynder i ydmyghed og lægger deres hjerte i gerningen. Kristus ser al den elendighed og fortvivlelse som råder i verden og som vil tynde nogle af vore arbejdere, med store evner, ned under vægten af en byrde, der er så tung at de ikke engang selv ville vide hvordan de skulle begynde arbejdet, for at lede menneskene blot op på det første trin af stigen. Deres nøjagtige metoder har meget lille værdi. De vil stille sig på det øverste trin på stigen og sige:

* note: *Idet lægmændene i alle deres evangelisk aktiviteter blev påskønnet for deres uundværlige hjælp (se side 110-115), blev det klart at alle Ruralområdets indbyggere kun ville høre advarselsbudskabet af en samlet fremholdelse af evangeliet fra faste arbejdere og lægmænd. Således viser udtalelser i denne bog, som kun er til evangeliearbejderen og under frembringelsen af evangeliesituationen i Rual områderne, udtalelser der synligt kalder lægmænd til arbejdet i mindre tætbefolkede områder.—udgiverne*

„Kom her op hvor vi står!“ Men de arme sjæle ved ikke hvor de skal sætte deres fødder.

Kristi hjerte opmuntres ved at møde deres øjne som er fattige i hele ordets forstand; opmuntres af at møde mishandlede som er sagtmødige; opmuntret ved de tilsyneladende umættelige hungrende efter retfærdighed, ved manges manglende evner ved begyndelsen. Han byder de tilstande velkommen, som ville gøre mange prædikanter modløse. Han retter vor vildfarende medynk, giver arbejdsbyrden til de fattige og trængende her på rå steder til mænd og kvinder med hjerter der føler for den uvidende og for dem som er borte fra vejen. Herren lærer disse arbejdere hvordan de skal møde dem som Han ønsker at de skal hjælpe. Det vil opmuntre dem når de ser at der åbner sig en dør, hvor de kan gå ind og udføre en gerning i helsemissionen. De vil give Gud al ære. . . .

Folk fra de almindelige samfundslag skal indtage deres pladser som arbejdere. Når de tager del i deres medmenneskers sorger, ligesom Kristus tog del i menneskehedens sorger, så vil de i troen ser ham virke med dem.—*Vidnesbyrdene* bd. 7, s. 270-272. (1902)

Unge arbejdere på svære steder—De unge mænd og kvinder som giver sig selv af med at undervise i sandheden og arbejde for sjæles omvendelse bør først levendegøres af Helligånden, og så kan de gå ud udenfor lejeren til de mindst lovende steder. Herren har ikke givet dem, med lidt erfaring til opgave at forkynde i menighederne. Budskabet skal proklameres på hovedvejen og hegningene.—*Manuskript* 3, 1901. [50]

Giftede mænd og kvinder på forsømte marker—Lad giftede mænd og kvinder som kender sandheden gå ud til forsømte områder og oplyse andre. Følg deres eksempel, som har gjort pionerarbejdet på nye marker. Arbejd klogeligt på steder hvor I bedst kan arbejde. Lær helsereformens principper, for at I må kunne lære andre dem. Lær at behandle den syge ved at læse og studere forskellige bøger og tidsskrifter om helse, derved gøres et bedre arbejde for Mesteren.—*Brev* 136, 1902.

Udføres af dem fra store centre—De af vore folk som bor i store centre, ville få en værdifuld erfaring hvis de, med bibler i deres hænder og med åbne hjerter for Helligåndens indtryk, ville gå ud på verdens hovedveje og biveje med det budskab de har fået.—*Review and Herald*, 2.aug. 1906.

I bjerge og dale—Da jeg var i Lakeport (Nordcalifornien) gjorde det dybt indtryk på mig at der var et sted her, hvor der burde gøres et redeligt arbejde med at give sandhedens budskab til folk. I dette bjergområde er der mange sjæle som behøver sandhederne fra den tredje engels budskab. Under Helligåndens indflydelse skal vi proklamere sandheden for denne tid på disse bosteder i bjerge og dale. Dets højtidelige advarsler skal give genklang og igen kastes tilbage. Og budskabet må komme hurtigt til folk; det må gives line for linie, forskrift for forskrift, lidt her og lidt der. Uden tøven bør forstandige mænd og kvinder gå ind i evangeliesædens sårarbejde. ....

Herren vil arbejde gennem dem som vil åbne skrifterne for folk, som har dannet deres hjem på disse tilbagetrukne landsteder. Jeg appellerer til mine brødre og søstre om at gå sammen i dette gode arbejde, og føre det til ende. ....

Grunden til at jeg retter jeres opmærksomhed til Lakeport og dets omgivende bosteder, er at disse steder endnu ikke har fået et rigtigt indtryk om sandheden for denne tid. Det kan være at der blandt vore folk er nogle som vil bruge deres midler på nye missionsmarker. Til disse vil jeg sige: For Mesterens skyld, gør hvad I kan for at hjælpe. Vi har ikke helt undersøgt hvor stor en arbejdsmark der ligger her, men Lakeport er en af de steder jeg fik vist som behøver vor opmærksomhed.

Jeg har meget at sige med hensyn til disse bosteder i bjergene. Dette er ligesom bostederne nær Washington, hvor et lignende arbejde burde gøres. Vil vore folk ikke arbejde mere trofast på hovedvejene og ved hegnene? Kommercielle forretninger har længe optaget så mange syvendedags advantisters interesser og evner at de stort set er uegnede til at bringe den nærværende sandheds lys frem for dem som ikke kender til det. Vi bør ikke tillade at en sådan tilstand fortsætter.

Hvis mange af vore folk ville drage ud af byerne og begynde at arbejde på disse sideveje, og også hovedveje, ville de genvinde den fysiske sundhed. Jeg tilskynder vore brødre om at gå ud som missionærer, to og to, til disse landsteder. Gå i ydmyghed. Kristus har givet et eksempel, og Herren vil visselig velsigne deres arbejde, som vil drage ud i gudsfrygt, frembære det budskab Frelseren gav de første disciple: „Guds rige er kommet nær.“—*Manuskript 65, 1908.*

Missionsfamilier i byer og landsbyer—Brødre som ønsker at ændre deres bopæl, som har Guds herlighed for øje og føler et personligt ansvar på sig for andres gode, og hjælpe og frelse sjæle hvem Kristus ikke tilbageholdte sit dyrebare liv for, burde flytte til byerne og landsbyerne, hvor der er lidt eller intet lys og hvor de kan være til virkelig tjeneste og velsigne andre med deres arbejde og erfaring. Der er brug for at missionærere tager ud til byerne og landsbyerne og oprejser sandhedens standard, så Gud må have sine vidner spredt over landet, så sandhedens lys kan trænge ind hvor det endnu ikke er nået hen og sandhedens standard oprejses hvor den endnu ikke har været kendt. ....

Jesus forsømte ikke landsbyerne. Skriften erklærer „at han vandrede om fra by til by og fra landsby til landsby og prædikede og forkyndte evangeliet om Guds rige.“ ....

Er det imidlertid ikke visse personers opgave, som står og ser passivet her (Battle Creek), at gå der hen hvor de kan fremstille Kristus og hans dyrebare sandhed?—*Generalkonferensen Bulletin*, 20.marts, 1891.

[53]

4—Planlægge den offentlige kampagne

Efterligne mesterevangelisten

Studér Kristi metoder—Hvis det nogensinde har været nødvendigt at vi forstår og følger rigtige læremetoder og følger Kristi eksempel, så er det nu.—*Brev 322*, 1908.

Hvordan han mødte folk—Hvis I vil komme ordentligt ind på folk, så ydmyg jeres hjerter for Gud og lær hans veje. Vi vil få megen undervisning om vort arbejde, ved at studere Kristi arbejdsmetoder og hans måde at møde folk på. I beretningen om evangeliet har vi nedskrevet hvordan han arbejdede for alle klasser og hvordan han arbejdede i byer og stæder,—tusindevis blev draget til at høre hans undervisning. Mesterens ord var klare og tydelige, de blev sagt ømt og i forståelse. De havde forsikringen med sig, at her var sandheden. Det var den enkelhed og alvor Kristus arbejdede og talte med, som drev så mange til ham.

[54]

Den store Lærer har lagt planer for sit arbejde. Studér disse planer. Vi finder ham i færd med at rejse fra sted til sted, efterfulgt af ivrigt lyttende skarer. Kunne han det, ville han lede dem bort fra de tætbefolkede byer, til landets stille steder. Her ville han bede med dem og fortælle dem om evige sandheder.—*Review and Herald*, 18.jan. 1912.

I synagoger—ved søbredden—Kristus „gik omkring i hele Galilæa, lærte i deres synagoger, prædikede evangeliet om Riget og helbredte al slags sygdom og svaghed blandt folket.“ Han prædikede i synagoger, for derved kunne han nå mange som var forsamlet dér. Så gik han ud og lærte ved søbredden og på de store færdselsårer. De dyrebare sandheder, han skulle forkynde, blev ikke begrænset i synagogerne. ....

Kristus kunne have fået den højeste stilling blandt det jødiske folks lærere. Men han valgte hellere at bringe evangeliet til de fattige. Han gik fra sted til sted, så dem på hovedvejene og bivejene kunne gribe evangeliesandhedens ord. Han arbejdede på den måde, som

han ønsker at hans arbejdere skal arbejde på i dag. På søen, på bjerskråningen, i byens gader, kunne man høre hans røst forklare de gammeltestamentlige skrifter. Hans forklaring var så forskellig fra farisæernes og de skriftkloges at folks opmærksomhed blev fanget. Han underviste som én med myndighed—og ikke som de skriftkloge. Klart og kraftigt forkyndte han evangeliets budskab.—*Brev 129, 1903.*

Hans helt særlige metoder—Han overværede de store årlige fester. Befolkningen var optaget af ceremonierne, men han talte om det, som hører Himlen til, og bragte evigheden inden for synsvidde. Han skænkede alle skatte fra visdommens skatkammer. Han talte så jævnt og ligefremt, at de ikke kunne undgå at forstå, hvad han sagde. Han hjalp alle syge og sørgende på sin egen måde. Han viste både medfølelse og takt, når han hjalp en sjæl, som var syg på grund af synden, og skænkede helbredelse og styrke. ....

[55]

Han var en fremragende lærer og søgte at komme i forbindelse med folket ved at tale om det, de var bedst kendt med. Han forkyndte sandheden på en sådan måde, at hans undervisning altid fremkaldte de helligste og kæreste minder hos tilhørerne. Når han underviste, følte de, at han gjorde sig til ét med deres interesser og deres lykke. Han gik lige til sagen. hans illustrationer var så velvalgte og hans ord så venlige, at hans tilhørere lyttede med den største opmærksomhed. Han talte så ligefremt og oprigtigt til de mennesker, som trængte til hjælp, at hvert ord var dyrebart for dem.—*I den store Læges fodspor s. 22-24 (vtbl 22-23). (1905)*

Jesus studerede ansigterne—Selv den skare, der så ofte trængte sig om ham, var for Kristus ikke en tilfældig menneskemængde. Han talte direkte til hver eneste sjæl og henvendte sig til hvert eneste hjerte. Han betragtede sine tilhøreres ansigter, lagde mærke til, om det lyste op i deres ansigtstræk, til det hastige, forstående blik, der fortalte, at sandheden var nået ind til sjælen; og medfølelsen og glæden gav gensvar i hans hjerte.—*Uddannelse, s. 231. (233.dk) (1903)*

Appellen til den faldne menneskehed—I ethvert menneske, hvor dybt det end var faldet, så han en søn af Gud, en, som atter kunne genvinde forrettighederne ved sit guddommelige slægtskab.—*Uddannelse, s. 79. (1903)*

Enkelt, direkte, flere gange—Kristi lære var enkel i sig selv. Han lærte som én med myndighed. Jøderne ventede på og hævdede at Kristi første komme ville fremstilles med al den herlighed som skulle følge med hans andet komme. Den store Lærer forkyndte sandheden for menneskene, for mange af dem som ikke kunne [56] uddannes på rabbinernes skoler, ejheller blive undervist i græsk filosofi. Jesus udtrykte sandhed på en tydelig, direkte måde, og gjorde hans udsagn slående og virkningsfulde. Hævede han sin røst med et unaturligt tonefald, som mange forkyndere gjorde på den tid, ville menneskestemmens indgriben og melodi være gået tabt og meget af sandhedens kraft være ødelagt. ....

I sine prædikener bragte Kristus ikke ret mange ting frem for dem på en gang, for at han ikke skulle forvirre deres tanker. Han gjorde alle punkter klare og tydelige. Han ringeagtede ikke gengivelsen af gamle og velkendte sandheder i profetierne hvis de tjener hans mål: at indskærpe tanker.—*Manuskript 25, 1890.*

Han rørte de klogeste menneskers tanker—Selvom Herren fremsagde de største sandheder, i et enkelt sprog, var de ikklædt en sådan skønhed at de interesserede og rørte ved de klogeste mennesker.

...

I sand fremstilling af den ømme, elskende, medynkende omsorg fra sin fader, gav Jesus lignelsen om den fortabte søn. Selvom hans børn fejler og forlader ham, vil han, hvis de angrer og vender tilbage, tage imod dem med en glæde som en jordisk fader viser, når han tager imod en langtids fraværende søn som i bodfærdighed vender tilbage.—*Manuskript 132, 1902.*

Børnene forstod—Kristi måde at overbringe sandhed på kan ikke gøres bedre. .... Livets ord blev fremstillet på en så enkel måde at et barn kunne forstå dem. Mænd, kvinder og børn blev så indprentet af hans måde at forklare skriften på at de greb den klang hans stemme havde og give deres egne ord samme eftertryk og efterligne hans fagter. Unge greb hans forkynderånd og forsøgte at efterligne hans venlige måde at hjælpe dem på, som de kunne se behøvede hjælp.—*Råd om sundhed s. 498, 499. (1914)*

[57] **Han sætter perlerne op i sandhedens skeletværk**—I sin undervisning prædikede Kristus ikke som præster gør i dag. Hans arbejde at bygge et skeletværk op for sandheden. Han opsamlede sandhedens dyrebare perler som fjenden havde tilegnet sig og sat

i vildfarelsens skeletværk, så alle som modtog ordet kunne blive beriget derved.—*Manuskript* 104, 1898.

Forstærke budskabet—Kristus var altid rede til at besvare den, der spurgte oprigtigt efter sandheden. Da hans disciple kom til ham, for at forstå noget af det han havde sagt til mængden, gentog han gladeligt sin lektie.—*Brev* 164, 1902.

Han drog af kærlighed—Kristus drog sine tilhøreres hjerter til sig, ved hjælp af den kærlighed han udviste, og så kunne de lidt efter lidt bære det. Han opåbnede rigets store sandheder for dem. Vi må også lære at tilpasse vort arbejde til folkets tilstand—møde mennesker hvor de er. Idet kravene fra Guds lov skal overbringes til verden, skal vi ikke glemme at den kærlighed, Kristi kærlighed, er den eneste kraft som kan blødgøre hjertet og føre til lydighed.—*Review and Herald*, 25.nov. 1890.

Han beherskede sandheden—Den store Lærer havde hele sandhedens landkort i sin hånd, men han opåbnede ikke det hele for sine disciple. Han åbnede kun de emner op for dem som var nødvendige for deres vej på himlens sti. Der var mange ting om hans visdom som han fortiede. Ligesom Kristus tilbageholdte mange ting for sine disciple, vidende at det var umuligt for dem at fatte det, på samme måde tilbageholder Ham mange ting fra os, i kendskabet til vor forstands begrænsede kapacitet.—*Manuskript* 118, 1902.

I personlige samtaler—Kristi arbejde bestod hovedsagligt af personlige samtaler. Han tog nøje hensyn til samværet med den anden alene; og denne ene sjæl bidrog tusindevis andre med den forstand han fik.—*Review and Herald*, 9.maj 1899.

[58]

Da Kristus blev indbudt til en fest, tog han imod den som han skulle, og såede sandhedens frø i de tilstædeværendes hjerter, da han sad ved bordet. Han vidste at frøene der blev sået på denne måde, ville spire op og bære frugt. Han vidste at nogle af dem, der sad til måltid med ham, ville senere besvare kaldet: „Følg mig.“ Vores privilegium er at studere Kristi undervisningsmetoder, idet han gik fra sted til sted—og såede sandhedens frø overalt.—*Manuskript* 113, 1902.

Kristi opfølgelsesplan—Kristus sendte sine discipule ud, to og to* for at tage til steder som han kunne følge op senere.—*Manuskript* 19, 1910.

Var Kristi metode rigtig?—Himlens majestæt rejste fra sted til sted på fødderne, og underviste ude i det, fra søbredden og på bjerget. Således trak han folk til sig. Er vi større end vor Herre? Var hans metode den rigtige? Har vi handlet uklogt ved at fastholde enkelhed og guds frygt? Vi har ikke lært vor lektie sådan som vi burde. Kristus erklærer: „Tag mit beherskelses—og lydighedsåg på jer; så skal I finde hvile for jeres sjæle. Thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let.“—*Brev* 140, 1898.

Tilpasning og afrettelse i Kristi tjeneste—Disciplenes gerninger behøvede tilpasning og rettelse ved den ømmeste disciplin, og ved åbenbarelse af det ord de selv havde fået, ved åbenbarelse af dette for andre.

[59] Kristus gav dem særlig undervisning om deres opførsel og deres arbejde. I sit eget liv har han givet dem et eksempel på streng overholdelse af de regler som han nu lagde frem for dem. De skulle gå ind i stridigheder; dette var ikke deres arbejde. De skulle åbenbare og forsvare sandheden i deres egne egenskaber, ved alvorlig bøn og meditation skulle de åbenbare en personlig erfaring på ægte kristendom. Dette ville blive en direkte modsætning til farisæernes og saddukæernes religion. De skulle lede deres tilhørers opmærksomhed hen til de større sandheder, som endnu ikke er åbenbaret. De skulle skyde pilene og Guds Ånd ville føre spydet ind i hjertet.—*Review and Herald*, 1.febr. 1898.

Planlægge en større evangeliseringskampagne.

Tid til et aggressivt arbejde—Sandheden skal proklameres til alle folk, stammer og tungemål. Tiden er kommet hvor et meget aggressivt arbejde skal gøres i byerne og på alle forsømte, ubearbejdede marker.—*Review and Herald*, 23.juni 1904.

Vise planer—Der er nu brug for ihærdig arbejdsomhed. I denne krise vil intet halvhjertet arbejde vise gode resultater. Vi skal opsøge sjæle i al vor byarbejde. Der skal lægges kloge planer, for at få mest mulig gavn af et sådant arbejde.—*Review and Herald*, 27.sep. 1906.

* Se også side 72-74, „To og to.“

Vove sig ud på det dybe—Der er dem, som mener det er deres pligt at forkynde sandheden, men de vover sig ikke ud på vandet og fanger ingen fisk. De vælger at være blandt menighederne, og blive på den samme grund igen og igen. De rapporterer om en god tid, et godt besøg, men vi ser forgæves efter sjæle, som er blevet omvendt til sandheden på grund af dem. Disse prædikanter holde sig for tæt til kysten. Lad dem vove sig ud på dybet og kaste deres net hvor fiskene er. Der er ingen mangel på arbejdsopgaver. Der kunne arbejde hundredevis i Herrens vingård, hvor der nu er én.—*Den sande missionær* februar, 1874.

[60]

En udfordring til lederne—Jeg sprøger dem som har ansvar i vort arbejde: Hvorfor forbigås så mange steder? Se på de mange byer og storbyer som endnu ikke er bearbejdede? Der er mange store byer i Amerika, ikke kun i sydstaterne, men i nordstaterne som endnu ikke er bearbejdet. Der burde være mindesmærker for Gud i alle Amerikas byer. Men jeg kunne nævne mange steder hvor sandhedens lys endnu ikke har skinnet. Himlens engle venter på at menneskeredskaber skal indtage steder, hvor der endnu ikke er blevet vidnet om den nærværende sandhed.—*Review and Herald*, 30.dec. 1902.

Bered nye steder—opret nye centre—Forbered arbejderne til at tage ud på hovedvejene og hegnene. Vi har brug for kloge have-mænd som vil omplante træer til forskellige lokaliteter og give dem muligheder for at gro. Det er Guds folks udtrykkelige opgave at tage til regionerne derude. Lad kræfter udløses for at berede nye steder, etablere nye indflydelsesrige centre, hvor som helst en opåbning end kan finde sted.—*Manuskript* 11, 1908.

Nå de evangelie-forhærdede centre derude—Lad os huske på at vi som et folk, der har fået betroet hellig sandhed, har været forsømmelige og ligefrem upålidelige. Værket har begrænset sig nogle få centre, indtil folk i dem, er blevet forhærdet over for evangeliet. Det er vanskeligt at gøre indtryk på dem, som har hørt så meget sandhed og alligevel har forkastet den. Der er sat så meget til på nogle få steder, medens mange, mange byer er efterladt uden at have fået advarsler og er ubearbejdede.

[61]

Nu mærker vi alt dette. Havde vi anstrengt os alvorligst på at nå dem, som, var de blevet omvendte, kunne fremvise oprigtigt hvad nærværende sandhed ville gøre for mennesker, så ville vort

arbejde dog være meget længere fremme. Det er ikke rigtigt at nogle få steder skal have al opmærksomhed, medens andre steder forsømmes.—*Brev 132, 1902.*

Planlægge forud for nye områder—Oh, det er som om jeg hører dagens og nattens røst: „Gå ud, inddrag nye territorier, indtag nyt territorium med teltet og giv verden det sidste advarselsbudskab. Der er ingen tid at spille. Efterlad mine mindesmærker på alle steder hvor I skal hen. Min Ånd vil gå forud for jer og Herrens herlighed skal være jeres løn.“

Ikke så langt herfra ligger der andre byer, som må have et lejr-møde næste år. Dette er den plan Gud har for, hvordan arbejdet skal gøres. Dem som har haft lyset i årevis til at indtage nye marker med teltet, og har afholdt lejrmøder på den samme grund i årevis, må selv blive omvendte, fordi de har ikke givet agt på Herrens ord.—*Brev 174, 1900.*

Gå frem i tro

Ryk frem i tro—midlerne vil komme—Kan vi forvente at disse byers indbyggere vil komme til os og sige: „Hvis I vil komme til os og prædike, så vil vi hjælpe jer med at gøre det og det“? De kender intet til vort budskab. Herren ønsker at vi skal lade vort lys skinne for mennesker, så hans Helligånd kan viderebringe sandheden til den oprigtige, som søger efter sandhed. Idet vi er i gang med dette arbejde, vil vi finde at midlerne vil flyde ind i vore skatkamre, og vi vil få midler til at udrettet et endnu bredere og vidtrækkende arbejde.

Skal vi ikke rykke frem i tro, præcis som om vi havde tusindevis dollars? Vi har ikke så meget som den halve tro. Lad os gøre vor del til at advare disse byer. Advarselsbudskabet må komme til det folk, som uadvarede, ufrelste, er ved at gå under. Hvordan kan vi tøve? Midlerne vil komme, idet vi går frem. Men vi må gå frem i tro, stole på Herren, Israels Gud.

Nat efter nat kan jeg ikke sove, fordi jeg har denne byrde for uadvarede byer. Nat efter nat beder jeg og prøver at udtænke metoder, hvorved vi kan indtage disse byer og give advarselsbudskabet. Hvorfor?!, der er en verden der skal advares og reddes og vi skal tage til øst, vest, nord og syd og arbejde forstandigt for folk omkring os.

Idet vi påtager os dette arbejde, vil vi se Guds frelse. Opmuntringen vil komme.—*Manuskript 53*, 1909.

Følg Guds opåbende forsyn—Hvis vi ville følge Guds opåbende forsyn, burde vi være hurtige til at se enhver opåbning, og få det meste ud af alle fortrin vi får inden for rækkevidde. ... Der er fare for at vove og løbe risiko i dette store arbejde, i frygt for at de midler der sættes til ikke vil komme igen. Hvad hvis midlerne bruges og vi endnu ikke kan se de sjæle der er blevet frelst derved? Hvad hvis en del af vore midler går fuldstændigt tabt? Hellere arbejde og holde gang i det, end ikke gøre noget. I ved ikke hvad der får vækst—dette eller hint.

Mennesker investerer i patentrettigheder og lider store tab, og dette tages ganske naturligt.

Men i Guds arbejde og sag, er mennesker bange for at satse. For dem er penge som et fuldstændigt tab, der ikke umiddelbart giver noget tilbage, når de sættes i Gudssag, og det som tilbageholdes egenkærligt, vil for en lille stund gøre fælles sag med alle afguder til undergravende virksomhed og til soldeture. Penge vil hurtigt og pludseligt miste sin værdi, når evighedens realiteter åbner sig for menneskernes sanser.

[63]

Gud vil have mennesker som vil vove noget og alt for at redde sjæle. Dem som ikke vil gøre noget, før de kan se alle skridt på vejen klart for sig, vil ikke for tiden være til nytte for at fremskynde Guds sandhed. Der må være arbejdere nu, som vil gå frem i mørket, såvel som i lyset, og som bravt, under modløshed og skuffende forhold vil holde håbet oppe, og stadig arbejde med tro, med tårer og tålmodigt håb, og så ved alle vande, stole på at Herren giver væksten. Gud kalder nervestærke, håbefulde, troende og udholdende mennesker til at arbejde målrettet på sagen.—*Den sande missionær* januar, 1874.

Vær snarrådig—I disse farefulde tider bør vi ikke overlade folket uprøvede advarselsmetoder. Vi bør være dybt interesserede i alt som vil udsætte ondskabens flodbølge. Gå på! Hav tro på Gud.—*Brev 49*, 1902.

Ikke i vor egen styrke—Jeg appellerer til jer, mine brødre i tjenesten. Knyt jer selv tættere til Guds arbejde. Mange sjæle som kunne være frelste, vil gå tabt, medmindre I tilstræber jer ivrigere efter at gøre jeres arbejde så fuldkomment så muligt. Der er et stort arbejde at gøre i _____. Først virkede det til at gå langsomt og

[64] vanskeligt; men Gud vil gøre et mægtigt arbejde igennem jer, hvis I blot vil overgive jer fuldstændigt til ham. I vil få megen tid til at vandre i tro, ikke ved følelse. ...

Hvor I end er, uanset hvor prøvende omstændigheder, så tal ikke om modløshed. Bibelen er fyldt med rige løfter. Kan I ikke tro dem? Når vi tager ud for at arbejde for sjæle, ønsker Gud ikke at vi skal gå i kamp af os selv. Hvad betyder dette? Det betyder at vi ikke behøver at arbejde i vor egen styrke, for Gud har lovet højtideligt i sit ord at han vil tage med os.—*Historiske skildringer*, s. 128, 129. (1886)

I fordums dage—På Guds befaling: „Gå ud“, gik vi frem skønt vanskelighederne der skulle overvindes, synes umuligt. Vi ved hvor meget det har kostet at gennemføre Guds planer førhen, og det har gjort os til det som vi er i dag. Lad da enhver passe på at ikke rokke ved den forståelse, som Gud har forordnet for vor fremgangs skyld og muligheder der er for at fremme hans sag.—*Brev 32*, 1892.

Overlad resultaterne til Gud—De gode frø der sås kan ligge i en tid i et koldt og egenkærligt hjerte uden at vise det har slået rod; men ofte arbejder Guds Ånd på hjertet og vander det med himlens dug og de længe skjulte frø spirer op og til sidst bærer frugt til Guds ære. Vi ved ikke om vort livsarbejde skal trives her eller der. Det er ikke spørgsmål som vi mennesker skal afgøre. Vi skal gøre vort arbejde og overlade resten til Gud.—*Vidnesbyrdene* bd. 3, s. 248. (1872)

[65] **Hjælp arbejdende menigheder**—Enhver konferens, hvadenten den er stor eller lille, er ansvarlig for et alvorligt, højtideligt arbejde for at berede et folk til Kristi genkomst. De menigheder i konferensen, der er villige til at arbejde og har brug hjælp i form af viden og derved kunne arbejde effektivt, bør have den fornødne assistance. Lad enhver konferensmedarbejder være lysvågen og gøre sin konference til et meget aktivt organ for opbyggelse af Guds værk. Lad ethvert menighedsmedlem blive et arbejdende medlem, der opbygger åndelige interesser. Lad prædikanterne gøre deres del i hellig kærlighed, ved ydmyg bøn og ved alvorligt arbejde.—*Manuskript 7*, 1908.

Guds hånd på rattet—De som bærer ansvar i Guds sag står over for frygtelige farer—farer jeg skælver ved at tænke på. Men ordene kommer frem: „Min hånd er på rattet, og jeg vil ikke lade menneske styre mit arbejde i disse sidste dage. Min hånd drejer

rattet, og mit forsyn vil fortsætte med at gennemføre guddommelige planer, uanset menneskers påfund.“ ....

I det store afsluttende arbejde vil vi støde på forviklinger som vi ikke ved hvordan skal takles, men lad os ikke glemme at himlens tre store kræfter arbejde, at en guddommelig hånd er på rattet, og at Gud vil gennemføre sine hensigter.—*Manuskript* 118, 1902.

Gunst indtil arbejdet er udført—En verden skal advares. Våg, vent, bed, arbejd og lad intet blive gjort ved strid og tom ære. Gør intet der øger fordomme, men alt muligt for at gøre fordommene mindre, ved at lade retfærdighedens sols klare stråler komme ind midt iblandt moralsk mørke. Der er stadig et stort arbejde at gøre, og alt som kan gøres må gøres for at åbenbare Kristus som den syndstilgivende Frelser, Kristus som syndebæren, Kristus som den klare stjerne og morgenstjerne, og Herren vil begunstige os over for verden, indtil vort arbejde er gjort.—*Brev* 35, 1895.

Den højeste form for evangelisering.

[66]

Med smuk værdighed og enkelhed—Missionsarbejderne i de store byer må gøre velrettede, fortsatte og selvopofrende bestræbelser for at gøre folket bekendt med sandheden. Samtidig med at de arbejder for at interessere tilhørerne og vedligeholde interessen, må de vogte sig for ikke at gøre brug af metoder, som grænser til sensation. I denne tid, da ødselhed og ydre pragt er så almindeligt og menneskene mener, det er nødvendigt at vise sig frem for at sikre sig fremgang, må Guds budbærere vise, hvor dårligt det er at anvende penge til unyttige ting for effektens skyld. Når de går frem i enfoldighed, ydmyghed og ærbarhed og undgår alt, hvad der kan bære præg af pral, vil deres virke gøre et varig indtryk til det gode.

Det er sandt nok at pengene skal bruges til annoncering af møderne og virksomheden skal opbygges på et fast grundlag. Alligevel vil man finde, at arbejdernes styrke vil ligge, ikke i de ydre midler, men i tilliden til Gud, i den alvorlige tryglen om hans bistand og lydighed mod hans ord. Et inderligere bønneliv, en mere helhjertet efterfølgelse af Kristus, en større hengivenhed i Guds vilje bør tages med som vigtige faktorer i udførelsen af Herrens gerning. Ydre glans og en ødsel brug af midler vil ikke frembringe det ønskede resultat. Guds værk skal føres fremad med kraft. Vi behøver den Helligånds dåb.

Vi må have tro på, at Gud vil lægge begavede og indflydelsesrige mænd til menigheden, som vil medvirke til, at verden får advarslen at høre. Ikke alle mennesker er lovløse og syndige. Gud har mange tusinde, som ikke har bøjet knæ for Baal. Der er gudfrygtige mænd og kvinder i de faldne kirkesamfund. I modsat fald ville vi ikke have fået dette budskab:

[67] „Faldet, faldet er Babylon, den store... Gå ud fra hende, mit folk.“
 Åb 18,2.4. Mange ærlige sjæle længes efter livets åndepust fra det høje, når det bliver forkyndt for dem i den skønhed og enfoldighed, hvormed det fremholdes i Guds ord.—*Vidnesbyrdene* bd. 9, s. 109-111. (1909)

Begavede, erfarne medarbejdere til nye byområder—Erfarne arbejdere bør have opgaven at indtage nye steder. Der bør udøves en linie der vil fastholde arbejdets hellige værdighed. Vi skal altid huske på at onde engle er på vagt efter at tilintetgøre vore bestræbelser.

Byerne skal bearbejdes. En tid med store prøvelser ligger foran os. Lad da ingen opløfte sjælen til forfængelighed. Det passer sig for dem som tracter efter livets krone at stræbe legitimt. Alle vore evner og gaver skal bruges på at redde fortabende sjæle, og derved vinde andre til at blive Kristi medarbejdere. Den kundskab og de kræfter som Herren har givet mænd og kvinder vil forøges meget, idet de arbejder på at opbygge hans rige.—*Manuskript* 19, 1910.

Ophøjede, forfinede, samvittighedsfulde metoder—I gennem tidsaldrene, har Gud været noget særligt med den måde hans arbejde udføres på. I denne tidsalder, har han givet sit folk meget lys og belæring om hvordan hans arbejde skal fremføres—på en ophøjet, forfintet og samvittighedsfuld måde; og han er tilfreds med dem, som i deres tjeneste, gennemfører hans plan.—*Review and Herald*, 14.sep. 1905.

[68] **På et højt plan**—Ved Kristi virksomhed på jorden, hjalp gudfrygtige kvinder med det arbejde, som Frelseren og hans disciple skulle føre frem. Hvis dem som var imod dette arbejde kunne finde noget i disse kvinders opførsel som var uden for reglerne, ville det have stoppet arbejdet med det samme. Men så længe kvinderne arbejdede sammen med Kristus og apostlene, blev hele værket ledt på et så højt plan, så det var hævet over mistankens skygge. Der kunne ikke findes anledning til at anklage. Alles tanker blev snarere hen-

ledt til skrifterne end til enkeltpersonerne. Sandheden blev forkyndt forstandigt og så tydeligt at alle kunne forstå. ....

I dette budskab er der en forunderlig overensstemmelse der henviser til dommen. Vi kan ikke lade pirrelige elementer blandt os, vise sig selv på en måde, der ville ødelægge vor indflydelse over dem, vi ville ønske vi kunne nå med sandheden.—*Manuskript* 115,1908.

Undgå uværdige metoder—Selv om det er godt at udvise sparsommelighed, så lad Guds værk altid have sin ophøjede værdighed. .... Gør ikke Guds værk tarveligt og forsimplet. Lad det fremstå som fra Gud; det må ikke bære et menneskeligt præg, men det guddommelige præg. Selvet skal mistes af syne i Jesus. ....

Der er gået meget tabt ved at følge fejlslåne idéer fra vore gode brødre, hvis planer var for snævre, og de fornedrede arbejdet til deres egne særlige metoder og idéer, så at de højere klasser ikke blev nået. Umiddelbart giver ikke-troendes udtryk for at vort arbejde har lille værdi—nogle står ved siden for religiøse teorier, som de ikke har lagt mærke til. Meget er gået tabt af mangel på kloge arbejdsmetoder.

Der bør gøres alt for at give arbejdet værdighed og karakter. Der bør sættes særligt ind på, at mennesker i ansvarsfulde stillinger har den gode vilje, uden at nogle af sandhedens eller retfærdighedens principper ofres; men vore egne veje og metoder til at nærme os folk på, at de må blive ofret. Ved at vise større taktfølelse og klogskab ville der udrettes meget mere, når sandheden præsenteres.—*Brev* 12, 1887. [69]

Læren må stå store menneskers undersøgelse—„I ransager skrifterne, fordi I mener at have evigt liv i dem.“ Enhver beslutning for sandheden, som vort folk tager, vil stå de største menneskers kritik; de største af verdens mænd, vil komme i kontakt med sandhed, og derfor bør vi nøje undersøge enhver beslutning vi tager, og prøve den i Skriften. Nu er det som om vi ikke bemærker noget, men sådan vil det ikke blive ved med at være. Der er bevægelser i gang for at få os frem til fronten, og hvis historikere og verdens største mænd kan skille vore sandhedsteorier i småstykker, så vil det ske.

Vi må hver især, vide hvad sandhed er, og forberede os til at begrunde det håb som vi har i ydmyghed og frygt, ikke i stolthed, hovmodighed og selvtilstrækkelighed, men i Kristi ånd. Vi nærmer os det tidspunkt hvor vi skal stå alene, hver især, og svare for vor tro. Religiøse vildfarelser forøger og omvikler sig om folk, med

satanisk kraft. Der er næsten ikke flere bibel-læresætninger, som ikke er blevet fornægtet.—*Brev 6*, 1886.

Evangelisten og hans medarbejdere.

Evangelisering og evangelister—Når jeg tænker på de byer der er arbejdet så lidt med, hvor der skulle advares så mange tusinder om Frelserens snarlige genkomst, så nærer jeg et inderligt ønske efter at se mænd og kvinder gå ud, for at arbejde i Åndens kraft, fyldt med Kristi kærlighed for sjæle som er på vej til fortabelse. ....

[70] Mine tanker er stærkt oprørte. I alle byer er der et arbejde at gøre. Medarbejdere skal tage ud til vore store byer og holde lejrmøder. Til disse møder, skal de allerbedste talenter anvendes, så sandheden kan forkyndes med kraft. Mennesker med forskellige gaver skal involveres. ....

Nye metoder skal indføres. Guds folk må vågne op til den krævende tidsperiode de lever i. Gud har mennesker, som han kalder til sin tjeneste,—mennesker som ikke vil fremføre arbejdet på en livløs måde, som det er gjort tidligere. ....

Budskabet skal gå frem i vore store byer, som en lampe der brænder. Gud vil oprejse arbejdere til denne gerning, og hans engle vil gå foran dem. Lad ingen forhindre disse Guds udvalgte mennesker. Forbyd dem det ikke. Gud har givet dem deres arbejde. Lad budskabet blive givet med så megen kraft, at tilhørerne overbevises.—*Review and Herald*, 30.sep. 1902.

Behov for stærke mænd—Jeg kalder vore tjenende brødre til at overveje dette. Lad stærke mænd blive udpeget til at arbejde i disse store centre.—*Manuskript 25*, 1908.

Forskellighed af talenter—Til vore teltmøder må vi få talere, som kan give folk et godt indtryk. Ét menneskes evner er utilstrækkeligt for det behov som er der, uanset hvor intelligent dette menneske kan være. Der bør være en forskellighed blandt talenterne ved disse møder.—*Manuskript 104*, 1902.

[71] **Andenmanden en god investering**—Herren har bestemt at hans arbejde skal gøres solidt. At indtage en ny mark medfører store omkostninger. Men ekstraomkostningen ved at en andenmand hjælper Bror ___ vil være en investering der betaler sig. Jeg føler at jeg må sige dette, fordi så meget står på spil. Jeg beder Herren om at

indprente jer til at gennemføre hans vilje.—*Brev* 261, 1905.

Holde store tilhørerskarer—Herren har givet nogle prædikanter evnen til at samle og holde store forsamlinger fangne. Idet de arbejder i guds frygt, vil deres bestræbelser ledsages af Helligåndens dybe bevægelser på menneskers hjerter. ....

Jeg er pålagt at opvække vagtfolkene. Alle tings ende er nær. Nu er det tid til at sige ja. Lad vore prædikanter og konferensformænd bruge deres taktfølelse og dygtighed til at frembringe sandheden, for rigtig mange mennesker i vore byer. Når I arbejder lige til, vil hjerter smeltes. Hav i sinde at når I overbringer prøvebudskabet for denne tid, vil jeres egne hjerter blive blødgjort og opildnet af Helligåndens betvingende indflydelse, og I vil få sjæle for jeres løn. Når I står foran forsamlinger i byerne, så husk på at Gud er jeres hjælper, og at I—ved hans velsignelse—kan frembære et budskab af en karakter, der når tilhørernes hjerter.—*Manuskript* 53, 1910.

Mænd og kvinder må lære sandheden—Vise lærere—mænd og kvinder som har tilbøjelighed til at lære sandhederne i Ordet—er der brug for i vore byer. Lad disse overbringe sandheden i al dens hellige værdighed og med helliget enkelhed.—*Review and Herald*, 25. jan 1912.

Paulus en rejsende evangelist—Paulus' liv var et liv i energisk og mangeartet virksomhed. Han rejste fra by til by og fra land til land og forkynde beretningen om korset, vandt tilhængere for evangeliet og stiftede menigheder.—*Evangeliets tjenere* s. 58, 59 (n 41). (1915)

Stærke modige arbejdere—Svage eller aldrende mænd og kvinder, bør ikke sendes ud, for at arbejde i usunde, tætbeholdte byer. Lad dem arbejde hvor deres liv ikke nødvendigvis bliver ofret. Vore brødre, som bringer sandheden til byerne, må ikke være *nød* til at bringe deres sundhed i fare i larm, travlhed og forvirring, hvis der kan findes afsidesliggende steder.

Dem som involveret i det vanskelige prøvende arbejde i byerne bør få al den opmuntring de kan få. Lad dem ikke være genstand for den uvenlige kritik fra deres brødre. Vi må have omsorg for Herrens medarbejdere, som opåbner sandhedens lys for dem, som er i vildfarelsens mørke.—*Brev* 168, 1909.

[72]

Fordelene ved at være to og to.

Jesus udsendte broder sammen med broder—Nu kaldte Jesus de tolv til sig og bød dem gå ud to og to gennem byerne og landsbyerne. Ingen blev udsendt alene, men broder fulgtes med broder og ven med ven. På denne måde kunne de hjælpe og opmuntre hinanden, tale og bede sammen, og den enes styrke kunne komme den andens svaghed til hjælp. På samme måde udsendte Jesus siden hen de halvfjerdsindstyve. Det var Frelserens hensigt, at evangeliets sendebud skulle være knyttede til hinanden på denne måde. Nutildags ville forkyndelsen af evangeliet blive til langt større gavn, hvis man rettede sig mere nøjagtigt efter dette eksempel.—*Den store mester* s. 350 (dk 234). (1898)

Guds plan for arbejdet i dag—Da Jesus sendte sine disciple ud for at arbejde, . . . havde de det ikke på samme måde som nogle har det nu, at de hellere vil arbejde alene end have nogle med sig, der ikke arbejder som de gør? Vor Frelser forstod hvilke kunne arbejde sammen. Han satte ikke den milde, elskede Johannes sammen med én af samme temperament; men han satte ham sammen med den fyrige, impulsive Peter. Disse to mænd var hverken ens i deres natur eller i deres arbejdsmetode. Peter handlede hurtigt og nidkært, var frimodig og kompromisløs og ville ofte såre. Johannes var altid stille og hensynsfuld over for andre og gik bagefter for at binde op og opmuntre. Således blev den enes mangler delvist skjult, ved den andens dyder.*

Gud har aldrig udfærdiget den regel at hans tjenere skal gå ud alene for at arbejde. Som illustration: Her er to brødre. De er ikke af samme temperament; deres tanker løber ikke i samme bane. En er i fare for at gøre for meget; den anden tager ikke de byrder som han bør. Hvis de arbejder sammen, kunne disse have en formende indflyelse på hinanden, så at yderlighederne i deres karaktertræk ikke vil stå tydeligt i deres arbejde. Det er ikke nødvendigt at de er sammen ved alle møderne; men de kunne arbejde på steder ti, femten eller endog tyve miles væk,—nær nok til at være sammen, så hvis én fik problemer med sit arbejde, kunne han kalde den anden til hjælp. De bør også samles så meget de kan i bøn og rådslagning. ....

* se også side 103-107, „Tillad mere end ét menneskes metoder.“

Når én arbejder alene hele tiden, har han tilbøjelighed til at tro at hans måde er hævet for kritik, og han nærer intet særligt ønske om at få nogen til at arbejde sammen med ham. Men det er Kristi plan at nogle skal stå rigtigt ved hans side, så at arbejdet ikke formes helt af et menneskes tankegang, og så han og hans tilhører ikke betragter hans karaktermangler for at være dyder.

Hvis en taler ikke har én ved hans side, som han kan dele arbejdet med, vil han mange gange komme i situationer hvor han er nød til at overtræde livets og sundhedens love. Da kan vigtige ting nu og da dukke frem, som bortleder ham—lige hvor interessen er på et kritisk punkt. Hvis to er sammen i et arbejde, vil arbejdet på sådanne tidspunkter ikke overlades til ham selv.—*Historiske skildringer*, s. 126, 127. (1886)

[74]

Fordelene ved samstemmende arbejde—Der er brug for at to arbejder sammen; for at den ene kan opmuntre den anden, og de kan rådføre sig bede og granske bibelen sammen. På den måde får de et bredere lys af sandheden; for én vil se sandheden på den ene måde, og den anden sandheden på en anden måde. Hvis de begår fejl, kan de rette hinanden i tale og attitude, så at sandheden ikke tages let, fordi dens fortalere begår fejl. Hvis arbejderne sendes ud alene, er der ingen til at se eller rette deres fejl; men når to går ud sammen, vil en uddannelse gå i gang, og hver medarbejder bliver hvad han burde være—en vellykket sjælevinder.—*Review and Herald*, juli 4, 1893.

Hvorfor ikke i dag?—Hvordan kan det være at vi har forladt de arbejdsmetoder den Store Lærer underviste i? Hvordan kan det være at arbejderne i hans sag i dag ikke længere sendes ud to og to? „Oh,“ siger du, „vi har ikke arbejdere nok til at dække arbejdsmarken.“ Tag da mindre territorium. Send arbejdere ud på steder hvor vejene lader til at være åbne og undervis i den dyrebare sandhed for denne tid. Kan vi ikke se det kloge i at være to sammen for at forkynde evangeliet?—*Review and Herald*, 19.april 1892.

Evangeliets virkested

“Studér din lokalitet. „—Gå ind i de store byer, og skab en interesse blandt de høje og lave. Gør jeres arbejde ved at prædike evangeliet for de fattige, men stop ikke der. Søg også at nå de hø-

[75]

jere klasser. Tænk på jeres placering med henblik på at lade jeres lys skinne ud til andre. Dette arbejde skulle have været gjort for længst.—*Vidnesbyrd til prædikanter* s. 400. (1896)

Arbejd i hallerne—Lej haller, og lad budskabet lyde med en sådan kraft at tilhørerne bliver overbeviste. Gud vil oprejse arbejdere som vil have en særlig indflydelse, medarbejdere som vil fremføre sandheden på de mindst lovende steder.—*Manuskript* 127, 1901.

Store haller i vore byer—Vi bør få de store haller i vore byer, så den tredje engels budskab kan forkyndes fra menneskelæber. Tusindvis vil værdsætte budskabet.—*Brev* 35, 1895.

De mest populære haller—Det kræver penge at fremføre advarselsbudskabet til byerne. Nogle gange er det nødvendigt at leje de populære haller til store beløb, så vi kan kalde folk der ud. Der kan vi give dem sandhedens bevis fra bibelen.—*Manuskript* 114, 1905.

Begynd forsigtigt—Jeg er blevet og bliver stadig undervist om det, der er nødvendigt for arbejdet i byerne. Vi må stille og roligt sikre os bygninger, uden at præcisere alt hvad vi har i sinde. Vi må bruge stor visdom i det vi siger, så vor vej ikke bliver indhegnet. Lucifer er en snedig arbejder, som trækker al mulig kundskab fra vore folk, så han, hvis det er muligt, kan tilintetgøre planerne med at vække vore byer. På nogle punkter er tavshed veltalenhed.—*Brev* 84, 1910.

[76] **Lej gode haller**—På nogle steder må virksomheden begynde i det små og udvikles langsomt. Dette er det eneste arbejderne kan gøre. Men i mange tilfælde kunne det med godt resultat gøres mere omfattende og besluttede anstrengelser fra begyndelsen af. Arbejdet i ___ kunne nu have været meget længere fremme end det er, dersom vore brødre ikke havde søgt at gøre arbejdet så let den gang det begyndte. Havde de skaffet gode mødelokaler og drevet virksomheden som om de havde store sandheder som visselig skulle sejre, så ville de havde større fremgang. Gud vil at arbejdet skal begyndes på en sådan måde at de første indtryk, så langt disse går, skal være de allerbedste som kan gives.—*Evangeliets tjenere* s. 462 (n 343). (1915)

Telte opslås på de bedste steder—Vi må fremføre sandheden til byerne. Telte skal rejses på de beste steder, og møder skal holdes.—*Review and Herald*, 25.maj 1905.

Pleje af teltpladsen—Ældre ___ har haft opslået sit telt ved det store lejrmøde i Oakland. Under forberedelserne var han lige ved hånden for at lede, og arbejdede meget hårdt for at få pladserne op mod teltet, til at se så præsentable ud så muligt.—*Brev 352, 1906*

Fordele ved et transportabelt mødehus—Jeg ønsker at I må få et transportabelt mødehus. Dette vil være meget bedre for jeres arbejde end et telt ville, især i regntiden.—*Brev 376, 1906.*

Ydrecenterne.

Fra ydrecenterne—Det er Guds plan at vore folk skal placere sig uden for byerne, og advare byerne fra disse yderposter, og rejse mindesmærker for Gud i dem. I byerne må der være en indflydelsesrig kraft, for at advarselsbudskabet skal kunne høres.—*Review and Herald, 14.april 1903.*

Som en barriere mod besmittende indflydelse—Vi må lægge kloge planer for at advare byerne, og samtidig bo hvor vi kan beskytte vore børn og os selv fra de besmittende og demoraliserende indflydelser, der hersker disse steder.—*Livsskildringer, s. 410. (1915)*

[77]

Billige landejendomme—Vi skal være snilde som slanger og enfoldige som duer når vi anskaffer os landejendomme for lav pris, og fra disse ydercentre skal vi arbejde i byerne.—*Særlige vidnesbyrd Series B, No. 14, s. 7. (1902)*

Med let adgang til byerne—Lad mænd med sund fornuft udpege egnede steder, ikke for at udbrede deres egne intentioner, men for at finde landejendomme med let adgang til byerne, egnet til små oplæringskoler til arbejderne, og hvor der også kan gives plads for at behandle syge og trætte sjæle som ikke kender sandheden. Se efter sådanne steder, lige uden for byerne, hvor der kan anskaffes passende bygninger, enten som gave fra ejerne, eller købt til en fornuftig pris for gaverne fra vore folk. Byg ikke bygninger i larmende byer.—*Medical Ministry s. 308, 309. (1909)*

Arbejd i byerne, men bo der ikke—Sandheden må udtales, uanset om mennesker vil høre eller ej. Byerne er fyldt med fristelser. Vi bør planlægge vort arbejde på en sådan måde, så vore unge folk holdes længst muligt væk fra dette fordærv.

Byerne skal bearbejdes fra yderposter. Guds budbringer sagde: „Skal byerne ikke advares? Jo, men ikke af Guds folk der bor i dem,

men ved deres besøg, for at advare dem om hvad der kommer over jorden.“—*Brev* 182, 1902.

[78] **Ligesom Enok gjorde**—Som Guds lovlydige folk, må vi forlade byerne. Ligesom Enok, må vi arbejde i byerne, men ikke bo i dem.—*Manuskript* 85, 1899.

Lektier fra Lot og Enok—Når det vrimler med synd hos et folk, vil der altid kunne høres advarsler og belæring, ligesom Lot blev hørt i Sodoma. Lot kunne dog have skånet sin familie fra megen ondskab, hvis han ikke havde skabt sit hjem i denne onde, besmittede by. Alt hvad Lot og hans familie gjorde i Sodoma, kunne de have gjort, også hvis de boede et stykke bort fra byen. Enok vandrede med Gud, og alligevel boede han ikke mindt i nogen by, der var besmittet af nogen slags vold og ondskab, som Lot gjorde i Sodoma.—*Manuskript* 94, 1903.

Planlægge møder i forstæderne og på tværs af byen.

Store by-evangeliserings-møder på forskellige steder—Nu er det på tide at bearbejde byerne; for vi må nå folkene dér. Som et folk har vi været i fare for at samle for mange vigtige interesser på et sted. Det er ikke god dømmekraft eller visdom. Nu skal der skabes en interesse i de vigtige byer. Der må hellere oprettes mange små centre, end nogle få store centre. ....

Lad missionærerne arbejde to og to i forskellige dele af vore store byer. Medarbejderne i hver by bør oftes samles i rådslagning og bøn, så de kan få visdom og nåde til at arbejde effektivt og harmonisk sammen. Lad alle være lysvågen for at kunne udnytte enhver anledning. Vort folk må iføre sig rustningen og oprette centre i alle de store byer.—*Medical Ministry* s. 300. (1909)

[79] **Nå de uadvarede dele af vore byer**—Der skal være en større styrke af repræsentanter i alle dele af marken. Lad arbejderne gå ud, to og to, så de kan arbejde sammen, i mange dele af de byer som ikke er blevet advaret i lang tid.—*Brev* 8, 1910.

Enhver del skal bearbejdes—Lad en skare arbejdere tage til en by og arbejde alvorligt på at sandheden forkyndes overalt. Lad dem rådføre sig med hinanden om den bedste måde at gøre det på, for minst mulige udgifter. De skal arbejde grundigt og skal altid

holde det åndelige aspekt højest i deres bestræbelser.—*Manuskript* 42, 1905.

Telte skal genopstilles for at nå forskellige bydele—Der bør udvises et meget klogere lederskab når lejrmøderne skal placeres; de bør ikke afholdes på afsiddes liggende steder, for i byerne er der folk, som behøver sandheden. Lejrmøderne skal holdes på steder, hvorfra folkene i vore store byer kan nås. ...

Lejrmøder må være i eller nær ved byerne, arbejderne rejser teltet den ene gang i én del af byen, og den anden gang i den anden del. Der er hedninge lige ved vore døre, som behøver at høre advarselsbudskabet. I Amerikas store byer skal der rejses minnesmærker for Gud.—*Brev* 164, 1901.

Planlægge et blivende værk. (Se også side 321-326 løsen fuldstændig op.)

En overfladisk pløjning—en begrænset høst—Vi skal passe på at vi ikke spreder os over et større territorium og starter flere virksomheder end vi kan overkomme, for de vil blive en tung byrde der optager midler. Der er fare for at der ikke arbejdes for meget på nogle af grene i Herrens vingård medens nogle andre forsømmes. Påtager man sig noget; sætter sig en masse for og ikke gør noget af det færdigt, så vil dette være en dårlig plan. Vi skal rykke frem, men kun i samråd med Gud. Vi må ikke komme så langt fra arbejdets enkelhed, at vi mister vor sans for det åndelige, og det vil være umuligt at se til så mange områder og virksomheder på én gang, uden at vore bedste medhjælpere ofres, for at holde tingene i orden. Der må vises hensyn til liv og helbred.

[80]

Selvom vi altid skal være parate til at følge Guds opåbnende forsyn, bør vi ikke lægge større planer for de steder vi får, ikke tage mere plads end der er hjælp og midler til, for at gøre arbejdet godt. Overfladisk pløjning betyder en begrænset og spredt høst. Bliv ved og øg den interesse der allerede er vakt, indtil skyen flytter sig, og følg da op. Så længe der er større planer og markerne åbner sig hele tiden op for arbejderne, må vore idéer og synspunkter udvides med hensyn til arbejdere, som skal bringes ind på nye områder i Herrens vingård, for at de kan bringe sjæle til sandheden.—*Brev* 14, 1886.

Spredningen for dårlig—Lad ikke de midler I har til rådighed blive brugt på så mange steder, at der ikke sker noget tilfredsstillende det enkelte sted. Medarbejdere kan komme til at sprede deres arbejde over så mange områder at de ikke kan udrette noget ordentligt på de steder hvor arbejdet, under Herrens ledelse, burde styrkes og fuldkommes.—*Brev 87, 1902.*

[81] **Grundig i det enkelte i evangeliet**—Hvis vi har et temperament der udløser en masse arbejde, så vi ikke har styrke eller Kristi nåde til at gøre det med forståelse, orden og præcision, vil alt det vi påtager os vise ufuldkommenhed og arbejdet ødelægges hele tiden. Gud forherliges ikke uanset hvor godt motivet er. Det er for tydeligt at der er en mangel på visdom. Arbejderen, der hele tiden beklager sig over at have for tunge byrder at bære, er Gud ikke er glad for at han har disse byrder. Han gør sit eget liv til en plage, bekymrende og tungt, fordi han ikke vil lære af de lektier som Kristus har givet ham: Hellere at bære Hans åg og byrder, end det åg og de byrder han selv har skabt. ....

Gud ønsker intelligente arbejdere, som ikke gør deres arbejde forhastet, men omhyggeligt og grundigt, og bevarer altid Jesu ydmyghed. Dem som arbejder grundigt og samvittighedsfuldt med de højere opgaver, bør være omhyggelige og tænkssomme med mindre opgaver, og udvise præcision og flid. Oh, hvor meget arbejde er der dog ikke gjort forsømmeligt, hvor meget efterlades der ikke ufærdigt, fordi man hele tiden ønsker et større arbejde. Der sjuskes med arbejdet der har med Guds gerning, fordi de dynger så meget arbejde foran sig, så intet kan gøres grundigt. Men al arbejdet, må stå ransagelsen fra hele jordens Dommer. De mindre opgaver i Mesterens tjeneste tillægger sig betydning, fordi de er i Kristi tjeneste.—*Brev 48, 1886.*

Ingen nye interesser før andre er gjort fri—Vi må ikke planlægge store opstarter, når vi ikke har så megen kraft til at fuldføre det som allerede er begyndt. Lad ikke nye virksomheder komme ind før tiden, og tage midler fra andre steder, der burde bruges til at bygge arbejdet op i _____. Interesserne må fæstne sig på det sted, før andre territorier kan indtages.—*Brev 87, 1902.*

[82] **Fastholde interesse for budskabet**—Erfaringerne af dette møde, hvilke er blevet vist mig adskillige gange om lejermøder i store byer, får mig til fortælle, at et større antal lejermøder er blevet holdt

hvert år. Også selv om nogle af dem er små. For disse møder vil være kraftfulde midler til at fange massernes opmærksomhed. Holdes lejr-møder i disse byer, vil tusindevis drages til at høre indbydelsen til festen: „Kom! for nu er det rede.“

Efter at have vækket en interesse, må vi ikke korte disse møder ned, hive teltene ned, lade folk tro at mødet er ovre, netop som hundredevis er blevet interesserede. Det er netop dér at man kan gøre det bedste og alvorligeste arbejde. Møderne må ledes sådan at offentlighedens interesse fastholdes.

Det kan nogle gange være svært at holde på hovedtalerne nogle uger, for at udvikle den vakte interesse gennem møderne; det kan være dyrt at beholde pladserne og holde det tilstrækkelige antal familietelte, for at fastholde udseende af lejr-møde. Det kan være et offer at flere familier forbliver camperende på pladsen, for at assistere prædikanter og bibelarbejdere med at besøge og holde bibelstudie for dem som kommer til pladsen, og besøge folk i deres hjem, fortælle dem om de velsignelser de får af møderne og indbyde dem til at komme; men resultatet vil være anstrengelserne værd. Det er ved så anvorlige og energiske anstrengelser som disse, at nogle af vore lejr-møder har været med til at oprejse stærke, arbejdsomme menigheder; og det er ved netop et sådant alvorligt arbejde at den tredje engels budskab må bringes til folkene i vore byer.—*Review and Herald*, 4.april 1899.

Organiseret langvarigt arbejde.—Nogle gange er der mange talere, som deltager ved et lejr-møde i nogle få dage; og netop som folks interesse begynder at vækkes til fulde, skynder næsten alle sig væk til et andet møde, og efterlader to eller tre talere bagud til at kæmpe mod den deprimerende stemning når familieteltene slås ned og fjernes.

Hvor meget bedre ville det ikke være i mange tilfælde, hvis møderne fortsatte en længere tid; hvis personerne fra hver menighed var indstillet på at blive en måned eller længere, og hjælpe til ved møderne og lære at arbejde ordentligt. Så kunne de få en værdifuld erfaring til deres menigheder, når de vender hjem. Hvor meget bedre ville det ikke være, hvis nogle af de samme talere som vækker folks interesse under deres lange ophold under møderne, kunne blive der og følge deres påbegyndte arbejde, ved et grundigt organiseret og langvarigt arbejde.—*Review and Herald*, 4.april 1899.

[83]

Høsten efterlades ubjerget—Det ville være bedre og udrette mere godt, hvis der var færre teltmøder og en stærkere styrke, eller personer, med forskellige gaver i arbejdet. Da skulle der være et længere ophold på et sted, hvor en interesse var vækket. Det er gået for hurtigt at tage teltet ned. Nogle begynder at blive godt interessede og der er brug for ihærdige anstrengelser, indtil de bliver afklarede og de overgiver dem selv til sandheden.

[84] På mange steder hvor teltet har været opslået, blev prædikanterne der indtil fordømmene begyndte forsvinde og nogle ville da lytte fordomsfrit; og først da tages teltet ned og sendes hen til et andet sted. Turneringen er ovre, tid og midler er blevet brugt og Guds tjenere kan kun se meget lidt udrettet i løbet af teltsæsonen. Kun få er bragt til erkendelse af sandheden og Guds tjenere, har kun set meget lidt, der opmuntrer og støtter dem; og fremkalder tab i stedet at opnå styrke, åndeliggørelse og kraft fra de gaver der er inden i dem.—*Vidnesbyrdene* bd. 1, s. 148. (1857)

Arbejde der følges op—Jeg har tænkt over hvornår det høje råb fra den første engels budskab blev givet i Portland og i Boston by. Dette arbejde blev fulgt op af et vedvarende arbejde, lignende det som I, ældre ___ og søster ___ og jeres hjælpere, udretter. Det er i virkeligheden Herrens arbejde.—*Brev* 182, 1906.

Placér familier for at holde interesse—Så er der Toronto [Australien], et forlystelsessted. Disse steder er alle inden for ti og tyve miles fra Cooranbong og må indtages så snart vi kan finde hellige familier, som vi kan placere der, og holde interessen opvækket. Alle disse marker er hvide for høst, men vi kan ikke gøre noget uden helligede arbejdere, som kan gå ind og vække og holde en interesse.—*Brev* 76, 1899.

Brug for klog ledelse—Der er brug for klog ledelse når arbejdsmarker udvælges. Der bør lægges planer før en mark indtages, (såsom) hvordan der skal sørges for disse sjæle. Hvem vil tjene disse, som skal gribe sandheden? De har accepteret en upopulær sandhed. Hvem vil uddanne dem, efter de har lært deres abc'er. Hvem vil give den åndelige form i deres erfaring?

[85] At arbejde under store omkostninger, for at bruge sjæle til sandheden og så lade dem danne deres egen erfaring efter falske idéer, som de har fået og indvævet i deres religiøse erfaring, vil efterlade arbejdet langt værre end hvis sandheden aldrig var blevet kommet

til dem. Det er langt værre at arbejdet efterlades ufuldstændigt og det kommer i urede, end at vente indtil der er veltilrettelagte planer for dem som kommer til troen.—*Brev 60, 1886.*

Finanser og budgettet.

Sid ned og beregn omkostningerne—Guds folk skal ikke investere midlerne i blinde, så de ikke har noget og ved hvordan de får noget. Vi må vise visdom i vore træk. Kristus har fremlagt for os den plan, som hans arbejde skal føres på. Dem som ønsker at bygge, må først sætte sig ned og beregne omkostningerne, for at se om de kan færdiggøre byggeriet. Før de begynder at gennemføre deres planer, må de gå til kloge rådgivere. Hvis én arbejder ikke ræsonerer fra årsag til virkning, og er i fare for at gøre ukloge træk, skal hans kollega sige visdommelige ord til ham, og vise ham hvor han fejler.—*Brev 182, 1902.*

Streng sparsommelighed—Lad alle som tager arbejdet op i vore store byer, være omhyggelige i dette henseende—intet sted skal pengene bruges unødigt. Det er ikke ved ydre fremvisning at mænd og kvinder skal lære hvad nærværende sandhed indbefatter. Vore arbejdere skal praktisere streng sparsommelig. Gud forbydder al ødselhed. Hver dollar vi har til rådighed skal bruges sparsommeligt. Der må ikke gøres nogen store opvisninger. Guds penge skal bruges på at fremme det arbejde han har erklæret skal gøres i vor verden,— og det på hans egen måde.—*Brev 107, 1905.*

Begynd uden store opvisninger—Hvorfor tøver vi med arbejdet i vore byer? Vi skal ikke vente på at der skal gøres noget forunderligt, eller der tilvejebringes kostbare instrumenter, for at det kan se flot ud. Hvad er rajgræs i hveden? Hvis vi vandrer og arbejder ydmygt for Gud, vil han berede vejen for os.—*Brev 335, 1904.*

Velafbalanceret evangelisering—Gud forbyde at der skulle lægges mange midler ud på nogle få steder, uden at tage hensyn til de mange områder, som knapt nok får nogen hjælp. Brødre som viser selvfornægtelse på begunstigede steder, for at den tilstrækkelige hjælp kan tilstås de trængende områder, vil hjælpe til at fuldende et værk som vil bringe Gud ære. Ingen kan afse at bygge et højere tårn til indflydelse på en lokalitet, medens andre steder står ugjorte

[86]

hen. Gud give at vore sanser må helliges, og at vi må lære at måle vore tanker med Kristi gerninger og lære.—*Brev 320*, 1908.

Holde en arbejders udgifter—I de store byer sættes mange agenter i arbejde. Dem som er placeret sådan at de ikke kan tage del i personligt arbejde, må interessere sig for at afholde en medarbejders omkostninger så han kan tage af sted. Lad ikke vore brødre og søstre undskylde sig for at ikke gå ind i et alvorligt arbejde. I praksis lever ingen kristen for sig selv.—*Manuskript 128*, 1901.

Menigheder finansier New York—Dem som kender sandheden skal styrke hinanden, og sige til tjenerne: „Tag ud på høstmarkerne i Herrens navn og vore bønner skal være med jer som skarpe segl.“ På den måde bør vore menigheder være bestemte vidner for Gud, og de bør også bringe ham deres gaver og ofringer, så dem som tager [87] ud på marken hvor der arbejdes for sjæle.—*Manuskript 73a*, 1900.

Guds forsyn for byarbejdet—Jeg har hørt budskaber fra Herren, som jeg har givet vort folk igen og igen, så der er mange pengestærke mænd som er modtagelige for evangeliebudskabets indflydelse og indtryk. Herren har et folk som endnu aldrig har hørt sandheden. Tag jeres arbejde og lad den ejendom der skal gives til sandhedens fremme, blive brugt sådan at et center skal etableres i _____. Lad passende personer, som aldrig har afsløret selvished og ergærrighed hvor midler tilbageholdes, som burde bruges på de store byer, lad sådanne personer udvælges til at fremføre arbejdet, fordi Gud anerkender dem som sine udvalgte. ....

Gud vil bevæge på pengestærke menneskers hjerter, når bibelen, og bibelen alene, fremstilles som verdens lys. I disse byer skal sandheden gå frem som en lampe der brænder.

Spørgsmålet er stillet: Hvorfor har I gjort det til et speciale at arbejde for den laveste og ringeste klasse og lader skarpsindige og talentfulde mænd gå forbi? Der er en mark der er fuldmoden for høsten, og Herren har midler hvorved denne mark skal bearbejdes. Der er mennesker med store forretningsevner, som vil antage sandheden, mennesker som stoler på skrifterne, som kan bringe nye og gamle ting frem af hjertets skatkammer. Disse mænd vil, styrret af Helligånden, bevæge sig frem på en måde, så alle forhindringer fjernes, så at folk kan advares om Herrens snarlige genkomst. ....

I mange vidnesbyrd har jeg anført at velhavende mænd, som har deres Herres penge, vil bevæges af Guds Ånd til at åbne dørene for

sandhedens fremme i store byer. De vil bruge deres betroede midler til at beredde Herrens vej, gøre en hovedvej farbar i ørkenen, for vor Gud. [88]

Dem, som arbejder i store byer, skal—om muligt—nå til de største i verden, også til herskende myndigheder. Hvor er vor tro? Gud har vist mig Nebukadnezars sag. Herren arbejdede vældigt for at få den mægtigste konge på jorden til at anerkende ham som Konge over alle konger. Han bevægede den stolte konges sind, indtil Nebukadnezar anerkende ham som den „allerhøjeste Gud,“ „hvis herredømme er evigt.“—*Brev 132*, 1901.

Anmod den velhavende—Lad dem „som arbejder i Guds sags interesse, fremlægge arbejdets behov i ____, for verdens velhavende mænd. Gør det på en klog måde. Fortæl dem hvad I prøver at gøre. Anmod dem om donationer. Det er Guds midler som de har, midler som burde bruges på at oplyse verden.

Der er samlet store rigdomme af guld og sølv i jorden. Menneskers rigdomme er blevet samlet sammen. Tag til disse mænd, med et hjerte fuld af kærlighed for Kristus og lidende menneskehed, og bed dem om at hjælpe jer i det arbejde I prøver at gøre for Mesteren. Når de ser at I åbenbarer Guds villige godgørelse, vil Een der slår på nogle strenge i deres hjerter. De vil erkende at de kan være Kristi hjælpende hånd ved at gøre lægemissionsarbejde. De vil ledes til at samarbejde med Gud, fremskaffe de nødvendige midler til at igangsætte det nødvendige værk.—*Manuskript 40*, 1901.

Også andre må have faciliteter—Ældre ____, ødsler penge, som burde bruges til at underholde arbejdere på forskellige dele af marken.

Han må huske på at der er andre foruden han selv, skal have anledning til at bruge sine talenter i Herrens arbejde. Og de skal have faciliteter til at arbejde under, så at de kan virke uden at det koster helbredet—endog livet. En medarbejder skal ikke opsluge så mange penge at hans område tilgodeses efter hans planer, og lade hans kollega være uden de midler han burde have, for at han kan gøre sit arbejde. Også hvis pengene kommer fra udenforstående, er det stadig Herrens penge. Gud har ikke forordnet at én medarbejder skal have overflod, medens hans kollegaer er så indskrenket af mangel på midler at han ikke kan udføre det nødvendige arbejde.—*Brev 49*, 1902. [89]

Omvendte sjæle skal fremskaffe midler—Når mænd og kvinder kommer til sandheden i byerne, vil midlerne begynde at komme ind. Ligeså sikkert som sjæle omvendes, vil deres midler blive Helliget Herrens tjeneste, og vi vil se en vækst af vore ressourser.—*Manuskript* 53, 1909.

Opbyg en reservefond—Evangelisk arbejde skal ikke fremføres på en egenkærlig og selvophøjet måde, som ældre ___ har gjort det. De midler som kommer i hænderne på arbejderne i Herrens sag, tilhører Gud og skal bruges på en økonomisk måde. Når store pengesummer skal gives til arbejdet, så lad en del af midlerne lægges til side; så der er nødpenge til rådighed i Herrens store vingård.—*Brev* 149, 1901.

[90] **Klog ledelse på nye marker**—Det er af meget stor betydning at der startes rigtigt op, når vort arbejde begynder. Jeg er blevet vist at arbejdet i ___ er bundet fast, uden at der er sket de fremskridt, som skulle være sket, hvis dette var begyndt rigtigt. Langt mere kunne være gjort ved forskellige ledelsesmetoder, og der ville ikke være taget så mange midler fra kassen. Vi har en stor og hellig betroelse i de ophøjede tillidshverv vi har fået betroet.—*Brev* 14, 1887.

Økonomisering må ikke overdrives—Selvom vi ikke er sparsommelige, må vi ikke overdrive det. Det er en af de frygtlige og mærkelige ting i livet som der nogle gange fejles så stærkt i. Selvopofrelsens dyd føres til yderligheder. Herrens arbejdere kan godt være så formastelige, og samtidig føre selvopofrelsen så langt, at de ikke får tilstrækkelig med mad og klæder, for at de kan få den enkelte dollar til at række så langt så muligt. Nogle medarbejdere overbebyrder sig og arbejder uden det, de burde have, fordi der ikke er penge nok i kassen til at underholde det antal medarbejdere der burde være der. Der ville være flere penge, hvis alle ville arbejde i overensstemmelse med Kristi formaning: „Hvis nogen vil gå i mit spor, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig!“—*Brev* 49, 1902.

Undgå detaljer—Det mål der må være for øje, er at I er reformatorer og ikke fanatikere. Udvis ikke foragtelig smålighed i jeres omgang med ikke-troende. Stopper I op og prutter over et lille beløb, vil I til sidst miste et meget større beløb. De vil sige: „Den mand er en bedrager; han ville snyde jer for jeres rettigheder, hvis han kunne, så vær på vagt når I handler med ham“. Men hvis en smugler af jeres

gevinst kommer til andres fordel når I handler, så vil andre handle lige så gavmildt med jer. Smålighed avler smålighed, gerrighed avler gerrighed. Dem som handler sådan, ser ikke hvor foragteligt det ser ud for andre; især for dem, der ikke er af vor tro; og sandhedens dyrebare sag bærer mærket af denne defekt.—*Brev* 14, 1887. [91]

Kampagnens forretningsførelse

Prædikanter må ikke bebyrdes af forretninger—Hvert menneske har fået sin gerning. Dem som går ind i prædikantembedet, går ind i et særligt arbejde og bør give sig selv til bøn og give sig af med at tale ordet. Deres tanker bør ikke bebyrdes af forretningsager. I årevis har Herren instrueret mig til at advare vore tjenende brødre mod at lade deres tanker blive så belastede af forretningsanliggender, at de ikke har tid til at have fortrolig samtale med Gud og have fællesskab med Ånden. En prædikant kan ikke holde sig i den bedste åndelige sindsstemning når han skal til at klare småvanskeligheder i de forskellige menigheder. Det er ikke det arbejde han har fået udpeget. Gud ønsker at bruge alle evnerne hos hans udvalgte budbringere. Deres tanker bør ikke betynges af lange bestyrelsesmøder om natten, for Gud ønsker at al deres hjernekraft skal bruges på at forkynde evangeliet klart og kraftigt, som det er i Kristus Jesus.

Overbebyrdet—en prædikant er ofte så skyndsom at han knapt nok kan finde tid til at ransage sig selv, hvorvidt han er i troen. Han finder meget lidt tid til at meditere og bede. Prædikanter må søge Gud for hans Helligånd, for at de kan overbringe sandheden rigtigt.—*Manuskript* 127, 1902.

Forretningssmåting udføres af folk med forretningsevner—Det er en stor fejltagelse at holde en prædikant, som er begavet med evangelieforkyndelsens kraft, hele tiden i gang med forretningsanliggender. Han som fremholder livets ord skal ikke have for mange byrder placeret på sig. .... [92]

Guds sags finanser skal styres ordentligt af dygtige forretningsmænd, så forkyndere og evangelister skal friholdes for at kunne forkynde evangeliet. Vore prædikanter skal ikke bebyrdes så tungt med evangeliearbejdets forretningsdetaljer i vore store byer. Dem med ansvar for vore konferenser bør finde forretningsmænd til at se til byarbejdets finansiering. Hvis der ikke kan findes sådanne mænd,

så opret oplæringssteder til mænd, der bærer disse byrder.—*Review and Herald*, 5.okt. 1905.

5—Organsiere evangeliske møder

[93]

Metoder og organisation

Et stort arbejde for enkle midler—De bemærkelsesværdige træk for guddommelig virken, er at det største værk som gøres i vor verden, kun bliver udført for meget få midler. Det er Guds plan at alle dele af hans styrelse skal være afhængige af hinanden, det hele som et hjul inden i et hjul, der arbejder i en fuldstændig harmoni. Han bevæger menneskelige kræfter, får sin Ånd til at slå på usynlige strenge og vibrationen genlyder til universets yderste ende.—*Manuskript 22*, 1897.

Det gode resultat af orden og harmonisk handling—Gud er en ordenens Gud. Der er fuldkommen orden i alt, hvad der har forbindelse med Himmelen. Lydighed og gennemført disciplin kendetegner englehærens bevægelser. Kun ved orden og samarbejde kan der opnås et godt resultat. Gud kræver i lige så høj grad orden og system i sit værk i dag som på Israels tid. Alle de, der arbejder for ham, skal gøre det på en forstandig måde, ikke ligegyldigt eller tilfældigt. Han ønsker, at hans værk skal udføres med troskab og nøjagtighed, så at han kan sætte sin godkendelsesstempel på det.—*Patriarker og profeter* s. 376 (dk 189). (1890)

Følge en organiseret plan—(Det nødvendige af og fordelene ved en grundig organisering kommer her ved adskillige udtalelser. Nogle blev rettet til institutionsledere. Disse principper kan dog anvendes til alle linier i værket, hvilket retfærdiggør deres indplacering her.—Udgiverne.) Det er absolut nødvendigt at arbejde med orden, og følge en organiseret plan og et bestemt formål. Ingen kan instruere andre ordentligt, medmindre han ser, at det arbejde der skal gøres, skal varetages systematisk og med orden, så at det kan gøres i rette tid. ...

[94]

De veldefinerede planer bør lægges frit frem til alle, som de angår, og man bør forvise sig om at de er forstået. Kræv da alle dem, som er i de forskellige afdelingers ledelse, at samarbejde om

at føre disse planer ud i livet. Hvis denne sikre og ganske radikale metode antages rigtigt og følges op med interesse og god vilje, vil meget arbejde, uden et egentligt mål, undgås, megen unødigt modstand.—*Manuskript 24*, 1887.

Velforståede planer—Det arbejde I indvolveres i kan ikke gøres uden at planerne forstås rigtigt.—*Brev 14*, 1887.

Fremsyn, orden og bøn—Det er en synd at være ubetænksom, ikke have et formål og være ligegyldig i noget vi indvolverer os i, men især i Guds arbejde. Enhver virksomhed i tilknytning til Hans sag bør føres frem i orden, fremsyn og alvorlig bøn.—*Review and Herald*, 18.marts, 1884.

Grundighed og villighed—Man vil let lave store bommerter hvis forretningerne ikke tilses med klar og skarp opmærksomhed. Selvom nyomvendte eller elever kan være energiske, hvis der ikke er nogle i de forskellige afdelinger, til at se efter, nogen som er ordentlig kvalificeret til sit arbejde, vil det mislykkes i mange ting. Idet værket vokser, vil det være umuligt at udskyde opgaverne af og til, fra den ene dato til den anden. Hvad der ikke gøres i rette tid, om det er hellige eller verdslige ting, løber stor risiko for at det slet ikke bliver gjort; i hvert fald kan et sådant arbejde aldrig blive gjort lige så godt som var det gjort i ordenlig tid.—*Manuskript 24*, 1887.

Enhver på hans rigtige sted—Gud har givet enhver sin opgave, efter hans rummelighed og evner. Der er brug for skønsom planlægning for at sætte hver enkelt på hans rette sted i værket, for at han kan få en erfaring, så han kan bære større ansvar.—*Brev 45*, 1889.

Arbejde som en disciplineret hær—Lad os huske på at vi er Guds medarbejdere. Vi er ikke kloge nok til at arbejde ved os selv. Gud har gjort os til sine forvaltere, for at forsøge os og for at prøve os, ligesom han har forsøgt og prøvet gamle Israel. Han vil ikke have at hans hær består af udisciplineret, uhelligede, uberegnelige soldater, som ikke vil repræsentere hans orden og renhed.—*Review and Herald*, 8.okt. 1901.

Genial til at planlægge og arbejde—Der er brug for genialitet, evner til at udtænke, planlægge og arbejde harmonisk. Vi ønsker dem som ikke blot vil arbejde for at hjælpe sig selv, få alt hvad de kan for deres arbejde, men dem som vil arbejde med Guds ære for øje, og for den hurtige gennemførelse af arbejdet i de forskellige linier. Der er en dyrebar anledning til at vise deres helligelse for Herrens arbejde,

og deres evner for den. Hvert menneske har fået sit arbejde, ikke for at forherlige sig selv, men til Guds forherligelse.—*Manuskript 25*, 1895.

Klog planlægning sparer ekstraarbejdet—Jeg må henstille til at arbejderne må have deres arbejde planlagt sådan at de ikke bliver overbebyrdet af ekstraarbejde.—*Brev 17*, 1902.

Evangeliseringsselskabet

[96]

Organisering af selskaber påkrævet—Gud siger: „Tag ind i byerne. Kald indbyggerne i disse byer til at berede sig for Herrens genkomst.“ ....

Mange i byerne er stadig uden evangeliebudskabets lys. Dem som ikke får udråbt det sidste advarselsbudskab vil i fremtiden fortryde det meget. Mit budskab er: „Lad selskaber blive dannet, som kan indtage byerne. Find gode forhold, til at holde møder i. Omdel vor litteratur. Gør alvorlige anstrengelser for at nå folk.“—*Brev 106*, 1910.

Korps af medarbejdere i alle store byer—I alle store byer burde der være et korps af organiserede, veldisciplinerede medarbejdere; ikke blot en eller to, men snesevis burde sættes i arbejde. ....

Alle medarbejdergrupper burde komme under en kompetent leder, og de bør altid holde sig for øje, at de er missionærer i højeste forstand. Udføres et sådant systematisk arbejde på en klog måde, vil der komme velsignede resultater ud af det.—*Medical Ministry* s. 300, 301. (1892)

Forskellige talenter behøves—Det er Herrens vilje at arbejdere med forskellig evner skal samarbejde i kundgørelsen af sandheden i byerne. De skal hver især se hen til Jesus for vejledning uden at stole på menneskelig visdom, der så let fører på afveje.—*Vidnesbyrdene* bd. 9, s. 109 (1909)

Veltrænede selskaber—Grupper bør organiseres og modtage en grundig uddannelse til at arbejde som sygeplejersker, evangelister, prædikanter, kolportører og elevmissionærer for at fuldkomme en karakter i lighed med det guddommelige.—*Vidnesbyrdene* bd. 9, s. 171, 172. (1909)

Strategi sætter mennesker i arbejde—Lad alle mennesker arbejde, som kan arbejde. Den bedste leder er ikke ham, som gør

[97] det meste arbejde selv, men ham som vil få det meste arbejde fra andre.—*Brev 1*, 1883.

Bønnens betydningen i rådslagningen.

Imødegå problemer med råd og bøn—Noget bliver sat på spil og nogle løber en risiko på slagmarken. De må ikke tro at de altid får ordre fra hovedkvarteret. De må gøre det allerbedste de kan, under alle omstændigheder, og rådslå sig med hinanden med megen alvorlig bøn til Gud efter hans visdom. Der må arbejdes samstemmende.—*Brev 14*, 1887.

Hyppige rådslagninger—Under forkyndelsen af budskabet i de store byer er det nødvendigt at udføre en mangesidig gerning ved arbejderne med forskellig begavelse. Nogle kan virke på én måde, andre på en anden. .... Som Guds medarbejdere er det nødvendigt, at der er god forståelse mellem dem indbyrdes. De bør ofte rådslå med hverandre og der bør være et alvorligt og helhjertet samarbejde. Dog må hver enkelt se hen til Jesus efter visdom, ikke stole på mennesker alene.—*Vidnesbyrdene* bd. 9, s. 109 (1909)

Broder rådfører sig med broder—Som arbejdere behøver vi at rådføre os sammen om vanskelige problemer. Det er rigtigt at bror bør rådføre sig med bror. Og det er vort privilegium efter at vi har gjort dette, at bøje os i bøn og bede om guddommelig visdom og rådgivning. Men det er en frygtelig fejltagelse at én menneskerøst skal være en styrende kraft.—*Brev 186*, 1907.

[98] **Mangler afsløres**—Under arbejderne virken burde der være en indbyrdes rådslagning. Ingen skal lange ud med sin egen uafhængige dømmekraft, og arbejde efter sit eget sindelag, medmindre han selv har en ballast at kunne trække på. .... Jeg er blevet vist at styringen af værket ikke må lægges i uerfarendes hænder. Dem som ikke har fået erfaringen fra gulvet, er ikke dem der tager store ansvar, selvom de kunne anse sig for kvalificeret til det. Deres brødre kan se mangler der, hvor de selv kun ser fuldkommenhed.—*Review and Herald*, 8.dec. 1885.

Prædikanter må tage tid til at bede—Jeg drages til at kalde vore folk til at gøre alt for at frelse sjæle. Vi har brug for større tro. Vore menighedsmedlemmers tro bør drages i bøn, for dem som

forkynder evangeliet. Og prædikanter må tage tid til at bede for sig selv og for Guds folk, som de er udpeget til at tjene.—*Brev 49*, 1903.

Bedestunder bringer opmuntring—Lad os som arbejdere sammen søge Herren. Af os selv kan vi ikke gøre noget, men gennem Kristus kan vi gøre alt. Gud har i sinde at vi skal være til hjælp og velsignelse for hinanden, og at vi skal være stærke i Herren og i hans magts styrke. ... Gud lever og regerer; og han vil give os al den hjælp vi har brug for. Det er til alle tider vort privilegium at drage styrke og opmuntringer fra hans salige løfte: „Min nåde er dig nok.“—*Historiske skildringer*, s. 129. (1886)

Harmoni i variation

Guds plan med forskellige gaver—I alle Herrens foretagener, er der ikke noget så skønt, som hans plan at give mænd og kvinder forskellige gaver. Menigheden er Hans have, besmykket med forskellige træer, planter og blomster. Han forventer ikke at isopen får cedertræets størrelse, eller ikke at oliven når den statelige palmes højder. Mange har kun fået en begrænset religiøs og forstandsmæssig oplæring, men Gud har en opgave til denne klasse, hvis de vil arbejde ymygt og stole på ham.—*Brev 122*, 1902.

[99]

Lige så forskellige karaktertræk som blomsterne—Vi må lære en betydningsfuld lektie fra de uendelig forskellige planter og blomster. Al blomsterfloret er ikke det samme i form eller farve. Nogle har helbredende effekt. Nogle dufter altid. Der er bekendende kristne, som anser det for deres pligt at gøre alle kristne lig dem selv. Det er menneskenes plan, ikke Guds plan. I Guds menighed er der plads til lige så forskellige karaktertræk, som blomster i en have. I hans åndelige have er der mange varianter af blomster.—*Brev 95*, 1902.

Forskellig i sind og tanke—Forskellig i sind, i tanke, skal ét mål binde hjerte til hjerte—nemlig omvendelse af sjæle til sandheden, som drager alle til korset.—*Brev 31*, 1892.

Særlige talenter for særligt arbejde—En arbejder er en flyvende taler, en anden en dygtig skribent, en tredje kan holde oprigtige, alvorlige, varme bønner, en fjerde er udrustet med sangevne, en femte forstår at gøre Guds ord letfatteligt. Enhver af disse skal være et mægtigt redskab for Gud, fordi han samarbejder med ham. Een

gives visdoms tale, en anden kundskabs tale, en anden tro; men alle skal virke for den ene og samme Mester. De forskellige nådegaver fører til forskel på tjenester. „Men Gud er den samme, som virker alt i alle“. 1.Kor 12,6

[100] Herren ønsker, at hans kårrede tjenere skal lære at virke sammen i harmoni i den fælles gerning. Det kan forekomme for nogle, at kontrasten mellem deres evner og en med arbejders evner er for stor til, at de kan arbejde i fællesskab; men når de husker, at der er mennesker med forskellig tænke måde at påvirke og at nogle vil forkaste sandheden, som de forkyndes af den ene, men vil antage den, når den forkyndes på en noget forskellig måde af den anden, da vil de gøre sig flid for at virke i fællesskab. Deres evner, hvor forskellige de end er, vil stå under den samme Ånds vejledning. De vil opføre sig venligt og kærligt mod hinanden og idet de hver i sær udfører trofast sin del, vil Kristi ord om hans efterfølgers enighed gå i opfyldelse og verden vil forstå, at de er Hans disciple. ....

Arbejderne i de store byer må udføre hver sin del, så virksomheden kan føre til de bedste resultater. De må udvise tro og benytte en sådan fremgangsmåde, at folket bliver påvirket. De skal ikke føre virksomheden frem efter deres egen begrænsede begreber. Dette er alt for ofte blevet gjort før i tiden og det har været til hinder for værkets fremgang. Lad os erindre, at Herren virker på forskellig måder og at han har udrustet sine tjenere med forskellige gaver. Vi må forstå Guds plan med at sende visse mænd til visse steder.—*Vidnesbyrdene* bd. 9, s. 144-146. (1909)

Satans bestræbelser på at dele arbejderne—Idet vi påbegynder et energisk arbejde for masserne i byerne, vil fjenden arbejde kraftigt på at bringe forvirring, og derved håbe at byde arbejdsstyrkerne. Nogle som er helt overgivet, er i stadig fare for at fejlagtigt tage fjendens antydninger for at være Guds Ånd. Efterhånden som Herren har givet os lys, så lad os vandre i dette lys.—*Manuskript* 13, 1910.

[101] **Tag i agt for Satans planer**—Det er ikke alle som griber fat i arbejdet, vil være af samme temperament. De vil ikke have den samme uddannelse eller oplæring—og lige så sikkert som de er de af forskellig karakter, vil de arbejde på tværs af hinanden, medmindre de omvender sig dagligt.

Hver dag har Satan planer at gennemføre—visse retningslinier som vil spærre vejen for dem, som er vidner for Jesus Kristus. Hvis menneskeagenter ikke er ydmyge, sagtmødige og beskedne af hjertet nu, fordi de har lært af Jesus, vil de visselig falde i fristelse; for Satan er på vagt, er listig og snu—og det vil komme bag på arbejderne hvis de ikke beder. Han bestjæler dem som en tyv om natten og tager dem til fange. Så bearbejder han den enkeltes tankegang og fordrejer deres idéer hver især og tilpasser deres planer; og hvis brødrene ser en fare og taler om den, føler de sig ramt personligt, at nogle prøver at svække deres indflydelse. Én drager den ene vej og den anden i en modsat retning.

Værket er blevet bundet sammen, der er gjort falske skridt og Satan er tilfreds. Hvis selvet ikke var blevet bevaret så omhyggeligt, så det ikke fandt plads nok til at bevare dets naturlige udfoldelser, kunne Herren have brugt disse forskellige karaktertræk til at gøre et godt og meget større arbejde. Med deres forskellige talenter, dog med Kristi enhed, var de heri til mægtig nytte. Hvis de, ligesom vinens forskellige grene, var centret omkring vintræets stamme, ville alle bære store og rige klaser med dyrebare frugter. Der ville være fuldkommen harmoni i deres forskellighed, for de har del i vinens næring og dygtighed.

Herren er mishaget ved den manglende harmoni, der er blandt arbejderne. Han kan ikke tildele sin Helligånd, for de er opsat på deres egne veje, og Herren viser dem sin vej. Stor modløshed vil komme fra Satan og hans onde forbund, men „I er alle brødre,“ og det er en forhånelse mod Gud når I lader jeres personlige, uhelligede karaktertræk være aktive redskaber, der svækker hverandre.—*Brev 31*, 1892.

[102]

Slut jer sammen, slut jer sammen—Egenkærlighed, stolthed og selvtilstrækkelighed ligger ved foden af de største prøvelser og uoverensstemmelser der nogen sinde har været i den religiøse verden. Englene har igen og igen sagt til mig: „Slut jer sammen, slut jer sammen, vær af samme sind, af samme dømmekraft.“ Kristus er lederen og I er brødrene; følg ham.—*Brev 4*, 1890.

Strid om herredømmet—Kædet sammen i tillid, i de hellige kærlighedsbånd, kan bror af bror få al den hjælp der overhovedet kan fås fra hinanden. ....

Striden efter herredømmet viser sig i en ånd der til sidst vil udelukke de trofaste fra Guds rige, hvis denne ånd bevares. Kristi fred kan ikke dvæle i den arbejdsmands sind og hjerte, som kritiserer og finder fejl hos den anden arbejdsmand, kun fordi den anden ikke bruger de metoder han mener er bedst, eller fordi han føler at han ikke påskønnes. Herren velsigner aldrig ham, der kritiserer og anklager sine brødre, for det er Satans værk.—*Manuskript* 21, 1894.

At værdsætte andres gaver—Mine brødre, prøv slidet fra Kristi åg. Kom ned fra jeres åndelige stylder og udøv ydmyghedens nådegave. Bortlæg al ond tankegang og vær villig til at se værdien af de gaver Gud har beriget jeres brødre med.—*Brev* 125, 1903.

Forskelligt temperament, men samme ånd—I vort hjem findes der ingen splid, ingen irritation.

[103] Mine medarbejdere har forskelligt temperament og deres måder at gøre tingene på er forskellige, men i handling er vi sammenblandet og står sammen i ånden, søger at hjælpe og styrke hverandre. Vi ved at vi ikke kan tillade os at strides, fordi vi har forskelligt temperament. Vi er Guds små børn og vi beder ham om at hjælpe os med at leve, ikke behage os selv og have vor egen metode, men med at behage og ære ham.—*Brev* 252, 1903.

Når man bruger mere end ét menneskes metoder*

Forskellige gaver sammen—I vor omgang med hinanden skal vi huske på at alle ikke har de samme talenter eller den samme natur. Medarbejdere adskiller sig fra hinanden i planer og tankegang. Det er nødvendigt at de forskellige gaver kombineres, for at arbejdet må lykkes. Lad os huske på at nogle kan bedre udfylde visse stillinger end andre kan. Den medarbejder som har fået taktfølelse og evne så han kan udrette en sælig slags arbejde burde ikke kritisere andre, for at ikke kunne gøre det som han, måske kan gøre hurtigt. Er der ikke ting som hans kollegaer kan gøre langt bedre end han selv?

De forskellige talenter som Herren har betroet sine tjenere er absolut nødvendige i hans arbejde. Arbejdets forskellige dele skal bringes sammen, stykke for stykke og udgøre en komplet helhed. En bygnings dele er ikke helt ens; de er heller ikke fabrikeret ved

* Se også side 72-74: „Fordelene ved at være to og to.“

den samme proces. Linierne i Guds arbejde er ikke helt ens, og de skal heller ikke fremføres på præcis samme måde.—*Brev 116, 1903.*

Et enkelt menneskes gaver utilstrækkelige—Lad ikke nogen tro at hans gaver alene er tilstrækkelige til Guds værk; at han alene kan gennemføre en møderække, og fuldstændiggøre værket. Hans metoder kan være gode og alligevel er forskellige gaver nødvendige; ét menneskes tankegang skal ikke forme og danne værket efter hans særlige idéer. For at værket kan opbygges stærkt og symetrisk, er der brug for varierede gaver og forskellige redskaber, alle under Herrens ledelse; han vil instruere arbejderne efter deres forskellige evner. Samarbejde og enhed er nødvendig for at blive en fuldstændig helhed, enhver medarbejder gør sit gudsgivne arbejde, udfylder sin bestemte stilling og supplerer andres mangler. Hvis en medarbejder får lov at arbejde alene, kan han komme til at tro at hans talent er tilstrækkeligt til at danne en helhed.

[104]

Hvor der er enighed blandt medarbejdere, kan de slå råd sammen, bede, sammen, samarbejde. Ingen bør føle at de ikke kan forbinde sig med deres brødre, fordi de ikke arbejder på præcis samme måde som de selv.—*Særlige vidnesbyrd Series A, No. 7, s. 14, 15. (1874)*

Hvor én er svag, er en anden stærk—Herren bevæger prædikanter med forskellige evner; så de kan bespise hans arvs hjord med føde, der passer sig til dem. De vil åbenbare sandheden på punkter, som deres medbrødre ikke anser for nødvendige. Blev hjortens omsorg overladt til ét menneske alene, ville resultaterne være mangelfulde. I sit forsyn sender Herren forskellige arbejdsfolk. Én er stærk på nogle vigtige punkter, hvor en anden er svag.—*Manuskript 21, 1894.*

Blokér ikke hjulene—Der er nogle mennesker som ikke vokser med arbejdet, men lader arbejdet vokse lagt over sig. .... Dem som ikke indrømmer og afpasser sig selv efter værkets voksende krav, bør ikke stå og blokere hjulene og derved hindre andres fremmarch.—*Brev 45, 1889.*

[105]

Metoder skal udnyttes—Der må ikke være fastlåste regler; vort værk er et progressivt værk og der må være plads til at metoder bliver afprøvet. Men under Helligåndens vejledning, må og vil enigheden bevares.—*Review and Herald, 23. juli, 1895.*

Forskellige metoder fra fortiden—Der vil opfindes midler til at nå hjerter. Nogle af metoderne, der anvendes i dette arbejde, vil

være forskellige tidligere metoder fra det samme arbejde; men derfor må ingen blokere ved deres kritik.—*Review and Herald*, 30.sep. 1902.

Nyt liv i gamle metoder—Der er brug for mænd, som beder til Gud efter visdom og som, under Guds vejledning, kan indgyde nyt liv i gamle arbejdsmetoder og kan finde på nye planer og nye måder at vække menighedsmedlemmernes interesse på og nå verdens mænd og kvinder.—*Manuskript* 117, 1907.

Begrænse Guds kraft ved ensporede planer—Den planlægningsmetode der vil gøre ét menneske til centrum og forbillede, kan hverken han eller nogen andre mennesker gennemføre. Det er ikke den måde Herren arbejder på. ... Når et menneske mener at hans tankegang skal udgøre hovedtrækkene i Guds værk, så hans evner skal gøre det største arbejde, begrænser han Guds kraft i at fuldbyrde hans hensigter på jorden.

[106] Gud behøver mænd og kvinder, som vil arbejde i Kristi enkelthed og bringe dem kundskab om sandheden, som behøver dets forvandlende kraft. Men når der nedlægges en præcis linie, som arbejderne må følge i deres forkyndelse af budskabet, sættes der en begrænsning for rigtig mange medarbejderes nyttighed.—*Brev* 404, 1907.

Undgå samme 'skure'—Guds folk må arbejde på at blive alsidige mennesker; det vil sige at have en bredte, og ikke et snævert-tænkende menneske, der kun tænker på en arbejdsmetode, kommer i en skure, og ude af stand til at se og fornemme at deres ord og deres sandhedsforsvar må variere efter hvilke slags mennesker de er blandt og hvilke forhold de skal arbejde under.—*Brev* 12, 1887.

Metoden bestemmes af hvilke mennesker—Lad os ikke glemme at der skal bruges forskellige metoder for at frelse forskellige mennesker.—*Review and Herald*, 14.april 1903.

I har en vanskelig mark at arbejde på, men evangeliet er Guds kraft. De folkeklasser I mødes med, afgør hvilken måde arbejdet skal udføres på.—*Brev* 97a, 1901.

Riv ikke andres arbejde i stykker—Husk at vi er Guds medarbejdere. Gud er den almægtige, virkningsfulde drivkraft. Hans tjenere er hans redskaber. De skal ikke rive i stykker, sådan at enhver arbejder efter sine egne idéer. De skal arbejde i harmoni, udmærke sig sammen i venlig, mild og broderlig orden, med kærlighed for hinanden. Der skal ikke være nogen uvenlig kritik, ikke rive andres

arbejde i stykker. De skal sammen føre værket frem.—*Review and Herald*, 11.dec. 1900.

En advarsel til erfarne arbejdere—Jeg er blevet pålagt at sige mine ældre brødre: Vandre ydmygt med Gud. Vær ikke brødrenes anklager. I skal udføre jeres bestemte arbejde under Isrels Guds ledelse. Den største fare for mange er tilbøjeligheden til at kritisere. De brødre i fristes til at kritisere er kaldet til at bære ansvar, som I ikke selv har mulighed for at bære; men I kan være jeres hjælpere. I kan gøre sagen stor tjeneste hvis I vil, ved at viderebringe jeres erfaring fra fortiden til andres arbejde. Herren har ikke givet nogen af jer til opgave at rette og kritisere jeres brødre. ....

[107]

Følg jeres brødre på vej til at kende Herren. Hav forståelse for dem, som bærer en tung last og giv dem opmuntring hvor I end kan. Jeres stemmer skal høres i enhed og ikke i splid.—*Brev* 204, 1907.

Byområdet, en oplæringskole

Lægge fundamentet for tjeneste—Før en person er parat til at undervise dem i mørke om sandheden, må han blive elev. ... Når som helst der gøres særlige anstrengelser på et vigtigt sted, bør der gennemføres en veltilrettelagt handlingsplan, så at dem som ønsker at blive kolportører, agitatorer og dem, som er indstillet på at give bibellæsninger i familiekredsene, må få den nødvendige undervisning. ....

Der burde være oplæringskoler i forbindelse med vore missioner, til dem som er ved at gå ud på marken som arbejdere. De bør føle at de bliver som elever der lærer faget at omvende sjæle. Arbejdet i disse skoler bør være varieret. Bibelstudiet bør være af første betydning, og samtidig bør sindelag og optræden oplæres systematisk, så de må lære at nærme sig folk på bedste mulige måde. Alle bør lære at arbejde med taktfølelse og belevenhed og med Kristi Ånd.—*Review and Herald*, 14.juni 1887.

[108]

Oplære arbejdere under mødeserier—I byerne kan en velafpasset virksomhed bedst udføres når der samtidig med afholdelsen af offentlige møder igangsættes en bibelskole hvor arbejderne bliver oplært. Til denne skole eller bymission bør der knyttes arbejdere som har en dyb åndelig forståelse, som kan give bibelarbejdere daglig undervisning, og som desuden med udelt interesse kan tage del i

den almindelige offentlige virksomhed. Når da mænd og kvinder omvender sig til sandheden, bør missionens ledere under megen bøn vise disse nyomvendte hvordan de kan erfare sandhedens kraft i sine hjerter. Under tilsyn af personer, som forstår at lede på den rette måde, vil en sådan mission være et lys som skinner på et mørkt sted.—*Evangeliets tjenere* s. 364, 365 (n 269)

Oplæring ude på marken igang,—Bror og søster Haskell har lejet et hus i en af byens bedste dele og har samlet sig en familie af hjælpere omkring, som dag efter dag tager ud og giver bibellæsninger, sælger vore blade og gør sundhedsmissionsarbejde. Under bedemødet fortæller arbejderne om deres erfaringer. Bibelstudeier udføres regelmæssigt i hjemmet, og unge mænd og unge kvinder på missionen får praktisk, grundig oplæring i at holde bibellæsninger og sælge bøger og blade. Herren har velsignet deres arbejde, et antal har grebet sandheden og mange andre er meget interesserede. ...

[109] Noget lignende burde gøres i mange byer. Unge folk som tager ud for at arbejde i disse byer burde være under erfarne, helligede lederes styrelse. Lad arbejderne få et godt hjem, hvori de kan få en grundig oplæring.—*Review and Herald*, 7.sep. 1905.

Sammen med en erfaren arbejder—Gud kalder på prædikanter, bibelarbejdere og kolportører. Lad vore unge mænd og unge kvinder gå ud som evangelister og bibelarbejdere, sammen med en erfaren medarbejder, som kan vise dem at arbejde godt.—*Manuskript* 71, 1903.

Kristi læremetode—Sammen med Mesteren fik disciplene en praktisk oplæring i missionsarbejde. De så hvordan han fremstillede sandhed og hvordan han tog de indviklede spørgsmål der kom frem i hans arbejde. De så hans gerning med at helbrede syge hvor han end kom hen; de hørte ham forkynde evangeliet for den fattige. I vor tid må vi lære hans arbejdsmetoder fra det, der er skrevet om hans liv.—*Brev* 208a, 1902.

Ordenlig oplæring forøger arbejdsevnen—En arbejder som er blevet oplært og uddannet til det arbejde, der styres af Kristi Ånd, vil udrette langt mere end ti arbejdere, som går ud med utilstrækkelig kundskab, og med svag tro. Én som arbejder i overensstemmelse med Guds råd og med brødrenes enighed, vil være bedre til at gøre godt, end ti vil, som ikke indrømmer afhængigheden af Gud og ikke

mener at de skal arbejde i overensstemmelse med den overordnede plan.—*Review and Herald*, 29.maj 1888.

Træningscenter og opfølgende arbejde—Efter at folket er blevet oprørt af et velorganiseret lejrmede, skal arbejderne da trække pælene op og deltage i et nyt møde og lade det tidligere arbejde gå i opløsning? Jeg siger: Del arbejderne og hav nogle til at gøre det ordentligt, give bibellæsninger, gøre kolportørarbejde, sælge traktater osv. Lad der være et missionshjem der forbereder arbejderne, og uddanner dem i alle arbejdets linier. Så vil arbejdet ikke gå i opløsning. De gode indtryk Guds budbringere har gjort på folks hjerter og sind vil ikke gå tabt. [110]

Dette dør-til-dør arbejde, sjæleopsøgende, jagt efter tabte får er det allervigtigste arbejde der kan gøres. Femoghalvfjerds sjæle er kommet ind i en menighed i _____. Dette takker vi Gud for. Halvtreds af disse har grebet sandheden siden lejrmedet.—*Brev* 137, 1898.

Genopvække og organisere menigheden til tjeneste

Genopvække menighedsmedlemmer—Herren arbejder ikke for at bringe mange til sandhedsforståelse på grund af de menighedsmedlemmer, som aldrig er blevet omvendt og de, som en gang er blevet omvendt, men er faldet fra.—*Vidnesbyrdene* bd. 6, s. 371. (1900)

Tyve sjæle i stedet for én—Mennesker, der bekender sig til at tro på Kristus, frembærer en mængde skrammel, der spærrer vejen til korset. Trods alt dette er der nogle, som er så dybt overbeviste, at de vil komme igennem alle nedstemmende forhold og besejre enhver hindring for at vinde sandheden. Men havde de, der tror på sandheden, rensat deres sind ved at adlyde den og havde de indset betydningen af en dannet optræden i Kristi gerning, kunne tyve sjæle være blevet frelst i stedet for een.—*Vidnesbyrdene* bd. 4, s. 68. (1876)

Oplær menighedsmedlemmerne først—Når der virkes på steder hvor der allerede findes nogen som er i troen, bør prædikanten til at begynde med, ikke så meget søge at omvende de vantro, som at oplære menighedens medlemmer til tilfredsstillende samarbejde. Lad ham virke for dem personligt og bestræbe sig for at få dem til selv at søge en dybere erfaring og til at virke for andre. Når de er [111]

beredt til at støtte prædikanten med sine bønner og sit arbejde, vil hans bestræbelser have større fremgang.—*Evangeliets tjenere* s. 196 (n 144). (1915)

Bered Kongens hovedvej—Når erfarne medarbejdere anstren-ger sig særligt for at vinde sjæle i et samfund hvor vore egne folk bor, påhviler der enhver troende, på denne mark, et højtideligt ansvar at gøre alt i sin kraft for at berede kongens hovedvej, og bortlægge al synd der ville forhindre ham i at samarbejde med Gud og med hans brødre.—*Review and Herald*, 6.dec. 1906.

Rådføre sig med menigheder hvor der er afholdt bykampagner—For omkring fem år siden, da ældre Haskell og andre ledte en bibelskole og aftensmøder i New York City, var Herrens ord til arbejderne disse: „Lad de troende der bor nær ved hvor du holder møder, være med til at bære arbejdsbyrden. De bør anse det for en opgave og et privilegium at være med til at gøre møderne til en succes. Gud er behaget ved at de bliver sat i arbejde. Han ønsker at alle menighedsmedlemmer skal arbejde som hans hjælpende hånd, der søger at vinde sjæle til Kristus gennem en kærlig tjenestegerning.“

.....

[112] Og til menigheden i Los Angeles, for over et år siden, da Herren oprørte folk stærkt ved de igangværende teltmøder, lød ordene: „Lad Los Angeles-menigheden have særlige bedestunder dagligt, for det arbejde der sker. Herrens velsignelse vil komme til de menigheds-medlemmer, som deltager i arbejdet således, og dagligt samles i små grupper for at bede for dets lykke. På den måde vil de troende selv få nåde og Herrens værk vil rykke frem.

Det er den metode vi er vant til at gøre det på. Vi bad for vore egne sjæle og for dem som fremførte arbejde. Herren Jesus erklærer at hvor der er to eller tre forsamlet i hans navn, er han midt iblandt dem, for at velsigne dem. Lad der være mindre snak og mere oprigtig, alvorlig bøn. Jeg frygter at arbejdet der bliver gjort med at forkynde sandheden i Los Angeles vil ikke påskønnes. Lad enhver komme frem og få hjælp fra Herren mod den mægtige fjende. Lad ethvert menighedsmedlem drage nær til Gud, hvor der gøres noget særligt, som det har vist sig ved den evangeliske virksomhed i Los Angeles. Lad alle søge deres egne hjerter med det lys der skinner fra Ordet. Hvis der opdages synd, så bekend den og angre. Lad enhver hjælper være i god orden, til at arbejde. Herren vil høre og besvare bøn. Lad

ikke menighedsmedlemmerne tro at arbejdet skal udrettes for dem af ham, som opsat på at arbejde for de forsømte, for dem der hidtil ikke er blevet gjort noget særligt for.

Skete der det, som skete i Los Angeles, så lad menighedsmedlemmerne berede Kongens hovedvej, og hjælpe det igangværende arbejde med deres midler. Lad dem vise at de er i fuldstændig harmoni. Lad dem være ved hånden ved alle møderne, bevæbnet og udstyret til tjeneste, parat til at tale med alle, som kunne være interesseret. Lad dem bede og arbejde for de tabte får.—*Review and Herald*, 20.dec. 1906.

Et eksempel for nyomvendte—Lad ældre medlemmer være eksempler for dem, som fornylig er kommet til sandheden. Jeg beder dem, som længe har været i sandheden at ikke såre nyomvendte, ved at leve et ureligiøst liv. Bortlæg al knurren og arbejd grundigt med jeres egne hjerter. Bryd brakjorden i jeres hjerter og find ud af hvad I kan gøre for at fremme værket. ...

[113]

Vågn op, vågn op, og fremvis de uforanderlige vidnesbyrd—at I tror den himmelsk fødte sandhed. Hvis I ikke vågner op, vil verden ikke tro at I praktiserer den sandhed, som I bekender at have.—*Brev* 75, 1905.

Menighedsmedlemmer til hjælp—Herren forlanger at medlemmerne i vore menigheder skal lægge en langt større personlig indsats. Sjæle er blevet forsømt, byer, landsbyer og storbyer har ikke hørt sandheden for denne tid, fordi der ikke er gjort et klogt missionsarbejde. .... Vore ordinerede prædikanter må gøre hvad de kan, men det må ikke forventes at ét menneske kan gøre al arbejdet. Mesteren har vist hvert menneske sit arbejde. Der skal besøges, der skal bedes, der skal udvises forståelse; og hele menighedens gudsfrygt—hjertet og hånden—skal tages i anvendelse, hvis der skal udrettes et arbejde. I kan sidde ned sammen med jeres venner, og tale om den dyrebare bibeltro, på en behagelig og social måde.—*Review and Herald*, 13.aug. 1889.

Prædikanter får menigheder til at evangelisere—Nogle gange har prædikanter for meget at gøre; de søger at tage al arbejdet i deres arme. Det optager og svækker dem; alligevel fortsætter de med at tage det hele. Det er som om de tror at de kan gøre al arbejdet i Guds sag alene, medens menighedens medlemmer står ledige. Dette er slet ikke efter Guds orden.—*Review and Herald*, 18.nov. 1884.

[114] **Arbejdskraften forøges af lægmænd**—Hvordan kan vore brødre og søstre fortsætte med at bo tæt op af mange mennesker som aldrig er blevet advaret, uden at planlægge metoder, der igangsætter alle de redskaber Herren arbejder igennem og forherliger hans navn? Vore ledere som har fået lang erfaring, vil forstå betydningen af disse ting, og kan gøre meget for at øge arbejdskraften. De kan planlægge efter at nå mange på hovedvejene og i hegnene. Idet de anstrenger sig roligt, stadigt og med iver på at uddanne menighedsmedlemmerne til at gå ind i personligt arbejde for sjæle, hvor der er gode anledninger til det, vil lykken vise sig i deres arbejde.—*Manuskript 53*, 1910.

Markerne omkring jer er modne—Sandheden vil triumfere frejdigt. Lad menighederne begynde med at gøre det arbejde som Herren har givet dem, opåbningen af skrifterne for dem, som er i mørke. Mine brødre og søstre, der er sjæle i jeres nabolag, som ville blive omvendte hvis der blev arbejdet nidkært for dem. Der må anstreges noget for dem, som ikke forstår Ordet. Lad dem som bekender at tro sandheden, få del i guddommelig natur og så vil de se at markerne er modne for det arbejde alle kan gøre, hvis sjæle er beredte ved det levende Ord.—*Australasiske unionkonferense optegnelse 11.marts, 1907*.

[115] **Uddeling af litteratur fra dør til dør**—Brødre og søstre, vil I tage den kristne rustning på? „Tag som sko på jeres fødder villighed til at forkynde fredens evangelium,“ I vil beredes til at gå fra hus til hus og bringe sandheden til folk. Nogle gange vil I finde den slags arbejde prøvende, men hvis I går ud i tro, vil Herren gå foran jer og vil lade sit lys skinne på jeres sti. Gå ind i jeres naboers hjem, for at sælge eller give vor litteratur bort, og lærer de sandheden i beskedenhed, vil I blive ledsaget af himlens lys, som vil blive i disse hjem.—*Review and Herald, 24.maj 1906*.

Organisere i arbejdsgrupper—Lad grupper blive dannet i vore menigheder, der kan tjene. Der skal ikke gå nogen ledige i Herrens værk. Lad forskellige personer gå sammen som menneskefiskere. Lad dem samle sjæle op fra verdens fordærv, til Kristi kærligheds frelsende renhed.

Dannelsen af små grupper som grundlag for kristent arbejde, er den plan jeg har fået vist af Ham som ikke kan fejle. Hvis der er mange i menigheden, så lad medlemmerne danne små grupper,

der ikke kun arbejder for menighedsmedlemmer, men også for ikke-troende.—*Australasiske unionkonferense optegnelse* 15.aug. 1902.

Ligesom et sammentømret soldaterkompagni—Prædikanter bør kunne lide orden og bør disciplinere sig selv—så vil det lykkes for dem at disciplinere Guds menighed og lære dem at arbejde harmonisk, ligesom et sammentømret soldaterkompagni. Hvis diciplin og orden er nødvendig for resultater på slagmarken, er det samme endnu nødvendiggere i den krig vi er i nu. Vort mål er af større værdi og af højere karakter, end hos de kræfter som strider imod os på slagmarken. I den kamp vi er involveret i, står der evige interesser på spil.

Engle arbejder i samdrægtighed. Fuldstændig orden karakteriserer alle deres bevægelser. Jo nøjere vi efterligner englehærens harmoni og orden, des bedre vil disse himmelske agenter virke for vort bedste.—*Brev* 32, 1892.

Præstens og evangelistens forhold.

[116]

Behov for evangelister og præster—Gud kalder på evangelister. En sand evangelist holder af sjæle. Han opsøger og fisker efter mennesker. Der er brug for pastorer* trofaste hyrder—som ikke smigrer Guds folk eller behandler dem hårdt, men vil bespise dem med livets brød.

Enhver trofast medarbejders gerning ligger tæt op ad hans hjerte, som gav sig selv for menneskeslægtens genløsning.—*Brev* 21, 1903.

Evangelie-pastor—I almindelighed udfører en mand det arbejde, som to burde dele; thi evangeliets gerning er nødvendigvis forenet med tilsynsmanden, således at der falder et dobbelt ansvar på arbejderen i missionsmarken.—*Vidnesbyrdene* bd. 4, s. 260. (1876)

Tillid til den nye arbejder—Lad ikke arbejderne være usikre, så arbejdet forstyrres og det han skal ind i ødelægges blot fordi en ny medarbejder kommer til.

Hold hænderne væk fra arken; Gud vil sørge for sit værk. Yderligere lys vil glimte ud fra mennesker, som er sendt af Gud, som er Guds medarbejdere, og de oprindelige arbejdere bør modtage Guds sendebud hjerteligt, behandle dem med respekt, og indbyde dem til at gå sammen med dem og tale til folk.—*Manuskript* 21, 1894.

* se også side 345-351, „Pastoral evangelisme.“

Pas på for megen organisering.

[117] **Bevægelse ikke nødvendigvis liv**—Det er ikke de otodokse teorier, ikke medlemskab i menigheden, ikke den ivrige overholdelse af visse pligter, at livet ligger i. I et gammelt tårn i Schweiz så jeg et billede af et menneske der bevægede sig, som om der var liv i det. Det så ud som et levende menneske og jeg hviskede da jeg nærmede mig, som om det kunne høre mig. Men selv om billedet så ud som liv, havde det ikke virkeligt liv. Det blev sat i gang af en maskine.

Bevægelse ikke nødvendigvis liv. Vi kan bruge alle religionens former og ritualer; men hvis vi ikke lever i Kristus, er vore gerninger værdiløse. Herren kalder levende, arbejdsomme og troende kristne.—*Review and Herald*, 21.april 1903.

Arbejdet vanskeliggøres af unødige påfund—Mennesker gør det sandhedsudbredende arbejde ti gange sværere end det i virkeligheden er. De forsøger at tage Guds værk ud af hans hænder og i deres egne begrænsede hænder. De tror at de hele tiden må finde på noget, for at få mennesker til noget, de tror disse personer burde gøre. Tid der bliver brugt på dette, bliver brugt til at gøre arbejdet mere kompliceret; for den store Mesterarbejder tages ikke med i omsorgen for hans egen arv. Mennesker giver sig af med at finde fejl, men fejlene bliver blot endnu værre. De skulle hellere overlade Guds arbejde til Ham selv, for Han anser dem ikke for at kunne genskabe karakter. ....

I stedet for al maset med at sætte regler og regulativer op, skulle I hellere bede og underlægge jeres egen vilje og veje under Kristus. Han er ikke glad for at I gør de ting svære, som han har gjort lette. Han siger: „Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle. Thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let.“

[118] Herren Jesus elsker sin arv og hvis mennesker blot ikke vil se det som deres særlige forret at diktere reglerne for deres medmennesker, men hellere bringe Kristi regler ind i deres liv, og kopiere hans lærdomme, så vil hver enkelt blive et eksempel, og ikke en dommer.—*Manuskript* 44, 1894.

I modsætning til menneskelig planlægning—Medmindre dem der kan hjælpe i ___ har fået vækket deres pligtfølelse, vil de ikke genkende Guds arbejde når det høje råb fra den tredje engel skal

høres. Når lyset kommer frem for at oplyse jorden, vil de, i stedet for at komme frem for at hjælpe Herren, hellere binde op om Hans arbejde så deres indsnævrede ideer imødekommes. Lad mig fortælle jer at Herren vil arbejde i denne sidste gerning på en måde, meget langt fra det sædvanlige, og på en måde der vil være i modsætning til menneskelige planer. Der vil være dem blandt os der altid vil ønske at kunne styre Guds arbejde, endda at diktere hvilken handlinger skal gøres når arbejdet går frem under den engels ledelse der forbinder den tredje engel i budskabet der skal gives til verden. Gud vil bruge veje og midler hvori det vil blive set at han tager tøjlerne i hans egne hænder. Arbejderne vil blive forundrede over de simple midler han vil bruge til at bringe i stand og fuldende hans retfærdiggørende arbejde. Dem der vil regnes for gode arbejdere vil trænge til at drages nær Gud, de vil behøve den guddommelige berøring. De vil få brug for at drikke i mere dybe drag og vedvarende af det levende vands kilde, for at de kan erkende Guds arbejde på ethvert punkt. Arbejdere kan gøre fejltagelser men I skulle give dem en chance til at rette deres fejl, give dem en anledning til at lære forsigtighed, ved at overlade arbejdet i deres hænder. Arbejderne vil overraskes over de enkle midler han bruger for at udføre og fuldende retfærdighedens værk.—*Vidnesbyrd til prædikanter* s. 300. (1885)

6—Det offentlige arbejde.

Vort nuværende sandhedsbudskab

Fang de store forsamlinger—Vi burde bestræbe os på at samle store forsamlinger, så de kan høre evangeliepræstens ord. Og dem som forkynder Herrens Ord bør sige sandheden. De bør bringe deres tilhørere til Sinajbjergets fod, og lade dem lytte til Guds udtalte ord, under ærefrygtindgydende storhed.—*Brev* 187, 1903.

Giv basunen en bestemt lyd—Dem som overbringer sandheden, skal ikke gå ind i nogen strid. De skal forkynde evangeliet med en sådan tro og alvor at det vil vække interesse. Ved de ord de taler, de bønner de sender, den indflydelse de har, skal de så frø der vil bære frugt til Guds ære. Der skal ikke være nogen vaklen. Basunen skal have en bestemt lyd. Folks opmærksomhed skal henledes på den tredje engels budskab. Lad ikke Guds tjenere handle som mennesker der går og sover, men som mennesker der bereder Kristi komme.—*Review and Herald*, 2. marts, 1905.

Vor opgave, sandhedsforkyndelsen—I en særlig forstand er syvende dags adventister sat i verden for at være vægtere og lysbærere. Det sidste advarselsbudskab til en fortabt verden er blevet betroet dem. Det vidunderlige lys fra Guds ord skinner på dem. De har fået et arbejde af største betydning, idet de skal forkynde den første, anden og den tredje engels budskab. Intet andet arbejde er af så stor betydning. De må ikke tillade at noget andet optager deres opmærksomhed.

De højtideligste sandheder, som nogen sinde er blevet betroet dødelige, er givet for at vi skal forkynde dem for verden. Forkyndelsen af disse sandheder er vor opgave. Verden skal advares og Guds folk må være trofast mod det tillidshverv, der er overdraget dem. De skal ikke beskæftige sig med spekulationer eller gå i forretningsforbindelse med ikke-troende, for dette til er til hinder for det arbejde, Gud har givet dem. ....

Skal vi vente, til profetierne om enden er opfyldt, før vi siger noget om den? Hvilken værdi vil vore ord da have? Skal vi vente til Guds straffedomme falder på overtræderen, før vi fortæller ham hvorledes han kan undgå dem? Hvor er vor tro på Guds ord? Skal vi se de ting, der er forudsagt, gå i opfyldelse, før vi tror, hvad han har sagt? I klare, tydelige stråler er lyset kommet til os og har vist os, at Herrens store dag er nær, at den er „Nær for døren“.—*Vidnesbyrdene* bd. 9, s. 19, 20. (1909)

Kendetegnet må ikke gå tabt—Ingen tid må bruges unødigt i dette store arbejde. Vi må ikke miste kendetegnet. Tiden er for kort til at begynde og åbenbare alt som kan åbenbares. Evigheden er nødvendig for at vi kan forstå hele skrifternes længde og bredde, højde og dybde. ....

På øen Patmos fik apostlen Johannes åbenbaret ting som Gud ønskede han skulle give folk. Studér disse åbenbaringer. Her er emner det er værd for os at beskue, store omfangsrige lektier, som alle englehærene nu forsøger at viderebringe. Betragt Kristi liv og karakter og studér hans midlergerning. Her er uendelig visdom, uendelig kærlighed, uendelig retfærdighed og uendelig barmhjertighed. Her er dybder og højder, længder og bredder vi kan tænke over. Utallige penne er blevet brugt til at viderebringe verden Kristi liv, karakter og midlergerning, dog har hvert menneske, hvorigennem Helligånden har arbejdet, fremstillet disse emner i et lys, som er friskt og nyt, alt [121]
efter menneskeagentens sind og ånd. ....

Vi ønsker sandheden, som den er i Jesus; for vi ønsker at folk skal forstå hvad Kristus er for dem, og hvilke ansvar de har for at tage imod ham. Som hans repræsentanter og vidner behøver vi at komme til fuld forståelse af frelsende sandheder, som fås ved erfaringer.—*Review and Herald*, 4.april 1899.

Fremhæv særlige sandheder—Vi er under forpligtelse til at udtale os nøjagtigt for hele Guds råd. Vi skal ikke gøre de særlige sandheder, som har adskilt os fra verden og gjort os til det vi er, mindre fremstående; for de er fyldt med evige interesser. Gud har givet os lys med hensyn til de ting som nu finder sted i den sidste rest af tiden, og med pen og stemme skal vi forkynde sandheden for verden, ikke på en tam og åndsløs måde, men i Åndens tilkendegivelse og Guds kraft.—*Vidnesbyrd til prædikanter* s. 470. (1890)

Et syvendedags adventistbudskab—Skal vi i denne tid, hvor vi er så nær enden, blive verden så lig i skik og brug, at mennesker leder forgæves efter Guds såkaldte folk? Skal nogen sælge vore særlige karaktertræk som Guds udvalgte folk, for nogen af de fortrin verden kan give? Skal man kunne se at dem, som overtræder Guds lov, have en gunst af stor værdi? Skal dem som Herren har kaldt sit folk, tro at der er nogen større kraft end den store Jeg Er? Skal vi bestræbe os for at udslette troens særlige kendetegn, som har gjort os til syvendedags adventister?

Vor eneste sikkerhed er at stå vedvarende i lyset af Guds ansigt.—*Manuskript 84, 1905.*

[122] **Et muntert budskab om den nærværende sandhed**—Nu, lige nu, skal vi forkynde den nærværende sandhed, med forvisning og med kraft. Udstød ikke en eneste sørgmodig klang; syng ikke begravelsessange.—*Brev 311, 1905.*

Overbevist af tungtvejende vidnesbyrd—Gud bringer menneskesind bestemte guddommelige dyrebare sandhedsperler, bestemt til vor tid. Gud har udfriet disse sandheder fra vildfarelsens ledsagelse, og har sat dem i deres rette ramme. Når disse sandheder får deres rette position i Guds store plan, når de fremstilles rigtigt og alvorligt, og med ærbødig hellighed, fra Herrens tjenere, vil mange tro med god samvittighed, fordi beviserne er så klare, uden at afvente nogen som helst vanskeligheder, som kunne antyde sig for dem, for at blive fjernet.—*Manuskript 8a, 1888.*

Fængsle folks opmærksomhed

Ved ekstraordinære metoder—I vore dages byer, med alt det, der vækker interesse og tiltrækning, kan man ikke fængsle opmærksomheden ved de sædvanlige arbejdsmetoder. Prædikanter, som er kaldt af Gud til dette felt, vil finde det nødvendig at anvende af særskilte metoder for at vække de store skarers opmærksomhed. Og når de har fået succes med at samle en større folkeskare, må det budskab, de forkynder, i sin fremstillingsform være så forskelligt fra, hvad folk i almindelighed hører, at forsamlingen vækkes til eftertanke og advares. De må gøre brug af ethvert middel, de kan optænke, til at gøre sandheden klar og forståelig.—*Vidnesbyrdene* bd. 9, s. 109. (1909)

Udtænke nye og usædvanlige planer—Lad enhver medarbejder i Mesterens vingård, studere, planlægge, lægge metoder til at nå folk hvor de er. Vi må gøre noget ud over det almindelige. Vi må fange opmærksomheden. Vi må være dødalvorlige. Vi er på kanten til trængslstider og tider for forviklinger vi knapt nok har drømt om.—*Brev 20*, 1893. [123]

Kristus brugte forskellige metoder—Fra Kristi arbejdsmetoder kan vi lære mange værdifulde lektier. Han brugte ikke kun én metode; men på forskellige måder forsøgte han at vinde skarernes opmærksomhed; og så forkyndte han evangeliets sandheder for dem.—*Review and Herald*, 17. jan 1907.

Enkel oprigtighed tiltrak de store skarer—Hans nådebudskab lød forskelligt for at kunne nå ud til Hans tilhørere. Han vidste, hvordan han „skulle vide at styrke de trætte med ord“; thi hans ord var livsalige, for at han på den mest tillokkende måde kunne lede mennesker til sandhedens skatkammer. Han havde indfølelse til at møde de forud indtagne sjæle og overraske dem med billedtale, som fangede deres opmærksomhed. Ved fantasiens hjælp nåede han ind til hjertet. Hans eksempler stammede fra dagliglivets begivenheder, og skønt de var ganske enkle, ejede de en vidunderlig dyb betydning. Fuglene i luften, liljerne på marken, hyrden, sæden og fårene, med disse emner skildrede Kristus den udødelige sandhed, og sidenhen, når hans tilhørere tilfældigvis mødte noget af dette i naturen, huskede de på hans ord. De billeder, Kristus brugte, gentog bestandig hans lære.

Kristus smigrede aldrig mennesker. Han sagde aldrig det, som kunne ophidse deres fantasi og indbildningskraft, og heller ikke roste han dem for deres snedige opfindelser; men tænksomme, fordomsfrie mennesker tog imod hans lære og fandt, at den satte deres visdom på prøve. De undrede sig over den åndelige sandhed, der blev udtrykt i det enkleste sprog. De mest højt oplyste blev betagne af hans ord, og de uoplyste fik altid udbytte af dem. Han havde et budskab til de uvidende, og han fik selv hedningerne til at forstå, at han havde et budskab at bringe dem. [124]

Hans kærlige medfølelse virkede lindrende på trætte og bekymrede sjæle. Selv omgivet af vrede fjenders heftighed var der en fredens atmosfære omkring ham. Hans smukke ansigtsudtryk, hans elskelige sindelag og fremfor alt: den kærlighed, der fik udtryk i blik og

stemme, drog alle, der ikke var forhærdede i vantro, til ham. Uden dette milde, medfølende sind, der afspejledes i hvert blik og hvert ord, kunne han ikke have virket så stærkt på de store forsamlinger, som han gjorde. De syge, der kom til ham, mærkede, at han gjorde deres sag til sin som en trofast og kærlig ven, og de ønskede at vide mere om den sandhed, han lærte. Himmelen var kommet nærmere. De længtes efter at dvæle i hans nærhed, så hans trøsterige kærlighed altid kunne være hos dem.—*Den store mester* s. 254 (dk 165). (1898)

Tiltrække og holde store skarer til—De, som vil studere Kristi måde at undervise på og lære sig at følge hans vej, vil kunne samle og holde store skarer nu, ligesom Kristus holdt folket i sin tid. ... Men når I fremholder sandheden i dens praktiske væsen for mennesker, fordi I elsker dem, så vil sjæle lade sig overbevise fordi Guds Hellige Ånd vil gøre indtryk på deres hjerter.

Udrust jer med ydmyghed; bed om at engle fra Gud må komme nær ind til jer for at gøre indtryk på sindet; for det er ikke jer som bruger Helligånden, men Helligånden som bruger jer. Det er Helligånden som gør sandheden indtryksfuld. Fremhold altid praktisk sandhed frem for folket.—*Vidnesbyrdene* bd. 6, s. 57. (1900)

[125] **Forbavselsen baner vej**—Herren har givet mig det lys, at det ikke er den bedste plan at vi viser hvad vi vil gøre; for lige så snart vore planer er kendt, vækkes vore fjender og blokerer vejen. Prædikanter vil kaldes til marken for at modarbejde sandhedens budskab. Skarerne vil få advarsler fra talerstolen, ... og sige de ting som adventisterne har tænkt sig at gøre.

Fra det lys jeg har fået fra Herren, har jeg en advarsel til vore brødre. Holder de kloge hærfører ikke deres bevægelser strengt hemmeligt, for at fjenden ikke skal kende deres planer og så kunne modarbejde dem? Hvis fjenden ikke kender til deres bevægelser, har de et fortrin.

Vi skal studere marken omhyggeligt og skal ikke tro at vi må følge de samme metoder alle steder. Hvis vi handler klogt, uden et anstrøg af pral, ikke ophøre at udfordre fjenden, hvis vi går frem med det ene sandhedspunkt efter det andet, sammentrænge de vigtigste og sjælsprøvende [sandheder], vil Herren sørge for resultatet. ...

Vent, rejs teltene når lejrmoderne kommer. Sæt dem hurtigt op, og giv melding om møderne. Hvordan I gjorde det tidligere, er det

ikke nødvendigt at gentage det igen og igen, på den samme måde. Gud vil have nye og uprøvede metoder fulgt op. Bryd ind hos folk—overrask dem.—*Manuskript* 121, 1897.

Taktfuldhed, ikke bedrag—I skal ikke føle at hele sandheden skal siges til ikke-troende til enhver anledning. I bør omhyggeligt planlægge hvad I skal sige og hvad lades usagt. Der skal ikke forøves bedrag, der skal arbejdes som Paulus arbejdede. Han siger: „Vær listig, jeg førte jer bag lyset“.

I må variere jeres arbejde, og ikke tro at en metode kan følges hver gang og til alle steder. For jer kan jeres veje være som en succes, men havde I større taktfølelse, mere af slangens klogskab, ville I se mange flere virkelige resultater af jeres arbejde.—*Brev* 12, 1887. [126]

Dårlig sal, dårlig reklame—Jeg er overbevist om at vi kunne have haft en god akkustik, hvis vore brødre havde fået en passende sal til at samle folk i. Men de forventede ikke så meget, og derfor fik de ikke så meget. Vi kan ikke forvente at folk kommer for at høre upopulære sandheder, når der står at møderne holdes i et kælderrum, eller i en lille sal som kun har plads til ethundrede personer. .... Med deres manglende tro, gør vore arbejdere det nogle gange mere besværligt for sig selv.—*Historiske skildringer*, s. 200. (1886)

På Guds egen måde—Det er ikke ved det ydre at mænd og kvinder skal lære hvad den nærværende sandhed omfatter. Vore arbejdere skal praktisere streng sparsommelighed. Gud forbyder al ødselhed. Enhver dollar vi har skal bruges med omtanke. Der skal ikke gøres nogen store udskejelser. Guds penge skal bruges på at fremføre arbejdet på hans egen måde; det arbejde som han har erklæret skal gøres i vor verden.—*Brev* 107, 1905.

Udskejelser er dårlig reklame—De store byer skal advares, men—min bror—det er ikke alle metoder du bruger der er rigtige. Du tror at det er dig frit for at bruge alle de penge du vil, for at få folks opmærksomhed. Men husk på at i herrens vingård, er der mange, mange steder der skal bearbejdes, og at der er brug for enhver dollar.

Gud er ikke så glad for de mange midler du bruger på at reklamere for møder, heller ikke for den måde du gør dit arbejde på ved andre områder. Det ydre er ude af harmoni med Guds ords principper. Han vanæres ved jeres dyre forberedelser. Nogle gange gør I det der svarer til at skære vilde græskar i strimler og lægger dem i [127]

gryden. Denne fremlæggelse gør sandhedens smag for stærk i den sammenkogte ret. Mennesket ophøjes. Sandheden fremmes ikke, men forhindres. Fornuftige mænd og kvinder kan se at teatermæssige opvisninger ikke er i harmoni med det alvorlige budskab som I frembærer.—*Brev 190, 1902.*

Skuffende resultater fra dyre metoder—Nedskær reklameomkostningerne for jeres møder. Hvis der kommer mange penge ind ved kollekterne ved disse møder, så brug disse penge til at føre jeres arbejde videre på nye steder.

Lej ikke verdslige musikere, hvis dette kan undgås. Samel sangere, som vil synge med ånd og også med forståelse. De ekstra udfoldelser I nogle gange gør, medfører unødige ekstraomkostninger, som brødrene ikke burde spørges om at dække, og efter en tid vil I også finde ud af, at ikke-troende ikke vil dække disse omkostninger.
....

Jeg beder jer at ikke fortsætte med disse dyre arbejdsmetoder. Jeg må fortælle jer at Herren ikke godkender disse metoder. Og de udretter ikke det som I tror de gør.—*Brev 51, 1902.*

[128] **Må bero sig på Gud**—Der skal udrettes meget mere af Himlens univers, end vi har nogen idé om, ved beredelse af vejen så sjæle skal omvendes. Vi ønsker at arbejde i overensstemmelse med Himmels budbringere. Vi ønsker mere af Gud; vi vil ikke føle at det er vor tale og vor prædikener som skal gøre arbejdet; vi vil gerne have det sådan, at hvis folk ikke kan nås gennem Gud, at de så aldrig vil blive nået.—*Manuskript 19b, 1890.*

Find metoder at komme ind—Den gerning at vinde sjæle for Kristus kræver en omhyggelig forberedelse. Man kan ikke gå ind i Herrens tjeneste og vente den største fremgang uden den nødvendige oplæring. .... Arkitekten kan fortælle hvor lang tid det tog ham at lære at udarbejde planer til et smagsfuldt og bekvemt hus. Sådan er det i ethvert virke som mennesker beskæftiger sig med. Skulle Kristi tjenere vise mindre flid i forberedelsen til en gerning, som er af uendelig meget større betydning? Skulle de være ukyndige angående fremgangsmåder og midler som skal bruges i arbejdet for at vinde sjæle? At kunne fremholde de store emner for mennesker som vedrører deres evige frelse forudsætter kundskab om menneskenaturen, indgående studium, omhyggelig tænkning og alvorlig bøn.—*Evangeliets tjenere s. 92. (1915).*

Resultatrige og indtryksfulde reklamemetoder

Vort arbejde dømmes af vor reklame—Karakteren og vigtigheden af vort arbejde dømmes af de anstrengelser der gøres for at bringe arbejdet solidt frem for offentligheden. Når disse anstrengelser er så begrænsede, kommer det indtryk frem, at budskabet vi giver ikke er opmærksomhed værdig.—*Historiske skildringer*, s. 200. (1886)

Kloge reklamemetoder—De fornødne penge skal selvfølgelig anvendes skønsomt til bekendtgørelse af møderne og opbyggelse af virksomheden på et fast grundlag. Alligevel vil man finde, at arbejdernes styrke vil ligge, ikke i de ydre midler, men i tilliden til Gud, i den alvorlige tryglen om hans bistand og lydighed mod hans ord.—*Vidnesbyrdene* bd. 9, s. 110. (1909)

[129]

Finde metoder til at nå folk på—Der er brug for arbejdere med klar tankegang til at finde metoder til at nå folk på. Nogle ting må gøres for at nedbryde de fordomme der er i verden mod sandheden.—*Brev 152*, 1901.

Artikler i forskellige blade—Mennesker vil fordreje de læresætninger vi tror på og lærer som bibelsandheder, og det er nødvedig at der lægges kloge planer for at vi fortsat har ret til at sætte artikler i verdslige blade; for det vil være middel til at vække sjæles øjne op til sandheden. Gud vil oprejse mænd, som vil udrustes til at stå ved alle vande. Gud har givet stort lys over vigtige sandheder, og de må komme til verden.—*Brev 1*, 1875.

Enestående reklame for forretningsfolk—Med denne intense interesse ser Gud på denne verden. Han har bemærket at mennesker er taget til fange fra tjeneste. Ned igennem tidsaldrene, har han talt sine arbejdere, både mænd og kvinder og har beredt vejen for dem og sagt: „Jeg vil sende mine budbringere til dem og de skal se et stort lys skinne midt i mørket. Hvad der er vundet til Kristi tjeneste, de vil bruge deres talenter til mit navns ære. Ved deres bestræbelser vil sandheden appellere til tusindvis, på den mest tvingende måde og åndeligt blinde mennesker vil få synet og vil lære min frelse at kende.

Sandheden vil blive gjort så iøjnefaldende, at den som anstrenger sig vil få lov til at læse derom. Veje til at nå hjerterne med vil udtænkes. Nogle af metoderne i dette arbejde vil være forskellige

[130] fra de tidligere metoder, men lad ingen, på grund af dette, blokere vejen ved kritik.“—*Review and Herald*, 30.sep. 1902.

Udnyt trykkeriet—Vi må tage alle forsvarlige midler i brug for at bringe folk lyset. Brug trykkeriet og brug alle former for reklamer, der gør opmærksom på arbejdet. Dette bør ikke betragtes som uvæsentligt. På hvert gadehjørne ser I plakater og notitser, som fortæller om de forskellige ting der sker, nogle af dem, af den mest forkastelige karakter; og skal dem, som har livets lys, være tilfreds med de svage anstrengelser der gøres for at henlede massernes opmærksomhed til sandheden?

Dem, som bliver interesseret møder sofisteri og fordrejelser fra populære prædikanter og de ved ikke hvordan de skal besvare disse ting. Sandheden overbragt af den levende forkynder, bør udgives i en så kortfattet form så muligt og spredes vidt omkring. Så vidt det kan lade sig gøre, så lad vigtige prædikener til vore lejr møder, blive udgivet i aviserne. Således kan sandheden, som blev givet til et begrænset antal mennesker, få adgang til mange menneskesind. Og hvor sandheden er blevet fremstillet forkert, vil folk få en anledning til at vide hvad prædikanten sagde.

Sæt jeres lys på en lysestage, så det kan lyse for alle, som er i huset. Hvis sandheden er blevet givet til os, skal vi gøre den så tydelig for andre, at den mest oprigtige kan genkende den og glæde sig ved dets klare lys.—*Vidnesbyrdene* bd. 6, s. 36, 37. (1900)

Undgå ophidselse og uro—Jeg havde ikke noget særligt godt indtryk af de indledende bemærkninger fra dine møder. Det smager af fanatisme. . . . Læg ikke så stor tryk på ordene at det skaber uro.

[131] Når Herren er parat til at domfælde onde byer, vil han lade Sit folk vide det. Men dette vil være efter at disse onde byer har haft en anledning til at høre ordet og modtage ordet som er om det evige liv.

Nu er vort arbejde at oplyse og uddanne mennesker efter hvad skriftens siger. Nu åbnes der døre for at sandheden kan komme ind. Du må benytte dig af anledninger til at nå dem, som aldrig har hørt sandheden. Forklar sandheden, som Kristus gjorde, på mange måder, ved symboler og lignelser. Og Ældre ___s bemærkelsesværdige præsentation af sandheden ved hjælp af grafiske fremstillinger kan gøre store fremskridt. Lad disse ting tale til folks sanser. Du skal ikke ansøre noget der bevæger sig mod det fanatiske. Satan arbejder i denne linie af arbejdet, søger at drage disciplene med sig bort ved

at beskrive det der, om muligt, vil føre de udvalgte vild.—*Brev 17*, 1902.

Indledningen—De indledende bemærkninger er afgørende for værkets udbredelse.—*Review and Herald*, 5. juli, 1906.

Jeg forsikrer jer at vi beder for jer og for arbejdet i New York city. Men hold venligst disse indledende bemærkninger tilbage ved jeres møder. Hvis en fanatisk bølge skal ramme New York nu, vil Satan arbejde med menneskenes sind, og sætte noget i gang som ingen af jer er parat til at håndtere. Det er ikke ophidselse som vi behøver på dette tidspunkt, men et roligt, støt arbejde, der uddanner folk.—*Brev 17*, 1902.

Evangelisten som omtales offentligt.

Pral hører ikke til—Det sømmer sig ikke for os at rose os selv for det, vi gør. .... Hemmeligheden ved vor fremgang findes ikke i vor lærdom, ikke i vor stilling i livet, ikke i vore mange og betroede talenter, ikke i menneskets vilje.—*Kristi lignelser* s. 401, 404. (dk [132] 428) (1900)

Ikke efter verdens metode—Vi skal ikke gøre verdens handle-måde til vor handle-måde. Vi skal give verden et ædlere eksempel, vise at vor tro er af høj og ophøjet karakter. . . . Derfor bør alle besynderlige ideer og personlige særheder og snævre planer som vil give et falsk indtryk af arbejdets storhed, undgås.—*Brev 14*, 1887.

Ingen fordrejninger for at vinde folks gunst—Det som vi be-kender at tro, skal vi ikke vise på en forkert måde, for at vinde folks gunst. Gud foragter fordrejninger og udflugter. Han vil ikke tolerere det som siger mennesker noget men ikke gør det. Det bedste og ædleste arbejde gøres med en ærlig optræden.—*Brev 232*, 1899.

Kristus kaldte ikke kristendomsbekendere—Det er ikke det at du søger fremvisning for forsamlingen der vil gøre dig stor i Guds øjne, men det er i godhedens, ydmyghedens, troskabets og renhedens ydmyge liv der vil gøre dig til genstand for himmelske engles særlige ledsagelse. Det menneske som ikke regnede det for røvet bytte at være lige med Gud, påtog Sig Selv vor natur og levede i hen ved tredive år i en afsides liggende galilæisk by, skjult blandt bakker. Hele englehæren var under Hans myndighed; alligevel påberåbte Han ikke at være noget stort eller ophøjet. Han påtog sig ikke navnet

„kristendomsbekender“ i Sit navn for at behage Sig selv. Han var en tømmer, arbejdet for løn, en tjener for dem som Han arbejdede for.—*Brev 1*, 1880.

[133] **Kristus irettesatte deres forfængelighed**—Han dadlede også den forfængelighed, der udvistes higen efter at lade sig kalde rabbi eller mester. Han erklærede, at en sådan benævnelse ikke tilkom mennesker, men Kristus. Præster, skriftkloge og rådsherrer, lovens fortolkere og forvaltere, var alle brødre og børn af den samme Fader. Jesus indprentede folket, at de ikke skulle tildele noget menneske en ærestitel, der betegnede dets herredømme over deres samvittighed eller deres tro.

Hvis Kristus i dag var på jorden og omgivet af dem, der kaldes „velærværdige“ eller „højærværdige“, ville han så ikke ville gentage sine ord: „Ej heller skal I lade jer kalde fører; thi kun en er jeres fører, Kristus“? Skriften siger om Gud: „Helligt og frygteligt er hans navn.“ Sal. 111,9. Hvilket menneske tilkommer der en sådan benævnelse?—*Den store mester s. 613 (dk 417)*. (1898)

Ingen ret til titlen „ærværdig“—Standarden for hvad der udgør en sand uddannelse må ikke fornedres. Den må hæves langt over, hvor den er nu. Det er ikke mennesker som vil skal ophøjes og dyrkes; det er Gud, den eneste sande og levende Gud, hvem vor gudsdyrkelse og ærbødighed passer sig til.

Ifølge skrifternes lære, vanærer det Gud at benævne prædikanter som „ærværdige“. Intet dødeligt menneske har nogen ret til at slutte sit eget navn eller noget andet menneske til denne titel. Det tilkommer kun Gud at skille sig ud fra alle andre. Dem som gør krav på denne titel påtager sig selv Guds hellige ære. De har ingen ret til stjålne ord, uanset hvilken position de måtte have. „Hellig og ære er Hans navn.“ Vi vanærer Gud når vi bruger dette ord, hvor det ikke hører til.—*Youth's Instructor*, 7. juli, 1898.

[134] **Små mænd behandler store emner**—Evangeliets tjenere skal frembringe den nærværende sandhed i sin enkelthed, ved at Guds velsignelse gør skriften gavnlige for læren, for irettesættelse for belæring i retfærdigheden. „Som går lige på med sandhedens ord“—dette er hvad der burde siges til alle vore prædikanter.

Men langt, langt fra disse ting, har mange af prædikanterne forladt Kristi planer. Der tragtes efter menneskers pris, og de bruger alle evner for at komme til at frembringe forunderlige ting. Her-

ren påbyder mig at råde dem til at vandre ydmygt og i bøn med ham. . . . Vær villig til at være små mennesker der behandler store emner.—*Manuskript* 62, 1905.

Ingen bemærkelsesværdige mennesker—Vi har ingen store mennesker blandt os, og ingen behøver at gøre sig til noget de ikke er, bemærkelsesværdige mennesker. Det er ikke klogt for en enkeltperson at slå ud som om han havde store talenter, som han havde en Moody eller en Sankey.—*Review and Herald*, 8.dec. 1885.

Budskabet er ikke menneskets—Den prædikant som har lært af Kristus vil altid være bevidst om at han er en Guds budbringer, hvervet af Ham til at gøre et arbejde både for tid og for evighed. Det bør ikke være nogen til del at påkalde sig selv, hans lærdom eller hans evner nogen opmærksomhed. Men hans fulde mål bør være at bringe syndere til anger og pege dem, både ved forskrift og eksempel, hen til Guds Lam der bærer hele verdens synd. Selvet bør skjules i Jesus. Sådanne mænd vil tale som dem, der er bevidst om kraften og autoriteten fra Gud, og er et talerør for Ham. Deres prædikener vil have en alvor og en glød, som vil lede syndere til at se deres tabte tilstand, og tage tilflugt i Kristus.—*Review and Herald*, 8. aug. 1878.

Johannes blot en røst—Med troens blik vendt mod Genløseren var Johannes steget op til højdepunktet af selvforhøjelse.

Han søgte ikke at drage menneskene hen til sig selv, men at løfte dem højere og højere indtil de hvilede hos Guds Lam. Selv havde han kun været en røst, et råb i ørkenen.—*Evangeliets tjenere* s. 56 (n 39). (1915)

[135]

Mennesker som Johannes er udvalgt i dag—Til at udfylde en betroet plads blandt mennesker vælger Himmelen den tjener, der som Johannes Døber indtager en ydmyg plads over for Gud. Den mest barnlige discipel kan udrette det mest virkningsfulde arbejde for Gud. De himmelske kræfter kan samvirke med den, som ikke søger at ophøje sig selv, men at frelse sjæle.—*Den store mester* s. 436 (dk 297). (1898)

Arbejdet er ødelagt ved selvforherligelse—Sand gudskyndelse består ikke i at ophøje sig selv. Den, hvis mål det er at forherlige sig selv vil opdage, at han mangler den nåde, som alene kan gøre ham skikket til tjenesten for Kristus. Hvor stolthed og selvtilfredshed

råder vil arbejdet blive hindret.—*Kristi lignelser* s. 402 (dk 430). (1900)

Et menneskes egentlige målestok—Kristen værdi er ikke afhængige af strålende talenter, indfødt i høj stand, forunderlige kræfter, men af et rent hjerte—et hjerte rensset og forædlet, som ikke ophøjer selvet, men ved beskuelse af Kristus, genspejler det længe mistede guddommelige billede.—*Brev 16*, 1902.

Kun Jesus—Når de bestemt afholder sig fra at lægge menneskelig visdom for dagen eller ophøje sig selv, vil de [Guds tjenere] kunne udrette noget, der kan modstå Satans angreb. Mange sjæle vil vende sig fra mørket til lyset, og der vil blive oprettet mange menigheder. Mennesker vil blive omvendt ikke til det menneskelige redskab men til Kristus. Jeg vil blive trængt i baggrunden; kun Jesus, manden fra Golgata, vil være at se!—*Mesterens Efterfølgere*, s. 278 (dk 149). (1911)

[136]

Undgå opvisning og det sensationelle

Succes er ikke afhængig af ydre opvisning—Nogle prædikanter begår den fejl at mene at fremgang afhænger om man kan trække store forsamlinger ved at stille noget til skue og så forkynde sandheden på en dramatisk måde. Dette er at gøre brug af almindelig ild i stedet for den hellige ild som Gud har tændt. Herren bliver ikke æret ved en sådan virkemåde. Det er ikke ved overraskende bekendtgørelser og kostbare opvisning hans værk skal føres til afslutning, men ved at man følger Kristi metode. „Ikke ved magt og ikke ved styrke, men ved min Ånd, siger herskarerens Herre.“ Det er den nøgne sandhed der ligesom et skarpt, tveægget sværd skærer til begge sider og vækker dem, som er død i overtrædelser og synder, op til åndelig liv. Menneskene vil opdage evangeliet det bringes til dem på en måde, som svarer til Guds hensigt.—*Evangeliets tjenere* s. 383 (n 283). (1915)

Metoder på en sund fornuft—Der er personer der er parat til at gribe efter noget fremmed, som de kan bringe som en overraskelse for folk, for at vække deres frygt og begynde et mærkeligt arbejde der vil ødelægge det gode arbejde som er blevet påbegyndt rigtigt. .

..

Dem som arbejder med store, omfattende og forædlende sandheder fra Ordet må altid afsløre en dyb, alvorlig og inderlig ånd, men stille og fyldt med en fornuftig sans, så modstandernes munde vil stoppes. Anspor ikke til en fanatisk bølge der vil ødelægge det arbejde der blevet påbegyndt, og som kunne videreføres med Guds Ord i jeres hænder. . . .

Dem som er involveret i arbejdet i New York skal ikke tro at der kommer fremmede ting ind og blandes med deres arbejde, som bevis for den overnaturlige karakter i arbejdet, og sætter det segl på at det er af Gud. Deres arbejde er at tale til folk i ydmyg og tillidsfuld tro, spørge om Guds råd, ikke følge deres egne ideer, ikke sætte lid på at bringe fantasifulde ting ind, der vækker deres sanser, som er døde i lovovertrædelser og synder. Sandhedens system der findes i Guds Ord, egner sig til at gøre sådanne indtryk, som den store Lærer ønsker at gøre på forstanden.—*Brev 17, 1902.*

[137]

Bring aldrig sandheden ned på et lavt niveau—Bring aldrig sandheden ned på et lavt niveau for at få nyomvendte, men søg at bringe den syndige og fordærvede op på Guds lovs høje standard.—*Manuskript 7, 1900.*

Afhold jer fra al teatermæssige opvisninger—Jeg har et budskab til dem, som har ansvar for vort arbejde. Anspor ikke mennesker som er involveret i dette, til at tro at de må proklamere det højtidelige og hellige budskab på en teateragtig måde. Ikke en snert af, hvad der har med teater at gøre, må bringes ind i vort arbejde. Guds sag skal have en hellig og himmelsk form. Lad alt som har med formidlingen af budskabet for denne tid at gøre, bærer det guddommelige aftryk. Lad intet af teatermæssig art, få lov at komme, for denne verden vil ødelægge arbejdets hellighed.

Jeg er instrueret at vi vil møde al slags erfaringer og at mennesker vil prøve at bringe fremmede optrin ind i Guds arbejde. Vi har mødt sådanne ting på mange steder. Ved mit allerførste arbejde blev budskabet givet at alle teatermæssige opvisninger i forbindelse med at prædike den nærværende sandhed skulle forhindres og forbydes. Mennesker som tænkte de havde et forunderligt arbejde at gøre søgte at antage en fremmed optræden og udviste særheder ved legemlige udøvelser. Det lys jeg fik var: „Giv ikke dette nogen billigelse.“ Disse optrin, som smagte af teater, har ikke sin plads i proklamationen af de højtidelige budskaber vi er betroet.

[138]

Fjenden vil våge nøje efter og vil udnytte enhver lejlighed der byder sig til at nedgøre sandheden, ved introducere uophøjede opvisninger. Ingen af disse opvisninger skal der bakes op om. De dyrebare sandheder som vi har fået, skal tales i al sin højtidelighed og med hellig ærbødighed.—*Manuskript* 19, 1910.

Fare for sensationel lære—I må forvise jer om ren og ubesmittet religion ikke er en sensationel religion. Gud har ikke pålagt nogen byrden at opmuntre til appetit for at opmuntre til spekulative doktriner og teorier. Mine brødre, hold disse ting ud af jeres lære.—*Australasiske unionkonferense optegnelse* 15. marts, 1904.

Undgå fanatisme—Vi skal ikke opmuntre til en entusiasme som bringer iver for en stund, men hurtig dør ud, og efterlader modløshed og depression. Vi behøver livets brød som kommer ned fra himlen der giver liv til sjælen. Studér Guds ord. Lad dig ikke styre af følelser. Alle som arbejder i Herrens vingård må lære at følelser ikke er tro. Det er ikke altid nødvendigt at være i en løftet tilstand. Men det er nødvendigt at vi har en fast tro på Guds ord som Kristi kød og blod.

Dem, som gør Herrens værk i vore byer må lukke og låse dørene til, imod sindsbevægelser og fanatisme. Guds ord er vor helliggørelse og retfærdighed, fordi det er åndelig føde. At studere det er som at spise blade fra livets træ. Intet er mere opløftende for Guds tjenere end at lære skriften præcis som Kristus lærte dem.

[139] Guds ord indeholder guddommelig næring, som stiller appetitten efter åndelig mad.—*Brev* 17, 1902.

Dyre og ejendommelige metoder—Du har valgt at arbejde på en mode som bærer dig selv bort og det bruger en masse pengemidler.

Dette dyre udlæg af midler er blevet præsenteret for dig i sin sande form, og du er blevet fortalt at sådan en arbejdsmetode ikke er i harmoni med Guds vilje. Dine dyre og ejendommelige arbejdsmetoder vil først vise sig som et stærkt indtryk hos folk, men de vil snart komme til den konklusion at der gøres opvisninger for at påkalde dig selv, din hustru og børn opmærksomhed. Det store udlæg af midler er ikke i harmoni med de højtidelige sandheder der overbringes. Selvet er sat til skue.—*Brev* 205, 1904.

Ikke efterabe verden—Vi har med emner at gøre som involverer evige interesser, og vi skal ikke efterabe verden i nogen henseende. Vi skal følge nøje i Kristi fodspor. Hans andel er fyldestgørende

og kan imødekomme alle vore mangler og nødvendigheder.—*Manuskript* 96, 1898.

Vor succes vil bero på om arbejdet fremføres i den enkelhed, som Kristus fremførte det, uden nogen teateragtige opvisninger.—*Brev* 53, 1904.

Vær opmærksom på de rette fremgangsmåder

Kristus studerede naturens tankesæt—Naturens godgørende handlinger ledsages ikke af bratte og pludselige mellemtrin; mennesker fik ikke lov til at tage naturen i sine egne hænder. Gud virker gennem Sine udpegede loves støtte og rolige virksomhed. Satan søger hele tiden at opirre ved grove og voldsomme stød; men Jesus fandt adgang til menneskesind på stivejen til deres mest fortrolige tankefællesskab. Han forstyrrede deres vante tankesæt så lidt så muligt, med pludselige handlinger eller foreskrevne regler. Han ærede mennesker med Sin tillid, og derved satte ham sin ære. Han introducerede gamle sandheder i et nyt og dyrebart lys. Derved forbavsede han som tolvårig de gamle lovlærer ved Sine forelæsninger i templet.

[140]

Jesus påtog sig menneskeskikkelse, så han kunne møde menneskeheden. Han bringer mennesker under sandhedens forvandlende kraft, møder dem hvor de er. Han vinder adgang til hjertet ved at vinde sympati og tillid, få alle til at føle at Hans identitet med deres natur og interesse, er fuldstændig. Sandheden kom smukt fra Hans læber i sin enkelthed, alligevel ikklædt ophøjethed og magt. Hvilken lærer var vor Herre Jesus Kristus dog ikke! Hvor ømt behandlede han dog ikke enhver, som spurgte oprigtigt efter sandheden, så Han kan få adgang dennes forståelse, og finde et hjem i hjertet.—*Manuskript* 44, 1894.

Resultatet bestemmes af tilgangen—Vi skal stå i denne verden som om købet af Kristi blod var overalt omkring os, og som om det var meget afhængig af vore ord, opførsel og arbejdsmetode, uanset om disse sjæle frelses eller ikke. . . . Det beror meget på den måde vi griber arbejdet an på, uanset om vi får sjæle ud af vore anstrengelser.—*Manuskript* 14, 1887.

Sunde metoder til at møde fordomme på—Brødre, når I går ud for at arbejde for dem, som er bundet af fordommenes og uvidenhedens lænker, behøver I at udvise den samme guddommelige

[141] visdom som Paulus viste. Når I arbejder på et sted hvor sjæle netop er begyndt, at få vægtskålene væk fra deres øjne, og se mennesker som vandrende træer, vær meget forsigtig med ikke bringe sandheden på en sådan måde at det vækker fordomme, og lukke hjertets dør for sandheden. Gør jer enig med folk på alle de punkter vi kan gøre det med god samvittighed. Lad dem se at du elsker deres sjæle, og ønsker at være i harmoni med dem, så vidt muligt. Hvis Kristi kærlighed afsløres i alle dine anstrengelser, vil du være i stand til at så sandhedens frø i nogles hjerter; Gud vil vande de såede frø, og sandheden vil spire op og bære frugt til Hans herlighed.

Vore prædikanter behøver mere af den visdom Paulus havde. Da han gik for at arbejde for jøderne, gjorde han ikke først Kristi store fødsel, forrådelse, korsfæstelse og opstandelse, til trods for at dette var særlige sandheder for den tid. Først tog dem først frem skridt for skridt over de løfter som en Frelser havde givet, og over de profetier der pegede Frelseren ud. Efter at have dvælet ved disse, at de enkelte dele stod klart for alle, og de vidste at de måtte få en Frelser, da viste han at denne Frelser allerede var kommet. Jesus Kristus har opfyldt alle forudsigelser. Dette var den „teknik“ som Paulus greb sjælene med. Han overbragte sandheden på en sådan måde at deres tidligere fordomme ikke vækkedes og forblændede deres øjne og fordrejede deres dømmekraft.—*Historiske skildringer*, s. 121, 122. (1886)

Forsigtig med at åbne emnerne op.—Der er brug for den største omhu når der arbejdes med disse sjæle. Vær altid på vagt. Start ikke ud med de mest bemærkelsesværdige træk i vor tro, så du ikke lukker deres ører, som disse ting er kommet til, som en ny åbenbaring.

[142] Lad disse dele af sandheden blive uddelt til dem, så de kan gribe og værtsætte det; selvom det kan virke fremmed og overraskende, vil mange med glæde genkende det nye lys der spredes i Guds Ord. Blev sandheden derimod bragt i så stort mål at de ikke kan modtage den, vil nogle gå bort og aldrig komme igen. Mere end det: de vil fordreje sandheden, og i deres forklaring på hvad der blev sagt, vil de således forvanske skriften så andre mennesker forvirres. Vi må udnytte fordelene i omstændighederne nu. Overbringe sandheden sådan som den er i Jesus. Der må ikke være nogen kamplysten eller kontroversiel ånd i forsvaret for sandheden.—*Manuskript 44*, 1894.

Studér behovet for fællesskabet før emnerne afsluttes—Bliv bekendt med folk i deres hjem. Test den åndelige puls og før stri-

digheder ind i lejer. Skab en interesse. Bed og tro, og du vil få en erfaring som vil være af værdi for dig. Tag ikke emner op som er så dybe at de kræver kampe i sindet for at omfavne dem. Bed og tro idet du arbejder. Væk folk til at gøre noget. Arbejd i Herrens navn med utrættelig iver.—*Brev 189, 1899.*

Bered jorden for den gode sæd—Husk på at der skal udøves en stor omhu for at præsentere sandheden. Følg folk på vej med forsigtighed. Dvæl ved den praktiske gudsfrygt, indflet det samme i doktrinære prædikener. Kristi lære og kærlighed vil blødgøre og underlægge hjertets jord for sandhedens gode frø.—*Brev 14, 1887.*

Væk ikke til strid eller modstand—Lær at møde folk hvor de er. Bring ikke emner, som vækker strid. Lad ikke jeres undervisning være at en karakter, der forvirrer tankerne.—*Vidnesbyrdene* bd. 6, s. 58. (1900)

[143]

Opvæk ikke modstand før folk har haft en anledning til at høre sandheden og vide hvad de modsætter sig.—*Vidnesbyrdene* bd. 6, s. 36. (1900)

Driv ikke folk væk fra sandheden—Os påhviler et højtideligt ansvar for at overbringe sandheden til ikke-troende på den mest virkningsfulde måde. Hvor omhyggelige bør vi ikke være med at bringe sandheden på en måde så vi ikke driver mænd og kvinder fra den. Religionslærer står hvor de kan gøre store gode ting eller meget ondt. . . . Herren kalder på os til at komme til sandhedens festbord, og derfra gå ud på hovedvejene og gærderne og tvinge sjæle til at komme ind, ved at frembringe det store og forunderlige offer Kristus har gjort for verden. Vi skal bringe sandheden på samme måde som Kristus fortalte Sine disciple at bringe den: I enkelthed og kærlighed.—*Brev 177, 1903.*

Hensynet til præster fra andre trossamfund—Det bør altid være tydeligt at vi er reformatorer, men ikke blinde fanatikere. Når vore medarbejdere går ind på en ny mark. Bør de søge at blive bekendt med præsterne fra forskellige menigheder på det sted.* Meget er gået tabt ved at forsømme dette. Hvis vore prædikanter selv viser sig som venlige og omgængelige, og handler ikke som om de skammede sig ved det budskab de frembærer. Dette vil det have en fremragende effekt, og de giver disse præster og deres menigheder

* Se også s. 562-564: „Prædikanter fra andre trosretninger.“

et godt indtryk om sandheden. Under alle omstændigheder er det rigtigt at give dem en chance til at være venlige og imødekommende om de vil.

[144] Vort medarbejdere bør være meget forsigtige med at give indtrykket at de er ulve der bryder ind for at tage fårene, men bør lade prædikanterne forstå at deres position og formål med deres mission er at kalde folks opmærksomhed til sandhederne i Guds ord. Der er mange af disse, som er gode mod alle kristne. Her er en fælles grund, hvorpå vi kan møde folk fra andre trosretninger; og ved at blive kendt med dem bør vi dvæle meget ved emner hvori alle nærer en interesse, og som ikke leder direkte til eller udpeger uoverensstemmelser.—*Review and Herald*, 13. juni 1912.

Undgå unødige barrierer—Når vi kommer ind på et sted, bør vi ikke opbygge unødige barrierer mellem os og andre trossamfund, især katolikkerne, så at de tror at vi er deres erklærede fjender. Vi bør ikke skabe en unødigt fordom i deres sind, ved at begå angreb på dem. Der er mange blandt katolikkerne som lever op til det lys de har, langt bedre end mange af dem som hævder at tro den nærværende sandhed, og Gud vil lige så visselig forsøge og prøve dem, ligesom Han har forsøgt og prøvet os.—*Manuskript* 14, 1887.

Behov for åndeligt øjesyn—Tiden, den dyrebare tid, er gået. Gyldne anledninger har gået ubenyttet hen, på grund af manglende klart åndeligt øjesyn og klogt lederskab i planlægningen og utænkning af veje og midler der krydser fjenden og indtager marken forud.
.....

Slumrende vagtmænd, hvad med natten? Kender I ikke nattens tid? Føler I ingen byrde for at opløfte faresignalet og udsende advarsler for denne tid? Hvis I ikke gør dette, så kom ned fra Zions mure, for Gud vil betro jer det lys Han har at give. Lys overbringes til dem som vil genspejle dette lys til andre.—*Manuskript* 107, 1898.

[145] **Sømmelighedens, forkyndelsens og indledningens platform**

Budbringerens værdighed—Men velanstændighed er nødvendig på talerstolen. En evangeliets forkynder bør ikke være ligegyldig med sin optræden. Dersom han er en Kristi repræsentant, bør hans opførsel, hans holdning, hans bevægelser være af en sådan beskaffenhed, at de ikke støder de tilstedeværende. En prædikant bør være

i besiddelse af dannelse. Han må aflægge alt sælsomt og klodset i sine manerer, sin holdning og sine bevægelser og lægge sig efter en beskeden værdighed i sin optræden. Han bør klæde sig på en måde, som svarer til hans ophøjede stilling. Hans ord bør i enhver henseende være alvorlige og velvalgte.—*Vidnesbyrdene* bd. 1, s. 648, 649. (1868)

Opførelsens platform—Men det forkerte siver ofte ud fra den indviede talerstol. En prædikant samtaler med en anden ved talerstolen foran forsamlingen og leer og synes ikke at have nogen byrde for arbejdet, eller mangle højtidelig sans for deres hellige kald vanærer sandheden og bringer det hellige ned på et lavt stade som alt andet.—*Vidnesbyrdene* bd. 2, s. 612, 613. (1871)

En forhånelse mod Gud—Nogle gange er forsamlinger af Guds folk blevet behandlet med en tarvelighed, som har været en forhånelse mod Gud og har berøvet helligheden og renheden i det hellige arbejde.—*Brev* 155, 1900.

Spild ingen tid med undskyldninger—Mange talere spilder sin tid og sine kræfter med lange indledninger og undskyldninger. Nogle bruger næsten en halv time på denne måde. Derved sløser de tiden bort, og når de kommer til emnet og søger at slå sandhedspunkterne fast i tilhørernes sind, er folk blevet trætte og kan ikke indse betydningen af disse punkter.

[146]

I stedet for at komme med undskyldninger fordi han vil tale til folket, bør prædikanten begynde som én, som véd at han har et budskab fra Gud.—*Evangeliets tjenere* s. 168 (n 122). (1915)

Den offentlige bøn—Bønner som holdes i en offentlig forsamling, bør være korte og saglige. Gud ønsker ikke at vi skal gøre andagtstunden trættende ved langtrukne bønner. .... Nogle få minutter er lange nok til enhver almindelig offentlig bøn.—*Evangeliets tjenere* s. 175 (n 127). (1915)

Bed i hjertefølt enkelthed—Vi behøver ikke at lave lange offentlige bønner. Vi bør fremsige vore behov for Herren i hjertefølt enkelthed, og påberåbe Hans løfte med en sådan tro og tillid at forsamlingen vil vide at vi har lært at beherske os i bøn til Gud. De vil opmuntres til at tro at Herren er tilstede ved mødet, og de vil åbne deres hjerter for at modtage Hans rige velsignelse. Deres tro på jeres oprigtighed vil vokse, og de vil være parat til at lytte med villige øre til den lærdom taleren giver.—*Manuskript* 127, 1902.

Overilede og gennemtvungne bevægelser—Herren gav dit arbejde, ikke for at det skulle gøres forhastet, men på en rolig, hensynsfuld måde. Herren fremtvinger aldrig skyndsomme, hastige bevægelser.—*Vidnesbyrdene* bd. 8, s. 189. (1904)

[147] **Undgå at være grotesk**—Vi kan ikke blive hyrder for flokken med mindre vi er afklædt vore egne særlige vaner, måder, skikke, og komme i Kristi lighed. Når vi spiser hans kød og drikker hans blod, så vil det evige livs bestanddele blive fundet i vor gerning. Der vil ikke være nogle gamle, ofte gentagede ideer. Der vil være en ny erkendelse af sandheden.

Nogle der står bag talerstolen gør de himmelske budbringere, i deres nærhed, til skamme. Det dyrebare evangelium, der har kostet så meget at bringe til verden, er misbrugt. Det er sædvanlig og tarvelig tale, groteske egenskaber og karakteristiske træk. Hos nogle er det strid tale, med andre en tyk og uklar ytring. Enhver der yder hjælp for folk i forkyndelse skulle føle det som en højtidelig pligt at tage sig selv i nakken. Han bør først give sig selv til Herren i fuldstændig selvfornægtelse, beslutte sig til at han vil have intet af selvet, men alt af Jesus.—*Vidnesbyrd til prædikanter* s. 339. (1896)

Fralæg jer upassende gestikulationer og grov tale—Guds arbejdsmand bør gøre alvorlige anstrengelser for at blive en Kristi repræsentant, fralægge alle upassende gestikulationer og grov tale. Han bør bestræbe sig på at bruge et korrekt sprog. Der er en stor klasse som ikke viser hensyn i den måde de taler på; alligevel kan disse, ved omhyggelig og smertelig opmærksomhed, blive til sandhedens repræsentanter. Hver dag bør de vokse. De bør ikke forringe deres nyttighed og indflydelse ved at værne om din manglende optræden, tone eller sprog.—*Råd til lærere* s. 238. (1913)

Evangelistens personlighed—Vore prædikanter position kræver legemets sundhed og sinds-disciplin. God sand fornemmelse, stærke nerver og et muntert temperament vil overalt kunne anbefale en evangelieprædikant. Disse bør opsøges og udholdende opdyrkes.—*Vidnesbyrdene* bd. 3, s. 466. (1875)

[148]

Holde interessen

Sandheden bør forvandle—Lad ingen af jeres anstrengelser gå på at følge verdens vej, men følge Guds vej. Ydre fremvisninger vil

ikke gøre det arbejde Herren ønsker skal gøres for at vække de højere klasser til en overbevisning at de har hørt sandheden. Borttag ikke sandheden dens ophøjelse og virkningsgrad ved indledninger som er mere efter verdens orden end efter himlens orden. Lad jeres tilhørere forstå at I ikke holder søndagaftens møder for at fortrylle deres sanser med musik og andre ting, men for at forkynde sandheden i dens højtidelighed, så den må komme til dem som en advarsel, der vækker dem fra deres dødelige selviske søvn. Det er den nøgne sandhed der som et skarpt tveægget sværd, skærer begge veje. . . .

Dem som i deres interesse for Gud beror sig på verdslige planer for at få succes vil få fiasko. Herren afkræver en ændring i din arbejdsmetode. Han ønsker at du skal praktisere de lektier der er lært i Kristi liv. Da vil Kristi form kunne ses på alle møderne som du holder.—*Brev 48, 1902.*

Kreativ undervisning—Lærernes fyrste søgte adgang til folk ad stivejen for deres mest fortrolige selskaber. Han præsenterede sandheden på en sådan måde at den altid herefter blev indvævet i Hans tilhøreres inderste hukommelse og sympati. Han underviste på en måde som fik dem til at føle sig fuldstændig identificeret med deres interesse og lykke. Hans undervisning var så simpel. Hans illustrationer så passende. Hans ord så sympatiske og så glade, at Hans tilhørere blev grebet.

Kristus drog mange af sine illustrationer og lektier fra naturens store skattekammer. Han plukkede en lilje og viste Sine tilhørere hen til dets enkelthed og forunderlige skønhed. Han pegede på markens græs og sagde: „Klæder Gud således markens græs, som står i dag og i morgen kastes i ovnen, hvor meget snarere så ikke jer?“ Han ønsker at vi skal se at naturens ting er et udtryk for Guds kærlighed, og at den, selvom den er hærget af synd, vil tale til os som det edenhjem, hvori Adam og Eva var placeret. Han ønsker at vi ved denne skal mindes om det tidspunkt hvor dette hjem skal genoprettes, og jorden skal fyldes med Herrens pris.—*Brev 213, 1902.*

[149]

Han varetog deres interesse—Folket lyttede til nådens ord, som tilflød dem i så rigt mål fra Guds Søns læber. De hørte de milde ord, der var så enkle og så let fattelige, at de var som Gileads balsam for deres sjæle. Helbredelse ved hans guddomshånd bragte glæde og liv til de dødssyge og sundhed og velbefindende til dem, der led af forskellige sygdomme. Denne dag forekom dem at være som

Himmelen på jorden, og de anede ikke det mindste om, hvor længe det var siden, de havde fået noget at spise. . . .

Han, som lærte folket vejen til fred og lykke, tænkte lige så meget på deres timelige fornødenheder som på deres åndelige behov. Folket var træt og udmattet. Der var mødre med småbørn på armen og andre små børn, som klamrede sig til deres skørter. Mange havde stået op i timevis. De havde været så dybt interesserede i Kristi ord, at de ikke en eneste gang havde tænkt på at sætte sig ned, og skaren var så stor, at der var fare for, at de skulle trampe hinanden ned. Jesus ville give dem lejlighed til at hvile sig, og han bad dem sætte sig ned. Der var meget græs der på stedet, og alle kunne hvile sig godt.—*Den store mester* s. 365, 366 (dk 246, 247). (1898)

[150] **Et effektivt fængslende program**—Der blev givet mig et andet syn. Telte blev bragt til forskellige steder under lejermødet. Lejermøderne var på forskellige lokaliteter. Disse blev ledt af duelige, gudfrygtige mænd, med passende hjælpere.

Gudfrygtige mænd, hav de rette hjælpere. Der var børnemøder og vækkelsesmøder og alvorlige bestræbelser for at få folk til at beslutte sig. En Paulus kan plante, en Apollos vande, men Gud giver væksten. . . .

Lad sangtalentet blive brugt. Det er ikke stødende at bruge musikinstrumenter. Dette blev brugt til religiøs tjeneste i gamle tider. Tilbederne priste Gud med harpe og bækken og musik bør have sit sted til vore gudstjenester. Det vil øge interessen.

Men hold folks opmærksomhed ved at frembringe sandheden for dem som den er i Jesus. Hold Golgatas kors frem for dem. Hvad påberåbte Kristi død? Overtrædelsen af loven. Kristus døde for at give mennesker en anledning til at blive loyale borgere i Hans rige.

Lad prædikenerne være kortfattede, korte og inderlige bønner. Uddan, uddan medhenblik på en gennemgribende tjeneste hvor hele sjælen er med. Gennemgribende helligelse, megen bøn, og dyb alvor vil gøre et indtryk; for Guds engle vil være til stede til at bevæge folks hjerter.—*Brev* 132, 1898.

Flere måder at evangeliet tiltrækkende på—Ved disse møder der samlet høje og lave, rige og fattige, syndere af alle grader, og alle hører nådesbudskabet af Herrens beskikkede tjenere. Der bringes en variation af bibelske emner, en variation af åndsudfoldelser under mødet.

Gamle og unge kaldes, og Herren indprenter tilhørernes hjerter. Med dette menes kaldet til nadveren, som den står anvist i lignelsen, er det til alle. Nogle som, efter deres egen bekendelse ikke er kommet i kirken i tolv, fjorten eller endog seksten år, er overbevist og omvendte. Menighedsmedlemmer er dybt oprørte, og lytter forbavset til prædikener og bibellæsninger, der forklarer skriften; og til de sociale sammenkomster findes der noget der passer sig til lejligheden.—*Manuskript 7*, 1900. [151]

Store temaer—opdaterede budskaber—Dem som står foran folk som sandhedens lærere skal tumle med store temaer. De skal ikke bruge dyrebar tid på at tale om ubetydelige ting. Lad dem studere Ordet, forkynde Ordet. Lad Ordet være i deres hænder som et skarpt, tveægget sværd. Lad det være vidne for tidligere sandheder, og vise hvad det skal være i fremtiden.

Kristus kom fra himlen for at give Johannes de store og underfulde sandheder som skal skære vore liv og som skal proklameres til verden af os. Vi skal holde os ajour med tiden, og frembære et klart og forstandigt vidnesbyrd, vejledt af Helligåndens salvelse.—*Review and Herald*, 19. april 1906.

Spørge- og forhørsmøder

Kalde interesserede til et eftermøde—Den prøvende sandhed for denne tid skal gøres kendt, og vi skal i det hele taget, arbejde. Efter at advarselsbudskabet er givet, så lad dem som er særlig interesserede, selv kalde sig hen til teltet, og der arbejde for deres omvendelse. Den arbejdsmetode er missionsarbejde af den højeste karat.—*Brev 86*, 1900.

Lær hvordan man bliver kristne—Jeg ønsker at du skal forstå dette punkt klart, at sjæle holdes fra at adlyde sandheden ved forvirrede tanker, og også fordi de ikke ved hvordan de overgiver deres vilje og deres sindelag til Jesus. De mangler særlig undervisning i, hvordan de bliver kristne. Det arbejde der gøres for Kristus i verden gøres ikke i store gerninger og fantastiske bedrifter. Dette kommer kun når der er brug for det. Men det mest succesrige arbejde er det som holder selvet mest muligt ude af øjesyn. Det er arbejdet, med at give linje på linje og forskrift på forskrift, lidt her og lidt der; komme i nær forståelse med menneskehjerter. Dette er den tjeneste der gøres [152]

for Jesus Kristus der vil blive anerkendt på den sidste dag.—*Brev* 48, 1886.

Kom tæt på folk i samtalen derefter—Der må passes på, at ikke gå for hurtigt fra pointe til pointe. Giv korte lektier, og ofte. . . . Efter at du har åbnet sandhedens dyrebare guldgruber for folk, er der stadig et stort arbejde at gøre for dem, som er blevet interesseret i de præsenterede emner.

Efter en kort prædiken, så vend om mod folk, og giv alle en anledning som ønsker det, at blive der til en samtale derefter, eller bibelklasser, hvor de kan stille spørgsmål over ting der bebyrder dem. Du vil finde stor succes ved at komme tæt på folk i disse bibellektier. Medarbejdere som arbejder i forbindelse med præster bør anstrenge sig særlig tålmodigt og velvilligt for at lede udspørgeren til en sandhedsforståelse.

[153] Hvis I ikke har mere end een til at undervise, vil denne ene, om han er helt overbevist, sprede lys til andre. Disse prøvende sandheder er af så stor betydning at de må præsenteres igen og igen, og indprentes på tilhørernes sind.—*Særlige vidnesbyrd* Series A, No. 7, s. 7. (1874)

En anledning til at stille spørgsmål—Hvor det praktisk lader sig gøre, skulle hvert vigtigt foredrag efterfølges af et bibelstudium. Her kan man anvende de punkter som har været fremholdt, der kan stilles spørgsmål og rigtige anskuelser indprentes. Der bør anvendes mere tid til tålmodig undervisning for folket og gives dem anledning til at udtale sig. Det er undervisning menneskene trænger til, linje på linje og forskrift for forskrift.

Der bør holdes særskilte møder for dem som er i færd med at fatte interesse for de fremholdte sandheder og som behøver undervisning. Til disse møder skulle man indbyde folk og alle, både troende og vantro, bør få anledning til at stille spørgsmål om punkter som de ikke forstår. Giv alle en anledning til at omtale deres vanskeligheder; for vanskeligheder vil de møde. Giv dem anledning til at se at der i alle prædikener og i alle bibelstudier påvises et tydeligt „Så siger Herren“ for hvert punkt i den tro og de lærdomme vi fremholder.

Dette var Kristi undervisningsmetode. Folket spurgte om meningen med det, han sagde til dem. Han var altid rede til at forklare sine ord for dem, der ydmygt søgte efter lys. Men Kristus opmuntrede ikke til kritik eller kværulering og det må vi heller ikke. Hvis nogen

forsøger at fremprovokere en diskussion om et omstridt trospunkt, så sig blot, at mødet ikke er berammet til det formål.

Hvis du besvarer spørgsmål, må du sikre dig, at tilhørerne har forstået og anerkendt, at det er besvaret. Forlad ikke emnet ved at sige, at de kan gentage spørgsmålet en anden gang. Prøv dig frem og få fornemmelsen af, hvad du har opnået.

Til sådanne møder kan dem som forstår budskabet, stille spørgsmål som vil bringe lys over sandhedspunkter. Men nogle kan ikke have visdom til dette. Når nogen stiller nogle spørgsmål, der kun forvirrer og sår tvivlens frø, bør de få råd om at afholde sig fra sådanne spørgsmål. Vi må lære hvornår vi skal tale og hvornår vi skal tie, lære at så troens frø og sende lys, ikke mørke.—*Vidnesbyrdene* bd. 6, s. 68, 69. (1900)

[154]

Inddrag folk med spørgsmål—Begynd på en frisk efter at have holdt en kort tale, så du kan give bibellæsninger efter de punkter du har talt over. Inddrag folk med spørgsmål. Kom direkte til dine tilhørers hjerter, tilskynd dem til at bringe deres problemer til dig, så du kan forklare de skriftsteder som de ikke forstår.—*Brev 8*, 1895.

En pointe der dækker det hele—Hvor end Herren har et særligt arbejde at gøre blandt folk, når Han vil vække deres sind til at betragte vitale sandheder, vil Satan arbejde på at adsprede tankerne og ved at indføre punkter af mindre betydning, så at han kan skabe spørgsmål om doktrinerne, der ikke er afgørende for forståelsen for den aktuelle pointe, og derved bringe splid ind og bortlede opmærksomheden fra det essentielle punkt. Når dette sker, arbejder Herren på at gøre indtryk på menneskers hjerter, om det nødvendige for deres frelse. Hvis Satan da kan drage tankerne bort fra nogle uvæsentlige spørgsmål, og får folk til at splitte sig på nogle mindre væsentlige pointer, så deres hjerter er barrikaderet mod lyset og sandheden, så jubler han i onskabsfuld triumf.—*Review and Herald*, 18.okt. 1892.

Kamplyst rejses, overbevisningen holdes nede—Satan arbejder hele tide på at adsprede tankerne med jordiske ting, så at sandheden kan miste sin kraft på hjertet; og så vil der ikke være vækst, ingen fremgang fra en let kundskab, til større lys og kundskab. Medmindre Kristi efterfølgere hele tiden oprøres til at praktisere sandheden, vil de ikke helliges gennem den. Tvivl, spekulationer, og sager der ikke har vital betydning vil besætte sindet, og blive genstand for

[155]

samtale, og så vil det blive til en strid om ord, og bringe forskellige anskuelser, om punkter der ikke er livsvigtige eller essentielle. . . .

Medarbejderen for Gud må være klog nok til at se fjendens plan, og nægte at lade sig forføre og splitte. Omvendelsen hos hans tilhøreres sjæle må være til byrde for hans arbejde, og han må holde stridighederne ude, og forkynde Guds ord. . . .

Satans særlige bedrageriske værk har været at fremprovokere stridigheder, så der kommer strid om ord til ingen nytte. Han vil vide at dette vil optage tankevirksomhed og tid. Det rejser stridigheder, og dæmper overbevisningen, i manges sind, drager dem til forskellige opfattelser, anklager og fordomme, som lukker døren til sandheden.—*Review and Herald*, 11. sep. 1888.

Bede med dem som overbevises—Lad prædikanter og evangelister få flere anledninger til alvorlig bøn med dem, som er overbevist ved sandheden. Husk at Kristus altid er hos jer. Herren viser beredvilligt sin nåde på dyrebarest måde, til at styrke og opmuntre, den oprigtige og ydmyge medarbejder.—*Manuskript* 78, 1900.

Hjælp til den rådvilde—Mange som kommer til mødet er trætte og byrdebetyngede. De føler sig ikke sikre i deres religiøse liv. Disse, som er trængte og mangler hvile i ånd, bør have anledning til at finde hjælp. Efter en prædiken bør de—som ønsker at følge Kristus—indbydes til at markere deres ønske.

[156] Indbyd alle, som ikke er mættede, at de beredes til Kristi komme og alle som føler sig bebyrdede og nedtyngede, til at selv komme frem. Lad dem, som er åndeligsindede, tale med disse sjæle. Benyt megen tid til bøn og grundig undersøgelse af bibelen. Lad alle tilegne sig troens virkelige grundsætninger i deres egen erfaring, ved at tro på, at Helligånden vil blive tildelt dem, fordi de virkelig hungrer og tørster efter retfærdighed. Vis dem, hvordan de overgiver sig til Gud, hvordan de finder troen og hvordan de kan gøre krav på løfterne. Giv udtryk for Guds dybe kærlighed ved opmuntring og forbøn.—*Vidnesbyrdene* bd. 6, s. 65. (1900)

Blive kendt med folk

Møder folk når de kommer og går—Under ledelsen af vigtige møder nær en stor by, er alle medarbejderen samarbejdsvillighed absolut nødvendig. De bør holde møderne i en god atmosfære og

blive kendt med folk, idet de kommer ind og går ud, udvise den største høflighed og venlighed og mildt hensyn for deres sjæle. De bør være beredt til at tale til dem, hvad enten det er belejligt eller ubelejligt, søge at vinde deres sjæle. Oh, om Kristi medarbejdere blot ville være halvt så meget vagtsomme eftersom sagen er, som altid er på sporet af menneskevæsener, altid lysvågen, på lur efter at lægge nogle faldgruber eller snarer til deres ødelæggelse.—*Vidnesbyrdene* bd. 6, s. 46. (1900)

Evangelistens ansvar for de interesserede—Det er vigtig at alle som påtænker at arbejde i Guds sag lærer de allerbedste måder at udøve deres arbejde på. . . . Jeg er blevet vist at mange af de bestræbelser der er gjort, som har været til stor omkostning for at bringe sandheden, i høj grad ikke haft succes, fordi den arbejdsmetode der kræves, ikke har været brugt. I årevis har vi prøvet at vise vore folk at det er nødvendigt at arbejde mere snarrådigt. . . .

[157]

Når der gives prædikener fra talerstolen, er arbejdet netop gået i gang. Da bør prædikanten, om muligt ved personligt arbejde, at blive kendt med enhver af sine tilhørere. Hvis de har interesse nok til at komme ud og høre hvad du har at sige, bør du besvare dette med en interesse fra din side for at kende dem personligt. . . .

Satan og hans agenter er mere skarpsindige end vore medarbejdere. Medens han planlægger, udtænker og lægger sit net ud for uopmærksomme sjæle, tager vore brødre ofte tingene på en meget let måde, og Satan overlister dem næsten hver gang. Nuvel, hvis de vil have marken indtaget forud af Gud og af himmelske engle, må de kaste hele deres sjæl i det, sjæl, legeme og ånd, i Guds værk, og ikke give påskud af at gøre arbejdet, når det kun er halvt gjort. . . .

Den prædiken der gives fra talerstolen bør ikke være lang, for dette ikke blot trætter folk, men også tærer også prædikantens tid og styrke så han ikke kan engagere sig i personligt arbejde, som bør følge efter. Han bør gå fra hus til hus og arbejde med familier, henlede deres opmærksomhed på evige sandheder i Guds ord.* Hvis han gør dette arbejde i Kristi sagtmodighed, vil han med sikkerhed have Guds engle til at arbejde med i hans anstrengelser. Men vi er i det hele taget for upålidelige og for snæversynede i vore ideer og i vore planer.—*Manuskript* 14, 1887.

* Se også side 428-455, „Personligt arbejde.“

[158] Han vil kende til forældre og børn i sin forsamling, og vil tale venlige og alvorlige ord til dem.—*Review and Herald*, 21. jan 1902.

Kom ind i hos familierne—Kom tæt til folk, kom ind hos familierne, hvor du kan; vent ikke på at folk skal opsøge hyrden. Hav tillid til troen og visheden med dig, som beviser at du ikke stoler på intetsigende fortællinger men på et tydeligt „så siger Herren.“—*Brev* 8, 1895.

Kontakter ved offentlige møder—Da Kristus lærte på jorden, lagde Han mærke til sine tilhøreres ansigter, og de tændte øjne, det oplivende udtryk, og Han fortalte straks når nogen indvilgede i sandheden. Netop sådan bør folkets lærere studere deres tilhøreres ansigter.

Når de ser en person i tilhørerskaren som virker interesseret, bør de gøre det til en pointe at stifte bekendtskab med ham før de forlader mødet, og, om muligt, bør forvise sig om hvor han bor, og besøge ham. Det er den slags personlige arbejde som hjælper ham med at gøre ham til en perfekt medarbejder. Det sætter ham i stand til at bevise hans arbejde, og bevise hans præstegerning. Dette er også den mest succesrige måde at nå folk på; for ved dette får de bedst opmærksomhed.—*Historiske skildringer*, s. 147, 148. (1886)

Vind tillid ved besøg i hjemmene—Der er utallige familier som aldrig vil blive nået av Guds ord medmindre forvalterne af Kristi mangfoldige nåde går ind i deres hjem, og ved alvorlig tjeneste, ofret af Helligåndens anerkendelse, nedbryder barrierer og gå ind i folks hjerter. Idet folk ser at disse medarbejdere er barmhjertighedens budbringere, nådens tjenere, er de parat til at lytte til de ord de siger.

[159] Men deres hjerter som gør dette arbejde, vil pulsere i samklang med Kristi hjerte. De må være helt helligede til Guds tjeneste, parat til at gøre Hans befalinger, og gå hvorhen Hans forsyn leder dem, og tale de ord Han giver dem. Og hvis de er hvad Gud ønsker at de skal være, hvis de er gennemsyret af Hans Helligånd, samarbejder de med himmelske agenter og er i virkeligheden „Guds medarbejdere.“—*Brev* 95, 1896.

Prædikener på tryk og litteratur

Effektiv brug af litteratur—Sandheden må publiceres mere vidt omkring, end den er blevet før. Den må defineres i klare og

skarpe linier for folk. Den må overbringes i korte men afgørende argumenter, og planer må lægges, så der ved alle møder, hvor sandheden er blevet lagt frem for folk, kan følges op ved uddeling af traktater og pamfletter. For tiden kan det være nødvendigt at give disse bort, men de vil være en kraft for godt, og intet vil gå tabt.

Prædikenerne der gives fra prædikestolen, vil være af langt mere effektive, hvis tryksager blev omdelt, og oplærer tilhørerne i bibelens doktriner. Gud vil gøre mange villige til at læse, men der vil også være mange som vil afvise at se eller høre om den nærværende sandhed. Men vi bør endog ikke tænke på disse ting der er uden for håbets rækkevidde, for Kristus drager mange til Sig. . . . Du bør gå ud med dine hænder fyldt med det rigtige læsestof, og dit hjerte fyldt med Guds kærlighed.—*Brev 1*, 1875.

Komme modstanden i forkøbet—Når der gives en prædiken, kan folk lytte med interesse, men det er alt sammen fremmed og nyt for dem, og Satan er parat til at anspore dem til mange ting, der ikke er sande. Han vil forsøge at fordreje og fremstille talerens ord forkert. Hvad skal vi gøre?

[160]

De prædikener der viser grundene til vor tro bør publiceres i små foldere, og omdeles så vidt så muligt.* Derved vil de falsknerier og forkerte fremstillinger, som sandhedens fjende hele tiden prøver at få i omløb, blive afsløret i sin sande karakter, og folk vil få lejlighed til at vide præcis hvad prædikanten har sagt.—*Review and Herald*, 14. okt. 1902.

Korte trykte prædikener—Lad en sammenfatning af prædikenerne blive trykt og cirkuleret vidt omkring.—*Manuskript 42*, 1905.

Løbesedler—Hvis en trykkemaskine kan komme til at arbejde under mødet og trykke småblade, notitser og blade til uddeling, vil det have en virkningsfuld indflydelse.—*Vidnesbyrdene* bd. 6, s. 36. (1900)

Nogle kan kun nås ved litteratur—Den levende forkynder kan udrette rigtig meget mere ved at runddele blade og traktater end ved at forkynde ordet uden publikationer. . . . Mange mennesker

*Note.—I tryksager eller afskrevne prædikener, bør enhver medarbejder arbejde i harmoni med Generalkonferenskomiteens råd, som er fremlagt i følgende resolution fra 15. december, 1941, angående beskyttelse af vore offentlige taler: „Før noget er udstedt, skal alle afskrevne og trykte prædikener først anerkendes af den lokale konferensledelse, hvori vedkommende arbejder, som en beskyttelsesforanstaltning.“

kan ikke nås på andre måder. Her er et sandt missionsarbejde, hvori der kan investeres arbejde og midler, med de bedste resultater.—*Livsskildringer*, s. 217. (1915)

[161] **Trykkeriets magt**—Trykkeriet er et kraftfuldt middel til at bevæge folks sind og hjerter med. Denne verdens mennesker bemægtiger sig pressen, og bruger enhver anledning til at bringe skadelig litteratur frem for folk. Hvis mennesker, under verdens og Satans indflydelse, er ivrige efter at sprede bøger, traktater og blade af fordærvende art, bør du være mere alvorlig for at få læsemateriale af ophøjende art frem til folk.

Gud har givet Sit folk muligheder for presse og trykkeri, som kombineret med andre organer, vil udbrede sandhedens kundskaben med succes. Traktater, blade og bøger bør omdeles i alle landets byer og landsbyer, efter hvad sagen fordrer.—*Livsskildringer*, s. 216, 217. (1915)

Vinger givet af sandheden—Der er stor brug for mænd, som kan gøre brug af trykkepressen på den mest fordelagtige måde, for at sandheden kan få vinger, som i hast vil bringe den ud til alle slægter, tungemål og folk.—*Evangeliets tjenere* s. 25 (n 18). (1915)

[162] **Den trykte side**—Selv om prædikanten med troskab fremholder budskabet, er folk ikke i stand til at huske alt. Det trykte ord er derfor af væsentlig betydning, ikke blot for at gøre betydningen af sandheden for denne tid klart for dem, men også for at rodfæste og grundfæste dem i sandheden og befæste dem imod forførende vildfarelse. Blade og bøger er de redskaber, Gud vil benytte til stadighed at bringe budskabet for denne tid til menneskene. Ved at oplyse og befæste sjæle i sandheden vil skrifterne gøre en langt større gerning end dem, der kan udrettes ved ordets forkyndelse alene. De tavse budbærere, som ved kolportørens arbejde anbringes i hjemmene, vil i enhver henseende styrke den evangeliske forkyndelse; for Helligånden vil gøre indtryk på menneskers sind, når de læser bøgerne, ligesom den gør indtryk på deres sind, der lytter til ordets prædiken. Den samme tjeneste, som engle udfører gennem prædikantens gerning, ledsager de bøger, der indeholder sandheden.—*Vidnesbyrdene* bd. 6, s. 315, 316. (1900)

Debatten*

Gud forherliges sjældent I nogle tilfælde kan det være nødvendigt at imødegå en hovmodig modstander imod Guds sandhed i åben debat; men i almindelighed er sådanne diskussioner, enten de er mundtlige eller skriftlige, mere til skade end til gavn.—*Vidnesbyrdene* bd. 3, s. 213. (1872)

Diskussioner kan ikke altid undgås. .... Folk, som gerne vil se modstandere føre kamp, vil måske ønske diskussion. Andre, som nærer ønske om at høre beviserne fra begge sider, kan af oprigtige bevæggrunde tilskynde til diskussion; men hvor det er mulig bør diskussioner altid undgås. .... Det er sjældent at Gud bliver æret og sandheden fremmet ved sådanne stridigheder.—*Vidnesbyrdene* bd. 3, s. 424. (1875)

Nogle gange må modstandere imødekommes—Der er lejligheder hvor deres skærende fordrejelser skal imødekommes. Når dette sker, skal det gøres straks og kort og vi bør da gå videre til vort arbejde.—*Vidnesbyrdene* bd. 3, s. 37. (1872)

Imødekomme trods, men ikke troende—Under fremholdelsen af sandheder som ikke er populære og som fører et tungt kors med sig, bør prædikanterne passe på at hver eneste ord er sådan som Gud ønsker at det skal være. Deres ord bør aldrig være skærende. De bør fremholde sandheden i ydmyghed, med den dybeste kærlighed til sjæle og med et alvorligt ønske om deres frelse og lader sandheden skære. De bør ikke udfordre prædikanter eller andre trosretninger til at vække debat. De bør ikke stå i det sted Goliat stod i da han udfordrede Israels hære. Israel udfordrede ikke Goliat, men Goliat pralede af sig over for Gud og Hans folk. Udfordringen, praleriet og udskælden må komme fra sandhedens modstandere, som spiller Goliat. Men intet af denne ånd bør ses blandt Guds udsendte sandhedsforkyndere af det sidste advarselsbudskab til en fordømt verden.

[163]

...

Hvis de, ligesom David, bringes i en position hvor Guds sag virkelig kræver at de skal møde en Israels udfordrer og hvis de kan gå frem i Guds styrke, stole helt på ham, vil han føre dem igennem og give hans sandhed herlighedens sejr. Kristus har givet os et eksempel. „Ærkeengelen Mikael derimod vovede ikke at udtale

* Se også side. 301-306, „Møder fordomme og modstand.“

nogen spottende dom, dengang han tvistedes og skiftede ord med Djævelen om Moses' lig; han sagde kun: „Herren straffe dig!“—*Vidnesbyrdene* bd. 3, s. 218-220. (1872)

En kontroversiel ånd lægger et svagt fundament—Diskussionens og stridighedens ånd er Satans bedrag til at oprøre kamplyst, og derved fordunkle sandheden som den er i Jesus. Mange er derved blevet slået tilbage i stedet for at være vundet for Kristus. . . .

[164] En stridens ånd er opægget. Mange dvæler næsten kun på doktrinære emner, medens sand dydigheds natur, erfaringsmæssig gudsfrygt modtager lidt opmærksomhed. Jesus, hans kærlighed og nåde, Hans selvornægtelse og selvopforelse, hans sagtmodighed og overbærenhed, er ikke bragt frem for folk som det burde. De vildfarelser der er over alt har, ligesom parasitter, sat deres dødelige gift på sandhedens grene og mange menneskers sind er inficeret med den. Mange som accepterer sandheden lærer den i en hård ånd. Der er givet falske begreber om det til folk, sandheden har ikke haft virkning hos dem, hvis hjerter ikke er blødgjort og underlagt af Helligånden. . . .

Det er absolut nødvendigt for alle at kunne se og påskønne sandheden; derfor er det af største betydning at ordets frø falder i en jord, der er tilberedt for frøene. Spørgsmålet for os hver især må være: Hvordan skal vi så sandhedens dyrebare frø, så at de ikke går tabt, men spirer op og bringer høst, så negene kan bringes hen til mesteren?—*Review and Herald*, 9. feb. 1892.

Fare for sindsbevægelse og hurtige beslutninger—Hvis interessen vokser uafbrudt og folk handler med forstand og ikke ud fra impulser, men af princip, er interessen sundere og mere holdbar end hvis der var stor spænding og interessen pludselig vækkes og følelserne skabes ved at lytte til en debat, en skarp strid mellem to sider, for og imod sandheden. Således skabes stor modstand og der tages hurtig stilling og hurtige beslutninger. Følgen af dette er en feberagtig tilstand af tingene. Der er mangel på rolig overvejelse og bedømmelse. Lad denne ophidselse falde til bunds, ellers vil du under uklog ledelse blive modarbejdet og en interesse kan aldrig vækkes igen. Folks følelser og forståelser blev oprørte; men de er ikke blevet overbevist, deres hjerter blev ikke brudt og ydmyget for Gud.—*Vidnesbyrdene* bd. 3, s. 218. (1872)

Bring sandheden til forudindtagede menneskesind—Guds prædikanter bør ikke regne anledninger for diskussion for et stort

privilegium. Alle vore trospunkter skal ikke bæres frem i første række og præsenteres for den fordomsfulde menneskemængde. .... De sandheder, som vi har tilfælles, bør vi først dvæle ved og derved opnå tilhørernes tillid.—*Vidnesbyrdene* bd. 3, s. 426. (1875)

[165]

I diskussionerne møder vi Satan—Prædikanter som slås med Guds sandhedsmodstandere møder ikke blot mennesker, men Satan og hans hær af onde engle. Satan vover efter en chance for at få fordel frem for sandhedens forsvarende tjenere og når de ophører med at stole helt på Gud og deres ord ikke er i Kristi kærlighed og ånd, kan Guds engle ikke oplyse dem. De overlader sig til deres egen styrke og onde engle presser deres mørke ind; og af denne grund synes sandhedens modstandere at have fordel og diskussionen gør mere skade en reelt godt.—*Vidnesbyrdene* bd. 3, s. 220, 221. (1872)

Hvis diskussion ikke kan undgås—Og når det er nødvendigt til fremme for sandhedens sag og til Guds ære at nogen må møde en modstander for at forsvare vort standpunkt, er det vigtigt at sandhedens talsmand går til kampen med et ydmygt sind og at de viser den største forsigtighed. Under hjerteransagelse, alvorlig bøn og faste bør de trygle Gud om at han må hjælpe dem på en særlig måde. De må bede om at Guds frelsende sandhed må vinde en strålende sejr, ligesom menneskene må se vildfarelsens herlighed. Da vil de, som forsvare vildfarelsen, komme i den største forlegenhed.....

Du skal aldrig gå ind i en diskussion, hvor så meget står på spil og stole på din evne til at behandle så stærke argumenter. Hvis dette ikke kan undgås, så gå ind i striden, men gå ind den, med fast tillid til Gud og i en ydmyghedens ånd, i Jesu ånd, som har påbudt dig at lære af ham, som er sagtmodig og ydmyg i hjertet.—*Vidnesbyrdene* bd. 1, s. 624, 626. (1867)

Frembring sandheden—Den bedste måde at handle med vildfarelse på er at overbringe sandheden, og lade vilde forestillinger uddø ved mangel af opmærksomhed. I modsætning til sandheden, er fejltagelsens svaghed gjort tydelig for ethvert intelligent sind. Jo mere fejlagtige påstande hos modstandere, og dem som opstår blandt os for at bedrage sjæle, bliver gentaget, des bedre bliver løgnens sag tjent. Jo mere omtale der gives til Satans antydninger, des bedre behages hans sataniske majestæt—*Vidnesbyrd til prædikanter* s. 165. (1892)

[166]

Brug kun sunde argumenter—Når vi forsvarer de læresætninger, som vi anser for at være grundlæggende trosartikler, er det af betydning, at vi aldrig tillader os at bruge argumenter, som ikke er helt igennem sunde. Sådanne argumenter vil måske kunne bringe en modstander til tavshed, men de tjener ikke sandheden til ære. Vi bør fremlægge sunde argumenter, som ikke alene vil lukke munden på vore modstandere, men som vil tåle den nøjeste og grundigste undersøgelse.

Der er stor fare for, at de, som har oplært sig til at debattere, ikke behandler Guds ord på en retfærdig måde. Når vi står over for en modstander, bør vi alvorligt bestræbe os for at fremholde emnerne sådan, at de kan skabe overbevisning i hans sind i stedet for blot at vække tillid hos den troende.—*Vidnesbyrdene* bd. 5, s. 708. (1889)

Bortlæg stridsrustningen—Dem som frembærer det højtideligste budskab verden nogensinde har fået, må bortlægge stridsrustningen, og tage Kristi retfærdigheds-rustning på. Vi har ikke brug for at arbejde i vort eget begrænsede særpræg, for så står Guds engle tilbage og lader os føre krigen alene. Hvornår vil vore prædikanter lære af Jesus? Vor beredelse til at møde opponenter eller til at tjene for folket må opnås af Gud ved tronen for himlens nåde. Ved at modtage Guds nåde, ses og anerkendes vor egen uduelighed. Kristi ophøjethed og herlighed er vor styrke. Helligåndens vejledning leder os til hele sandheden. Helligånden tager Guds ting og viser dem for os, bringer dem som en levende kraft til det lydige hjerte. Da har vi troen som virker ved kærlighed og renses sjælen, som giver det fuldkomne indtryk af dens Ophavsmand.—*Brev 21a*, 1895.

7—Budskabet og dens præsentation

[168]

Ånden og måden budskabet bringes på.

Det vigtige i den måde sandheden bringes på—Den måde, hvorpå sandheden fremholdes, virker ofte i høj grad afgørende med hensyn til, hvorvidt den vil blive antaget eller forkastet.—*Vidnesbyrdene* bd. 4, s. 404. (1880)

Det er beklageligt at mange ikke erkender, at den måde som Bibelsandheden bringes på, har så meget at gøre med det indtryk der efterlades i sindet, og med den kristne karakter der derefter udvikles hos dem som modtager sandheden. I stedet for at efterligne Kristus i Hans arbejdsmetoder, er mange strenge, kritiske og diktatoriske. De kaster folk bort i stedet for at vinde sjæle. Disse vil aldrig vide hvordan, deres hårde ord har, såret de svage og gjort dem modløse.—*Historiske skildringer*, s. 121. (1886)

Skræmmende budskaber—Højest alvorfulde budskaber vil blive forkyndt af mænd, kærede af Gud—budskaber af en sådan natur, at folk vågner op og agter på advarslen. Og om nogle forarges over advarslen og ledes til at stå lyset og det klare vidnesbyrd imod, kan vi deraf slutte, at vi fremholder vor tids prøvede sandheder. .... Der må samtidig ansættes gudhengivende evangelister i byerne, ved hvem det evige evangelium kan blive fremstillet så klart, at det vil vække tilhørerne op af deres sløvhed.—*Vidnesbyrdene* bd. 9, s. 137. (1909)

Med sikkerhed og beslutsomhed—Der er en levende kraft i sandhed, og Helligånden er den agent der åbner menneskesindene op for sandheden. Men prædikanter og medarbejdere som forkynder sandheden må vise fasthed og beslutsomhed. De skal gå frem i tro, og overbringe ordet som om de troede det. Prøv at få dem, som du arbejder for, til at forstå at det er Guds sandhed. Forkynd Jesus Kristus og Ham korsfæstet. Dette vil konfrontere Satans løgne.—*Brev 34*, 1896.

[169]

Den levende Guds ord—Hvis din måde at bringe sandheden er Guds måde, vil dine tilhørere få et dybt indtryk af sandheden du

bringer. Overbevisningen vil komme til dem, hvor sandheden er den levende Guds ord, og du vil fuldføre Guds vilje i kraft.—*Brev 48*, 1902.

Skriftens sandheds store tanker—Du fremstiller ikke dig selv, men sandhedens nærvær og kostbarhed er så stor, at den er så vidtrækkende, så dyb, så bred at selvet mistes af syne. . . . Forkynd så at folk kan gribe de store tanker og grave efter det dyrebare metal der er skjult i skriften.—*Manuskript 7*, 1894.

Vidnesbyrds møder bevæger ånden dybt—Ved vore møder som blev holdt i byerne og ved vore lejr møder, spørger vi ikke efter store donationer, men vi spørger om de mennesker, som trådte ud af flokken for at bringe sandheden, er seriøse, og skal åbenbare at Gud er hos dem. Der må være en særlig ransagelse efter Gud, så mødets arbejde skal føres videre under Helligåndens dybe bevægelser. Det rigtige og det forkerte må ikke blandes sammen.—*Review and Herald*, juli 23, 1908.

[170] **Flere aktiviteter og nidkærhed**—Vi må bryde det monotone i vort religiøse arbejde. Vi gør et arbejde i verden, men vi viser det ikke nok aktivitet og iver. Hvis vi var mere alvorlige, ville mennesker blive overbeviste om sandheden i vort budskab. Utæmmeligheden og ensformigheden i vor tjeneste for Gud, afviser mange som forventer at vi er i dyb, alvorlig og hellig iver. Lovformelig religion vil ikke svare til denne tidsalder. Vi kan udføre alle ydre handlinger, og alligevel være blottet for Helligåndens oplivende påvirkning, ligesom Gilboas bakker var blottet for dug og regn. Vi behøver åndelig næring, og vi behøver også Retfærdighedens Sols klare stråler til at blødgøre og undertrykke vore hjerter.—*Review and Herald*, 26. maj 1903.

En stille og alvorlig fornuftsslutning—Det er ikke spænding vi ønsker for at skabe, men dyb og alvorlig overvejelse, så dem som hører skal gøre et solidt arbejde, virkeligt, sundt, oprigtigt arbejde, som vil vare ved ligesom evigheden. Vi hungrer ikke efter spænding efter det sensationelle, for jo mindre vi har af dette, des bedre. Den stille og alvorlige fornuftsslutning fra Skriften er dyrebar og frugtbar. Her er hemmeligheden til succes: forkyndelsen om en levende personlig Frelser, på en simpel og alvorlig måde, så folk kan være i stand til at få et greb i troens kraft ved livets ord.—*Brev 102*, 1894.

Bring sandhedens beviser—Det kan ikke forventes at folk med det samme ser sandhedens fordele frem for den vildfarelse de har holdt sig til. Den bedste måde at fremvise vildfarelsens falskneri er at bringe sandhedens beviser. Dette er den støre irettesættelse som kan gives til vildfarelse. Jag mørkets skyer bort der hviler på menneskenes sind, ved at genspejle Retfærdighedens Sols klare stråler.—*Pacific Union Recorder* 23. okt. 1902.

Vind folks tillid—Dem som arbejder for Kristus bør være mænd og kvinder med stor konduite, så at dem som ikke forstår deres læresætninger må ledes til at respektere dem, og anse dem for personer, som undgår fanatisme, undgår ubesindighed og være hæftige. Deres prædikener, opførsel og optræden bør være af en natur som vil få mennesker til se disse prædikanter som tænksomme, solide, karakterfaste mennesker, som frygter og elsker deres himmelske Far. De bør vinde folks tillid, så at dem, som lytter til prædiken må vide at prædikanterne ikke er kommet med listigt udtænkte fabler, men at deres ord er sandhedens ord, et vidnesbyrd der kræver tanke og opmærksomhed. Lad folk se at du ophøjer Jesus, og skjuler selvet.—*Review and Herald*, 26. april 1892.

[171]

En ikke lang, dybtborende, kompliceret fornuftsslutning—Kristus prøvede sjældent at bevise at sandhed er sandhed. Han illustrerede sandheden i alle dens afskygninger, og så lod han Sine tilhørere selv antage eller afvise den, da de måtte vælge. Han tvang ingen til at tro I bjergprædikenen underviste Han folk i praktisk guds frygt;—han lagde deres opgave klart. Han talte på en sådan måde så sandheden blev talt til samvittigheden. Den kraft disciplene udviste blev åbenbaret i den klarhed og alvor hvorved de udtrykte sandheden.

I Kristi lære er der ikke lange, vidtrækkende og komplicerede fornuftsslutninger. Han kommer direkte til sagen. I Sin tjenestegering læste han alle hjerter som en åben bog, og fra lageret af Hans udtømmelige rigdomme, drog Han ting ud, både nye og gamle, for at illustrere Sin lære, og give dem kraft. Han berørte hjertet, og vækkede sympatien.—*Manuskript* 24, 1891.

En enkel kraftfuld og doktrinær lære—Nogle få kraftfulde bemærkninger på nogle lærdomspunkter vil fæstne meget bedre i sindet, end hvis en helt masse ting blev præsenteret, og intet lægges klart ud og klart i sindet hos dem der ikke kender til vor tro. Der

[172]

bør indflettes profetiske praktiske lektier fra Kristi lære.—*Brev* 48, 1886.

Gud vil give de rette ord—Hvilket privilegium at lære med sjæles omvendelse! Vort kald er stort. . . . For at gøre os egnet til dette værk, vil Han styrke vore mentale evner, ligeså vel som Han gjorde med Daniels sind. Idet vi lærer dem som er i mørke at forstå sandheder som har oplyst os, Gud vil lære os at vi selv forstår disse sandheder endnu bedre. Han vil give os de rette ord at sige, formidlet til os gennem englen, der står ved vor side.—*Manuskript* 126, 1902.

Mindre kontroverser—mere Kristus—Vi behøver langt mindre stridigheder, og langt mere fremstillen af Kristus. Vor Forløser er centrum for al vor tro og hele vort håb. Dem som kan frembringe Hans uforlignelige kærlighed, og inspirere hjerter til at give Ham deres bedste og helligste hengivenhed, gør et arbejde som er stort og helligt.—*Kolportørevangelisten* s. 60, 61. (1902)

De mange polymeniske prædikener forkynder sjældent sjælens blødgørelse og underlæggelse.—*Brev* 15, 1892.

Skæld ikke ud—Dem som forsvarer sandheden har overskud til at være rimelige og behagelige. Det behøver ikke menneskelig indblanden. Det er ikke op til dig at bruge Guds Helligånd, men det er op til Helligånden at bruge dig. . . .

Pas på at du ikke skælder ud med det samme. Vi mangler Guds Helligånd til at være liv og stemme for os. Vor tunge bør være ligesom en pen er for en god skriver, fordi Guds Ånd taler gennem den menneskelige agent. Når du driller og sløser med orden, har du oprørt noget i dig selv, og vi ønsker ikke noget af den blanding.—*Manuskript* 7, 1894.

[173] **Angrib ikke myndighederne**—Det er ikke vort arbejde at gøre indhug på regeringen, men at berede folk til at stå på Herrens store dag. Jo mindre angreb vi gør på myndigheder og magter, des mere arbejde vil vi gøre for Gud. . . .

Så længe sandheden bliver forsvaret, skal dette arbejde gøres i Jesus ånd. Hvis Guds folk ikke har fred og kærlighed med arbejdet, vil de arbejde frem til et stort tab, et uopretteligt tab. Sjæle drives fra Kristus, også efter at de er kommet i forbindelse med Hans arbejde.

Vi skal ikke afsige dom over dem som ikke har haft de anledninger og privilegier vi har haft. Nogle af disse vil komme til himlen før dem, som har haft et stort lys, men som ikke har levet op til lyset.

Hvis vi ønsker at overbevise ikke-troende at vi har den sandhed som helliger sjælen og forvandler karakter, må vi ikke anklage dem voldsomt for deres fejl. Derved tvinger vi dem til konklusionen at sandheden ikke gør os venlige og høflige, men grove og rå.

Nogle som let farer op, er altid parat til at tage krigsførelsens våben op. I prøvelsestider vil de vise at de ikke har funderet deres tro på den solide klippe. . . .

Lad Syvende-dags adventister ikke gøre noget, der viser dem som lovløse og ulydige. Lad dem holde alle selvmodsigelser ude af deres liv. Vort værk skal proklamere sandheden, og efterlade problemerne til Herren.

Gør alt i jeres kraft for at genspejle lyset, men sig ikke ord som vil irritere eller provokere.—*Manuskript* 117a, 1901.

Præsenter sandheden på en voldsom måde—På det sidste har du frembragt sandheden på en voldsom måde, brugt den som om den var en plage. Dette har ikke forherliget Herren.

Du har givet folk af Guds Ords rigdomme, men din måde har været så fordømmende at de har vendt sig fra dem. Du har ikke undervist i sandheden på den måde som Kristus underviste. Du bringer den på en måde som ødelægger dens indflydelse. . . . Dit hjerte behøver at blive fyldt med Kristi omvendende nåde.—*Brev* 164, 1902.

[174]

Bring sandheden med nænsomhed—Lad enhver prædikant lære at bære evangeliets sko. Han som er beslået med fredens evangeliums udrustning, vil vandre som Kristus vandrede. Han vil være i stand til at tale de rigtige ord, og sige dem i kærlighed. Han vil ikke forsøge at hjemsøge Guds sandhedsbudskab. Han vil behandle ethvert hjerte med ømhed, indse at Ånden vil indprente sandheden hos dem som er modtagelige for guddommelige indtryk. Han vil aldrig være vildsom i sin optræden. Ethvert ord der bliver sagt vil have en blødgørende og betvingende indflydelse. . . .

Når vi siger irettesættende ord, så lad os bruge al Kristus-ligende ømhed og kærlighed som er mulig, i vor stemme. Jo højere en prædikants rang er, des mere varsom bør han være i ord og handling.—*Manuskript* 127, 1902.

Forbedre dig snare end at fordømme—Alle dem, hvis hjerter er i sympati med den Uendelige Kærligheds hjerte, vil søge at forbedre sig og ikke fordømme. Kristus som bor i sjælen er et ud-

spring der aldrig løber tørt. Hvor han bor, vil der være en overflod af godgørenhed.—*Med mesteren på bjerget* s. 39. (1896)

Den evangeliske prædiken

[175] **Enkel tale og klare udtryk**—Herren ønsker at I skal lære at bruge evangeliets net. Mange behøver at lære denne færdighed. For at du kan få succes i dit arbejde, må maskerne i nettet—anvendelse af skriften—være tætte, og få en letfattelig mening. Så får du det mest ud af at trække nettet. Gå direkte til punktet. Gør dine illustrationer selvindlysende. Uanset hvor megen kundskab et menneske har, er det til ingen nytte hvis han ikke er i stand til at viderebringe det til andre. Lad din stemme indlevelse, dens dybe følelse, gøre sit indtryk på hjerterne. Tilskynd dine studerende til at overgive sig selv til Gud.
. . . .

Giv tydelige forklaringer, for jeg ved at der er mange som ikke forstår mange af de ting der siges til dem. Lad Helligånden forme og danne din tale, rens det fra al affald. Tal som det var til små børn, huske på at der er mange godt oppe i årene som kun er som små børn i forståelsen.

Vær alvorlig i bønner og ved ihærdige anstrengelser bliver vi gode til at tale. Denne færdighed indbefatter at alle stavelser siges klart, lægger vægt og eftertryk hvor der skal. Tal langsomt. Mange taler hurtigt, og haster enhvert ord efter hinanden så hurtigt at virkningen af det de siger, går tabt. Læg Kristi ånd og liv i hvad du siger. . . . For dem som hører, bliver evangeliets Guds kraft til frelse. Overbring evangeliet i sin enkelhed.—*Råd til lærere* s. 253-255. (1913)

Prædikenen må forberedes rigtigt—Prædikenerne der gives om den nærværende sandhed, er den vigtigste sag, og hvis disse prædikener overvejes omhyggeligt før de bringes frem for folk, hvis de tætnes så noget ikke siver ud, og ikke dækker for meget fyld, hvis Mesterens ånd kommer til udtryk, vil ingen overlades i mørke, ingen vil have grund til at klage over at de ikke har fået noget. Både talerens og tilhørernes forberedelse har megen indflydelse på resultatet.

[176] Jeg vil her citere nogle få ord som jeg er blevet opmærksom på lige nu: „Jeg kender altid til længden på Cannons prædiken, uanset om han har været meget hjemmefra i løbet af ugen,“ siger en i hans menighed. „Når der lægges særligt mærke til det, er hans prædikener

af moderat længde, men det er altid umuligt for hans tilhørere at glemme de lærdomme der er i dem. Når han ikke har haft tid til at forberede, er hans prædikener urimeligt lange, og det er næsten umuligt at få noget ud af dem, som vil være til at huske.“

En anden egnet prædikant blev spurgt hvor længe han plejede at tale. „Når jeg forbereder mig grundigt: en halv time; når det kun er delvist; en time; men når jeg går op på talerstolen uden forberedelse, er jeg mere end en time om det; faktisk ved jeg aldrig når jeg skal stoppe.“

Her en anden god udtalelse: „En god hyrde,“ siger en forfatter, „bør altid havde overflod af materiale til sit manuskript, og dette skal være behersket. Beherskelsen skal være hans iver, som han må lede, ordne og moderere. Hans manuskript som er fyldt af materiale, er hans tanker fuld af nyttig kundskab, og han bør altid være parat til at give sin hjort næring.“—*Brev 47*, 1886.

Pas på den åndelige fordøjelse—„Jeg er ikke så glad for at gå over en halv time,“ sagde en trofast og alvorlig forkynder, som helt sikkert aldrig gav sine tilhører det som ikke kostede ham forberedelse. „Jeg ved at hos nogle er den åndelige fordøjelse kun svag, og jeg vil være ked af det, for mine tilhørere at bruge den anden halve time på at glemme hvad jeg har sagt allerførst, eller ønske at jeg ville stoppe når jeg har givet dem lige så meget som de kan bære.“—*Brev 47*, 1886.

Skær ned på dine prædikeners længde—Nogle af dine lange prædikener vil have langt bedre virkning på folk hvis du deler dem op i tre. Folk kan ikke fordøje så meget; deres sind kan slet ikke gribe det, og de bliver trætte og forvirrede over at få så meget materiale bragt foran sig i en prædiken. To tredjedele af sådanne prædikener går tabt, og forkynderen er udtømt. Der er mange af vore prædikanter som går galt i dette. Resultatet for dem er ikke godt; for de trætte i hjernen og føler at de bærer tunge byrder for Herren og har en vanskelig tid. . . .

Sandheden er så anderledes i karakter og arbejde fra de vildfarelser der forkyndes fra populære talerstole, at når den bringes for folk første gang, overbebyrder det dem. Det er stærk føde og bør deles skønsomt ud. Selvom nogle mennesker er hurtige til at gribe tanken, er andre langsomme til at fatte nye og vækkende sandheder som indbefatter store ændringer og bringe et kors ved hvert skridt.

Giv dem tid til at fordøje de forunderlige sandheder i budskabet du frembærer dem.

Forkynderen bør bestræbe sig på at få folks forståelse og sympati. Flyv ikke for højt, hvor de ikke kan følge med, men giv sandheden punkt for punkt, langsomt og tydeligt, giv nogle få essentielle punkter, så vil de være som et søm der fæstnes på et sikkert sted af Mesteren som er ved mødet. Hvis du stopper hvor du skal, så giver du dem ikke mere end de kan fatte og få gavn af, de vil blive ivrige efter at høre mere, og der vil interessen holdes oppe.—*Brev 39, 1887.*

Ry for at være en interessant taler—Læg al den entusiasme du kan, i dit arbejde. Lad dine prædikener være korte. Der er to grunde til dette: En er at du kan få ry for at være en interessant taler. [178] En anden at du bevarer et godt helbred.—*Brev 112, 1902.*

Prædikener med friske tanker—Træt aldrig tilhørerne med lange prædikener. Dette er ikke klogt. I mange år har jeg arbejdet efter dette punkt, forsøgt at få vore brødre til at prædike mindre, og hellige deres tid og styrke på at gøre vigtige sandhedspunkter tydelige, for ethvert punkt vil angribes af vore modstandere. Enhver som er knyttet til arbejdet bør have friske tanker; . . . og bring alt overhoved muligt, ved takt for forudseenhed, ind i dit arbejde som interesserer dine tilhører.—*Brev 48, 1886.*

Brug sandheden i hjertet—Lad der i enhver tale der gives, være en henvendelse med sandhed til hjertet så hvem som helst der hører kan forstå, og således kan mænd, kvinder og unge blive opmærksomme på Gud.—*Vidnesbyrd til prædikanter s. 258. (1896)*

Nemt at forstå—Prædik ordet så det vil være nemt at forstå. Bring folk direkte til Jesus Kristus, i hvem deres håb om evigt liv centrer sig. . . . Idet du bringer dem Guds Ord, så bring det i en enkel form fårene vil vokse, og efter en tid vil du få høsten. Frøene der er sået er dit arbejde; frøenes opvækst er Herrens guddommelige arbejde.—*Brev 34, 1896.*

Praktisk guds frygt i alle prædikener—Det er vanskeligere at nå menneskers hjerter i dag end det var for tyve år siden. De mest overbevisende argumenter kan bringes, og alligevel virker synderne langt fra frelsen som aldrig før. Prædikanter bør ikke forkynde prædiken efter prædiken over doktrinære emner alene. Praktisk guds frygt bør finde sted i enhver prædiken.—*Review and Herald, 23. april 1908.*

Forkynd virkeligheden i budskabet—Ved en bestemt lejlighed, da Betterton, den berømte skuespiller, spiste sammen med Dr. Sheldon, ærkebiskoppen for Canterbury, sagde ærkebiskoppen til ham: „Fortæl mig venligst, Mr. Betterton, hvorfor at dine skuespil tiltrækker dine tilhører så mægtigt, ved at tale om fantasifulde ting.“ „Min herre,“ svarede Betterton, „med passende underdanighed for Deres Nåde, så lad mig fortælle at årsagen er tydelig; det ligger alt sammen i entuisiamens kraft. Vi på senen siger forkerte ting, som om de var virkelige; og I på talerstolen siger de virkelige ting, som om de er forkerte.“—*Råd til lærere* s. 255. (1913) [179]

Intet kompromis—Vi skal ikke krybe sammen og undskylde verden at vi fortæller dem sandheden: vi bør foragte hemmeligholdelse. Bred jeres farver ud for at møde menneskers og engles sag. Lad det kunne forstås at Syvende-dags Adventister ikke går på kompromis. I jeres anskuelser og tro må der ikke være den mindste skygge af vaklen: verden har ret til at vide hvad der venter os.—*Manuskript* 16, 1890.

Vort verdensomspændende budskab—Vi er eet i tro på Guds fundamentale sandheder. . . . Vi har et verdensomspændende budskab. Guds bud og Jesu Kristi vidnesbyrd er byrden i vort arbejde.—*Brev* 37, 1887.

Prædiken for en vækkelse—Omvendelse, omvendelse, var budskabet der lød ud fra Johannes Døber i ørkenen. Kristi budskab til folket var: „Hvis I ikke omvender, skal I alle gå tabt på samme måde.“ Lukas 13,5. Og apostlene blev pålagt at forkynde overalt at mennesker skal angre sig.

Herren ønsker at Hans tjenere i dag skal forkynde det gamle evangelium, sørge over synd, anger og bekendelse. Vi ønsker gammeldags prædikener, gammeldags skikke, gammeldags fædre og mødre i Israel. Der arbejdes slidsomt, udholdende, alvorligt og klogt for synderen, indtil han indser at han er en overtræder af Guds lov, og skal udvise anger mod Gud og troen mod Herren Jesus Kristus.—*Manuskript* 82, 1894. [180]

Trøstende og kraftfuld forkyndelse—I bør have en klar forståelse for evangeliet. Det religiøse liv er ikke et mørkt og sørgeligt liv, men et fredfyldt og glædeligt liv i forening med kristuslignende værdighed og hellig højtidelighed. Vor Frelser har ikke opmuntret os til at gemme på tvivl, frygt og bange anelser; dette bringer ikke

lindring for sjælen og bør snarere irecttesættes end værdsættes. Vi kan få usigelige glæder og herlighedens fylde. Lad os bortlægge vor afgudsdyrkelse og studere Guds ord mere kontinuerligt. Hvis vi nogensinde har brug for at Helligånden er med os, hvis vi nogensinde har haft brug for at forkynde i Åndens tilkendegivelse, så er det netop nu.—*Manuskript 6*, 1888.

Et muntert budskab af den nærværende sandhed—Nu, lige nu, skal vi proklamere den nærværende sandhed, i forvisning og kraft. Slå ikke en bedrøvende tone an; syng ikke begravelsessange.—*Brev 311*, 1905.

Hvordan der forkyndes ved katastrofer—Opløft dem som er nedbøjede. Betragt problemer som forklædte velsignelser, genvordigheder som velgerninger. Virk på en måde som vil bringe håbet til at spire i stedet for at bringe fortvivlelse.—*Vidnesbyrdene* bd. 7, s. 272. (1902)

Travlhed medfører matte prædikener—Hvordan kan du forvente at der skal være kraft i din virksomhed, når du skynder dig fra det ene til det andet og når du har så meget at gøre, så du ikke kan få tid til at tale med Gud? Grunden til at så mange af vore prædikanter holder matte, livløse taler, er den at de tillader en mangfoldighed af verdslige ting at optage deres tid og opmærksomhed.—*Vidnesbyrdene* bd. 7, s. 251. (1902)

Undgå svage prædikener—Korte, tydeliggjorte pointer, undgå helt at springe rundt, dette vil være af største fordel. Gud vil ikke at du skal være udtømt for energi før du kommer til mødet, hverken med at skrive eller med nogen anden beskæftigelse, for er du træt i hovedet giver du en meget ufuldstændig prædiken til folk. Læg dine bedste kræfter i arbejdet og lad ikke den mindste dumhed af ufuldkommenhed kunne ses i nogle af dine anstrengelser.

Hvis du på nogen måde er træt og udkørt, så forsøg, for Kristi skyld, ikke at give en prædiken. Lad en anden, som ikke så udkørt tale, kort til punktet, eller giv en bibellæsning; noget andet end syge prædikener. Dette vil skade mindre de steder hvor alle er troende, men hvor sandheden skal proklameres for et folk, som ikke tror, må taleren forberede sig selv på opgaven. Han må ikke springe rundt i bibelen, men give en klar og sammenhængende prædiken, vise at han forstår de punkter han vil gøre.—*Brev 48*, 1886.

Kunstige prydelser—Gud kalder ikke evangeliets prædikanter til at strække sig selv ud over deres rammer for kunstneriske udsmykkelser, stræbe efter menneskers pris og bifald, være ivrige efter et tomt intelligent og veltalende show. Lad prædikantens mål være at søge bibelen omhyggeligt, så de ved mest muligt om Gud og Jesus Kristus, hvem de er sendt af. Jo klarere prædikanter erkender Kristus, og griber Hans ånd, des mere kraftfuldt vil de forkynde den simple sandhed som Kristus er centreret om.—*Review and Herald*, 24. marts, 1896.

“Veltalende“ prædikener—Prædikanten kan blive meget himmelske, ved poetiske beskrivelser og fantasifulde fremstiller som behager sanserne og giver fantasien næring, men som ikke berører dagliglivets erfaring, de daglige fornødenheder; bringer de sandheder ind i hjerter som er af vital betydning. Behovene her og nu, de nuværende prøvelser, behøver øjeblikkelig hjælp og styrke—troen der virker ved kærlighed og renser sjælen, ikke ord som ikke har reel indflydelse på den levende daglige vandring i praktisk kristendom. Prædikanten kan tro at han med sin fantasifulde veltalenhed har gjort store ting, ved at give Guds hjord føde; tilhørerne kan tro at de aldrig før har hørt om så skønne temaer, de aldrig har set sandheden klædt på i et så smukt sprog, og sådan som Gud blev præsenteret for dem i Sin storhed, mærkede de en glød af varme. Men grunden til al den henrykkelse, er begrundet i disse fantasifulde fremstillinger. Der kan være sandheder, men for ofte er de ikke føde der vil styrke dem til dagliglivets kampe.—*Manuskript* 59, 1900.

[182]

Introducere sideliggende emner—Brødre bør ikke føle at det er en dyd at stå lidt udenfor, fordi de ikke ser alle de mindre punkter i præcis det samme lys. Hvis de går ind for de grundlæggende sandheder, bør de ikke adskille sig og strides om ting af mindre betydning. At dvæle ved forvirrende spørgsmål, som stort set ikke har vital vigtighed, kan drage tankerne bort fra vitale sandheder der frelser sjælen. Brødre bør være meget modne med at anspore til disse side spørgsmål, som de ofte ikke selv forstår, og pointere at de ikke kendes som sandhed og at de ikke er væsentlige for frelse. . . .

Jeg er blevet vist at det er fjendens påfund at splitte menneskers sind til dunkle og uvæsentlige pointer, noget der ikke er åbenbart helt eller ikke er væsentligt for frelse. Dette gøres til et spændende tema, den „nærværende sandhed,“ skønt al udforskning og antagelser

[183]

kun tjener til at gøre sagen mere dunkel og forvirrer nogle mennesker som burde søge efter harmoni gennem sandhedens helligelse.—*Manuskript* 82, 1894.

Forkynd de prøvende sandheder—Hvis vi lader sindet gå sin egen vej, vil der være utallige pointer der udskiller sig, som de mennesker kan diskutere som gør Kristus til deres håb, og som elsker sandheden i oprigtighed, og alligevel fastholder andre meninger over emner som ikke er af virkelig betydning. Disse ustabile spørgsmål bør ikke bringes frem til fronten, og udtrykkes offentligt, men bør, hvis nogen fremholder dem, tages i stilhed og uden stridigheder. . . .

En ædel helliget, åndelig medarbejder vil kunne se i de store sandheder, der udgør det højtidelige budskab der skal gives til verden, at der er god grund til at holde alle mindre uenigheder fortiet, snarere end at bringe dem frem og være genstand for stridigheder. Lad sindet dvæle ved det store forløsningsarbejde, Kristi snarlige genkomst, og Guds bud; og det vil vise sig at der er føde nok for tankerne i disse emner, der tager al opmærksomhed.—*Review and Herald*, 11. sep. 1888.

Stemmen i den prædiken der gives—Tal kort, styr din stemme* læg al medleven og melodi med ind du kan, og denne frygtelige udmattelse som kan komme ved lange, og forhalede prædikener vil kunne undgås. . . .

[184] Meget af prædikens virkning går, tabt ved den måde den bringes på. Taleren glemmer ofte at han er Guds budbringer, og at Kristus og englene er i tilhørerskaren som lyttere. Hans stemme bør ikke løftes op i et højt leje, råbe sandheden ud som en basun; for dette er mere nervøsitet end en stille og rolig ånd og kraft fra Helligånden. Kristus, den største Lærer verden nogensinde har kendt, var rolig, alvorlig og indtryksfuld i Sine prædikener. Han er vort eksempel i alle ting.—*Brev* 47, 1886.

Voldelige gestikulationer—Herren kalder dig til at forbedre dig afgjort i din måde at bringe sandheden på. Du har ikke brug for at være sensationel. Forkynd Ordet, som Kristus, Guds Søn, forkyndte Ordet. Voldelige gestikulationer forringer indtrykkene meget som sandheden ville gøre på menneskehjerterne, og formindsker kræften

* Se også s. 665-670, „Evangeliearbejderens stemme.“

i Guds Ånds tilkendegivelser. De udvisker de højtidelige indtryk om Guds ord, som hellige engle ønsker skal være på sindene. . . .

Men broder, Herren har givet mig et budskab til dig. Evangeliets tjener er engageret i et meget højtideligt og helligt arbejde. Ved ethvert møde hvor der undervises i Guds ord, er englen til stede, og dem som leder disse møder skal arbejde med den højtidelighed som Kristus udviste i Sin undervisning. Den rette form må sættes på enhver præsentation af bibelsandhed.—*Brev 366*, 1906.

Kristus centeret for budskabet

Jesus Kristus det store center for opmærksomhed—Den tredje engels budskab påberåber at det fjerde buds sabbat bliver præsenteret, og denne sandhed må bringes frem for verden; men det store center for opmærksomhed, Jesus Kristus, må ikke lades ude af den tredje engels budskab. . . .

Synderen må altid se hen mod Golgata; og med et lille barns enkle tro, må han hvile i Kristi fortjenester, acceptere Hans retfærdighed og tro på Hans barmhjertighed. Medarbejdere for sandhedens sag bør overbringe Kristi retfærdighed.—*Review and Herald*, 20. marts, 1894.

[185]

Opløft Kristus—Kristus den korsfæstede, Kristus den opstandne, Kristus, den himmelfarne, Kristus i Hans tilkommelse, bør således mildne, glæde og fylde prædikantens sind at han vil fremholde disse sandheder for folket i kærlighed og med dyb alvor. Da vil prædikanten tabes af syne, og Jesus vil blive åbenbaret.

Ophøj Kristus, I som underviser folket; ophøj ham i prædiken, i sang, i bøn! Sæt alle kræfter ind på at lede forvirrede, forvildede, fortabte sjæle hen til „Guds Lam“. Løft ham op, den opstandne frelser, og sig til alle som hører: Kom til ham som har elsket os „og gav sig selv hen for os“. Lad frelsens videnskab være hovedemnet i hver prædiken, temaet i hver sang. Lad den få udtryk i hver bøn. Lad det ikke blive indført i forkyndelsen som noget tillæg til Kristus, som er Guds kraft og Guds visdom. Tal livets ord, og fremstil Jesus som den bodfærdiges håb og enhver troendes faste borg. Vis de besværede og modløse fredens vej og forkynd Frelserens nåde og fuldkommenhed.—*Evangeliets tjenere* s. 159, 160 (n 114-115). (1915)

[186] **I enhver prædiken**—Flere end vi tror, længes efter at finde vej-
 en til Kristus. De, som forkynder det sidste budskab om nåde, bør
 huske at Kristus skal ophøjes som syndens tilflugt. Nogle prædikan-
 ter mener at det ikke er nødvendig at prædike omvendelse og tro,
 fordi de anser det for givet at deres tilhørere kender evangeliet og at
 man, for at kunne holde deres opmærksomhed, må tale om emner
 af anden art. Men mange mennesker er i sørgelig grad uvidende om
 frelsens plan; de behøver mere undervisning om dette overordentlig
 vigtige emne end om noget andet.

Teoretiske foredrag er uundværlige for at få folk til at se hvordan
 sandhedens kæde led for led forener sig til et fuldkomment hele;
 men aldrig bør der nogensinde holdes et foredrag uden at Kristus
 og Han korsfæstet, bliver fremholdt som det der udgør evangeliets
 grundvold. Prædikanterne ville kunne påvirke flere hjerter hvis de
 dvælede mere ved praktisk Guds frygt.—*Evangeliets tjenere* s. 158,
 159 (n 113-114). (1915)

Forkynd Kristus af erfaring—Det bør være enhver budbrin-
 gers byrde at sætte Kristi fylde frem. Når den frie gave af Kristi
 retfærdighed ikke overbringes, er prædikenerne tørre og åndsløse;
 fårene og lammene får ikke føde. Paulus siger: „Min tale og min
 prædiken blev ikke fremført med overtalende visdomsord, men med
 Ånd og kraft som bevis.“ Der er godt gods i evangeliet. Jesus er det
 levende center for alt. Sæt Kristus ind i enhver prædiken. Lad der bli-
 ve dvælet ved Jesu Kristi dyrebarhed, barmhjertighed og herlighed
 indtil Kristus er formet inden i, herlighedens håb. . . . .

[187] Lad os samles om det som vor egen erfaring har åbenbaret for os
 af det dyrebare hos Kristus, og bringe det til andre, som en dyrebar
 perle der glimter og skinner. Således vil synderen blive tiltrukket
 til Ham som er fremstillet som den Øverste blandt titusinde og den
 Eneste helt rigtige. Golgatas kors er for os et pant på evigt liv. Troen
 på Kristus betyder alt for den oprigtigt troende. Jesu fortjenester
 sletter overtrædelserne bort, og iklæder os retfærdighedens klædning
 vævet på himlens vævestol. Livets krone præsenteres for os som
 hædersbeviset der gives i slutningen af kampen. Disse dyrebare
 sandheder skal sættes frem i form af levende karaktertræk.—*Review
 and Herald*, 19. marts, 1895.

Temaerne i vore prædikener—Dette er vort tema—Kristus
 korsfæstet for vore synder, Kristus oprejst fra de døde, Kristus vor

mellemand for Gud; og i nær forbindelse med dette er Helligåndens embedsarbejde, Kristi repræsentant, sendt ud med guddommelighedskraft og gave til mennesker.—*Brev* 86, 1895.

Hans forudeksistens* Hans komme for anden gang i herlighed og kraft, Hans personlige guddommelighed, Hans hellige lov opløftet, er de temaer der skal dvæles ved i enkelhed og kraft.—*Brev* 83, 1895.

Et bekræftende budskab—Frembær et bekræftende budskab med en bestemt stemme. Løft ham op, Golgatas menneske, højere og endnu højere. Der er kraft i at ophøje Kristi kors. . . .

Kristus skal forkyndes, ikke i stridigheder, men bekræftende. Tag dit standpunkt uden stridigheder. Lad ikke dine ord på noget tidspunkt være usikkert. Ordet fra den levende Gud skal være fundamentet for vor tro. Sammel de stærkeste bekræftende udtalelser op om den forsoning Kristus gjorde for verdens synder. Vis nødvendigheden af denne forsoning og fortæl mænd og kvinder at de må blive frelste hvis de vil angre og vende tilbage til deres loyalitet mod Guds lov. Sammel alle bekræftelser og beviser, der kan gøre evangeliet til frelsens glædelige tidevandsbølge for alle som tager imod og tror på Kristus som en personlig Frelser.—*Brev* 65, 1905.

Prædiken som Kains offer—Mange af vore prædikanter har blot prædiken, idet de har fremholdt emner på en argumenterende måde og næsten ikke nævnt Genløserens frelsende kraft. Deres vidnesbyrd indeholdt ikke noget om Kristi frelsende blod. Deres offer lignede Kains offer. han bragte Herren jorden frugt, som i og for sig var antagelig for Gud. Frugten var sikkert god, men det som var kraften i offeret—blodet af det slagtede lam, en fremstilling af Kristi blod—det manglede. Sådan er det med prædikener som ikke indeholder Kristus. Prædikener af denne art stikker ikke menneskene i hjertet; de leder ikke nogen til at spørge: hvad skal jeg gøre for at blive frelst? Af alle bekendende kristne bør syvendedags adventisterne være de første til at ophøje Kristus vor verden.—*Evangeliets tjenere* s. 156 (n 112). (1915)

På en klar og simpel måde—Prædikanter behøver at have en mere klar og enkel måde at præsentere sandheden på, som den er i Jesus. Deres egne sind må omfavne den store frelsesplan mere

* Se også s. 613-617, „Urigtig fremstilling af guddommen.“

til fulde. Så kan de føre tilhørernes tanker bort fra jordiske ting til åndelige og evige. Der er mange som ønsker at vide hvad de må gøre for at blive frelst. De behøver en klar og tydelig forklaring på hvilke skridt er nødvendige for omvendelse, og der bør ikke gives en prædiken uden at en del af talen tydeliggør vejen som syndere må gå på for at komme til Jesus og blive frelst. De bør pege dem hen til Kristus, som Johannes gjorde det og med rørende enkelthed, deres hjerter glødende af Kristi kærlighed, sagde: „Se Guds lam, som bærer alverdens synd.“ Der må gøres stærke og alvorlige appeller for at synderen må angre sig og blive omvendte.—*Review and Herald*, 22.febr. 1887.

[189] **Sandheden som den er i Jesus**—Fremhold de enkle lærdomme som Kristus gav. Fortæl beretningen om hans liv i selvfornektelse og opofrelse, hans fornedrelse og død, hans opstandelse og himmelfart, hans midlertidige gerning i himlen for syndere. I enhver forsamling er der sjæle som Herrens Ånd virker på. Hjælp dem til at forstå hvad som er sandhed; bryd livets brød til dem; henled deres opmærksomhed til livsvigtige spørgsmål.

Mange røster forfægter vildfarelse; lad din røst forfægte sandheden. Fremhold emner som vil være ligesom grønne græsgange for fårene i Guds hjord. Led ikke fårene ud i ødemarker hvor de ikke vil være nærmere de levende vandes kilde end de var før de hørte dig. Fremhold sandheden som den er i Jesus, og klargør de krav som loven og evangeliet stiller. Fremhold Kristus, som er vejen sandheden og livet, og tal om hans magt til at frelse alle som kommer til ham. Vor frelses Ophavsmand går i forbøn for sit folk, ikke som én som beder for at bevæge Faderen til at vise barmhjertighed, men som én sejrherre som gør krav på det han har vundet ved sin sejr. Han kan til fuldkommenhed frelse alle som kommer til Gud ved ham. Gør denne kendsgerning meget klar.

Dersom ikke prædikanterne tager sig i agt, vil de dølgge sandheden under menneskelig udsmykning. Lad ingen prædikant tro at han kan omvende sjæle ved veltalende prædikener. De som underviser andre, må bede Gud om at fylde dem med sin Ånd og sætte dem i stand til at ophøje Kristus som synderenes eneste håb. Blomstrende taler, behagelige historier eller upassende anekdoter overbeviser ikke synderen. Menneskene lytter til den slags ord ligesom de ville lytte til en fornøjelig sang. Det budskab synderen bør høre, er „Således

har Gud elsket verden, at han gav sin søn den enbårne, for at den som tror på ham ikke skal fortabes, men have evigt liv.“—*Evangeliets tjenere* s. 154, 155 (n 111). (1915)

Kristi kærlighed opløftet—For at nedbryde fordommenes og forhærdelsens barrierer, må Kristi kærlighed have del i enhver prædiken. Få mennesker til at vide hvor meget Jesus elsker dem, og hvilke beviser Han har givet dem for Sin kærlighed. Hvilken kærlighed kan lignedes med den Gud har udvist over for mennesket, ved Kristi død på korset? Når hjertet er fyldt med Jesu kærlighed, kan dette overbringes til folk, og det vil påvirke hjerterne.—*Brev* 48, 1886.

[190]

Korsets fundament i enhver prædiken—Kristi offer som en soning for synd er den store sandhed, som alle andre sandheder samler sig om. For at kunne blive rigtig forstået og værdsat må enhver sandhed i Guds Ord, fra første Mosebog til Johannes' Åbenbaring, studeres i det lys som strømmer ud fra korset på Golgata. Jeg henviser jer til det store, herlige fundament om miskundhed og genfødsel, frelse og forløsning—Guds Søn ophøjet på korset. Dette må være grundlaget i enhver tale som vore prædikanter holder.—*Evangeliets tjenere* s. 315 (n 234-235). (1915)

Kristus og Hans retfærdighed—Kristus og Hans retfærdighed—lad dette være vor platform, livet i vor tro.—*Review and Herald*, 31.aug. 1905.

Den tredje engels budskab i sandhed—Flere har skrevet til mig, og spurgt mig om budskabet retfærdiggørelse ved tro er den tredje engels budskab, og jeg har svaret: „Det er den tredje engels budskab i sandhed.“—*Review and Herald*, 1.april 1890.

Det viser en opløftet Frelser—Dette budskab var at bringe mere klarhed for verden om den opstandne frelser, ofret for hele verdens synder. Jeg fremlagde retfærdiggørelse ved tro i visheden; det fik folket til at modtage Kristi retfærdighed, som har givet sig udslag ved lydighed til alle Guds bud. Mange har mistet Jesus af syne. De behøvede at have deres øjne rettede mod hans guddommelige person, hans fortjenester, og hans uforanderlig kærlighed til den menneskelige familie. Alt kraft er lagt i hans hænder, så han må uddele frugtbare gaver til mennesker, tildele de gratis gaver af hans egen retfærdighed til den hjælpeløse menneskelige repræsentant. Det er budskabet som Gud har befalet der skal gives til verden. Det

[191]

er den tredje engels budskab, der skal forkyndes med høj stemme, og ledsages med udgydelsen af hans Ånd i stort mål.

Den opstandne Frelser skal vise sig i sit virkningsfulde arbejde som det slagtede Lam, siddende på tronen, for at uddele de frie pagtomfattende velsignelser Det fortrin han døde for, var at købe de sjæle fri der vil tro på ham. Johannes kunne ikke udtrykke den kærlighed i ord; den var så dyb, så bred; han kaldte på hele menneskeslægten for at se det. Kristus beder for menigheden deroppe i den himmelske forgård, beder for dem, som Han betalte indløsningsprisen for, ved hans eget livsblod. Århundreder, lange perioder, kan aldrig formindske virkningen af dette sonoffer. Budskabet om hans nådes evangelium blev givet til menigheden i klare og tydelige linier, så verden ikke længere skulle sige at Syvende dags Adventister taler om loven, for loven selv lærer ikke eller tror Kristus.

Virkningen af Kristi blod blev foræret til folket med friskhed og kraft, så folkets tro må lægges støttende på dette blods fortjenestfuldhed. ....

I årevis har menigheden set på mennesker og forventet meget af fra mennesker, men ser ikke på Jesus, i hvem vort håb for evigt liv er samlet. Derfor gav Gud et vidnesbyrd til hans tjenere der overbragte sandheden som den er i Jesus, hvilket er den tredje engels budskab, i klare, tydelige linier.—*Vidnesbyrd til prædikanter* s. 91-93. (1896)

[192] **Kristus vs. bodsøvelser**—Når den tredje engels budskab forkyndes som det burde, følger der kraft med dets proklamationer, og det påvirker, og denne påvirkning bliver der. Den må følges op af guddommelig kraft, ellers vil den ikke udrette noget. . . .

Bodsøvelser, spægelse af legemet, konstant bekendelse af synd, uden oprigtig anger; faste, højtider, og ydre ceremonier, som ikke er ledsaget af sand helligelse—lige meget hvad er alt dette er uden værdi. Kristi offer er tilstrækkeligt; Han gør et helt, fyldestgørende offer for Gud; og menneskelig anstrengelse uden Kristi fortjenester er værdiløs. . . .

Frelsesplanen blev ikke forstået som det der blev bragt til mennesket i guddommelig kraft, for at menneskelige bestræbelser kan lykkes. . . .

Uden den forvandlende proces som alene kan komme gennem guddommelig kraft, den oprindelige tilbøjelighed til synd efterlades i al sin styrke i hjertet, smedes der nye lænker, pålægges et slaveri

der aldrig kan brydes ved menneskelig kraft.—*Review and Herald*, 19. aug. 1890.

Et budskab fra den nærværende sandhed—Vi takker Gud af hele hjertet, at vi har et dyrebart lys at bringe folk, og vi glæder os over at vi har et budskab for denne tid, som er nærværende sandhed. Efterretningerne at Kristus er vor retfærdighed, har bragt lindring til mange, mange sjæle, og Gud siger til Sit folk: „Gå fremad.“—*Review and Herald*, 23. juli, 1889.

Et budskab til menighederne og nye marker—Prædikanterne skal forkynde Kristus i hans fylde både i menighederne og på nye steder for at tilhørerne kan få en forstandig tro. Folket må oplyses om at Kristus er deres frelse og retfærdighed. Satans overlagte hensigt er at afholde sjæle fra at tro på Kristus som deres eneste håb; for Kristi blod som renser fra al synd, har virkning kun for dem som tror på dets fortjeneste.—*Evangeliets tjenere* s. 162 (n 116). (1915)

[193]

Nogle lytter til den sidste prædiken—Gud ønsker at lede menneskesindet bort fra den overbevisning, som hviler på logik, til en overbevisning, som er dybere, højere, renere og herligere. Menneskelig logik har ofte næsten slukket det lys som ifølge Guds vilje skulle skinne med klare stråler for at overbevise menneskene om at naturens Herre er værdig til al ros og ære fordi han er alle tings Skaber.

Nogle forkyndere begår den fejl at lade deres prædikener udelukkende bestå af argumenter. Der findes sådanne som lytter til sandhedens teori og gribes af de beviser som fremholdes; og hvis Kristus så bliver fremstillet som verdens Frelser, så vil den sæd som sås, måske spire og bære frugt til Guds ære. Men ofte bliver Goltgatas kors ikke fremholdt for folket. Nogle hører måske den sidste prædiken de nogen sinde vil komme til at høre og hvis den gyldne anledning forspildes, så er den spildt for altid. Var Kristus og hans frelserkærlighed blevet forkyndt sammen med sandhedens teori, så kunne disse måske været vundet over på hans side.—*Evangeliets tjenere* s. 157, 158 (n 113). (1915)

Profetisk forkyndelse der fængsler opmærksomheden

Henled opmærksomheden til profetierne—Kristi efterfølgere skal forene sig i stærke bestræbelser for at henlede verdens opmærk-

somhed til de hurtigt opfyldende profetier i Guds ord.—*Manuskript* 38, 1905.

[194] **Profetien alene har svaret til tænkende folks spørgsmål—** De profetier, som den store JEG ER har nedfældet i sit ord, og som danner led efter led i begivenhedernes kæde fra evigheden i det svundne til evigheden forude, fortæller os, hvor vi befinder os i dag i historiens gang, og hvad der kan ventes i fremtiden. Alt, hvad det profetiske ord har forudsagt ville ske indtil dette øjeblik, er gået over i historien, og vi kan være forvissede om, at alt, hvad der endnu hører fremtiden til, vil indtræffe, når tiden er inde.

I dag forkynder tidernes tegn, at vi står på tærsklen til store og alvorlige begivenheder. Alt i verden er i oprør. Frelserens profeti om de begivenheder, der skal ske forud for hans komme, går i opfyldelse for vore øjne. Han sagde: „I skal komme til at høre krigslarm og krigsrygter ..... Thi folk skal rejse sig mod folk og rige mod rige, og der skal være hungersnød og jordskælv både her og der.“

Nutiden er af overvældende betydning for alle dem, der lever. Statsoverhoveder og statsmænd, mennesker i store og ansvarsfulde stillinger, tænkende mænd og kvinder fra alle samfundslag har opmærksomheden rettet imod de begivenheder, der sker omkring os. De lægger mærke til de forhold, der råder mellem nationerne. De bemærker, at hele situationen på denne jord skærpes og tilspidses, og er klar over, at der er noget stort og betydningsfuldt i anmarch at verden er på randen af en kolossal krise.

Bibelen og bibelen alene anbringer disse ting i deres rette perspektiv. Her åbenbares de sidste store scener i vor jords historie begivenheder, som allerede kaster deres skygger foran sig, og lyden af dem får jorden til at skælve og menneskenes hjerte til at bæve af frygt.—*Profeter og Konger*, s. 536, 537 (dk 259). (1916)

[195] **Giv basunen en bestemt lyd—**Der er mange som ikke forstår profetierne vedrørende disse dage, og de må have lys. Det er både vagtfolk og lægfolks pligt at give basunen en bestemt lyd. Vær alvorlig, „råb højt, spar ikke, opløft din røst, ligesom en basun, og vis Mit folk deres overtrædelser, og Jakobs hus deres synder.“—*Brev* 1, 1875.

Samles om klare profetiske sandheder—De sidste dages farer er over os, og i vort arbejde skal vi advare folk for den fare de er i. Lad ikke de højtidelige scener som profetien har åbenbaret være

urørte. Hvis vort folk er halvt opvågnede, hvis de forstår nærheden af begivenhederne skildret i Åbenbaringen, ville en reformation blive udrettet i vore menigheder, og mange flere ville tro budskabet.

Vi har ingen tid at spilde; Gud kalder på os for at vi skal vogte os mod sjæle, som dem, der må aflægge et regnskab. Fremskynd nye principper, og fyld op med den knivskarpe sandhed. Det vil være som et tveægget sværd. Men vær ikke for hurtig til at diskutere. Der vil blive stunder hvor vi må stå tavse og indse Guds frelse. Lad Daniel tale, lad Åbenbaringen tale, hvad der er sandt. Men fra hvilken side emnet end overbringes, opløft Jesus som håbets midtpunkt, „Davids rodkud og ætling, jeg er den strålende morgenstjerne.“—*Vidnesbyrd til prædikanter* s. 118. (1896)

På en frisk og indtryksfuld måde—Lad ikke undervisningen ske på en tør og abstrakt måde, hvilket har været undervisningsmetoden i alt for mange tilfælde, men bring Guds Ords sandheder på en frisk og virkningsfuld måde. . . . .

Åbenbaringsbogen må åbnes for folk. Mange kan have lært at den er en beseglet bog; men den er kun beseglet for dem som forkaster lys og sandhed. Den sandhed den indeholder må forkyndes, så folk kan få anledning til at berede sig for de begivenheder som snart skal komme for dagen. Den tredje engels budskab må overbringes som det eneste håb for en fortabt verdens frelse.—*Brev 87*, 1896.

[196]

Tre budskaber vigtige—Det tema som har størst betydning er den tredje engels budskab, der omfavner den første og anden engels budskaber. Alle bør forstå de sandheder disse budskaber indeholder og demonstrere dem i dagliglivet, for dette er essentielt for frelsen. Vi skal studere alvorligt, og under bøn, for at forstå disse store sandheder; og vor kraft til at lære og forstå, vil belastes til det yderste.—*Brev 97*, 1902.

Profetien er fundamentet for vor tro—Prædikanterne bør fremholde det troværdige profetiske ord som grundlaget for syvendedags-adventisternes tro. Profetierne i Daniels bog i Johannes' Åbenbaring bør studeres omhyggeligt, og i forbindelse dermed disse ord: „Se Guds Lam, som bærer alverdens synd!“

Det 24. kapitel i Mattæus' evangelium bliver vist mig gang på gang som noget alles opmærksomhed skal henledes til. Vi lever i den tid da forudsigelse i dette kapitel opfyldes. Lad vore prædikanter og lærere forklare disse profetier for dem som de underviser. Lad

dem i deres foredrag, udelade ting som er af mindre betydning, og fremholde de sandheder som vil være afgørende for sjæles skæbne.—*Evangeliets tjenere* s. 148 (n 106). (1915)

[197] **Sandheder der vedrører alle levende i dag**—Vi skal forkynde verden Åbenbaringens store og højtidelige sandheder. Disse sandheder komme ind i Guds menigheds mål og principper. En velsignelse skal lyses over dem som giver denne lysning en passende opmærksomhed. Velsignelsen er udlovet for at opmuntre til studiet af denne bog. Vi skal på ingen måder blive trætte af at se i den, fordi den tilsyneladende har mystiske symboler. Kristus kan give os forstand.

.....

Der bør gøres et nøjere og mere ihærdigt studie af åbenbaringen, og gøres en alvorligere præsentation af de sandheder den indeholder—sandheder som vedrører alle som lever i disse sidste dage.—*Manuskript* 105, 1902.

Et budskab til hele verden—Synet som Kristus overbragte til Johannes, overbringer Guds bud og troen på Jesus, skal endeligt forkyndes til alle nationer, folkeslag, og tungemål. Menighederne, fremstillet ved Babylon, er fremstillet som faldne fra deres åndelige oplysning for at blive en forfølgende kraft mod dem der holder Guds bud og har Jesu Kristi vidnesbyrd. Hos Johannes er denne forfølgende kraft vist med horn ligesom et lam, men taler ligesom en drage.—*Vidnesbyrd til prædikanter* s. 117. (1896)

Modtage menighedens respons—Bror ___'s møder var der stor tilslutning til, og folk lyttede til hans ord med fortryllet interesse; interessen fortsatte fra først til sidst. Med sin bibel i hans hånd, og baserede alle sine argumenter på Guds ord, opridsede Bror ___ Daniels og Åbenbaringens profetier for dem. Hans egne ord var få; han lader skriftstederne selv forklare sandheden for folk. Efter at have givet dem sandheden, ville Ældre ___ drage en anskuelse fra sin forsamling. „Nuvel,“ ville han sige, „dem som ser sandheden i det, som jeg siger, ræk jeres hænder op“; og som svar ræktes mange hænder op. Jeg kan dårligt genfortælle jer den interesse hans arbejde har skabt.—*Brev* 400, 1906.

[198] **Moderne indstilling over for den profetiske sandhed**—Ligesom tidligere blev den jævne forkyndelse af Guds ord mødt med spørgsmålet: „Har måske nogen af rådsherrerne troet på ham, eller nogen af farisæerne?“ Da man blev klar over, hvor vanskeligt

det var at gendrive de argumenter, som var baseret på de profetiske tidsperioder, var der mange, som formanede folk til ikke at granske profetierne; de tilføjede, at de profetiske bøger var forseglede og ikke skulle forstås. Tusinder af mennesker, som nærede ubetinget tillid til deres præster, ville ikke lytte til advarslen, og andre turde ikke tilstå, at de var blevet overbevist om sandheden, for de var bange for at blive „udelukket af synagogen“. Det budskab, som Gud havde givet for at prøve og rense menigheden, åbenbarede kun alt for tydeligt, at der var sørgeligt mange, som satte deres lid til verden og ikke til Kristus. De bånd, som bandt dem til jorden, var stærkere end de bånd, der bandt dem til Himmelen. De foretrak at lytte til den verdslige visdoms røst, og ignorerede det hjerteransagende sandhedens budskab.—*Den store strid* s. 380 (dk 338/ca. 316). (1888)

Fortrolig med enhver linie i den profetiske historie—De unge mænd som ønsker at hellige sig til forkyndergerningen eller som allerede har gjort det, bør sætte sig ind i enhver side af profetisk historie og i enhver undervisning som Kristus har givet.—*Evangeliets tjenere* s. 98 (n 71). (1915)

Større lys på profetierne—Større lys vil skinne på alle profetiens store sandheder, og de vil blive set med friske øjne og i stråleglans, fordi Retfærdighedens Sol klare stråler vil oplyse det hele.

Tror vi at vi kommer til kriserne, at vi lever i de sidste scener af jordens historie? Vil vi nu vågne op og udføre arbejdet som denne tid kræver, eller vil vi vente indtil de ting vi har præsenteret vil komme over os?—*Manuskript* 18, 1888.

Profetierne er allerede gjort tydelige—Herren ønsker at alle skal forstå Hans forudseende handlinger nu, lige nu, i den tid vi lever i nu. Der må ikke være lange diskussioner, præsentere nye teorier om de profetier som Gud allerede har gjort klare. Nu skal dette store værk, som tankerne ikke må ledes bort fra, være vor personlige sikkerhed i Guds øjne. Er vore fødder på tidsaldrenes klippe? Skjuler vi os selv i vort eneste tilflugtssted? Stormen kommer, ubarmhjertig i sit raseri. Er vi rede til at møde den? Er vi ét med Kristus ligesom Han er ét med Faderen? Er vi Guds arvinger og medarvinger sammen med Kristus? Arbejder vi i fællesskab med Kristus?—*Manuskript* 32a, 1896.

[199]

Lær Kristi lektier—Apostlen viderebringer en højtidelig opgave til enhver evangeliets tjener. Han bringer dem i orden for Gud og Herre Jesus Kristus, som skal dømme levende og døde, og forkynde Ordet, og de skal ikke være partiske, blot kun på grund af profetier og skrifternes argumenterende dele; men de største og vigtigste lektier som skal gives os er dem vi har fået af Jesus Kristus selv.—*Manuskript* 13, 1888.

Holde os tilbage uden at fordunkle sandheden

Den stærkeste føde er ikke for børn—Lad sandheden bringes frem sådan som den er i Jesus, linie for linie, forskrift for forskrift, lidt her og lidt der. Tal om Guds kærlighed i ord der er nemme at forstå. Bibelsandheden, overbragt i Jesu ydmyghed og kærlighed, vil have en sigende indflydelse på manges sind.

[200] Mange sjæle hungrer efter livets brød. Deres råb er: „Giv mig brød; giv mig ikke en sten. Det er brød jeg mangler.“ Giv disse fortabte og hungrende sjæle føde. Lad vore prædikanter have i tanke, at den stærkeste mad ikke gives til børn, som ikke kender sandhedens første grundsætninger, sådan som vi tror dem. Til enhver tid har Herren haft et særligt budskab til folk for den tid; sådan har vi et budskab til folk i denne tid. Men når vi har så mange ting at sige til dem, kan vi tvinges til at tilbageholde noget af det for en tid, fordi folk ikke er parat til at modtage det nu.—*Review and Herald*, 14. okt. 1902.

Bered jorden før frøene lægges i—Tro ikke at det er din pligt i en virksomhed på et nyt sted at straks sige til folket: Vi er syvendeds-advantister; vi tror at den syvende dag er sabbat, vi tror at sjælen ikke er udødelig. Dette vil ofte bygge en mægtig skranke mellem dig og dem du ønsker at nå. Når anledning gives, så tal til dem om lærdomspunkter som I kan enes om. Dvæl ved nødvendigheden af praktisk gudsfrygt. Giv dem bevis på at du er en kristen, som ønsker fred og at du elsker deres sjæle. Lad dem forstå at du er samvittighedsfuld. Derved vil du vinde deres tillid og der vil blive tid nok til at tale om læresætninger. Vind hjertet og bered jordbunden og så derefter sæden, idet du på en kærlig måde fremholder sandheden som den er i Jesus.—*Evangeliets tjenere* s. 119, 120 (n 86). (1915)

Pas på at tilhørerne ikke lukker ørerne—Sidste nat da jeg sov, var det som om jeg var til et møde med mine brødre, og lyttede til én der talte som med autoritet. Han sagde: „Mange sjæle, som er virkelig uvidende om de sandheder de får præsenteret for sig, vil deltage ved dette møde. De vil lytte og blive interesseret, fordi Kristus drager dem. Samvittigheden fortæller dem at de hører rigtigt, for bibelen er grundlaget. Der er brug for den allerstørste omsorg når der arbejdes med disse sjæle.

[201]

Pres ikke disse folk fra begyndelsen med vor tros mest ubehagelige træk, for at I ikke skal lukke deres ører. Disse ting kommer som en ny åbenbaring. Lad sådanne dele af sandheden komme til dem så de kan fatte det og vurdere. Skønt det virker fremmed og nyt, vil mange indse det med glæde og se det i nyt lys som spredt ud over Guds ord. Blev sandheden derimod overbragt i en så stor målestok at de ikke kunne tage i mod den, ville nogle gå bort, og aldrig komme igen. Og mere end dette, de ville give forkert billede af sandheden.—*Generalkonferensen Bulletin*, 25. feb. 1895.

Lidt her og lidt der—Dem som er blevet oplært i sandheden ved forskrift og eksempel, bør vise et stort hensyn mod andre, som ikke har haft nogen kendskab til skrifterne uden den inspiration prædikanter og menighedsmedlemmer har givet, og har fået traditioner og fabler som bibelsandhed. De overraskes når sandheden fremstilles; det er som en ny åbenbaring for dem, og de kan ikke bære at have hele sandheden, i hele sin storslåethed for sig på én gang. Alt er nyt og fremmed og ligner slet ikke det som de har hørt fra deres prædikanter, og for det meste vil de tro hvad prædikanter har fortalt dem, at syvende-dags adventister er hedninge og tror ikke bibelen. Lad sandheden blive fremstillet, som den er i Jesus, linie for linie, forskrift for forskrift, lidt her og lidt der.—*Manuskript 95*, 1894.

Tag ét punkt ad gangen—Guds ords lærere skal ikke tilbageholde et eneste af Guds råd, så folk ikke skal være uvidende om deres pligt og ikke forstå hvad Guds vilje er med dem, og snuble og falde i fordærv. Men så længe sandhedens lærer er fremstiller evangeliet pålideligt, så lad ham aldrig hælde en masse ud, som han ikke forstår, fordi det er nyt for dem og svært at forstå. Tag ét punkt ad gangen, og gør dette ene punkt tydeligt, tal langsomt og med klar stemme. Tal på en sådan måde, at folk kan se forholdet er mellem det ene punkt og de andre vitalt betydningsfulde sandheder. .... Det vil

[202]

være vanskeligt at skabe fordomme hos dem, der søger sandheden som en skjult rigdom, hvis taleren skjuler sig selv i Kristus; for så vil han åbenbare Kristus, og ikke sig selv.—*Manuskript* 39, 1895.

Dvæl ved bekræftende sandheder—Dvæl ikke ved de negative tvivlsspørgsmål der dukker op, men læg jer bekræftende sandheder på sinde, og befæst dem med megen studium og alvorlig bøn, og hjertehelligelse. Hold jeres lamper ordentlige og brændende; og lad klare stråler skinne frem, så mennesker, der ser jeres gode gerning, kan ledes til at forherlige jeres Fader som er i Himlen.

Den Store Lærer har hele sandhedens oversigtskort i sin hånd, men han lukkede det ikke helt op for sine disciple. Han åbnede kun de emner op for dem, som var nødvendige for deres vej frem mod himlen. Der var mange ting om hans visdom, han var tavs om. Ligesom Kristus tilbageholdt mange ting fra sine første disciple, vidende at det var umuligt for dem at forstå dem, på samme måde tilbageholder ham mange ting fra os i dag, vidende om vor fatteevne.—*Review and Herald*, 23.april 1908.

[203]

Planer om sandheds-undervisning

Kristi lignelser og symboler—Vi bør forsøge at følge Kristi eksempel nøjere, den store Hyrde, idet han arbejdede med sin lille gruppe af disciple, og sammen med dem og med folk studerede det Gamle Testaments skrifter. Hans virksomme embedsførelse bestod ikke kun i at prædike, men også i at uddanne folket. I det han passerede igennem landsbyerne, kom han i personlig kontakt med folk i deres hjem, underviste og tjente efter deres fornødenheder. Folkeskarerne, som fulgte ham, blev større, når han kom til at gunstigt sted. Så benyttede han anledningen til at tale til dem og forenkle sine prædikener ved brug af lignelser og symboler.—*Brev* 192, 1906.

Anvend illustrerende oversigter—I har gransket meget i hvordan sandheden gøres interessant, og de illustrationer I har lavet er fuldstændig i overensstemmelse med arbejdet der skal fremføres. Disse kort er forbilledlige for folk. I har lagt et stort arbejde i at udarbejde disse bemærkelsesværdige illustrationer. Og de har en markant virkning, når de i sandhedens forsvar, vises for folk. Herren bruger dem til at indprente sindene. Jeg har fået klar og udtrykkelig belæring om at illustrerende kort skal bruges i sandhedsudbredelsen.

Og disse illustrationer bør gøres endnu mere virkningsfulde ved ord, der viser vigtigheden af lydighed.—*Brev* 51, 1902.

Profetier læres ved enkle, billige kort—Brugen af kort er den mest effektive måde at forklare profetierne på, med hensyn til fortiden, nutiden og fremtiden. Men vi skal gøre vort arbejde så enkelt og billigt så muligt. Sandheden skal forklares i sin enkelhed. Vi skal under ingen omstændigheder følge eksemplet i ydre opvisninger som verden sætter.—*Manuskript* 42, 1905. [204]

God brug af passende planer—Ældre S gør en indsats i Oakland nu. .... Han har rejst sit telt på et centralt sted og har sikret sig god akustik, bedre end vi kunne forvente.

Bror S er en klog evangelist. Han taler med et barns enfoldighed. Han bringer aldrig tågetale ind i sine prædikener. Han prædiker direkte fra Ordet, lader Ordet tale til alle klasser. Han stærke argumentation er det gamle og det nye testaments ord. Han søger ikke efter ord der blot vil indprente folk med hans lærdom, men han bestræber sig på at lade Guds ord tale direkte til dem, med klar og tydelig udtalelse. Hvis nogen afviser budskabet, må de afvise Ordet selv.

Bror S dvæler især ved profetierne i Daniels bog og Åbenbaringen. Han har gjort meget ud af fremstillingerne af dyrene i disse bøger. Disse dyr er fremstillet af papmaché, og ved god opfindsomhed, kan de komme frem for forsamlingen på rette tidspunkt. På den måde holder han folks opmærksomhed, medens han taler sandheden til dem. Ved denne indsats vil hundredevis blive ledt til en bedre bibelforståelse, end de nogensinde har haft før, og tror på at der vil ske mange omvendelser.—*Brev* 326, 1906.

Et sundt pædagogisk princip—Ældre S' medarbejdere minde mig om arbejdsindsatsen i 1842 til 1844. Han bruger bibelen, og bibelen alene, for at bevise sandhedsværdien i hans argumenter. Han viser et tydeligt „Så siger Herren.“ Hvis nogen modsætter sig hans ord, tydeliggør han at de ikke har deres kamp med ham.

Han har store livagtige fremstillinger af dyrene og symbolerne i Daniel og Åbenbaringen, og disse bringes frem på rette tid for at illustrere hans kommentarer. Ikke et uforsigtigt eller unødigt ord slipper ud af hans læber. Han taler med magt og højtideligt. Mange af hans tilhørere har aldrig før hørt prædikener af så alvorlig art. De [205]

udviser ingen overfladiskhed, men en højtidelig æresfrygt synes at hvile over dem.—*Brev 350*, 1906.

Katolikker tiltrækkes af symboler—Ældre S vækker en god interesse ved hans møder. Folk fra alle klasser kommer for at høre, og for at se de livagtige figurer han har af Åbenbaringens dyr. Rigtig mange katolikker kommer for at høre ham.—*Brev 352*, 1906.

Metoder til det afsluttende arbejde—Jeg er fornøjet ved den måde som vor bror (Ældre S) har brugt sin begavelse og taktfølelse på. Han fremskaffer passende illustrationer til de emner han bringer—fremstillinger som er overbevisende. Sådanne metoder vil blive brugt mere og mere i det afsluttende arbejde.—*Manuskript 105*, 1906.

Unge mænd studerer hvordan symbolsandhederne fremstilles—Herren har arbejdet med Ældre S, lært ham hvordan folk skal have dette sidste advarselsbudskab. Hans metode at fremstille Bibelens ord, beviser sandheden for denne tid, og hans brug af symbolerne i Åbenbaringen og Daniel er virkningsfulde. Lad de unge mænd lære for deres liv, hvad sandhed er, og hvordan den skal fremstilles. Vi lever i de sidste dage af den store kamp; sandheden alene vil sikre os i denne trængselstid. Vejen bør beredes for ældre S for at han kan give budskabet, og vore unge mænd bør deltage i hans aftensmøder.—*Brev 349*, 1906.

[206] **Arbejdere skal lægge snedige planer**—Lad Guds arbejdere vise taktfølelse og talent, og lægge snedige planer for at viderebringe dem lyset, som er nær ved, og til dem som langt borte. ... Tid er gået tabt, gyldne anledninger er ikke blevet udnyttet, fordi mænd har manglet klar, åndeligt øjesyn, og ikke har været kloge nok til at finde midler og veje hvorved de kan lægge beslag på området, før fjenden har gjort sin indtog.—*Review and Herald*, 24. marts, 1896.

Planer til at undervise, ikke underholde—Ved brugen af vægkort, symboler og forskellige slags illustrationer kan prædikanten gøre sandheden meget klar og letfattelig. Alt sådant er nyttigt og i overensstemmelse med Guds ord; men når prædikanten i sin virksomhed bruger så mange penge, at andre ikke kan få tilstrækkelige midler fra samfundets kasse til at opholde sig på feltet, da virker han ikke i harmoni med Guds plan.

Virksomheden i de større byer bør drives i overensstemmelse med Kristi undervisning og ikke efter nogen scenisk fremstil-

lingskunst. Det er ikke en teatralisk opførelse, som forherliger Gud, tværtimod, det er en fremstilling af sandheden i Kristi kærligheds kraft.—*Vidnesbyrdene* bd. 9, s. 142. (1909)

Historier, anekdoter, spøg og skæmt*

En ambassadør for Kristus—Den evangelieprædikant som arbejder sammen med Gud, vil dagligt lære i Kristi skole. .... Ingen lette, spøgende ord, vil falde fra hans læber; for er han ikke en Kristi ambassadør for Kristus, der frembærer et guddommeligt budskab for fortabte sjæle? Al spøg og skæmt, al letsindighed og ubetydeligheder er smertefuldt for den Kristi korsbærende discipel. Han er betyngtet af den byrde han nærer for sjæle. Hans hjerte er hele tiden draget i bøn til Gud, efter hans nådegave, så han kan være en pålidelig forvalter. Han beder om at blive holdt ren og hellig, og nægter så at falde upåagtet i fristelse.

[207]

Han giver agt på formaningen: „Men ligesom han, der kaldte jer, er hellig, således skal også I være hellige i al jeres færd, thi der står skrevet: „I skal være hellige; thi jeg er hellig.“ .... Ved at holde sig tæt til sin Mester får han ordene fra ham, han giver folk. Løfte som Kristi løfter, elske som Kristus elsker, arbejde som Kristus arbejder, han går omkring og gør godt. Han prøver med alle sine kræfter at han ved forskrift og eksempel må lede andre til et renere, helligere og ædlere liv.—*Review and Herald*, 21.jan 1902.

Efterlad et højtideligt indtryk—Prædikanter skal ikke forkyn- de menneskers anskuelse, ikke fortælle anekdoter, vise teateragtige skuespil, ikke udstille selvet; men de skal forkynde Ordet, som om de var i nærheden af Gud og Herre Jesus Kristus. Lad dem ikke bringe letsindighed ind i prædikantgerningen, men lad dem prædike Ordet på en måde der efterlader det højtideligste indtryk hos tilhørerne.—*Review and Herald*, 28.sep. 1897.

Indprent fremmede med sandhedens karakter—Det er Guds vilje at alle dele af hans tjene skal føres på en ordentlig og passende måde, som vil indprente de fremmede som er til stede, såvel som dem der kommer regelmæssigt, med sandhedens ophøjede og forædlende karakter og dens kraft til at rense hjertet.

I sit forsyn indprenter Gud, mennesker til at deltage ved vore lejr møder og gudstjenester. Nogle kommer af nysgerrighed, andre

* Se også side 640-644: „Undgå spøg og skæmt.“

[208] for at kritisere eller latterliggøre. Ofte er de overbevist om synd. Ord sagt i kærlighed gør et varigt indtryk på dem. Hvor omhyggeligt bør disse møder da ikke gennemføres. Det der bliver sagt bør være myndigt, så Helligånden kan gøre aftryk på tankerne. Den taler som er styret af Guds Ånd har en hellig værdighed, og hans ord er en smag af liv til liv. Lad der ikke indføres upassende illustrationer eller anekdoter i prædikerne. Lad de talte ord være til opbyggelse for tilhørerne.—*Brev* 19, 1901.

Kristi illustrationer bruges—Hans [Kristi] nådebudskab lød forskelligt for at kunne nå ud til hans tilhørere. Han „skulle vide at styrke de trætte med ord“; thi Hans ord var livsalige, for at han på den mest tillokkende måde kunne lede mennesker til sandhedens skatkammer. Han havde indfølelse til at møde de forud indtagne sjæle og overraske dem med billedtale, som fangede deres opmærksomhed.

Ved fantasiens hjælp nåede han ind til hjertet. Hans eksempler stammede fra dagliglivets begivenheder, og skønt de var ganske enkle, ejede de en vidunderlig dyb betydning. Fuglene i luften, liljerne på marken, hyrden, sæden og fårene, med disse emner skildrede Kristus den udødelige sandhed, og sidenhen, når hans tilhørere tilfældigvis mødte noget af dette i naturen, huskede de på hans ord. De billeder, Kristus brugte, gentog bestandig hans lære.—*Den store mester* s. 254 (dk 164). (1898)

[209] **Forklejn budskabet**—Vi ønsker ikke at miste denne missions særlige hellighed, med at tjene folk i ord og lære. Det er Prædikantens opgave at sige sandhedens ord til folk, højtidelig, hellig sandhed. Nogle har for vane at lægge anekdoter ind i deres prædikener, som har tendens til at fornøje og bortlede tilhørernes tanker for det hellige ord, som de arbejder med. Sådanne burde tænke over at de giver Herrens ord til folk. For mange illustrationer har ikke en rigtig indflydelse; de formindsker den hellige værdighed, som altid bør fastholdes når Guds Ord fremholdes for folk.—*Review and Herald*, 22.febr. 1887.

Meget grov foder—Der er mennesker der står bag talerstolen som hyrder, vedkender at give flokken føde, når fåret sulter efter livets brød. Der er langtrukne prædikener, der i udpræget grad er lagt på andre historier; men tilhørernes hjerter er ikke berørt. Nogles følelser kan være rørt, de kan fælde nogle få tårer, men deres

hjerter er ikke brudte. Herren Jesus har været til stede, da de fik overbragt det der kaldes prædikener, men deres ord var fattige på himlens dug og regn. De beviser at de salvede der er beskrevet af Zakarias (se kapitel 4) ikke har tjent for dem, så de kan tjene andre. Når de salvede tømmer dem selv gennem de gyldne rør, flyder den gyldne olie ud af dem selv til de gyldne skåle, for at flyde videre til lamperne, menighederne. Dette er arbejdet for enhver sand helliget tjener fra den levende Gud. Herren Gud fra himlen kan ikke bifalde meget af det der er bragt fra talerstolen fra dem, der bekendende taler Herrens ord. De indskærper ikke tanker der vil blive til en velsignelse for dem der lytter. Der er sat en tarvelig, meget tarvelig føde foran folk.—*Vidnesbyrd til prædikanter* s. 336, 337. (1896)

Fremmed ild—Formålet med jeres præstegerning er ikke at underholde. Det er ikke kun at give informationer, ikke kun at overbevise forstanden. Forkyndelsen af ordet bør appellere til forstanden og bibringe kundskab, men det omfatter mere end dette. Prædikantens hjerte må nå tilhørernes hjerter. Nogle har fået en forkynderstil der ikke har en rigtig indflydelse. . . .

[210]

Prædikanten bruger fremmed ild når han blander historieberetninger ind i hans prædikener. . . . I møder mennesker af alle slags sindelag, og når du behandler det Hellige Ord, må du udvise alvorlighed, respekt og ærbødighed. Giv ikke indtryk af at du er en billig og overfladisk taler. Lug alle historieberetningerne ud af dine prædikener. Forkynd Ordet. Du vil have flere neg at bringe Mesteren hvis du hele tiden havde forkyndt Ordet. Du forstår kun lidt af sjælens store behov og længsel. Nogle kæmper med tvivl, næsten i fortvivlelse, næsten håbløst. . . .

Gud er krænket når Hans repræsentanter fornædler sig til at bruge billige og spøgende ord. Sandhedens sag er vanæret. Mennesker bedømmer hele personen de hører på, og sandhedens fjender vil få det meste ud af hans fejl.—*Brev* 61, 1896.

Hungre efter livets brød—Hold dine historier for dig selv. Folk er ikke sjælshungrende efter dette, men de ønsker livets brød, det ord der lever og forbliver for evigt. Hvad er rajgræs over for hveden?—*Brev*. 61, 1896.

Må overbevise de tabte på grund af billig nonsens—Efter at der er blevet gjort et godt arbejde, er dem som er blevet vækket til en fornemmelse for synd, blive oplært i at gribe fat i Herrens arm. Men

[211] hvis de gode indtryk der er givet, ikke følges op af sande, alvorlige anstrengelser, vil der ikke kunne udrettes noget godt for stedse. Resultatet kan være meget anderledes, om et ønske om underholdning ikke splitter tankerne fra at betragte de alvorlige sager. . . .

Underholdning skal ikke indvæves i Skriftens undervisning. Sker dette, mister tilhørerne, der er underholdt af nogle billigt nonsens, deres byrde for at blive overbevist. Anledningerne går forbi, og ingen drages af kærlighedens snore til frelseren.—*Manuskript* 83, 1901.

Fri af billig og tarvelige udtryk—Sandhedens budskaber skal holdes helt fri fra billige og tarvelige ord fra menneskers påfund. Derved vil disse tilhørernes hjerter få kraftfulde indtryk, eller den billige og tarvelige udtryk vil give dem indflydelse. Prædikanter skal være Guds talerør, og de må udrydde alle udtryk fra deres tale som er billige og tarvelige. Lad dem være omhyggelige så de ikke under deres prædikener vanærer Gud ved at skabe latter.

Vort budskab er højtideligt og helligt, og vi må våge og bede. Ordene der bliver sagt må være af en sådan karakter at Gud, gennem dem, kan gøre indtryk i hjerte og sind. Lad evangeliets tjenere blive helliget ved sandheden.—*Brev* 356, 1906.

Falske prøver og menneskegjorte normer.

Undervis i grundlæggende sandheder—Dem som vil arbejde i ord og lære, bør være fast funderede i sandheden før de bemyndiges til at gå ud i marken og lære andre. Sandheden må bringes, ren og uforfalsket til folk.

[212] Det er den tredje engels budskab som frembærer den sande prøve til folk. Satan vil lede mennesker til at lave falske fremstillinger, og derved søge at skjule værdien af sandhedens budskab, og sætte det ud af kraft.

Guds bud, som næsten har været helt universelt, bliver ugyldiggjort, er den prøvende sandhed for denne tid. . . . Tiden kommer hvor alle dem som dyrker Gud vil skille sig ud ved dette tegn. De vil kendes som Guds tjenere, ved dette mørke på deres alliance med himlen. Men alle menneskegjorte prøver vil splitte sindet fra de store og vigtige læresætninger der udgør den nærværende sandhed.

Det er Satans ønske og plan at bringe dem ind blandt os som vil gå til store yderligheder—snæversynede mennesker, som er kriti-

ske og skarpe, og meget stædige på deres egne opfattelser af hvad sandhed er. De vil være strenge, og vil søge at gennemtvinge strenge pligter, og gå langt i sager af mindre betydning, medens de for-sømmer de tungere sager i loven—Guds dom, barmhjertighed og kærlighed. På grund af arbejdet fra nogle få personer af denne klasse, vil alle sabbatsholdere betragtes som fanatiske og farisæiske. Sandhedens arbejde vil, på grund af disse gerninger, blive betragtet som opmærksomhed uværdig.

Gud har et særligt arbejde at gøre for erfarne mennesker at gøre. De skal vogte Guds sag. De skal se at Guds arbejde ikke er betroet mennesker, som føler det som deres privilegium at handle efter deres egen selvstændige bedømmelse, og forkynde hvad de behager, og ikke stå til ansvar for nogen for deres undervisning eller arbejde. Lader vi denne selvtilstrækkelighed herske i vor midte, vil der ikke være overensstemmende handlinger, ingen enighed i ånden, ingen sikkerhed for arbejde, og ingen sund vækst i arbejde. Der vil være falske lærere, onde medarbejdere som ved indsmigrende fejl, vil drage sjæle bort fra sandheden. Kristus bad om at Hans efterfølgere måtte blive eet ligesom Han og Faderen var eet. Dem som ønsker at se denne bøn besvaret, bør søge at svække den mindste tendens til deling, og prøve at fastholde enighedens ånd og kærlighed blandt brødre.—*Review and Herald*, 29. maj 1888.

[213]

Små fabler er ikke et halmstrå værd—Vi skal ikke give kaldet til dem, som har modtaget sandheden og forstår den, til hvem det er blevet gentaget igen og igen, til nogen tror han må bringe noget oprindeligt ind. Han bringer små fabler ind, som ikke er et halmstrå værd. Dette bringer han ind som prøver Gud har givet, selvom det er Satan som har oprettet dem, for at adsprede tankerne fra de sande prøver Gud har givet.—Generalkonferensen Bulletin, 16. april 1901.

Nye og fremmede menneskelige prøver—Ingen skal lægge sandheden for tortur, ved at sætte en magtfuldt, mystisk konstruktion på Ordet. Derved er nogle i fare for at vende Guds sandhed til en løgn. Der er dem som i deres hjerter behøver at den guddommelige Ånds berøring. Så vil budskabet for denne tid være deres byrde. De vil ikke søge efter menneskelige prøver, for noget nyt og fremmed. Det fjerde buds sabbat er prøven for denne tid, og alle som er i forbindelse med dette store erindringsmærke skal holdes frem for folk.—*Manuskript* 82, 1894.

[214]

Fri for menneskers antagelser—Guds værk er et stort værk. Der er brug for kloge mænd, til at holde Bibelens grundsætninger fri fra det mindste verdslighed. Enhver medarbejder skal prøves. Paulus omtaler dem som træ, hø og halm til fundamentet. Dette repræsenterer dem, som der bringer det ind i sandheden, men som ikke er sandhed, det er endog deres egne antagelser og påfund. Hvis disse sjæle skal frelses, vil det være ved ild, fordi de med god samvittighed troede at de arbejdede i harmoni med Ordet. De vil blot være som brænde der samles sammen for at blive brændt. Det arbejde som burde have været rent, ophøjet og ædelt, er blevet opblandet med vildfarelser mennesker har bragt ind. Derved er sandhedens skønhed blevet ødelagt. Intet står ubesmittet frem af selviskhed. Opblandingen af disse falsknerier med Guds værk, gør at det som burde stå klart og tydeligt frem for verden, i sin praksis udgør et rod af uforenelige principper.—*Brev 3*, 1901.

Forkynd ordet—Jeg har nogle ord at sige til unge mennesker som har lært sandheden. I kan have opfindsomme tanker. I kan være ligeså dygtige som de jødiske lærere til at tage nye teorier op; men Kristus sagde til dem: „Thi fra hjertet udgår onde tanker, mord, ægteskabsbrud, utugt, tyveri, falsk vidnesbyrd og bespottelser.“ Matt. 15,9. For folk frembragte de traditioner, antagelser og fabler af alle slags. De former og ceremonier de indskærpede gjorde det helt umuligt for folk at vide hvorvidt de holdt Guds Ord eller fulgte menneskers traditioner.

Satan er godt tilfreds når han derved kan forvirre sindet. Lad ikke prædikanter forkynde deres egne formodninger. Lad dem søge skrifterne alvorligt, med en højtidelig erkendelse af at hvis de for doktrinerne lærer ting som ikke står i Guds ord, vil de være som dem der står repræsenteret i det sidste kapitel i Åbenbaringen.

[215]

Lad dem som fristes til at give efter for fantasifulde og indbildte doktriner bore dybt ned i den himmelske sandheds miner, og sikre sig rigdomme som betyder evigt liv for den der modtager det. De vil sikres dyrebare rigdomme, som studerer Guds ord med alvor, for himmelske engle vil rette søgningen til.—*Manuskript 82*, 1894.

Når mennesker væver med menneskelige tråde—Når mennesker begynder at væve menneskelige tråde ind for at give nettet et mønster, har Herren ikke travlt. Han venter indtil mennesker skal

lægge deres egne menneskelige påfund ned, og vil acceptere Herrens vej og Herrens vilje.—*Brev* 181, 1901.

Danne en verden af et atom—Oh, hvor mange kunne ikke gøre et ædelt arbejde i selvfornægtelse og selvopofrelse, som er optaget i livets små ting! De er blinde og kan ikke gå langt væk. De danner en verden fra et atom og et atom af en verden. De er kommet i lavvande, fordi de ikke viderebringer andre livets vande.—*Manuskript* 173, 1898.

Budskab svækkes af mennesker med een tanke—Der var dyrebare talenter i menigheden i _____, men Gud kunne ikke bruge disse brødre, før de var omvendte. Der var nogle som havde evner til at hjælpe menigheden, men som først manglede at bringe deres egne hjerter i orden. Nogle havde bragt disse falske kriterier ind, og har gjort deres egne ideer og forestillinger til et kriterium, ophøjet sager af lille betydning til kriteriet for kristent fællesskab, og bundet tunge byrder på andre. Således er en kritisk ånd, kværuleren og splid kommet ind, som har været til stor skade for menigheden. Det indtryk ikke-troende får er at sabbathholdende adventister var afsæt for fanatisme og yderligheder, og at deres specielle tro gør dem uvenlige, uhøflige, og med virkelig ukristen karakter. Derved har nogle få ekstremisters optræden forhindret sandhedens indflydelse at nå folk. Nogle gjorde klæde-spørgsmålet til det vigtigste, kritiske klædningsartikler andre bærer, og står på spring til at fordømme enhver som ikke møder deres tanker helt og fuldt. Nogle få fordømmende billeder, fortæller at de er forbudt ved det andet bud, og at enhver ting af den slags skal udslettes.

Disse mennesker med een tanke ser intet andet end at presse een ting frem, som viser sig for dem. For år tilbage skulle vi imødekomme denne ånd og dette arbejde. Mennesker stod op og hævde at være sendt med et budskab der fordømte afbildninger, og talte for at alt som lignede dette skulle udslettes. De gik så langt som at fordømme pil (clocks) som havde figurer, eller „billeder,“ af dem. . . .

Nogle få i _____ var gået så langt som at brænde billeder de var i besiddelse af, endog ødelægge noget der lignede deres venner. Skønt vi ikke havde sympati for disse fanatiske bevægelser, anviste vi at dem, som havde brændt deres billeder ikke skulle bekoste at få dem erstattet. Hvis de havde handlet i god tro, ville det være godt nok som sagen var. Men de burde ikke kræve af andre at gøre som de

havde gjort. De burde ikke driste sig til at være deres brødre og søstres samvittighed.—*Historiske skildringer*, s. 211, 212. (1886)

8—Forkynde de særlige sandheder

[217]

Bebude genkomsten

Opvække folk til beredelse—Vi lever i slutningen af denne jords historie. . . . Profetier opfyldes. Snart vil Kristus komme med kraft og megen herlighed. Vi har ingen tid at miste. Lad budskabet lyde ud med alvorlige advarselsord.

Vi må overbevise mennesker overalt om at angre sig og fly fra den kommende vrede. De har sjæle at frelse eller at miste. Ingen ligegyldighed må være over denne sag. Herren kalder på medarbejdere som er fyldt med et alvorligt og besluttet fortsæt. Fortæl folk at være parate i tide og utide. Gå ud med livets ord på dine læber og fortæl mænd og kvinder at alle tings ende er nær.

Lad os holde vore sjæle i Guds kærlighed. Advarselstenen må gives. Sandheden må ikke svinde bort fra vore læber. Vi må opvække folk til direkte anger, for vi ved kun lidt af hvad venter os. Som aldrig før er min tro så stærk at vi lever i den sidste resttid. Lad enhver lærer komme med en åben dør for alle, som vil komme til Jesus og angre deres synder.—*Brev 105*, 1903.

Proklamer dette i alle lande—Jeg er blevet instrueret til at vise advarselsordene, til vore brødre og søstre, som er i fare for at miste synet for denne tids særlige arbejde. .... I alle lande skal vi forkynde Kristi andet komme, i det sprog åbenbareren proklamerer: „Se, i skyerne kommer han og alles øjne skal se ham.“—*Vidnesbyrdene* bd. 8, s. 116. (1904)

[218]

Tiden er kommet, for budskabet om Kristi snare komme skal lyse overalt i verden.—*Vidnesbyrdene* bd. 9, s. 24. (1909)

Budskabet „Herren kommer.“—Herren kommer. Opløft jeres hænder og glæd jer. Oh, vi vil tro at dem som hører de glædelige nyheder, som hævder at elske Jesus, vil fyldes med uudsigelig glæde og fuld af herlighed. Dette er gode og glædelige nyheder som bør opildne enhver sjæl, som bør gentages i vore hjem, og fortælles til

dem som vi møder på gaden. Hvilke mere glædelige nyheder kan gives! . . . . .

Den sande vagtmands stemme behøver at blive hørt ud over hele rækken: „Morgnen kommer, og også natten.“ Basunen må have en bestemt lyd, for vi er på den store dag for Herrens beredelse.—*Brev* 55, 1886.

Ingen tid at miste—Stød et alarmssignal ud over landet. Fortæl folk at Herrens dag er nær, og kommer meget hurtigt. Lad ingen stå uden advarsel. Vi kunne være i de stakkels sjæle sted, som er i vildfarelse. Ifølge den sandhed vi har modtaget frem for andre, står vi i gæld for at viderebringe det samme til dem.

Vi har ingen tid at miste. Mørkets kræfter arbejder med intens energi, og med listetrin går Satan frem for at tage dem, som sover nu, ligesom en ulv tager sit bytte. Nu har vi advarsler som vi kan give, nu har vi et arbejde at gøre, men snart vil det være vanskeligere end vi kan forestille os. . . . .

[219] Herrens komme er nærmere end vi først troede. Den store strid nærmer sig sin ende. Enhver efterretning om ulykker på havet eller land er et vidnesbyrd om at alle tings ende er nær. Krige og krigsrøster erklærer det. Er det ikke der hvor en kristen, hvis puls slår med hurtige slag, idet han forventer de store begivenheder der åbner sig for os?

Herren kommer. Vi hører fodtrinene af en Gud der nærmer sig, idet Han kommer at straffe verden for dens uretfærdighed. Vi skal berede vejen for Ham, ved at gøre vor del og gøre et folk rede for denne store dag.—*Review and Herald*, 12.nov. 1914.

Levende kraft må følge budskabet—Levende kraft må følge med budskabet om Kristi anden tilsynekomst. Vi må ikke hvile før vi ser mange sjæle omvendte til det velsignede håb om Herrens genkomst. På apostlenes dage vendte de budskabet, som de frembar som et virkeligt arbejde, fra afguder til at tjene den levende Gud. Det arbejde der skal gøres i dag er ligeså virkeligt, og sandheden er lige så megen sandhed; vi skal kun give budskabet med så megen mere alvor, idet Herrens komme nærmer sig. Budskabet for denne tid er tydeligt, enkelt og af dybeste vigtighed. Vi må handle som mænd og kvinder der tror på det. Vent, våg, arbejd, bed, advar verden—det er vort arbejde. . . . .

Hele himlen er i oprør, involveret i beredelse for Guds hævn dag, dagen for Zions udfrielse. Tidspunktet for at tøve er næsten til ende. Pilgrimme og fremmede som så længe har søgt efter et bedre land er næsten hjemme. Jeg føler det som om jeg må råbe højt: Hjemad igen! Vi nærmer os hurtigt tiden hvor Kristus vil komme og samle Sine genløste til Sig.—*Review and Herald*, 13. nov. 1913.

Alle prædikener i lyset af Kristi genkomst—Profetiens sandheder er bundet sammen, og idet vi studerer dem, danner de en smuk af praktisk kristen sandhed. Alle de prædikener som vi giver skal tydeligt åbenbare at vi venter, arbejder og beder for Guds Søns komme. Hans komme er vort håb. Dette håb skal bindes op i alle vore ord og gerninger, med alle dem vi omgås og har forbindelse med.—*Brev* 150, 1902.

[220]

Nøglen til historien—En forståelse for håbet på Kristi andet komme er nøglen der låser op for hele historien der opfølger og forklarer fremtidige lektier.—*Brev* 218, 1906.

Virkningen af at forkynde genkomsten—Menneskesønnens andet komme skal være det forunderlige tema der holdes frem for folk. Her er et emne der ikke bør lades ude af vore prædikener. Evige realiteter må holdes frem for tankesindets øje, og verdens attraktioner vil vise sig som de er: helt nyttesløse som intethed. Hvad skal vi gøre med verdens forfængelighed, dens ros, dens rigdomme dens ære eller dens nydelser?

Vi er pilgrimme og fremmede som venter, håber og beder for det velsignede håb, vor Herre og Frelser Jesu Kristi tilsynekomst. Hvis vi tror dette og bringer dette ind i vort praktiske liv, hvilken handlekraft vil denne tro og dette håb ikke indgyde; hvilken inderlig kærlighed for hinanden, hvilket påpasseligt helligt liv for Guds ære; og i vor respekt for lønnens gengæld, hvilke klare grænser vil der ikke vise sig mellem os og verden.—*Manuskript* 39, 1893.

Hold det frem for folk—Sandheden at Kristus kommer bør holdes frem for alle mennesker.—*Brev* 131, 1900.

En formaning mod at sætte bestemte tider—Tider og tidspunkter har Gud lagt i Sin egen magt. Og hvorfor har Gud ikke givet os denne kundskab?—Fordi vi ikke gør den rette brug af den, som Han gjorde. Havde vore folk denne kundskab vil det føre til en tilstand af tingene der vil resultere i at Guds arbejde forhales meget. Arbejdet med at berede et folk til at stå på den store kommende

[221]

dag, vil også forhales. Vi skal ikke lægge beslag på spekulationer om tider og tidspunkter som Gud ikke har afsløret. Jesus har fortalt Sine disciple at „våge“, men ikke på et bestemt tidspunkt. Hans efterfølgere skal være i deres position som dem der lytter efter ordre fra Kaptajnen; de skal våge, vente, bede og arbejde idet de nærmer sig tidspunktet for Herrens komme; men ingen vil være i stand til at forudsige det præcise tidspunkt hvor når det tidspunkt vil komme; for „ingen kender dagen eller timen“. Du vil ikke være i stand til at sige at Han vil komme inden for et, to eller fem år, du skal heller ikke lægge Hans genkomst fra dig ved at oplyse at det ikke er for ti eller tyve år. . . . Vi skal ikke kende det præcise tidspunkt eller for udgydelsen af Helligånden eller for Kristi komme.—*Review and Herald*, marts 22, 1892.

Sandheden om helligdommen

Vor tros fundament—En korrekt forståelse af tjenesten i den himmelske helligdom er fundamentet for vor tro.—*Brev* 208, 1906.

[222] **Centeret for Kristi sonearbejde**—Guds folk bør have en klar forståelse af helligdommen og den undersøgende retshandling. Alle bør have personligt kendskab til deres store ypperstepræsts stilling og gerning. Hvis de ikke har det, kan de umuligt udvise den tro, som er absolut nødvendig i denne tid, eller udfylde den plads, som Gud ønsker, at de skal udfylde. Hvert eneste menneske har en sjæl at frelse eller miste. Hvert menneske har en sag til behandling ved Guds domstol. Alle skal stilles ansigt til ansigt med den store Dommer. Det er derfor af den største vigtighed, at hvert eneste menneske ofte lader tankerne dvæle ved den højtidelige stund, da retten bliver sat og bøgerne lukket op, og da hvert enkelt menneske, ligesom Daniel, skal stå op til sin lod ved dages ende.

Alle de mennesker, der har fået kendskab til disse emner, skal aflægge vidnesbyrd om de store sandheder, som Gud har betroet dem. Helligdommen i Himmelen er selve midtpunktet for Kristi tjeneste til bedste for menneskene. Den angår hver eneste sjæl, som lever på jorden. Den giver indblik i forløsningsplanen, fører os ned til selve tidens afslutning og viser os den sejrige udgang af kampen mellem retfærdigheden og synden. Det er af den største betydning, at alle sætter sig grundigt ind i disse spørgsmål, så de kan svare

enhver, der beder dem gøre rede for det håb, som de har.—*Den store strid* s. 488, 489 (dk 432/ca 401). (1888)

Nøglen til et fuldstændigt sandhedssystem—Emnet helligdommen var den nøgle, som løste mysteriet omkring skuffelsen i 1844. Dette emne gav indblik i et fuldstændigt sandhedssystem. Det var sammenhængende og harmonisk og viste, at Guds hånd havde ledet den store adventbevægelse.—*Den store strid* s. 423 (dk 375/350). (1888)

Øjnene fæstnet på helligdommen—Som et folk burde vi ivrigt granske profetien; vi burde ikke slå os til ro, før vi har forstået emnet om helligdommen, som er fremstillet i Daniels og Johannes syner. [223] Dette emne kaster et klart lys over vor stilling og vort arbejde nu, og giver os et tydeligt bevis på, at Gud har ledet os i vor hidtidige erfaring. Det forklarer vor skuffelse i 1844, der viste os at helligdommens renselse ikke var på jorden, som vi troede, men at Kristus da gik ind i den allerhelligeste afdeling i den himmelske helligdom, og udfører der, det afsluttende arbejde for Hans præstetjeneste, som opfyldelse af englens ord til profeten Daniel: „Om to tusinde og tre hundrede dage; så skal helligdommen komme til sin ret.“

Vor tro med hensyn til den første, anden og tredje engels budskaber var rigtig. De store vejtavler, vi har passeret, står urokkelige. Selv om Helvedes hær måtte forsøge at rive dem ned af deres fundament og triumfere over, at de havde haft held til det, så lykkes det dog ikke for dem. Disse sandhedssøjler står urokkelige som de ældgamle bjerge, urokkelige trods alle anstrengelser fra mennesker kombineret med anstrengelserne fra Satans og hans hærskarers side. Vi kan lære meget, og burde til stadighed granske skrifterne for at se, om dette forholder sig således. Guds folk skal nu have deres øjne fæstnet på den himmelske helligdom, hvor vor store Ypperstepræsts endelige tjeneste i domsarbejdet er i gang,—hvor Han går i forbøn for Sit folk.—*Review and Herald*, 27. nov. 1883.

Centrale sandheder i en enkel teologi—I enhver skole som er stiftet på den mest enkle teologiteori bør der undervises. I denne teori, bør Kristi forsoning være det største tema, den centrale sandhed. Det underfulde tema om genløsningen bør overbringes de studerende.—*Manuskript* 156, 1898.

Helligdomssandhedens alvor—Så længe Kristus renses helligdommen, bør tilbederne på jorden se nøje tilbage på deres liv, og [224]

sammenligne deres karakter med retfærdighedens standard.—*Review and Herald*, 8.april 1890.

Forkyndelse helligdomslæren støttes af Helligånden—I mere end et halvt århundrede er forskellige punkter af den nærværende sandhed blevet betvivlet og modsagt. Nye teorier er rykket frem som sandhed, som ikke var sandhed, og Guds Ånd åbenbarede deres vildfarelse. Idet vor tros store grundpiller er blevet frembragt, har Helligånden frembåret vidne for dem, og dette gælder især sandhederne om helligdomsspørgsmålet. Igen og igen har Helligånden på en særlig måde anerkendt forkyndelsen af denne lære. Men i dag, såvel som tidligere, vil nogle ledes til at danne nye teorier og fornægte sandheder hvorpå Guds Ånd har givet Sin billigelse.—*Manuskript* 125, 1907.

Falske teorier om Helligdommen—I fremtiden, vil bedrag af enhver slags, rejse sig, og vi ønsker solid grund til vore fødder. Vi ønsker solide grundpiller for bygningen. Ikke et søm skal fjernes fra det som Herren har oprettet. Fjenden vil bringe falske teorier ind, som læren at der ikke er en helligdom. Dette er en af punkterne som troen forlades på. Hvor kan vi finde sikkerhed med mindre det er i de sandheder som Herren har givet i de sidste halvtreds år?—*Review and Herald*, 25. maj 1905.

[225] **Stridigheder over sandhedens kendetegn**—Tiden er nær når sataniske agents bedrageriske magter, vil udvikles til fulde. På den ene side er Kristus, som har givet al magt i himlen og på jorden. På den anden side er Satan, der hele tiden bruger sin magt på at forlokke, og bedrage med stærke, spiritualistiske sofisteri, for at få Gud ud af de steder, som Han bør have i menneskers sind.

Satan stræber hele tiden på at få fantasifulde tanker om helligdommen ind, nedgøre Guds forunderlige fremstillinger og nedgøre Kristi tjeneste for vor frelse til noget som passer til det kødelige sind. Han fjerner dens iboende kraft fra troendes hjerter, og erstatter dets sted med fanatiske teorier, opfundet til at ugyldiggøre sandhederne om forsoningen, og ødelægger tilliden til læresætninger som vi har fremholdt hellige siden den tredje engels budskab først blev givet. Derved vil han frarøve os vor tro på det budskab som har gjort os til et særskilt folk, og har givet vort arbejde karakter og kraft.—*Særlige vidnesbyrd* Series B, No. 7, s. 17. (1905)

Overbringe loven og sabbaten

Vort særlige budskab—Herren har et særligt budskab til Sine ambassadører at frembære. De skal give folk advarslen, kalde dem til at udbedre det brud som pavedømmet har gjort i Guds lov. Sabbaten er blevet gjort til et ubetydeligt og unødigt krav, som menneskelig autoritet kan tilsidesætte. Herrens hellige dag er blevet udskiftet med en almindelig arbejdsdag. Mennesker har nedrevet Guds mindesmærke, og sat en falsk hviledag i dets sted.—*Manuskript 35*, 1900.

Det sidste budskab til verden—Det sidste advarselsbudskab til verden skal lede menneskene til at se den betydning Gud tillægger sin lov. Sandheden skal fremholdes så tydeligt at ingen forbrydere som hører den, skal have nogen undskyldning hvis ham undlader at indse vigtigheden af at lyde Guds befalinger.

[226]

Jeg er blevet opfordret til at sige: samle de beviser fra skriften sammen, hvori Gud har helliget den syvende dag, og lad disse beviser blive læst op for forsamlingen. Lad dem, som ikke har hørt sandheden få at vide at alle som vender sig bort fra et tydelig „Så siger Herren“, må tage følgen af sin handlemåde. Gennem alle tider har sabbaten været prøven på lydighed mod Gud. „Den skal være et tegn til alle tider mellem mig og israeliterne,“ siger Herren.—*Evangeliets tjenere* s. 148, 149 (n 107). (1915)

Det afgørende spørgsmål for hele verden—Lyset om de bindende krav i Guds lov skal bringes videre overalt. Dette skal være et afgørende spørgsmål. Det vil forsøge og prøve verden.—*Særlige vidnesbyrd* Serie A, No. 7, s. 17, 18. (1874)

Opbygge nye marker—Jeg har måttet afbryde skrivningen for at få en samtale med bror _____. Han er lidt rådvild. . . . Jeg ønskede at vide hvordan sandheden skulle overbringes ved indtagelsen af nye marker, om sabbaten skulle bringes først på bane.

Jeg fortalte ham at den bedste og klogeste plan ville være at dvæle ved nogle emner, som ville vække samvittigheden. Han kunne tale til dem om praktisk gudsfrygt; helligelse og fromhed; og frembringe Jesu selvfornegete, selvopofrende liv, som vort eksempel indtil de vil se modsætningen i deres selvtilstrækkelige liv, og finde mishag for deres ukristne liv.

[227]

Bring dem da profetierne; vis dem da de rene og bindende krav fra Guds ord. Ikke en tøddel af denne lov skal forgå, men fremhold dens bindende krav for enhver sjæl til tidens ende. Når Guds lov gøres ugyldig; når den kristne verden er forenet med den katolske og den verdslige, ved at ugyldiggøre Guds bud, så rejser Guds udvalgte folk sig for at forsvare Jehovas lov. Dette er den snughed som Paulus brugte; dette er slangens visdom; duens enfoldighed. Når vi kommer til en befolkningsgruppe som kender til vor tro, behøver vi ikke bruge denne forsigtige fremgangsmåde, men under alle omstændigheder bør der gøres noget særligt i personlige anstrengelser for at komme tæt på hjerterne. Undgå at køre menighederne trætte; lad ikke folk få den tanke at dit arbejde er at nedbryde, men opbygge, og overbringe sandheden sådan som den er i Jesus. Dvæl meget ved nødvendigheden for den livsvigtige gudsfrygt.—*Brev 2*, 1885.

Bryd hul på Sabbaten i de nye marker—Sandhedens budskab er nyt og opjagende for folk i dette land (Australien). Bibellære der bringes frem, er som en ny åbenbaring, og de føler det virkelig som om dette var vantro. Præsenteres søndagsspørgsmålet, eller foreningen med kirke og stat, så behandel dette forsigtigt. Det vil ikke svare sig at bringe stærke holdninger, som har været og nødvendigvis skal præsenteres i Amerika.

[228]

Der må udvises forsigtighed når der brydes op i disse temaer. Vi har endnu ikke fået noget ståsted i dette land. Fjenden for al retfærdighed har arbejdet, og arbejder stadig med al den list kan har, for at forhindre det arbejde som bude gøres for at oplyse og oplære folk; for hans kræfter vokser. Forsinkelser har givet Satan fordele, og disse forsinkelser har forårsaget tab af mange sjæle. Herren er ikke tilfreds med at værket er forhalet. Enhver forsinkelse gør det vanskeligere at gøre det arbejde der må gøres, fordi Satan får fordele til at indtage marken forud, og forberede besluttet modstand.

Vort folks træge bevægelser med at oprejse standarden i vore store byer er ikke i harmoni med lyset fra Gud. Et glimtene lys har skinnet ind i byerne, men nok til at få falske hyrder til at føle at det er på tide at arbejde aktivt for at vende folk bort fra sandhedens budskab, ved at bringe fabler og falsknerier. Nogle små anstrengelser er blevet gjort, men der er ikke kommet mænd og penge til at gøre arbejdet. Satan har arbejdet og vil arbejde med sine lyvende undere, og stærke bedrag accepteres hvor sandhedens banner burde opløftes.

Det faktum at Guds folk, der kender sandheden og ikke har gjort deres pligt efter det lys der er givet i Guds ord, gør det nødvendigt for os at være mere på vagt, så vi ikke fornærmer ikke-troende før de har hørt årsagerne til vor tro om sabbaten og søndagen. . . .

Der er nu brug for at give folk tålmodig og venlig belæring; uddannelse for en livstid skal ikke modvirkes så hurtigt; megen taktfølelse og tålmodigt arbejde er nødvendigt hos dem, som skal bringe sandheden på nogen måde.—*Manuskript 95*, 1894.

Tilpas dens præsentation—Du bør ikke føle at det er din opgave at indlede med argumenter på sabbatsspørgsmålet, idet du møder folk. Hvis personer nævner det, så sig til dem at det ikke er din byrde nu. Men når de overgiver hjerte, sind og vilje til Gud, er de mere åbne over for bevisernes høje betydning, over for disse højtidelige og prøvende sandheder.—*Brev 77*, 1895.

Pas på at ikke forhale for meget—Vi har brug for at være forsigtige; men medens nogle medarbejdere er på vagt, og forhaler sin skyndsomhed, hvis de ikke arbejder sammen med dem som ser det nødvendigt at være pågående, så vil megen gå tabt; så vil anledningerne gå forbi, og Guds åbnende forsyn vil ikke kunne ses.

[229]

Når personer som er opsat på at ikke beslutte sig i den tidlige periode, er der fare for at overbevisningen gradvist vil svinde bort. . . .

Ofte er det sådan at en forsamling når til det punkt hvor hjertet overvejer sabbatsspørgsmålet, er det forhalet med fare for følgerne deraf. Dette er blevet gjort, og resultatet har ikke været godt.—*Brev 31*, 1892.

I en kort kampagne—Når I har en forsamling foran jer i kun to uger, så udset ikke sabbatsspørgsmålet efter at alt andet er bragt frem, i den tro at I derved baner vej for den. Opløft standarden—Guds bud og Jesu tro. Gør dette til et vigtigt tema. Gør det da, ved jeres stærke argumenter til endnu større kraft. Dvæl mere ved åbenbaringen. Læs, forklar og bestyrk dets lære.

Vor krigsførelse er aggressiv. Enorme problemer er foran os, ja og lige over os. Lad vore bønner stige op til Gud, så de fire engle stadig må holde de fire vinde tilbage, så de ikke blæser for at skade eller ødelægge, før den sidste advarsel er blevet givet til verden. Lad os da arbejde i harmoni med vore bønner. Lad intet mindske denne tids sandheds kraft. Den nærværende sandhed skal være vor byrde. Den

tredje engels budskab må udskille sig et folk fra kirkerne; et folk som vil tage ståsted på den evige sandheds platform.—*Vidnesbyrdene* bd. 6, s. 61 (1900)

[230] **Budskab om liv og død**—Som et folk er vi i fare for at give den tredje engels budskab på en sådan måde at det ikke gør indtryk på folk. . . . Vort budskab er et budskab om liv eller død, og vi må lade det budskab stå frem som det er,—Guds store magt. Så vil Herren gøre det virkningsfuldt. Vi skal bringe det i al sin sigende kraft.—*Brev* 209, 1899.

Budskabet skal ikke pakkes ind—Satan har udtænkt en tilstand hvorved proklamationen af den tredje engels budskab skal begrænses. Vi skal være på vagt for hans planer og metoder. Sandheden må ikke nedtones, budskabet for denne tid må ikke indhylls. Den tredje engels budskab må styrkes og befæstes. Det attende kapitel i åbenbaringen åbenbarer vigtigheden af at sandheden ikke bringes ud i afmålte temaer, men i sin fylde og kraft. . . . Der har været for megen udenomssnak over proklamationen af den tredje engels budskab. Budskabet er ikke blevet givet på en klar og tydelig måde, som det burde være.—*Manuskript* 16, 1900.

Da Kristus frembragte loven—Kristus frembragte principperne i Guds lov på en direkte og kraftfyldt måde, og viste Sine tilhørere at de ikke havde grund til at komme med indvendinger eller sætte sig op.—*Review and Herald*, 13. sep. 1906.

[231] **Paulus tilpassede sine metoder**—Til hedningene forkyndte han (Paulus) Kristus som deres eneste håb for frelse, men havde ikke først noget endeligt at sige om loven. Men efter deres hjerter var blevet advaret med Kristus fremvist som Guds gave til vor verden, og hvad Forløserens arbejde indbefatter i det kostbare offer der viser Guds kærlighed for mennesker, på den mest veltalende enkle måde, viste han at kærlighed for alle mennesker (jøder og hedninger)—at de kunne frelses ved at overgive deres hjerter til Ham. Derved, når de er opblødt og underlagt, gav de sig selv til Herren, viste han Guds lov som en test på deres lydighed. Dette var hans arbejdsmetode—tilpassede sin metoder for at vinde sjæle.—*Særlige vidnesbyrd* Series A, No. 6, s. 55. (1895)

Først de fundamentale principper—Lad ikke de sider af sandheden, som udgør en fordømmelse af menneskenes skikke og sædvaner, blive holdt i forgrunden før de får anledning til at vide at vi tror

på Kristus, at vi tror på hans guddom og hans forudtilværelse. Dvæl ved det vidnesbyrd som verdens Genløser ejer.—*Vidnesbyrdene* bd. 6, s. 58. (1900)

Vi forkynder evangeliet—Lad de udenforstående være klar over at vi forkynder evangeliet såvel som loven, og de vil fæstne sig ved disse sandheder, og mange vil tage deres ståsted for sandheden.—*Brev* 1, 1889.

Vil overbevise om synd—Loven og evangeliet, åbenbaret i ordet, skal forkyndes for folk; for loven og evangeliet, opblandet, vil overbevise om synd. Medens Guds lov fordømmer synden, peger den hen til evangeliet, åbenbarer Jesus Kristus, i hvem „guddommens fylde bor legemligt.“ Evangeliets herlighed genspejler lys over den jødiske tidsalder, tillægger den jødiske husholdning forbilleder og skygger. Derved er både loven og evangeliet sammenblandet. De må ikke skilles ad i nogen prædikener.—*Manuskript* 21, 1891.

Generelt set har gudsdyrkeren adskilt loven og evangeliet, medens vi på den anden side har dannet det samme fra andet ståsted. Vi har ikke fremholdt Kristi retfærdighed for folk og den fulde betydning af Hans store genløsningsplan. Vi har *udelukket* Kristus og Hans uforlignelige kærlighed, og bragt teorier og fornuftslutninger ind og forkyndt argumenter.—*Manuskript* 24, 1890.

[232]

De går hånd i hånd—Dersom vi ønsker at have den tredje englebudskabs ånd og kraft, så må vi fremholde loven og evangeliet sammen, for de går hånd i hånd.—*Evangeliets tjenere* s. 161 (n 116). (1915)

Forstærk budskabet med litteratur—De dage som vi lever i, er tider der kræver stadig årvågenhed, tider hvori Guds folk bør vågne op til at gøre et stort arbejde med at bringe lys over sabbatsspørgsmålet. . . . Denne sidste advarsel til jordens beboere skal få mennesker til at se den betydning Gud knytter til sin hellige lov. Så tydelig skal sandheden bringes, så ingen synder, der hører det, ikke kan se vigtigheden i at være lydige mod sabbatsbudet. . . .

For alle er der et arbejde at gøre for at Guds ords enkle sandheder kan blive kendt. Skriftens ord bør trykkes og publiceres lige så snart de læses. Det vil være godt om det nittende og en stor del af det tyvende kapitel i anden Mose bog, med versene tolv til atten i det enogtyvende kapitel, blev trykt, præcis sådan som de står. Sammel disse sandheder i små bøger og pamfletter, og lad Guds ord tale til

folk. Når der holdes en prædiken om loven, er det rigtigt at komme til punktet, hvis du har midler til det, så få det trykt til et blad. Når du møder dem som ønsker at holde søndag, så læg disse blade i deres hænder. Fortæl dem at du ikke diskuterer søndagsspørgsmålet, for du har et tydeligt „Så siger Herren“ til at holde den syvende dag.—*Review and Herald*, marts 26, 1908.

[233] **Fremhæv det særskilte tegn**—Vi skal give verden en manifestation af de rene, ædle og hellige principper som skal adskille Guds folk fra verden. I stedet for at Guds folk udskiller sig mindre og mindre fra dem som ikke holder syvende-dags sabbaten, skal deres sabbattshelligholdelse være så tydelig at verden ikke kan undgå at genkende dem som syvendedags adventister.—*Manuskript* 162, 1903.

Kaldet til at udstille det syndige menneske—I denne tid hvor vi lever, har Herren kaldt Sit folk, og givet dem et budskab at bringe. Han har kaldet dem for at fremvise det syndige menneskes ondskab, som har gjort søndagsloven til en særlig kraft, som har tænkt sig at ændre tider og love, og undertrykker Guds folk der står fast i at ære ham med overholdelsen af den eneste sande sabbat, skabelsens sabbat, hellig for Herren.—*Vidnesbyrd til prædikanter* s. 118. (1903)

Et særskilt folk med et prøvende budskab—Herren har fundet det rigtigt at give Sit folk den tredje engels budskab et prøvende budskab at frembære verden. Johannes beskuer et folk der er særligt og udskilt fra verden, som nægter at dyrke dyret og dets billede, som bærer Guds tegn, helligholder Hans sabbat—den syvende dag som helligholdes som en erindring på den levende Gud, himlens og jordens Skaber. Om dem skriver apostlen: „Her er de der holder Guds bud, og Jesu tro.“—*Brev* 98, 1900.

[234] **Dyrets mærke**—Men når søndagshelligholdelse skal gennemtvinges ad lovens vej, og når verden får oplysning om den sande sabbats krav på helligholdelse, vil enhver, som bryder Guds lov for at adlyde en befaling, som kun er baseret på romerkirkens autoritet, derved ophøje pavedømmet over Gud. Et sådant menneske hyller romerkirken og den statsmagt, som gennemtvinger det, som romerkirken har påbudt; det tilbeder dyret og dets billede. De mennesker som så forkaster den dag, som Gud har kaldt tegnet på sin autoritet, og i stedet helligholder den dag, som romerkirken har udpeget som et symbol på sin overhøjhed, viser derved, at de modtager tegnet på

lydighed mod romerkirken—„dyrets mærke“. Men det er først, når denne sag er blevet tydeligt fremholdt for menneskene og de har fået valget imellem Guds bud og menneskers bud, at de der bliver ved med at overtræde Guds lov, tager „dyrets mærke“.—*Den store strid* s. 449 (dk 397/ca 370). (1888)

Modtager det fremtidige dyrs mærke—Forandringen af sabbaten er tegnet eller mærket på romerkirkens autoritet. Dem som, i forståelsen af det fjerde buds krav, vælger at overholde den falske sabbat i stedet for den sande, hylder derved den magt som den er befalet ved. Dyrets mærke er pavedømmets sabbat, som verden har accepteret i stedet for Guds udpegede dag.

Ingen har endnu modtaget dyrets mærke. Prøvetiden er endnu ikke kommet. Der er sande kristne i alle menigheder, iberegnet den romerske katolske kirke. Ingen dømmes før de har fået lyset og set pligten at holde det fjerde bud. Men når dekretet går ud og gennemtvinger den forfalskede sabbat, og den tredje engels høje råb advarer mennesker mod at tilbede dyret og dets billede, vil linjen være trukket klart mellem det falske og det sande. Da vil dem, som fortsætter med at overtræde, modtage dyrets mærke. [235]

Vi nærmer os denne periode med hastige skridt. Når protestantiske kirker forener sig med verdslige magter for at understøtte en falsk religion, for at modsætte sig det som deres stamfædre udholdt i hård forfølgelse, så vil pavedømmets sabbat gennemtvinges med kirkens og statens magt. Der vil være et nationalt frafald, som kun vil ende i national ruin.—*Manuskript* 51, 1899.

Når Guds segl afvises—Hvis sandhedens lys er præsenteret for dig, har åbenbaret det fjerde buds sabbat, og vist at der ikke er grundlag i Guds ord for søndagshelligholdelse, og du stadig klynger dig til den falske sabbat, nægter at holde den hellige sabbat som Gud kalder „Min hellige dag,“ modtager du dyrets mærke. Hvornår finder dette sted? Når du adlyder det dekret som befaler dig at ophøre med arbejde om søndagen og dyrke Gud, skønt du ved at der ikke er et ord i bibelen der viser søndagen er andet end en almindelig arbejdsdag, så indvilger du i at modtage dyrets mærke, og afviser Guds segl.—*Review and Herald*, juli 13, 1897.

Som følge af at ignorere lyset—Gud har givet menneskene sabbaten som et tegn mellem Ham og dem, som en test på loyalitet. Dem som, efter lyset om Guds lov har kommet til dem, fortsætter

med at vise ulydighed og ophøjer menneskelige love over Guds lov i den store krise der ligger foran os, vil modtage dyrets mærke.—*Brev* 98, 1900.

[236] **Forsigtig med at frembringe søndagsspørgsmålet**—(Vi skal) ikke provokere dem som har antaget denne falske sabbat, en pave-dømmets institution i stedet for Guds hellige sabbat. Uden Bibelargumenterne med sig, bliver de mere vrede og opsatte på at erstatte argumenterne der mangler i Guds ord, med deres magt. Forfølgelsesens magter følger i dragens fodspor. Derfor må der udøves megen omhu for at ikke provokere.—*Brev* 55, 1886.

Lad sandheden selv skære—Satans anstrengelser mod sandhedens forsvarer vil vokse sig mere bitter og besluttet helt til tidens ende. Ligesom i Kristi dage hvor ypperstepræsterne og magterhaverne oprørte folkets hjerter imod Ham, ligeledes vil de religiøse ledere i dag udvise bitterhed og fordomme mod sandheden for denne tid. Folk vil ledes til voldelige handlinger og yde modstand som de aldrig ville have haft hvis de ikke havde fået modstand fra med kristendomsbekendere mod sandheden.

Og hvilken kurs skal sandhedens forsvarer udøve? De har den uforanderlige evige Guds ord, og de burde vise at de har sandheden, som den er i Jesus. Deres ord må ikke være rå og skarpe. I deres præsentation af sandheden må de vise Kristi kærlighed, sagtomdighed og venlighed. Lad sandheden selv skære; Guds ord er et skarpt tveægget sværd, og vil skære sin vej til hjertet. Dem som ved at de har sandheden bør ikke, ved at bruge hårde og strenge udtryk, give Satan en chance til at fejlfortolke deres ånd.—*Review and Herald*, 14. okt. 1902.

Kald til at oplyse masserne—Jeg er blevet vist at Satan lister ubemærket ind på os. Guds lov er gjort ugyldig ved Satans indvirken. I vort land prales der af frihed, religiøs frihed vil få en ende. Kampen vil være afgjort over sabbatsspørgsmålet, som vil ophidse hele verden.

[237] Vor tid til at arbejde er begrænset, og Gud kalder os som tjenere og folk til at være meget nøje opmærksomme. Lærere, sin er så kloge som slager og enfoldige som duer, må komme til Herren efter hjælp, til Herrens hjælp mod den mægtige. Der er mange som ikke forstår profetierne om disse dage, og de må blive oplyst.—*Brev* 1, 1875.

Imødekomme sabbatsholderes problemer

Ingen grund til at bekymre sig og frygte—Ofte når vore medarbejdere overbringer sabbatssandhedens prøvelser til folk, står nogle tøvende i frygt for at få fattigdom og trængsler over dem selv og deres familier. De siger, Ja, jeg ser at du prøver at vise mig at overholde syvendedags sabbaten; men jeg er bange for jeg mister min stilling hvis jeg holder sabbaten, og er ikke i stand til at forsørge min familie. Og således beholder mange deres verdslige stilling og overtræder Guds bud. Men disse skriftsteder (Luk. 12,1-7) lærer os at Herren kender alt til vore erfaringer; Han forstår vore besværligheder; og Han har en omsorg for alle som følger på med at kende Herren. Han vil aldrig lade Sine børn friste over deres evne.

Kristus erklærede til Sine disciple: „Vær ikke bekymrede for jeres liv, hvordan I får noget at spise og drikke, eller for, hvordan I får tøj på kroppen. Er livet ikke mere end maden, og legemet mere en klæderne? Se himlens fugle; de så ikke og høster ikke og samler ikke i lade, og jeres himmelske fader giver dem føden. Er I ikke langt mere værd end de? Hvem af jer kan lægge en dag til sit liv ved at bekymre sig?“

Hold markens lilje op for dem i dens skønhed og renhed, frelseren fortsatte: „Læg mærke til, hvordan markens liljer gror; de arbejder ikke og spinder ikke. Men jeg siger jer: End ikke Salomo i al sin pragt var klædt som en af dem. Klæder Gud således markens græs, som står i dag og i morgen kastes i ovnen, hvor meget snarere så ikke jer, I lidettroende? [238]

I må altså ikke være bekymrede og spørge: Hvordan får vi noget at spise og drikke? Eller: Hvordan får vi tøj på kroppen? Alt dette søger hedningerne jo efter, og jeres himmelske fader ved, at I trænger til alt dette. Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift.

Kristus lærer her en dyrebar lektie om Hans tjeneste. Uanset hvilken erfaring du måtte få, siger Han: Tjen Gud. Uanset besværligheder og vanskeligheder du måtte støde på, så stol på Herren. Vi har ingen grund til at være bekymrede og frygte, hvis vi tager vor stilling til sandheden, om hvad vi og vore familier vil lide. Gør vi dette så viser vi Gud mistro. „Din Fader ved at I har brug for alle disse ting,“

siger frelseren. Hvis vi vil studere ordet mere omhyggeligt, vil vi vokse i tro.—*Manuskript* 83, 1909.

Tid til at række en hjælpende hånd frem—Det er nu en betydningfuld tid, for disse lokaliteter hvor en interesse er vækket op. Et stort antal . . . står nu på tærsklen til at beslutte sig. O om Herren vil give Sine tjenere visdom til at tale til disse sjæle, med sådanne ord, som skal opmuntre dem til at bekende sig til sandheden og overgive deres vilje, hellige hele deres hjerte, til Gud. Vi beder om at Herren vil indgyde tro til disse sjæle, som er overbeviste om sandheden, at den syvende dag er Herrens Sabbat, så de ikke skal rådslå sig med deres egne følelser og lade fjenden lede dem til at beslutte at ofret er for stort.

De vil lide tab i timelige sager, og en hjælpe hånd må ikke mangle. Mange spørger: „Hvordan kan vi underholde vore familier? Vi vil miste vore stillinger lige så snart vi beslutter at helligholde den syvende dag og ikke arbejde om sabbaten. Vore familier, skal de sulte?“ Hvad kan vi sige? Fattigdom og mangel ses over alt, og ærlige mennesker ved ikke hvad de skal gøre. De tør ikke vove noget; alligevel er de helt overbevist om at sabbatsdagen er Herrens sabbat. De ved at Gud velsignede den syvende dag og satte den til side for at mennesker kan holde den som et minde for Hans skabelse af verden på seks dage og for Hans hvile på den syvende dag.

Når vi ser vanskelighederne stå som bjerge foran deres sjæle, smerter det i vore hjerter at de selv og børn der ser dem i øjnene ikke har nogen udsigter. En uønsket siger: „Jeg mangler at overholde den syvende dag, men lige så snart som jeg skriver til min arbejdsgiver at jeg har besluttet at holde sabbat, bliver jeg fyret.“ Hundredvis venter på at træde ud i arbejdsløshed. Jeg er stærkt bekymret. Alt vi kan gøre er at opmuntre dem til at have tro, og bede for dem. Oh, nogle gange ville jeg ønske jeg havde en million dollars. Jeg kunne bruge enhver dollar til dette arbejde. . . .

Mange begynder at overtræde Guds hellige lov bevidst, som resultat af fagforeninger, karteldannelse, og samarbejde med virksomheder der er Satans instrumenter. Gud sender dem lys for at rive dem ud af vildfarelsen, men de nægter at tage Guds ord som det læses. De accepterer vildfarelse, vælger Satans løgne frem for et „Så siger Herren.“ Og disse vildfarelsens forsvarer gør det meget vanskeligt for dem, som ser sandheden at adlyde den. Menneskejæ

kan ikke se noget andet end sult for dem, som holder sabbaten.—*Manuskript* 19, 1894.

Aldrig ende med sult—Vær aldrig bange for at overholdelsen af den sande sabbat vil ende med sult. [Es. 58,11, 12; Ordsp. 7,2; Es. 58,14.] Disse løfter er tilstrækkeligt svar på alle undskyldninger mennesker kan have, for at ikke holde sabbat. Også hvis det virker umuligt at underholde éns familie, efter at begynde at holde Guds lov,, så lad enhver tvivlende sjæl erkende at Gud har lovet at sørge for dem som adlyder hans bud.—*Manuskript* 116, 1902. [240]

Det kræver mennesker med mod—Det kræver moralsk mod at holde Herrens bud. En modstander af sandheden sagde det kun var svagsindede mennesker, tåbelige og uvidne personer, som ville vende bort fra kirkerne og holde den syvende dag som sabbat. Men en prædikant som havde grebet sandheden svarede: „Hvis du tror det kræver svage mennesker, så prøv det selv.“ Det kræver moralsk mod, fasthed, og beslutsomhed, udholdenhed og rigtig megen bøn at træde over på de upopulæres side. Vi er taknemmelige over at vi kan komme til Kristus ligesom de stakkels lidende kom til Kristus i templet. . . .

Du har ikke dristet dig til at træde Guds bud under fode, og derved trådt ud i den upopulære sandhed, lad følgerne være hvad de bliver. Vil frelseren nogen sinde vende bort og efterlade dig i kamp alene? Nej, aldrig. Men Han har aldrig sagt til Sine disciple at de ikke skal få trængsler, ikke udholde selvfornægtelse, og ikke ofre noget. Mesteren var en sorgernes mand og kendte til sorgen. „I kender vor Herre Jesu Kristi nåde, hvordan at Han alligevel var rig, dog blev Han fattig for jeres skyld, så at I ved Hans fattigdom kunne være rige.“ Vi takker Gud at I, i jeres fattigdom kan kalde Gud for jeres Fader.

Armod kommer over denne verden, og der vil komme en trængselstid som der aldrig har været før, siden der kom en nation. Der vil komme krige og krigstrusler, og menneskers ansigter vil blegne. I vil lide nød, nogle gange vil I lide sult; men Gud vil ikke forlade jer i jeres lidelser. Han vil prøve jeres tro. Vi skal ikke leve for at behage os selv. Vi er her for at vise Kristus for verden, for at repræsentere Ham og Hans kraft for menneskene.—*Manuskript* 37, 1894. [241]

På tide at stole på Guds ord—Da alle midler til at opretholde livet svigtede, sendte Gud sit folk manna fra Himmelen, og den blev givet i rigeligt og bestandigt mål. Denne Hans omsorg skulle lære dem, at så længe de stolede på Gud og vandrede ad hans veje, ville han ikke svigte dem. Nu gjorde Frelseren brug af den lære, han havde givet Israel. Gennem Guds ord havde den hebraiske hærske fået bistand, og ved det samme ord ville den også blive skænket Jesus. Han ventede på Guds time for at blive udfriet. Han var i ørkenen i lydighed mod Gud, og han ville ikke skaffe sig føde ved at følge Satans forslag. Lige over for hele det lyttende univers vidnede han om, at det er en mindre ulykke at lide, hvad der end kan ske en, end på nogen måde at vige bort fra Guds vilje.

Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, som udgår af Guds mund. Ofte kommer en Kristi discipel i forhold, hvor han ikke kan tjene Gud og dog fremme sine verdslige foretagender. Måske viser det sig, at lydighed over for et tydeligt krav fra Gud vil afskære ham fra at tjene til livets underhold. Satan ville gerne få ham til at tro, at han må ofre sin faste overbevisning. Men det eneste, vi i denne verden kan stole på, er Guds ord. Søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift. End [242] ikke i dette liv tjener det til vor fordel at vige bort fra at gøre vor himmelske Faders vilje. Når vi får kendskab til kraften i hans ord, skal vi ikke gå ind på Satans forslag for at skaffe os føde eller frelse vort liv. Det eneste, vi skal spørge om, er dette: Hvad er Guds vilje? og hvordan lyder hans løfter? Når vi ved dette, skal vi adlyde det ene og stole på det andet.—*Den store mester* s. 121 (dk 75). (1898)

Appel til den, der står på tærsklen til beslutning—Fjenden fortalte dig at du kunne vente til et mere passende tidspunkt. Han var parat med sine bedrag, og viste dig de fortrin du ville få hvis du ikke holdt sabbaten, og de ulemper du ville have ved at holde sabbat. Han har forberedt disse forskellige undskyldninger, for hvor du ikke skulle beslutte dig for at være lydige mod Guds lov. Han er en bedrager. Han forfalsker Guds karakter, og du har accepteret hans fristelse. Alle dine indbildninger har vist mistillid til din himmelske Fader.

Du troede at du kunne få et vist udbytte af din forretning, da ville du adlyde det fjerde buds sabbat. Men Herren forlanger lydighed af enhver af Sine undersåtter. Guds krav lå på dig, og du har stillet

betingelser for Gud. Og hele den tid Satan har arbejdet på at gøre det mere og endnu mere umuligt idet du ser på sagen, at beslutte dig for at holde sabbat. Du er blevet mindre og mindre modtagelig for Guds Ånds bevægelser på dit hjerte. Herren har givet mig et budskab til dig og dine børn: at tage din forsømte opgave op, og vandre i lyset idet Han er i lyset. „Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, og med hele din sjæl, og med hele din styrke, og af hele dit sind.“ „Gør dette“, sagde Kristus til en lovkyndig, „og du skal leve.“ Dette er Guds stemme til dig selv og dine børn. Guds lov er god, såvel [243] som retfærdig og gavnlig for alle som adlyder, og du vil vise Ham ære som du adlyder. Når dit sind er kommet i overensstemmelse med Guds vilje, og adlyder Hans bud, tænker du så at Herren ikke vil have omsorg for dig og dit timelige arbejde? Du er næsten blevet overtalt, men adlyder ikke. Du tænker du vil vente, indtil vejen står klar for dig. Herren har ladet ethvert menneske stå til ansvar for sine handlinger. Guds krav skal være din første overvejelse. Lydighed mod Gud er din første opgave. Du skal overlade alle følgerne i Hans hænder. Du har tøvet fordi du ikke erkender den stærke overbevisning du havde tidligere, og at du ikke vil overgive dig til lydighed. Du skal ikke forvente en ligeså kraftfuld overbevisning igen. Du må adlyde Gud og tage din stilling for sandheden, uanset følelser eller ej. Nu er det din forretningsopgave at arbejde besluttet ud fra princippet, og tage dine beslutninger uanset konsekvenserne.—*Brev 72, 1893.*

Lev op til enhver lysstråle—Lev op til enhver lysstråle som du har taget imod. Her er dine evige interesser involveret, og det er dér jeg siger: „Værn om enhver lysstråle.“ Bed til Kristus på dine knæ om han vil indprente dit hjerte med Hans Helligånd, og vend ikke bort fra Hans lov.—*Manuskript 10, 1894.*

Mist hellere stilling frem for miste Jesus—Tænk ikke at, hvis du tager standpunkt for Bibelsandheden vil du miste din stilling. Du må hellere miste din stilling frem for at miste Jesus. Du skulle hellere få del i Herrens selvfornægtelse og selvopofrelse end at gå på dine egne veje og samle dig rigdomme til dette liv. Du kan ikke få nogen af dem med dig i graven. Du vil komme op fra graven uden [244] noget som helt, men hvis du vil have Jesus, så vil du få alt. Han er alt det du vil forlange der står prøven på Guds dag, og er dette ikke nok for dig?—*Manuskript 20, 1894.*

Et besluttet stædet—Mennesker kan sætte al den modstand op som de vil, men Guds bud er stadig Guds bud. Vi har besluttet at holde Guds bud og lever, og (bevarer) Hans lov som vor øjsten. Lad mennesker skælde ud imod Guds lov og træde Hans lovlydige folk under deres føder. Kan de gøre dette og leve? Det er umuligt. Gud har Sit mål for karakteren, og det er dem som adlyder Ham der lever, og dem som holder Hans lov som deres øjsten som han beskytter.—*Manuskript 5*, 1891.

Ofre stillinger til nye sabbatsholdere—Blandt dem som griber sandheden i ____ var der sidste vinter en ung mand, som forlod den skole han gik i, for at holde sabbaten. Han blev spurgt hvad han forventede at gøre for sit levebrød. Han svarede: „Gud har givet mig fysisk styrke, og jeg vil arbejde hvor som helst, frem for at bryde Hans bud.“ Nogle var bekymrede for at skulle få plads på trykkeriet, men en sagde: „Nej. Når han viser at han vil adlyde Gud for enhver pris, så skal vi vide at han er det menneske vi har brug for på dette kontor. Men hvis han ikke har principfasthed nok til dette, er han ikke den som vi står og mangler.“

Ældre ____ kom til mig, og spurgte mig om han burde opmuntre den unge mand til at tænke over at få plads på kontoret. Jeg sagde: „Himlens Gud har bragt ham den evige vægt af herlighed der venter sejrherren, og hvis han ligesom Moses har respekt lige til belønningens dag, vil han tage sit endelige ståsted på sandhedens side.

[245] Men det vil skade og ikke være godt at fremholde nogen form for bestikkelse eller gode frem for ham. Og alligevel er det din pligt at hjælpe ham til at se at han må vandre i tro, men ikke efterlade ham til kampen alene, for Satan vil friste ham, og du må yde ham al hjælp som er muligt.“—*Manuskript 26*, 1886.

Forretningsforbindelser med sabbatsbrydere—Der er brug for en sabbatsreform iblandt os, som bekender at holde Guds hellige hviledag. Nogle drøfter deres forretningssager og lægger planer på sabbaten, og Gud ser på dette i det samme lys som de var involveret i virkelige forretningssager.

Andre som godt kender til bibelens beviser—at den syvende dag er sabbaten—går ind i partnerskab med mennesker som ikke respekter Guds hellige dag. En sabbatsholder kan ikke lade mennesker arbejde i hans virksomhed, betalt for hans penge, for at arbejde om

sabbaten. Hvis han med henblik på fortjeneste tillader forretninger han har interesse for, bliver gjort på sabbaten, af hans ikke-troende partner, er han lige så skyldig som den ikke-troende; og det er hans pligt at ophæve forholdet, uanset hvor meget han måtte miste ved dette. Mennesker kan tro at de ikke kan klare at adlyde Gud, men de kan heller ikke klare at ikke adlyde Ham. Dem som er ligeglad med om de holder sabbat, vil lide et stort tab.—*Review and Herald*, marts 18, 1884.

En slags beskæftigelse for sabbatsholdere—Vi finder her de bedste klasser af folk at arbejde for. Og for mange af den vil det ikke være vanskeligt at holde sabbaten. _____ er et sted hvor der er et stort hønsehold. Hos næsten alle beboelseshuse i byens yderkant er der hønsegårde. Husene er ikke bygget i sammen, men står væk fra hinanden, ofte omgivet med flere halve hektarer land til. Der er hønsehold af alle slags, og æggene har et godt marked i _____ og i _____, og tages til byen med båd.

[246]

Jeg skriver dette så du kan forstå situationen. I et hønsehold med mange familier er der midler til levebrød, og disse kan ikke komme med den indvending som mange kommer for at holde sabbaten—at det vil kollidere med deres forretning. De bør holde sabbaten uden angst for at miste deres arbejde.—*Brev* 113, 1902.

Forkynde om ikke-udødelighed

Udskyd forkyndelsen af ubehagelige trospunkter—Der bør udvises stor visdom for at præsentere en sandhed som går direkte imod folks meninger og praksis. Paulus havde for vane at dvæle ved profetier når han var sammen med det jødiske folk, og bringe dem ned på jorden skridt for skridt, og efter nogen tid åbne temaet om Kristus, som den sande Messias.

Jeg er blevet vist at vore prædikanter går for hurtigt igennem deres emner og bringer de mest ubehagelige træk i vor tro for tidligt frem i deres arbejde. Der er sandheder som ikke vil involvere så stort et kors, som burde holdes frem for deres sind, dag efter dag og endog uger før vi kommer ind på sabbaten og udødelighedsspørgsmålene. Så vinder du folks tillid som mennesker med klare, og kraftfyldte argumenter, og de tror du forstår skrifterne. Når folks tillid er vundet

tidligere, så er der tid nok til at introducere sabbats- og udødelighedsspørgsmålet offentligt.

[247] Men mennesker som ikke er kloge, tager disse spørgsmål for hurtigt frem, og derved lukkes folks ører, selvom de med større omhu, mere tro, evne og visdom kunne have fulgt dem skridt for skridt gennem betydningsfulde begivenheder i profetierne og dvælet ved praktiske emner i Kristi lære.—*Brev 48*, 1886.

Et af de store bedrag—Ethvert slags bedrag er nu bragt ind. De klareste sandheder i Guds ord dækkes af en masse menneskegjorte teorier. Dødelige vildfarelser præsenteres som sandhed, som alle må bøje sig for. Den sande gudfrygts enkelthed begravnes under traditioner.

Læren om sjælens naturlige udødelighed er en vildfarelse som fjenden bedrager mennesker med. Denne vildfarelse er næsten universel. . . .

Dette er en af løgnene der er smedet i fjendens synagoge, en af Babels giftige planer. „Alle nationer har drukket af hendes utugt vredens vin, og jordens konger har begået utugt med hende, og jordens købmænd er blevet rige gennem hendes overflod. Og jeg hørte en anden røst fra himlen sige: „Drag ud af hende, Mit folk, så I ikke får del i hendes synder, og så I ikke modtager hendes plager.“—*Review and Herald*, 16. marts, 1897.

Læg vægt på livet gennem Jesus—Spørgsmålet om sjælens udødelighed behøver også at blive behandlet med største omhu, så man i introduktionen af dette emne ikke starter op med en dyb og ophidsende stridighed som vil lukke døren frem for at undersøge sandheden.

Det er nødvendig med stor visdom når man har med menneskesind at gøre, også med at give en grund for det håb der inden i os. Hvad er det for et håb vi skal give en grund for? Håbet om evigt liv gennem Jesus Kristus. . . . Du dvæler for meget på specielle ideer og doktriner, og den ikke-troendes hjerte blødgøres ikke. At forsøge at indprente ham er ligesom at slå på koldt jern. . . .

[248] Vi er i stadig behov for visdom, for at vide hvornår vi skal tale og hvor vi skal være tavse. Men det er altid sikkert at nære håbet om evigt liv. Og når hjertet er blødgjort og underlagt Jesus kærlighed vil spørgsmålet da være: „Herre, hvad skal jeg gøre for at blive frelst?—*Brev 12*, 1890.

Visdom er nødvendig for at overbringe prøvende sandheder—Generelt set har vor vækst på uprøvede marker været langsom, på grund af syvendedags Sabbaten. Der står et skarpt kors direkte i vejen for alle sjæle, som antager sandheden.

Der er andre sandheder, som sjælens udødelighed og Kristi personlige komme i himlens skyer til vor jord om kort tid. Men dette er ikke så ubehageligt som sabbaten. Nogle vil med god samvittighed acceptere sandheden for sin egen sjæl, fordi det er bibelsandhed, og de elsker lydighedens sti i alle Guds bud. Disse ubehagelige træk i vor tro vil spærre vejen for mange sjæle som ikke ønsker at være et særskilt folk, adskilt og udskilt fra verden. Derfor er det nødvendigt at udvise stor visdom, om hvordan sandheden bringes frem for folk. Der er visse klart definerede mål at nå når du går ind i missionsarbejde. Hvis planer og metoder blev af en anden karakter, også hvis det er nødvendigt at lægge flere midler til, så vil resultaterne blive langt bedre.—*Brev 14*, 1887.

Tag stridsrustningen af—Når nogle prædikanter finder ikke-troende foran sig, som har fordomme imod vort syn på sjælens ikke-udødelighed når den er borte fra Kristus, så føler alle sig oprørte til at give en prædiken om dette emne. Dette er tilhørerne på ingen måde beredte til at modtage, og det styrker kun deres fordomme og oprører deres modstand. Derved vil alle de gode indtryk som er kommet, hvis medarbejderne har handlet klogt, være spildt. Tilhørerne er bekræftes i deres vantro. Tilhørerne kunne have vundet, men stridsrustningen blev taget på. De var blevet betroet det stærke kød og sjæle de kunne være vundet, er drevet langt længere væk end før. Stridsrustningen, diskussionsånden, må lægges bort. Hvis vi vil være som Kristus, må vi nå mennesker hvor de er.—*Manuskript 104*, 1898.

[249]

En korrekt forståelse er vital—En korrekt forståelse af et „så siger skriften“ med hensyn til de dødes tilstand er absolut nødvendig for denne tid. Guds ord erklærer at de døde ved ingenting, deres had og kærlighed er gået tabt på samme måde. Vi må komme til profetiens sikre ord for vor autoritet. Medmindre vi er kloge i skriftens ord, kan vi ikke, når denne mægtige mirakelvirkende kraft fra Satan er synlig i vor verden, blive bedraget og kalde det for Guds undere; for Guds ord erklærer: Om det var muligt, at føre endog de udvalgte vild. Med mindre vi er rodfæstede og funderede i sandheden, vil vi blive fejlet bort af Satans bedrageriske snarer. Vi må klynge os til

vore bibler. Hvis Satan kan få dig til at tro at der er ting i Guds ord som ikke er inspirerede, vil han være parat til at omsnare din sjæl. Vi har ingen forsikring, ingen vished på det tidspunkt hvor vi har brug at vide hvad sandhed er.—*Review and Herald*, 18.dec. 1888.

Budskabet om kristen forvaltning.

[250] **Undervis alle nyomvendte**—Enhver omvendt sjæl skal have lyset om Herrens forlangende af tiende og offergaver. Alt hvad mennesker nyder, modtager de fra Herrens store gård, og Han er tilfreds med at Hans arvinger skal nyde Hans goder; men Han har lavet en særlig kontrakt med alle som står under Prins Immannuels blodbestænkede banner, så de kan vise deres afhængighed og ansvarlighed over for Gud, ved at give en vis del af Hans rigdomme tilbage, som Hans eget. Dette skal investeres ved underholdende missionsarbejde, som må gøres for at opfylde det hverv de har fået af Guds Søn lige før han forlod Sine disciple.—*Manuskript* 123, 1898.

Alle er et led i frelsens kæde—Når et menneske er blevet et Guds barn, bør det betragte sig som et led i den kæde, som er sænket ned for at frelse verden. Det bør gøre fælles sag med Kristus og hjælpe til med at gennemføre hans nødvendige plan. De bør følges med ham ud for at opsøge og frelse de fortabte.—*I den store Læges fodspor* s. 105. (vtbl 84) (1905)

Evangelistens ansvar—Det er en del af dit arbejde at undervise dem som du bringer til sandheden, at bringe tienden ind i skatkammeret som en anerkendelse af deres afhængighed af Gud. De bør oplyses til fulde om deres pligt til at bringe Herren eget tilbage til Ham. Befalingen om at betale tiende er så tydelig at der er ingen skygge af undskyldning for at ikke gøre det. Hvis du ikke giver de nyomvendte undervisning om dette punkt, lader de en meget betydningsfuld del af dit arbejde være ugjort.—*Brev* 51, 1902.

Vejlede den nye menighed—Når missionsarbejderen vinder små grupper på forskellige steder, bør han aldrig give de nye i troen det indtryk at Gud ikke kræver af dem at de skal virke systematisk for at hjælpe til med at støtte sagen med sit personlige arbejde og med sine midler. ....

Alle bør oplæres til at gøre hvad de kan for Mesteren, og til at give ham, efter som han har velsignet dem. Som sin retmæssige

del kræver han en tiendedel af deres indtægt, lad den være stor eller lille, og de som holder denne tilbage, begår ran mod ham og kan ikke vente at hans hånd skal give dem fremgang. Selv om menigheden for det meste består af fattige søskende, bør spørgsmålet om systematisk godgørenhed grundig forklares og planen møde en hjertelig modtagelse. Gud er i stand til at opfylde sin løfter. Hans hjælpkilder er ubegrænsede, og han bruger dem alle i fuldbyrdelsen af sin vilje. Og når han ser at en trofast udfører sin pligt og betaler tienden, vil han i sit vise forsyn ofte åbne veje hvorved den vil forøges. Den som følger Guds forordning i det lille han har fået, vil høste de samme frugter, som den som skænker af sin overflod.—*Evangeliets tjenere* s. 222, 223 (n 164). (1915)

[251]

Prøven på himmelsk fællesskab—Vor himmelske fader skænker gaver og beder om at få en del tilbage, for at han kan prøve os, om vi er værdige til at få det evige livs gave.—*Vidnesbyrdene* bd. 3, s. 408. (1875)

Et punkt præsenteres taktisk og gentages—Guds ords lærere skal ikke tilbageholde nogle dele af Guds råd, så folk ikke er uvidende om deres pligt, og ikke forstå hvad Guds vilje er med dem, og ikke snubler og falder i fordærv. . . .

Lad ingen forsømme at give trofast og tydelig belæring om tiendebetaling. Lad der bringes instruktion til Herren, det som Han kræver som Sit eget; for Herrens anbefaling vil ikke hvile over et folk som frarøver Ham tiende og gaver. Der vil ofre være brug for at sætte folks opgave foran dem da de må afgive Gud Hans eget. Lad den som først præsenter sandheden gøre dette nøjagtigt og lad også ham som følger op på pengebetaling også tydeliggøre Guds krav om tiendebetaling, så folk kan se at medarbejderne på alle punkter lærer den samme sandhed og er enige om at være lydige mod alle Guds forlangender.

[252]

Men lad medarbejderne tænke skønsomt og ikke give fast føde til dem som er for små; giv dem ordets oprigtige mælk. Bland under ingen omstændigheder din egen ånd og tanker med sandheden og dæk ikke Guds forskrifter over med traditioner eller formodninger. Lad folk få sandheden som den er i Jesus.—*Manuskript* 39, 1895.

Et forsømt arbejde—Vi skal give advarselsbudskabet til verden, og hvordan gør vi vort arbejde? Brødre, forkynder I den del af sandheden der behager folket, medens andre dele af arbejde efterla-

des ufærdige? Vil det være nødvendigt for nogle at følge efter dig, og tilskynde folk at bringe tiende og offergaver troskyldigt ind i Herrens skatkammer? Dette er prædikantens arbejde, men det er blevet sørgeligt forsømt. Folket har berøvet Gud, og der er sket fejl fordi prædikanten ikke ønskede at gøre sine brødre ubehag. Gud kalder disse mennesker for upålidelige forvaltere.—*Review and Herald*, 8.juli, 1884.

Trofast tiende er tilstrækkelige midler—Dersom der tilflød skatkammeret midler i nøjagtig overensstemmelse med Guds plan—en tiendedel af indtægten—ville der være rigelige midler til hans værks fremme.—*Vidnesbyrdene* bd. 5, s. 150. (1882)

[253]

Indsamling til missionerne—Under Guds forsyn, har dem som bærer byrden for Hans arbejde bestræbt sig til at bringe nyt liv i gamle arbejdsmetoder, og også udtænke ny planer og nye metoder til at vække menighedsmedlemmernes interesse til en forenet anstrengeelse for at nå verden. En af de nye planer for at nå de ikke-troende er høstindsamlingskampagnen for missioner. I de sidste år har det vist sig, at være en succes på mange steder, der er til velsignelse for mange, og øger strømmen af midler til missionens kasse. Idet mange af dem, der ikke er af vor tro er blevet bekendt med den tredje engels budskab i de hedenske lande, er deres forståelse blevet vækket, og nogle har søgt at lære mere om sandheden der har kraft nok til at forvandle hjerter og liv. Der nås mænd og kvinder af alle klasser, og Guds navn er blevet forherliget.—*Råd om forvaltning* s. 190, 191.

Undgå verdslige metoder—Vi ser at kirkerne i vore dage opmuntrer til fest, grådighed, udskejelser, ved arrangere middage, markeder, dans og fester for at indsamle midler til menighedskassen. Her har kødelige mennesker fundet på en metode for at sikre sig midler uden at ofre sig. . . .

Lad os tage klart standpunkt over for al de menighedsfordærv, udsvævelser og fester som har en demoraliserende indflydelse på unge og gamle. Vi har ingen ret til at kaste helligdommens kåbe over dem, fordi disse midler skal bruges i menighedsøjemed. Sådanne ofringer er mangelfulde og sygelige, og bærer Guds forbandelse. De er kostbare for sjæle. Talerstolen kan forsvare fester, dans, lotterier, markeder og lukseriøse fester, for at få midler til menighedens øjemed; men lad os ikke tage del i nogen af disse ting; for hvis vi gør dette, vil Guds mishag være over os. Vi foreslår ikke at appellere

til appetittens lyster eller fly til kødelige fornøjelser, for at Kristi bekende efterfølgere skal give midler som Gud har betroet dem. Hvis de ikke giver villigt, i kærlighed for Kristus, vil offeret på ingen måde være antageligt for Gud.—*Råd om forvaltning* s. 201, 202. (1878)

Bestukket af fester og fornøjelser—Det er et beklageligt faktum at hellige og evige hensyn ikke har den kraft til at åbne bekendende Kristi efterfølgeres hjerter, til at give frivillige ofre til evangeliets udgifter, ligesom tillokkende fester og munterhed i almindelighed gør. Det er en sørgelig kendsgerning at disse lokkemidler vil være fremherskende medens hellige og evige ting ikke vil have magt til at påvirke hjertet til godgørenhedsgerninger. [254]

Moses' plan i ørkenen med at oprejse midler havde stor succes. Det var ikke nødvendigt med tvang. Moses lavede ingen stor fest. Han indbød ikke folk til muntre scenerier, dans og almindelig morskab. Han indførte heller ikke lotterier eller noget andet af denne verdslige slags for at få midler til at rejse Guds tabernakel i ørkenen. Gud befalede Moses at indbyde Israels børn til at bringe offergaver. Moses skulle acceptere alle de menneskers gaver, som blev givet villigt af hans hjerte. Disse frivillige gaver kom i så stor overflod at Moses proklamerede at det var nok. De måtte ophøre med deres gaver; for de havde givet i overflod, mere end de kunne bruge.—*Råd om forvaltning* s. 203. (1874)

Og hvilket indtryk gør dette på de ikke-troendes sind? Guds ords hellige standard fornedres til støvet. Der kastes foragt over Gud og over den kristnes navn. De mest fordærvende principper styrkes ved denne ikke-bibelske måde at rejse midler på. Og det er sådan Satan vil have det. Mennesker gentager Nadiab og Abihus synd. De bruger den almindelige ild i stedet for den hellige ild i Guds tjeneste. Herren accepterer ikke sådanne ofre.

Alle disse metoder for at bringe penge ind i Hans skatkammer er en forhånelse mod Ham. Det er en forfalsket andagtsøvelse der driver til alle sådanne bedrag. O hvilken blindhed, hvilken forgabelse er der ikke over mange som hævder at være kristne! Menighedsmedlemmer gør på samme måde som verdens indbyggere gjorde i Noas dage, da deres hjerters indbildning kun var stadig ond. Alle som frygter Gud vil afsky sådanne metoder som en forkert fremstilling af Jesu Kristi religion.—*Råd om forvaltning* s. 205. (1896) [255]

Menneskers forvaltning—Men den gyldne regel rummer en endnu dybere mening. Enhver, som er sat til at være husholder over Guds mangfoldige nåde, opfordres til at meddele sjæle i vankundighed og mørke, hvad han ville ønske, at de skulle give ham, hvis han var i deres sted. Apostelen Paulus sagde: „Både til grækere og barbarer, både til vise og uforstandige står jeg i gæld.“ På grund af alt, hvad du har erkendt af Guds kærlighed, og alt, hvad du har modtaget af hans nådes rige gaver frem for den mest formørkede og nedværdigede sjæl på Jorden, er det din skyldighed at meddele disse gaver til en sådan sjæl.—*Med mesteren på bjerget* s. 135 (dk 135). (1896)

Hvordan Profetiens ånd præsenteres.

Nye troende har en klar forståelse—Eftersom enden nærmer sig og arbejdet, med at bringe verden den sidste advarsel, udvides, bliver det af større vigtighed for dem, der antager den nærværende sandhed, at have en klar forståelse af *Vidnesbyrdenes* natur og indflydelse, disse vidnesbyrd, som Gud i sit forsyn har knyttet til det tredje engle budskabs værk fra dets allerførste begyndelse.—*Vidnesbyrdene* bd. 5, s. 654. (1889)

[256] **Undervisning af Guds nærværende dag**—I fordums tid talte Gud til menneskene ved profeters og apostles mund. I disse dage taler han til dem ved sin Ånds vidnesbyrd. Der har aldrig været en tid, da Gud underviste sit folk med større alvor, end han nu underviser dem om sin vilje og om den vej, han ønsker, at de skal følge.—*Vidnesbyrdene* bd. 5, s. 661. (1889)

Ikke så ofte—Prædikanter forsømmer ofte disse vigtige grene af arbejdet—helsereformen, åndelige gaver, systematisk godgørelse, og Missionsarbejdets store grene. Under deres arbejde kan mange mennesker forstå sandhedens teori, men til tider findes det at der er mange som ikke vil stå Guds prøve. Prædikanter lagde grundlaget, hø, træ og stubbe, som kun vil fortæres af fristelsens ild.—*Review and Herald*, 12.dec. 1878.

Ikke gå i stedet for bibelen—Søster Whites vidnesbyrd bør ikke føres frem til fronten. Guds ord er den ufejlbarlige standard. *Vidnesbyrdene* skal ikke tage pladsen for ordet. Alle de troende bør være meget omhyggelige med at føre disse spørgsmål forsigtigt

frem, og altid stoppe når du har sagt nok. Lad alle afprøve deres standpunkter ud fra skriften og dokumentere alt hvad de påstår som sandhed ud fra Guds åbenbarede ord.—*Brev 12*, 1890.

Vidnesbyrdene er ikke over bibelen—Jo mere vi ser på løfterne i Guds ord, des større bliver de. Jo mere vi praktiserer dem, des dybere vil vor forståelse blive af dem. Vort standpunkt og tro er i bibelen. Og vi skal aldrig ønske at bringe nogen sjæl hen til *Vidnesbyrdene* frem for bibelen.—*Manuskript 7*, 1894.

Hensigten med *Vidnesbyrdene*—Guds ord er tilstrækkeligt til at oplyse det mest omtågede sind og kan forstås af dem, der nærer ønske om at forstå det. Men trods alt dette er der nogle, som foregiver, at de gør Guds ord til deres studium, men som forefindes at leve i åbenbar strid med dets tydeligste lærdomme. For at menneskene skal være uden undskyldning, giver Gud dem derfor tydelige og skarpe vidnesbyrd og leder dem således tilbage til ordet, som de har undladt at følge. Guds ord indeholder en overflod af almindelige principper for dannelsen af rigtige livsvaner og *Vidnesbyrdene*, både de almindelige og de private, har til hensigt mere særskilt at gøre dem opmærksomme på disse principper.—*Vidnesbyrdene* bd. 5, s. 663, 664. (1889)

[257]

Det større og mindre lys—Bibelen får kun lidt opmærksomhed, og Herren har givet et mindre lys til at lede mænd og kvinder til det større lys.—*Kolportørevangelisten* s. 37. (1902)

Illustration: Bring profetiens ånd—Ældre ____ går ikke ind i nogen strid med modstandere. Han bringer bibelen så klart at det er tydeligt at nogen som er uenig må være det i opposition mod Guds ord.

Fredag aften og sabbats formiddag talte han om emnet åndelige gaver, dvælede specielt ved profetiens ånds emne. Dem som var tilstede ved disse prædikener sagde at han behandlede det emne på en klar og kraftfuld måde.—*Brev 388*, 1906.

I sin undervisning viste ældre ____ at profetiens ånd har en vigtig rolle i sandhedsfundamentet. Da han afsluttede sit forkynderarbejde, opfordrede han mig . . . . til at tale til folk.—*Brev 400*, 1906.

Tag tid til at veje beviserne—I det sidste syn fra Battle Creek fik jeg vist at der blev lagt en uforstandig kurs i ____, med hensyn til visionerne for tiden om organisering af menigheden der. Der var nogle i ____ som var Guds børn og alligevel betvivlede visionerne.

[258]

Andre havde ingen modstand og turde alligevel ikke tage et beslutsomt standpunkt, over for dem. Nogle var skeptiske og de havde en overfladisk grund til at være sådan. De falske visioner og fanatiske ceremonier og de efterfølgende usle frugter, havde en indflydelse på sagen i Wisconsin og gjorde sindene skinsyge på alt der havde navn af visioner. Alt dette burde være taget i betragtning og klogskab vil kunne udøves. Der burde ikke være gjort forsøg på eller arbejde med dem, som aldrig har set de enkelte visioner og som ikke har haft nogen personlig kendskab til virkningen fra visionerne. Disse burde ikke fratages menighedens privilegier og fordele, hvis deres kristne fremgangsmåde ellers er korrekt og de har udviklet en god kristen karakter.

Jeg fik vist at nogle kunne tage imod de offentliggjorte visioner og bedømme træet på dets frugter. Andre er som den tvivlende Thomas; de kan ikke tro de udgivne *Vidnesbyrd*, ej heller tage imod beviset i andres vidnesbyrd; men må se og få beviset for dem selv. Disse må ikke sættes til side, men der burde udøves stor tålmodighed og broderkærlighed mod dem indtil de finder deres standpunkt og bliver befæstet for eller imod. Hvis de kæmper imod visionerne, som de ingen kendskab har til; hvis de fremfører deres modstand så langt som at modsætte sig det, som de ingen erfaring har i og føler sig irriteret når dem, som tror visionerne er fra Gud taler om dem under møder og trøster dem selv med belæringen, der er givet dem igennem visionen, så må menigheden vide at den ikke har ret.—*Vidnesbyrdene* bd. 1, s. 327-329. (1862)

[259] **Drevet til et forkastet standpunkt**—Jeg er blevet vist at nogle, især i Iowa, gør visionerne til en regel hvorved alt måles. De gør tingene på en måde som min mand og jeg aldrig har tilstræbt. Nogle kender ikke mig og mit arbejde og de er meget skeptiske for hvad der har nævnt af visioner. Dette er helt naturligt og kan kun overvindes ved erfaring. Hvis nogle ikke er afklaret med hensyn til visionerne, bør de ikke holdes ude. Den fremgangsmåde disse bør tilstræbe sig, findes i *Vidnesbyrd* nr 8, side 328, 329, som jeg håber vil blive læst af alle. Prædikanter bør have medlidenhed med dem som afviger; andre reddes ved frygt og trækkes ud af ilden. Guds tjenere bør have forstand til at give enhver sin del af måltidet og at gøre den forskel med forskellige personer, som deres tilfælde kræver. Den fremgangsmåde, som nogle i Iowa tilstræber og som ikke kender

mig, har ikke været en forsigtig og konsekvent måde. Dem, som var forholdsvis fremmede over for visionerne er blevet behandlet på samme måde, som dem der har haft meget lys og haft mange erfaringer i visionerne. Nogle er blevet påbudt at tilslutte sig visionerne, skønt de ikke kunne gøre sådan med god samvittighed og på denne måde er nogle ærlige sjæle blevet drevet til at tage standpunkt imod visionerne og imod legemet. Det ville de aldrig have gjort hvis deres sag var blevet håndteret forsigtigt og medfølelse.—*Vidnesbyrdene* bd. 1, s. 382, 383. (1863)

Overvinde modstand—Prædikanterne (ikke-S.D.A.) åbner op for deres ordstrøm, og især imod Mrs. White. Men dette er kun til skade for dem selv. . . . Jeg placerer *Den Store mester, Den store strid, Patriarker og profeter*, og *Kristus vor frelser* i familierne; så længe prædikanterne arbejder imod mig, vil jeg tale i mine skrifter til folk. Jeg tror at sjæle vil blive omvendte til sandheden. Vi vender dem nu til loven og til *Vidnesbyrdene*. Hvis de ikke taler i overensstemmelse med dette ord, er det fordi der ikke er lys i dem.—*Brev 217*, 1899.

[260]

Dømmes ved deres frugter—Lad *Vidnesbyrdene* blive bedømt efter deres frugter. Hvad er ånden i deres lære? Hvad har følgen af deres indflydelse været? Alle, der ønsker det, kan skaffe sig kundskab om frugterne af disse syner. ....

Enten underviser Gud sin menighed, irttesætter den for dens synder og styrker dens tro, eller også gør han det ikke. Dette værk er af Gud, eller også er det ikke af Gud. Gud gør intet i fællesskab med Satan. Min gerning bærer enten Guds stempel eller fjendens stempel. Der gives ingen tvedelt gerning i denne sag. Enten stammer *Vidnesbyrdene* fra Guds Ånd eller fra djævelen.—*Vidnesbyrdene* bd. 5, s. 671. (1889)

Gud taler gennem *Vidnesbyrdene*—Vi må følge de råd, der er givet gennem profetiens ånd. Vi må elske og adlyde sandheden for denne tid. Dette vil redde os fra at antage mægtige bedrag. Gud har talt til os gennem sit ord. Han har talt til os gennem *Vidnesbyrdene* til menigheden og gennem de bøger, der har hjulpet til at klargøre vor nuværende pligt og den stilling, vi bør indtage.—*Vidnesbyrdene* bd. 8, s. 298. (1904)

Frembringe helsenormer og kristne normer*

[261] **Frembringe helsereformen**—Vort arbejde skal være praktisk. Vi skal huske på at mennesket har en krop såvel som en sjæl at frelse. Vort arbejde indbefatter langt mere end at stå frem for folk og forkynde for dem. I vort arbejde skal vi tjene for deres fysiske svagheder som vi kommer i kontakt med. Vi skal præsentere helsereformens principper for dem, indprente vore tilhører med tanken at de har en del at gøre med at holde sig selv sund.

Legemet må holdes i en sund tilstand for at sjælen kan være sund. Legemets tilstand påvirker sjælens tilstand. Han som vil have en fysisk og åndelig styrke må oplære sin appetit i rette linier. Han må passe på at ikke bebyrde sjælen med overbelaste sin fysiske og åndelige kræfter. Nøje overholdelse af rette principper for spise, drikke og klædning er en opgave som Gud har pålagt mennesker. Herren ønsker at vi skal adlyde helsens og livets love. Han drager enhver til ansvar for at passe ordentligt på sin krop, så den kan holdes sund.—*Brev* 123, 1903.

En del af det sidste budskab—Helsereformens principper findes i Guds ord. Helseevangeliet skal kædes fast sammen med Ordets forkyndelse. Det er Herrens plan at helsereformens genoprettende indflydelse skal være en del af den sidste store bestræbelse for at proklamere evangeliets budskab.—*Medical Ministry* s. 259.

Det er blevet betroet os, som et folk at oplyse menneskerne om grundsætningerne for en sund levemåde. Der er dem, som mener, at kostspørgsmålet ikke er af tilstrækkelig betydning, for at komme i betragtning under en evangelisk virksomhed. Men heri taget de alvorlig fejl. Guds ord siger: „Enten I altså spiser eller drikker, eller hvad I gør, så gør det alt til Guds ære.“ 1.Kor 10,31. Afholdspørgsmålet, set fra de forskellige sider, indtager en vigtig plads i frelsens værk.—*Vidnesbyrdene* bd. 9, s. 112. (1909)

[262] **Helt rodfæstede i helsereformen**—Dem som lever i de sidste dage af denne jords historie behøver at være helt rodfæstede i helsereformens principper. . . .

Syge mænd og syge kvinder behøver at blive helsereformatorer. Gud vil samarbejde med sine børn i at bevare deres helse, hvis de

* se også side 513-551, „En lægeevangelisme,“ og side 657-665, „Helse og helseprincipper.“

vil spise omhyggeligt, og nægte at pålægge maven unødige byrder. Han har allernådigst gjort naturens sti fast og sikker, bred nok for alle som vil vandre på den. Han har givet jordens sunde og sundhedsfremmende produkter til vort underhold. . . .

Mange har forvoldt kroppen megen skade ved at ignorere livets love, og de kan aldrig komme sig over følgerne af deres forsømmelse; men også nu kan de angre og blive omvendt. Mennesker har prøvet at være klogere end Gud. De er blevet til en lov for sig selv. Gud kalder på os for at være opmærksom på Hans krav, og ikke længere vanære Ham ved at forkrøble de fysiske, mentale og åndelige evner.—*Brev 135, 1902.*

Helsereformen tager til og er praktisk—Herren ønsker at vore prædikanter, læger og menighedsmedlemmer skal passe på ikke at tilskynde dem som ikke kender vor tro, til at gøre pludselige forandringer i kosten, og derved påføre dem en ubetimelig prøve. Fremhold helsereformens principper, og lad Herren lede de oprigtige af hjertet. De vil høre og tro. Herren kræver heller ikke at hans sendebud skal fremholde de skønne sandheder om en sundhedsmæssig levevis på en måde som vil vække fordom i menneskers sind. Lad ingen lægge anstødsstene for deres fødder som vandrer på vankundighedens mørke stier. Selv når man roser en ting, er det godt ikke at være alt for begejstret, for at ikke de som kommer for at høre, skal blive ledet bort fra vejen. Fremhold principperne for afhold i den mest tiltalende form.

[263]

Vi må ikke handle overilet. Arbejderne som begynder på nye steder for at grundlægge menigheder, må ikke skabe vanskeligheder ved at søge at gøre kostspørgsmålet fremtrædende. De må passe på at de ikke trækker for snævre grænser, for derved ville der lægges hindringer i vejen for andre. Driv ikke menneskene, men led dem.

Overalt hvor sandheden indføres, bør der gives undervisning om tillavning af sund mad. Gud ønsker at dygtige lærere på hvert sted skal undervise folk om hvordan de på en forstandig måde, kan gøre brug af de produkter som kan frembringes eller let skaffes til veje i en landsdel hvor de bor. På denne måde kan de fattige såvel som de bedrestillede lære at leve sundt.—*Evangeliets tjenere s. 233 (n 174). (1915)*

Hold den frem mod fronten—Helsereformen er et middel i Herrens hånd, hvorved han vil formindske menneskenes lidelse og

rense sin menighed. Oplær folk til at forstå, at de kan være Guds medhjælpere ved at samarbejde med ham til fornyelse af legemlig og åndelig sundhed. Denne gerning bærer Herrens stempel og den vil tjene til at åbne adgangen for andre dyrebare sandheder. Der er et virkefelt på dette område for alle, som vil tage fat på sagen med forstand og omhu.

Gør arbejdet for helsereformen mere fremtrædende, det er det budskab, jeg har at meddele. Lad det blive rettelig forstået, så behovet vil gøre sig gældende. Afhold fra al skadelig mad og drikke er en frugt af sand religion. Den grundige omvendte vil opgive alle fordærlige vaner og bekæmpe appetitten. Ved total afholdenhed vil han besejre lysten til skadelige nydelser.

[264] Jeg er blevet pålagt at sige til helsereformens talsmænd: Gå frem. Verden behøver al den indflydelse, I kan udøve for at holde den moralske elendigheds flodbølge i skak. Lad dem, som forkynder den tredje engels budskab, være tro mod sin opgave.—*Vidnesbyrdene* bd. 9, s. 112, 113. (1909)

Total afhold fra brændevin og tobak—Mænd og kvinder har mange vaner som går imod bibelens principper. Ofrene for stærk drik og tobak er fordærvede i krop, sjæl og ånd. Disse bør ikke optages i menigheden før de bevidner at de er helt omvendte, at de føler behov for en tro der virker ved kærlighed og renses sjælen. Guds kærlighed vil rense den oprigtigt troende. Han som er sandt omvendt vil opgive alle besmittende vaner og besmittende appetit. Ved total afhold vil han overvinde sit ønske for den sundheds-destruerende eftergivenhed.—*Brev 49*, 1902.

Omvendelsen er hemmeligheden bag sejr—Den allerførste og mest betydningsfulde ting er at opbløde og underlægge sjælen ved overgivelse til vor Herre Jesus Kristus som syndebærer, den syndstilgivende Frelser, der gør evangeliet så klart så muligt.

Når Helligånden virker iblandt os, ligesom den så visse har gjort ved lejrmødet i _____, er sjæle, som ikke er klar for Kristi tilsynskomst, blevet overbeviste. Mange kommer til vore møder og er omvendt, som i årevis ikke har fulgt møderne i nogen kirker. Sandhedens enkelthed når deres hjerter. Den berør alle klasser. Tobakken afgiver ofre til deres afgud og drankeren til sin brændevin. De kunne ikke gøre dette hvis de ikke griber Guds løfter i tro for tilgivelse af deres synder. Er det ikke en beslutsom møje værd at frelse disse

[265]

sjæle?—*Brev 4, 1899.*

Begynd reformen ved fundamentet—Brændevinsdrikning ansporer til de vildelse udsvævelser og styrker de mest sataniske tilbøjeligheder. . . . Idet vi ser disse ting i øjnene, og ser de forfærdelige konsekvenser af brændevinsdrikning, skal vi så ikke gøre alt i vor magt for at komme til Guds hjælp, i kampen mod dette store onde? Ved grundlaget for brændevinsdrikning ligger forkerte spisevaner. Dem som tror den nærværende sandhed bør nægte at drikke te eller kaffe, for dette opildner et ønske for stærkere simulanser. De bør nægte at spise kødspiser, for dette opildner et ønske for stærke drikke. Sund mad tilberedt med smag og dygtighed, bør nu være vor kost.

Dem som ikke er helsereformatorer behandler sig selv på urimelig måde og uklogt. Ved at give efter for appetitten skader de dem selv så frygteligt. Nogle kan tro at kostspørgsmålet ikke er vigtigt nok til at komme med i religionsspørgsmålet. Men disse gør en stor fejltagelse. Guds ord erklærer: „Uanset hvad i spiser, eller drikker, eller hvad i gør, så gør det alt til Guds ære.“ Underkastelse af mådehold, i alle sin afskygninger, har en vigtig plads i arbejdet for vor frelse. På grund af forkerte spisevaner, er verden blevet mere og mere umoralsk.—*Brev 49, 1902.*

Personligt arbejde for de drikfældige—Missionsarbejdet består ikke blot af forkyndelse. Det indbefatter personligt arbejde for dem, som har misbrugt deres sundhed og har sat sig selv der, hvor de ikke har moralsk styrke til at kontrollere deres appetit og lidenskaber. Der skal arbejdes for disse sjæle ligesom der arbejdes for de mere velstillede. Vor verden er fyldt med lidende mennesker.

Gud har skrevet Sin lov på enhver nerve og muskel, ethvert fiber og funktion i menneskekroppen. Hengivenheden til en unaturlig appetit, uanset om det er te, kaffe, tobak eller brændevin er umådeholdenhed, og er i krig med livets og helsens love. Ved at bruge disse forbudne ting skabes en tilstand i organismen som Skaberen aldrig har planlagt. Denne eftergiveness hos menneskefamiliens medlemmer er synd. . . . Spises der mad der ikke laver godt blod er at arbejde imod vor fysiske organismes love, og er en overtrædelse af Guds lov. Årsagen fremavler virkningen. Lidelse, sygdom, og død er eftergiveness visse straffe.—*Brev 123, 1899.*

[266]

Søgen efter fornøjelser—Store skarer søger forgæves efter lykke i verdslige fornøjelser. De bønfaller om noget som de ikke kan få. De bruger deres penge på det som ikke er brød, og deres arbejde for det som ikke fyldestgørende. Den hungrende og tørstende sjæl vil fortsætte med at hunge og tørste så længe som han tager del i disse uhellige fornøjelser. O om enhver af disse ville lytte til Jesu stemme: „Hvis nogen tørster, lad ham komme til mig, og drikke.“ Dem som drikker af det levende vand vil ikke tørste mere efter intetsigende og spændende fornøjelser. Kristus, livets kilde, er kilden til fred og lykke.

Gud bibringer mennesker med forskellige talenter og gaver, så de ikke skal ligge unyttige, ej heller for at de beskæftiges i underholdning eller selvtilfredsstillelse, men så de kan være til velsignelse for andre ved at sætte mennesker i stand til at gøre et alvorligt, selvopofrende missionsarbejde.—*The Youth's Instructor* den 6. nov. 1902.

[267] **Forestillinger og teatre**—Satans herskende lidenskab er at forvanske forstanden og få mennesker til at længes efter forestillinger og teateropsætninger. Alle de menneskers erfaring og karakter, som involverer sig i dette arbejde vil være i overensstemmelse med den føde sindet får.

Herren har givet bevis for Sin kærlighed til verden. Der var ingen falskhed, intet skuespil, i hvad Han gjorde. Han gav en levende gave, som kunne tåle ydmygelse, forsømmelse, hån og skam. Dette gjorde Kristus så Han kunne redde det faldne menneske. Medens mennesker lægger planer og metoder for at udlette Ham, kom den uendelige Guds søn til vor verden for at give et eksempel på det store arbejde, der blev gjort for at genløse og frelse mennesker. Men i dag kæmper den stolte og ulydige for at få et stort navn og stor ære fra deres medmennesker, ved at bruge deres gudgivne gaver til underholdning.—*Manuskript* 42, 1898.

Arbejdet for fornøjelseselskere—I stedet for at forklejne Jakobs brønd, frembragte Kristus noget der er uendeligt større. . . . Han gav kvinden noget bedre end hun havde, det levende vand, glæden og håbet i Sit riges evangelium.

Dette er en illustration på den måde vi skal arbejde på. Det er kun af lille gavn for os at tage til fornøjelseselskere, teatergængere, hestevæddeløb, drukfester, spillesteder og irttesætte dem skarpt for

deres synder. Dette vil ikke udrette noget godt. Vi må give dem noget bedre end det som de har, endog Kristi fred, som overgår al forstand. . . .

Disse stakkels sjæle er i gang med en vild jagt efter verdslige fornøjelser og jordiske rigdomme. De kender ikke til noget mere ønskværdigt. Men spil, teatre, hestevæddeløb, vil ikke tilfredsstille sjælen. Mennesket er ikke skabt til at blive tilfredsstillet på den måde, at bruge deres penge på det som ikke er brød. Vis dem hvor meget bedre himlens uforgængelige herlighed er end verdens flygtige glæder. Søg at overbevise dem, om den frihed, det håb, den hvile og fred der er i evangeliet. „Hvem som drikker af det vand Jeg giver ham skal aldrig tørste.“ erklærede Kristus.—*Manuskript 12, 1901.*

[268]

Lærdomme om klæder og fornøjelse—Kristenlivets principper bør være klare for dem som for nylig er kommet til sandheden. Trofaste, kristne mænd og kvinder bør have en intens interesse for at bringe overbeviste sjæle til en korrekt kundskab om retfærdigheden i Kristus Jesus. Hvis nogen har ladet ønsker om fornøjelser eller kærlighed til klæder blive det største, så at dele af deres sind, sjæl og styrke er helliget til selvisk hengivenhed, bør de trofast troende være opmærksomme på disse sjæle, som dem der har et regnskab at aflægge. De må ikke glemme at den trofaste, ømme, og elskelige belæring er så vigtig for unge nyomvendte, at der ikke må gøres et halvhjertet arbejde.—*Manuskript 56, 1900.*

Belære nyomvendte om klæders afguder—Et af de punkter, som de, der nylig har antaget troen, behøver undervisning om, er spørgsmålet om klædedragt. Optræd med troskab over for de nyomvendte. Er de forfængelige i deres klædedragt? Nærer de stolthed i hjertet? Afguder i på klædedragtens område er en moralsk sygdom. Den må ikke bringes med ind i det nye liv. I de fleste tilfælde vil de fordringer, evangeliet stiller, kræve en afgjort forandring, hvad klædedragten angår.

Der bør ikke vises nogen ligegyldighed i spørgsmålet om påklædning. For Kristi skyld, hvis vidner vi er, bør vort ydre udseende ... være det bedst mulige. I tabernakeltjenesten foreskrev Herren selv de mindste ting vedrørende deres påklædning, der gjorde tjeneste for hans åsyn. Dette viser os, at hans tjeneres klædning ikke er ham ligegyldig. De forskrifter, der blev givet angående Arons klæder var meget nøjagtige; for hans dragt havde en symbolsk betydning.

[269]

Således bør Kristi efterfølgeres påklædning være symbolsk. Vi skal i alle ting være hans repræsentanter. Vort ydre bør i enhver henseende være præget af properhed, sømmelighed og renhed. Men Guds ord billiger ikke, at man forandrer klædedragten blot for modens skyld for at man skal ligne verden. Kristne bør ikke pryde deres legemer med kostbar dragt eller dyre smykker.

Skriftens udtalelser om påklædning bør nøje overvejes. Vi trænger til at have forståelse af, hvad himmelen værdsætter, også når det gælder legemets påklædning. Alle, der med alvor eftertragter Kristi nåde, vil agte på den dyrebare undervisning i Guds inspirerede ord. Endog klædningens snit vil være et udtryk for sandheden i evangeliet.

Alle, der betragter Kristi liv og følger hans lære, vil blive Kristus lig. Deres indflydelse vil blive ligesom Hans. De vil vise en sund karakter. Når de ydmygt vandrer på lydighedens sti og gør Guds vilje, øver de en indflydelse, der vejer til gunst for hans sags fremme og for en sund renhed i hans værk. Verden skal have et vidnesbyrd hos disse grundigt omvendte sjæle, om sandhedens helliggørende magt over et menneskes karakter.—*Vidnesbyrdene* bd. 6, s. 96, 97. (1900)

[270] **Holde os til vor tro**—Selvfornægtelse i klædedragt udgør en del af vor kristenpligt. At klæde sig enkelt og at afstå fra at pryde sig med kostbarheder (jewelry) og smykker af enhver art er i overensstemmelse med vor tro. Er vi blandt dem, der indser dårskaben hos verdslige mennesker, når de hengiver sig til overdådighed i påklædning såvel som i lyst til fornøjelser? I så fald bør vi tilhøre den klasse, der afskyr alt, som godkender denne ånd, der fylder sind og hjerte hos dem, som kun lever for denne verden og ikke tænker på eller bekymrer sig om den fuldkommende.—*Vidnesbyrdene* bd. 3, s. 366. (1875)

Tilslutte sig Kristus eller verden—En søster som havde brugt nogle uger på en af vore institutioner i ____, sagde at hun følte sig meget skuffet over hvad hun så og hørte der. . . . Før hun accepterede sandheden, havde hun fulgt verdens moder i hendes klædestil, og havde båret kostelige juveler og andre smykker; men beslutningen om at adlyde Guds ord, mærkede hun at dets lære krævede at lægge alt som er ekstravagant og alle overflødige smykker til side. Hun havde lært at syvende-dags adventisterne ikke bærer ædelstene, guld,

sølv eller dyrebare stene, og at de ikke tilpasser sig verdslige moder i deres klæder. Da hun iblandt dem som bekender sit til troen så en så stor afstand fra bibelsk enkelhed, følte hun sig i vildrede. Havde de ikke den samme bibel, som hun har studeret, i hvilken hun havde bestræbt sig for at tilpasse sit liv efter? Var hendes tidligere erfaring blot fanatisme? Havde hun fejlfortolket apostlens ord: „Venskab med verden er fjendskab med Gud, for hvem som vil være ven med verden er fjende til Gud“?

Mrs. D., en dame som havde en stilling på institutionen, besøgte Søster ____s værelse en dag, da den sidstnævnte tog et guldhalsbånd og kæde ud af sin kuffert, og sagde at hun ønskede at gøre det af med dette smykke og lægge dens værdi i Herrens skattekammer. Da sagde den anden: „Hvorfor vil du sælge det? Jeg ville bære det, hvis det var mit.“ „Hvorfor,“ svarede Søster ____, „da jeg tog imod sandheden, lærte jeg at alle disse ting må lægges bort. De er visselig i modsætning til lærerne i Guds Ord.“ Og hun citerede apostlenes ord, da Peter og Paulus talte for deres tilhørere vedrørende dette punkt: „Ligeledes vil jeg, at kvinder skal være ærbart og ikke prangende klædt, deres pynt skal ikke være kunstfærdige håropsætninger og guld eller perler eller dyrt tøj, men (som det sømmer sig for gudfrygtige) med gode gerninger.“ „Jeres skønhed skal ikke være i det ydre, såsom flettet hår, guldsmykker eller smukke klæder, (1.Pet.3,4) men i hjertet, det skjulte menneske, med en sagtmødig og stille åndsuforgængelige skønhed.“

[271]

Som svar viste damen en guldring på sin finger, som en ikke-troende havde givet hende, og sagde at hun ikke mente at det vil skade med sådanne smykker. „Vi er ikke så specielle,“ sagde hun, „som vi var førhen. Vore folk har fået overdrevne meninger i klædespørgsmålet. Damer på denne institution, bærer guldure og guldkæder, klæder sig som andre folk. Det er ikke en god politik at være klædt specielt; for så kan vi ikke udøve så megen indflydelse.“

Vi spørger: Er dette i overensstemmelse med Kristi lære? Skal vi følge Guds ord eller verdens skikke? Vor søster besluttede at det sikreste var at holde fast ved bibelens standard. Vil Mrs. D. og andre som udøver en lignende opførsel være tilfreds med at møde resultatet af den påvirkning de har udøvet på den dag, hvor enhver vil få efter sine gerninger?

Guds ord er klart. Der kan ikke tages fejl af dets lære. Skal vi adlyde det, på den måde Han har givet os det, eller skal vi finde ud af hvor langt vi går bort og alligevel blive frelste? Vil alle, som er på vore institutioner modtager og følge det guddommelige lys, og derved være i stand til at genspejle lys til dem som vandrer i mørke.

[272] Overensstemmelse med verden er en synd som saboterer vort folks åndelighed, og griber alvorligt ind i deres arbejdsevne. Det er nyttesløst at proklamere advarselsbudskabet til verden, så længe vi fornægter det i dagliglivet.—*Review and Herald*, 28. marts, 1882.

Et arbejde af hjertet—Der er mange som prøver at rette andres liv ved at angribe det som de betragter som dårlige vaner. De går hen til dem som de mener begår fejl, og udpeger deres mangler. De siger: „Du klæder dig ikke som du burde.“ De prøver at pille smykkerne væk, uanset om det virker fornærmende, men de søger ikke at fæstne tankerne til sandheden. Dem som søger at rette andre bør frembringe Jesu tiltrækningskraft. De bør tale om Hans kærlighed og medlidenhed, frembringe Hans eksempel og offer, åbenbare Hans Ånd, og de behøver slet ikke at komme ind på klædespørgsmålet. Der er ikke brug for at gøre klædespørgsmålet til et hovedpunkt i din religion. Der er noget mere berigende at tale om. Tal om Kristus, og når hjertet er omvendt, vil alt som ikke er i harmoni med Guds ord droppe ud. Det vil kun være nyttesløst arbejde på at sætte blade på et levende træ. Bladene vil komme igen. Øksen må lægges ned ved træets rod, og så vil bladene falde af, og aldrig komme tilbage.

For at kunne undervise mænd og kvinder i jordiske tings værdiløse tilstand, må du lede dem til den levende Kilde, og få dem til at drikke af Kristus, indtil deres hjerter er fyldt med Guds kærlighed, og Kristus er et kildeudspring i dem, der springer ud til evigt liv.—*Signs of the Times*, 1. juli, 1889.

Rens kilden, så vil strømmene blive rene. Dersom hjertet er godt, vil alt, jeres tale, jeres klædedragt og jeres handlinger, være godt.—*Vidnesbyrdene* bd. 1, s. 158. (1857)

[273] **Enkle klæder**—Vi nærmer os afslutningen af denne verdens historie. Der er nu brug for et tydeligt og direkte vidnesbyrd, som det er givet i Guds ord, med hensyn til enkle klæder. Dette burde være vor byrde. Men nu er det for sent, at ivres efter en prøve på denne sag. Vore folks klæder bør være de mest enkle. . . . Jeg har

ikke fået nogen præcis klædestil som regelsæt, til vejledning i alle disse klædnings mønstre. . . .

Vore søstre behøver at klæde sig selv på en beskeden måde. De bør klæde dem med enkelhed. Jeres hatte og klæder behøver ikke ekstra pyntebesættninger på sig. I skal iklæde jer på beskeden måde, nøgternt og ærbart. Giv verden en levende illustration på Guds nådes indre besmykkelse. Lad vore søstre klæde sig enkelt, ligesom mange gør, med klæder af godt materiale, holdbart, beskedent, passende for denne tidsalder, og lad ikke klædespørgsmålet fylde sindet.—*Manuskript 97*, 1908.

Forordningerne

De to monumentale grundpiller—Dåbens forordning og Herrens nadver er to monumentale grundpiller, en inden for og en uden for menigheden. Kristus har indgraveret den sande Guds navn i disse forordninger.—*Manuskript 27a*, 1900.

Herrens nadver er et stadigt mindesmærke—Symbolerne på Herrens hus er enkle og klare at forstå, og sandheder der vises i dem er af dybeste betydning for os. Ved indførelsen af den hellige tjeneste, som skete ved påsken, efterlod Kristus kirken et mindesmærke på Sit store offer for menneskene. „Gør dette,“ sagde Han, „til ihukommelse af mig.“ Dette var overgangspunktet mellem de to husholdninger og deres store højtider. Den ene skulle afslutte for evigt; den anden, som han netop havde oprettet, skulle tage dens plads, og fortsætte gennem alle tider som minde om Hans død.—*Review and Herald*, 22.juni 1897.

[274]

Fodtvætningen mere en blot en formssag—Vi kommer ikke til forordningerne i Herrens hus, blot som en formssag. . . .

Han har indstiftet denne tjeneste, da den hele tiden skal tale til vor fornemmelse for Guds kærlighed, som er blevet udtrykt for vor skyld. . . . Denne tjeneste kan ikke gentages uden at tænke på sammenkædningen med den anden. Derved kalder en tankekædes erindringer til velsignelse, imødekommenhed, gunst modtages fra venner og brødre, som er kommet ud af tankerne. Helligånden viser, med sin opildnede og livgivende kraft, den utaknemmelighed og manglende kærlighed som udspringer fra bitterhedens hadefulde rod. Led for led styrkes på erindringens kæde. Guds Ånd arbejder på

menneskenes tanker. Karaktermangler, pligtforsømmelighed, utaknemmehed mod Gud kommer frem i erindringen, og tankerne fængsles hos Kristus.—*Review and Herald*, 7.juni 1898.

Hjertets beredelse—I adventbevægelsens første dage, da vort antal var lille, blev forordningernes fejring gjort til den mest udbytterige anledning. Fredagen før, arbejdede alle menighedsmedlemmerne på at bortrense alt som ville få dem til adskille sig fra deres brødre og fra Gud. Hjerterne blev ransaget nøje; i alvor blev bønner opsendt for om Gud måtte åbenbare en skjult synd; der blev gjort bekendelser mod at narre i handel, mod overilede ord og mod gemte synder. Herren kom nær, og vi blev styrket og opmuntret stort.—*Manuskript* 102, 1904.

[275] **Hensigten med forordningerne**—Forligelse med hinanden er i fodtvætningens forordning. Ved vor Herre og mesters eksempel, er denne ydmygende ceremoni blevet gjort til en hellig forordning. Hvor som helst den fejres, er Kristus frembragt ved Sin Helligånd. Det er denne Ånd som overbeviser hjerterne.

Idet Kristus fejrede denne forordning med sine disciple, kom overbevisningen til alles hjerter, undtagen Judas. Således skal vi overbevises idet Kristus taler til vore hjerter. Sjælens kildeudspring vil brydes op. Sindet vil få energi, og springe op i aktivitet og liv, vil nedbryde alle barrierer som har skabt disharmoni og fremmedgørelse. Synder som er blevet begået vil vise sig med større distance end nogen sinde før; for Helligånden vil bringe dem ud af erindringen. Kristi ord: „Hvis I kender disse ting, lykkelige er I hvis I gør dem,“ vil iklædes med ny kraft.—*Review and Herald*, 4. nov. 1902.

Hjertets prøve—Denne fodtvætningsforordning blev gjort til en religiøs tjeneste. . . . Den blev givet som noget der skulle teste og prøve loyaliteten hos Guds børn. Da det moderne Israel overholdt denne sakramentale forordning, skulle denne ceremoni danne forbillede for deltagelse i symbolet for Herrens død.

Denne forordning blev givet til gavn for Kristi disciple. Og Kristus mente alt hvad Han sagde da Hans læber udtrykte ordene: „Jeg har givet jer et eksempel, som I skal gøre, som jeg har gjort mod jer. . . Hvis I kender disse ting, er I lykkelige hvis I gør dem.“ Ved dette udtænkte han en prøve for hjertets og sindets sande tilstand hos dem som tog del deri.—*Manuskript* 8, 1897.

Til alle tider i alle lande—I stedet for nationale fester som jøderne havde overholdt, indførte han en mindestund, fodtvætningens forordning og den hellige nadver, der skulle overholdes til alle tider af Hans efterfølgere i alle lande. Disse bør altid gentage Kristi handling, at alle kan se den sande tjenestegering der kræver uselvvisk tjenersind.—*Signs of the Times*, 16. maj 1900. [276]

Til ofte ihukommelse—Da Kristus udførte denne sidste handling, delte brødet og vinen med Sine disciple, bad Han dem Selv som deres Forløser ved en ny pagt, hvori det stod skrevet og besejlet at alle som tager imod Kristus i tro, vil alle modtage denne velsignelse som himlen kan bibringe med, både i dette liv og i det fremtidige evige liv.

Pagtshandlingen skal ratificeres med Kristi eget blod, som det var embedshandlingen i de gamle ofringer der blev fremholdt Hans udvalgte folks sind. Kristus påtænkte at denne nadver skulle ofte fejres, for at bringe Hans ofre til vor ihukommelse, at han gav Sit liv som løsesum for alle de menneskers synder, som tror på ham og tager imod ham. Denne forordning skal ikke være eksklusiv, som mange vil gøre den til. Enhver må tage del i den i offentlighed, og derved sige: „Jeg accepterer Kristus som min personlige frelser. Han gav Sit liv for mig, så jeg kan reddes fra døden.“—*Review and Herald*, 22.juni 1897.

Erfaring: Drøfte det grundigt med en interesseret præst—Sabbats formiddag, da menigheden i ___ fejrede forordningerne, var bror ___ til stede. Han blev inviteret til at være med i fodtvætningens forordning, men sagde at han foretrak at bevidne det. Han spurgte om deltagelse i denne forordning var nødvendig før vi kunne tage del i nadveren, og vore brødre forsikrede at det ikke var obligatorisk, og at han ville blive indbudt til Herrens bord. Denne Sabbat var den dyrebareste dag for hans sjæl; han sagde at han ikke havde en lykkeligere dag i sit liv. [277]

Derefter ønskede han en tale med mig, og vi havde en dejligt besøg. Hans samtale var meget interessant, og vi havde en dyrebar bønnestund sammen. Jeg tror at han er en Guds tjener. Jeg gav ham mine bøger *Den store strid, Patriarker og profeter*, og *Vejen til Kristus*. Han virkede meget glad, og sagde at han ønskede al det lys han kunne få, for at kunne møde vor tros modstandere. Han blev

døbt før vi forlod hans hjem, og vil vende tilbage til den nærværende sandhed til sin egen menighedsforsamling.—*Manuskript* 4, 1893.

Ikke en lukket nadver—Kristi eksempel forbyder, at nogen udelukkes fra Herrens nadver. Det er rigtigt, at åbenlys synd udelukker den skyldige. Dette lærer Helligånden os tydeligt. Men herudover skal ingen fælde dom. Gud har ikke overladt det til mennesker at bestemme, hvem der kan deltage ved disse anledninger; thi hvem kan granske hjerterne? Hvem kan skelne rajgræsset fra hveden?—*Den store mester* s. 656 (dk 450). (1898)

Der kan komme dem ind iblandt jer, som ikke er forenede i hjertet med sandhed og hellighed, men som kan ønske at tage del i disse tjenester. Fornægt dem det ikke.—*Manuskript* 47, 1897.

Med ærbødighed—Alt der i forbindelse med det bør have tegn på en så fuldkommen forberedelse så muligt. Enhver forordning i menigheden bør være opløftende. De bør ikke gøres almindelige eller billige, eller sættes på niveau med almindelige ting. . . . Vore menigheder behøver at blive dannet til en højere orden af ærbødighed og respekt for Guds hellige tjeneste.—*Manuskript* 76, 1900.

[278] Denne ceremoni skal ikke udføres ligegyldigt, men alvorligt, og holde dens formål for øjesyn.—*Manuskript* 8, 1897.

Et velsignet møde—Denne dag har været en meget opfriskende stund for min sjæl. Den lille gruppe der er her, er organiseret i menigheden, og jeg mødes med dem for at fejre forordningerne. Jeg talte ud fra Johannes 13, og jeg fik indprentet dyrebare tanker i mit sind om denne ydmyge forordning. . . . Der er meget i dette enkle ritual, som ikke ses og værdsættes. Jeg havde velsignelsen at tage del i symbolet for vor dyrebare frelsers brudte legeme og udgydte blod, som blev til synd for os, så vi kan blive Guds retfærdighed i Ham. Han var vor sydebærer.

Mødet i dag var en meget højtidelig stund for alle tilstedeværende. Vidnesbyrdsrådet var fremragende. Alle de navne der blev kaldt op svare villigt. Jeg vidste at Herren var midt iblandt os, og hele himlen var behaget idet vi fulgte Kristi eksempel. Ved disse anledninger viste Herren sig selv på en særlig måde for at blødgøre og underlægge sjælen, fordrive selvisheden, blive gennemsyret af Hans Helligånd, og bringe kærlighed, nåde og fred i de sønderbrudtes hjerter.

Idet mødet sluttede, vendte vi til vore telte i skoven, en blød, liflig og hellig indflydelse gennemstrømmede vore hjerter. Min sjæl blev fyldt med liflig fred.—*Manuskript* 14, 1895.

9—Fastholde interessen

Prædike for den endelige beslutning

Med enkle lektier—ikke veltalenhed—Den som i sin forkyndelse gør veltalenhed til sit højeste mål, leder folk til at glemme den sandhed som blandes med hans talekunst. Når den store forgribelse er gået over, vil det vise sig at Guds ord ikke har fæstet sig i sindet, og tilhørerne har heller ikke opnået en bedre forståelse. De udtrykker sig måske beundrende om prædikantens veltalenhed, men de er ikke kommet afgørelsens punkt nærmere. De taler om prækenen ligesom de ville tale om et teaterstykke, og om prædikanten som de vil tale om en skuespiller. Det kan ske at de kommer igen for at høre et foredrag til af samme art, men de vil gå derfra uden at være blevet påvirket eller mættet.

Det som behøves er ikke blomstrende taler, ikke en strøm af ord uden mening. Vore prædikanter må tale på en måde som kan hjælpe folk til at gribe livsvigtige sandheder.—*Evangeliets tjenere* s. 153, 154. (n 110) (1915)

Ubeslutsomme sjæle ved alle møder—Der er sjæle i hver menighed, som tøver, og kun næsten overbeviste til at være helt for Gud. Beslutningen gøres for tid og for evighed; men det er for ofte tilfældet at prædikanten ikke har sandhedsbudskabets ånd og kraft i sit eget hjerte og derfor gøres der ikke direkte appeller til de sjæle som ryster på vægten. Resultatet er at indtrykkene ikke kommer dybt nok ned i de overbevistes hjerter og de forlader mødet med mindre lyst til at acceptere Kristi tjeneste, end da de kom. De beslutter sig for at vente på en bedre anledning, men den kommer aldrig.—*Vidnesbyrdene* bd. 4, s. 447. (1880)

Nogle lytter til deres sidste prædiken—Nogle lytter måske til den sidste prædiken, de nogen sinde vil få at høre og nogle vil aldrig mere være i den stilling, at sandhedens kæde kan fremholdes for dem, og om dens praktiske anvendelse vil tale til deres hjerter. Når denne gyldne anledning er tabt, er den tabt for altid. Var Kristus

og hans genløsende kærlighed blevet fremholdt i forbindelse med sandhedens teori, kunne det måske have ledet dem over på Hans side.—*Vidnesbyrdene* bd. 4, s. 394. (1880)

En appel ved enhver prædiken—Med Helligåndens salvelse, får han en byrde for sjæle som han ikke vil sende bort fra forsamlingen, uden først at have præsenteret Jesus Kristus for dem, synderens eneste tilflugt og give dem alvorlige appeller for at han vil nå deres hjerter. Han bør føle at han aldrig skal møde disse tilhørere igen, før på Guds store dag.—*Vidnesbyrdene* bd. 4, s. 316. (1879)

I hvert foredrag bør der rettes inderlige henvendelser til folket om at forsage deres synder og vende sig til Kristus.—*Vidnesbyrdene* bd. 4, s. 396. (1880)

Kald for at beslutte sig—Ved vore lejr møder gøres der alt for små bestræbelser på at vække op. Herren søges for lidt. Der burde være vækkelsesmøder fra begyndelsen til afslutningen af mødeserien. Der bør gøres de hårdeste anstrengelser for at opvække folk. Lad alle mærke at I er seriøse, fordi I har et vidunderligt budskab fra himlen. Fortæl dem at Herren kommer til dommen og at hverken konger, herskere, rigmænd eller indflydelse vil nytte, for at afværge domme, der snart falder. Ved hvert mødes afslutning, bør der spørges efter beslutninger.—*Vidnesbyrdene* bd. 6, s. 64, 65. (1900)

Sabbatssandheden proklameres frimodigt—Det er på dette tidspunkt at sabbaten må bringes frem for folk både med pen og med stemme. Da tibudslovens fjerde bud og dem som overholder den ignoreres og foragtes, så ved de trofaste mennesker at der er ikke er tid til at skjule deres ansigt men ophøje Jehovas lov ved at udfolde banneret hvori den tredje engels budskab står indskrevet: „Her er dem der holder Guds bud, og Jesu tro.“ Åb. 14,12. . . .

[281]

Sandheden må ikke skjules, den må ikke fornægtes eller forklædes, men skal vedkendes til fulde, og proklameres frimodigt.—*Brev* 3, 1890.

To yderligheder påvirker beslutningen—Der er to yderligheder der skal undgås: En af dem er at undgå hele Guds rådsforsamling, og gå over i denne tids vækkelsesprædikanters ånd og råben: „Fred, fred; skønt der ikke er fred,“ og indflette et element i arbejdet som bevæger følelserne og efterlader hjertet uændret. . . .

Den anden yderlighed er at altid slå hårdt ned på folk og tale på en hård ukristelig måde, så de føler du er provokerende.—*Brev* 43, 1886.

[282] **Forkynderens præsentation kan ødelægge beslutningen**—Bror ___s tidligere arbejde er blevet vist mig i symboler. Det var som om at han holdt folk borte fra et kar, som er fyldt med de skønneste frugter, men den gang han gav disse frugter til dem, gjorde hans attitude og optræden at ingen ønskede noget. Sådan har det været for ofte med de åndelige sandheder som han har givet til folk. I sin præsentation af disse sandheder, fremkommer nogle gange en ånd, som ikke er himmelskfødt. Der siges nogle gange ord, gives irettesættelser, med en energi, en kraft, der får folk til at vende sig bort fra de skønne sandheder som han har til dem.

Jeg har set bror ___ med Guds smeltende Ånd over sig. Hans kærlighed for sandheden var oprigtig, og ikke blot noget han hævdede at besidde. Han havde opelsket og værnet om denne kærlighed, og den er stadig inde i hans hjerte. Men vor bror har en meget fattig måde at vise Kristi medfølelse, ømhed, og elskelige ånd på. . . . Han har behov for den hellige olie som udgydes fra gyldne piber til menneskers hjerter. Denne olie skal fylde hans hjerte, og når han modtager den, vil Guds Ånd være over ham.—*Manuskript* 120, 1902.

Seriøst forkaste det lyset—Når en overbevisning ignoreres, når beviserne forkastes, tvinges mennesker til at gøre aktiv modstand og hårdnakket modstand.—*Manuskript* 13, 1892.

Et alvorligt arbejde for sjæle—Arbejd for sjæles frelse som om du var synlig for hele himlens univers. Enhver engel i herligheden er interesseret i det arbejde der bliver gjort for sjæles frelse. Vi er ikke så vågne som vi burde være. Hele englehæren er vor hjælpere. „Herren din Gud er hos dig, helten, der bringer frelse. Han fryder sig i glæde over dig og viser dig sin kærlighed på ny. Han jubler over dig med fryd.“ O, om vi ikke kan arbejde i mod og tro. „På den dag skal det siges til Jerusalem: „Frygt ikke, Zion, lad ikke hænderne synke!“ Hav kun tro. Bed og tro, og I skal se Guds frelse.—*Brev* 126, 1896.

Appeller og kald fra alteret

[283]

Tilskynde sjæle til at beslutte sig—Det er Helligåndens arbejde at overbevise sjælen om dens behov for Kristus. Mange er overbevist om synd, og føler behov for en syndstilgivende frelser; men de er blot utilfredse med deres jagen og mål, og hvis der ikke har en besluttet sandhedssøgen i deres hjerter, hvis ord ikke tales i rette øjeblik, kalder på beslutningen efter en bevisbyrde der allerede er vist, vil de overbeviste passere forbi uden at identificere sig selv med Kristus, vil gyldne anledninger gå forbi, og de har ikke overgivet sig, og de går længere og længere bort fra sandheden længere bort fra Jesus og tager aldrig deres standpunkt på Herrens side.

Prædikanten skal ikke blot overbringe Guds ord på en sådan måde at overbevise om synd på en generel måde, men han skal opløfte Kristus for sine tilhørere. Kristi krav på dem er gjort tydelige. Folk bør tilskyndes til at beslutte sig for at være på Herrens side.—*Brev 29, 1890.*

Forvise sig om tilhørernes reaktion—Ældre ___ har en underfuld succes med denne møderække. Hans metoder har været at få skriftsted til at forklare skriftsted; og Helligånden har overbevist mange hjerter til sandheden. Folk kan kun acceptere et tydeligt så siger Herren. . . Han underviste kun om aftnen, da mennesker har fri fra deres arbejde og kan komme ud for at høre. Efter nogle få ugers arbejde præsenterede han sabbaten, og fik bibelen atter til at vise alle udtalelser.

Det første møde om sabbaten blev holdt i det store telt. Efter at ældre ___ havde afsluttet sin tale, var der et socialt møde, og så spurgte han alle som var overbeviste om sandheden og var besluttet på at tage standpunkt for at adlyde Guds ord, om at rejse sig op af stolene. Halvtreds reagerede; deres navne blev noteret og der blev sat et møde til at de skulle frembære deres vidnesbyrd. Mange havde gode ord at sige. . . .

[284]

Efter at der var gået flere uger, kom der et nyt kald til dem, som havde besluttet for at adlyde sandheden. Mellem femogtyve og tredive reagerede. Adskillige prædikanter var til stede ved dette møde og frembar gode vidnesbyrd.—*Brev 372, 1906.*

Tilhører reagerer på sandheden i 1844-bevægelsen—Dette er den måde hvori det blev proklameret i 1842, 1843, og 1844. . .

. Taleren sagde ikke unødige, men skriften blev præsenteret klart. Der blev ofte givet et kald til dem som troede sandhederne, der blev afprøvet i Ordet, om de ville rejse sig op af stolene, og store mængder mennesker reagerede. Bønner blev sendt op til fordel for dem som ønskede særlig hjælp.—*Manuskript* 105, 1906.

Genkender friske tegn på overbevisning—Til mine tjenende brødre vil jeg sige: Ethvert frisk pust af Guds nådes overbevisning over ikke-troende sjæle, er guddommeligt. Alt som du kan gøre med at bringe disse sjæle til kundskab om sandheden, er et middel der lader lyset skinne, Guds herligheds lys, sådan som det skinner i Jesu Kristi ansigt. Retled sindet mod Ham, som styrer og kontrollerer alle ting. Kristus vil være manna og åndelig dug for disse nyomvendte sjæle. I Ham er der ikke noget mørke overhovedet. Idet mennesker med åndelig forståelse fører bibelstudier med dem, så fortæl dem hvordan man overgiver sig til Helligåndens kraft, så de må være fuld og fast etablerede i sandheden, Guds kraft vil være åbenbaret.—*Manuskript* 105, 1906.

[285] **Hyppe kald i offentligt rum**—Kast alt bort som virker sløvt, og få folk til at tro at der er liv eller død i disse højtidelige spørgsmål, om de skal antage dem eller forkaste dem. Idet du overbringer prøvende sandheder, så spørg ofte, hvem der er villig, og peg på deres pligt til at hellige deres hjerter og sind, med al deres hengivenhed til Kristus Jesus, idet de har hørt Guds ord.—*Brev* 8, 1895.

Tal personlig til spørgerne—Efter at møderne er færdige, bør der være en personlig ransagelse hos hver enkelt på grunden. Enhver bør udspørges hvordan han tager disse ting, om han tager det personligt. Og så bør du se efter om der er en interesse for det ene eller andet. Fem ord der er sagt til dem privat, vil gøre mere end hele prædiken har gjort.—*Manuskript* 19b, 1890.

Helligånden gør appellerne effektive—Hvis du vil søge Herren, så bortlæg al ond tale og al selvished, og fortsæt øjeblikkeligt med bøn, Herren vil drage nær til dig. Det er Helligåndens kraft der giver dine anstrengelser og dine appeller kraft. Ydmyg dig selv for Gud, så du i Hans styrke vil rejse en højere og en højere standard.—*Manuskript* 20, 1905.

Jesu kærlighed bevæger hjerterne—Gud og Hans elskede Søn må bringes frem for folk i et væld af den kærlighed de har bevist for mennesket. For at nedbryde fordømmens og forhærdelsens barrierer,

må Kristus have en del i enhver prædiken. Få mennesker til at forstå hvor meget Jesus elsker dem, og hvilke beviser Han giver dem om Sin kærlighed. Hvilken kærlighed kan sammenlignes med den Gud har manifesteret for mennesker ved Kristi død på korset. Når hjertet er fyldt med Jesu kærlighed, kan dette overbringes til folk og det vil påvirke hjerterne.—*Brev 48*, 1886.

Hjælpe sjæle til omvendelsen

[286]

Den oprigtige omvendelseserfaring—Jeg er blevet vist at mange har forvirrede ideer med hensyn til omvendelse. De har ofte hørt ordene gentaget fra talerstolen: „I må blive født igen.“ „I må have et nyt hjerte.“ Disse udtryk har forvirret dem. De kan ikke begribe sig på frelsesplanen.

Mange er faldet i fordærv på grund af fejlagtige læresætninger de er blevet undervist af nogle prædikanter om den forandring der sker ved omvendelsen. Nogle har levet i bedrøvelse i årevis, ventet på nogle markante beviser på at Gud accepterer dem. De har skilt sig selv ud i stort mål fra verden, og finder behag i at begå sig med Guds folk; alligevel tør de ikke bekende sig til Kristus, fordi de frygter at det vil være indbildning at sige at de er Guds børn. De venter på en særlig forandring som de er forledt til at tro er omvendelse.

Efter en tid modtager nogle af disse beviser for deres accept af Gud, og ledes så til at identificere sig selv med Hans folk. Og her sætter de datoen for dette tidspunkt. Men jeg er blevet vist at de blev adopteret i Guds familie før dette tidspunkt. Gud accepterede dem da de blev trætte af synd, og mistede deres ønsker for verdslige fornøjelser, og de besluttede sig for at søge Gud alvorligt. Men da de ikke forstod enkeltheden i Frelsesplanen, mistede mange af dem privilegier og velsigner, som de kunne havde gjort krav på, hvis de blot havde troet, selvom de først vendte sig til Gud, da Han havde accepteret dem.

Andre falder i en endnu farligere vildfarelse. De styres af impulser. Deres sympati er i oprør, og de betragter denne følelsesmæssige flugt som et bevis på at de er accepterede af Gud og er omvendte. Men grundlæggende er deres liv ikke forandret. Beviserne for et uforfalsket nådesarbejde i hjertet kan ikke findes i følelser, men i livet. „Ved deres frugter,“ erklærede Kristus, „skal I kende dem.“

[287]

Mange dyrebare sjæle, ønsker alvorligt at være kristne, og alligevel falder de i mørke, venter på at deres følelser opildnes mægtigt. De venter på at der finder en særlig ændring sted i deres følelser. De forventer nogle uimodståelige kræfter, som de ikke har kontrol over, til at overmande dem. De bemærker ikke at den troende i Kristus, skal arbejde for sin frelse med frygt og bæven.

Den overbeviste synder har noget at gøre udover at angre; han må gøre sin del for at blive accepteret af Gud. Han må tro at Gud accepterer hans anger, i overensstemmelse med Hans løfte. „Uden tro er det umuligt at behage Ham: for Han der kommer til Gud må tro det Han er, og at Han belønner dem som ihærdigt søger efter Ham.“

Nådens arbejde på hjertet er ikke et øjeblik arbejde. Det påvirkes af stadig, daglig opmærksomhed og tro på Guds løfter. Den angrende troende, som værner om tro og ønsker alvorligt at forny Kristi nåde, vil Gud ikke vende tomhændet bort. Og tjenende engle vil hjælpe ham idet han er udholdende i sine anstrengelser for fremgang.—*Manuskript 55, 1910.*

[288] **Omvendelsen er ikke på samme måde**—Alle er ikke indrettet på samme måde. Alle omvendelser er ikke på samme måde. Jesus gør indtryk i hjertet, og synderen fødes igen til et nyt liv. Ofte drages sjæle til Kristus, selvom der ikke er en voldsom overbevisning, ingen sjæls aflæggelse, ingen angergiven rædsel. De ser på en opløftet Frelser; og de fik liv. De så sjælens behov; de så Frelserens tilstrækkelighed og Hans krav; de hørte Hans stemme sige: „Følg mig,“ og de rejste sig op og fulgte Ham. „Denne omvendelse er oprigtig, og det religiøse liv var lige så afgjort som andres som led en voldsom pine.—*Brev 15a, 1890.*

Omvendelser er ikke præcise og metodiske—De mennesker som regner på hvordan religiøse øvelser bør være, og er meget præcise og metodiske med at det sprede lys og den nåde de synes at have, har enkelt nok ikke meget af Helligånden. . . .

Selvom vi ikke kan se Guds Ånd, ved vi at mennesker som har været døde i overtrædelser og synder, er blevet overbeviste og omvendte under dens virken. Tankeløsheden og egensindigheden bliver til alvor. De forhærdede angre deres synder, og den troløse tror. Spillefuglen, drankeren, den tøjlesløse bliver stabil, sober og ren. Den oprørske og genstridige bliver sagtmodig og Kristus lig.

Når vi ser disse forandringer i karakteren, kan vi forvise os om at Guds omvendende kraft har forvandlet hele mennesket. Vi så ikke Helligånden, men vi så beviserne for dens virke på deres forandrede karakter, som var forhærdede og halsstarrige syndere. Ligesom vinden bevæger sin kraft over de knejsende træer og lægger dem ned, ligeså kan Helligånden virke på menneskehjarter, og intet begrænset menneske kan begrænse Guds arbejde.

Guds ånd manifesteres på forskellige måder og på forskellige mennesker. Under denne krafts bevægelser vil en person skælve over Guds ord. Hans overbevisning vil være så dyb at en orkan og tumlende følelser synes at rase i hans hjerte, og hele hans kropsvæsen ligger henstrakt til jorden af sandhedens overbevisende kraft. Når Herren taler tilgivelse for den angrende sjæl, er han fuld af varme og glød, fuld af kærlighed til Gud, fuld af alvor og energi, og den livgivende ånd, som han har taget imod, kan ikke undertrykkes. For ham er Kristus en vandkilde der springer op til evigt liv. Hans kærlighedsfølelser er ligeså dybe og brændende som hans kvaler og pinsler. Hans sjæl er ligesom et stort dybt, frembrudt kildeudspring, og han udgyder sin taksigelse og pris, hans taknemmelighed og glæde, indtil himlens harper er vendt til jublende toneslag. Han har en beretning at fortælle, men ikke på en præcis, almindelig og metodisk måde. Han er en sjæl der er løskøbt gennem Jesu Kristi fortjenester, og hele hans væsen gyser ved at erkende Guds frelse.

[289]

Andre er bragt til Kristus på en mere blid måde. „Vinden blæser, hvorhen den vil, og du hører den suse, men du ved ikke, hvor den kommer fra, og hvor den farer hen. Sådan er det med enhver, som er født af Ånden.“ Du kan ikke se dens drift, men du kan se dens virkninger. Da Nikodemus sagde til Jesus: „Hvordan kan det gå til?“—sagde Jesus til ham: „Du er lærer i Israel og forstår ikke det?“ En lærer i Israel, et menneske blandt vise mænd, et menneske som formodes at være i stand til at forstå religionens videnskab, og snubler alligevel ved omvendelsens lære! Han var ikke villig til at give sandheden adgang, fordi han ikke kunne forstå alt som var i forbindelse med Guds læres virksomhed, og alligevel accepterede han disse naturlige kendsgerninger, selvom han ikke kunne forklare endog fatte dem. Ligesom alle andre gjorde til enhver tid, ligeså så han på former og præcise ceremonier som vigtigere for religionen, end Guds Ånds dybe bevægelser.—*Review and Herald*, 5.maj 1896.

Omvendelse fører til lydighed—Menneskesjælens omvendelse er ikke af lille betydning.

[290] Den er det store mirakel der er udført ved guddommelig kraft. De virkelige resultater skal nås gennem en tro på Kristus som en personlig Frelser. Renset ved lydighed mod Guds lov, helliggjort ved en fuldkommen overholdelse af Hans hellige sabbat, stole på, tro, vente tålmodigt og arbejde alvorligt på vor egen frelse med frygt og bæven, skal vi lære, at det er Gud som virker i os, til at ville og til at gøre Hans gode behag.—*Manuskript* 6, 1900.

Helligelse kun ved at praktisere sandheden—Mennesker må ikke kun læse Guds ord, og tro at de får en karakterreformation ved en overfladisk kundskab til Hans ord. Dette arbejde kan kun Han som er vejen, sandheden og livet udrette. Visse sandhedsdoktriner kan fremholdes i fasthed. Igen og igen vil de gentages, indtil indehaveren kommer til at tro at de faktisk indeholder store velsignelser som disse læresætninger repræsenterer. Men de største og mest kraftfulde sandheder må fremholdes, og alligevel holdes i den ydre forgård, udøve en indflydelse der gør dagliglivet sundt og velsmagende. Sjælen skal ikke helliges gennem en sandhed der ikke praktiseres.—*Brev* 16, 1892.

Doktriner eller menighedsmedlemskab går ikke i stedet for omvendelsen—Alle, høje eller lave, om de er uomvendte, er på en tarvelig platform. Mennesker kan vende sig fra den ene lære til den anden. Dette kan gøres, og vil blive gjort. Papister kan skifte fra katolisismen til protestantismen; men dog ikke vide noget om hvad disse ord betyder: „Også dig vil Jeg give et nyt hjerte.“ Accept af nye teorier, og tilslutning til en ny menighed, bringer ikke nyt liv til nogen, også hvis den menighed han har tilsluttet sig er etableret på et sandt grundlag. Forbindelse med en menighed går ikke i stedet for omvendelse.

[291] At skrive under på en menigheds trosbekendelse er ikke af den inderste værdi for nogen, hvis hjertet ikke er sandt omvendt. . . .

Vi må mere end blot forstandsmæssig tro på sandheden. Mange af jøderne var overbeviste om at Jesus var Guds Søn, men de var for stolte og egensindige til at overgive sig. De besluttede sig for at modstå sandheden, og de fastholdte deres modstand. De tog ikke imod sandheden som den er i Jesus i deres hjerte. Når sandheden kun bliver fremholdt som samvittighedsfuld sandhed, når hjertet

ikke stimuleres og gøres modtagelig, er det kun sindet der bliver påvirket. Men når sandheden modtages som sandhed af hjertet, går den gennem samvittigheden, og har fanget sjælen med dens rene principper. Den placeres i hjertet ved Helligånden, som åbenbarer sin skønhed for sindet, så dens forvandlende kraft kan ses i karakteren.—*Review and Herald*, 14. feb. 1899.

Omvendelsen er resultatet af forenede anstrengelser—I genoprejsningen af mistede og fortabte sjæle, er det ikke mennesket som påvirker sjælevindingsarbejdet. Det er Gud som arbejder med ham. Gud arbejder og mennesket arbejder. „I er Guds medarbejdere.“ Vi må arbejde på forskellige måder og planlægge forskellige metoder, og lade Gud virke i os, så vi kan åbenbare sandheden og åbenbare Ham selv som den syndstilgivende Frelser.—*Brev* 20, 1893.

Hjælpe synderen over linien—Vær parat i tide og utide, advare de unge, bede indstændigt med syndere, med den kærlighed for dem, som Kristus har. Opmuntre til troen, når råbet kommer fra synders læber: „Oh, mine synder, mine synder, jeg er bange for at de er for alvorlige til at blive tilgivet“. Hold Jesus højere og endnu højere oppe, og sig: „Se Guds Lam, som bærer alverdens synd.“ Når råbet høres: „Gud vær mig synder nådig,“ så vis den skælvende sjæl frem til en syndstilgivende frelser, som en tilflugt.—*Manuskript* 138, 1897. [292]

Engle glæder sig—Sjæles omvendelse til Gud er det største og højeste arbejde, som et menneskes kan få del i. Ved sjæles omvendelse åbenbares Guds overbærenhed, Hans uforbeholdne kærlighed, Hans hellighed, Hans kraft. Enhver sand omvendelse forherliger Ham, og får Englene til at bryde ud i sang. „Barmhjertighed og sandhed må møde hinanden, retfærdighed og fred kysser hinanden.“—*Brev* 121, 1902.

Forsamle de interesserede

Mange ser længselsfuldt mod himlen—Ud over hele verden findes der mænd og kvinder, der længselsfulde ser op mod Himlen. Der opstiger bønner og tårer og spørgsmål fra sjæle, der længes efter lyset, efter nåden og efter Helligånden. Mange er lige ved rigets grænser og venter kun på at blive lukket ind.—*Mesterens Efterfølgere*, s. 109 (dk 62). (1911)

Gå efter de fortabte—Når vi involverer os med hele vort hjerte i arbejdet, er vi nøje allierede med engle; vi er medarbejdere sammen med englenerne og med Kristus, og der er en sympati med himlen og med os, en hellig, ophøjet sympati. Vi bringes lidt tættere til himlen, lidt tættere til englehæren, lidt tættere til Jesus. Lad os da gå ind i dette arbejde med alle vore kræfter.

Bliv ikke træt af arbejdet. Gud vil hjælpe os. Engle vil hjælpe os, fordi det er deres arbejde, og det arbejde de søger at inspirere os med. . . .

[293] Dette er et arbejde du må gribe alvorligt fat i; og når du finder et omstrejfende får, så kald det tilbage til folden; og efterlad det ikke før du ser at det er sikket i folden igen. Himlen må lade Ånden som var i vor guddommelige Herre hvile over os. Dette er hvad vi ønsker. Han siger til os: „Elsk hinanden, ligesom jeg har elsket jer.“ Gå ud efter de tabte får af Israels hus.—*Manuskript 3*, 1877.

Grib fat i Kristus og drag mennesker—Med den ene hånd vil medarbejdere gribe fat i Kristus, medens han med den anden griber synderne og drager dem hen til Frelseren.—*Review and Herald*, 10.sep. 1903.

Hav tro og håb, og drag, ja *drag* sjæle til evangeliets festbord.—*Brev 112*, 1902.

Du kan ikke nå dem igen—Det er lige så meget vor pligt at holde øje med interessen efter et lejermøde, som det er at holde øje med interessen på stedet, for næste gang du går, vil det, hvis gjort indtryk på folk og blevet overbeviste, men ikke lader sig overbevise, så vil det være vanskeligere at gøre indtryk på sindene end før;—og så du kan ikke nå dem igen.—*Manuskript 19b*, 1890.

Nu er det vanskeligere at tage en beslutning—I vore dage er det en vanskelig sag at bringe dem som bekender at tro sandheden til en erfaringsmæssig kundskab om dens livgivende og helligende kraft. Dette har været erfaringen i årevis, men formaliter har taget kraftens plads, og dens enkelhed er gået tabt i en række ceremonier.—*Manuskript 104*, 1898.

En lignelse—Indsamle de modne frugter—I en drøm fik jeg den 29. september 1886, var jeg sammen med et stort selskab som ledte efter bær. .... Sådan gik dagen, og meget lidt blev gjort. Til sidst sagde jeg: „Brødre, I kalder dette en mislykket tur. Dersom det er på denne måde I arbejder, så undrer jeg mig ikke over jeres mangel

på fremgang. Jeres fremgang eller mangel på fremgang afhænger af den måde hvorpå I tager fat på arbejdet.

Her findes bær, for jeg har fundet nogle. Nogle af jer har forgæves [294] gennemført de lave buskæ, mens andre har fundet nogle få bær; men de høje buske er blevet forbigået, kun fordi I ikke *ventede* at finde frugt på dem. I ser at de frugter jeg har samlet, er store og modne. Om kort tid vil andre bær være modne, og vi kan gå over buskene en gang til. Sådan var det jeg blev oplært til at samle frugt. Dersom I havde søgt i nærheden af vognen, så kunne I have fundet frugt lige så godt som jeg. ....

Herren har sat de frugtbærende buske akkurat midt i disse tætbe-folkede egne, og han venter at I skal finde dem. I har været alt for optaget med spisning og morskab. I kom ikke herud med en alvorlig beslutning om at ville finde frugt. ....

Ved at arbejde på den rigtige måde vil I lære de yngre arbejdere at forstå at sådanne ting som at spise og hvile sig er af mindre betydning. Det har kostet hårdt arbejde, at føre vognen med fødemidler hertil, men I har behøvet maden mere end den frugt I burde bringe hjem som et resultat af deres arbejde. I bør være flittige, først til at plukke de bær som er nærmest og dernæst til at søge efter dem som er længere borte; derefter kan I vende tilbage og nu arbejde i nærheden, og på den måde vil I have fremgang.—*Evangeliets tjenere* s. 136—139 (n 98-100). (1886)

Brydes med Gud for sjæle—Hvis vi har den interesse som John Knox havde da han bad til Gud for Skotland, så vil vi få succes. Han råbte: Giv mig Skotland, Herre, eller jeg dør. Og når vi griber fat i arbejdet og brydes med Gud, og siger: Jeg må have disse sjæle, ellers opgiver jeg aldrig kampen, skal vi finde at Gud vil se på vort arbejde med billigelse.—*Manuskript* 14, 1887.

Gennemtvungne ikke resultaterne—Idet en interesse er ved at [295] løbe ud, så pas på at ikke rippe op i det for pludseligt, men bevar om muligt folks tillid, så sjæle som står over for en beslutning, kan finde den sande sti, vejen og livet.—*Brev* 7, 1885.

Metoder for endelige beslutninger

Jesus talte direkte til sine tilhørere—Selv den skare, der så ofte trængte sig om ham, var for Kristus ikke en tilfældig menne-

skemængde. Han talte direkte til hver eneste sjæl og henvendte sig til hvert eneste hjerte. Han betragtede sine tilhøreres ansigter, lagde mærke til, om det lyste op i deres ansigtstræk, til det hastige, forstående blik, der fortalte, at sandheden var nået ind til sjælen; og medfølelsen og glæden gav genklang i hans hjerte.—*Uddannelse*, s. 231 (233 dk). (1903)

Han lagde mærke til ansigtsudtrykkene—Jesus betragtede med den dybeste alvor sine tilhøreres skiftende udtryk. De ansigter, der udtrykte interesse og glæde, var ham en stor tilfredsstillelse. Når sandhedens pile trængte ind i sjælen, brød igennem selvskhedens skranker og voldte anger og til slut taknemmelighed, glædede det Frelseren. Når hans blik gled hen over tilhørerskaren, og han der genkendte ansigter, som han før havde set, lyste hans eget ansigt af glæde. Han så i dem lovende borgere i sit rige. Når sandheden, der blev sagt rent ud, angik en særlig næret afguderisk tilbøjelighed, lagde han mærke til det forandrede ansigtsudtryk, det kolde, truende udtryk, som fortalte, at lyset var uvelkomment. Når han så mennesker forkaste fredens budskab, skar det ham dybt i hjertet.—*Den store mester* s. 254, 255 (dk 165). (1898)

[296] **Prædiken for en beslutning**—Opelsk en alvor og ligefremhed når du henvender dig til folk. Dit taleemne kan være fremragende, og lige hvad folk har brug for, men du vil gøre godt ved at være ligefrem med overbevisende bønner. . . .

Bring det tydelige Så siger Herren med myndighed, og ophøj Guds visdom i det skrevne ord. Bring folk til en beslutning; hold altid bibelens røst frem for dem. Fortæl at du taler om det du ved, og bevidne det som er sandhed, fordi Gud har sagt det. Lad din forkyndelse være kort og direkte til pointen, og opfordre til den beslutning når det rette tidspunkt er inde. Overbring ikke sandheden på en formel måde, men lad hjertet oplives ved Guds Ånd, og lad dine ord blive sagt på en så sikker måde at dem som hører, må vide sandheden er virkelig for dig.—*Brev 8*, 1895.

Mist ikke mærkevareren—Du må ikke præsentere skriften på en måde der ansporer til forfængelighed hos den som skal åbne Ordet for andre. Arbejdet for denne tid skal bringe studerende og medarbejdere til det sted hvor de arbejder med emnerne på en alvorlig, højtidelig og tydelig måde, så der ikke vil være tid til unødige beskæftigelse i dette store værk. Mist ikke mærket. Tiden er for

kort til at afsløre alt hvad der åbnes op for øjnene; i evigheden er det nødvendigt at kende længden og brede, og dybden og højden af skriften. Dette er sandheder der er af større betydning for nogle sjæle end for andre. Der er brug for at dygtighed for at kunne undervise i skrifterne.—*Manuskript* 153, 1898.

Stadig vækst—Vi må ikke tænke: Nuvel vi har hele sandheden, vi forstår vor tros hovedpiller, og vi må hvile i denne kundskab.

Denne sandhed er en voksende sandhed, og vi må vandre i det stærkere lys. [297]

En bror spurgte: Søster White, tror du at vi selv må forstå sandheden? Hvorfor kan vi ikke tage de sandheder som andre har samlet sammen, og tro dem fordi de har undersøgt emnerne, og så er vi fri for at gå i gang med dette, og ikke overbebyrde vore tankekræfter med at ransage alle disse emner? Tror du ikke på disse mennesker som førhen bragte sandheden ud, ikke er inspirerede af Gud?

Jeg kan ikke sige om de ikke var ledt af Gud, for Kristus leder alle til sandheden; men når det kommer til inspirationen i ordets fulde betydning, så svarer jeg nej. . . .

Vi må have en levende tro i vore hjerter, og række ud efter større kundskab og efter større lys.—*Review and Herald*, marts 25, 1890.

Før anklage mod fjenden—Vi lever i en farlig tid, og vi behøver den nåde som giver os mod til at kæmpe, tage flugten fra de fremmede hære. Kære bror, du behøver mere tro, mere frimodighed og beslutsomhed i dit arbejde. Du behøver mere fremadskriden og mindre generthed. . . . Vor krigsførelse er pågående. Dine anstrengelser er for tamme, du behøver mere kraft i dit arbejde, ellers vil du skuffes over dens resultater. Der er tider hvor du må føre anklage mod fjenden. Du må studere metoder og veje for at nå folk. Gå direkte til dem og tal med dem. . . . Lad folk forstå at du har et budskab der betyder liv, evigt liv for dem hvis de accepterer det. Hvis der er et emne der skulle betros en sjæl, så er det forkyndelsen af det sidste nådesbudskab til en faldende verden. Men hvis de forkaster dette budskab vil det være en smag af død til død, for dem. Derfor er der brug for at arbejde ihærdigt, så jeres arbejde ikke er forgæves. O om du vil indse dette, og at du vil fremdrive sandheden på folks samvittighed med Guds kraft. Giv dine ord kraft og gør sandhedens absolutte nødvendighed synlig for deres uddannede tankesæt.—*Brev* 8, 1895. [298]

Pågåenhed er nødvendig—Forsigtighed er nødvendig, men medens nogle af medarbejderne passer på og går langsomt fremad, er der brug for dem der ser den nødvendige pågåenhed, at de er med i arbejdet, ellers vil meget gå tabt; anledninger vil gå forbi, og Guds opåbnende forsyn vil ikke kunne ses.

Når personer som er ved at overbevise sig ikke kommer til en beslutsomhed på et tidligst muligt tidspunkt, så er der fare for at overbevisningen gradvist vil svinde bort. . . .

Ofte er det sådan at når en menighedsforsamling er nået til det punkt hvor hjertet er parat til sabbatsspørgsmålet, er det forhalet på grund af frygt for konsekvenserne. Dette er sket, og resultaterne har ikke været gode. Gud har gjort os til forvaltere af den hellige sandhed, vi har et budskab, et frelsende budskab, som vi er befalet at give til verden, og som er frodig på evige resultater. Vi som et folk er blevet betroet lys som må oplyse verden.—*Brev 31, 1892.*

[299] **Åndens kraft for sejr**—Tal til sjæle der er i fare, og få dem til at se på Jesus på korset, der dør for at gøre det muligt for Ham at tilgive. Tal til syndere med dit eget hjerte overflydende af en Kristi øm, medynkende kærlighed. Lad der være en dyb alvor, men ikke en hård og høj tone må kunne høres i nogens stemme, som prøver at vinde sjælen til at se og leve. Hav først din egen sjæl helliget til Gud. Idet du ser på vor Mellemand i himlen, lad dit hjerte være sønderbrudt. Er du blødgjort og underlagt kan du henvende dig til de angrende syndere som en der erkender den forløsende kærligheds kraft. Bed med disse sjæle, læg dem i tro ved korsets fod; bring deres tanker sammen med dine tanker, og ret troens øje hvor du ser hen, på Jesus, Syndbæreren. Få dem til at se bort fra deres fattige syndige selv til Frelseren, og sejren er vundet. . . .

Helligåndens indvirkende tjeneste er vort store behov. Ånden er helt guddommelig i sin virke og tilkendegivelse. Gud ønsker at du skal have den nådige åndelige gave; så vil du arbejde med en kraft som du aldrig har været klar over før. Kærlighed, tro og håb vil vare ved i din nærhed. Du kan gå frem i tro, tro at Helligånden ledsager dig.—*Brev 77, 1895.*

Helligånden indprenter sandheden—Det er den Hellige Ånd som gør sandheden indtryksfuld. Fremhold altid praktisk sandhed for folket.—*Vidnesbyrdene* bd. 6, s. 57 (1900)

Beslutningen påvirkes af vore ord og handlinger—Da jeg så denne forsamlingen i går, tænkte jeg, at beslutningerne skal komme efter dette møde og under mødet. Der vil være nogle som vil tage deres standpunkt for evigt under mørkets magters sorte banner; der er nogle som vil tage deres ståsted under prins Imannuels blodbestænkte banner. Vore ord, vor opførsel, hvor vi bringer sandheden, kan afveje folks sind for eller imod sandheden; og vi ønsker i alle prædikener, om den er doktrinær eller ikke, vi ønsker at Jesus Kristus vil blive præsenteret tydeligt, som Johannes erklærede: Se Guds lam, som bærer alverdens synd.

Alt hvad I har haft for vane at sige, folk og prædikanter, som er skarpe eller gennemskærende ord, alle metoder folk har fået betroet i deres største stillinger, som de ikke står bedre rustet til at modtage end et barn, modtager den stærke kost, alt dette må lægges til side. Der må være en leder med, Kristus må indvæves i alt som kan diskuteres som klædningens rendegarn og islæt. Kristus, Kristus, Kristus skal være med i det overalt, og mit hjerte nærer behovet for Kristus, idet det virker for mig, som at jeg aldrig før, så har jeg mærket større klarhed for det.

[300]

Her er et uvidende folk; de kender ikke noget til sandheden; de er blevet uddannet af prædikanter at sådan er det og sådan skal det være. Når Guds ord forklares for folk, når det præsenteres i sin renhed, og de ser hvad Guds ord siger: Hvad gør de så? Der er meget få som vil tage deres standpunkt til dette ord. Men jeg siger, vær meget omhyggelige hvordan I behandler ordet, fordi dette ord skal danne beslutninger hos folk. Lad ordet skære, ikke jeres ord. Men når de træffer deres beslutning, til hvilken side vil det være?—*Manuskript* 42, 1894.

En forsinket høst—Præsterne var overbeviste om Frelserens guddommelige magt. .... Manges hjerter blev bevægede, skønt de for en tid ikke viste tegn derpå. Mens Frelseren levede, syntes hans gerning kun at vinde ringe genklang af kærlighed hos præsterne og lærerne, men efter hans himmelfart var der en stor mængde af præsterne, som adlød troen.—*Den store mester* s. 266 (dk 173). (1898)

Efterlad tilhørerne i en åben tilstand—Hvorfor var det at Kristus gik ud på havsiden, og op i bjergene? Han skulle give livets ord til folk. De så det ikke på denne stund. En stor del ser det ikke

[301] nu, for at tage deres standpunkt, men disse ting påvirker deres liv; og når budskabet går ud med høj røst, vil de være klar til at modtage det. De vil ikke tøve længe; de vil komme ud og tage deres standpunkt.—*Manuskript* 19b, 1890.

Møder fordomme og modstand. -

Se også s. 445, 446, **Fordomme brudt ned.**

Modstand—Dem som indfører sandhedens surdej i en mængde falske teorier og læresætninger må forvente modstand. Satans slagvåben vil være åbnede mod dem der forsvarer sandheden, og normbærerne må forvente at møde mange snarer, og megen hån og foragt som er vanskelig at bære.—*Review and Herald* 14. Okt. 1902.

Reformation skaber modstand—Jesus og Hans disciple var omgivet af blindhed, stolthed, fordomme, vantro og had. Mennesker var fyldt med falske læresætninger, og intet andet end forenede og udholdende bestræbelser kunne give et vis mål af succes; men det store sjælevindingsarbejde kunne ikke lægges til side fordi der var vanskeligheder at overvinde. Det var skrevet om Guds Søn at Han ikke begik fejl eller mistede modet.

Der ligger et stort arbejde foran os. Arbejdet der involverer himlens interesse og aktivitet er betroet Kristi menighed. Jesus sagde: Gå ud i alverden, og forkynd evangeliet for al skabningen. Arbejdet for vor tid har de samme vanskeligheder som Jesus mødte, og at enhver tids reformatorerne måtte overvinde; og vi må sætte vor vilje på Kristi side og gå fremad i fast tillid til Gud.—*Review and Herald* 13. Marts 1888.

[302] **Fordomme forkaster lyset**—I menneskers hjerter er der det som modsætter sig sandheden og retfærdigheden. . . . Men fordomme er vanskelige at have med at gøre, også over for Ham som er Lys og sandhed, og de fordomme der fyldte jødernes hjerter ville ikke lade dem acceptere de beviser de havde fået. Med hån forkastede de Kristi påbud.—*Manuskript* 104, 1898.

Hold sig til den bedste vej—Når I fremholder sandheden, vil der ofte vækkes modstand; men dersom I søger at imødegå modstanden med argumenter, vil I bare styrke den og det har I ikke råd til. Hold jer til det ligefremme ord. Guds engle iagttager jer, for de

forstår at gøre indtryk på dem, hvis modstand I nægter at imødegå med argumenter. Ophold jer ikke ved det negative ved spørgsmålet, men saml jer om de bekræftende sandheder og fastslå dem ved meget studium, alvorlig bøn og fuld overgivelse til Gud. Sæt jeres lamper i stand, så at de kan skinne klart og menneskene må se jeres gode gerninger og ære jeres Fader, som er i himlene.

Dersom Kristus ikke havde holdt sig til det ligefremme ord i fristelsens stund i ørknen, ville han have tabt alt det, han søgte at hævde. Kristi fremgangsmåde er den bedste måde, hvorpå vi kan imødegå vore modstandere. Vi støtter deres synspunkter, når vi gentager deres argumenter. Vær altid på dem bekræftende side. Det kan godt være, at den mand, som står dig imod, vil erindre sig dine ord og blive vundet for den sandhed, som har vakt ham til eftertanke.

Jeg har ofte sagt til brødrene: Jeres modstandere vil fremstille jeres gerning i et falsk lys.

Gentag ikke deres ord, men hold fast ved jeres påstande vedrørende sandheden og Guds engle vil rydde vejen for jer. Vi har en stor gerning at udføre og vi må være fornuftige i vor klarhed overfor arbejdet. Vi må aldrig blive ophidsede og lade onde følelser få rum i hjertet. Kristus lod sig ikke besvære af sådanne ting og han er vort eksempel i alle ting. I den gerning, hvori vi har fået del, behøver vi mere af den himmelske visdom og mindre af den menneskelige egennytte; vi må blive delagtige i en større fylde af den guddommelige kraft.—*Vidnesbyrdene* bd. 9, s. 147, 148. (1909)

[303]

Vogt tungen under modstand—Når du møder modstand vil du være i fare for at gengælde på en skarp diskuterende måde, hvis du ikke hele tiden blødgører og undertrykker dig ved at se på Kristus, og have hjertebønnen: Vær du mit mønster. Se hele tiden på Jesus, grib Hans ånd, du vil være i stand til at overbringe sandheden som den er i Jesus. . . .

Kærlighed må være det fremherskende element i al vort arbejde. Ved overbringelsen af andre som ikke tror som vi, må enhver taler vogte sig imod at udtale sig på en måde der virker streng og fordømmende. Overbring sandheden, og lad sandheden, Guds Hellige Ånd, handle som en irettesætter, som en dommer; men lad ikke dine ord skade og såre sjælen. . . .

Lad ikke et irriteret ord blive sagt. Lad alle skarpe udtalelser som du er tilbøjelig til at gøre, blive holdt for dig selv. Vær stålsat på

princippet, snedig som en slange, enfoldig som en due. Hvis dine ord ikke skal såre nogen, må du kun sige ord du er sikker på ikke er hårde, kolde og strenge. . . . Af alle folk i verden, bør reformatorerne være de mest uselviske, gode, mest medlevende, lære Kristi veje, ord og gerninger.—*Brev 11*, 1894.

[304] **Stridsånd**—Gem ikke på en stridbar ånd. Lidt godt bliver udrettet ved fordømmende taler. Den sikreste måde at udslette falske doktriner på er at forkynde sandheden. Hold dig til det bekræftende. Lad evangeliets dyrebare sandheder dræbe de onde kræfter. Udvis en øm og medynkende ånd mod den der fejler. Kom tæt til hjerterne.—*Brev 190*, 1902.

Sarkasme er uforskammet—Når du i dine prædikener, beken-der dig med bitter sarkasme at du ønsker at fordømme, fornærmer du nogle gange dine tilhører, og deres ører vendes fra, så de ikke lytter på dig mere. Undgå enhver form for hård tale som kan fornærme dem du ønsker at redde fra vildfarelse, for det vil være vanskeligt at overvinde de modstridende følelser der er overvundet. . . .

Hvis du vil udluge rajgræsset fra dine prædikener, vil din indflydelse for det gode vokse.—*Brev 366*, 1906.

Ikke indbyde til forfølgelse—Lad enhver have i sinde at vi på ingen måder skal indbyde til forfølgelse. Vi skal ikke bruge hårde og gennemskærende ord. Hold dem ude af alle skrevne artikler, få dem væk fra alle henvendelser I giver. Lad Guds ord skære, gøre irettesættelsen; lad begrænsede mennesker skjule sig og blive i Kristus. Lad Kristi Ånd vise sig. Lad alle vogte sine ord, så de ikke sætter dem, som ikke er af vor tro, i en skæbnsvanger modstand mod os, og giver Satan anledning til at bruge ubetænksomme ord der hegner op om vor vej. . . .

[305] Vi behøver mere af Jesu dybe kærlighed i sjælen, og langt mindre af den naturlige drivkraft. Vi er i fare for at hegne op om vor sti idet vi er i fare for at opvække en opsætslighed hos myndighedspersoner, før folk virkelig er klar over budskabet, Gud vil have os til at frembære. Gud er ikke behaget når vi, med vor egen handle måde, spærrer vejen, så at sandheden forhindres i at nå ud til folk.—*Manuskript 95*, 1894.

Modstand gør reklame for sandheden—Satan er rigelig med sine bedrag for at undgå sandheden. Men jeg opfordrer jer til at tro de ord jeg siger i dag. Sandhed af himmelsk oprindelse konfrontere Satans falsknerier, og denne sandhed vil få overhånd. . . .

Modsætninger og modstand tjener kun til at bringe sandheden ud i nye og klare linier. Jo mere sandheden siges imod des klarere vil den skinne. Derved poleres den dyrebare metal. Enhver bagtalelse imod det, enhver forkert fremstilling imod dets værdi, vækker opmærksomhed og er middel til en nøje ransagelse af hvad sandhed er. Sandheden værdsættes højere. Nye skønne og større værdier åbenbares fra ethvert synspunkt.—*Manuskript* 8a, 1888.

Behandl modstanderne med respekt—Vi må forvente at møde vantro og modstand. Dette er noget sandheden altid har måttet kæmpe med. Men selv om vi skulle møde den bitreste modstand, må vi ikke fordømme vore modstandere. Ligesom Paulus gjorde, kan de tro at de gør Guds tjeneste, og overfor sådanne må vi lægge tålmodighed, sagtomdighed og langmodighed for dagen. ....

Herren vil at hans folk skal bruge andre metoder end den, at fordømme uret, selv om fordømmelsen er berettiget. Han vil at vi skal gøre noget mere end at slynge beskyldninger mod vore modstandere, noget som kun vil drive dem længere bort fra sandheden. Den gerning som Kristus kom til verden for at udføre, var ikke at opstille skranker og stadig kaste den sandhed i øjet på folk, at de var på vildspor. Den som venter på at kunne oplyse et vildfarent folk, må komme dem nær og virke for dem i kærlighed. Han må blive et midtpunkt med hellig indflydelse.

Når man forfægter sandheden, bør de bitreste modstandere behandles med agtelse og hensynsfuldhed. Nogle vil ikke lade sig påvirke af vore bestræbelser, men vil lade hånt om den evangeliske indbydelse. Andre, selv sådanne som vi mener har overskredet grænsen for Guds nåde, vil blive vundet for Kristus. Den allersidste gerning i striden vil måske blive at oplyse dem, som ikke har forkastet lyset og beviserne, men som har været i det dybeste mørke og som i vankundighed har modarbejdet sandheden. Derfor bør enhver behandles som et ærligt menneske. Tal ikke et ord og begå ingen handling som vil stadfæste nogen i vantroen.—*Vidnesbyrdene* bd. 6, s. 120-122. (1900)

[306]

Hjælp i enhver nødssituation—Enhver lærer af sandheden, enhver Guds medarbejder vil gennemgå ransagende og prøvende stunder, når tro og udholdenhed prøves hårdt. I skal ved Kristi nåde gå fremad, selv om umulighederne tilsyneladende spærrer vejen. Du får en nærværende hjælp i enhver nødssituation. Herren lader dig

møde forhindringer så du søger hen til Ham som er din styrke og tilstrækkelighed. Bed alvorligt efter visdommen som kommer fra Gud; Han vil åbne vejen for dig og give dig dyrebare sejre hvis du vil vandre ydmygt for Ham.—*Særlige vidnesbyrd serie A*, nr. 7, s. 18. (1874)

Dåb og menighedsmedlemsskab

Dåben er nødvendig i omvendelsen—Anger, tro og dåb er nødvendige skridt i omvendelsen.—*Brev 174*, 1909.

[307] **Endelig beslutning for dåb**—Sjæle under sandhedens overbevisning behøver besøg og arbejdes for. Et særligt arbejde behøves at gøres for syndere, så de kan overbevises og døbes.—*Manuskript 17*, 1908.

Tegnet på indgangen til riget—Kristus har gjort dåben til tegnet på indtrædelse i hans åndelige rige. Dette har han gjort til en udtrykkelig betingelse, som alle dem må efterkomme, som ønsker at blive anerkendt som stående under Faderens, Sønnens og Helligåndens myndighed. Inden et menneske kan finde et hjem i menigheden, inden det kan skride ind over tærskelen til Guds åndelige rige, må det præges med det guddommelige navn: *Herren vor retfærdighed*. Jer. 23,6.

Dåben betyder en overmådelig højtidelig forsagelse af verden. De, der døbes i Faderens, Sønnens og Helligåndens trefoldige navn ved selve indtrædelsen i deres kristelige liv, erklærer offentligt, at de har fortaget Satans tjeneste og er blevet medlemmer af den kongelige familie, den Himmelske konges børn. De har adlydt befalingen: Drag bort fra dem og skil jer ud, ... og rør ej noget urent. Og på dem opfyldes løftet: I skal være mine sønner og døtre, siger Herren, den Almægtige. 2. Kor. 6,17-18.—*Vidnesbyrdene* bd. 6, s. 91. (1900).

[308] **Den kristnes ed på alliance**—Idet kristne underlægger sig dåbens højtidelige ritual, registrer Han løftet som de gør til sandhed for Ham. Dette løfte er deres ed på alliance. De er døbt i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn. Derved er de forenet med de tre store magter i himlen. De lover sig selv at give afkald på verden og overholde lovene af Guds rige. Herfra skal de vandre i et nyt liv. De skal ikke længere følge menneskers traditioner. De skal ikke længere følge uærlige metoder. De skal adlyde det himmelske riges

love. De skal søge Guds ære. Hvis de vil være oprigtige over for deres løfte, vil de blive givet nåde og kraft som vil sætte dem i stand til at opfylde al retfærdighed. Idet mange tog imod ham, gav Han dem magt til at blive Guds sønner, også for dem der tror på Hans navn.—*Brev* 129, 1903.

Gennemgribende omvendelse til sandheden—Beredelse for dåb er en sag der behøver omhyggelig overvejelse. De nyomvendte til sandheden bør undervises omhyggeligt i et tydeligt: „Så siger Herren.“ Herrens ord skal læses og forklares for dem punkt for punkt.

Alle som går ind det nye liv bør, forud for dåben, forstå at Herren kræver udelt hengivenhed. . . . Praktisering af sandheden er absolut nødvendig. Frugternes høst bevidner træets karakter. Et godt træ kan ikke bringe dårlige frugter. Grænselinien vil være tydelig og klar mellem dem der elsker Gud og holder hans bud og dem som ikke elsker Ham og ignorerer Hans forskrifter. Der er brug for en gennemgribende omvendelse til sandheden.—*Manuskript* 56, 1900.

Det accepteres når synspunktet forstås til fulde—Disciplin- skabsprøven støtter ikke dem så grundigt som den skulle der giver sig selv til dåb. .... Når de giver tegn på at de fuldt forstår deres ståsted, kan de blive accepterede.—*Vidnesbyrd til prædikanter* s. 128. (1897)

Grundig forberedelse for dåb—Der tiltrænges en grundigere forberedelse af dem, der skal døbes. De behøver en mere indgående undervisning end den, de i almindelighed får. Kristenlivets principper bør klarlægges for sådanne, som nylig har antaget sandheden. Man kan aldrig bygge på deres bekendelse til troen som et bevis på, at de har en frelsende forbindelse med Kristus. Vi må ikke blot sige: „Jeg tror,“ men vi må efterleve sandheden. Det er ved at efterkomme Guds vilje i vor tale, vor færd og vor karakter, at vi beviser vor forbindelse med ham. Når som helst nogen forsager synd, som er lovens overtrædelse, vil hans liv bringes i overensstemmelse med loven og leves i fuldkommen lydighed. Dette er Helligåndens gerning. Lyset fra Guds omhyggeligt studerede ord tilligemed samvittighedens stemme og Åndens påvirkning, vil i hjertet frembringe en sand kærlighed til Kristus, der gav sig selv som et helt offer for at genløse hele mennesket, både legeme, sjæl og ånd. Og kærligheden viser sig ved lydighed.—*Vidnesbyrdene* bd. 6, s. 91, 92.(1900)

[309]

Dåb af børn—De forældre, hvis børn ønsker at blive døbt, har et arbejde at gøre både med at ransage sig selv og med at give deres børn omhyggelig undervisning. Dåben er en overmåde hellig og betydningsfuld forordning og man bør have en grundig forståelse af dens mening. Den betyder omvendelse fra synd og indtrædelse i et nyt liv i Kristus Jesus. Der bør ikke være noget ubetimeligt hastværk med at blive døbt. Lad både forældre og børn betænke omkostningen. Ved at samtykke i deres børns dåb, påtager forældrene sig en hellig forpligtelse til at være tro husholdere over disse børn og til at vejlede dem i udviklingen af deres karakter. Med særlig interesse forpligter de sig til at vogte disse hjordens lam, for at de ikke skal vanære den tro, de bekender sig til.

[310] Børnene bør få religiøs undervisning fra deres tidligste år. Denne bør ikke meddeles i en dømmende ånd, men med et frejdigt, glad sind. Mødre må stadig se til, at fristelsen ikke kommer til børnene i en sådan skikkelse, at de ikke opdager den. Forældre bør beskytte deres børn med en klog og behagelig undervisning. Som disse uerfarnes allerbedste venner, bør de stå dem bi i arbejdet for at sejre; for det betyder alt for dem at opnå sejr. De bør betænke, at deres egne kære børn, der søger at gøre, hvad der er ret, er de yngste medlemmer i Herrens familie og med stor interesse bør de hjælpe dem til at færdes i lydighed på den himmelske konges vej. Med særlig interesse bør de dag efter dag lære dem, hvad det betyder at være Guds børn og at bøje deres vilje i lydighed mod ham. Lær dem, at lydighed mod Gud indbefatter lydighed mod deres forældre. Dette må være en gerning, der udføres hver dag og hver time. Forældre, våg, våg og bed og gør jeres børn til jeres kammerater.

Når den lykkeligste periode i deres liv er kommet og de af hjertet elsker Jesus og ønsker at blive døbt, bør I optræde oprigtigt over for dem. Spørg dem, inden de modtager dåb, om deres første forsæt i livet er at virke for Gud. Fortæl dem så, hvordan de skal begynde. Det er de første lektier, der betyder så meget. Lær dem på en enfoldig måde, hvordan de skal udføre deres første tjeneste for Gud. Gør arbejdet så let forståeligt som muligt. Forklar, hvad det vil sige at overgive selvet til Herren, at gøre, netop hvad hans ord anviser, under kristne forældres vejledning.

Hvis I efter trofast udført gerning er overbeviste om, at jeres børn forstår betydningen af omvendelse og dåb og virkelig er omvendte,

så lad dem blive døbt. Men jeg gentager: Bered fremfor alt jer selv til at handle som trofaste hyrder ved at lede deres uerfarne fødder på lydighedens trange vej. Gud må virke i forældrene, så disse må kunne give deres børn det rette forbillede på kærlighed, høflighed og kristelig ydmyghed og på en fuldstændig overgivelse af selvet til Kristus. Dersom I samtykker i jeres børns dåb og derefter overlader det til dem at gøre, hvad de har lyst til, uden at føle nogen særlig forpligtelse til at bevare deres fødder på den rette sti, er I selv ansvarlige, hvis de taber troen og frimodigheden og interessen for sandheden.—*Vidnesbyrdene* bd. 6, s. 93-95. (1900) [311]

Beredelse af unge mennesker til dåb—De, der er nået til moden alder som mænd og kvinder, når de modtager dåb, bør forstå deres pligt bedre end de yngre; men menighedens hyrde har en pligt at udføre for disse sjæle. Har de urigtige vaner og skikke? Det er hyrdens pligt at have særskilte møder med dem. Hold bibellæsninger med dem, samtal og bed med dem og fremhold klart, hvad Herren kræver af dem. Læs for dem, hvad bibelen siger om omvendelse. Vis dem, hvad der er omvendelsens frugt, det synlige bevis på, at de elsker Gud. Påvis, at sand omvendelse er en forandring i hjertet, i tanker og forsætter. Slette vaner må opgives. Synder som bagtalelse, avind og ulydighed må aflægges. Der må optages en kamp imod ethvert ondt karaktertræk. Da vil den troende på en forstandig måde tilegne sig forjættelsen: „Bed, så skal der gives jer.“ Matt. 7,7.—*Vidnesbyrdene* bd. 6, s. 95. (1900)

Eksamination af kandidater—De, der fremstiller sig til dåb, bliver ikke underkastet en så indgående prøve, som de burde. Det bør bringes på det rene, hvorvidt de blot antager navn af syvende dags adventister, eller om de stiller sig på Herrens side for at komme ud fra verden og skille sig ud og ikke røre ved noget urent. Forud for dåben bør der foretages en grundig undersøgelse vedrørende de pågældendes erfaring. Lad ikke denne undersøgelse foregå på en kold og fjern måde, men i venlighed og ømhed og under henvisning til Guds Lam, som bærer verdens synd. Vis dem, der skal døbes, hvilke krav evangeliet stiller. [312]

Et af de punkter, som de, der nylig har antaget troen, behøver undervisning om, er spørgsmålet om klædedragt. Optræd med troskab over for de nyomvendte. Er de forfængelige i deres klædedragt? Nærer de stolthed i hjertet? Afguderer på klædedragtens område er en

moralsk sygdom. Den må ikke bringes med ind i det nye levned. I de fleste tilfælde vil de fordringer, evangeliet stiller, kræve en afgjort forandring, hvad klædedragten angår.

Der bør ikke vises nogen ligegyldighed i spørgsmålet om påklædning. For Kristi skyld, hvis vidner vi er, bør vort ydre udseende ... være det bedst mulige. I tabernakeltjenesten foreskrev Herren selv de mindste ting vedrørende deres påklædning, der gjorde tjeneste for hans åsyn. Dette viser os, at hans tjeneres klædning ikke er ham ligegyldig. Meget nøjagtige var de forskrifter, der blev givet angående Arons klæder; for hans dragt havde en symbolsk betydning. Således bør Kristi efterfølgeres påklædning være symbolsk. Vi skal i alle ting være hans repræsentanter. Vort ydre bør i enhver henseende være præget af properhed, sømmelighed og renhed. Men Guds ord billiger ikke, at man forandrer klædedragten blot for modens skyld for at man skal ligne verden. Kristne bør ikke pryde deres legemer med kostbar dragt eller dyre smykker.

Skriftens udtalelser om påklædning bør nøje overvejes. Vi trænger til at have forståelse af, hvad himmelen værdsætter, også når det gælder legemets påklædning. Alle, der med alvor eftertragter Kristi nåde, vil agte på den dyrebare undervisning i Guds inspirerede ord. Endog klædningens snit vil være et udtryk for sandheden i evangeliet.

[313] Alle, der betragter Kristi liv og følger hans lære, vil blive Kristus lig. Deres indflydelse vil blive ligesom hans. De vil vise en sund karakter. Når de ydmygt vandrer på lydighedens sti og gør Guds vilje, øver de en indflydelse, der vejer til fordel for hans sags fremme og for en sund renhed i hans værk. I disse grundigt omvendte sjæle skal verden have et vidnesbyrd om sandhedens helliggørende magt over et menneskes karakter.

Kundskaben om Gud og Jesus Kristus, som den kommer til udtryk i karakteren, betyder en ophøjelse over alt, hvad der betragtes som stort på jorden eller i himmelen. Den udgør den allerhøjeste uddannelse. Den er nøglen, som åbner portene til den himmelske stad. Det Guds hensigt, at alle, der ifører sig Kristus ved dåben, skal besidde denne bekendelse; og det er Guds tjeneres pligt at vise disse sjæle privilegiet ved deres høje kald i Kristus Jesus.—*Vidnesbyrdene* bd. 6, s. 95-97. (1900)

Bedømmes på livets frugter—Der er en ting som vi ikke har ret til at gøre, og det er at dømme andre menneskers hjerter eller betvivle hans motiver. Men når en person præsenterer sig selv som kandidat til menighedsmedlemsskab, skal vi prøve frugterne i hans liv, og overlade ansvaret for hans motiver til ham selv. Men der bør udvises stor omhu for at acceptere medlemmer i menigheden; for Satan har sine listige bedrag hvor han har til mål at trænge falske brødre ind i menigheden, gennem hvem han kan arbejde mere succesrigt og svække Guds sag.—*Review and Herald*, 10. Januar 1893.

Hvordan forordningen forvaltes—Hvor det lader sig gøre, bør dåben altid foregå i en klar sø eller i rindende vand. Og giv anledningen al den betydning og højtidelighed, som der kan lægges i den. [314] Ved en sådan gudstjeneste er Guds engle altid til stede.

Den, der udfører dåbshandlingen, bør søge at gøre den til en anledning, som øver en højtidelig, hellig indflydelse på alle tilhørere. Enhver af menighedens anordninger bør udføres på en måde, som giver den en opløftende indflydelse. Intet bør gøres dagligdags eller ubetydeligt eller stilles på lige fod med almindelige ting. Vore menigheder behøver at oplæres til større agtelse og ærbødighed for den hellige gudstjeneste. Således som prædikanterne leder de handlinger, der står i forbindelse med gudstjenesten, og opdrager og lærer de folket. Små handlinger, der uddanner og oplærer og disciplinerer sjælen for evigheden, er af umådelig betydning for menighedens opløftelse og helliggørelse.

I hver menighed bør der anskaffes dåbsdragter til dem, der døbes. Dette bør ikke betragtes som et unødvendigt udlæg af midler. Det er en af de ting, der kræves efter påbudet: „Lad alt ske sømmeligt og med orden!“ 1.Kor. 14,40.

Det er ikke godt for den ene menighed at være afhængig af at skulle låne dåbsdragter af en anden menighed. Det sker tit, at dragterne ikke er at finde, når man har brug for dem; en eller anden har lånt dem og forsømt at sende dem tilbage. Hver menighed skulle anskaffe, hvad den selv behøver af sådanne ting. Lad der blive rejst et fond til dette formål. Når hele menigheden forener sig om dette, bliver det ingen tung byrde.

Dragterne bør laves af solidt stof, som ikke tager skade af vandet og der bør indsys bly i den nederste søm. Dragten bør være net, have en god facon og sys efter et godkendt mønster. Der bør ikke gøres

forsøg på udsmykning, ingen flæser eller besætning. Brugen af pynt og stads hører ikke hjemme her. Når de, der døbes, har forståelse for handlingens betydning, vil de ikke nære noget ønske om personlig prydelser.

[315] Dog bør der ikke forekomme noget, som er sjusket eller usømmeligt, for dette er en hån mod Gud. Alting i forbindelse med denne hellige forordning bør tilkendegive en så fuldkommen forberedelse som muligt.—*Vidnesbyrdene* bd. 6, s. 97, 98. (1900)

En dåbsgudstjeneste der gjorde indtryk—De anstrengelser der er gjort i Oakland har båret frugt og vundet dyrebare sjæle. Søndag morgen, d. 16. december. Jeg fulgte en dåbsgudstjeneste i Piedmont Baths. Toogtredive kandidater blev begravet med deres Herre i dåben, og rejste sig til et nyt liv. Dette var et sceneri Guds engle bevidnede med glæde. . . . Hele gudstjenesten gjorde indtryk. Der var ingen forvirring, og ind i blandt blev et vers fra nogle hymner sunget.—*Manuskript* 105, 1906.

Dåbens nødudvej—Der vil gøres foranstaltninger for at opfylde ældre menneskers forespørgsel om dåb. Han er ikke stærk nok at tage til ___ eller til ___, og den eneste måde hvori ceremonien kan udføres er at skaffe et badekar og lægge ham i vandet.—*Brev* 126, 1901.

Guds vedblivende kraft—Efter at den troende sjæl har modtaget dåbens forordning, skal han have for øje at han er helliget til Gud, til Kristus og til Helligånden. . . .

Alle som studerer Kristi liv og praktiserer hans lære vil blive som Kristus. Deres indflydelse vil blive ligesom Hans. De vil åbenbare karakterens sundhed. De er etablerede i troen, og vil ikke overvindes af djævelen på grund af forfængelighed og stolthed. De søger at vandre på den ydmyge lydighedens sti, gøre Guds vilje. Deres karakter udøver en indflydelse der tæller for Guds sags fremme og den sunde renhed i Hans værk. . . .

[316] Hos disse helt omvendte sjæle har verden et vidne om sandhedens helliggørende kraft over menneskets karakter. Gennem dem gør Kristus sin karakter og vilje kendt for verden. I Guds børns liv åbenbares velsignelserne ved at tjene Herren, og det modsatte ses hos dem som ikke holder Hans bud. Grænselinierne er klare. Alle som adlyder Guds bud vedholdes af Hans mægtige kraft, midt iblandt den fordærvende indflydelse fra dem, der overtræder Hans

lov. Fra den laveste undersåt til dem i mest betroede stillinger, skal de vedholdes af Guds kraft i troen på at blive frelst.—*Manuskript* 56, 1900.

Tilegnet Gud—Fra nu af skal den troende erindre, at han er indviet til Gud, til Kristus og til Helligånden. Han må lade alle verdslige hensyn vige for dette nye forhold. Han har offentligt erklæret, at han ikke mere vil leve i stolthed og selvisk nydelse. Han skal ikke mere føre et skødesløst, ligegyldigt liv. Han har gjort en pagt med Gud. Han er afdød fra verden. Han skal leve for Herren og for ham gøre brug af alle de evner, der er ham betroet og aldrig tabe forståelsen af, at han bærer Guds navnemærke, at han er en undersåt i Kristi rige og er delagtig i guddommelig natur. Alt, hvad han er og alt, hvad han har, skal han overgive til Gud og benytte alle sine åndsevner til hans navns ære.

Forpligtelserne i den åndelige overenskomst, der indgås ved dåben, er gensidige. Når mennesker udfører deres del i helhjertet lydighed, har de ret til at bede: „Herre, lad det kendes, at du er Gud i Israel!“ Den omstændighed, at du er døbt i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn, er en forsikring om, at søger du bistand hos disse magter, vil de hjælpe dig i ethvert kritisk tilfælde.

Herren vil høre og besvare sine oprigtige efterfølgeres bønner, når de bærer Kristi åg og lærer sagtomdighed og ydmyghed i hans skole.—*Vidnesbyrdene* bd. 6, s. 98, 99. (1900)

[317]

Menighedens ansvar for nyomvendte—Trofaste kristne mænd og kvinder bør nære en stærk interesse for at bringe den overbeviste sjæl en korrekt kundskab om retfærdighed i Kristus Jesus. Hvis nogen har tilladt lysten til selvisk nydelse at få overtaget i deres liv, bør de sande troende våge over disse sjæle som dem, der skal aflægge regnskab. De må ikke forsømme den trofaste, ømme og kærlige undervisning, der er så nødvendig for de nyomvendte unge, for at der ikke skal blive udført et halvhjertet arbejde. Den allerførste erfaring må være af den rette art.

Satan ønsker ikke, at nogen skal indse nødvendigheden af en fuld overgivelse til Gud. Når sjælen undlader denne overgivelse, forsages synden ikke; lysterne og lidenskaberne kæmper om overmagten og fristelser forvirrer samvittigheden, således at en sand omvendelse ikke finder sted. Hvis alle havde en forståelse af den kamp, hver sjæl må udkæmpe med Satans redskaber, der søger at besnære, lokke og

forføre, ville der blive arbejdet med langt mere flid for dem, der er nye i troen.

Når disse sjæle overlades til sig selv, bliver de ofte fristet og indser ikke det onde ved fristelsen. Lad dem føle, at det er deres forret at kunne søge råd. Lad dem søge omgang med sådanne, som kan være dem til hjælp. Ved at søge at holde sig til sådanne, som elsker Gud og frygter ham, vil de få styrke.

[318] Vor samtale med disse sjæle bør være af en åndelig, opmuntrende art. Herren lægger mærke til de kampe, enhver svag og tvivlende sjæl fører og han vil hjælpe alle, der påkalder ham. De vil se himmelen åbne sig for dem og Guds engle stige ned og op ad den skinnende, lyse stige, som de søger at vandre op ad.—*Vidnesbyrdene* bd. 6, s. 92, 93. (1900)

Menighedsmedlemsskab—Forholdet mellem Kristus og hans menighed er meget nært og meget helligt. Han er brudgommen, og menigheden er bruden. Han er hovedet og menigheden leget. Fællesskabet med Kristus indbefatter således fællesskab med menigheden.—*Uddannelse*, s. 268 (269 dk). (1903)

Satan modvirker menighedens forening—Det er hans (Satan) målrettede bestræbelser at lede bekendende kristne så langt væk fra himlens orden som han kan; derfor bedrager han endog Guds bekendende folk og får dem til at tro at orden og disciplin er fjender til åndelighed; så den eneste sikkerhed for dem er at lade hver enkelt udøve sin egen handlemåde, og opholde sig særlig langt fra de kristnes legemer som er forenede og arbejder på at danne disciplin og handle i harmoni. Alle anstrengelser der gøres for dette betragtes som farlige, som en indskrænkning af frihed, og frygtes siden efter som ejendom. Disse bedragede sjæle ser det som en dyd at prale af deres frihed til at tænke og handle selvstændigt. De vil ikke tage et menneskes „Sådan siger han!“ De skal ikke være føjelige for noget menneske. Det var og er Satans særlige værk at få mennesker til at føle at det er Guds orden at de selv slår fra sig, og vælger deres egen orden uafhængig af deres brødre.—*Brev* 32, 1892.

En værdiløs form borte fra Kristus—Det er Kristi nåde, som giver sjælen liv. Uden Kristus er dåben, ligesom enhver anden ceremoni, en form uden værd. „Den, som ikke lyder Sønnen, skal ikke se livet.“—*Den store mester* s. 181 (dk 114). (1898)

[319] **Omvendelse, ikke kun dåb**—Frelse er ikke at blive døbt, ikke

at have vore navne i menighedsbøgerne, ikke at forkynde sandheden. Men det er at have en levende union med Jesus Kristus, at blive fornyet i hjertet, gøre Kristi gerninger i tro og arbejde af kærlighed, i tålmodighed sagtmødighed og håb. Enhver sjæl der er forenet til Kristus vil være en levende missionær for alle omkring ham.—*Brev* 55, 1886.

En formaning til evangelister og missionær—Vore tjenende brødre gør en absolut fejl ved udførelsen af det arbejde som Herren styrer. De viser ikke mennesker fuldkommenheden i Kristus Jesus. De har ikke præsenteret fuldkommenheden i Kristus Jesus for alle mennesker. De har ikke fået en erfaring gennem personlig samfund med Gud, eller en kundskab til hvad der udgør kristen karakter; derfor er der mange der døbes som ikke er egnede for hellig lydighed, men som er knyttet til selvet og verden. De har ikke set Kristus eller taget imod ham i tro.—*Review and Herald*, 4. Febr. 1890.

En svaghed i vor evangelisering—Indlemmelsen af medlemmer, som ikke har været fornyet i hjertet og reformeret i liv, er en kilde til svaghed for menigheden. Dette ignoreres ofte. Nogle prædikanter og menigheder er så opsat på at forøge medlemsantallet, at de ikke frembærer et trofast vidnesbyrd mod ukristne vaner og skikke. Dem som antager sandheden, lærer ikke at de ikke kan være sikre verdslige i deres opførelse, når de er kristne af navn. Før var de Satans undersåtter; fra nu af skal de være Kristi undersåtter. Livet må bevidne at de har skiftet leder.

Den offentlige modstand foretrækker en bekendelse til kristendommen. Der kræves kun lidt selvfornægtelse eller selvopofrelse, for at påtage sig en formel gudsfrygt og have sit navn opskrevet i menighedsprotokollen. Derfor tilslutter mange sig til menigheden uden først at blive forenet med Kristus. Satan triumferer over dette. Sådanne nyomvendte er hans bedste redskaber. De kan tjene som lokkemidler for andre sjæle. De er falske lys, lokker den uforsigtige i fortabelse. Det er nytteløst at mennesker forsøger at gøre den kristnes sti bred og behagelig for verdslige. Gud har ikke udjævnet eller udvidet den ujævne, trange vej. Hvis vi vil gå ind til livet, må vi følge den samme sti som Jesus og hans disciple betrødte—ydmyghedens, selvfornægtelsens og opofrelsens sti.—*Vidnesbyrdene* bd. 5, s. 172. (1882)

[320]

Vort mål: Sandt omvendte medlemmer—Prædikanter som arbejder i stæder og byer for at overbringe sandheden bør ikke blive mætte, heller ikke at deres arbejde er til ende, før dem, som har accepteret sandhedens teori, indser dens virkelige hellige kraft og er helt omvendte til Gud. Gud ville være mere tilfreds med at få seks oprigtigt omvendt til sandheden, som følge af deres arbejde, end at få tres til den nominelle bekendelse og alligevel ikke rigtig omvendte. Disse tjenere burde bruge mindre tid på at prædike prædikener og reservere en del af deres kræfter på at besøge og bede med dem, som er interesserede, give dem en gudfrygtig belæring og til sidst at de må „fremstille hvert menneske fuldkommet i Kristus Jesus.“

Guds kærlighed må være levende i sandhedslærerens hjerte. Hans eget hjerte skal være besjælet af den dybe og inderlige kærlighed, som Kristus havde; så vil den flyde ud til andre. Prædikanter bør lære, at alle som antager sandheden burde frembringe frugterne til Guds ære. De bør lære at selvopofrelse må udøves hver dag; så mange ting, der er blevet værnet om, kan opgives, og så mange pligter, hvor ubehagelige de end måtte synes, må blive udført.

[321] Forretningsanliggender, sociale foretagender, magelighed, ære, anseelse,—kort sagt, alt må holdes underlagt Kristi overordnede og altid-øverste krav.—*Vidnesbyrdene* bd. 4, 317. (1879)

Løsne helt op.

Evangelisten må afslutte sin undervisning—En arbejder bør aldrig lade en eller anden del af virksomheden blive ugjort, for at det ikke er behagelig at udføre den, og tænke at den næste prædikant som kommer vil udføre den for ham. Hvor dette sker og efter den første prædikant, kommer en anden som fremholder hvad Gud kræver af sit folk, vil nogle trække sig tilbage og sige: „Den prædikant som bragte os sandheden, nævnte ikke noget om disse ting“. Og de føler sig stødt over det de hører. Nogle nægter at godtage tiendesystemet; de vender sig bort og vil ikke længere følge dem, som tror og elsker sandheden. Når andre punkter bliver nævnt for dem, svarer de: „Sådan blev det ikke fremstillet for os,“ og de får betænkeligheder ved at gå videre. Hvor meget bedre havde det ikke været om den første sandhedens budbærer med troskab og grundighed havde undervist disse nyomvendte angående alle væsentlige

punkter, selv om ikke så mange var blevet lagt til menigheden under hans virksomhed.—*Evangeliets tjenere* s. 369, 370 (n 273). (1915)

Et arbejde der ikke vil filtreres op—Prædikanten bør ikke mene at hans gerning er færdig før de, som har taget imod sandhedens teori, virkelig erfarer indflydelsen af dens helliggørende kraft og i sandhed er omvendt. Når Guds ord som et skarpt, tveægget sværd trænger ind i hjertet og vækker samvittigheden, tror mange at dette er nok; men værket er kun begyndt. Gode indtryk er blevet givet, men dersom ikke disse indtryk bliver uddybet ved omhyggelig bestræbelse under bøn til Gud, vil Satan modvirke dem. Arbejderen bør ikke slå sig til tro med hvad som er blevet udrettet. Sandhedens plovskær må trænge dybere ned, og det vil det sikkert også, dersom der bliver gjort grundigere anstrengelser for at vejlede tankerne og befæste overbevisningen hos dem, som gransker sandheden.

[322]

Alt for ofte sker det at arbejdet afsluttes i ufuldendt stand og i mange sådanne tilfælde kommer der ikke noget ud af det. Når en gruppe mennesker har taget imod sandheden, syntes prædikanten undertiden at han straks må rejse til et nyt virkefelt og somme tider sker det at man uden tilstrækkelig undersøgelse tillader ham at rejse. Dette er forkert; han bør fuldføre den påbegyndte virksomhed; for ved at arbejdet efterlades ufuldendt, sker der mere skade end gavn. Ingen arbejdsmark er mindre lovende end den som er blevet oparbejdet akkurat nok til at give rajgræsset en frodigere vækst. Ved en sådan arbejdsmetode er mange sjæle blevet gjort til kasteboldt for Satan og for modstand fra medlemmer i andre kirkesamfund, som har forkastet sandheden og mange drives did hvor de aldrig mere kan nås. En prædikant må heller lade være med at begynde arbejdet, hvis han ikke kan føre det til en grundig afslutning. ....

Medmindre de som tager imod sandheden, er grundige omvendte, medmindre der foregår en tydelig forandring i liv og karakter, og medmindre sjælen grundfæstes på den evige Klippe, vil de ikke bestå prøven ved de forsøg der er gjort. Når prædikanten rejser bort og nyhedens interesse ikke længere er til stede, taber sandheden sin kraft til at henrive dem og de udøver ikke mere hellig indflydelse end de gjorde tidligere.

I Guds værk må der ikke forekomme noget fuskeri, ikke noget sløseri. Når en prædikant kommer til et virkefelt, bør han oparbejde dette felt grundigt. han må ikke være tilfreds med sin fremgang før

[323] han ved alvorlig arbejde og med Guds velsignelse kan bringe Herren omvendte mennesker som har en sand forståelse af sit ansvar og som vil udføre sin beskikkede gerning. Hvis de som han har under sin beskyttelse, har fået den rette undervisning, vil virksomheden ikke gå i opløsning når han rejser bort til andre arbejdsfelter; den vil være afsluttet på en så grundig måde at den står trygt.—*Evangeliets tjenere* s. 367-369 (n 271-272). (1915)

Gør et grundigt arbejde—Der er fare for at dem som holder møder i vore byer vil være tilfreds med at gøre et overfladisk arbejde. Lad prædikanterne og konferensformænd vågne op og se betydningen af at gøre et grundigt arbejde. Lad dem arbejde og planlægge med det i tanke at tiden er næsten til ende, og at de, på grund af dette, må arbejde med fordoblet iver og energi.—*Review and Herald*, 11. jan 1912.

Så længe vi altid er parate til at følge Guds opåbnende forsyn, bør vi ikke lægge større planer, ikke optage mere plads til udvidelser, end at der er hjælp og midler til at løse godt op for arbejdet og holde og øge den interesse der allerede er startet op. Så længe der er større planer og der åbner sig mere udstrakte marker op, for medarbejderne, må der være bredere idéer, og bredere syn om medarbejderne som skal arbejde for at bringe sjæle til sandheden.—*Brev* 34, 1886.

Efterlad et arbejde der er løsnat op for—Der oprettes menigheder og får lov til at gå ned, imedens nye marker indtages. Nu oprettes disse menigheder på bekostning af meget arbejde; og de menigheder som er der og således forsømmes, de får lov til at løbe ud i sandet. Det er sådan at tingene sker i øjeblikket. . . .

Så længe pligter bliver udført på netop vor egen måde, skal vi ikke strække os videre og længes og se efter arbejde i større omfang. . . . Gud ønsker ikke at I skal efterlade jer så meget arbejde som I har planlagt, og opstarte så mange folk efter disse planer, der kan forsømmes, og indhentes, og det vil være vanskeligere at få det tilbage igen der er blevet startet op. . . .

[324] Jeg håber at I vil se åbent og oprigtigt på disse ting og ikke handle impulsivt eller fra følelser. Vore prædikanter må uddannes og oplæres til at gøre deres arbejde grundigere. De bør løse op for arbejde og ikke efterlade det indfiltret. Og de bør særligt se efter den interesse som de har skabt, og ikke gå bort og aldrig have nogen

særlige mellemværende efter at have forladt en menighed. En stor del af dette er sket—*Brev 1*, 1879.

Sjæles tarv opprioriteres—I årevis er der givet lys til dette punkt og har vist det nødvendigt at opfølge en opvækkende interesse og på ingen måde forlade denne interesse, før alle har besluttet sig for at læne sig op ad sandheden og har erfaret den dåbsnødvendige omvendelse og indmeldt sig i en menighed eller dannet en selv.

Der er intet vigtigere end at en prædikant kaldes ud fra en interesse skabt ved sandhedens afsløring. Selv sygdom og død er af mindre betydning end sjæles frelse hvem Kristus gjorde et så umådeligt stort offer for. Dem som mærker sandhedens vigtighed og sjæles værdi hvem Kristus døde for, vil under ingen omstændigheder miste interessen for disse sjæle. De vil sige: Lad de døde begrave deres døde. Hjemlige sysler, lande og huse, burde ikke have den mindste tiltrækningskraft væk fra arbejdsmarken.

Hvis prædikanter lader disse timelige ting adskille sig fra arbejdet, er deres eneste vej at droppe alt og ikke have lande eller timelige ting som vil have en indflydelse der drager dem fra disse sidste dages højtidelige arbejde. En sjæl er af mere værdi end hele verden. Hvordan kan mennesker som bekender sig til at have overgivet sig selv til det hellige sjælevindende arbejde, lade deres små timelige besiddelser optage deres tanker og hjerter og holde dem væk fra det høje kald, som de bekender sig til at have fået fra Gud?—*Vidnesbyrdene* bd. 2, s. 540, 541. (1870)

[325]

Illustration på tab af ugjort efterladt arbejde—Hvilket mod har vi—hvilket mod skal vi have—for at lægge arbejde i forskellige steder der bruger vor styrke og livskraft til det allersidste, og så gå bort og forlade det og lade alt løbe ud i sandet, uden at nogen holder øje med det?

Nu vil jeg blot nævne min erfaring. Da jeg trådte ned på den amerikanske jord, efter at have været i Europa, tog jeg ikke ind i et hus, men tog ind i en hotel og spise min aftensmand, og så tog jeg til _____. Der var plads til alle andre, hvor der skulle lægges planer, så der var nogen til at løsne op for arbejdet. Der var et velhavende folk, og dybt overbeviste. Det var en underfuld interesse vi havde der. Folk ville komme til møderne og sidde og lytte med tårer i deres øjne; de blev dybt berørte; men emner blev ikke overladt til nogen at følge op med interesse; men alt fik lov til at gå direkte tilbage.

Disse ting behagede ikke Gud. Vi skal hverken sprede for meget over stedet og sætte os for at gøre for stort et arbejde, for ellers lader tingene sig ikke arrangere de som de burde.—*Manuskript* 19b, 1890.

Skabe en vanskelig arbejdsmark for andre—Prædikanter som ikke er vitalt kærlige, som skaber en interesse blandt folk, men efterlader arbejdet i ubehandlet tilstand, efterlader en overordentlig svær arbejdsmark til andre. Det er vanskeligt for dem at komme ind på den og afslutte det arbejde som de ikke fuldendte. Disse mænd vil blive prøvet; og hvis de ikke gør deres arbejde mere trofast, vil de, efter en lidt længere prøve, lægges til side som grundens besværlige elementer, upålidelige vagtfolk.—*Vidnesbyrdene* bd. 4, s. 317. (1879).

[326] **Resultatet af hadaderet arbejde**—Løsn grundigt op for dit arbejde. Efterlad ingen tabte (strikketøjs)masker, som andre skal samle op. Skuf ikke Kristus. Sæt dig for at du vil gennemføre det, og at du i Kristi styrke beviser din gerning til fulde. . . .

Intet er så deprimerende for den nærværende sandheds sags fremme, som det ligegyldige arbejde nogle af menighedernes prædikanter gør. Der er brug for et pålideligt arbejde. Menighederne er lige ved at dø, fordi de ikke styrkes i Kristi lighed. Herren er ikke glad for den løstagne handle måde menighederne har, fordi mennesker ikke er trofaste forvaltere af Guds nåde. De modtager ikke hans nåde, og kan derfor ikke få del i den. Menighederne er svage og syge på grund af deres upålidelighed som antageligvis skal arbejde blandt dem, hvis opgave er at få over overblik over dem, våge efter sjæle som dem der må aflægge et regnskab.—*Manuskript* 8a, 1888.

Anstrengelsernes varighed og vælge kampagne.

Anstrengelsernes varighed er ikke foreskrevet—Hav i tanke at intet levende menneske fortæller hvad det præcise arbejde er, eller binde et menneskes arbejde, som er i Guds tjeneste. Intet menneske kan forudsige de dage, de uger som nogen skal blive på et bestemt sted før de rykker til et andet sted. Omstændighederne må danne Guds tjeneres medarbejdere, og hvis de søger Gud vil de forstå at deres arbejde omfatter alle dele af Herrens vingård, både det som er nær ved og langt borte fra. Medarbejderne skal ikke begrænse

sit arbejde med et specielt mål. Han må ikke have begrænsninger, men udvide sit arbejdsområde, efter hvad omstændighederne kræver. Gud er hans samarbejdspartner; han bør søge visdom og råd af Ham for hvert skridt og ikke bero sig på menneskers råd.

Værket er blevet stærkt forhindret i mange marker fordi medarbejderne spørger de mennesker til råds, som ikke arbejder i områderne og som ikke ser og mærker behovet, og kan derfor ikke forstå situationen såvel som den der er på stedet.—*Brev 8*, 1895.

[327]

Studér omstændighederne nøje—Når en prædikant er udpeget til en bestemt opgave, skal han ikke spørge konferensformanden hvor mange dage han skal arbejde på et bestemt sted, men han må søge visdom fra Den der har udpeget ham til hans arbejde, Een som har lovet at give visdom og ufejlbarlig dømmekraft, som giver rundhåndet og ikke bebrejder. Han må tage nøje hensyn til de dele af vingården som han har fået udpeget, og med den nåde han har fået, skelne mellem hvad han skal gøre og hvad han ikke skal gøre. Der vil opstå forhold som vil, hvis de granskes nøje, med ydmyghed og tro og søgen af Guds visdom, vil gøre dig til en klog og succesrig medarbejder.—*Brev 8*, 1895.

Et fulstændigt arbejde—Arbejdet i ____ må vare ved ligeså længe som interessen varer på det sted. Der må findes steder hvor der kan holdes møder. . . . Arbejdet i ____ må ikke være for kortvarigt. For nogle år siden har jeg bedt for at der måtte gøres et alvorligt arbejde i den by, og om det som gøres nu, lad os da gå lige frem i lige linier.—*Brev 380*, 1906.

Paulus' længere kampagne i Korint—Herren Israels Gud hungrer efter frugter. Han kalder på sine medarbejdere til at grene mere ud end de gør. Apostelen Paulus tog fra sted til sted, forkyndte sandheden for dem i vildfarelsens mørke. Han arbejdede i et år og seks måneder i Korint, beviste den guddommelige karakter i hans mission ved at oprette en blomstrene menighed, bestående af jøder og hedninge. Der var flere af de hedensk omvendte end af jødisk omvendte, og mange af dem var sandt omvendte—bragt fra mørke til evangeliets lys.—*Brev 96*, 1902.

[328]

Længerevarende arbejde i byerne—Af det arbejde det er gjort i de store byer, er det halve gået tabt fordi de afslutter det for hurtigt og tager til nye områder. . . . Den hurtige afslutning har ofte resulteret i stort tab. *Brev 48*, 1886.

Afgøre mødernes succes.

Gud er dommer over medarbejderenes succes—Det er Gud og ikke mennesker der er dommer over menneskers arbejde, og han vil afmåle enhver sin retmæssige belønning. Det er ikke tilstået noget menneske at dømme Guds forskellige tjenere. Herren alene er dommeren og belønner enhver god gerning.—*Review and Herald*. 11. Dec. 1900.

Hvis een sjæl holder ud, er arbejdet en succes—I aftes talte jeg med dig. Jeg havde et budskab til dig, og overbragte dette budskab. Du var nedtrykt og følte dig modløs. Jeg sagde til dig: Herren har påbudt mig at tale til bror og søster _____. Jeg sagde at du betragter dit arbejde som en næsten fejltagelse, men hvis en sjæl holder fast ved sandheden og holder ud til enden, kan dit arbejde ikke erklæres for en fiasko. Hvis en moder har vendt sig fra sin ulydighed til lydighed kan du glæde dig. Moderen som følger efter for at kende Herren, vil lære sine børn at følge i sine fodspor. Løftet er til fædre, mødre og deres børn. . . .

[329] Herren vil ikke dømme dig for mængden af succes i det arbejde du laver. Jeg er blevet påbudt at fortælle at jeres tro må holdes i live og være fast, og hele tiden vokse. Når I ser dem med ører ikke vil høre, og dem med forstand ikke vil forstå, efter at I har gjort jeres bedste, så gå videre til regionerne der ude og overlad resultatet til Gud. Men svigt ikke jeres tro.—*Brev 8*, 1895.

Mist ikke modet når lidt kommer tilbage—Det arbejde der gøres til Guds ære og herlighed vil bære Gus segl. Kristus vil skrive under på deres arbejde som vil gøre deres bedste. Og idet de fortsætter med at gøre deres, vil de vokse i kundskab, og karakteren af deres arbejde vil forbedres.—*Brev 153*, 1903.

I sammenligning med det antal der forkaster sandheden, vil det være meget få som tager imod den, men en sjæl er af større værdi sammenlignet med hele verden. Vi må ikke miste modet, selv om vort arbejde ikke lader til give så meget igen.—*Brev 1*, 1875.

Forenede, stadige anstrengelser for gode resultater—Individuelle, stadige, forenede anstrengelser vil bringe succesens belønning. Dem, som ønsker at gøre en masse godt i vor verden må være villig til at gøre det på Guds måde, ved at gøre de små ting. Han

som ønsker at nå de højeste bedrifter, ved at gøre noget stort og forunderligt, vil slet ikke udrette noget.

En stadig vækst i et godt arbejde, ofte gentage en bestemt god tjeneste, er af større værdi i Guds øjne, end at gøre et stort arbejde, vinde et godt omdømme om Hans børn, og give deres anstrengelser karakter. Dem som er sande og trofaste mod deres guddommeligt udpegede opgaver er ikke ustadige men standhaftige i deres målsætning, baner vejen igennem det onde, såvel som gode efterretninger. De er nærværende i tide og i utide.—*Brev* 122, 1902. [330]

Rigtige metoder afføder en sjælehøst—Når vi i vort arbejde for Gud energisk følger de rette metoder, vil en sjælehøst blive indsamlet.—*Review and Herald*, 28. april 1904.

Onderne ved at forgude prædikanten—Får en prædikant bifald og ros, er det ikke bevis på at han har talt under Åndens indflydelse. Medmindre der passes godt på dem, er det for ofte tilfældet at unge nyomvendte sætter mere deres tillid til deres prædikant end til deres Forløser. De mener at de har fået stor gavn af deres præstegering. De forestiller sig at han har mere ophøjede gaver og nådegaver og at ingen andre kan gøre det samme som han; derfor tillægger de dette menneske og hans arbejde en overdreven betydning. Dette er en tillid som får dem til at forgude mennesket og se mere på ham end på Gud og derved ikke behage Gud eller vokse i nåden. De gør prædikanten stor skade, især hvis han er ung og udvikler sig som en lovende evangelist. ....

Den Kristi prædikant, som er bibragt med Ånden og sin Mesters kærlighed, vil arbejde sådan at Guds og hans kære Søns karakter kan gøres tydelig på den mest fyldige og klareste måde. Han vil forsøge at få sine tilhørere gjort forstandige i deres opfattelse af Guds karakter, så hans ære og herlighed kan erkendes på jorden.—*Evangeliets tjenere* s. 44, 45. (1892)

Snarere omvendt til mennesker end til Kristus—For fire år siden gjorde ældre ___ i ___ nogle bestræbelser for, og folk må vende sig om på en forunderlig måde for at høre. Hvis der var lagt de rigtige planer, ville der være mange sjæle som var bragt til sandheden.

Bror ___ arbejdede ikke i de rigtige linier, hans hovedformål ved at få den største menighedsforsamling ved en fantasifuld forkyndelse, som adskilte sig langt fra Johannes' forkyndelse, Jesu forløber. [331]

Mange har underskrevet aftalen, men da han rejste blev det tilkendegivet at de troede på ____, var tiltrukket mennesket og ikke Jesus Kristus. Mange som underskrev aftalen var ikke omvendte, og da de var alene tilbage trak de deres navne tilbage.—*Brev 79*, 1893.

Ældre __s menighed—I arbejdet for dem som blev omvendte ved din indsats, ville du blive meget glad om de blev kaldt ældre __s menighed. Du ville gerne manipulere deres tanker på en sådan måde at de føres af sindsbevægelser du vælger. Men Gud forbyde det! Ved at fæstne folks tanker til dig selv, leder du dem til adskillelse fra deres visdoms og virkefelts Kildeudspring. De må ikke være afhængige af dig, men helt og holdent af Gud. Kun derved kan de vokse i nåden. De skal bero sig på Ham for at få succes, for at være til nytte, for at få kraft til at være Guds medarbejdere.—*Brev 39*, 1902.

Kristi ejendom, ikke vor—Lad os altid huske på, bror ____, at uanset hvor stort og godt et arbejde et menneske kan gøre, så vinder han ikke noget ejerskab over dem som ved hans hjælp er blevet omvendte til sandheden. Ingen skal sætte sig selv under en prædikants kontrol, som har været redskab til deres omvendelse. I vort prædikantarbejde skal vi bringe sjæle direkte til Kristus. De er Kristi ejendom, og må altid tilhøre Ham alene. Enhver person besidder en individualitet som ingen andre kan forlange.—*Brev 193*, 1903.

[332] **Gud tager æren for succes**—Efter at advarslen er givet, efter at sandheden er blevet præsenteret fra skriften, vil mange sjæle blive overbeviste. Der er brug for stor omhu. Menneskeredskabet kan ikke gøre Helligåndens arbejde, vi er kun de kanaler som Herren virker igennem. For ofte kommer en selvtilstrækkelighedens ånd ind, hvis et mål af succes følger medarbejderens møje. Men selvet må på ingen måde ophøjes, intet må tillægges selvet; arbejdet er Herrens, og Hans navn skal have al ære. Lad selvet blive skjult i Jesus.—*Review and Herald* 14. okt. 1902.

Succesen falmer sammen med selvophøjelsen—Den, der roser sig selv, tager glansen af sine bedste bestræbelser.—*Vidnesbyrdene* bd. 4, s. 607. (1881)

Fuld tillid til tilknyttede medarbejdere—Enhver skal gøre sin del trofast, og alle skal vise tillid til sin broder, for den del han gør. Lad ikke din samtale være begærlig, kun være til din fordel. I Sit

arbejde har Gud brugt redskaber på mange metoder. Det som de har gjort er kun en del af dette værk. Andre har arbejdet flittigt, under bøn og forstandsmæssigt og de må ikke overses. „Hans belønning er hos ham, og Hans arbejde er for Ham.“ På den endelige regnskabsdag vil Gud retsmæssigt beregne Sine tjenere, og Han vil give enhver efter som hans gerninger har været. Gud har lagt mærke til de selvfornægtende og selvopofrendes medarbejders liv som har ført arbejdet på vanskelige marker.

Dette er hvad du skal tænke over. Herren er ikke tilfreds med sine tjenere når de selv tager tilliden. Lad os i vor høje alder være retfærdige, og ikke tillægge os selv noget som tilhører andre. Det har taget mange år at udføre det arbejde som er gjort, og den ene gruppe gode medarbejdere efter den anden har gjort sin del for det.—*Brev* 204, 1907.

Herren satte vort standpunkt—Herren ville gøre store ting for medarbejdere, men deres hjerter er ikke ydmyge. Skulle Herren arbejde i dem, ville de opløftes med deres selvophøjelse, og ville fornedre deres brødre.—*Review and Herald* 12. Juli, 1887.

[333]

Hvorfor manglende succes—I al verdslig visdoms stolthed og verdslig ambition som det første, kan findes årsagen til at evangeliearbejdet, uanset dens bundløse ressourser, får så forholdsmæssig lidt succes. Vor Frelser glædes i ånden og sender tak til Gud idet Han tænker over sandhedens værdi, skønt den er skjult for den kloge og forsigtige, men er åbenbaret for små børn—dem som indser deres svaghed og mærker deres afhængighed af Ham.—*Manuskript* 118, 1902.

Sjælevindingens løn—Den sande medarbejder, som lægger alt hvad de har i arbejdet, vil få en rig løn. Der er ingen større lysglimt på denne side af himlen end at vinde sjæle til Kristus. Glæde fylder hjertet, idet medarbejderen erkender at dette store mirakel kunne aldrig være udført af menneskelige redskaber, men kun ved Ham som er parat til at gå tabt for sjæles skyld. Den guddommelige tilstedeværelse, som er tæt ved siden af alle sande medarbejdere, gør sjælene brødebetyede. Derved formes kristent broderskab. Arbejderen og dem der arbejdes med, berøres med Kristi kærlighed. Hjerte berører hjerte, og blandingen af sjæl mod sjæl er ligesom himmelsk omgang mellem tjenende engle.—*Manuskript* 36, 1901.

10—Etablere og bevare de nyomvendte

Opfølgende metoder

Den anden møderække—Når argumenterne for den nærværende sandhed er præsenteret for første gang, er det vanskeligt at fæstne pointerne til sindet. Og selvom nogle ser at det er nok, for at kunne beslutte sig, er der alligevel behov for at gennemgå det hele igen, og give en ny kursusserie.—*Brev 60, 1886.*

For at slå sandheden klart fast—Efter at de første anstrengelser er blevet gjort på et sted ved at give en kursusserie, er der et meget større behov for den næste serie, end for den første. Sandheden er ny og opvækkende, og folk behøver at få det samme præsenteret for anden gang, for at få pointerne gjort tydelige og fæstnet tankerne i sindet.—*Brev 48, 1886.*

Vigtigt at gentage sandhedens punkter—Hvis det er sådan at dem som kendte til sandheden og var rodfæstede i den, faktisk behøver at få dens betydning fremholdt foran sig igen, og blive oprørte i deres sind af at modtage den, hvor vigtigt er det så ikke at dette arbejde ikke forsømmes for dem, der for nylig er kommet til troen. Alt i skriftens fortolkning er nyt og fremmed for dem, og de vil være i fare for at miste sandhedens kraft og få ideer der ikke er korrekte. Mange af de bestræbelser der er blevet gjort i arbejdet, er efterladt ufuldstændige.—*Brev 60, 1886.*

Nøje planer for at følge op på møderækken—Det kan være tilrådeligt at ændre lokaliteter og få nye forsamlinger, men du må hele tiden gøre et efterarbejde, og gøre det lige så perfekt som om det ikke var gjort første gang. Lad alle medarbejdernes talenter lægges frem til vekslererne. Lad enhver gøre sit bedste på sit niveau og gøre en energisk del i Guds arbejde og tjeneste.

Der er forskelligt slags arbejde der skal gøres. Sjæle er dyrebare i Guds øjne, uddan dem, oplær dem som de omfavner sandheden, hvordan de bærer ansvar. Han som søger enden fra begyndelsen, som

kan få frøene sået til frugthøst, vil være hos dig i dine anstrengelser.—*Brev 48, 1886.*

Et eksempel på et grundigt opfølgende arbejde—Vort møde er til ende. Fra den allerførste dag, 21. oktober. frem til nu (10. november) har interessen ikke mindskes. Ved det første møde var det store telt fyldt, og en mur af folk stod omkring ydersiden.

Jeg talte seks gange om sabbaten, søndagen og onsdag eftermiddag, til den sammentrængte forsamling, og fem gange i forskellige retninger til vore folk. Vi havde det bedste forkynderarbejde. . . . Ordet blev ikke talt på en usikker måde, men ved Åndens tilkendegivelse og kraft. Interessen var overmådelig i forhold det der var set ved lejrmøder i dette land. Vi føler os meget taknemmelige, mod Herren for anledningen til gøre den nærværende sandheds lys kendt. Ligesom i Kristi dage lyttede folk forbavset og fængslende. De siger: „Vi har aldrig hørt noget som dette. Oh, jeg ville ønske om jeg havde hørt disse ting før. Jeg har aldrig før set dette i bibelen. Jeg ser at jeg har et arbejde foran mig med at ransage skriften, som jeg aldrig har gjort før.

[336]

Guds ord er i virkeligheden som et sværd, hurtigt og kraftigt. Folkemængden lyttede interesseret i næsten to timer, uden at vise tegn på træthed. Oh, jeg er så glad, så taknemmelig. Jeg priser Herren med hjerte sjæl og stemme. . . .

Flere medarbejdere vedholder interessen i Stanmore. Denne interesse dør ikke hen. Det store telt er blevet taget ned og sendt til Melburne. Der er blevet splejset sammen om det fyrretyve-fod store telt i centeret, så det kan huse så mange så muligt, og det vil blive brugt her. Et hus er blevet lejet for at huse medarbejderne. Et lokale er blevet indrettet til mig, og hvis jeg er klar til det, kan jeg bare tage til Sydney denne uge for at slutte mig til medarbejderne. Vi må gøre alt hvad vi har mulighed for, for at gøre dette arbejde til en succes. Ældre Haskell skriver glædesstrålende om arbejdet på dette sted og den utrættelige interesse.—*Brev 27, 1897.*

Bygger på interesse—Medarbejdere som kommer ind, efter at det har skabt interesse, kan være mænd som ikke har så mange evner, end dem som har startet arbejdet; men hvis de er ydmyge Guds mennesker, kan de overbringe sandheden på en sådan måde at nogles hjerter vækkes og indprentes, som hidtil var uberørte. Herren åbenbarer sandheden for forskellige mennesker med forskellige

aspekter, så de ved et menneskes præsentation af sandheden er gjort klarere end gennem et andet menneskes præsentation, og af denne grund tillader Herren ikke at arbejdet med menneskesind overlades til mennesker alene. . . .

[337] Et menneske kan gøre sin del af arbejdet så vidt han kan, og så vil Herren sende en anden af Sine arbejdsfolk for at han kan gøre en anden del af arbejdet, så den første medarbejder ikke føler at det er nødvendigt at han arbejder alene, og alligevel føle at det skal gøres i sammenhængens perspektiv. Lad derfor ingen føle at det er hans pligt at begynde at fremføre hele arbejdet for sig selv. Hvis det er muligt for ham at have andre gaver i andre arbejdsgrene for sjælevinding, så lad ham glædeligt samarbejde med dem.—*Manuskript 21*, 1894.

Nyomvendte undervises grundigt—Vore anstrengelser skal ikke ophøre fordi offentlige møder er ophørt for en tid. Så længe som der er interesserede personer, må vi give dem anledning til at lære sandheden. Og de nyomvendte vil have brug for at blive undervist af trofaste lærere af Guds ord, så de må vokse i kundskab og kærlighed til sandheden, og må nå mænd og kvinders fylde i Kristus Jesus. De må nu omgives af den bedste indflydelse for åndelig vækst.—*Review and Herald*, 14.feb. 1907.

Udvikle det lokale talent—Gør evangelistens arbejde—vande og dyrke det som allerede er sået. Når en ny menighed er blevet oprejst, bør den ikke lide mangel på hjælp. Prædikanten bør udvikle talenteter i menigheden, så møderne er til nytte. Timotius blev anbefaler at tage fra menighed til menighed, som én der gør den slags arbejde, og opbygge menighederne i den helligste tro. Han skulle gøre en evangelists arbejde, og det er endog vigtigere arbejde end prædikanternes. Han skulle forkynde Ordet, men han skulle ikke placeres over en menighed.—*Review and Herald*, 28.sep. 1897.

[338] **Besøg ofte nye medlemmer**—Dette arbejde må ikke forlades for tidligt. Se om alle er kloge i sandheden, grundfæstet i troen og interesseret i enhver gren i arbejdet, før de overlades til en anden mark. Og besøg dem ofte, ligesom apostlen Paulus, for at se hvordan de gør det. Oh, det forsømmelige arbejde, som mange gør, som hævder at være hvervet af Gud til at forkynde Hans ord, det får englens til at græde.—*Vidnesbyrdene* bd. 5, s. 256. (1885)

Linie på linie, forskrift på forskrift—Det skal ikke kun forkyndes. Der er brug for langt mindre forkyndelse. Der bør helliges

mere tid til at uddanne andre tålmodigt, give tilhørerne anledning til at udtrykke sig selv. Det er undervisning, som mange har brug for, linie på linie, forskrift på forskrift, lidt her og lidt der.

Men det er meget vanskeligt at indprente vore tjenende brødres sind med tanker, da prædikener alene ikke kan gøre det nødvendige arbejde for vor menigheder. Der mangler personlige bestræbelser; de er absolut nødvendige for enkeltpersoners og menigheders velstand.—*Manuskript 7*, 1891.

Hjælp til at begynde det nye liv—Uanset hvor en sådan interesse vækkes, som det der nu kan ses i ____, bør mennesker med de bedste evner udvælges til at hjælpe i arbejdet. De bør gå ind i besøgsarbejdet med fuldt hjerte og fremholde bibellæsninger med dem som for nylig er kommet til troen, og med dem som er interesseret, bestræbe sig på at rodfaste dem i troen. De nye i troen skal undervises omhyggeligt, så de får en forstandsmæssig kundskab til forskellige liner af det værk, der er overdraget Kristi kirke. En sådan arbejdsbyrde bør ikke overlades til en eller to mennesker alene.

Meget beror på menighedsmedlemmernes arbejde i forbindelse med de efterfølgende teltmøder, der skal holdes i vore byer. I løbet af mødet, fyldes mange, overbevist af Ånden, med et ønske at begynde et kristenliv; men hvis medarbejderne ikke hele tiden passer på disse medlemmer, og vedbliver at følge op om interessen, vil de gode indtryk, som folk får i deres sind, blive uklare. Med sine listige ræsonnementer vil fjenden udnytte alle fejl fra Guds medarbejders side for at vogte over sjæle, som dem, der må aflægge regnskab.—*Review and Herald*, marts 2, 1905.

[339]

Skab bolværk omkring de nye i troen—Lige efter at der er taget en beslutning, tager de mørke magters kræfter disse mennesker i besiddelse, som er blevet overbeviste, og som har modstået Guds Ånds overbevisning. De har en overtro, og Satan virker på deres sind, indtil der er en intens modstand mod sandheden og enhver som tror på den, og de tænker at de er i Guds tjeneste, idet Kristus sagde til os: „Da enhver, som slår jer ihjel, skal mene, at han derved dyrker Gud.“

Nu kan vi se deres intentioner. Hvor er intentionerne på den anden side? Forén dig med den levende Guds Ånd for at bringe et bolværk omkring vort folk og omkring vore unge, for at uddanne og oplære dem. Dette må vi imødekomme, og for enhver pris må vi

lede direkte hen til Guds sandhed. Vi forstår noget af dette, men der er mange som ikke forstår noget som helst af dette, derfor behøver vi at lede dem på vej, og undervise dem venligt og ømt, og hvis Guds Ånd er med os, vil vi vide præcis hvad der skal siges.—*Manuskript* 42, 1894.

[340] **Forståelse for Guds altoverskyggende målsætning**—Den studerende burde lære at betragte ordet som en helhed og se de forskellige deles forhold til hinanden. Han bør erhverve sig kendskab til dets store hovedemne, til Guds oprindelige formål med verden, til den store strids opståen og til frelsergerningen. Han burde forstå karakteren af de to grundprincipper, der kæmper om herredømmet, og burde lære at følge deres handlemåde gennem historiens og profeternes beretninger indtil den store fuldendelse. Han burde se, hvordan denne strid griber ind i enhver fase af mennesketilværelsen; hvordan han selv gennem enhver af livets handlinger åbenbarer enten den ene eller den anden af de to modstridende hovedtanker; og hvordan han, hvad enten han vil det eller ej, allerede nu bestemmer, på hvilken side han vil stå i kampen.—*Uddannelse*, s. 190 (dk 192). (1903)

Lære nyomvendte hvordan de skal møde fjenden—Det er dårlig politik at efterlade få her og der, uden mad uden beskyttelse mod opslugende ulve, eller blive mål for fjendens ildskydning. Jeg er blevet vist at der er sket meget sådan blandt os som et folk. Lovende marker er blevet spoleret for eftertiden, ved at gå for hurtigt i gang uden at beregne omkostningerne, og efterlade arbejdet halvfærdigt. Fordi der er blevet givet en foredragsrække, og så stoppes arbejdet, haster videre til en ny mark og gøre halvt arbejde dér, og disse stakkels sjæle som kun har en lille kundskab til sandheden, efterlades uden at der måles ordentlig efter, og styrke og fæstne dem i troen og oplære dem ligesom øvede soldater ved hvordan fjendens angreb mødes og han besejres.—*Brev* 60, 1886.

Integrere nye troende i menigheden

[341] **Føres som børn**—“ I den samme stund kom disciplene hen til Jesus og sagde: „Hvem er mon den største i Himmeriget?“ Da kaldte han på et lille barn, stillede det midt iblandt dem og sagde: „Sandelig siger jeg eder: hvis I ikke vender om og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget. Den der altså vil ydmyge sig og blive

som dette barn, han er den største i Himmeriget. Og den, der tager imod et sådant barn for mit navns skyld, tager imod mig. Men den, der forarger en af disse små, som tror på mig, ham var det bedre, at der var hængt en møllesten om hans hals, og han var sænket i havets dyb.

Med „disse små“ mente Kristus ikke babyer. Dem som han referer til er „Disse små som tror på mig“—Dem som ikke har fået en erfaring med at følge ham, dem som behøver at blive ledt som børn, som det er, at søge tingene i himlens rige.—*Manuskript* 60, 1904.

Råd til de nye i troen—Jeg henvender mig til jer, som er kommet til en kundskab til sandheden i _____. I er unge i troen, og der er meget brug for at I vandrer ydmygt med Gud, og lærer dagligt i Kristi skole ved at dvæle særligt ved meditation og samtale over lektier, som Han gav Sine disciple. Vandre i sindets ydmyghed, stol ikke på selvet, søg visdom fra visdommens Gud, så alle jeres veje og metoder er i en fast og tæt forbindelse med Guds veje og vilje, så der ikke er nogen forvirring. . . .

Vi må aldrig glemme hvor vanskeligt det er at fjerne gamle henlagte vildfarelser fra menneskers sind, som er lært fra barndommen af. Vi må have i tanke at jorden ikke er himlen, og at der stødes på skuffelser der skal overvindes, men overbærenhed, ømhed og medynk bør udvises mod alle som er i mørke. Hvis vi får dem til at se lyset, vil det ikke kun være ved argumenter, det må være ved Kristi nådes gerninger i jeres egne hjerter, åbenbaret i jeres egen faste karakter, alligevel med Kristi sagtomdighed og enkelthed. Gennem megen bøn må I arbejde for sjæle, for dette er den eneste metode hvorved I kan nå hjerterne. Det er ikke jeres gerninger, men gerninger fra Kristus, som er ved jeres side, som indprenter hjerterne. . .

[342]

•
Beslut jer for at I ikke vil være i strid med hinanden, men hav Kristi fred i jeres egne hjerter, og så vil det være en nem gerning at få den bragt ind i jeres egne familier. Men når hjertets have forsømmes, så vil stolthedens, selvophøjelsens, selvtilstrækkelighedens giftige ukrudt få en stor vækst. Vi må hver især våge i bøn.

Den karakter vi danner vil tale i hjemmelivet. Hvis der er en liflig samklang i hjemmekredsen, kan Guds engle tjene i hjemmet. Hvis der er en klog ledelse af hjemmet, venlighed, ydmyghed, overbæren-

hed, kombineret med faste principper, så forvis dig om at husbonden er et hjems bånd; som binder familien sammen med hellige bånd og bringer dem til Gud, binder sig selv sammen med dem til Guds alter. Hvilket et lys skinner frem fra en sådan familie!

Hvilken familie er et gunstigt argument for sandheden hvis den føres ordentligt, og hovedet for en sådan familie vil føre præcis det samme slags arbejde ud i menigheden, som er åbenbaret i familien. Over alt hvor der udvises strengthed, hårdhed og mangel på hengivenhed og kærlighed i den hellige kreds i hjemmet, vil planer og ledelse i menigheden visselig blive en fiasko. Enhed i hjemmet, enhed i menigheden, åbenbarer Kristi metode og nåde mere end prædikener og argumenter. . . . Er det sandheden, den fremskredne sandhed vi har modtaget der producerer, tålmodighedens, troens, håbets og næstekærlighedens frugter i vore egne hjerter, og efterlader således sin frelsende indflydelse på menneskesindet, åbenbarer at vi er grenene på den sande Vin fordi vi bærer store frugtklaser?—*Brev 6b*, 1890.

[343]

At have rod i sig selv—Det er ikke Guds hensigt at menigheden skal underholdes af træk fra prædikantens liv. De skal ikke have rod i sig selv. Menighedsmedlemmerne skal give udtryk for evangeliets nyheder, advarselsbudskaberne, den tredje engels budskab.—*Manuskript 83*, 1897.

Enhver som hævder at være en kristen skal have ansvar for at holde sig selv i harmoni med Guds ords vejledning. Gud holder enhver sjæl ansvarlig for at han selv følger det mønster der er givet i Kristi liv og have en karakter som er rensset og helliget.—*Manuskript 63*, 1907.

Sæt ikke prædikanter i stedet for Gud—Samtidig med at de nyomvendte lærer at søge råd hos dem, som har mere erfaring i arbejdet, bør de lære, at de ikke må sætte prædikanten i Guds sted. Prædikanterne er kun mennesker og de er behæftet med skrøbelighed. Vi skal søge vejledning hos Kristus.—*Vidnesbyrdene* bd. 7, s. 20. (1904)

Pointer som nyomvendte bygger på—Prædikanter forsømmer ofte disse vigtige grene af værket—helsereformen, åndelige gaver, systematisk godgørenhed og missionsarbejdets store grene. Under deres arbejde må mange mennesker omfavne sandhedens teori, men med tiden viser det sig at der er mange som ikke vil stå Guds prøvelser. . . .

Hvor meget bedre vil det være for sagen, hvis sandhedens budbringere havde uddannet disse nyomvendte trofast og grundigt om disse væsentlige ting, endog hvis han ikke så mange han kunne tælle, som blev tilføjet til menigheden under hans arbejde.

Over for dem de arbejder med bør, prædikanter indprente vigtigheden af deres byrdefremførelse i forbindelse med Guds arbejde. De bør belæres at de i enhver del af Guds værk bør nedskrive hvad de kan hjælpe med og involvere deres interesse med. Den store missionsmark er åben for mennesker, og der bør agiteres for dens formål igen og igen. Folk må forstå at det ikke er Ordets hører men Ordets gørere som vil få evigt liv. Ikke en er udtaget fra dette godgørenhedsarbejde. Gud forlanger af alle mænd som Han giver Sine nådegaver at viderebringe, ikke blot af deres egen formue for at imødekomme behovene for Hans sandheds succesrige udbredelse, men også at give sig selv til Gud uden forbehold. . . .

[344]

Det er ikke et naturligt træk for hjertet at være godgørende, men det må oplæres i give dem linie for linie og forskrift for forskrift, hvordan der arbejdes og hvordan der gives ifølge Guds ordre.—*Review and Herald*, 12.dec. 1878.

Udvikle nye egenskaber for Guds arbejde—Hvor mange midler skal der bruges på ting som blot er afguder, ting som bebyrder tankerne og hengivenheden, små smykker der kræver opmærksomhed, der holdes fri af støv og bringes i orden. Øjeblikkene der bruges på at arrangere disse små afguder kunne bruges på at sige et ord i rette tid til nogle sjæle, vække en interesse med spørgsmålet: „Hvad skal jeg gøre for at blive frelst?“ Disse små ting tager tid, som burde helliges til bøn, søge Herren, og gribe løfterne i tro. . . .

Når jeg ser hvor meget der kan gøres i sådanne lande som jeg er i nu, bebyrdes mit hjerte inden i mig, for at vise dem, som bekender at være Guds børn, hvor mange penge de spilder på klæder, på dyre møbler eller selviske fornøjelser, kun på udflugter for at tilfredsstille sig selv. Alt dette, som forgriber sig på Herrens goder, plejer at behage selvet. Men midlerne er helt og fuldt Hans, og burde helliges til Hans tjeneste.—*Brev 42a*, 1893.

[345]

Nyttige kristne—Kristi sendebuds gerning er langt større og mere ansvarsfuld, end mange drømmer om. De bør aldeles ikke være tilfredse med deres fremgang, førend de ved deres alvorlige arbejde og med Guds velsignelse kan bringe Ham tjenstdygtige kristne,

som har en sand forståelse af deres ansvar og som vil udføre deres bestemte gerning. Det rigtige arbejde og den rette undervisning vil føre til dygtiggørelse af sådanne mænd og kvinder, som har en stærk karakter og en så fast overbevisning, at intet, der er af egoistisk art, får lov til at hindre dem i deres gerning, svække deres tro eller afskrække dem fra pligten.—*Vidnesbyrdene* bd. 4, s. 398, 399. (1880)

Pastoral evangelisme

Se efter nye troende—Når mænd og kvinder accepterer sandheden, skal vi ikke gå bort og efterlade dem og ikke have større byrde for dem. De skal tilses. De skal føres som en byrde på sjælen, og vi må våge over dem som forvaltere der må aflægge et regnskab. Når du taler til folk, så giv enhver sin del mad i rette tid, men du mangler at være i den position hvor du kan give denne mad.—*Manuskript* 13, 1888.

[346] **Følg mine lam**—Herren Jesus sagde til Peter: „Når du er omvendt, så styrk dine brødre“; og efter Hans opstandelse, lige før Hans himmelfart, sagde Han til Sine disciple: „Simon, Jonas’ søn, elsker du mig mere end alt dette? Han sagde til ham: Ja, Herre; du ved at jeg elsker dig. Han sagde til ham: „Følg mine lam.“

Dette var en gerning som Peter kun havde lidt erfaring i; men han kunne ikke være fuldkommen i Kristi liv, medmindre han lærte at følge lammene—dem som er unge i troen. Det vil kræve stor omhu, megen tålmod og udholdenhed, at give dem som er uvidende, den passende lære, åbne skriften op og undervise dem om nyttighed og pligtoplevelse. Dette er det arbejde der må gøres i menigheden i dag, ellers vil sandhedens forsvarer have en forklejet erfaring og vil udsættes for fristelse og bedrag. Den formaning Peter fik burde komme hjem til næsten alle prædikanter. Igen og igen høres Kristi stemme gentage formaningen til Hans underhyrder: „Følg mine lam,“ „Følg mine lam.“

I de ord der er udtalt til Peter lægges ansvaret frem for evangelieprædikanten, hvem har fået betroet Guds hjord.—*Brev* 3, 1892.

Følg mine lam—Mine brødre i evangelisk tjeneste, lad os følge Guds hjord. Lad os bringe opmuntring til alle hjerter. Lad os vende vore brødre og søstres øjne bort fra ukærlige karaktertræk, som

næsten alle har, og lære dem at beskue Kristus, Den allerstørste, den mægtigste blandt titusinde. . . .

Gud har betroet dødelige mennesker dyrebare sandhedsrigdomme. Disse rigdomme må sammenlignes med skønne frugter, som skal præsenteres for folk i kar, som er rene og hellige, så at de vil acceptere denne frugt og nyde den, til Guds ære.—*Manuskript* 127, 1902.

Besøg enhver familie—Som hyrde for hjorden bør han (prædikanten) drage omsorg for fårene og lammene, opsøge de fortabte og bortkomne, og bringe dem tilbage til folden. Han bør besøge enhver familie, ikke blot som en gæst der nyder deres gæstfrihed, men spørge ind efter ethvert familiemedlems åndelige tilstand. Hans egen sjæl må være omgivet af Guds kærlighed, da kan han ved venlig belevenhed kan vinde sin vej til alles hjerter, og arbejde med succes for forældre og børn, formane, advare, opmuntre, efter hvad det kræver.—*Signs of the Times*, 28.jan 1886.

[347]

Kom tæt til hjerterne—Kom tæt til dine brødre; søg efter dem, hjælp dem; kom tæt til deres hjerter som een der er berørt af følelser for deres svagheder. Derved kan vi være aktive sejrherre som vor lille tro ikke har grebet. Medlemmerne af disse familier bør have et arbejde at gøre til gavn for disse sjæle. Gensidig kærlighed og tillid vil give dem moralsk styrke til at være medarbejdere sammen med Gud.—*Manuskript* 42, 1898.

Torne må rives ud og kastes bort—Mange som bekender at være kristne bebyrdes med jordiske bekymringer så de ikke har tid til at opelske medynk for andre. De betragter ikke sand religion som den første vigtighed. Et menneske kan synes at modtage sandheden, men hvis han ikke overvinder sine ikke-kristuslignende karaktertræk, vokser disse torne sig ud og bliver stærkere, og dræber Åndens dyrebare nådegaver. Tornene i hjertet må trækkes ud og kastes bort, for godt og ondt kan ikke vokse i hjertet på samme tid. Uhelliggjorte menneskelige tilbøjeligheder og ønsker må skæres bort fra livet, som forhindrer kristen vækst.—*Brev* 13, 1902.

Irettesætte og formane—Der er et pastoralt arbejde at gøre, og det betyder at irettesætte og formane med al langmodighed og lære; det vil sige at han, ved at bringe Guds Ord, viser hvor der er en mangel. Hvis der er noget i den bekende Kristi efterfølgers karakter, bør prædikanten nære denne byrde, og ikke at han skal tyrannisere

[348]

Guds arvinger. At have med mennesker at gøre er det bedste job der nogen sinde er betroet mennesker.—*Manuskript* 13, 1888.

Ofte en bibelklasse ved sabbatsmødet—Det er ofte blevet vist mig at prædikenerne af de lokale præster bør være mindre, og at der bør gøres større personlige anstrengelser i det. Vore folk skal ikke tro at de blot behøver at lytte til en prædiken hver sabbat. Mange som ofte lytter til prædikener, også dem hvor sandheden præsenteres i klare linier, disse lærer kun lidt. Det vil ofte være mere udbytterigt om sabbatsmøderne mere lignede en bibelklasse. Bibelsandheden bør præsenteres på en så simpel og interessant måde, at alle let kan forstå og gribe frelsens principper.—*Brev* 192, 1906.

Der er brug for mere end prædikener—En prædikant er en som tjener. Hvis du begrænser dit arbejde til at prædike, vil Guds hjord lide; for de kræver personlige anstrengelser. Lad dine prædikener være korte. Lange prædikener vil trætte både dig og folk. Hvis prædikanterne vil gøre deres prædikener halvt så lange, ville de gøre mere godt og ville have kræfter nok til personligt arbejde. Besøg familier, bed med dem, samtal med dem, undersøg skriften sammen med dem, og du vil gøre noget godt for dem. Bevis over for dem at du sørger for deres velbefindende, og ønsker at de skal være sunde kristne.—*Manuskript* 8a, 1888.

Frembær røgelsen af velduftende kærlighed.—Herrens medarbejdere behøver Jesus smeltende kærlighed i deres hjerter.

[349] Enhver prædikant lever som et menneske blandt mennesker. Lad ham, med velordnede metoder, gå fra hus til hus, og altid frembære røgelsen af himlens velduftende atmosfære af kærlighed. Gå andres sorger, vanskeligheder og trængsler i forkøbet. Gå ind i både høje og lave, rige og fattiges glæder og bekymringer.—*Brev* 50, 1897.

Forkynde for børn—Når en anledning er passende, så lad beretningen om Jesu kærlighed blive genfortalt til børnene. Lad enhver prædiken indeholde et lille afsnit til bedste for dem. En Kristi tjener kan stifte varig venskab med disse små. Lad ham derfor ikke forsømme nogen anledning til at hjælpe dem, til at opnå bedre kendskab til skriften. Det vil bidrage mere end vi fatter, til at lukke døren for Satans påfund. Dersom børnene tidlig lærer Guds ords sandheder at kende, så vil der derved være rejst et værn mod ugudelighed, og de vil kunne møde fjenden med ordene: „Der står skrevet.“—*Evangeliets tjenere* s. 208 (n 154). (1915)

Tilegnet til børn—Lad ikke prædikanten glemme at opmuntre de dyrebare små lam i Guds hjord. Kristus, himlens majestæt, sagde: „Lad de små børn komme til mig, og forbyd dem det ikke, for sådan hører Guds rige til.“ Jesus sender ikke børnene til rabbinerne; han sender dem ikke til farisæerne; for Han ved at disse mænd vil lære dem at forkaste deres bedste ven. Mødrene der bragte deres børn til Jesus, gjorde rigtigt. Husk teksten: „Lad de små børn komme til Mig, og forbyd dem det ikke: for sådan hører Guds rige til.“ Lad mødrene nu lede deres børn til Kristus. Lad evangeliets prædikanter tage de små børn i deres arme, og velsign dem i Jesus navn. Lad den ømmeste kærlighed blive udtalt til disse små: for Jesus tog hjortens lam i Sine arme, og velsignede dem.—*Review and Herald*, marts 24, 1896.

[350]

Sabbatsprædikener for besøgende—Når lærte mænd, statsmænd og såkaldte ærværdige er tilstede på et bedested, tænker prædikanten at han må give dem en intellektuel behandling; men i forsøg på dette så mister han en dyrebar anledning til at lære de lektier der blev præsenteret af den største Lærer verden nogensinde har kendt. Alle menighedsforsamlinger i vort land behøver at lære mere af Kristus og Han korsfæstet. En religiøs erfaring som ikke er funderet i Kristus og Ham alene er værdiløs. Disse intellektuelt stærke mænd behøver en klar, skriftsteds-tydelig præsentation af frelsesplanen. Lad sandheden, i sin enkelhed og kraft, blive præsenteret for dem. Hvis dette ikke holder opmærksomheden og vækker interessen, kan de aldrig blive interesseret i himmelske og guddommelige ting. Ved enhver forsamling er der sjæle som ikke er mættede. Hver sabbat behøver de at høre en bestemt forklaring på hvordan de kan blive frelst, hvor de kan blive kristne. Det vigtigste for dem at vide er: Hvordan kan ens synder stilles frem for Gud? Lad frelsens vej blive præsenteret for dem i sin enkelthed, lige så klart som du vil tale til et lille barn. Løft Jesus op som synderens eneste håb.—*Manuskript* 4, 1893.

Får ikke arbejdet på at læse og studere—En sjælehyrdes pligter bliver ofte skammelig forsømt fordi prædikanten mangler styrke til at tilsidesætte sin personlige tilbøjelighed til at holde sig for sig selv, for at kunne studere. Sjælehyrden bør aflægge besøg hos familierne i sin hjord og undervise, samtale og bede med hver familie og tage sig af deres sjælelige velfærd. De som har lagt et ønske for da-

- [351] gen om at lære principperne i vor tro at kende, bør ikke forsømmes, men undervises grundig om sandheden.—*Evangeliets tjenere* s. 337 (n 215). (1915)

Åndelige lægmænd og nyomvendtes ansvar.

Menigheden hjælper de nyomvendte tålmodigt—Dem som for nylig er kommet til troen bør behandles tålmodigt og ømt, og det er ældre menighedsmedlemmers pligt at udtænke veje og midler til hjælp, forståelse og undervisning af dem som i god tro drages ud af andre menigheder for sandhedens skyld, og derved afskærer sig selv fra det pastorale arbejde som de har vænnet sig til. Menigheden har et særligt ansvar på sig, for at tage sig af disse sjæle, som har fulgt de første lysstråler de fik; og hvis menighedsmedlemmerne forsømmer denne opgave, er de upålidelige over for det som Gud har betroet dem.—*Review and Herald*, 28. april 1896.

Vagtsom opmærksomhed og opmuntring—Når nogen er blevet omvendt til sandheden, behøver vedkommende tilsyn. Hos mange prædikanter synes nidkærheden at svigte, så snart deres anstrengelser viser nogen fremgang. De indser ikke, at disse nyomvendte trænger til pleje, årvågen opmærksomhed, hjælp og opmuntring. De bør ikke overlades til sig selv og blive et bytte for Satans mægtige fristelser; de trænger til at oplæres, angående deres pligter, til at behandles med venlighed og ledes fremad og til at man besøger dem og beder med dem. Disse sjæle behøver den mad, der tildeles, hvert menneske i rette tid.

- [352] Intet under, at nogle bliver modløse, nøler ved vejen og overlades til at fortæres af ulve. Satan er på sporet af alle. Han udsender sine redskaber for at føre de sjæle, han har mistet, tilbage til sine rækker. Der burde være flere fædre og mødre, som kunne tage disse nyfødte børn i deres favn og opmuntre dem og bede for dem, at de ikke må forvirres i deres tro.

Prædiken er kun en lille del af det arbejde, der skal udføres for sjæles frelse. Guds ånd overbeviser syndere om sandheden og lægger dem i menighedens arme. Prædikanterne kan gøre deres del, men de kan aldrig udføre den gerning, som menigheden bør gøre. Gud kræver, at hans menighed skal opsøge de, som er unge i tro og erfaring og opfordre dem til arbejdet. Menigheden skal ikke føre en

ligegyldig samtale med dem, men tale sådanne ord, „som er æbler af guld i skåle af sølv“ for at lede dem.

Vi trænger alle til at studere vor karakter og optræden, for at vi må kunne behandle forskellige slags mennesker skønsomt, således at vi kan gøre de bedste bestræbelser for at hjælpe dem til en rigtig forståelse af Guds ord og til et sandt kristenliv. Vi bør læse bibelen sammen med dem og lede deres sind bort fra timelige ting og hen til deres evige interesser. Det er Guds børns pligt at være missionærer for ham, at blive kendt med dem, der trænger til hjælp. Dersom nogen vakler under fristelse, bør man omhyggeligt tage sig af den pågældendes, sag og behandle den med klogskab; for hans evige interesser står på spil og de, der arbejder for ham kan, ved deres ord og handlinger, blive en duft af liv til liv eller af død til død.—*Vidnesbyrdene* bd. 4, s. 68, 69. (1876)

Formynderplanen—Hos Kristus er vi alle medlemmer af een familie. Gud er vor Fader, og Han forventer at vi har interesse for medlemmerne i Hans hjem, ikke en formløs og skødesløs interesse, men en beslutsom og stadig interesse. Som grene af stamtræet, får vi næring fra den samme kilde, og i villig lydighed, bliver vi eet med Kristus. [353]

Hvis et medlem af Kristi husholdning falder i fristelse, skal de andre medlemmer holde øje med ham i venligsindet interesse, søge at standse de fødder der er gået ind på de falske stier, og vinde ham til et rent og helligt liv. Denne tjeneste forlanger Gud fra alle medlemmer i Hans kirke. . . . Medlemmerne af Herrens familie skal være vise og vagtsomme, gøre alt i deres magt for at frelse deres svagere brødre fra Satans skjulte net.

Dette er hjemmemissionsarbejde, og det er til ligeså god hjælp for dem som gør det, som for dem det gøres for. Den venlige interesse vi viser i hjemmekredsen, de sympatiske ord vi taler til vore brødre og søstre med, gør os i stand til at arbejde for medlemmerne i Herrens husholdning, med hvem, hvis vi forbliver loyale for Kristus, skal leve sammen i evige tider. „Vær du trofast til døden,“ siger Kristus, „og jeg vil give jer livets krone.“ Hvor godt bør medlemmerne i Herrens familie ikke passe på deres brødre og søstre! Gør dig selv til deres ven. Hvis de er fattige og behøver mad og klæder, så tjener det til deres timelige såvel som deres åndelige mangler. Derved vil du være til dobbelt velsignelse for dem.—*Manuskript* 63, 1898.

Hjælpe nye troende til at vinde sjæle.

[354] **Prædikant der uddanner nye troende til sjælevinding**—Sted efter sted skal besøges og den ene menighed efter den anden skal oprettes. De, som tager standpunkt for sandheden, skal organiseres i menigheder og derefter skal prædikanten rejse videre til andre felter, som er lige så vigtige. Så snart der er blevet organiseret en menighed, bør prædikanten sætte medlemmerne i arbejde. De trænger til at lære, hvordan de skal arbejde, så de opnår resultater. ....

Evangeliets kraft skal komme over de grupper, som er blevet organiseret og gøre dem skikkede til tjeneste. Nogle af de nyomvendte vil blive så fyldt med Guds kraft, at de straks tager fat på at arbejde. De vil arbejde med en sådan flid, at de hverken har tid eller lyst til at svække deres brøders hænder med uvenlig kritik. Deres eneste ønske er at bringe sandheden ud til fjerne lande.—*Vidnesbyrdene* bd. 7, s. 20. (1902)

Lægge vægt på det personlige ansvar over for Gud—Personligt ansvar, en personlig aktivitet for at opsøge andres frelse, må den uddannelse de nye i troen får. . . . Personlig tro skal handles og praktiseres, personlig hellighed skal opdyrkes, og Kristi sagtomdighed og ydmyghed skal blive en del af vort praktiske liv. Arbejdet skal være grundigt og dybt i enhver menneskeagents hjerte.

Dem, som bekender at modtage og tro sandheden skal have vist selvskhedens dødelige indflydelse og dens besmittende og fordærvende kraft. Helligånden må arbejde på menneskeagentens hjerte, ellers vil en anden magt kontrollere sindet og dømmekraften. Åndelig kundskab til Gud og Jesus Kristus, hvem Han har sendt, er det eneste håb for sjælen. Enhver sjæl skal oplæres af Gud, linie for linie, forskrift for forskrift; han må føle sit individuelle ansvar over for Gud for at involvere sig i sin Mesters tjeneste, hvis det er, og hvem han for er pålagt at tjene i sjæles befrielse fra døden.—*Manuskript* 25, 1899.

[355] **Dåbsløfte til sjælevinding**—Guds folk må nære en ædel og højsindet forståelse for alle linier i det arbejde, der føres ud på de store høstmarker. Ved deres dåbsløfter er de forpligtet til at gøre alvorlige og selvfornægtende anstrengelser for at hjælpe til i de vanskeligste dele af marken, sjælevindingsarbejdet. Gud har givet

enhver troende ansvar for at tilstræbe en redning af den hjælpeløse og fortrykte.—*Australasiske unionkonferense optegnelse* 1. juni 1903.

Sandt omvendte vil arbejde for andre—Den guddommelig nåde for den nyomvendte sjæl vokser. Det giver større nåde, som ikke modtages for at skjules under en skæppe, men for at gives videre, så andre kan få gavn deraf. Han som er sandt omvendt vil arbejde på at frelse andre, som er i mørke. Kun den sandt omvendte sjæl vil række ud i tro, for at frelse andre og endnu flere. Dem som gør dette er Guds redskaber, Hans sønner og døtre. De er en del af Hans store firma, og deres gerninger skal hjælpe med at genoprette det brud som Satan og hans agenter har gjort i Guds lov, ved at træde den ægte sabbat under fode, og sætte en falsk hviledag i dens sted.—*Brev* 29, 1900.

Hvorfor nogle nye i troen ikke vokser—Ydmyge, oprigtige og tillidsfulde sjæle kan gøre et arbejde som kan skabe glæde i himlen og blandt Guds engle. Deres arbejde i hjemmet, i naboskabet og i menigheden vil få resultater som er lige så vidtrækkende som evigheden. Det er fordi at dette arbejde ikke bliver gjort at unge nyomvendtes erfaring aldrig når længere end ABC'en i guddommelige sager. De er altid babyer, skal altid have næring af mælk, men aldrig i stand til at tage del i den sande evangeliske føde.—*Brev* 61, 1895.

Bekræftet i troen ved tjeneste—Når sjæle er overbeviste, så sæt dem i arbejde med det samme. Og idet de arbejder efter deres evner, vil de vokse sig stærkere. Det er ved at møde modstandens påvirkning at vi bliver bekræftet i troen. Idet lyset skinner i deres hjerter, så lad dem sprede dens lysstråler. Lær de nyomvendte at de skal gå ind i fællesskab med Kristus, være Hans vidne, og gøre Ham kendt for verden.

Ingen bør gå ind i stridigheder, men de bør fortælle den enkle beretning om Jesu kærlighed. Alle bør hele tiden ransage skriften for deres tros skyld, så hvis de bliver spurgt „altid er rede til forsvar over for enhver, der kræver regnskab af jer for det håb, som er i jer.“

Den bedste medicin som du kan give menigheden er ikke taler eller prædikener, men planlægge arbejdet for dem. Hvis de kommer i gang med at arbejde, vil den modfaldne hurtigt glemme sin modløshed, den svage vil blive stærk, den uvidne intelligent, og alle vil være parat til at bringe sandheden, som den er i Jesus. De vil

finde den pålidelig hjælper i Ham, som har lovet at frelse alle som kommer til Ham.—*Review and Herald*, 25. juni 1895.

Aktivitetens forhold til åndelighed—Dem som er mest aktive og interesserede i deres sjælevindingsarbejde for Kristus, er de bedst åndeligt udviklede og mest helligede. Deres aktive arbejdsliv formes ved hjælp af deres åndelighed. Der er fare for at miste religionens dybde som opnås i dens bredde. Sådan behøver det ikke at være, hvis der, i stedet for lange prædikener, undervises klogt over for dem, som for nylig er kommet til troen. Lær dem, ved at give dem noget at bestille, i en linie af det åndelige arbejde, så deres første kærlighed ikke vil dø bort men vokse i heftighed. Lad dem føle at de ikke skal føres og læne sig ud efter støtte fra menigheden; men at de har rod i sig selv. I mange linier kan de, efter deres forskellige evner, blive til nyttige hjælpere i menigheden, der kommer nærmere Gud, og arbejde på forskellige måder for at handle på elementer uden for menigheden, som vil være et redskab til at handle til gavn for menigheden. Menighedens visdom og velstand kaster en tællende indflydelse over sin yndest. Salmisten bad for menighedens fremgang: „Gud være barmhjertig mod os, og velsign os; og få Hans ansigt til at skinne over os. . . . Så de må blive kendt på jorden, Din frelsende helse blandt alle folkene.“—*Brev 44*, 1892.

Den kristne vækst vil være tydelig—Intet udmarver en sjæl hurtigere for åndelighed, end at lukke den ind i selvished og egenomsorg. Dem som følger selvet og ikke sørger for deres sjæle og legemer, som Kristus har givet sit liv for, spiser ikke af livets brød, eller drikker af vandet fra frelsens kilde. De er udtørrede og saftløse ligesom træet der ikke bærer frugter. De er åndelig dværge, som fortærer deres midler til selvet; men „hvad et menneske sår, det skal han også høste.“

Kristne principper vil altid være synlige. På tusinde måder vil de indre principper kunne vise sig. Kristi tilstedeværelse i sjælen er som en kilde der aldrig tørrer ud.—*Review and Herald*, 15. jan. 1895.

At holde menigheden i live ved tjeneste—Lad ham søge at holde menigheden i live ved at lære dens medlemmer hvordan at der arbejdes sammen med ham for synderes omvendelse. Dette er god ledelse, og resultatet vil være langt bedre end hvis han skulle søge at gøre arbejdet alene.—*Review and Herald*, 23. april 1908.

Vogte nye medlemmer mod vildfarelse og fanatisme.

Satan besværer og distraherer nye troende—Hvor der end er oprettet en lille gruppe, så søger Satan hele tiden at genere og distrahere dem. Når en af folkene vender bort fra sine synder, tror du så at han vil lade ham være alene? Faktisk, ikke. Vi ønsker at du skal se lige til grundlaget for din tro. Vi ønsker at I skal lade jeres liv og handlinger bevidne at I er Guds børn.—*Manuskript 5*, 1885. [358]

Ingen mangel på teorier til at bedrage nyomvendte med—Satan søger hele tiden at lede mennesker i vildfarelse. Han er gud for al uenighed, og han mangler ikke teorier til at bedrage med. Nye hemmeligheder kommer hele tiden frem for at lede væk fra sandheden; og i stedet for at få føde af livets brød, bliver folk vartet op fra fablernes måltid. Skriften forvanskes og citeres ud af sin sammenhæng, for at give falsknerier der ser ud som sandhed. Sandhedens glæder er stjålet for at skjule kætteriets kendetegn.

Paulus plantede rene sandheder fra evangeliet i Galatien. Han forkynde læren om retfærdiggørelse ved tro, og hans arbejde blev belønnet ved at se en galatisk menighed blive omvendt til evangeliet. Da begyndte Satan at arbejde gennem falske lærere for at forvirre sindene, hos nogle af de troendes tanker. Disse læreres pral, og frembringelsen af deres forunderlig-virkende kræfter, forblændede mange af de nyomvendtes øjesyn, og de blev ledt i vildfarelse. . . .

For en tid mistede Paulus sit greb på deres sind, som var blevet bedraget; men ved at stole på Guds ord og kraft, og afvise de frafaldne læreres fortolkninger, var han i stand til at lede de nyomvendte til at se, at de var blevet bedragede, og derved tilintetgøre Satans mål. De nyomvendte kom tilbage til troen, parat til at tage et forstandsmæssigt standpunkt for sandheden.—*Manuskript 43*, 1907.

Bekendende kristnes vildfarende læresætninger—Vi vil alle blive prøvet hårdt. Personer som foregiver at tro sandheden vil komme til os og tilskynde os til fejlagtige læresætninger, som vil rokke ved vor tro på den nærværende sandhed, hvis vi ikke passer godt på dem. Sand religion alene vil stå domsprøven.—*Review and Herald*, 2. dec. 1884. [359]

Satans anstrengelser for at dele Guds folk—Kristus forudsagde at bedragernes fremmarch ville medføre større fare for Sine disciple end forfølgelsen ville.

Denne advarsel blev gentaget flere gange. Der skulle passes mere på forførerne, og deres videnskabelige problemer, end nogen anden fare, som de ville møde; for når disse bedrageriske ånder kommer ind, kommer de besnærende vildfarelser ind, som Satan har beredt så sindrigt for at omtåge deres åndelige begrebsopfattelse som kun har en lille erfaring med Helligåndens virke, og for dem som stiller sig tilfreds med en meget begrænset åndeligt kundskab. Forførerens anstrengelser er at underminere tilliden til Guds sandhed og gøre det umuligt at skelne sandhed fra vildfarelse. Forunderligt tiltalende, fantasifulde og videnskabelige problemer bliver introduceret og drager den uforsigtiges opmærksomhed; og hvis de troende ikke er på vagt, vil fjenden, iklædt som en lysets engel, lede dem ind på falske stier. . . .

[360] Med dygtighed kan Satan spille livets spil hos mange sjæle, og han handler under hånden, på den mest bedrageriske måde, for at ødelægge folks tro på Gud og tage modet fra dem. . . . Han virker i dag ligesom han virkede i himlen, med at splitte Guds folk i den allersidste fase af denne jords historie. Han søger at skabe splid og indgive påstande og diskussion, og om muligt, fjerne sandhedens gamle landmærker, som Guds folk har fået betroet. Han prøver at få det til at se ud som om at Herren modsiger Sig Selv.

Det er når Satan viser sig som en lysets engel at han tager sjæle i sin snare, og bedrager dem. Mennesker som foregiver at være blevet oplært af Gud, vil antage fejlagtige teorier, og vil således besmykke deres lære med disse fejl for at bringe Satans teorier ind. Således vil Satan introduceres som en lysets engel og vil få anledning til at overbringe sine tiltalende fabler.

Disse falske profeter må kunne imødekommes. De vil gøre en anstrengelse for at bedrage mange, ved at lede dem til at acceptere falske teorier. Mange skriftsteder vil misbruges i en sådan grad at de bedrageriske teorier tilsyneladende vil baseres på de ord Gud har udtalt. Dyrebare sandheder vil blive brugt til at understøtte og stadfæste vildfarelse. Disse falske profeter, som hævder at være oplært af Gud, vil tage smukke skriftsteder, som er givet for at besmykke sandheden, og vil bruge dem som en retfærdighedens klædning til at dække over falske og farlige teorier. Og endog nogle af dem som Herren tidligere har æret, vil komme så langt væk fra sandheden, så

de forsvarer vildførende teorier om mange af sandhedens aspekter, der i blandt spørgsmålet om helligdommen.—*Manuskript* 11, 1906.

Menigheden skal sigtes—Det er altid vanskeligt at fastholde vor første faste tillid helt til enden, og vanskelighederne vokser, når der hele tiden virker en skjult indflydelse for at bringe en anden ånd ind, et modarbejdende element, med Satans side af spørgsmålet.

Når forfølgelsen udebliver er der kommet mennesker ind blandt vore række, som virker sunde og er utvivlsomt kristne, men hvis forfølgelserne kommer, så vil de forlade os. I kriserne vil de se kræfter i besnærende tankesæt, som har haft en indflydelse i deres sind. Satan har beredt forskellige snarer til deres forskellige tankesæt.

[361]

Når Guds lov er gjort ugyldig, vil menigheden prøves grundigt af heftige trængsler, og en større del end vi nu regner med, vil agte på djævelernes forlokkende ånder og lære. I stedet for at blive styrket, når de bringes ud på lige steder, vil mange vise sig at de ikke lever på den sande Vins grene, de bærer ingen frugt, og husholderen tager den bort.—*Brev* 3, 1890.

Holde et fast greb om bibelsandheden—Den kristne skal være „rodfæstet og grundfæstet“ i sandheden, så han kan stå fast imod fjendens fristelser. Hans styrke må fornyes til stadighed, og han må holde fast i bibelsandheden. Der vi komme fabler ind af alle slags, for at forlede den troende fra sin alliance med Gud, men han skal se op, tro på Gud, og stå fast rodfæstet og grundfæstet i sandheden.

Tag fast greb på Herren Jesus, og lad ham aldrig gå. Hav fast tillid til det som du tror på. Lad sandhederne i Guds ord lede dig til at hellige, sind, sjæl og styrke til at udføre Hans vilje. Tag resolut fat i et tydeligt, „så siger Herren.“ Lad jeres argument være: „Der står skrevet.“ Således skal vi hævde den tro der tidligere er overbragt de hellige. Den tro har ikke mistet noget af sin indviede og hellige karakter, uanset hvor anstødelig den kan være for dens modstandere.

Dem som ikke følger deres eget sind og vandrer på deres egne veje vil forme en skæv karakter. Der vil indføres frugtesløse læresætninger med præsentationer der er sandsynlige, for at bedrage, endog de udvalgte. Bygger menighedsmedlemmerne på klippen? Stormen kommer, den storm som vil prøve ethvert menneskes tro, af hvilken slags den er. De troende må nu rodfæstes fast i Kristus, ellers vil de ledes på vildspor af nogle af vildfarelsens aspekter. Lad jeres tro blive dokumenteret af Guds Ord. Grib fast om sandhedens

[362]

levende vidnesbyrd. Hav tro på Kristus som en personlig Frelser. Han har været og vil altid være vor Tidsaldres Klippe. Vidnesbyrdet fra Guds Ånd er sandt. Skift ikke din tro ud med nogle aspekter af læresætninger, uanset hvor tiltalende den kan se ud, så vil dette forføre sjælen.

Satans fejlslutninger er nu blevet mangedoblet, og dem som viger fra sandhedens sti vil miste deres holdninger. Er der ikke noget at forankre sig i, vil de drive fra det ene bedrag til det andet, blæses hid og did af fremmede læresætningers vinde. Satan er kommet ned med stor magt. Mange vil blive bedragede af hans mirakler. . . .

Jeg beder enhver indtrængende om at være klare og faste med hensyn til visse sandheder, som vi har hørt og modtaget og forsvaret. Guds ords udtalelser er tydelige. Plant jeres fødder fast på den enige sandheds platform. Afvis ethvert aspekt af vildfarelse, også selvom det er dækket med virkelighedens udseende.—*Review and Herald*, 31. aug. 1905.

Drive bort fra bibelens landemærker—Mange ved kun så lidt om deres bibler, at de er usikre i troen. De fjerner de gamle landemærker, og forkerte læresætningers vinde blæser hid og did. Videnskab, såkaldt falskneri, bærer bort fra kristenprincippet's fundament; og dem som tidligere var i troen drives bort fra bibelens landemærker, og adskiller sig selv fra Gud, skønt de stadig hævder at være Hans børn.—*Review and Herald*, 29. dec. 1896.

[363] **Nye partier af bekendende troende**—Menigheden må vågne op til en forståelse af de sataniske agents spidsfindige kræfter som vi møder. Hvis de vil holde hele rustningen på, vil de være i stand til at besejre de fjender de møder, er nogle af dem endnu ikke udviklede.

Der vil komme flere og stærkere sammensværgelser idet vi drager nærmere tidens ende. Disse sammensværgelser vil skabe en modsætningsfyldt indflydelse mod sandheden, forme nye partier af bekendende troende, som vil udføre deres egne bedrageriske teorier. Frafaldet vil blive større. „Nogle skal forlade troen, give sig hen til forlokkende ånder, og djævels læresætninger.“ Mænd og kvinder har gjort sig medskyldig i at modsætte sig Herren Gud af himlen, og menigheden er kun halvt vågen om situationen. Blandt bekendende troende behøver der at være mere bøn, meget mere alvorlig anstrengelse.—*Review and Herald*, 5. aug. 1909.

Fare for uvidenhed om vor tidligere historie—Al ægte erfaring i religiøse læresætninger vil bære Jehovas aftryk. Alle bør hver i sær se nødvendigheden af at forstå sandheden for sig selv. Vi må forstå de læresætninger som er blevet studeret omhyggeligt under bøn. Det er blevet åbenbaret for mig, at der er en stor manglende viden blandt vore folk, for hvordan den tredje engelskudskab oprejses og fremføres. Daniels bog og Åbenbaringens bog mangler meget at blive ransaget, og lære teksterne grundigt, så vi må vide hvad der står skrevet.

Det lys jeg har fået, har været meget kraftigt så mange vil gå ud fra os, og give agt på de forlokkende ånder og djævlens læresætninger. Herren ønsker at hver enkel sjæl som hævder at tro sandheden kan få en forstandsmæssig kundskab til hvad sandhed er. Falske profeter vil rejse sig og vil bedrage mange. Alt hvad der kan rystes bliver rystet. Tilkommer det da ikke enhver at forstå grundene til vor tro? I stedet for at få så mange prædikener, burde der ransages nærmere i Guds Ord, åbne skriften tekst for tekst, og søge efter stærke beviser som understøtter de fundamentale læresætninger som har bragt os der hen, hvor vi er nu, på den evige sandheds platform.

[364]

Min sjæl er meget bedrøvet over at se hvor hurtigt nogle, som har haft lys og sandheden, er til at antage Satans bedragerier, og fortrylles med en uægte hellighed. Når mennesker vender sig bort fra de landemærker Herren har sat, så vi kan forstå vor position som står markeret i profetien, så ved de ikke hvor de går hen.—*Manuskript* 185, 1897.

Vildfarelser belæres som attraktivt—Falske doktriner, falsk fromhed, falsk tro, meget som ser rimeligt ud, det er overalt omkring os. Lærere vil komme iklædt som lysets engel; og, om muligt, vil de også bedrage de udvalgte. De unge behøver at lære alt det de kan om sandheden, hvis de ikke vil bedrages af det netværk af falskneri som Satan vil finde på. De behøver at leve i sollyset af Kristi retfærdighed. De behøver at være rodfæstede og grundfæstede i sandheden, så de kan til dele det lys som de modtager med andre.—*Youth's Instructor* 22. april 1897.

Fare for en sensationel religion—Det er ikke sikkert for vort folk, og meget mindre gavnligt for dem at deltage ved disse populære hellige møder; lad os snarere ransage skriften med megen omhu og alvorlig bøn, så vi forstår grundlaget for vor tro. Så skal vi ikke

fristes til at blande os med dem som er i modstand til Guds lov, endskønt de gør store krav derpå.

[365] Vi må ikke have en sensationel religion, som ikke har rod i sandheden. Folk må have en solid belæring om grunden til vor tro. De må uddannes i langt større omfang end de er blevet i bibellæresætninger, og især i de praktiske lektier, som Jesus gav Sine disciple. De troende må indprentes med deres store behov for bibelkundskab. Der må gøres flittige anstrengelser for at fæstne sandhedens solide argumenter, i alles sind; for enhver vil blive prøvet, og dem som er rodfæstet og grundfæstet i Guds arbejde vil stå urørte af kættere der vil rejse sig fra alle sider; men hvis nogen ikke får den nødvendige beredelse, vil de fejes bort af vildfarelser som har udseende af sandhed.—*Evangeliets tjenere* s. 228, 229. (1892)

Babylon og antikrists forvirring—Det er vor personlige pligt at vandre ydmygt med Gud. Vi skal ikke søge et fremmet og nyt budskab. Vi skal ikke tro at Guds udvalgte, som prøver at vandre i lyset, stilles på linie med Babylon. De faldne sekteriske menigheder er Babylon. Babylon har opfostret giftige doktriner, vildfarelsens vine. Denne vildfarelsens vin er dannet på falske læresætninger, som sjælens naturlige udødelighed, de ondes evige pinsler, fornægtelsen af Kristi forud-eksistens, før Hans fødsel i Betlehem, og forsvare og ophøje den første dag i ugen over Guds hellige, og helliggjorte dag. Disse og lignende vildfarelser bringes til verden i forskellige kirker.

...

[366] Faldne engle på jorden danner forbund med onde mennesker. I denne tidsalder vil antikrist vise sig som den sande Kristus, og så vil Guds lov være gjort ugyldig i vor verdens nationer. Oprør imod Guds hellige lov vil modnes til fulde. Men den sande leder for hele dette oprør er Satan, iklædt som en lysets engel. Mennesker vil bedrages og vil ophøje ham til Guds sted, og forgude ham.—*Review and Herald*, 12. sep. 1893.

Troende fortsætter med at søge skriften—Det er ikke nok at blot læse, men Guds ord må gå ind i vore hjerter og vor forståelse, for at vi kan blive grundfæstede i den velsignede sandhed. Hvis vi forsømmer at ransage skrifterne for os selv, så vi ved hvad der er sandhed, så vil vi, hvis vi ledes på vildspor, blive draget til ansvar for det. Vi må ransage skriften omhyggeligt, så at vi vil kende alle de betingelser som Herren har givet os; og hvis vore sind har begrænset

kapacitet, bliver vi mægtige i skriften ved omhyggelig ransagelse af Guds Ord, og kan forklare den til andre.—*Review and Herald*, 3.april 1888.

Vore bøger hjælper med at befæste nye troende—Mange vil forlade troen og være opmærksomme på forlokkende ånder. *Patriarker og profeter* og *Den store strid* er bøger som egner særlig til de nye i troen, så de må blive befæstede i sandheden. Farerne er peget ud, så de kan undgås i menighederne. Dem som bliver god bekendt med lektier fra disse bøger vil se farerne foran sig, og vil være i stand se den tydelige og lige sti markeret foran sig. De vil holdes borte fra fremmede stier. De vil gøre lige stier foran deres fødder, så den halte ikke vendes bort fra vejen.

I *Den store mester*, *Patriarker og profeter*, *Den store strid* og *Daniel og åbenbaringen*, er der en dyrebar belæring. Disse bøger må betragtes som særligt betydningsfulde, og der bør gøres alle anstrengelser for at få dem ud til folk.—*Brev* 229, 1903.

God dømmekraft i omgangen med nye medlemmer—Hastige og ubetænksomme handlinger kommer af en manglende dømmekraft, og leder til at handle forkert. Men det som må be- [367]
grædes er at unge nyomvendte vil blive skadet af denne indflydelse, og deres tillid til Guds sag bliver rystet. Lad os bede om, at når tiden for handling kommer, at vi så må være parate.—*Brev* 16, 1907.

Kræve de frafaldne tilbage.

Vogt jer imod frafald—Der bør udvises stor omhu for at ud-danne unge nyomvendte. De skal ikke være overladt til sig selv, og ledes bort af falske fremstillinger, og vandre på en falsk vej. Lad vagtmændene hele tiden være på vagt, så sjælene ikke bliver fortryllet af bløde ord og skøn tale og sofisteri. Undervis nøjagtigt i hvad Kristus har fordømt. Enhver som tager imod Kristus skal oplæres til at gøre del i det store værk der skal udrettes for vor verden.—*Brev* 279, 1905.

Årsagen til nye medlemmers tilbagefald—For alle nyomvendte bør den sandhed betones at varig kundskab bare kan opnås ved alvorlig arbejde og ihærdig studium. De som omvender sig til den sandhed vi forkynder, har som regel ikke været flittige til at læse bibelen; for i de almindelige kirkesamfund giver man sig lidt af med

virkelig studium af Guds ord. Folk ser hen til præsterne og venter at de skal granske skrifterne for dem og forklare hvad disse lærer.

[368] Mange tager imod sandheden uden at grave dybt ned for at få forståelse af dens grundprincipper og når de møder modstand, glemmer de disse argumenter og beviser som støtter den. De blev ledet til at tro sandheden, men er ikke blevet fuldt undervist om hvad som er sandhed, eller ledet frem punkt for punkt i Kristi erkendelse. Deres guds frygt udarter alt for ofte til en formsag og når de formaninger som først vækkede dem op, ikke længere lyder, ender det med åndelig død.—*Evangeliets tjener* s. 368 (n 272). (1915)

Begå sig med frafaldne—Dem som er sendt af Gud til at gøre et særligt arbejde, vil kaldes til at irettesætte kættere og vildfarne. De bør udøve bibelsk næstekærlighed imod alle mennesker, overbringe sandheden sådan som den er i Jesus. Nogle vil være meget alvorlige og nidkære i deres modstand mod sandheden; men så længe deres fejl udstilles ubøjelige og deres onde praksis fordømmes, må der udvises langmodighed, tålmodighed og overbærenhed over for dem. „Der er nogle, som I skal være barmhjertige imod: dem, der tvivler; frels dem, riv dem ud af ilden! Men der er andre, som I skal være barmhjertige imod med frygt, så I afskyer endog den kjortel, som er besmittet af kødet“.

Menigheden kan være kaldt til at udelukke fællesskabet med dem som ikke vil rettes. Det er en smertelig pligt som skal gøres. I virkeligheden er et sådant skridt sørgeligt, og det bør ikke tages før alle andre skridt, for at rette og frelse den vildfane, har vist sig nyttesløse.

Kristus har aldrig stillet sig i tilfreds med noget som er kompromis. Guds tjeneres hjerter vil flyde over med kærlighed og forståelse for de fejlende, som det er vist i lignelsen med det fortabte får; men de vil ikke få bløde ord for synd. De viser det sandeste venskab, som irettesætter vildfarelse og synd uden partiskhed og uden hykleri. Jesus levede midt i en syndig og forhærdet slægt. Han kunne ikke lade verden være, uden at han advarede og irettesatte, og denne verden ville være i overensstemmelse med frelsesplanen.—*Brev 12*, 1890.

[369] **Behandle fejl på Guds måde**—Gud er ikke behaget ved det efterladende arbejde, der udrettes i menighederne. Han forventer at Hans forvaltere er sande og trofaste med at irettesætte. De skal

forjage fejl efter den regel Gud har givet i Sit ord, ikke efter deres egne ideer og impulser. Der må ikke bruges nogen hårde midler, intet urimeligt, hastigt eller impulsivt arbejde må gøres. Anstrengelser der gøres for at rense menigheden fra moralsk urenhed, skal gøres på Guds måde. Der må ikke være nogen partiskhed, ingen hykleri. Ingen må favoriseres, hvilken persons synder betragtes ligeså lidt syndige som andres gør. Oh, hvor meget behøver vi alle ikke Helligåndens dåb. Da skal vi altid arbejde med Kristi sindelag, med venlighed, medfølelse og forståelighed, vise kærlighed for syndere medens had til synd vises med fuldkomment had.—*Manuskript 8a*, 1888.

Hvordan Paulus irettesatte fejl—Stridigheder i de troendes samlede legeme er ikke efter Guds orden. De kommer af at vise det naturlige hjertes egenskaber. For alle som bringer uorden og uenighed ind, er Paulus' ord passende: „Og brødre, jeg kunne ikke tale til jer som til åndelige, men kun som til kødeligsindede, som til spæde børn i Kristus. Mælk gav jeg jer at drikke, ikke fast føde, thi I kunne endnu ikke tåle den; ja, I kan det ikke engang nu.“ Her henvender Paulus sig til et folk hvis opvækst ikke passede sig til deres privilegier og anledninger. De burde kunne klare at høre det tydelige Guds Ord, men de var på det sted hvor disciplene var, da Kristus sagde til dem: „Jeg har endnu meget at sige jer; men I kan ikke bære det nu.“ De burde have været langt længere fremme i åndelig kundskab, i stand til at fatte og praktisere Ordets højere sandheder; men de var ikke helligede. De havde glemt at de måtte renses fra deres nedarvede og opelskede tendenser til at fejle, og at de ikke må værne om kødelige egenskaber.

Det var umuligt for apostlene at irettesætte den fejlende, uden at nogle som hævdede at tro sandheden blev fornærmede. Det inspirerede vidnesbyrd kunne ikke gøre noget godt; for de havde mistet deres åndelige forståelse. Skinsyge, had og anklager lukkede døren for Helligåndens virke. Paulus ville gladelig have dvælet ved højere og vanskeligere sandheder, sandheder som var rig på næring, men hans belæring ville have skåret direkte på deres tendenser til skinsyge, og ville ikke have været taget imod. De gudsfrygtens guddommelige mysterier, som ville have sat dem i stand til at gribe de fornødne sandheder for denne tid, kunne ikke blive udtalt. Apostlen måtte udvælge lektier, som, ligesom mælk, kunne tages uden at pirre fordøjelsesorganerne. Sandheder af den dybeste interesse kunne ikke

[370]

blive sagt, fordi tilhørerne ville misbruge dem, bringe dem til unge nyomvendte som kun behøvede mere enkle sandheder fra Ordet. . . .

De kristne afkræves hellighed til Gud gennem Kristus. Hvis der er fejl i menigheden, bør dette først have opmærksomhed. Nogle kan irettesættes skarpt. Dette er ikke at forurette den fejlende. Den trofaste sjælslægge skærer dybt, så ingen skadelig ting er tilbage og bryder det op igen. Efter at der er givet irettesættelser, kommer anger og bekendelse, og Gud vil frit tilgive og helbrede. Han tilgiver altid når der bekendes.—*Review and Herald*, 11. dec. 1900.

[371] **Zions trængsler**—I vore menigheder er der dem som bekender sandheden, som kun er hindringer for reformarbejdet. De er hæmsko for hjulene på frelsens vogn. Denne klasse er ofte i prøvelser. Tvivl, jalousi og bange anelser er selvskhedens frugter, og synes at være indvævet i deres natur. Jeg vil nævne denne klasse af forfærdelige ballademagere i menigheden. De gør mere skade i menigheden end to prædikanter kan løsne op for. De er en belastning for menigheden og en belastning for Kristi tjenere. De lever i tvivlens, jalousiens og fortænksomhedens atmosfære. Det kræver meget tid og arbejde for Kristi ambassadører at løsne op for deres onde arbejde, og genoprette harmoni og enhed i menigheden. Dette tager modet og styrken fra Guds tjenere, og gør dem uegnede til det arbejde Han har til dem, for fortabtes sjæles frelse fra ruin. Gud vil belønne disse Zions ballademagere efter deres gerninger.

Kristi tjenere bør indtage deres stilling, og ikke blive forhindret i deres arbejde med disse Satans agenter. Der vil være nok for disse at betvivle, og lave ordkløveri på og kritisere, for at holde Guds tjenere i konstant travlhed, hvis de holder sig selv borte fra det store arbejde at give verden det sidste frelsende advarselsbudskab. Hvis menigheden ikke har styrke til at stå imod uhellige, oprørske følelser fra menighedsballademagere, er det bedre at lade menigheden og ballademagerne gå udenbords sammen, end at miste anledning til at frelse hundredvis, som ville give bedre menigheder, og have elementerne styrkens, enighedens og kraftens elementer inden for dem selv.

Den allerbedste måde at prædikanter og menigheder kan behandle denne kværulerende og uærlige klasse på, er at lade dem falde tilbage i deres eget element, og lægge bort fra land, komme ud på dy-

bet, og kaste evangeliets net ud igen, for at fiske det der betaler dem det arbejde de har fået betroet. Satan jubler når mænd og kvinder der griber sandheden, kværulerer naturligt og som vil kaste al mørke og forhindringer de kan, hen imod Guds værks fremme. I denne vigtige arbejdsperiode kan prædikanter ikke give sig til at støtte mænd og kvinder som ser og tidligere har mærket sandhedens kraft. De bør fæstne troende kristne til Kristus, som er i stand til at holde dem oppe og bevare dem pletfri til Hans tilsynekomst, medens de går ud på nye arbejdsmarker.—*Den sande missionær* februar, 1874.

[372]

Gendåb

Når den første dåb ikke var nok—Der er mange i dag som uforvarende har overtrådt et af forskrifterne i Guds lov. Når forståelsen oplyses, og det fjerde buds krav fremsættes og taler til samvittigheden, ser de sig selv som syndere i Guds øjne. „Synd er overtrædelse af loven“ og „han der har gjort sig skyldig i et bud, har gjort sig skyldig i alle.“

Den ærlige sandhedssøger vil ikke bede i uvidenhed om loven som en undskyldning for at overtræde den. Lyset var inden for hans rækkevidde. Guds ord er tydeligt, og Kristus har påbudt ham at ransage skrifterne. Han ærer Guds lov som hellig, retfærdig og god, og han angreder sin overtrædelse. I tro beder han om Kristi soneblod, og griber løftet om tilgivelse. Hans tidligere dåb mætter ham ikke nu. Han har set sig selv som en synder, fordømt af Guds lov. På ny har han erfaret en død fra synden, og han ønsker igen at blive begravet med Kristus i dåben, så han vil rejse sig op og vandre i et nyt liv. En sådan handlemåde er i harmoni med Paulus' eksempel da han døbte jødiske nyomvendte. Denne begivenhed blev skrevet ned af Helligånden, som en belærende lektie for menigheden.—*Skildringer fra Paulus' liv* s. 133. (1883)

Nu gøres det til et testende spørgsmål for nye troende—Spørgsmålet om gendåb bør behandles med største omhu. Efter at sandheden er blevet præsenteret på sabbatsspørgsmålet og andre vigtige punkter i vor tro, og sjæle viser moralsk mod til at tage standpunkt for sandheden, vil de se dette spørgsmål i bibelsk lys hvis de er helt omvendte. Men hos nogle er disse spørgsmål blevet behandlet uklogt, og Gud har mange gange sendt irettesættelser om

[373]

dette punkt. Dem som tager spørgsmålet om gendåb frem til fonten, gør det ligeså betydningsfuldt som sabbatsspørgsmålet, og efterlader ikke et rigtigt indtryk hos folk eller en korrekt fremstilling af spørgsmålet. Det kræver stor skarpsindighed at bringe optændende sandheder sammen med sabbaten, dele ordet rigtigt, give hver enkelt sin del af maden i rette tid.

Dem der opløfter sabbatens kors, har en skæbnesvanger kamp at kæmpe med selvet og med selviske interesser som er mellem deres sjæle og Gud. Når de så har taget dette store skridt og deres fødder er plantet på den evige sandheds platform, må de have tid til at tilpasse sig deres nye ståsted, og ikke haste videre til spørgsmålet om gendåb. Ingen bør blive til samvittighed for andre eller tilskynde til og presse på for gendåb.

[374] Dette er et spørgsmål som hver enkelt må gøre op med sin samvittighed i guds frygt. Dette spørgsmål bør bringes frem i forsigtighed, i en øm og kærlig ånd. Spørgsmål tilfalder det ingen andre end Gud at tilskynde til dette; giv Gud en chance til at arbejde med Sin Helligånd på menneskernes sindene, så at hver enkelt vil være helt overbeviste og tilfreds med dette skridt fremad. En stridens og stridbarhedens ånd bør aldrig få lov at komme ind og herske i dette spørgsmål. Tag ikke Herrens arbejde ud af Hans hænder i jeres egne hænder. Dem som har taget samvittighedsfuld stilling til Guds bud, vil, hvis de behandles rigtigt, acceptere hele sandheden. Men det behøver visdom at have med mennesker at gøre. Nogle vil være længere tid om at se og forstå brændende sandheder end andre, dette vil især være tilfældet når det angår gendåbsspørgsmålet, men der er en guddommelig hånd der leder dem—en guddommelig ånd der indprenter deres hjerter, og de vil vide hvad de bør gøre og gøre dette.

Lad ingen af vore nidkære brødre overreagere i denne sag. De vil være i fare for at komme forud for Herren og lave prøvelser for andre, som Herren ikke har pålagt dem at gøre. Det er ikke nogen af vore læreres arbejde at tilskynde nogen til gendåb. Det er deres forretning at nedlægge de store bibelsandheder, dette gælder specielt tilfældet for gendåb. Lad da Gud gøre arbejdet med at overbevise sind og hjerte. . . .

Enhver ærlig sjæl som accepterer det fjerde buds sabbat vil se og forstå sin opgave i tide. Men det vil tage tid for nogle. Det er ikke

et spørgsmål der skal drives og tvinges frem på nogle som lige er kommet til sandheden, men dette spørgsmål vil virke som surdej; processen vil være langsom og stille, men den vil gøre sit arbejde, hvis vore tjenende brødre ikke vil gå for hurtigt og forhale Guds planer.

Dem, som længe har set på dette spørgsmål, ser det helt klart, og tænker at andre også gør det. De tænker ikke over at, for dem som lige er kommet ind i troen, ser det mere ud som en fornægtelse af alle deres tidligere religiøse erfaring. Men med tiden vil de komme til at se anderledes på det. Idet sandheden hele tiden folder sig ud i deres sind, vil skridt blive taget fremad; nyt lys vil glimte på deres stivej; Guds Ånd vil arbejde med deres sind, hvis mennesker ikke blander sig, og forsøger at drive dem til et standpunkt, som de mener er sandhed.

Lad det nu være helt klart fra den ene tid til den anden i hele vor erfaring, Gud har givet mig advarende vidnesbyrd til vore brødre, om at behandle spørgsmålet om gendåb. Jeg fik vist at vor gode bror ___ og flere andre af vore prædikanter begik en fejltagelse i nogle punkter af deres erfaring, ved at sætte spørgsmålet om gendåb på prøve og bringe det frem til fronten. Dette er ikke den måde at emnet skal behandles på. Det er en sag der skal behandles som et stort privilegium og velsignelse, og alle som er blevet gendøbt vil, hvis de har de rette tanker om dette emne, se sådan på det. Disse gode brødre har ikke fulgt dem, der lige er kommet til troen, skridt for skridt—forsigtigt og opmærksomt, og resultatet var at nogle vendte sig fra sandheden, selv om lidt tid og ømhjertet og omhyggelig behandling af dem, ville have forhindret så sørgelige resultater.—*Brev 56, 1886.*

[375]

Genomvendelse og gendåb af syvende-dags adventister—Herren kalder på en beslutsom reformation. Og når en sjæl er rigtigt omvendt igen, så lad ham blive gendøbt. Lad ham forny sin pagt med Gud, og Gud vil forny Sin pagt med ham. . . . Genomvendelse må finde sted blandt medlemmerne, så de som Guds vidner, må være vidne til sandhedens autoritative kraft der helliger sjælen.—*Brev 63, 1903.*

Sørge for menighedsbygningerne.

[376] **Mindesmærker for sandheden**—Når der opstår interesse i en større eller en mindre by, bør der tages vare på denne interesse. Stedet bør gennemarbejdes grundigt, indtil et beskedent hus til gudstjeneste står der som et tegn, et mindesmærke om Guds sabbat, et lys i det moralske mørke. Disse mindesmærker skal stå på mange steder som vidnesbyrd om sandheden. I sin nåde har Gud sørget for at evangeliets budbærere skal gå ud til alle lande, tungemål og folk, indtil sandhedens banner er blevet hejst i alle dele af den beboede verden.—*Vidnesbyrdene* bd. 6, s. 100. (1900)

Det tyder på et stabilt arbejde—Hvor som helst en gruppe troende mennesker bliver samlet, skulle der skaffes et hus til gudstjeneste. Lad ikke arbejderne forlade stedet uden at have fundet dette.

På mange steder hvor budskabet er blevet forkyndt, gælder det, at de som har taget imod det, finder sig godt tilpas i indskrænkede forhold og kun kan gøre lidt for at sikre sig de fordele, som vil sætte deres præg på virksomheden. Dette gør dette det ofte vanskeligt at føre værket videre. Når folk bliver interesseret i sandheden, bliver der sagt til dem af præsten i andre samfund—og disse ord genlyder fra medlemmer: „Disse mennesker har jo ingen kirke og I har ikke noget sted at holde gudstjeneste. I udgør bare en snæver kreds og er fattige og ulærte. Om kort tid rejser prædikanten og så vil interessen dø bort. Da vil I sprede alle disse nyheder som I har taget imod.“

[377] Kan vi forestille os, at dette ikke vil virke som en stærk fristelse for dem som indser grunden for vor tro og som af Guds Ånd er blevet overbevist om den nærværende sandhed? Der er ofte blevet sagt at, af en ringe begyndelse kan der opstå stor interesse. Dersom vi lægger klogskab og helliget dømmekraft for dagen, under opbygningen af Genløserens rige og dets interesser, vil vi gøre alt som står i vor magt for at overbevise folk, om værkets faste grundlag. Beskedne gudsdyrkelseshuse vil blive opført, hvor de som tager imod sandheden, kan dyrke Gud i overensstemmelse med deres egen samvittigheds krav.—*Vidnesbyrdene* bd. 6, s. 100, 101. (1900)

Sikre sig byens velstand—I enhver by, hvor sandheden bliver proklameret, skal der oprettes menigheder. I nogle store byer må der være menigheder i forskellige dele af byen. På nogle steder,

vil mødehuse være sat til salg til rimelige priser, som kan købes fordelagtigt.—*Brev 168, 1909.*

Ikke mindre ydmygt end i vore hjem—Der har været gange hvor det har virket nødvendigt at dyrke Gud på meget ydmyge steder; men Herren tilbageholder ikke Sin Ånd eller vil ikke være med at værre til stede på grund af dette. Det var det bedste Hans folk kunne gøre på dette tidspunkt, og hvis de dyrkede Ham i ånd og sandhed, har Han aldrig irettesat eller fordømt deres bestræbelser. Men Han velsignede os med midler, og vi brugte midlerne på at gøre vore huse attraktive, planlagde og udførte det for at behage, ære og forherlige os selv; hvis vi da vil lade Herren være ude af vore planer og dyrke Ham på et fattigere og mere ubehageligt sted, end vi selv har villig at bo. Hvis, siger jeg, vort selviske fortsæt således sættes højest og Gud og Hans dyrkelse sekundært, vil Han ikke berige os med Sin velsignelse.—*Manuskript 23, 1886.*

Klar, pæn og fuldkommen udformning—Vi har ingen befaling fra Gud om at rejse en bygning som kan sammenlignes med templets rigdomme og herlighed. Men vi skal bygge et ydmygt bedehus, klar, pæn og fuldkommen i sin udformning.

Lad da dem som har midler, se efter om de er ligeså frisindede og smagsfulde til at rejse et tempel, hvori vi kan bede til Gud, som de har været til at placere, bygge og indrette deres egne huse. Lad dem vise en villighed og et ønske for at vise Gud større ære, end til dem selv. Lad dem bygge det pænt men ikke overflødigt. Lad husene blive bygget samvittighedsfuldt og grundigt, så når det overbringes til Gud, så kan Han acceptere det og lade Sin Ånd hvile over tilbederne som kun har øjnene rettet mod Hans ære. Intet må gå imellem Guds ære og os; ingen selviske planer, ingen selviske systemer, ingen selviske hensigter. Der må være en enighed.—*Manuskript 23, 1886.*

Solide bygninger—Nogle spørger: „Hvorfor bruger søster White altid ordene, *enkelt, pænt og solidt*, når hun taler om bygninger?“ Det er fordi jeg ønsker at vore bygninger skal vise den fuldkommenhed Gud forlanger af sit folk.

Men siger nogle, hvis Herren snart kommer, hvorfor tilskynder du så vore bygmestre til at bruge de bedste materialer, til de bygninger de rejser? Vover vi at hellige Gud et hus af billige byggematerialer, og samle det så forkert, så det næsten løftes fra grunden når et kraftigt

vindpust kommer? Vi vil gøres til skamme over at bruge værdiløse materialer til en bygning for Herren.

Vi vil gøres til skamme over at bruge værdiløse materialer til en bygning for Herren. Og jeg vil ikke anvise nogen til at bruge værdiløse materialer på et hus. Det betaler sig ikke. Gulvene i vore huse bør laves af godt udvalgt træ. Dette vil koste lidt mere, men vil i sidste ende spare os for en del ærgelser. Bygningens ramme bør passe godt ind, og sættes godt sammen. Kristus er vort eksempel i alle ting. Han arbejdede som tømmer hos Sin fader Josef, og ethvert emne Han lavede blev gjort godt, de forskellige dele egnede sig nøje, og helheden kunne stå prøven.

Uanset hvad du gør, så lad det blive gjort ligeså godt som de klare principper og din styrke og dygtighed er til. Lad dit arbejde være ligesom forbilledet du fik beskrevet på bjerget.

[379] De rejste bygninger vil snart prøves hårdt.—*Manuskript* 127, 1901

Medlemmerne hjælper med at bygge—Når en menighed er oprettet, skal medlemmerne rejse bygningen og bygge den. Lad de nyomvendte, under prædikantens anvisning, som ledes af sine medprædikanters råd, arbejde med deres egne hænder og sige: Vi behøver en kirke og vi må have en kirke, og vi vil hver især gøre vort bedste for at hjælpe med denne bygning. . . .

Lad os åbenbare Kristus ved at gøre tiltag. Gud kalder på dem som hævder at følge Jesus og gøre helhjertede og forenede anstregelser for Hans sag. Lad dette ske og snart vil taksigelsens stemme kunne høres: „Se, hvad Herren har udrettet.“—*brev* 65, 1900.

Financiel hjælp udefra—Vi behøver alle at være lysvågen, idet veje åbner sig op, må vi fremføre arbejdet i de store byer. Vi er langt bagud med at følge undervisningen, og gå ind i disse byer og rejse mindesmærker for Gud. Vi skal lede sjæle skridt for skridt til sandhedens fulde lys. Vi skal fortsætte arbejdet indtil en menighed er organiseret, og et beskedent tilbedelseshus er bygget. Jeg er stærkt opmuntret til at tro at mange personer, som ikke er af vor tro, vil hjælpe betydeligt med deres midler. Jeg har fået det lys at mange steder, især i Amerikas store byer, vil få tilstået hjælp fra disse personer.—*Review and Herald*. 30. sep. 1902.

Forskellige former for arkitektur—Kirker bygges på mange steder, men de behøver ikke alle at blive bygget efter præcis samme

stil. Forskellige byggestile kan passe sig indpasses efter forskellige lokaliteter.

På ypperstepræstens brystskjold var der mange stene, men hver sten har sit særlige lys, der bidrager til hele skønheden. Enhver sten havde sin særlige betydning, frembærer sit vigtige budskab fra Gud. [380] Der var mange stene, men eet brystskjold. Således er der mange sind men kun eet Sindelag. I menigheden er der mange medlemmer, enhver har sit særlige karaktertræk, men de danner een familie.—*Brev 53*, 1900.

Ventilation giver koncentration—Sabbats eftermiddag var det skønne mødehus i ___ fyldt til sit bristepunkt. Dagen var varm og der var brug for overmådelig ventilation. Men de smukke farvede vinduer var ikke bygget til at blive åbne. Som følge deraf led forsamlingen meget, og taleren var så ødelagt at hun udstod store lidelser i en uge, og kunne kun efterkomme en af hendes tre aftaler i New York by. Hvorfor har et folk en masse information om helse, hygiejne og ventilation, og tillader forkert byggede mødehuse at stå år efter år, som lukkede rum for giftig luft?—*Review and Herald*, 25. nov. 1909.

Sørge for menighedsskolen—Arbejdere på et nyt territorium bør ikke føle sig fri til at forlade deres arbejdsmark, før der er de nødvendige faciliteter for menigheder, under deres omsorg. Der bør ikke blot rejses et ydmygt tilbedelseshus, men alt det nødvendige bør bringes i orden, for at få oprettet en permanent menighedsskole.

Jeg fik vist denne sag ganske klart. På forskellige steder så jeg nye grupper i troen, blive oprettet og tilbedelseshuse blev rejst. Dem, som for nylig kom til troen, hjalp til med villige hænder og dem som havde midler, hjalp til med deres midler. I kirkens kælderetage, under jorden, fik jeg vist et rum, indrettet til en skole, hvor børn kunne uddannes i Guds ords sandheder. Helligede lærere blev udvalgt til at [381] tage til disse steder. Antallet af skoler var ikke stort, men det var en god begyndelse.—*Vidnesbyrdene* bd. 6, s. 108. (1900)

Gå fremad—Når vi åbner op for en arbejdsmark, og udvælger en gruppe, helliger vi dem til Gud og drager dem ind i et ydmygt bedehus, for at være sammen med os. Når menigheden er blevet færdig, og helliget til Mesteren, går vi til en anden mark. Ordet har kommet klart og tydeligt til os: „Gå fremad,“ og ligeså snart som advarselsbudskabet er blevet givet på et sted, og mænd og

kvinder oprejses for at fortsætte arbejdet der, så passerer vi videre til ubearbejdede del i Herrens vindgård.—*Brev 154*, 1899.

Videre til nye marker

Menighedsmedlemmer lærer at stå alene—Da jeg rejste gennem sydstatene på vej til konference, så jeg by efter by som ikke var bearbejdet. Hvordan kan det være? Prædikanter hoverer over menigheder som kender sandheden, medens tusindvis går til,—borte fra Kristus.

Hvis hvert menighedsmedlem fik ordentlig undervisning, hvis de rigtige metoder blev fulgt, ville hver enkelt gøre sin gerning som et lem på legemet. Han ville gøre et kristent missionsarbejde. Men menighederne dør, og de mangler en prædikant til at tale til dem.

De burde lære at bringe trofast tiende til Gud, så Han kan styrke og velsigne dem. De burde bringes i arbejdsorden, så Guds åndepust kan komme over dem. De bør lære at, hvis de ikke kan stå alene, uden en prædikant, så må de omvendes på ny, og blive døbt på ny. De behøver at blive født på ny.—*Manuskript 150*, 1901.

[382]

I gang med sjælearbejdet—I stedet for at holde prædikanterne optaget med arbejde for menighederne, som allerede kender sandheden, burde menighedsmedlemmerne sige til disse arbejdere: „Gå og virk for sjæle, som er ved at omkomme i mørket. Vi vil selv tage os af menighedens anliggender. Vi vil holde møderne i gang og ved at blive i Kristus vil vi vedligeholde det åndelige liv. Vi vil arbejde for sjæle rundt omkring os og med vore bønner og gaver vil vi støtte arbejderne på de mere trængende virkefelter.“—*Vidnesbyrdene* bd. 6, s. 30. (1900)

Konferensmedarbejdere kaldes til nye marker—Som generel regel så bør konferensmedarbejdere tage ud fra menighederne til nye marker, og bruge deres gudsgivne evner for at opsøge og frelse det tabte.—*Brev 136*, 1902.

Opfordres til at være pågående—Vore prædikanter bør planlægge viseligt, ligesom trofaste forvaltere. De bør føle at det ikke er deres opgave at hovere over menigheder, der allerede er oprettet, men at de bør være pågående i evangelisk arbejde, forkynde ordet og gøre dør-til-dør arbejde på steder der endnu ikke har hørt sandheden.

. . . . De vil finde ud af at intet er så opmuntrende som evangelisk arbejde på nye marker.—*Brev* 169, 1904.

Hvis de komme væk fra vejen, hvis de ville gå ud på nye marker, ville medlemmerne føle sig forpligtet til at bære ansvar, og deres kapaciteter vil vokse ved anvendelse.—*Brev* 56, 1901.

Prædikanters kræfter er udtømte for etablerede menigheder—Vort folk har haft lys, og alligevel er mange af vore prædikantkræfter udtømte i menighederne, for at undervise dem der burde være lærere; oplyse dem der burde være „verdens lys“; vande dem som livets vand burde flyde fra; berige dem, der har form som dyrebare sandhedsminer; gentage evangeliets indbydelse for dem, der burde spredes til Jordens yderste dele, bibringe himlens budskab til mange som ikke har haft de privilegier som de har nydt; give dem føde som burde være på biveje og hovedveje og udråbe indbydelsen: „Kom; for alle ting er nu parate.“ Kom til evangeliets festmåltid; kom til Lammets nadver; „for alt er rede.“

[383]

Nu er det på tide med en alvorlig brydekamp med Gud. Vore stemmer bør forene sig med Frelserens, i den forunderlige bøn: „Komme dit rige, din vilje ske på jorden som den sker i himlen.“ Lad hele jorden fyldes med Hans herlighed. Mange kan spørge: „Hvem er god nok for disse ting?“ Ansaret påhviler den enkelte. „Ikke at vi selv er tilstrækkelige til at tænke noget af os selv; men vor tilstrækkelighed er af Gud.“—*Review and Herald*, 23. juli, 1895.

[384]

11—Arbejdet i de store amerikanske byer

New York

Budskabet om at gå—Da jeg var i New York i vinteren 1901, modtog jeg lys om arbejdet med denne store by. Nat efter nat kom den fremgangsmåde frem for mig, som vore brødre burde bruge. I Stor—New York skal budskabet nå frem som en lampe der brænder. Gud vil oprejse medarbejdere for dette arbejde, og hans engle vil gå foran dem. Alligevel når vore større byer en tilstand, som ligner verdens tilstand før vandfloden. Disse byer er ligesom Sodoma i ondskab, alligevel er der mange ærlige sjæle, som vil mærke Åndens overbevisning, når de lytter til adventbudskabets opvækkende sandheder. New York er klar til at blive bearbejdet. I denne store by vil sandhedens budskab gives med Guds kraft. Herren kalder på arbejdsfolk. Han kalder på dem som har fået erfaring i at påtage og fremføre, i frygt for ham, det arbejde der skal gøres i New York og i andre større byer i Amerika. Han kalder også på midler, det arbejde kræver. — *Vidnesbyrdene* bd. 7, s. 54, 55. (1902)

[385] **New York — Et symbol på arbejdet i verden**—Dem som har ansvaret for arbejdet i Stor—New York burde få hjælp fra de bedste arbejdere der kan findes. Lad et center for Guds arbejde blive gjort på dette sted og lad alt hvad der gøres her, være et sindbillede på det arbejde Herren ønsker skal ses i verden. ....

I Stor—New York har Herren mange dyrebare sjæle som ikke har bøjet knæ for Baal og der er dem som i uvidenhed har vandret på vildfarelsens veje. På disse skal sandhedens lys skinne, så de kan se Kristus som Vejen, Sandheden og Livet.

Vi skal overbringe sandheden i Kristi kærlighed. Ingen ødselhed eller opvisninger bør være i arbejdet. Det skal gøres efter Kristi ordre. Det skal fremføres i ydmyghed, i evangeliets enkelhed. Lad ikke arbejdere afskrækkes af det ydre udseende, uanset hvor afskrækkende det er. Lær ordet og Herren vil sende overbevisningen til tilhørerne ved sin Helligånd. — *Vidnesbyrdene* bd. 7, s. 38. (1902)

Et arbejde efter Guds orden—Vor arbejdsmetode må være efter Guds orden. Det arbejde som skal gøres for Gud i vore store byer må ikke være efter menneskers påfund. . . . .

I vort arbejde skal vi huske på den måde Kristus arbejdede på. Han dannede verden. Han dannede mennesket. Så kom han i personlig skikkelse til verden, for at vise dens beboere hvordan et syndfrit liv leves.

Bror ____, Herren har givet dig en åben vej i New York by, og dit missionsarbejde der, er at være eksempel for hvad missionsarbejde i andre byer skal være. Du skal vise hvordan arbejdet skal føres frem, så frøene, og derefter samle høsten. Der er dem som kan forene sig med dig i dit arbejde, involvere sig med forståelse, og i fuld sympati med dig. . . . .

Dit arbejde i New York er startet op i rette linier. Du skal danne et center i New York for missionsudfoldelser, hvorfra værket kan føres succesrigt fremad. Herren ønsker dette center som en oplærings-skole for medarbejdere, og intet kan få lov til at afbryde arbejdet. Efter at folk har grebet sandheden og taget deres standpunkt, så vil Herren forberede dem til at kunne modtage hele bibelsandheden. Du må vælge hjælpere ud, som kan føre værket solidt og grundigt frem, arbejde for hele menneskets krop, sjæl og ånds omvendelse. Et solidt grundlag, funderet på evangeliske planer, må lægges for at opbygge menigheden. — *Brev 150, 1901.*

[386]

Behov for lægemissionsarbejde og skolearbejde i de store metropoler—Vi behøver et sanatorium og en skole i New York—byens omegn, og jo længere tid det tager at få dette op, des vanskeligere vil det være.

Det kunne være godt at få et sted, som er hjem for vore missionsarbejdere uden for byen. Det er af stor betydning at de får adgang til rent vand, fri fra al forurening. Af denne grund, er det ofte godt at se på gode lokaliteter iblandt bakkerne. Og der bør være et stykke land, hvor frugter og grøntsager kan dyrkes til gavn for medarbejderne. Lad der være en mission på et, så sundt så muligt, sted, og lad et lille sanatorium være i tilknytning til dette. Der bør anskaffes et sted i byen hvor der kan gives enkle behandlinger.

Et sådant hjem vil være et velkomment rekreationssted for vore medarbejdere, hvor de kan være borte fra byens larm og spetakkel. Motion i de stejle bakker er ofte en stor gavn for vore prædikanter,

læger og andre medarbejdere som er i fare for at ikke få tilstrækkeligt motion.

[387] Lad sådanne hjem blive opkøbt i flere byers omegne, og egnede mænd kan fremlægge et alvorligt arbejde for at give disse byer advarselsbudskabet der skal gå ud til hele verden. Vi har kun berørt nogle få byer — indtil videre. — *Medical Ministry* s. 308. (1909)

Den bedste hjælp—Den bedste ting du kan gøre vil være at starte lægemissionsarbejde i New York. Jeg er blevet vist, at i dette arbejde kunne være erfarne mænd og kvinder, som ville give en korrekt fremstilling af det sande lægemissionsarbejde, så vil det være med stor kraft at folk fik et korrekt indtryk. — *Brev* 195, 1901.

Lægeevangelisme på verdensniveau—I New York er der mange som er moden for høst. I denne store by er der tusindvis som ikke har bøjet knæ for Baal. Englen sagde: “Se jeg bringer dig gode nyheder med stor glæde, som skal være til alle folk. “New York har en del af “alle slags folk“. Vi ønsker at se det nye år åben med lærer i værket i alle dele af New York. Der er et stort arbejde at gøre i denne by . . . I vore store byer må lægemissionsarbejdet gå hånd i hånd med evangelieforkyndelsen. Der vil åbne døre for sandhedens adkomst. — *Manuskript* 117, 1901.

Pludselige artikler er skadelige—For nogen tid siden udsendte ældre ___ nogle meget pludselige artikler om New Yorks udslettelse. Jeg skrev straks til de involverede i dette, og sagde at det ikke var klogt at offentliggøre sådanne artikler, da en sådan ophidselse kan være føre til fanatiske bevægelser, og skade Guds sag. Det er nok at overbringe sandheden fra Guds ord til folk. Pludselige artikler er skadelige for Hans arbejdes fremmarch. . . .

[388] Jeg sendte formaninger til brødrene, der arbejder i New York, og sagde at disse opflammende og rædselsvækkende artikler ikke bør publiceres. Når mine brødre går til yderligheder, falder det tilbage på mig, og jeg skal bære skammen, at kaldes en falsk profet.

Tænk om jeg havde sagt at New York ville udslettes ved en tidevandsbølge, skulle jeg have opfordret til at købe ejendomme kun tres miles borte fra denne by, som et sted for et sanatorium, et sted hvorfra New York kan bearbejdes? — *Brev* 176, 1903.

Planer om at nå forretningsfolk—Du burde føle et stort ansvar for arbejdet i New York by. Mændene i forretningsbygningerne i

New York og i andre store byer, ligeså vel som hedningene i fremmede lande, må nås med budskabet. — *Brev 168, 1909.*

Problemer med haller og kirkebygninger—Tag til New York by. Se stedet omhyggeligt efter, og se om det er tilrådeligt at købe den hal og det land den står på. Måske kunne landet lejes for en årrække. Jeg er blevet instrueret om at sådanne metoder må opfølges i arbejdet i store byer. Hvis I efter grundig overvejelse beslutter jer at det er bedst at købe hallen, skal vi gøre alt i vor magt for at oprejse penge. Men det er bedst at bevæge sig med forståelse. Betal, betal, betal, for Satan kan om muligt lukke dørene, som har været åbne for sandhedens indgang. Herren ønsker et center hvor sandhed kan fæstnes i store onde by, som New York er. . . .

Jeg spørger om I vil undersøge arbejdet i New York, og lægge planer for at etablere et mindesmærke for Gud i denne by. Det skal være et center for missionsarbejde, og i dette skal der oprettes et sanatorium. . . . Der må gøres beslutsomme anstrengelser for at forene vore menigheder i New York og de omkringliggende byer. Dette kan gøres, og det må gøres hvis et aggressivt fremstød i New York skal have succes. — *Brev 154, 1901.*

[389]

Resultatet af at gøre rigtige anstrengelser—Gud ønsker at værket skal skride fremad i New York. Der burde være tusindvis sabbatsholdere på dette sted, og det vil der også være hvis arbejdet føres frem som det burde. Men fordomme rejser sig. Mennesker ønsker arbejdet skal ske efter deres linier, og de nægter at acceptere bredere planer fra andre. Derved går anledninger tabt. I New York bør der oprettes flere små selskaber, og medarbejdere bør sendes ud. Det betyder ikke at en mand der ikke er ordineret som prædikant, ikke kan arbejde for Gud. Lad mennesker som disse blive oplært i at arbejde, lad dem da gå på arbejdsmarken. Lad ham fortælle hvad han har gjort, når han er kommet hjem. Lad dem prise Herren for Hans velsignelse, og lad dem gå igen. Opmuntre dem. Nogle få opmuntrende ord vil være en inspiration for dem. — *Livsskildringer*, s. 385. (1915)

Boston og New England

Ubearbejdede byer i New England—Mit sind har været bebyrdet for øststaternes store byer. Udover New York by, hvor I arbejdede

sidste sommer, er der den vigtige by som Boston, som Melrose—sanatoriet ikke er så langt fra. Og jeg kender ikke noget sted hvor der er større behov for at genopbygning af den første arbejdsindsats, end i Boston og i Portland, Maine, hvor de første budskaber blev givet i kraft, men hvor der nu kun er en lille håndfuld af vore folk. — *Brev 4, 1910.*

[390] **Bearbejdes uden tøven**—Hvis du og din hustru i Boston by og andre byer i øststaterne, vil forene jer i læge—evangeliseringsarbejdet, vil I være til største nytte, og klare syn for opgaver vil åbne sig op for jer. Disse byer tog den første engels budskab med stor kraft i 1842 og i 1843, og nu er tiden kommet for at den tredje engels budskab skal proklameres bredt ud i øststaterne. Der ligger et stort arbejde foran vore sanatorier i øststaterne. Budskabet skal gå ud med kraft, idet værket sluttes af. Portland i Maine, en by som var først i afholdenhedsreformen, skal bearbejdes uden tøven. — *Brev 20, 1910.*

Der er byer i Maine, som Brunswick og Bangor, som må bearbejdes grundigt. Over alle byer og stæder i øststaterne, skal sandheden skinne frem, som en lampe der brænder. — *Brev 28, 1910.*

Betydningen af nærliggende sanatorier—Bygninger og grunde i Melrose er af en beskaffenhed der passer for vort lægemedicinsarbejde, som skal føres frem, ikke blot i Boston, men i mange andre ubearbejdede byer i New England. Grunden i Melrose er sådan, at forholdene kan tiltrække personer, der ikke er af vor tro, til dette sanatorium. Aristokratiet såvel som almindelige folk vil besøge denne institution og benytte sig af faciliteterne til at genoprette sundheden.

[391] Boston er blevet udpeget for mig gentagende gange, som stedet der må bearbejdes trofast. Lyset må skinne til udkanterne og til de inderste dele. Melrose sanatoriet er en af de største organer der kan bruges for at nå Boston med sandheden. Byen og dens forstæder må høre det sidste nådesbudskab, der gives verden. Teltmøder må afvikles på mange steder. Medarbejdere må gøre allerbedst brug af de evner Gud har givet dem. Nådegaverne vil vokse ved anvendelse. Men der må ikke være nogen selv—ophøjelse. Der må ikke lægges nogen præcise linier. Lad Helligånden styre medarbejderne. De skal holde øjnene rettet mod Jesus, deres tros ophav og fuldender. Arbejdet for denne store by skal fremhæves af Helligåndens åbenbaring, hvis alle vil vandre ydmygt med Gud. . . .

Vi håber at dem med ansvar for arbejdet i New England, vil samarbejde med Melrose sanatoriets ledere for at tage aggressive skridt fremad, og gøre det arbejde der skal gøres i Boston. Et hundrede medarbejdere kunne arbejde på at indtage forskellige stillinger i byen, i flere slags tjenester. . . .

Lægmissionsarbejdet er den dør hvorigennem sandheden finder sin indgang til mange hjem i byerne. I enhver by vil der findes dem som vil værdsætte sandhederne i den tredje engels budskab. . . .

Herren vil arbejde med kraft, idet vi tilstræber os på at gøre vor del trofast. Han vil få Boston til at høre den nærværende sandheds budskab. Samarbejd med Ham for at bringe dette ud, min bror, min søster, og Han vil hjælpe jer, styrke jer, og opmuntre jeres hjerter gennem frelse af mange dyrebare sjæle. — *Særlige vidnesbyrd Series B, No. 13, s. 12—16. (1906)*

Bostons tusinder har en stærk længsel efter enkle sandheder— Jeg nærer en dyb uro for at Boston skal høre Herrens ord og grundene for vor tro. Bed Herren oprejse medarbejdere til at indtage marken. Bed ham oprejse medarbejdere, at de skal kan få adgang til Bostons folk. Budskabet må lyde frem. Der er tusindvis i Boston som længtes stærkt efter enkle sandheder som de er i Jesus. Kan I som tjener i ord og lære ikke berede vejen for denne sandhed for at nå disse sjæle? — *Brev 25, 1905*

Hvis vi handler i tro—Det var med i Guds plan, at Melrose— sanatoriet vil komme i vore folks hænder, som et middel til at nå de højere klasser. Boston by og omkringliggende byer bør gennemarbejdes grundigt. Jeg er instrueret til at sige at ældre ___ og ældre ___ at de skal kontakte mænd og kvinder som kan hjælpe dem med udstøde advarselssignalet. Sanatoriet skal have tilknyttet den allerbedst mulige hjælp, til at give institutionen en religiøs udformning.

[392]

Lad ældre ___ få den bedste hjælp han kan, og slå et telt op i området af Boston by, og tale til folk efter hvad Herren giver udtryk for. Der må ikke være nogen tøven i dette arbejde. Ældre ___ må styrke arbejdet for jøderne. Lægerne kan hjælpe ved at give sundhedsforedrag i forbindelse med møderne. . . .

Herren kalder til at udrette et arbejde i Boston by. Hvis du vil gå ud i tro i dette arbejde, vil Gud velsigne dig rigeligt. Der behøver ikke at være nogen ydre demonstration, men et stille og alvorligt arbejde. Herren vil hjælpe Sine ydmyge og alvorlige medarbejdere.

Gør beslutsomme anstrengelser. Sig hele tiden: "Jeg vil ikke svigte eller miste modet." — *Brev 202*, 1906.

Gud vil lede under oprettelsen af institutioner—Vær ikke bekymret, min søster. Herren kender til din situation. Intet undgår Hans opmærksomhed. Han vil høre dine bønner, for Han er en bøn hørende og en bønnebesvarende Gud. Sæt din lid til Ham, og Han vil med sikkerhed bringe dig lindring, på Sin egen måde. Jeg er meget taknemmelig for at høre om den velsignelse der er fulgt med arbejdet i New Bedford. Lad os stole på Gud, og lad vor tro gribe alvorligt fat i Ham.

[393] Hvis bror _____ ikke på dette tidspunkt føler sig fri til at give af sine midler til oprettelse af et sanatorium, er det bedst at ikke tilskynde ham til det. De tanker vi tror er gode er ikke altid de bedste. Lad Herrens vej blive banet.

Oh, hvor jeg dog længes efter at se værket komme rigtigt i gang i New Bedford og Fairhaven, og på mange andre steder, så meget som der er behov for sandhedsudbredelse på disse steder. Vi håber at der en gang på oprettes et sanatorium i New Bedford. I sådanne byer er der brug for lægmissionsarbejdere. Men, kære søster, det kræver et ekstraordinært talent at lede et sanatorium. Erfarne mænd, som er forsøgt og prøvede, må tage vare på arbejdet. Det er ikke nok at medarbejdere som påtager sig at oprette en sådan institution er erfarne og kvalificerede. For deres egen skyld, for institutionens skyld, og for sagens skyld i det hele taget, er det vigtigt at et helt korps af velkvalificerede mænd og kvinder findes til at gå ind i arbejdet. Herrens øje er over hele marken, og når tiden er moden for at oprette en institution, på et bestemt sted, kan Han vende disse mænd og kvinders tanker til det sted, som er bedst beredt til at gå ind på institutionen.

Der er mange linier i arbejdet der skal føres fremad. Der er en åbning for veluddannede sygeplejersker til at gå ud blandt familier, og vække hjemmene til en interesse for sandheden. Der er indtrængende behov for evangelister og bibelarbejdere i byer som Boston og New Bedford. Sådanne medarbejdere vil finde mange anledninger til at så den gode sæd. Der er arbejde for alle energiske grundige og alvorlige medarbejdere. Kristi lære, de simple sandheder, der læres ved Hans lignelser, er netop det der er brug for i dag, som det var dengang Han var i verden som en person. — *Brev 29*, 1905.

Gentag budskabet i øststaternes byer—Hvad udrettes der nu i de øststats byer hvor adventbudskabet blev proklameret for første gang? Veststatsbyer har haft sine fortrin, men hvem i øststaterne er blevet pålagt arbejdet at gå over grunden, som i budskabets første dage blev døbt med sandheden om Herrens snarlige komme? Lyset er givet for at sandheden atter skal nå til øststaterne hvor vi først begyndte vort arbejde, og hvor vi havde vor første erfaringer. Vi må anstrenge os mest muligt for at sprede et kundskab til sandheden til alle som hører, og der er mange som vil lytte. I alle vore store byer har Gud ærlige sjæle som er interesseret i hvad sandhed her. Der er et alvorligt arbejde der skal gøres i øststaterne. Gentag budskabet, gentag det budskab der blev forkyndt første gang, og hvor menighed efter menighed tog sit standpunkt for sandheden, Guds kraft bevidner budskabet på en bemærkelsesværdig måde. — *Manuskript 29, 1909.* [394]

Byerne i øst— og sydstaterne

Budskabet skal nå byer og forstæder—Der er New York by, og de folketætte byer tæt derved; der er Filadelfia, Baltimore og Washington. Jeg behøver ikke at nævne alle disse steder; du ved hvor de er. Herren ønsker at vi skal proklamere den tredje engels budskab med kraft i disse byer. — *Manuskript 53, 1909.*

Filadelfia: Agitation giver anledning til evangelisering—Filadelfia og andre vigtige steder bør bearbejdes. Evangelister bør finde deres vej til alle stederne, hvor mennesker foruroliges over spørgsmålet over søndagslove og religionsundervisning i de offentlige skoler. Det er syvende—dags adventister der ikke udnytter disse forudbestemte anledninger til at bringe den sandhed som bebyrder mit hjerte og holder mig vågen nat efter nat. — *Review and Herald, 20. april 1905.* [395]

I statens hovedstad—Jeg har skrevet meget om behovet for bestemte anstrengelser i Washington, D.C. . . . Washington de Forenede Staters hovedstad, er det sted hvorfra sandheden skal skinne frem. — *Brev 132, 1903.*

Fornuftige og rationelle metoder for Washington—Der må gøres et stærkt evangelisk arbejde i nationens hovedstad. . . . Jeg glæder mig over at du har taget dette evangeliske arbejde op i Washington, og at der allerede er vækket så dyb en interesse. Det som

sker, svarer godt til det det jeg har fået vist, og som det burde være. Jeg er sikker dette, for dette er blevet vist mig, og dette arbejde må ikke svækkes af, at de nødvendige medarbejdere kaldes hen til andre steder . . . .

Der må udrettes et evangelisk arbejde i Washington, og det må ikke brydes af kald fra andre steder. Gud vil have at Hans arbejde på hovedvejene føres frem i lige linier.

Du er der hvor Herren vil have dig, ældre ____, og du må ikke overbebyrdes med for mange store byrder. Washington er blevet forsømt længe nok. Nu må der gøres et beslutsomt arbejde der. Herren vil give styrke og nåde. Medarbejderne må ikke adsprede sig selv fra arbejdet ved de mange ting der påtrænger sig opmærksomhed. Dette er grunden til at jeg har følt mig bekymret, for at medarbejderne i Washington bruger deres talenter på en måde, der vil fremme Hans værk bedst.

[396] Bror ____ har nævnt flere gange at han mente at han kunne være til hjælp for arbejdet i Washington. Men vær forsigtig med hvem du sætter i gang på dette sted. Alt må holdes op mod Bibelstandarderne. . . .

I vort arbejde skal vi gå ud op på bakketoppen for at skinne. Vi har ikke fået fortalt at vi skal gøre særlige forunderlige opvisninger. Sandheden må proklameres på hovedveje og på sideveje, og derved skal arbejdet gøres med fornuftige og rationelle metoder. Enhver medarbejders liv vil, hvis han er under Herre Jesus Kristi oplæring, åbenbare Hans fortrinlige liv. Så vidt det angår opvisninger skal det arbejde som Kristus gjorde i vor verden skal være vort eksempel. Vi skal holde os langt væk fra teatre og det ekstraordinære ligesom Kristus gjorde i sit arbejde. Sensationelle ting er ikke religion, da religion vil udøve sin egen rene, hellige, opløftende og helliggørende indflydelse, der bringer åndeligt liv og frelse. — *Brev 53*, 1904.

Evangeliske møder for Washington—området—Der er steder omkring Washington hvor der er behov for missionsarbejde. I Washington centrum er der en lille verden af uomvendte sjæle, både hvide og farvede. Hvem nærer en byrde for dem? Og der er mange andre vigtige steder som stadig ikke er blevet advaret. Når jeg ser denne forsømmelse, føler jeg smerte i hjertet. Jeg beder nat og dag om at byrden må rulles over på mænd som kan handle som ledere i arbejdet. Lad dem som allerede arbejder på at åbne vejen for an-

dre, som ønsker at arbejde, og som er kvalificerede til at tage del i missionsarbejdet. . . .

Der er betydningsfulde byer der behøver bearbejdelse, der er nær Washington — vore nærmeste naboer, som det var. Hvis brødre og søstre vil gøre et alvorligt missionsarbejde for alle, som de kommer i kontakt med, vil nye arbejdsområder lige omkring os, blive åbnet op for os. Byrden at arbejde for sjæle vil komme til mange af dem som bor her, og de vil ønske at tage del i proklamationen af sandheden. [397]

Vi beder dem som bor i Takoma Park skal blive medarbejdere sammen med Gud, og plante sandhedens standard på ubearbejdede territorier. Lad en del af de store pengegaver blive brugt til at uddanne medarbejdere i vore byer, nær ved Washington. Lad et trofast dør—til—dør arbejde blive gjort. Sjæle går tabt uden for sikkerhedens ark. Lad sandhedens standard opløftes af menighedsmedlemmerne i deres nabolag. Lad prædikanter slå deres telte op, og forkynde sandheden for folk med en kraft, og derefter flytte til et andet område og forkynde sandheden der. — *Brev 94a*, 1909.

Proklamere et afgjort og bestemt budskab—Jeg kalder de troende i Washington til at komme frem og hjælpe Herren, hjælpe Herren imod mørkets mægtige kræfter. Der er brug for personligt arbejde i denne by og dens forstæder. Ban Kongens hovedvej. Opløft standarden højere og endnu højere. Der er et evangelisk arbejde der skal gøres i Washington og Baltimore og i mange andre store byer i syd— og øststaterne. Lad undervisnings— og helbredelsesarbejdet blive kombineret. Lad prædikanter og lægemissionærer tage hele Guds rustning på og gå frem for at proklamere Evangeliets budskab. Et afgjort budskab skal proklameres i Washington. Basunen skal have en bestemt lyd. — *Brev 304*, 1908.

Nashville, St. Louis, New Orleans—Der må gøres alt hvad der er muligt, for at fremme Guds sag. Der vil snart komme omstændigheder som vil gøre det vanskeligere end nu at overbringe sandheden til mange som nu er inden for rækkevidde. Det alvorligste arbejde må gøres i Boston, i Nashville, i St. Louis, i New Orleans, og i mange andre store byer. Der skal udrettes et omfattende arbejde, når mænd og kvinder står på deres steder, og gør trofast deres del. Der kaldes hundredvis af unge mænd og kvinder der uddannes og oplæres for tjeneste. — *Manuskript 21*, 1908. [398]

Nashville som et center. —Nashville er blevet præcenteret for mig som det bedste center hvorfra der gøres et godt arbejde for alle klasser i Sydstaterne. Inde i og nærved Nashwille er der oprettet undervisningsinstitutioner som vore folk bør respektere. Deres indflydelse har hjulpet med at gøre det muligt for os at føre mange arbejdsområder med succes fra dette center. — *Brev 262, 1903*

Memphis og sydstatsbyerne—Herren gav mig et budskab for Bror ____, instruerede ham om at igangsætte arbejdet i Memphis. . . . Han adlød Herrens ord, og han har berettet om fremragende succes med hans arbejde i Memphis.

Jeg er instrueret til at sige til vore folk udover sydstaternes byer: Lad alt blive gjort under Herrens anvisning. Værket er nær sin afslutning. Vi er nærmere enden end vi først troede. — *Brev 6, 1909.*

New Orleans, Memphis, St. Louis—Der er et stort arbejde der skal gøres, og vi har kun en lille stund til at gøre det. Der er byer i sydstaterne — New Orleans, Memphis, St. Louis — hvor der kun er gjort lidt, og der er andre som vi ikke er kommet der ind. På disse steder skal sandhedens standard løftes op. Med magt og kraft skal vi føre sandheden til folk. — *Manuskript 56, 1904.*

[399]

Evangelisering for New Orleans og sydstatsbyerne—Der er et stort arbejde der skal gøres, og vi har kun en lille stund til at gøre det. Der er byer i sydstaterne — New Orleans, Memphis, St. Louis — hvor der kun er gjort lidt; og der er andre som ikke er blevet indtaget. På disse steder må sandhedens standard opløftes. Med kraft og med styrke skal vi frembringe sandheden til folk. . . .

New Orleans skal bearbejdes. På en rigtig årstid skal der gøres en offentlig kampagne på dette sted. Lejrmøder skal holde på mange steder, og der skal gøres evangelisk arbejde efter at lejrmødet er forbi. Således skal negene indsamles.

Nu hvor der skal igangsættes en fuld kampagne i New Orleans, er jeg blevet pålagt at sige: Lad mænd og kvinder som kender til sandheden, og forstår Herrens vej, gå ind i denne by og arbejde med visdom og frygt for Herren. Medarbejdere som er blevet valgt til arbejdet i New Orleans bør være dem som har et godt hjerte for sagen, mennesker som altid vil holde Guds herlighed for øje, og som vil gøre Israels Guds styrke til deres vagt foran og bagved. Herren

vil med sikkerhed høre og besvare Sine medarbejders bønner, hvis de vil søge Ham efter råd og belæring.

Til medarbejdere som indtager den mark vil jeg sige: Udvis tro på Gud, og når I begår jer med dem, som ikke er af vor tro, så lad sandheden vise sig i jeres liv, i praksis. Når I bringer jeres tros læresætninger på Guds Ords overbevisende argumenter, og lad jeres tilhørere se at det er ikke jeres ønske at strides med om deres tro, men bring dem et "Så siger Herren." "Der står skrevet," som var Kristi overbevisende appel ved enhver lejlighed.

Forkynd troens praktiske guds frygt i jeres liv, som I tror på. Lad det kunne ses at sandheden aldrig nedgør den der modtager den, gør ham rå og grov, eller irritabel eller utålmodig. Gør jeres tålmodighed, jeres venlighed, jeres langmodighed, jeres høflighed, medfølelse og sande godhed synlig for alle; for disse gaver er udtryk for den Guds karakter, som I tjener. — *Manuskript 49, 1907.*

[400]

Medarbejdere til Southland—Lad missionærere arbejde stille og roligt for både hvide og farvede folk i sydstaterne. Lad den arbejde på en måde så de der behøver hjælp bliver hjulpet, for dem er omgivet af en forvildende indflydelse. Mange af dem er under deres kontrol, som vil opildne menneskehjertets værste lidenskaber. Præster og myndighedspersoner i Kristi dage fik held med at oprøre folkehobens lidenskaber, fordi de var uvidende, og havde sat deres lid til mennesker. Derved blev de ledt til at fordømme og fornægte Kristus og vælge en røver og morder i Hans sted. Arbejdet i syd-staterne bør udføres uden spetakkel eller optog. Lad missionærerne, som er sandt omvendte, og som føler en byrde for arbejdet, søge visdom fra Gud, og med al den taktfølelse de kan fremdrive, lad disse gå ud på denne mark. Lægmissionærere kan finde en mark hvor de kan lindre deres nød som er faldet i legemlig sygdomme. De bør have midler, så at de kan klæde den nøgne og give den hungrende føde. Kristent hjælpearbejde vil gøre mere end blot at holde prædikener. . . . Lad medarbejderne ligne Kristus, så de ved forskrift og eksempel kan udøve en ophøjende indflydelse. Lad dem forsyne sig med passende og enkle lektier fra Kristi liv, til at bringe videre til folk. Lad dem ikke dvæle for meget ved doktrinære punkter, eller ved vor tros særegne træk, som vil virke fremmed og nyt; men lad dem overbringe Kristi lidelser og offer; lad dem holde Hans retfærdighed oppe og åbenbare Hans nåde; lad dem vise Hans

[401]

rene og hellige karakter. Medarbejderne i sydstatsmarken vil få brug for at undervise folk linie efter linie, forskrift for forskrift, lidt her og lidt der. — *Review and Herald*, 24. dec. 1895.

Medarbejderne i sydstatsbyerne får opmuntring—Herren Gud har arbejdet. Mine brødre, i stedet for at kritisere det som er blevet gjort, så spar på stemmen til disse store byer som endnu ikke er blevet bearbejdet, byer som New Orleans, Memphis, og St. Louis. Gå til disse steder og arbejd for folk, men sig ikke et kritisk ord om dem som har prøvet så hårdt at gøre alt i deres magt for at fremme værket. Nogle gange er disse medarbejdere ved at miste modet, men fortsæt med at bede for dem. Uanset hvor jeg kommer hen, vil jeg spørge efter forbøn for Guds folk. — *Review and Herald*, 25. maj. 1905.

Filadelfia, New Orleans, og St. Louis—Du nævner det arbejde som burde gøres i Amerika, men som ligger ugjort. Jeg ønsker at tale om disse forsømte marker, sådan som de blev fremstillet for mig. Jeg ønsker ikke blot at tale sydstaternes behov, men om behovet i de store byer, hvis forsømte og ikke advarede tilstand er en fordømmelse af vort folk, som hævder at være missionærer for Mesteren. . . .

[402] Vi står som irettesat af Gud, fordi de store byer inden for vor øjesyn er ubearbejdede og ikke advaret. En frygtelig anklage for forsømmelse kommer over dem som længe har været i arbejdet, netop her i Amerika, og er endnu ikke indtaget de store byer. Hvad er der gjort i Filadelfia, i New Orleans, og i St. Louis, og i andre byer jeg kunne nævne? Vi har ikke gjort for meget i de udenlandske områder, men i sammenligning med dette har vi intet gjort lige uden for vor egen dør. — *Brev* 187, 1905.

Centralstaternes byer

Store byers behov, iberegnet Detroit—I New York, Detroit, og mange andre store byer, er der kun gjort lidt. Sydstatsbyerne er blevet forsømt, skønt det er fremholdt for vore folk i Guds Ånds vidnesbyrd. Selvom jeg ikke ville stå med den udtrakke hånd mod arbejdet i fjerntliggende lande, vil jeg ikke have at vore folk skal forstå at der er et arbejde der skal gøres på hjemmefronten. — *Brev* 43, 1903.

Cleveland og Cincinnati—Herren har mange dyrebare sjæle i Cleveland, i Cincinnati, og andre byer, som burde nås med åndelige sandheder for denne tid. — *Manuskript* 19a, 1890.

Advar Chicago ud fra Rural arbejdscenteret—For øjeblikket, vil nogle være forpligtet til at arbejde i Chicago, men disse bør forberede arbejdscentre i Rural—distrikterne, hvorfra byen bearbejdes. Herren vil have at Hans folk ser omkring sig, og skaffer sig ydmyge og ikke så kostbare steder som centre for deres arbejde. Og fra tid til anden, vil de blive opmærksom på større steder, som de vil kunne skaffe sig for overraskende lav pris. — *Medical Ministry* s. 305, 306. (1906)

Et større arbejde i Denver—Som sagen er lagt frem for mig, ser jeg et behov for at få gjort et større arbejde i Denver. Førhen er mange ting blevet modarbejdet imod værkets fremgang på dette sted, og denne ugunstige indflydelse er ikke helt væk endnu.

Der er en større klasse farvede mennesker i Denver. Lad der gøres noget særligt for dem, både af hvide og farvede menighedsmedlemmer. Lad missionsånden vågne op. Lad et alvorligt arbejde blive gjort for dem, som ikke kender sandheden. — *Brev* 84, 1901.

[403]

Veststatsbyerne

Californiens byer—Der er et arbejde der skal udrettes i Californien, et arbejde som er blevet frygteligt forsømt. Lad ikke dette arbejde udskydes mere. Når dørene åbner sig for sandhedsfremførelsen, så lad os gå ind. Noget arbejde er blevet gjort i den store by San Fransico, men når vi studerer marken ser vi tydeligt at der kun er gjort en begyndelse. Velorganiserede indsatser bør gøres så snart som muligt i denne bys forskellige dele og også i Oakland. San Franciscos ondskab erkendes ikke. Vort arbejde i denne by må gøres bredere og dybere. Gud ser mange sjæle i den der skal frelles. — *Vidnesbyrdene* bd. 7, s. 110. (1902)

Skal vi ikke gøre alt i vor kraft for at oprette arbejdet i San Franciscos og Oaklands store byer, og alle de andre byer i Californien? Tusinde og atter tusinde som bor i disse byer, tæt op ad os, og behøver hjælp på forskellige måder. Lad evangeliets tjenere erkende at Herre Jesus Kristus har sagt til sine disciple: "I er verdens lys." — *Manuskript* 79, 1900.

[404] **Teltmøder i vest**—Der bør afholdes veludstyrede teltmøder i de større byer som San Francisco, for om ikke lang tid vil disse byer lide under Guds domme.* San Francisco og Oakland bliver som Sodoma og Gomorra, og Herren vil hjemsøge dem med sin vrede. — *Manuskript* 114, 1902.

Arbejdet vil blive kortvarigt—San Francisco er blevet hjem-søgt med hårde domme, men Oakland er blevet sparet nådigt. Tiden er kommet hvor vort arbejde på disse steder vil gøres kort, derfor er det vigtigt at der nu arbejdes alvorligt på proklamere Herrens budskab for deres indbyggere. — *Manuskript* 25, 1908.

En advarsel til medarbejderne i San Francisco—Arbejdet der er i gang i San Francisco er et godt arbejde. Men der må være årvågenhed og bøn for hvert skridt der tages, for mange ting vil komme ind og forvirre og indvikle medarbejderne. Mine brødre, ordet er blevet givet til mig, for jer: “Våg og bed“. Våg for at I ikke står i vejen for Guds værk, og ikke gør et indtryk er skader sandheden. Besmyk jeres bekendelse med ærlig omgang med andre. Værn om Helligåndens nådegave, ellers vil I stå som forhindringer i vejen for Guds værk. Gør lige stier for jeres fødder, så den lamme ikke vendes bort fra vejen. — *Manuskript* 105, 1902.

Bay byens forstæder i Oakland—Min sjæl er fuld af dårlig samvittighed — jeg kan ikke sige det på nogen andre måde — at steder som dette [Petaluma] burde gås igennem. Ved en tidligere større stund var en prædikant kommet for at tale til de troende, men der blev ikke gjort noget for at sætte sandheden frem foran folk. Hvorfor Petaluma skulle forsømmes begriber jeg ikke. Det er så tæt på San Francisco, og alligevel er det så langt væk som Afrika, så vidt det angår at give sig til at forkynde sandheden.

[405] Et arbejde skal gøres i og omkring San Francisco og Oakland. De tilstødende byer skal bearbejdes. Oh, jeg ser så stort behov for at vore prædikanter får det høje råbs ånd, før det er for sent at arbejde for sjæles omvendelse. — *Brev* 113, 1902.

Erfaring med friluftsmøder i feriebyer—I nogle måneder har vi planlagt at holde møder i lundene nær St. Helena, Calistoga, og andre steder i Napa—dalen. Det første blev holdt søndag, d. 7. juni i Hot Springs Park, i Calistoga. Konferensen lånte os nogle folde-

*Note: Skrevet i 1902

stole. Medlemmerne i Calistoga—menigheden var ivrige efter at føre sandheden ud til dem, som ikke har hørt den, og de forberedte sig forstandsmæssigt til mødet. Vi var overbevist om at friluftsmøder ville være middel til at nå nogle, som ikke ville deltage i en gudstjeneste i en kirke. Og derved er de blevet forsøgt.

Selvom dagen var trykkende varm, var der et pænt antal mennesker til stede. Herren gav mig megen frihed til at tale. Folk lod til at have megen glæde af mødet, og det blev bestemt at der skulle holdes møder på det samme sted den efterfølgende sabbat og søndag. Vore folk samlede sig tidlig søndag morgen, og tilbragte dagen sammen i lunden. Flere mennesker var til stede den anden søndag end på den første.

Vi forventede at fortsætte disse friluftsmøder. Jeg tror at meget godt vil udrettes ved dem. Det næste skal holdes i St. Helena, hvis der kan findes et passende sted.

Vi ønsker at gøre alt hvad vi kan for at advare dem omkring os om Frelserens komme. Mit hjerte er draget mod dem, som ikke kender sandheden for denne tid. — *Review and Herald*, 14. juli, 1903.

I Sydcalifornien—Der er et arbejde der skal gøres i Los Angeles. I Sydcalifornien og på mange andre steder er der lovende anledninger til at arbejde i forbindelse med sundhedscentre. Vore prædikanter og kolportører bør være til stede, øjne deres chance for at overbringe budskabet, og holde møder eftersom de har anledning. . . . Lad dem tale Guds ord med klarhed og kraft, så dem som har øre at høre med, kan høre sandheden. Talere finder deres steder på forskellige lokaliteter i Sydcalifornien, for at anbringe den nærværende sandheds evangelium på deres vej, som ikke kender til den. — *Manuskript* 105, 1902.

[406]

Los Angeles—Jeg har fået særligt lys om karakteren og vigtigheden af arbejdet der skal gøres i Los Angeles. Flere gange er der givet budskaber om den opgave der påhviler os at proklamere den tredje engels budskab med kraft i denne by. — *Review and Herald*, 2. marts, 1905.

Redlands og Riverside—Der er et vigtigt arbejde at gøre i Redlands og i Riverside. Der bør føjes til i de menigheder som er der. Lad værket skride frem. — *Brev* 193, 1905.

Budskabet i de store vestlige byer—Det vil være en fejltagelse at bygge eller købe store byer i de sydcaliforniske byer. Dem som øjensynlig ser store fordele ved dette, forstår ingenting.

Der er et stort arbejde der skal gøres med at udbasunere evangeliets budskab for denne tid i disse store byer, men opsætningen af store bygninger for nogle tilsyneladende forunderlige ting, har været en fejltagelse. Herren vil have mænd og kvinder til at vandre ydmygt med ham. Advarselsbudskabet bør udbasuneres i disse store og onde byer. — *Manuskript 30, 1903.*

12—Udbringe budskabet på andre kontinenter.

[407]

Udbasunere budskabet i Europa.

Hele jorden skal oplyses—I denne tid burde der være repræsentanter for den nærværende sandhed i hver stad og på jordens fjerneste egne. Hele jorden skal blive oplyst af Guds sandheds herlighed. Lyset skal skinne i alle lande og for alle folkeslag og det er fra dem, der har modtaget lyset, at det skal udgå. . . .

Enkelte lande har fordele, der betegner dem som midtpunkter for oplysning og indflydelse. I de engelsktalende lande og i de protestantiske lande i Europa er det forholdsvis let at vinde adgang til folket og der er mange gunstige betingelser for oprettelsen af institutioner og for udførelsen af vor virksomhed. . . . I Amerika har vi mange institutioner, som bidrager til at give virksomheden et fast præg. Lignende hjælpemidler burde skaffes i England, Australien, Tyskland, Skandinavien og andre lande på kontinentet, eftersom værket skrider fremad. I disse lande har Herren dygtige og erfarende arbejdere, der kan gå i spidsen med hensyn til oprettelsen af institutioner, uddannelse af arbejdere og fremskyndelse af virksomheden i dens forskellige grene. Gud ønsker, at de skal forsynes med penge og hjælpemidler. Institutioner oprettet i disse lande ville sætte præg på værket og skaffe anledning til uddannelse af arbejdere til de hedske lande, hvor mørket er større. På den måde ville vore erfarne arbejderes dygtighed bære hundredfold frugt. . . .

[408]

Jeg føler mig dybt grebet, når stillingen i denne store by fremstilles for mig. Det gør mig ondt at tænke på, at der ikke er blevet tilvejebragt flere hjælpemidler for virksomheden i Schweiz, Tyskland, Norge og Sverige. Hvor der er én eller to mennesker, som kæmper for at fremme sagens forskellige grene, burde der være hundreder ansat. I London burde ikke mindre end et hundrede mænd sættes i arbejde. — *Vidnesbyrdene* bd. 6, s. 24—26. (1900)

Det store arbejde i Europa—Der er et stort arbejde der skal gøres i Europa. Hele himlen har interesse, ikke kun for lande der er nær

ved og behøver vor hjælp, men for lande som er langt væk. Himlens indbyggere er i aktiv tjeneste, tjener for en falden verden. De har en dyb og brændende interesse for menneskenes frelse, indbyggere i denne verden. — *Manuskript 65*, 1900.

Et stort arbejde er betroet dem som bringer sandheden i Europa. . . . Der er Frankrig og Tyskland, med deres store byer, med store befolkningsgrupper. Der er Italien, Spanien og Portugal, der efter så mange hundrede år . . . . åbnede for Guds ord — åbnede for at modtage det sidste advarselsbudskab for verden. Der er Holland, Østrig, Rumænien, Tyrkiet, Grækenland og Rusland, hjem for millioner efter millioner, hvis sjæle er dyrebare i Guds øjne, ligesom vore egne, som intet ved om de særlige sandheder for denne tid. . . .

[409] Et godt arbejde er allerede blevet gjort i disse lande. Der er dem som har modtaget sandheden, spredt som lysbærer til næsten alle lande. . . . Men hvor lidt er blevet gjort i sammenligning med det store arbejde der er foran os! Guds engle bevæger på på folks sind, og bereder dem til at modtage advarslen. Der er behov for missionærer på marker som knapt nok er blevet indtaget endnu. Nye marker åbner sig hele tiden op. Sandheden må oversættes til forskellige sprog, så alle nationer kan nyde dens rene og livgivende indflydelse. — *Livsskildringer*, s. 304, 305. (1915)

Kald til et bredt og betydeligt arbejde—Tiden er kommet, hvor meget skal udrettes i Europa. Et stort arbejde ligesom det, der er blevet gjort i Amerika, kan gøres i Europa. Der bør oprettes sanatorier og åbnes sundhedsfremmende restauranter. Lad lyset fra den nærværende sandhed udstråle fra pressen. Lad arbejdet med at oversætte vore bøger gå fremad. Det er blevet vist mig, at lyset vil blive tændt på mange steder i de europæiske lande

Der er mange områder, hvor Herrens værk ikke har en passende fremgang. Der behøves hjælp i Italien, Frankrig, Skotland og mange andre lande. Der burde udføres et større arbejde på disse steder. Der er behov for arbejdere. Guds folk i Europa har mange evner og Herren ønsker, at disse evner skal bruges til at oprette centre overalt i Storbritannien og på kontinentet, hvorfra lyset fra Hans sandhed kan udstråle.

Der er et arbejde at gøre i Skandinavien. Gud er lige så villig til at virke gennem troende i Skandinavien som gennem troende i Amerika.

Mine brødre, foren jer med hærskarernes Herre. Lad ham være jeres frygt og den, for hvem I ræddes. Tiden er kommet, hvor hans værk skal udvides. Vanskelige tider ligger foran os, men hvis vi står sammen i et kristent fællesskab, hvor ingen stræber efter at være den største, vil Gud virke med væld for os. — *Vidnesbyrdene* bd. 8, s. 38. (1904)

Behov for større arbejde i Europa—Det vil kræve langt større anstrengelser fuldføre værket, end i Amerika, på grund af folks fattigdom. Og prædikanterne er så velbeslåede. Vi tænker på apostlens ord: De skal “skaffe sig lærere i hobetal, efter hvad der kildrer deres øren“. Lige så snart sandheden er bragt til stedet bliver prædikanterne i de forskellige kirker alameret og sender straks bud efter præster at komme ind og begynde vækkesesmøder. Her kaldes de for konferenser. Disse møder vil fortsætte i ugevis, og ikke mindre end ti prædikanter vil være for hånden; og de bedste talenter vil rekrutteres, og advarsler og trusler vil udgydes fra menighederne mod syvende—dags folket, som klassificeres med mormoner, og som de siger bryder op i menigheder og skaber splittelse.

[410]

Det er meget vanskeligt at få fat i folk. Den eneste måde vi kan få succes på er at holde bibellæsninger, og på den måde startes interessen med en, to eller tre; så besøger disse andre og prøver at interessere andre, og derved bevæger arbejdet sig langsom som det er sket i Lausanne; men tyve har grebet sandheden der, og dette er ikke alt det gode som er blevet udrettet, for unge mænd, som har beredt sig selv for at få et arbejde der, har været godt indøvet og fået uddannelse som vil udruste dem til større brugbarhed i Guds sag. — *Brev 44*, 1886.

Nå europæiske statskirkemedlemmer—Ud fra det lys der er givet mig om folk i den del af landet, og måske over hele Europa, er der under sandhedsudbredelsen, fare for at vække deres kamplyst. Der er lille harmoni mellem sandhedsudbredelsen og kirkens læresætninger, som mange folk er blevet født i og opvokset med; og de er så fyldt med fordomme, og så fuldstændigt under deres præsters kontrol, at de i mange tilfælde end ikke tør komme frem for at høre sandheden. Nu er spørgsmålet så: Hvordan kan disse folk nås? Hvordan kan det store arbejde med den tredje engels budskab blive fuldført? Det må i det store hele udføres ved vedholdende og per-

[411]

sonlige anstrengelser; ved at besøge folk i deres hjem. — *Historiske skildringer*, s. 149, 150. (1886)

Den stille budbringer—“Men“, siger en, “tro ikke at vi kan vinde adgang til folks hjem; og hvis vi gør det, så vil de rejse sig imod de sandheder vi frembringer. Skal vi da ikke føle os undskyldt fra at gøre mere for disse?” På ingen måde. Endog hvis de lukker døren i for ansigtet, så løb ikke bort i vrede, og ikke gøre yderlige for at frelse dem. Bed til Gud i tro om at få adgang til disse sjæle Ophør ikke med jeres anstrengelser, men studér og planlæg indtil I finder andre midler til at nå dem med. Hvis du ikke får noget ud af de personlige besøg, så forsøg at sende dem stille sandhedsbudbringere. Der er så megen stolthed i menneskehjertet at vore publikationer ofte vinder en adgang hvor levende budbringere ikke kan.

Jeg er blevet vist hvordan læsestof om den nærværende sandhed nogle gange er blevet behandlet af mange mennesker i Europa og i andre lande. En person modtager en traktat eller et blad. Han læser lidt i det, finder noget som ikke stemmer overens med hans tidligere synspunkt, og kaster det til side. Men de få ord, som han har læst er ikke glemt. Skønt de er uvelkomne, forbliver de i sindet, indtil det vækker interesse om yderligere studie om emnet. Når bladet tages frem igen finder læseren noget i det som står i modsætning med hans [412] længe bevarede meninger og skikke og han kyler det vredt til side. Men den afviste budbringer siger intet der øger hans modstand eller vækker hans kamplyst; og når hans vrede stilner af, og bladet atter bringes ud, fortæller det den enkle, umiddelbare beretning, og han finder det som dyrebare perler. Guds engle er nær for at indprente de utalte ord på i hans hjerte; og trods uvillighed til dette, overgiver han sig til sidst, og lyset tager hans sjæl i besiddelse. Dem som omvendes således ufrivilligt, viser sig ofte at være iblandt de største troende; og deres erfaring lærer dem at arbejde udholdende for andre. — *Historiske skildringer*, s. 150. (1886)

Friluftsmøder og teltmøder—Jeg blev bedt om at tale til et teltmøde i Europa. Jeg talte til dem efter det lys Herren havde givet mig, telte kunne være rigtig gode på nogle steder, og hvis det ledes rigtigt, vil det føre til noget meget godt. Jeg vidste ikke den gang hvorfor de kaldte mig ud til dette møde, men erfarede at det var fordi bror ___ tidligere havde talt imod anvendelsen af telte som mødehuse.

Jeg præsenterede da mine indvendinger imod friluftsmøder. Det var en advarsel mod vore prædikanter, fordi deres stemmeorganer ville blive overbelastede. Stemmen blev anstrengt til et unaturligt leje, og ville blive stærkt skadet ved denne arbejdsmetode. Andre indvendinger var at der ikke kunne holdes ro og orden; et sådant arbejde ville ikke opmuntre til flittige studiemetoder, som at ransage skriften for både nye og gamle ting fra Guds forrådshus. — *Brev 2*, 1885.

Gud vil arbejde mægtigt—Der er et stort arbejde der skal gøres i Europa. I begyndelsen kan det virke langtomt og hårdt; men Gud vil arbejde mægtigt gennem jer hvis I blot vil overgive jer helt til Ham.

Megen af den tid I har, må I vandre i tro, ikke efter følelser. [413]
— *Historiske skildringer*, s. 128, 129. (1886)

Til jordens afslutning—Sandhedens lys skal skinne til jordens ender. Et vældigt og stadigt tiltagende lys stråler med himmelsk klarhed fra Genløserens ansigt til hans repræsentanter for at spredes gennem dunkelheden i en formørket verden. Lad os som hans medarbejdere bede om helliggørelse ved hans Ånd, for at vi må kunne skinne klarere og klarere. . . .

Vore anstrengelser må ikke begrænses til nogle få steder, hvor lyset er blevet så rigeligt, at det ikke bliver påskønnet. Evangeliets budskab skal forkyndes for alle slægter, stammer, tungemål og folk. — *Vidnesbyrdene* bd. 8, s. 40. (1904)

At opspænde verden—Gud har kvalificeret sit folk til at oplyse verden. Han har betroet mennesker talenter til at anvende dem til udbredelse og udførelse af et verdensomspændende værk. I alle dele af jorden skal der oprettes sanatorier, skoler, trykkerier og lignende virksomheder

Men dette arbejde er endnu ikke blevet gjort. I fremmede lande må mange virksomheder, som kræver mange midler først begynde og føres frem. Det er ligeså nødvendigt at åbne vegetariske restauranter, og oprette sanatorier for de syge og lidendes skyld i Tyskland såvel som i Amerika. Lad alle gøre sig til ros hos Herren, og velsigne andre ved deres gode gerninger.

Kristus samarbejder med dem som involverer sig i lægemissionsarbejdet. Mænd og kvinder som uselvsk gør hvad de kan, for at oprette sanatorier og behandlingsrum i mange lande vil blive rigt

[414] belønnet. Dem som besøger disse institutioner vil belønnes fysisk, mentalt og åndeligt. Den trætte vil blive genopfrisket, den syge vil blive genoprettet til helse, og den syndsbebyrdede vil blive lettet. I fjerne lande vil der høres en tak fra deres læber som er vendt fra syndens tjeneste til retfærdigheden. Ved deres taknemmelighedssange frembæres et vidnesbyrd der vil vinde andre sjæle til sandheden. — *Brev 121, 1902.*

England og dens byer

Hvordan skal de advares?—Her er de store byer i England og på kontinentet med deres millioner af indbyggere, som endnu ikke har hørt det sidste advarselsbudskab. Hvordan skal disse advares? Hvis Guds folk blot ville udvise tro, ville Han arbejde på en forunderlig måde for at udrette dette arbejde. Hør Kristi ord: “Hvad som helst to af jer her på jorden bliver enige om at bede om, det skal de få fra min himmelske Fader.” Dyrebart løfte! Tror vi på dette? Hvilke utrolige resultater ville vise sig hvis samstemmende bønner i denne gruppe blev sendt op til Gud i levende tro! Jesus står parat til at tage disse bønner og bringe dem til Sin Fader, og sige: “Jeg kender disse personer ved navn. Send dem svar for deres bønner; for jeg har indgraveret deres navne på mine håndflader.” — *Historiske skildringer*, s. 152. (1886)

[415] **Overbringe sandheden i London**—Der er brug for iver i kirken, og visdom til at styre denne iver. I har i det hele taget gjort et for tamt sjælevindingsarbejde. Hvis I skal se et arbejde blive udrettet i London og de omkringliggende byer, må I have en forenet og uimodståelig styrke, presse kampen helt til porten, og plante standarden hårdt og fast, som om at I vil at sandheden skal sejre. De usikre og forsigtige fremstød, har været troløse; der har været for små forventninger til resultaterne. . . .

Det at tingene går langsomt i England er ikke begrundelsen til at det store missionsarbejde skal bevæge sig langsomt på grund af menneskers levevaner og skikke for at ikke overraske folk. De behøver at blive meget mere overraskede end at de hidtil er blevet. Herrens forretning kræver hastighed; sjæle går tabt uden at kende til sandheden. . . .

Der er brug for forsigtighed, men hvis medarbejderne ikke er på vagt, og skynder sig langsomt, og de ikke har forenet sig med dem i arbejdet, som ser det nødvendigt med aggressive fremstød, så vil meget gå tabt, anledninger vil gå forbi, og Guds opåbnende forsyn vil ikke kunne ses. — *Brev 31, 1892.*

Et stort arbejde i England—Der er et stort arbejde at udføre i England. Det lys som udgår fra London, bør skinne ud i klare tydelige stråler til fjerne felter. Gud har udrettet et værk i England; men den engelsktalende verden er i høj grad blevet forsømt. England har trængt til mange flere arbejdere og midler. London er næsten uberørt. Jeg føler mig dybt grebet, når situationen i denne store by fremstilles for mig. . . .

I London burde der ikke mindre end et hundrede mænd sættes i arbejde. Herren lægger mærke til, hvorledes Hans værk bliver forsømt og der vil en gang være et tungt regnskab at gøre op. — *Vidnesbyrdene* bd. 6, s. 25, 26. (1900)

En hær af medarbejdere—Det virker på mig at nødvendigheden af arbejdet i England er et meget vigtigt spørgsmål for os i dette land. Vi taler om Kina og andre lande. Lad os ikke glemme de engelsktalende lande, hvor, hvis sandheden spredes vidt omkring, vil mange modtage og praktisere den.

Hvordan kan det være at der ikke er udrettet mere i England? [416] Hvad har gået galt? Medarbejderne kunne ikke få midler. Fortæller det os ikke at det er nødvendigt at vise sparsommelighed i alle grene? . . . .

Lad ingen tro at arbejdet i London kan udføres af en eller to. Dette er ikke den rette plan. Når der er dem som har overblik over arbejdet, skal der være en hel hær af medarbejdere der stræber efter at nå forskellige klasser af folk. Der må gøres et dør—til—dør—arbejde. — *Generalkonferensen Bulletin*, 22. april 1901.

Finansiell hjælp vil komme—Der er et arbejde der skal gøres i London. Jeg har fået lys om at dette arbejde kan gøres, og at der vil komme hjælp udefra. Dem som har penge vil give af deres midler. I behøver ikke gøre jer umage for at spørge dem om penge. — *Generalkonferensen Bulletin*, 22. april 1901.

Mødested, leje gode haller—Værket i England kunne nu have været meget længere fremme end det er nu, dersom vore brødre ikke havde søgt at arbejde så billigt den gang gerningen begyndte. Havde

de skaffet gode mødelokaler og drevet virksomheden som om de havde store sandheder som visselig skulle sejre, så ville de have større fremgang. — *Evangeliets tjenere* s. 462 (n 343). (1915)

[417] **Kaste og klasse—problemer**—Der er rigtignok mange vanskeligheder at stå over for når sandheden skal præsenteres, endog i England. En af de største at disse er forskellen i de tre hovedklassers vilkår, og følelsen af at være i en kaste, som er meget stærk i dette land. I byen er der kapitalisterne, butiksejere, og dagarbejderne, og på landet er der lodsejerne, forpagterne, og landarbejderne, der danner tre hoved klasser, imellem hvilke er vidt forskellige uddannelsesbaggrund, i indstillinger og i omstændigheder generelt. Det er meget vanskeligt for en person at arbejde for alle klasser på samme tid. Rigdom betyder storhed og magt. Fattigdom er lidt mindre end slaveri. Dette er en orden af tingene som Gud aldrig har planlagt skulle være der. — *Historiske skildringer*, s. 164 (1886)

De højere klasser nås gennem de lavere—I et land hvor så stor del af befolkningen er holdt under de velhavendes trælleåg, og de højere klasser holdes fanget af længe etablerede skikke, kan det kun forventes at den upopulære sandheds fremmarch vil være langsom fra starten af. Men hvis brødrene vil være tålmodige, og medarbejderne vil være lysvågne og virkelig alvorlige for at udnytte enhver anledning der giver sig for at udbrede lyset, så er vi sikret en overmådelig sjælehøst, der kan indhøstes fra den engelske jord. Ved taktfølelse og udholdenhed, vil der findes midler nok til at nå folk.

Det vi utvivlsomt altid være vanskeligt at nå de højere klasser. Men sandheden vil ofte finde sin vej til adelsmænd ved at først nå middelklassen og fattigere klasser. — *Historiske skildringer*, s. 166. (1886)

[418] **Opfordring til et omhyggeligt arbejde**—Fordi I ikke ser de samme resultater i det gamle England som I gjorde i Australien, bør du ikke nedgøre det som allerede er blevet vundet. Der er nogle dyrebare sjæle i Grimsby, i Ulceby og andre vil indsamles. Der er nogle gode sjæle i Southampton, og den bror jeg mødte hos bror ___'s og de få som er knyttet til ham er, vurderer jeg er af godt stof. Fordi de ikke ser alle punkter som vi gør, så kræver det visdom at behandle deres situationer, så vi kan blive enige hvor vi kan og ikke gøre bruddet større mellem os.

Jeg tror at søster ____ kommer ud af busken, hvis der handles klogt i hendes sag. Disse må ikke overlades ligegyldigt, men der bør anstreges for at bringe dem ind i den ædle sandhed. Vi ønsker kvindelige medarbejdere. . . . Det er et dejligt arbejde at indfange fårene og gøre alt for at bringe dem ind. Det vil tage tid at befri dem for alle deres besynderlige tanker og uberegnelige synspunkter, men vi må være tålmodige og ikke drive dem fra os. Gud arbejder med dem, og når jeg ser bagud ser jeg en lige så stor modløshed som vi har haft til mesteren og må stadig kæmpe med, som i det gamle England. — *Brev 50, 1887.*

Gud vil tage sig af de trofaste i England—Ledsaget af bror S. H. Lane, tog vi til Risely, en lille by omkring fyre miles fra London. Her havde brødrene Lane og Durland holdt et teltmøde for fire uger siden. I teltet sad omkring tre hundrede, og om aften var det fyldt, og et større antal stod uden for.

Mit hjerte var specielt draget for dette folk, og jeg ville med glæde have været længere hos dem. Om tilhørerne kunne det siges: Der var ikke så få ærværdige kvinder. Flere af disse var begyndt at holde sabbat. Mange af mændene var overbeviste til sandheden; men spørgsmålet for dem var ikke om de kunne holde sabbaten eller om deres tilværelse kunne indrettes til det, men om de kunne få brød, kun brød til deres børn. Nogle samvittighedsfulde sjæle var begyndt at holde sabbat. Disses tro vil prøves hårdt. Men vil ikke Han som har omsorg for ravnene, have mere omsorg for dem, som elsker og frygter Ham? Guds øjne er på Hans samvittighedsfulde og trofaste børn i England, og han vil bane en vej for dem til at holde alle Hans bud. — *Historiske skildringer, s. 163. (1886)*

[419]

Nordeuropæiske byer.

Kom frem for at hjælpe Herren—I mit sidste syn fik jeg vist vigtigheden af arbejdet i Nordeuropa. Herren har givet ældre Matteson et vidnesbyrd til at nå hjerterne med. Men arbejdet er kun lige begyndt. Ved nidkært, selvopofrende arbejde, vil mange sjæle bringes til kundskab om sandheden. Der bør være flere uselviske, gudfrygtige medarbejdere i denne missionsmark, som vil arbejde for sjæle, idet de må aflægge et regnskab på dommens dag.

Jeg er blevet vist at det ikke er alt vore svenske, norske og danske brødre gør, som de kunne og burde gøres for deres egne landsmænd. Lige så snart som de griber sandheden, bør de kunne mærke en brændende missionsånd optændt i deres hjerter for deres brødre i vildfarelsens mørke. De ser efter hjælp fra deres amerikanske brødre medens de ikke selv gør deres egen pligt og føler den byrde, som Gud forlanger de skal føle for folk i deres egen nation. De må gøre rigtigt meget mere end de gør nu, hvis de vil. Disse brødre må overvinde selvisheden og vække en fornemmelse for deres ansvar for Gud og for deres landsmænd, ellers vil de miste den dyrebare løn de kunne få ved at lægge deres talenter i Guds forrådshus, og ved klogt styret personlig anstrengelse, være redskaber for mange sjæles frelse.

[420] Unge mænd bør uddannes til at blive missionærer i deres egen nation, for at lære sandheden til dem i mørke. Publikationer bør trykkes i Europa. Men for tiden* er der i det hele taget, for meget magelighed og for lidt iver blandt danskerne, svenskerne og nordmændene, som tror sandheden i dette land skal forsørges af et stadigt udtræk fra deres fondsmidler. Og dette er grunden til at jeg tilskyn-der dem til at bringe tingene i orden, føle en større interesse for deres eget folk, end deres amerikanske brødre har vist. Gud forlan-ger at disse brødre skal komme frem til Herrens hjælp uden tøven.— *Advent Review Supplement* 6. febr. 1879.

Sæder og skikke forandrer sig, men menneskenaturen er den samme—I må gå til dette arbejde, ligesom vi gjorde i Amerika; hav traktat—selskaber og andre faciliteter, og selvom det nogle gange virker som om at publikationer ikke udretter så meget, så må I fortsætte med det. Sådanne erfaringer har vi fået i Amerika. Men vi holdt for øje at udsende disse publikationer til de forskellige klasser, og nogle gange var det lige før vi kom fremad.

Jeg er blevet vist at der må være en anderledes struktur på arbejdet i disse kongeriger, og der må være en kraft fra himlens Gud der indgyder jer til at arbejde på en anderledes måde; og så længe brødrene Matteson og Olsen vil hjælpe jer i dette arbejde, ønsker jeg at kaste dette over til jer nu, så at I kan begynde at slå en anderledes tone an. Hvorfor, kan I ikke gøre ti gange mere end i tror I kan, men

* note: skrevet i 1879.

vantroen står lige og fortæller at I intet kan gøre i denne gren, eller kun det som I kan brødre.

Sæder og skikke er anderledes her, fra hvad det er i Amerika, men menneskenaturen er den samme her som der, og brødrene som har grebet sandheden i hjertet er villig til at arbejde hvis de blot var uddannet til hvordan de skal arbejde. Hvorfor brødre, jeg har ikke sovet nat efter nat mere end tre timer, og tænkt på arbejdet i Europa, og det virker vanskeligt for mig at rumme i det i kroppen, når jeg ser disse ting. [421]

Jeg har set hvad Gud er villig til at gøre for jer, men Gud gør kun det for jer, som er efter jeres tro. Derfor ønsker vi at opvække jeres tro, og gøre jeres tanker bredere, og måtte Herren rulle arbejdsbyrden på enhver af jer, som tror sandheden. — *Manuskript 6*, 1886.

Bredere planer for København—Hvis der i denne skønne by [København] ikke er passende rum for at sandheden kan overbringes til folk, må vi huske på at der ikke var plads i Betlehem for Jesu moder, og at verdens Frelser blev født i en krybbe. . . .

Jeg er langt fra overbevist om at disse små og mørke haller var de bedste steder der kan skaffes, eller at budskabet i denne store by på trehundredeogtyvetusinde indbyggere, skal gives i kælderrum der kun vil rumme to hundrede, og her sidder kun halvdelen ned, så at en større del af forsamlingen må stå op. Når Gud sender hjælp til vore brødre, bør de anstrenge sig alvorligt, også om det har omkostninger, for at bringe lyset frem for folk. Dette budskab skal gives til verden, men hvis vore brødre ikke har bredere tanker og planer, så vil de ikke se så meget udrettet.

Skønt vi bør arbejde alvorligt for de fattigere klasser, skal vi ikke begrænse vort arbejde til dem, vore planer bør heller ikke lægges sådan at vi kun har denne klasse som tilhørere. Der er behov for mænd med gode evner. Des større forstand der lægges i arbejdet, så længe at talentet bruges til Gud og er helliget af Hans Ånd, des mere fuldkommet vil arbejdet være, og des højere vil det stå for verden. I almindelighed vil folk afvise advarselsbudskabet, alligevel må der anstreges for at bringe sandheden frem for dem med stilling og uddannelse såvel som til de fattige og udannede. — *Historiske skildringer*, s. 183, 184. (1886) [422]

Sveriges problemer med haller—I Örebro, såvel som i København, er jeg overbevist om at vi var blevet hørt, hvis vore brødre

havde fået en passende hal til at huse folk. Men de forventede ikke så meget, og derfor fik de ikke så meget ud af det. Vi kan ikke forvente at folk skal komme og høre den upopulære sandhed, når møderne henvises til et kælderlokale, eller i en lille hal hvor der kun er plads til et hundrede personer. Karakteren og betydningen af vort arbejde beror på hvad der gøres for at bringe det ud til folk. Når disse bestræbelser er så begrænsede, får man det indtryk at budskabet som vi bringer, ikke er værd at lægge mærke til. Således bliver arbejdet vanskeligere for dem, selv når de ikke tror på det. — *Historiske skildringer*, s. 200. (1886)

Indhøstningen i Nordeuropa er tydelig—Jeg fik vist at mange i Nordeuropa havde grebet sandheden ved at læse. Deres sjæle hungrede efter lys og kundskab da nogle traktater eller blade kom i deres hænder, og det blev vist mig at de blev læst. Deres sjæles mangler blev imødekommet, Guds Ånd blødgjorde og indprentede deres hjerter, der var tårer i deres øjne, og de hulkede af deres bebyrde hjerter. De knælede ned med traktaterne i deres hænder, og med alvorlig bøn, bad de indstændigt Herren om at lede dem og hjælpe dem med at modtage lyset, sådan som det var fra Ham. Nogle overgav sig selv til Gud. Usikkerheden var væk; og da de [423] antog sandheden i det fjerde buds sabbat, følte de faktisk at de stod på Tidsaldrenes Klippegrund. Mange personer som er spredt over Nordeuropa blev præsenteret for mig at de var klar til at modtage sandhedens lys. — *Advent Review Supplement* 6. feb. 1879.

I Sydeuropa.

Forkyndelse og personligt arbejde i Italien—Der er blevet talt om Piedmont—dalene. Ud fra det lys jeg har haft, er der dyrebare sjæle overalt i disse dale, som vil modtage sandheden. Jeg har ikke noget personligt kendskab til disse steder, men de blev vist for mig, på en måde der tidligere var i forbindelse med Guds værk. Han har nu taget et skridt fremad for dette folk.

Dem som virker i disse dale må have en dyb interesse for deres erhverv, ellers vil de ikke have fremgang. Den tredje engel blev vist som flyvende under himlens midte. Arbejdet er det er må udføres hurtigt. De må holde orden i værket, arbejde ihærdigt og med helligelse og være ved Guds nåde forberedt på at møde modstand.

De skal ikke kun forkynde, men tjene. Idet de går ud og arbejder, skal de arbejde personligt for folk, komme med hjerte til hjerte til dem, idet de åbner skriften for dem. Til at begynde med kan der kun være nogle få her og der, som vil acceptere sandheden, men når disse er sandt omvendte, vi de arbejde for andre, og snart vil der, ved et godt arbejde, rejse sig større grupper, og værket vil skride hurtigt frem.

Men der er stadig et stort arbejde at udrette i alle de marker, som jeg har hørt efterretninger fra. Overalt i disse lande er der dyrebare talenter som Gud vil bruge; og vi må være lysvågen for at sikre os disse. — *Historiske skildringer*, s. 147 (1886) [424]

Mange vil tage deres ståsted for sandheden—Englen der forener sig med den tredje engel skal oplyse jorden med sin herlighed. Der vil være mange, og i disse dale (i Norditalien), hvor arbejdet virker vanskeligt at starte op, men vil genkende Guds stemme tale til dem gennem Hans Ord, og komme ud af gejstlighedens indflydelse, vil tage deres ståsted for Gud og for sandheden. Denne mark er ikke en nem mark at bearbejde, den er heller en som vil vise hurtige resultater; men der er et ærligt folk der, som vil adlyde på tidspunktet. — *Historiske skildringer*, s. 249. (1886)

Effektivt personligt arbejde i Italien—Det er ikke altid behageligt for vore brødre at leve der hvor folk har mest brug for hjælp; men deres hårde arbejde vil ofte avle langt mere godt hvis de ville arbejde. De burde komme tæt hen til folk, sidde hos dem ved deres borde, og logere sig ind i deres ydmyge hjem. Medarbejderne må tage deres familier til ikke så ønskværdige steder; men de bør huske på at Jesus ikke var de mest ønskværdige steder. Han kom ned til jorden så Han kunne hjælpe dem der behøvede hjælp. — *Historiske skildringer*, s. 148. (1886)

Hvis vi ikke vinder folks opmærksomhed, er alle anstrengelser for dem nyttesløse. Den uopmærksomme kan ikke forstå Guds ord. De behøver et tydeligt "Så siger Herren" til at fange deres opmærksomhed. Lad dem se at deres sager prøves og fordømmes af Bibelen, ikke af menneskelæber, så de står anklage for den eviggyldige domstol, ikke for en jordisk domstol. Når den klare og skærende bibelsandhed præsenteres for dem, kommer det direkte på tværs af længe nærede ønsker og tilpassede levevaner. De er domfældt, og så er det at de har særlig brug for jeres råd, opmuntring og bøn. Mange [425]

dyrebare sjæle vipper for en tid, og så er det at han tager stilling på vildfarelsens side, fordi han ikke har denne personlige anstrengelse på rette tidspunkt. — *Historiske skildringer*, s. 148. (1886)

Arbejdet i de Australasiasiske byer.

Mange sjæle fra Sydney—For alle er der et arbejde at gøre i hele verden, og idet vi nærmer og endens tid, vil Herren indprente mange mennesker til at gå ind i dette arbejde. Hvis I er i stand til at bruge jeres indflydelse til at sætte det arbejde i gang, som behøver at blive gjort i Sydney, vil mange sjæle frelses, som endnu aldrig har hørt sandheden. Byer skal bearbejdes. Guds frelsende kraft skal gå ud til dem som en lampe der brænder. — *Brev 79*, 1905.

Evangelisering i Sydney i rette tid—Nu er der et mere tilrettelagt arbejde at gøre i Sydney og omegnen. Alle forstæder er i en bedre tilstand til bearbejdelse, end nogen tidligere periode, og de muligheder der nu er for lægemissionsarbejde, har nu bedre brug for at blive indregnet i værkets styring. . . .

Der er mange grene som vil vokse ud af den plante der er plantet i Sydney, og enhver arbejdslinie må have en leder, så en del kan forenes med en anden del, og udgøre en harmonisk enhed. — *Brev 63a*, 1898.

[426] **Nogle lande er mere lovende**—Lægemissionsarbejdet er mere lovende i Australien end det har været i Amerika, til at åbne vejen for sandheden, der vinder adgang for folk. Måtte Herrens folk nu give agt på invitationen fra Guds opåbnende forsyn, og indse at det er på højte tid at arbejde. — *Brev 41*, 1899.

Enhver by og landsby må høre—Der er mange steder der skal bearbejdes. Hver by eller landsby ved jernbanen skal have det budskab Herren har givet os. Vi kan ikke stoppe med at glæde os over nogle få sejre. Vi må rykke krigen frem helt hen til porten. Herren har aldrig taget bort uden at efterlade et vidne. Sandheden må overbringes i Newcastles forskellige forstæder. Af og til må vi tale under åben himmel. Jeg har gjort dette to søndag eftermiddage med gode resultater. . . .

Der er Auburn, et sted otte mil fra Cooranbong, hvor de har fået sig en kirke, som jeg kan tale i så snart jeg har tid til det, — hvilket vil være næste søndag, eller en uge efter søndag. Hvis de ikke har

givet os lov til at tale i kirken, bør vi holde et friluftsmøde. — *Brev 76, 1899.*

Erfaringer fra Rual—områderne—Vi holder nu friluftsmøder. Jeg har for nylig talt to gange til halvfems mennesker i Dora Creek, et sted tre miles fra Cooraanbong, og for to uger siden, sidste søndag i Martinsville, i et græsbevokset vænge, til tres sjæle. Der blev arrangeret planker i en halvcirkel som sæder. Nogle sad på tæpper på græsset, andre blev i vognene lige uden for rækværket.

Der er ingen andre måder at nå folk på, end ved at holde friluftsmøder. Der lader til at være en dyb interesse hos nogle. To eller tre er nu nået til en beslutning, og høstmarken er parat til sin høst. Hvis vi ikke bestræber os bestemt på at gå uden for vor egen indercirkel for at møde folk hvor de er, så mister vi mange sjæles frelse.

Der er ikke den miste chance for at nå ind i de små uvejsomme menigheder i busken. Vi har afvist alle chancer for at tale folk på denne vej. Men Herrens store tempel, den frie luft — himlene som vor domkirke, og jorden som vort gulv — kan vi få tilhørere som ellers ikke vil høre. Vi føler stærkt at løfte sandhedens standard på disse steder. Folkene har ingen hyrder. Statskirken i Cooranbong står låst uge efter uge, og folk hører ingen prædiken. Vi ser at der er et stort arbejde at gøre ved at tage ud på stederne i den frie luft. Jeg har en aftale til et sådant møde næste søndag eftermiddag i Dora Creek. Vi har nu to steder hvor disse møder holdes. — *Brev 79, 1899.*

[427]

Erfaring med at nå dem som ikke vil gå ind i en hal—Jeg ser så meget der skal gøres. Jeg kan ikke noget sted hvor jeg kan slippe mit greb. Sjæle går fortabt, og jeg må hjælpe dem. Jeg taler i menigheden og uden for menigheden. Vi driver steder ude på landet, og taler til friluftsmøder, fordi fordømmene imod sandheden er så stor at folk ikke er tilfreds med vor tale i det lille uvejsomme hus hvor de samles til tilbedelse. . . .

I søndags tog vi til Dora Creek, tre miles borte, og talte til folk i den frie luft. Omkring halvfems personer var samlet der, og jeg havde megen frihed til at præsentere Kristus for dem, som den store Helbreder og forunderlige Lærer. Jeg lyttede med interesse. Ved disse midler kan jeg nå en klasse som ikke vil komme i en hal eller i et mødehus. Vi sang godt. — *Brev 74, 1899.*

Et stort arbejde kalder i New Zealand—Vi ser at et stort arbejde skal udrettes på denne mark, og længes efter at få faciliteter at arbejde med. Jeg vil tale i Wellington.

[428] Det er et sted hvor menighederne er store og [der er] masser af prædikanter. . . . Dette er hovedstaden og det store center i New Zealand. Her bør der oprettes en mission. En umådelig meget ydmyg menighed burde oprettes her. — *Brev 9a*, 1893.

Europas, Australiens og de fjerne regioners byer—Der er nu bundet midler som skal bruges til ubearbejdede byer i Europa, Australien, og Amerika, og i fjerne regioner. Disse byer er blevet forsømt i årevis. Guds engle venter på os, at vi giver vore arbejdsfolk til deres indbyggere. Fra by til by, fra stad til stad, fra land ti land, skal advarselsbudskabet proklameres, ikke med ydre opvisninger, men med Åndens kraft, af troens mænd. — *Manuskript 11*, 1908.

13—Personligt arbejde

[429]

Behovet for personligt arbejde.

Offentlig indsats og personligt arbejde—Offentlige foredrag er af lige så stor betydning som arbejdet i hjemmene. .... Endvidere vil det som følge af sandhedens forkyndelse i store forsamlinger opstå spørgsmål hos interesserede og det er af særlig betydning at man tager sig af denne interesse ved personlig arbejde. De som ønsker at undersøge sandheden, behøver at lære at ransage Guds ord med flid. Nogle må hjælpe dem til at bygge på en sikker grundvold. Hvor vigtigt er det ikke på dette kritiske tidspunkt i deres religiøse erfaring at bibelarbejdere under en forstandig ledelse kommer dem til hjælp og oplader Guds ord skatkammer for deres forstand! — *Evangeliets tjenere* s. 364 (n 269). (1915)

Opdyrke jorden—Når der gives en prædiken, sås den dyrebare sæd. Men hvis der ikke gøres personlige anstrengelser for at opdyrke jorden, slår frøene ikke rod. Hvis hjertet ikke blødgøres og underlægges af Guds Ånd, er meget af prædikenen gået tabt. Læg mærke til dem i forsamlingen, som lader til at være interesserede og tal med dem efter gudstjenesten. Nogle få ord i privat samtale, vil ofte gøre mere godt end hele prædikenen har gjort. Spørg efter hvordan emnerne er for tilhørerne, om tingene står klart for dem. Vis venligt og høfligt, at du interesserer dig for dem og bekymre dig for deres sjæle. — *Vidnesbyrdene* bd. 6, s. 68. (1900)

[430]

Komme tæt til den enkelte—I kristelig medfølelse bør prædikanten komme i nær forbindelse med menneskene enkeltvis og vække deres interesse for det evige lives store anliggender. Deres hjerter er måske lige så hårde som den faste alfarvej og det kan se forfængt ud at tale til dem om Frelseren; men selv om logik ikke påvirker dem og argumenter ikke formår at bringe dem overbevisning, så kan Kristi kærlighed, når den lægges for dagen ved personlig tjeneste, blødgøre hjertet, sådan at sandhedens sæd kan slå rødder. — *Evangeliets tjenere* s. 134. (1915)

Steder skal bearbejdes, ikke kun forkyndelse—Byerne skal bearbejdes, der skal ikke kun forkyndes til dem; der må være et dør—til—dør—arbejde. Efter at advarslen er givet, efter at sandheden er blevet overbragt fra skriften, vil mange sjæle blive overbeviste. — *Review and Herald*, 14. okt. 1902.

Mindre prædiken, mere personligt arbejde — Hvis der kun var halvt så mange prædikener, og der blev gjort dobbelt så meget personligt arbejde for sjælene i deres hjem og i forsamlingerne, så ville der kunne ses et overraskende synligt resultat. — *Manuskript* 139, 1897.

Anledninger går tabt—Ved forsømmelse af [personligt arbejde] ... taber man mange dyrebare anledninger hvis udnyttelse i afgjort grad ville gavne virksomheden. — *Evangeliets tjenere* s. 364 (n 269). (1915)

Sjæle går tabt af mangel på personligt arbejde — Vi må sige opmuntrende ord til dem vi møder. “Et ord i rette tid, hvor godt det end er!” Sjæle går fortabt af mangel på personligt arbejde. — *Brev* 151, 1903.

[431] **I tide og utide**—Prædikanten må være rede i tide og i utide, færdig til at gribe og udnytte enhver anledning til at fremme Guds værk. At være “rede i tide“ er at være vågen overfor de privilegier som stedet og timen for gudstjeneste byder og over for stunder da mennesker samtaler om religiøse emner. At holde på “i utide“ er at være færdig til når som helst — ved arnen, ude på marken, ved vejkanten, på torvet — på en passende måde at lede menneskenes tanker hen til de store bibelske emner og tilmed mildhed og inderlighed at vise dem Guds krav. Mange, mange sådanne anledninger får lov til at gå ubenyttet forbi fordi man er overbevist om at det er i utide. Men hvem ved hvilken virkning en forstandig henvendelse til samvittigheden kunne få? — *Evangeliets tjenere* s. 186—187 (n 135). (1915)

Elsk sjæle ligesom Kristus elskede — Vi er kaldet til at elske sjæle ligesom Kristus elskede dem, føle en sjælspine for at syndere bliver overbeviste. Overbring Kristi uforlignelige kærlighed. Skjul selvet væk fra syne. — *Manuskript* 42, 1898.

Dør—til—dør—besøg — Det er ikke kun sandheden der skal overbringes til offentlige forsamlinger, dør—til—dør—arbejde må

der gøres. Lad dette arbejde gå fremad i Herrens navn. — *Review and Herald*, 11. aug. 1903.

Dette dør—til—dør—arbejde, opsøge sjæle, indhente fortabte får, er det vigtigste arbejde der kan gøres. — *Brev* 137, 1898.

Formålet med dør—til—dør arbejde — Vore folk gør en stor fejltagelse når de, efter at have holdt et lejrmøde og indsamler nogle få sjæle, tager teltene ned og føler at deres opgave er gjort. Deres arbejde er lige netop begyndt. De har forkyndt læresætninger som er nye og fremmede for folk, som har hørt dem, og lader så de såede frø blive taget op af fugle, eller visner bort af mangel på næring. . . .

[432]

Efter at sandheden er blevet overbragt til sjæle, er der dem, prædikanter, venner og bekendte, som vil samle de udsåede frø op om muligt. Disse menneskelige fugle får sandheden til at se ud som vildfarelse, og giver ikke den overbeviste sjæl hvile, før de har fortæret frøene med falske påstande.

Hvad skal der gøres? Efter at lejrmøderne er ovre, så opret en mission. Lad de allerbedste arbejdere der kan findes, organisere sig i en gruppe for at sælge vor litteratur og giv også blade bort til dem som ikke kan købe. Forberedende arbejde er ikke af den halve værdi, end det efterfølgende arbejde er.

Efter at folk har hørt grundene til vor tro, så lad dør—til—dør—arbejdet begynde. Bliv kendt med folk og læs Kristi dyrebare ord for dem. Opløft Jesus som korsfæstet iblandt dem, og snart vil dem som har lyttet til advarselsbudskaberne fra Guds tjenere i teltet, blive overbevist, vil drages til at spørge om hvad de har hørt. Dette er tiden til at bringe grundene til vor tro, med sagtmodighed og frygt, ikke en slaves frygt, men med en varsom frygt for at du ikke skal tale ubetænksomt. Bring sandheden som den er i Jesus, med al sagtmodighed og ydmyghed, det vil sige i enkelhed og i oprigtighed, give føde i rette tid, og til enhver mand hans del af føden. — *Brev* 18, 1898.

Forkyndelsen gøres effektiv ved at gå fra dør til dør — Fra medarbejdernes erfaring i ____, ser vi at arbejdet efter lejrmødet er forbi, har haft langt større betydning end hvad der er gjort før. For flere år siden fik jeg vist at dør—til—dør arbejdet er det som vil give forkyndelsen af ordet fremgang. Hvis dem, som er interesserede ikke får besøg af vore medarbejdere, går andre prædikanter i deres spor og forvirrer dem med fejlfortolkninger og brydes med skriften. Disse

[433]

folk er ikke fortrolig med ordet, de tror at deres prædikanter er sande og fordomsfrie mænd, og de opgiver deres nye overbevisning. Men hvis vore medarbejdere kan besøge de interesserede, og forklare dem sandhedens ord til fulde, åbenbare sandheden i modsætning til vildfarelse, så vil folkene blive grundfæstede.

Var dette arbejde blevet gjort alvorligt og årvågent, så havde medarbejderne våget vedholdende for sjæle, som om de måtte aflægge regnskab for det, og mange neg ville bære frugt af de frø der blev såret ved vore lejr møder.

Dette arbejde er også blevet fremført i _____. Der er nu ikke mindre en halvtreds nye sabbathholdere som resultatet af dette personligt arbejde, denne opsøgning af sjæle. Hvis ikke de Guds—udpegede medarbejdere gør det mest interesserede opsøgende arbejde efter tabte får, vil Satan have held med sit udslettelsesarbejde, og sjæle som var blevet fundet og genoprettet, vil gå tabt. — *Brev 18*, 1898.

Nogle nås ikke ved offentlig virksomhed—I de store byer er der visse klasser mennesker som man ikke kan nå ved offentlige møder. Disse mennesker må opsøges, ligesom hyrden søger efter sine tabte får. Der må gøres flittige personlige bestræbelser for dem. — *Evangeliets tjenere* s. 364 (n 269). (1915)

[434] **Til dem som ikke vil komme til festmåltidet** — Hvis de ikke vil komme til evangeliets festmåltid som Kristi kald indbyder dem til, så må Guds budbringere selv skaffe sig husly efter forholdene og frembære budskabet til dem i dør—til—dør arbejdet, derved udvide deres forkyndergerning til hovedvejene og bivejene, give dem det sidste budskab til verden. — *Brev 164*, 1899.

Også til de uinteresserede — Gå også ud til deres hjem som ikke viser interesse. Medens en barmhjertig liflig stemme indbyder synderen, så arbejd med alle hjertets og hjernens kræfter, ligesom Paulus gjorde, “som ikke ophørte med at advare nogen nat og dag med tårer.” Hvor mange vil ikke på Guds dag konfrontere os og sige: “Jeg er fortabt! Jeg er fortabt! Og du har aldrig advaret mig; du har aldrig bedt mig indstændigt at komme til Jesus. Havde jeg troet som du gjorde, ville jeg have fulgt enhver dom — bundet sjæl inden for min rækkevidde med bønner, tårer og advarsler.” — *Review and Herald*, 24. juni 1884.

Føre Guds ord til ethvert menneskes dør—Trykkeriet er et redskab hvorved mange nås, som det vil være umuligt at nå ved

præstearbejde. Et stort arbejde kan gøres ved at præsentere bibelen for folk, præcis sådan som den læses. Bring Guds ord til ethvert menneskes dør, fremhæv dens klare udtalelser for ethvert menneskes samvittighed, gentag Frelserens befaling for alle: "Ransag skriften." Forman dem til at tage bibelen sådan som den er, for at anråbe guddommelig oplysning, og så, når lyset skinner, modtage enhver dyrebar stråle med glæde, og underkaste dig frygtløst konsekvenserne. — *Review and Herald*, 10. juli, 1883.

Gud vil vejlede til hjemmene—Lys, lys fra Guds ord — det er hvad folk behøver. Hvis ordets lærere er villige, vil Herren lede dem i tæt relation med folk. Han vil vejlede dem til deres hjem, som behøver og ønsker sandheden; og idet Guds tjenere går ind og opsøger tabte får, opvækkes deres åndelige evner og får liv. Vidende at de er i harmoni med Gud, føler de en glæde og lykke. Under Helligåndens vejledning, opnår de en erfaring som er uvurderlig for dem. Deres forstand og moralske kræfter opnår den højeste udvikling; for nåden gives som svar på bøn. — *Review and Herald*, 29. dec. 1904. [435]

Vinde familier

At bede og studere med familier—Medens mange menneskers sind er oprørte og overbeviste om sandheden, bør interessen følges op af klogt, alvorligt og udholdende arbejde. . . . Kaldet gælder mennesker som vi gå ud i en indhylning af Kristi Ånd, og arbejde for sjæle. Prædikanten bør ikke begrænse sit arbejde til talerstolen, han bør heller ikke sætte sig til tåls i nogle behagelige hjem blandt brødrene. Han må våge efter sjæle. Han må besøge folk i deres hjem, og ved personlige bestræbelser søge at indprente sandheden på folks hjerte og samvittighed. Han må bede med familierne og holde bibellæsninger med dem. Medens han med taktfølelse og visdom appellerer sine medmennesker til deres pligt at adlyde Guds ord, hans daglige omgang med dem bør vise sig i sin karakter, hvad er godt og rent, fremragende og elskeligt, venligt og belevent.

I den første og anden engels budskaber, blev arbejdet gjort på denne måde. Mænd og kvinder blev bevæget til at ransage skriften, og de henledte andres opmærksomhed til de åbenbarede sandheder. Det var personligt arbejde for enkeltpersoner og familier der gav

disse budbringere deres forunderlige succes. — *Review and Herald*, 27. jan. 1885.

[436] **Nogle familier nåede kun inden for hjemmene**—Der er familier som aldrig vil kunne nås af Guds ords sandhed, hvis Hans tjenere ikke kommer i deres hjem, og ved alvorlig prædikantarbejde, helliget af Helligåndens påtegning, nedbryder barrierer. Idet folk ser at disse medarbejdere er barmhjertighedens budbringer, nådens tjenere, er de parat til at lytte til ordene de siger. . . .

Når sådanne medarbejdere opsender bønner til Gud i familierne han besøger, berøres medlemmernes hjerter som de ellers ikke vil ville ved bøn i en offentlig forsamling. Guds engle går ind i familiekredsen sammen med ham, og tilhørernes sind beredes til at modtage Guds ord: For hvis budbringerne er ydmyge og brødebetyngede, hvis han har en levende forbindelse med Gud, tager Helligånden ordet, og viser det for dem som han arbejder for. . . .

Herren ønsker at sandheden skal komme i nær forbindelse med folk, og dette kan kun udrettes ved personligt arbejde. Der indbefattes meget i befalingen: “Gå ud på hovedvejene og gærderne, og nød dem til at komme ind, så Mit hus skal fyldes op.” Der er et arbejde at gøre i denne linie, som endnu ikke er blevet gjort. Lad Guds medarbejdere lære sandheden i familierne, drage nær til dem, som de arbejder for. Hvis de således samarbejder med Gud, vil han iklæde dem åndelig kraft. Kristus vil vejlede dem i deres arbejde, gå med ind i folks huse, og give dem ord at sige som vil synke dybt i tilhørernes hjerter. Helligånden vil åbne hjerter og sind til at modtage strålerne fra al lysets kilde. — *Review and Herald*, 29. dec. 1904.

[437] **Find vej til hjertet**—Til alle som samarbejder med Kristus, ønsker jeg at sige: Benyt anledningen på ethvert sted hvor I kan få adgang til folk i hjemmene. Tag bibelen frem og oplad dens store sandheder for dem. Fremgangen vil ikke afhænge så meget af den kundskab og lærdom I ejer, som af den evne I har til at finde vej til hjerterne. Ved at være omgængelige og komme menneskene nær, kan I lettere vende deres tankegang i en anden retning end I kan ved den dygtigste prædiken. At forkynde Kristus i familien, ved arnen og under små sammenkomster i private hjem er ofte et mere virksomt middel til at vinde sjæle for Jesus, end holde taler til friluftsmøder, for skarer som kommer og går eller endog i mødelokaler eller kirker.

Alle som beskæftiger sig med dette personlige arbejde, bør i ligeså høj grad som prædikanten som forkynnder ordet, passe på ikke at blive mekaniske i sin arbejdsmetode. De bør stadig lære. Med samvittighedsfuld iver bør de søge at opnå den største dygtighed og blive mænd som er kyndige i skriften. De bør udvikle åndelig aktivitet til en vane og især hengive sig til bøn og til flittig granskning i skriften. — *Evangeliets tjenere* s. 193 (n 141). (1915)

To og to i personligt arbejde — Der bør altid være to og to af vore brødre der går sammen ud, og ellers så mange som de kan, samle sig, til at gå ud i vidnearbejde og søge at interessere familier, og gøre personlige bestræbelser. — *Brev 34*, 1886.

Prædikanten og hustruen — Hold dig på sjælenes spor. Vis taktfølelse og dygtighed når du besøger familier. Bed med dem og for dem. Frembær sandheden til dem i en stor ømhed og kærlighed, og lønnen vil visselig komme tilbage. Hvis prædikanten og hans hustru i fællesskab kan involvere sig i dette arbejde, så bør de gøre det. — *Brev 18*, 1898.

Evangelisk vidnetjeneste.

Følge interessen op—En prædikant kan lide at prædike, for det er en behagelig del af arbejde og er forholdsvis let, men ingen prædikanter kan få målt sine evner som taler. Størstedelen kommer efter at have forladt talerstolen, — at vande de såede frø. Den tændte interesse bør følges op af personligt arbejde, besøg, holde bibel-læsninger, lære hvordan skrifterne ransages, bede med familier og interesserede, søge at uddybe hjerternes og samvittighedens indtryk. — *Vidnesbyrdene* bd. 5, s. 255. (1885)

[438]

Besvarelse af spørgsmål—En prædikant som er veludrustet til sit arbejde ved godt hvordan man møder folk i deres hjem, og kommer i tæt kontakt med deres behov. Folk bør have lov til at stille spørgsmål, om emner de har fået præsenteret, som virker dunkle for dem. Guds lys skal bringes for deres øjesyn. Når dette sker og prædikanten har kunnet svare, hvor ofte har så en flod af lys brudt det formørkede sind, og hjertet er blevet trøstet ved troen på evangeliet. Dette er den måde vi skal arbejde på for at oplyse deres sind, som søger kundskab om vejen til frelse. — *Review and Herald*, 19. april 1892.

Opfølgende træning af medarbejdere — Nogle burde være så veltrænede, som er i forbindelse med dig, at hvis du kaldes bort til et andet sted, kan fortsætte med at udøve en tiltrækkende indflydelse. Lad os bede om dette. Vi må arbejde, bede og tro. Herren er vor styrke. — *Brev 376*, 1906.

[439] **Effektive metoder for normalt begavede mennesker**—Normalt begavede mennesker kan udrette mere ved personligt arbejde fra dør til dør end ved at sætte sig selv på populære steder, med store omkostninger, eller ved at gå ind i haller og prøve at råbe forsamlingen op. Personlig indflydelse er en magt. Jo mere direkte arbejde for vore medmennesker, des større godt vil der udrettes. . . . Du må komme nær til dem, som du arbejder for, så de ikke blot kan høre den stemme, men trykke din hånd, lære dine principper, og se din sympati for dem. — *Review and Herald*, 8. dec. 1885.

Undervise i sund levevis, ved personligt arbejde—Ingen lærer i sandheden burde føle, at hans uddannelse er fuldført, før han har studeret sundhedslovene og kender betydningen af rigtige vaner for det åndelige liv. Han burde være kvalificeret til at tale fornuftigt til folket angående disse ting og vise dem et eksempel, som vil give hans ord kraft. Undervisningen i rigtige vaner er en del af evangeliets tjeners gerning, og evangeliets tjener vil finde mange anledninger til at give instruktioner til dem, som han kommer i kontakt med.

Idet han går fra hus til hus, burde han søge at forstå folkets behov og præsentere rigtige principper og give instruktion angående, hvad der er til deres bedste. Til dem, som har en tarvelig kost, burde han foreslå tilføjelser, og til dem, som lever overdådigt, som fylder deres borde med unødvendige og skadelige retter, fede kager, desserter og krydderier, burde han præsentere den kost, som er vigtig for sundheden og bidrager til åndelighed. — *Brev 19*, 1892.

Prædikanter giver bibellæsninger

Korte taler — flere bibellæsninger—Undgå lange prædikener. Folk kan ikke tilbageholde halvdelen af den prædiken de hører. Giv korte taler og flere bibellæsninger. Det er på tide at gøre alle punkter klare som milepæle. — *Brev 102a*, 1897.

[440] **Ikke forflyttes til hjælpere**—Vi må gribe enhver anledning til at gøre personligt arbejde. Det personlige arbejde må gøres, også

hvis der er gjort mindre forkynderarbejde. . . .

Denne del af præstearbejdet skal ikke forsømmes eller lægges over på jeres hustruer eller andre personer. I må uddanne og oplære jer selv til at besøge enhver familie som I overhovedet kan få adgang til. Resultatet af dette arbejde vil bevidne at det er det mest udbytterige en præst kan gøre.

Hvis han forsømmer dette arbejde, besøge folk i deres hjem, er han en upålidelig hyrde, og Guds skam er over ham. Hans arbejde er ikke halvt gjort. Hvis han havde gjort et personligt arbejde, ville der have været et stort arbejde at gøre og mange sjæle være indsamlede.

Gud vil ikke acceptere nogen undskyldning for en sådan forømmelse af den vigtigste del af præstetjenesten, som er den rette udredning af værket, og binder sandheden med budbringeren til hjorden, fåret og lammene i Herrens græsgang. Herren selv gør menneskereds-kabet til en lyskanal for folket, gennem menneskets personlige anstrengelser, og identificerer sig selv med folket for hvem han arbejder for.

Den svage i hjorden behøver styrke på rette tid — trøstende, styrkende og grundfæstende ord, så de rodfæstet, grundfæstet og etablere i troen. Dette er vejen og de midler Gud har forordnet til at møde folk med, hvor de er. Jeg genkender på de steder hvor jeg har arbejdet så langt borte, som de steder der er har mistet Guds sag, fordi budbringerne, som har bragt dem til sandheden, ikke har været til tjeneste, for det ikke er så behageligt at gå ind i dette arbejde. — *Brev 18, 1893.*

Arbejdet kan ikke udføres af stedfortrædere—Søg ved personlig arbejde at nå menneskene hvor de er. Stift bekendtskab med dem. Denne gerning kan ikke udføres af stedfortrædere. Penge i form af lån eller gaver kan ikke udføre den. Prædikener fra talerstolen kan ikke udrette den. At give bibelundervisning i hjemmene — dette er en evangelists gerning og dette arbejde må forenes med forkyndergerningen. Dersom det undlades, vil prædiken for en stor del forfejle sin virkning.

[441]

De sandhedssøgende har brug for at der bliver talt til dem i rette tid, for Satan taler til dem ved sine fristelser. Hvis dem som I søger at hjælpe, stiller sig afvisende, så tag ikke hensyn til det. Tab ikke modet, hvis deres arbejde synes at have lidt godt til følge. Fortsæt gerningen, vær taktfulde, vær på det rene med hvad tid I skal tale

og hvilken tid I skal tie; våg over sjæle som de der skal aflægge regnskab og tag jer i agt for Satans påfund, for at I ikke skal ledes bort fra pligtens vej. Lad ikke vanskeligheder berøve jeres mod og skræmme jer. Mød disse vanskeligheder og overvind dem med en stærk tro og med et uforfærdet fortsæt. — *Evangeliets tjenere* s. 188, 189 (n 136—137). (1915)

Lær at holde bibellæsninger—Du elsker at prædike, og burde have en anledning til at prædike hvor du end kommer hen. Du kan gøre et godt arbejde i denne gren, men dette er ikke det væsentligste arbejde der skal gøres — folk behøver at blive undervist, og uddannet. Mange af de prædikener der gives vil, hvis de skæres ned til det halve, være til langt større nytte for tilhørerne.

Tag tid til at undervise, holde bibellæsninger. Få pointer og tekster fæstnet i tilhørernes sind. Lad dem stille spørgsmål, og besvar dem på en tydelig og en så enkel så mulig måde, at sindet kan gribe de sandheder der bringes. . . .

[442] Undervis ligesom Kristus underviste, studer Hans eksempel, Hans undervisningsmetoder. Han holdt nogle få prædikener, men hvor han end kom hen, samlede skarerne sig for at lytte til Hans belæring. Prædikanter må uddannes til at arbejde mere efter det gudommelige forbillede. I har endnu ikke taget undervisningsarbejdet op. Folk vil lytte til prædiken efter prædiken, og de kan kun tilbageholde nogle få punkter i prædiken, og disse mister deres kraft på sindet, andre ting kommer ind for at kvæle sandhedens frø. Nuvel, Herrens vej er den bedste vej, til at indprente på sindene, punkt for punkt, sandheder som er for deres evige interesse at kende. Lad hjertets grobund være forberedt og frøene lagt så de vil spire op og bære frugt. — *Brev* 29, 1890.

Lær kunsten i det personlige arbejde.

Alle som kan gøre et bibelarbejde—Alle som kan, bør gøre et personligt arbejde. Idet de går fra dør—til—dør, forklarer skriften for folk på en klar og enkel måde, gør Gud sandheden mægtig til at frelse. Frelseren velsigner dem som gør dette arbejde. — *Brev* 108, 1901.

Lære doktriner er ikke initialet på et personligt arbejde—Der er mange sjæle som længes inderligt efter lyset, for sikkerhed og

styrke udover hvad de har kunne gribe. De behøver at blive opsøgt og arbejdet tålmodigt for, udholdende. Bed til Herren i inderlig bøn for hjælp. Bring Jesus frem, fordi du kender Ham som din personlige Frelser. Lad Hans smeltende kærlighed, Hans rige nåde, flyde frem fra menneskelæber. I behøver ikke at bringe doktrinære punkter, hvis der ikke spørges efter dem. Men tag Ordet, og med øm, inderlig længtene kærlighed for sjæle, så vis dem Kristi dyrebare retfærdighed, for hvem du og de må komme for at blive frelst. — *Manuskript 27, 1895.*

Lære at indhøste afgrøden—Der er behov for uddannelse — oplære enhver til at gå ind på evangeliets mark, ikke kun for at bruge leen og meje afgrøden, men for at rive den sammen, for at indsamle den, for at drage ordentlig omsorg for den. Denne indhøst er blevet gjort overalt, og beløber sig til meget lidt, fordi der er gjort et meget lille alvorligt arbejde, i personlige anstrengelser, for at samle hveden fra rajgræsset, og binde det i bunder for laden.—*Brev 16e, 1892.*

[443]

Lær kunsten at håndtere evangeliets fangenet—Sindet må være aktivt for at opfinde de bedste måder og midler til at nå folk ved siden af os. Vi bør ikke være vidtrækkende, uden at tænke på omkostningerne. Der er enkeltpersoner og familier nær os, som vi bør arbejde personligt for. Ofte lader vi gå forbi som er inden for vor rækkevidde, for at gøre et arbejde på afstand fra os, som er mindre håbefuldt, og derved kan vor tid og midler gå tabt på begge steder. Medarbejdernes studie bør nu være at lære at håndtere indsamlingen af sjæle i evangeliets fangenet. — *Review and Herald, 8. dec. 1885.*

Naturlig enkelhed i sjælevinding—Kristi arbejde bestod for det meste af personlige samtaler; han nærrede en trofast forkærlighed for enkeltpersons tilhøreren; og denne ene sjæl har bragt den modtagne undervisning ud til tusinder.

Uddan de unge til at hjælpe de unge, og søge at gøre dette arbejde hver især vil give en erfaring som vil udruste ham til at blive en helliget medarbejder i en større virkekreds. Tusinder af hjerter kan nås på den mest enkle måde. De mest intellektuelle, dem som der ses på og værdsættes som verdens store og begavede mænd og kvinder, er ofte genopfrisket på de mest ydmyge og enkle ord der udtales af den som elsker Gud, som kan tale om den kærlighed så naturlig som verdslige kan tale om de ting deres sind er fyldt med og får næring ved. Selv om ord er velforberejede og udstuderede, har de kun lidt

[444]

indflydelse, men en Guds søns eller datter sande ærlige arbejde i ord, eller i en lille tings tjeneste, gjort i naturlig enkelhed, vil åbne døren, som længe har været låst for mange sjæle. — *Review and Herald*, 9. maj 1899.

Kom på en overbevisende og venlig måde—Kom til folk på en overbevisende og venlig måde, fyldt med glæde og kærlighed for Kristus . . . . Intet menneskeligt udtryk kan skildre forståelsesværdien og den levende tro over for et begrænset menneske. Men det kunne den, der modtog velsignelsen fra den forbigående Jesus i Nazaret. — *Brev* 60, 1903.

Vigtigt at trykke hænder—Meget afhænger af den måde hvorpå man møder dem man besøger. Når man trykker en person i hånden i hilsen, kan man gøre det på en sådan måde at man vinder hans tillid med én gang eller med en kulde som får vedkommende til at tro at man ikke har nogen interesse for ham. — *Evangeliets tjenere* s. 137. (1915)

Unge mænd til bibelarbejdet i byen.—Unge mænd bør oplæres så de kan arbejde i disse byer. De vil aldrig kunne overbringe sandheden fra talerstolen, men de kan gå fra dør til dør, og pege folk hen til Guds Lam der bærer alverdens synd. Vildfarelsens støv og snavs er begravet sandhedens kostbare perler, men Herrens medarbejdere kan afdække disse rigdomme, så at mange vil se på dem med glæde og ærefrygt. Der er en stor variation af arbejde, der passer til forskellige mennesker og forskellige evner. — *Historiske skildringer*, s. 182. (1886) 445 Fordomme nedbrydes.

Bibellæsninger og besøg bereder arbejdet—Arbejdet skal begynde stille uden larm og udbasunering. Det skal begynde med at give bibellæsninger og derved uddanne folk. Denne plan vil være langt mere virkningsfuld end at vække op med prædikener. — *Brev* 89a, 1895.

Modstand undgås ved personligt arbejde—I Guds tjeneste må forhindringer imødekommes og kæmpes med vanskeligheder. Resultaterne tilhører Gud og Hans tjenere må imødekomme vanskeligheder og modstand, for de Hans udvalgte oplærings metoder og Hans udpegede betingelser for sikker vækst, fremgang og succes. Men jeg bønfaller jer min tjenere i Herre Jesus, at huske på at der er et arbejde som skal gøres i det stille, uden at vække stærk modstand, hvilket lukker hjerter for sandheden. — *Brev* 95, 1896.

Husbesøg afgør klogskaben af det offentlige arbejde—Jeg siger jer i Herrens navn at med jeres nuværende arbejdskraft, er I ikke forberedt til at gå ind og arbejde på et vanskeligt sted, hvor fordommene er stærke. Hvis halvdelen af tiden sædvanligvis bruges på at lave offentligt arbejde, blev helliget dør—til—dør arbejde, indtil folk var blevet bekendt med medarbejdernes religiøse oprigtighed og med grundene til deres tro, ville det være meget bedre. Efter at dette arbejde er blevet gjort, kunne det besluttes om det er tilrådeligt med mere kostbare aktiviteter.

Der har været en offentlig virksomhed, som har udrettet meget godt. Nogle har besvaret og modtaget sandheden, men, oh, hvor få har disse været. Herren ønsker at sandheden skal tæt til folk, og dette arbejde kan kun udrettes ved personligt arbejde. — *Brev 95, 1896.*

Taktfølelse er nødvendigt for at nedbryde fordomme—Nata- [446]
nael bad for at vide om dette virkelig var Kristus, som Moses og profeterne havde omtalt. Medens han fortsatte med at bede, kaldte en af dem som var blevet bragt til Kristus, Filip ved navn, ham hen og sagde: »Ham, som Moses i loven og ligeså profeterne har skrevet om, ham har vi fundet, Jesus, Josefs søn, fra Nazaret.« Filip kendte den stærke fordom der eksisterede i manges sind imod Nazaret, og han prøvede ikke at diskutere med dem, af frygt for at rejse modstand, men sagde blot: “Kom og se.

Her er en lektie til alle vore prædikanter, kolportører og missionsarbejdere. Når du møder dem, som ligesom Natanael, havde fordomme mod sandheden, så tilskynd ikke dine særlige synspunkter for stærkt. Tal med dem om emner som I kan blive enige om. Bøj dig med dem i bøn, og bring dine bønneemner i ydmyg tro frem for nådens trone. Både du og de vil bringes i tæt forbindelse med himlen, fordomme vil svækkes, og det vil være nemmere at nå hjertet. — *Historiske skildringer, s. 149. (1886)*

Arbejde for de ældre.

Venter på sandheden—Det er forunderligt hvor mange ældre folk som medarbejderne finder, som der kun skal arbejdes lidt for, for at lede dem til at modtage sandheden, sabbaten og det hele. Hvorfor, siger de, det er hvad vi har bedt for. De ved at skriften har så meget at sige om emnerne som de gejstlige præster ikke gjorde og kunne

[447] ikke forklare det for os. Disse gør ikke andet end at glæde sig i lyset og i sandheden. Deres glæde synes at være fuld. — *Brev 18*, 1898.

Livet begynder ved omvendelse—Jeg har lige læst følgende episode:

“En gammel mand, omkring halvfjers eller firs år gammel, blev en gang bragt hen til mig, som et mindesmærke på Guds barmhjerlighed. Jeg spurgte ham hvor gammel han var. Han så på mig en lille stund, og sagde da med et tøvende tonefald, medens tårerne løb ned af hans kinder: „Jeg er to år gammel.“ Jeg udtrykte min overraskelse, og så sagde han: “Ah, indtil for to år siden levede jeg et dødt menneskes liv. Jeg har aldrig vidst hvad livet var, før jeg mødte det liv, der er skjult med Kristus i Gud.“ — *Brev 160*, 1903.

Ellen G. Whites erfaringer og metoder som en personlig medarbejder.

En tidlig erfaring—Virkeligheden ved sand omvendelse virker så klar for mig at jeg føler det er at hjælpe mine unge venner til lyset, og at min indflydelse udøves ved enhver anledning indtil denne afslutning.

Jeg arrangerede møder med mine unge venner, nogle af dem var anseligt ældre end jeg selv, og nogle få var gifte personer. Et antal af dem var frugtesløse og hensynsløse, min erfaring lød som tåbelig tale for dem, og de tog sig ikke af mine formaninger. Men jeg besluttede mig for at mine bestræbelser aldrig skulle ophøre for disse dyrebare sjæle, for hvem jeg havde så stor interesse for, at få dem overgivet til Gud. Jeg brugte flere hele nætter på alvorlig bøn for dem, som jeg udsøgt og bragt sammen for at arbejde og bede med dem.

[448] Nogle af disse havde vi mødt af nysgerrighed for at høre hvad jeg havde at sige; andre synes at jeg var ved siden af mig selv, fordi jeg var så vedholdende i mine bestræbelser, specielt når de ikke viste nogen interesse for deres egen side. Men ved ethvert af vore små møder fortsatte jeg med at formane og bede for hver enkelt, indtil en havde overgivet sig til Jesus, anerkendt fortjenesterne i Hans tilgivende kærlighed. Alle blev omvendt til Gud.

Nat efter nat var det som om jeg i mine drømme arbejdede for sjæles frelse. Ved sådanne tidspunkter blev særlige sager præsenteret for mit

sind; bagefter søgte jeg disse ud og bad for dem. På nær en person så overgav disse personer sig selv til Herren. — *Livsskildringer*, s. 41, 42. (1915)

Toogtyve år efter at frøene er sået—Efter at mødet var afsluttet [en gudstjeneste ved Michigan lejrmødet], tog en søster mig hjerteligt i hånden, udtrykte stor glæde over at møde søster White igen. Hun spurgte om jeg huskede kaldet i en bjælkehytte i skovene for toogtyve år siden. Hun gav os forfriskninger og jeg gav dem en lille bog, *Erfaring og syner*.

Hun oplyste at hun havde lånt den lille bog til sin naboer, idet nye familier havde bosat sig omkring hende, indtil der var meget få; og hun udtrykte et stort ønske om at få en anden kopi af værket. Hendes naboer var dybt interesseret i den, og var meget interesseret i at se forfatteren. Hun sagde at når jeg kontaktede hende talte jeg om Jesus til hende og om skønhederne i himlen, og at ordene blev sagt i en sådan iver at hun blev henrykt, og glemte det aldrig. Siden den gang har Herren sendt prædikanter til at forkynde sandheden for dem, og nu var der en ganske lille gruppe der holdt sabbat. Indflydelsen af denne lille bog, der nu er gået på skift, har gjort sit tavse arbejde, indtil jorden er parat til sandhedens frø.

Jeg vil huske den lange rejse vi tog for toogtyve år siden i Michigan. Vi var på vej for at holde møder i Vergennes. Vi var femten miles fra vort rejsemål. Vor vognfører kørte flere gange hurtigt over vejen idet han godt kendte den, men blev nød til at indrømme at han havde mistet vejen. Vi rejste fyrre miles den dag, gennem skove, over træknuder og faldne træer, hvor der knapt nok var et vejspor. . .

[449]

Vi kunne ikke forstå hvorfor vi skulle ud til denne besynderlige ørkenvandring. Vi har aldrig været så glade som da vi fik øje på en lille lysning hvor der var en bjælkehytte, hvor vi fandt den søster jeg nævnte. Hun bød os venlig velkommen til hendes hjem, og gav os lidt at spise, som vi tog taknemmeligt imod. Idet vi hvilede, talte jeg med familien og efterlod den lille bog. Hun tog gladelig imod dem og har passet på den indtil nu.

I toogtyve år har vore vandring på denne rejse faktisk virket som et mysterium for os, men her mødte vi en pæn gruppe, som nu er sandhedstroende, og som datosætter deres første erfaring fra den lille bogs indflydelse. Denne søster som sørgede for vore mangler

glæder sig nu, sammen med hendes naboer, over den nærværende sandheds lys. — *Signs of the Times*, 19. okt. 1876.

[450] **En erfaring fra Nimes i Frankrig**—Da vi arbejdede i Nimes i Frankrig, gjorde vi det til vort arbejde at frelse sjæle. Der var en ung mand som var blevet modløs på grund af Satans fristelser og på grund af nogle af vore brødres fejltagelser, som ikke forstår sig på de unges sind. Han opgav sabbaten, og gik ind i en fabrikationsvirksomhed for at uddanne sig i sit erhverv som urmager. Han er en meget lovende ung mand. Mit ur behøvede reparation, hvilket bragte os sammen.

Jeg blev introduceret til ham, og lige så snart jeg så på hans ansigt, vidste jeg at han var en som Herren havde vist mig i et syn. Alle forholdene kom direkte frem for mig. . . .

Han deltog i mødet da han tænkte at jeg ville tale, og ville sidde med hans øjne fæstnet på mig gennem hele prædikenen, som blev oversat til fransk af bror Bourdeau. Jeg nærede en pligt for at arbejde for denne unge mand. Jeg talte i to timer med ham og gjorde ham opmærksom på hans farlige situation. Jeg fortalte ham at det at hans brødre havde gjort en fejltagelse ikke var grund til at han skulle bryde Kristi hjerte, som havde elsket ham så meget at Han døde for at genløse ham. . . .

Jeg fortalte ham at jeg kendte hans livshistorie og hans vildfarelser (som var unges enkle ubetænksomme fejl), som ikke var af så voldsom karakter. Jeg bad ham indstændigt med tårer at vende helt rundt, og forlade satans og syndens tjeneste, for han var blevet en stærk frafalden kristen, og vende tilbage til sin faders hus ligesom den fortabte søn gjorde til sin Faders tjeneste. Han var en god elev inden for hans erhverv. Hvis han holdt sabbaten vil han miste sin stilling. . . . Om nogle få måneder ville han afslutte sin læretid, og så ville han have et godt arbejde. Men jeg tilskyndte ham til en omgående beslutning.

[451] Vi bad meget alvorligt med ham, og jeg fortalte ham at jeg ikke vovede at få ham over dørtærsklen før han over for Guds engle og de tilstedeværende ville sige: “Jeg vil fra i dag af være en kristen.” Hvor mit hjerte jublede da han sagde dette. Han sov ikke den nat. Han sagde at ligeså snart som han gav løftet var det som at være i en ny kanal. Hans tanker virkede at være rensede, hans mål forandret, og det ansvar han havde påtaget virkede så højtideligt at han ikke kunne sove. Den næste dag sagde han op hos sin arbejdsgiver, at han

ikke kunne arbejde hos ham længere. Han sov kun lidt i tre nætter. Han var lykkelig, så taknemmelig for at Herren havde vist ham Sin tilgivelse og Sin kærlighed. — *Brev 59*, 1886.

En effektiv brug af litteratur—Der er en mand som vi værtsatte højt, sammen med hele hans familie. Han er en læselysten mand, men har også en stor gård, hvor der vokser forskellige slags appelsiner og citroner, og andre frugter. Men i begyndelsen tog han ikke helt stilling for sandheden, og gik tilbage. De fortalte mig om dette. Om natten var det som Herrens engel stod hos mig, og sagde: “Tag til bror ____, sæt dine bøger foran ham, og dette vil rede hans sjæl“. Jeg besøgte ham, tog nogle få af mine store bøger med mig. Jeg talte med ham selv som om han var hos os. Jeg talte om hans ansvar. Jeg sagde: “Du har store ansvar, min bror. Her er dine naboer helt omkring dig. Du er ansvarlig for enhver af dem. Du har kendskab til sandheden, og hvis du elsker sandheden, og står uplettet, vil du vinde sjæle for Kristus.

Han så på mig på en underlig måde, som han ville sige: “Jeg tror ikke at du ved at jeg har givet afkald på sandheden, da jeg har lavet mine piger gå til dans, og til søndagsskole, da vi ikke holder sabbat.“ Men jeg vidste det. Jeg talte blot til ham som om han var med os. “Nuvel“ sagde jeg, “vi skal hjælpe dig med at begynde at arbejde for dine naboer. Jeg ønsker at du skal give dem nogle bøger.“ Han sagde: “Vi har et bibliotek hvorfra vi får bøger.“ Jeg sagde: “Jeg ser ikke nogen bøger her. Måske er du for kræsen til at få bøger fra biblioteket. Jeg er kommet for at give dig disse bøger, så at dine børn kan læse dem, og dette vil være en styrke for dig.“ Jeg knælede ned og bad med ham, og da vi rejste os op, rullede tårerne ned fra hans ansigt, idet han sagde: “Jeg er så glad for at du kom til mig. Jeg takker dig for bøgerne.

[452]

Næste gang jeg besøgte ham, fortalte han mig at han havde læst en del af *Patriarker og profeter*. Han sagde: “Der er ikke en stavelse som jeg kunne gøre om på. Alle afsnit taler direkte til min sjæl.

Jeg spurgte bror ____ hvilke af mine store bøger han synes var den vigtigste. Han sagde: “Jeg lånte dem alle ti mine naboer, og hotelejeren mente at *Den store strid* er den bedste. “Men“, sagde han medens han læber skælvede, “Jeg tror at *Patriarker og profeter* er den bedste. Det er den bog som trak mig ud af dyndet.

Da han havde sagt det, tog han sin stilling fast for sandheden. Hele hans familie gik sammen med ham, og de var redskaber der frelste andre familier. — *Generalkonference Bulletin*, 5. april 1901.

Snakke med en nyomvendt om arbejdet—En kvinde omkring fyrré år var blev præsenteret for mig, som netop havde besluttet sig for at adlyde sandheden, i Canterbury. Hendes mand har fuld forståelse for sin hustru og gør alt hvad han kan for at få hende til møderne. De har et pænt lille beboelseshus, som de ejer og som der er betalt for. Hun kom ud til vognen og talte med os. Hun sagde at folkene i Canterbury ikke er et kirkesøgende folk, men teltet i _____ har været annonceret, og de er interesseret i at vide hvad det hele betyder. På denne måde kommer de ud for at deltage i møderne, og mange er interesserede.

[453] Du kan ikke få dem ind i en kirke eller en hal, men teltet vil de støtte. . . .

Den nævne søster, som talte med mig i vognen, sagde: “Disse dyrebare ting fra bibelen er forunderlige for mig. Underligt nok havde vi ikke kunnet se det før. Bibelen er fuld af rigdomme, og jeg ønsker at få alle anledninger til at lytte og udnytte det, så at jeg kan hjælpe andre. Folk her i Canterbury har brug for den slags arbejde. Hvis I vil slå teltet op, så vil de komme.” — *Brev 89a*, 1895.

Blade fra dagbogen af 1892—26. okt. Vi havde lovet at besøge bror og søster H, og efter middagsmaden i dag, tog ældre Daniells, May Walling og jeg ud til en aftale. På grund af fjendens fristelser, havde søster H opgivet sandheden. . . . Efter en kort samtale bøjede vi alle os ned i bøn, og Herren åndede Sin Helligånd på os. Vi mærkede Guds nærvær, og glæde os i håbet om at dette besøg ikke skal være forgæves.

5. nov. Det har været en behagelig dag, men jeg har næsten været uden kræfter. Vi deltog i et møde, og indbudte vore nærboende naboer til at være sammen med os. Hun indvilgede hurtigt i at komme og virkede meget påvirket. Hun talte frit idet vi drog til mødestedet, men på vor hjemrejse så hun meget højtidelig ud og sagde intet. Jeg talte ud fra lignelsen om manden uden bryllupsklædning, og vi havde et højtideligt møde. Damen fortalte derefter min niece, May Walling at hun var ked af at hun ikke havde været til alle møderne, der var blevet holdt siden vi kom. Hun erklærede at hun ikke ville miste nogen af de møder der var tilbage.

6. nov. Vi havde planlagt at køre op i bjergene, ... men jeg fik en sjælebyrde for bror og søster H, og følte at jeg ikke kunne tage op i bjergene og udskyde Herrens anliggende. Med meget utilstrækkelige anvisninger begyndte May Walling og jeg at finde bror H's sted. . . . Til sidst havde vi heldet med os. Jeg fortalte bror og søster H at jeg var kommet for at tale med dem. Vi begyndte at tale sammen halv tre, og fortsatte indtil fire. . . . Jeg prøvede at gøre alt i min magt for at hjælpe søster H. Hun græd næsten hele tiden, medens vi talte. Jeg tænkte at Herrens Ånd berørte hendes hjerte. Jeg bad med dem og så overlod jeg dem i Guds hænder. [454]

7. nov Jeg hvilede godt i løbet af natten. Ved halv fem om morgenen stod jeg op og begyndte at skrive. Klokkeren ti red May Walling og jeg ud for at besøge Søster E.

8. nov Jeg sov godt i løbet af natten. I løbet af dagen kørte jeg til det hus hvor søster F er på kost, sammen med hendes børn. Vi tog hende ud at ride med os, og havde en lang samtale med hende. Hun er en kvinde som har mødt store vanskeligheder.

9. nov. Som svar på en alvorlig invitation, kørte vi ud til en behagelig lund, hvor sabbatsskolens forældre og børn havde en frokosttur. . . . Jeg talte i omkring en halv time. Et antal ikke—troende var tilstede.

10. nov. Jeg skrev til middag, og efter middagsmaden, kørte vi til Bourdon, fordi jeg havde en aftale med at møde nogle søstre der. Vi havde en meget dyrebar bedestund, i troen på Kristi løfte at hvor to eller tre er forsamlede i Hans navn, der vil han møde dem, for at velsigne dem. Jeg læste nogle vigtige ting for de tilstedeværende, og talte med dem. Jeg arbejdede hårdere end når jeg taler om sabbaten; for jeg var hos dem i næsten to timer. Det var næsten mørkt da vi nåede hjem; men jeg blev velsignet af Herren, og vi var lykkelige i Hans kærlighed.

11. nov. Jeg er bange for at jeg har lavet for meget. Siden sabbaten har jeg skrevet seksogfirs sider, brevpapir, derudover har jeg besøgt flere mennesker i deres hjem. Denne eftermiddag var jeg hos bror og H's og efterlod nogle bøger. [455]

21. nov Klokkeren to i dag, besøgte jeg bror og søster H og læste nogle ting som jeg havde skrevet for at imødekomme problemerne i søster H's sind.

27. nov I dag besøgte jeg søster K og hendes datter. Datteren har for nylig været ude for en ulykke. . . . Vi talte og bad sammen med hende, og Herren kom meget nær idet vi bad Ham indstændigt at velsigne både moder og datter.

Derefter besøgte vi søster G, som er enke. . . . Vi havde en bønnestund med denne søster, og Herrens ømme Ånd hvile over os. Vi talte med søster G's datter, en pige på seksten, der fortalte om sin kærlighed til Jesus og bad hende indstændigt at give hendes hjerte til Frelseren. Jeg fortalte hende at hvis hun ville acceptere Kristus som sin Frelser, ville Han være en støtte for hende i alle prøvelser, og vil give hende fred og hvile i Hans kærlighed. Hun lod til at være påvirket af vore ord. Derefter tog vi hen til bror og søster H. — *Manuskript 21, 1892.*

Marker som er elsket af medarbejderen—Dora Creek og Martinsville og andre bosteder i skovene som vi arbejderne i, er dyrebare steder for mig. Jeg håber at der vil udvises den ømmeste omsorg for sjælene på disse steder og at der må gøres alvorlige bestræbelser for at drage dem til Kristus. Meget er blevet gjort på disse steder, og der behøver at blive gjort meget. — *Brev 113, 1902.*

14—Bibelunderviseren

[456]

Objektiv bibelundervisning

Behov for at genopfriske bibelundervisning—Der behov at genopfriske bibelstudier udover hele verden. Opmærksomheden skal henledes ikke til menneskers påstande men til Guds ord. Sker dette vil der blive udført et mægtigt arbejde. Når Gud har erklæret at Hans ord ikke skal vende tomt tilbage, mener Han det Han siger. Evangeliet skal forkyndes for alle folkene. Bibelen skal åbnes for folk. Et kendskab til Gud er den højeste uddannelse, og vil omfavne jorden med sin underfulde sandhed ligesom vandene dækker havet. — *Manuskript* — 139, 1898.

Bibelarbejdet tegner billede af vor himmelske Fader—Vor himmelske Fader har anvist os vor gerning. Med bibelen i hånden skal vi advare verden. Vi skal være Guds medarbejdere i frelsesgerningen — redskaber, hvor i gennem Guds kærlighed skal åbenbares for de fortabte. — *Vidnesbyrdene* bd. 9, s. 150. (1909)

En himmelskfødt metode—Planen om at holde bibellæsninger var en himmelfødt tanke. Det er mange, både mænd og kvinder, som kan udføre en sådan missionsgerning. Derved kan der udvikles arbejdere som vil blive mægtige Guds mænd. Ved dette middel er Guds ord kommet til tusinder, og arbejderne bringes i berøring med mennesker af alle folkeslag og tungemål. Bibelen bliver bragt ind i hjemmene, og dens hellige sandheder påvirker samvittigheden. Menneskene ledes til at læse, undersøge og dømmes for sig selv, og de må tage ansvar for hvorvidt de tager imod det guddommelige lys eller forkaster det. Gud vil ikke tillade at dette dyrebare arbejde for ham forbliver ubelønnet. Hver beskeden bestræbelse, udført i hans navn, vil han krone med held. — *Evangeliets tjenere*, s. 140. (1915)

[457]

Bibelarbejde en gennemgribende metode—Der må lægges et solidt fundament for permanent arbejde i alle byer der indtages. Herrens metoder skal følges. Ved dør—til—dør arbejde, ved at give bibellæsninger i familierne, kan arbejderne få adgang til mange som

søger sandheden. Ved at åbne skrifterne, ved bøn, ved at udvise tro, skal han lære folk Herrens vej. — *Vidnesbyrdene* bd. 7, s. 38. (1902)

På nogle steder er bibelarbejdet bedre end offentligt arbejde—Jeg fik en gang vist et sted hvor der blev gjort teltarbejde. Der blev gjort store forberedelser, og det medførte store udgifter. Der blev gjort nok for at vække hele samfundet, og i een forstand blev de vækket; men det var for at advare om de farlige fejl de gjorde, som forkyndte sandheden. En alarm lød og falsknerier blev gentaget igen og igen. Grundløse argumenter blev fremhævet med stor effekt. Medarbejderne var skuffede over deres anstrengelser, for kun få kom for at høre, og meget få besluttede sig for at adlyde sandheden.

[458] Jeg fik vist dette samme sted en anden gang. Jeg så to bibelarbejdere sidde hos en familie. Med åbne bibler foran sig, fremviste de Herre Jesus Kristus som de syndstilgivende Frelser. De sagde deres ord med iver og kraft. Der blev sendt alvorlige bønner til Gud, og hjerter blev blødgjort og underlagt Guds Ånds blødgjørende indflydelse. Da Guds ord blev forklaret, så jeg at et blødt og udstrålende lys oplyse skriften, og jeg sagde mildt: „Gå ud på hovedvejene og hegnene, og tving dem til at komme ind, så mit hus fyldes.

Disse medarbejdere var ikke så pralende men ydmyge og sønderbrudte af hjerte, erkender altid at Helligånden er deres virkekraft. Under dens guddommelige indflydelse blev ligegyldigheden forjaget, og en alvorlig interesse blev fastholdt. Det dyrebare lys blev viderebragt fra nabo til nabo. Nedbrudte familiealtre blev rejst igen, og mange blev omvendt til sandheden. — *Brev 95*, 1896.

Forklare ordet—Lad der lægges alvorlige anstrengelser lige hvor I er, lige hvor folk er. Guds ord har været som skjult under en skæppe. Dette ord må forklares for dem, som nu er uvidende om dets krav. Ransag skriften sammen med dem som er villig til at lære. I begyndelsen kan arbejdet ikke være så stort, men andre vil slutte sig til for at føre det fremad; og når der arbejdes i tro og afhængighed af Gud, for at oplyse og belære folk om i ordets enkle sandheder, vil dem som lytter, gribe betydningen af sand discipelskab. — *Brev 30*, 1911.

Personlige medarbejdere og kloge rådgivere.

Vort eksempel påvirker vore råd—Når nogen møder en krise i livet og du giver gode råd og formaning, vil dine ords indflydelse til det gode kun have den vægt, som du har vundet ved din ånd og dit eksempel. Du må *være* god, før du kan *gøre* det gode. Du kan ikke øve en indflydelse, der vil forvandle andre, for dit eget hjerte er blevet ydmyget og lutret og blødgjort ved Kristi nåde. Når denne forandring er sket hos dig, vil det være lige så naturligt for dig at leve for at velsigne andre, som det er for rosenbusken at bære små duftende blomster eller vinranken bære sine purpurrøde klaser. — *Med mesteren på bjerget*, s. 128. (1896) [459]

Personligt arbejde i bibelarbejdet—Vi skal gøre en personlig indsats for at komme i forbindelse med mennesker. Hvis der blev brugt mindre tid til at prædike og mere tid til at hjælpe mennesker, ville vi opnå større resultater. Vi skal hjælpe de fattige, pleje de syge, trøste de sørgende og de efterladte, undervise de uvidende og vejlede de uerfarne. Vi skal græde med de grædende og glæde os med de glade. Dette arbejde kan ikke andet end bære frugt, når vi samtidig søger at overbevise mennesker, beder for dem og fortæller dem, at Gud elsker dem. — *I den store Læges fodspor*, s. 143, 144. (vtbl 114—115) (1905)

Kvinder som nådens budbringere—Vi behøver stærkt kvinder der, som nådens budbringere, skal besøge mødre og børn i deres hjem, og hjælpe dem, om nødvendigt, med husets hverdagsopgaver, før de begynder at tale til dem om sandheden for denne tid. I vil finde ud af at I ved denne metode vil få sjæle som resultat af jeres tjeneste. — *Review and Herald* 12. juli, 1906.

Nå hjerterne ved interesse for den syge—Mine brødre og søstre, giv jer selv til Herrens tjeneste. Tillad ingen anledning at gå uudnyttet forbi. Besøg de syge og lidende og vis dem venlig interesse. Hvis det er muligt, så gør noget for at få dem til at befinde sig bedre. Gennem dette kan du nå deres hjerte og tale et ord for Kristus. — *Vidnesbyrdene*, bd. 9, s. 36. (1909) [460]

Vær ven med familien—Søstrene kan gøre meget for at nå hjerter og blødgøre det. Hvor I end er, mine søstre, så arbejd i enkelhed. Hvis I er i et hjem hvor der er børn, så vis interesse for dem. Lad dem se at du elsker dem. Hvis een er syg så giv dig til at behandle

ham; hjælp den forgræmmede og bekymrede moder til at lindre sit lidende barn. — *Review and Herald*, 11. nov., 1902.

Folk frelses som enkeltpersoner, ikke i masser—Saltet må blandes med det, som det tilsættes; det må gennemtrænge og gennemsyre for at kunne bevare. Således er det ved personlig berøring og omgang, man påvirker menneskene med evangeliets frelsende kraft. De frelses ikke i samlet mængde, men enkeltvis. Personlig indflydelse er en kraft. Vi må komme dem nær, som vi ønsker at gavne. — *Med Mesteren på bjerget* side 42. (1896)

Behov for kvindelige rådgivere—Hvis en kvinde uanset hvem, hengiver sig selv til din sympati,*, skal du da følge op om hende, opmuntre hende, modtage breve fra hende, og nære et særligt ansvar for at hjælpe hende? Min bror, du bør ændre fremgangsmåde med sådanne ting, og sætte et rigtigt eksempel for dine brødrene prædikanter. Hav sympati for dine egne familiemedlemmer, som behøver alt hvad du kan, give dem.

[461]

Når en kvinde er i nød, så lad hende tage trængslerne med en kvinde. Hvis den kvinde som er kommet til dig, har grund til at klage over sin mand, bør hun tage sine problemer med en anden kvinde, som om nødvendigt kan tale med dig om det, uden noget der ligner ondskab.

Du virker ikke til at indrømme at din handlemåde i denne sag udøve en forkert indflydelse. Vogt dine ord og dine handlinger. — *Brev 164*, 1902.

Et stort arbejde som himlen er med i—Det arbejde du gør [*Henvendt til en kvinde med bred erfaring i offentligt arbejde, og som har tilsluttet sig syvende—dags adventistmenigheden.* — *Udgiverne.*] med at hjælpe vore søstre til at nære deres personlige ansvar for Gud, er et godt og nødvendigt arbejde. Det har længe været forsømt. Men når dette arbejde er lagt ud i klare, enkle og definerede linier, må vi forvente at hjemmeopgaverne vil, i stedet for at blive forsømte, udføres meget mere forstandigt. Herren vil have at vi altid påskynder værdien af de menneskesjæle som ikke ser dens værdi.

Hvis vi kan arrangere regelmæssige velorganiserede grupper, der er oplært forstandsmæssigt i den del de har med at gøre som Mesterens tjenere, vil vore menigheder få den vitalitet og det liv de

* Skrevet til en konferensformand. — *udgiverne*

længe har haft brug for. Den fremragende sjæl Kristus har frelst, vil blive værdsat. Generelt har vore søstre en vanskelig tid med deres voksende familier og de trængsler de har, der ikke lægges mærke til. Jeg har længtes efter kvinder, som kunne uddannes til at hjælpe vore søstre til at rejse sig fra deres modløshed og føle at de kunne gøre et arbejde for Herren. Dette bringer solskinsstråler i deres eget liv, som genspejles i andres hjerter. Gud vil velsigne dig og alle som forener sig med dig i dette store arbejde. — *Brev 54*, 1899.

Opsøge de tabte

Bibelen føres til enhver mands dør—Bibelen er fri fra lænker. Den kan bæres til ethvert menneskes dør, og dens sandheder kan overbringes til ethvert menneskes samvittighed. Der er mange, som de rigtige berøanere (indb. i Berøa), som vil søge skrifterne for dem selv dagligt, der er overbragt, for at se om tingene er således eller ej. Kristus har sagt, "I gransker Skrifterne, fordi I mener, at I har evigt liv i dem; og netop de vidner om mig." Jesus, verdens Forløser, påbyder mennesker ikke kun til at læse, men at "granske skrifterne". Dette er et stort og betydningsfuldt arbejde, og det er overdraget til os, og ved at gøre dette vil vi blive gavnet stort; for lydighed imod Kristi bud vil ikke være ulønnet. Han vil krone os med særlige mærker fra hans gunst denne loyalitets handling som følge af det lys der er åbenbaret i hans ord. — *Råd om sabbatsskolearbejdet* s. 84. (1889)

[462]

Mange venter må at blive indsamlede—Ud over hele verden findes der mænd og kvinder, der længselsfulde ser op mod Himmelen. Der opstiger bønner og tårer og spørgsmål fra sjæle, der længes efter lyset, efter nåden og efter Helligånden. Mange er lige ved rigets grænser og venter kun på at blive lukket ind. — *Mesterens efterfølgere*, s. 109 (dk 62). (1911)

Opsøge den mistede—Dette arbejde skal være et fast besluttet arbejde. Der er tabte får over hele det land I er i. I må opsøge og frelse det som er tabt. I ved ikke om de genopretter dem selv. — *Brev 189*, 1899.

Finde en åbning for studier—Der må lægges et solidt fundament for permanent arbejde i alle byer der indtages. Herrens metoder skal følges. Ved dør—til—dør arbejde, ved at give bibellæsninger i

familierne, kan arbejderne få adgang til mange som søger sandheden. Ved at åbne skrifterne, ved bøn, ved at udvise tro, skal han lære folk Herrens vej. — *Vidnesbyrdene* bd. 7, s. 38. (1902)

[463] **Opsøge de ærlige sjæle**—Jeg må gøre mit bedste for at frembære det budskab til folk, at Herren har ærlige sjæle i alle vore byer, og at de må opsøges. Herren er ikke tilfreds med den måde vi har trådt frem på. Mange byer er, praktisk talt, stadig urørte. Dem som går ind og advarer beboerne i de store byer, vil uddannes til at vinde sjæle for Kristus. . . . Hvordan skal de omvendes hvis de, hvis de ikke nøje har sat linie for linie og forskrift for forskrift foran sig? . . .

Medarbejderne må ikke bruge deres tid til at gå over og over grunden blandt menigheder som allerede er omvendt til sandheden, medens der er mange steder er mange som aldrig har fået sandheden forklaret for dem. *Brev 8*, 1909.

Medarbejdere ledes til de interesseredes hjem—Lys, lys fra Guds ord, — det er hvad folk behøver. Hvis ordets lærer er villige, vil Herren lede dem i et tæt forhold til folk. Han vil vejlede dem til deres hjem, som behøver og ønsker sandheden; og som Guds tjenere involvere sig i opsøgelsesarbejdet efter mistede får, deres åndelige evner opvækkes og får kraft. — *Review and Herald*, 29. dec. 1904.

Med ti gange mere styrke—Hvis den halve tid der nu bruges på forkyndelse, blev brugt på dør—til—dør arbejde, ville der kunne ses gunstige resultater. Der ville udrettes meget godt, for medarbejderne ville komme tæt til folk. Tid der bruges til stille familiebesøg, og når der bruges tid til at tale med Gud i bøn, synge til Hans pris og forklare Hans Ord, vil dette ofte gøre mere godt end offentligt arbejde.

[464] Familien der besøges på denne måde, tales der personligt til. Medlemmerne er ikke i en åben forsamling hvor de bare kan rette sandhederne de hører, videre til deres naboer. Dem selv tales der alvorligt til, og med en venligsindet omsorg. De får lov at frit udtrykke deres anfægtelser, og alle disse anfægtelser kan mødes med et „Så siger Herren.“ Gøres dette i ydmyghed, af dem som har hjerterne indhyllet i Guds kærlighed, er ordene opfyldt: „Indgangen til dine ord giver lys; giver forstand til den enfoldige.“ — *Brev 95*, 1896.

Nogle virker vanskelige at komme til—Dem som arbejder for Gud vil finde folk der er vanskelige at komme til. De virker for-

nærmede over at du blander dig i deres private tro og helligelse, og er ikke taknemmelige over dem, der er Guds medarbejdere. Disse medarbejdere må se bort fra selvet til Jesus, være nøje opmærksom på anvisningerne der findes i Hans ord. — *Brev 5*, 1896.

Kvinder i evangeliseringen

I denne krisetid—Herren har et arbejde for kvinder såvel som for mænd. De må indtage deres respektive steder i Hans arbejde i krisen, og Han vil arbejde gennem dem. Hvis de er omgæret med en fornemmelse af deres pligt, og arbejder under Helligåndens indflydelse, vil de have den selvbeherskelse der er brug for, i denne tid. Hos disse selvopofrende kvinder vil Frelseren genspejle lyset af Hans ansigtsudtryk, og vil give dem en kraft der overgår mænds. I familierne kan de gøre et arbejde som mænd ikke kan gøre, et arbejde der rækker ind i det indre liv. De kan komme tæt til de hjerter som mænd ikke kan nå. Der er brug for deres arbejde. — *Review and Herald*, 26. aug. 1902.

[465]

Kvinder med arbejdet i hjertet—Kvinder som har Guds sag i hjertet kan gøre et godt arbejde i de distrikter de bor i. Kristus taler om kvinder som hjalp Ham med at overbringe sandheden for andre, og Paulus taler om kvinder som arbejdede med ham i evangeliseringen. Men hvor meget begrænses arbejdet ikke af dem, som kunne gøre et stort arbejde hvis de ville. — *Brev 31*, 1894.

Når troende kvinder føler en byrde for sjæle—Med den erfaring du har, har jeg tænkt over at du, under Guds ledelse, kunne påvirke til at få gang i arbejdslinier, hvor kvinder kunne gå sammen for at arbejde for Herren. Der burde helt sikkert være et større antal kvinder beskæftiget præstearbejdet for den lidende menneskehed, der opløfter dem, uddanner dem, hvordan man tror en enkel tro — på Jesus Kristus vor Frelser. Og idet sjæle giver sig selv til Herre Jesus, over giver sig fuldstændigt, vil de forstå læresætningerne. . . .

Jeg pines fordi vore søstre i Amerika ikke gør mere end hvad de må gøre for Herren Jesus. Bliver de i Kristus, vil de få mod, styrke og tro på arbejdet. Mange kvinder elsker at tale. Hvorfor kan de ikke sige Kristi ord til fortabte sjæle? Har vi tætte relationer til Kristus, lærer hjertet at det er ulykkeligt at ikke kende Gud, og ikke mærke

den vanære som de gør mod Kristus, som ellers har købt dem for en pris.

[466] Når troende kvinder skal føle en byrde for sjæle, og syndsbyrden ikke er deres egen, vil de arbejde som Kristus arbejdede. De tager ikke hensyn til om det er for stort et offer at vinde sjæle for Kristus. Og enhver som har denne kærlighed for sjæle, er født af Gud; de er parat til at følge i Hans fodspor, og deres ord og stemme vil være de talenter der bruges i Mesterens tjeneste; den næring der kommer fra stamtræet til deres egne sjæle, vil flyde ud i særlige kanaler for kærlighed til sjæle som er ved at visne og tørre ud.

I dette arbejde uddannes man hele tiden. Ønsket om at være til velsignelse afdækker medarbejderens svaghed og utilstrækkelighed. Således drives sjælen til Gud i bøn, og Herre Jesus giver lys og Sin Helligånd, og de forstår at det er Kristus som blødgører og bryder de hårde hjerter. — *Brev 133*, 1898.

Behovet i de forskellige grene af arbejdet—I de forskellige arbejdsgrøene i Guds sag, er der en bred arbejdsmark hvor vore søstre kan gøre god tjeneste for Mesteren. Mange linier i missionsarbejdet forsømmes. I de forskellige menigheder, hvor der står meget ugjort eller halvfærdigt arbejde, kunne lige så godt gennemføres ved den hjælp som vore søstre kan give, om de blev oplært rigtigt. Ved forskellige linier i hjemmemissionsarbejdet kan de nå en klasse som vore prædikanter ikke kan nå. Blandt adelskvinder som har haft det moralske mod til at beslutte sig til fordel for sandheden for denne tid, er der mange som har taktfølelse, begrebsopfattelse og gode evner, og som blive til fremgangsrige medarbejdere. Der er brug for medarbejdere hos sådanne kristne kvinder. — *Review and Herald*, 10. dec. 1914.

[467] **Kvindens andel i evangeliseringen**—I de forskellige linier af hjemmemissionsarbejdet, kan de mest intelligente kvinder bruge sine kræfter på allerbedste måde. Hvem kan have en så dyb kærlighed for mænd og kvinders sjæle, hvem Kristus døde for, som dem der har del i Hans nåde? Hvem kan repræsentere sandheden og Kristi eksempel bedre end kristne kvinder, som selv praktiserer sandheden? — *Review and Herald*, 10. dec. 1914.

Som rådgiver, ledsager og arbejdspartner—Hvis kvinden udnytter sin tid og hendes evner, sætter lid til Gud efter visdom og styrke, kan hun stå ligeværdigt med hendes mand, som rådgiver,

ledsager og samarbejdspartner, og alligevel ikke miste nogen af sine kvindelige nådegaver eller ærbarhed. Hun kan ophøje sin egen karakter, og netop når hun gør dette ophøjer og forædler hun sin families karakter, og udøver ubevidst en mægtig indflydelse på alle omkring hende. Hvorfor skulle kvinder ikke opdyrke forstanden? Hvorfor skulle de ikke bevare Guds hensigt ved deres eksistens? Hvorfor kan de ikke forstå deres egne kræfter, og indse at disse kræfter er givet af Gud, bestræbe sig på at gøre brug af dem i fuld omfang, ved at gøre godt mod andre, fremme reform— og sandhedsarbejdet og den virkelige godhed i verden? Satan ved at kvinder har en kraftfuld indflydelse for godt eller for ondt; derfor søger han at hverve dem til hans sag. — *God helse* juni, 1880.

Kraften af et pålideligt liv—Forunderlig er hustruers, mødre og yngre kvindelige medarbejders liv. Hvis de vil, kande udøve en indflydelse for godt, mod alle omkring dem. Ved ærbar klædning og velovervejet optræden, kan de være vidner for sandheden i dens enkelhed. De kan lade deres lys skinne således for alle, at andre vil se deres gode gerninger og forherlige deres Fader som er i himlen. En sandt omvendt kvinde vil udøve en kraftfuld forvandlende indflydelse for det gode. Sammen med hendes mand, kan hun hjælpe ham i hans arbejde, og være middel til opmuntring og velsignelse for ham. Når viljen og vejen underlægges Guds ånd, er der ingen grænser for det gode der kan udrettes. — *Manuskript* 91, 1908.

[468]

Byrdebærer for Jesus—Vore søstre, de unge, midaldrende, og de ældre, kan gøre en del i det afsluttende arbejde for denne tid, og gør de dette, efter hvad anledning byder sig, vil de selv opnå en erfaringen af højeste værdi. Glemmes selvet, vil de vokse i nåden. Ved at oplære sindet i denne retning, vil de lære at kunne bære byrderne for Jesus. — *Review and Herald*, 2. jan. 1879.

Dem som arbejder i hjemmet—Dem som ansætter mænd eller kvinder til at hjælpe i hjemmeopgaverne bør give dem en rimelig løn. Og de bør også påskønne dem det godt. Lad dem ikke tro at deres trofasthed i tjenesten ikke værdsættes. Deres arbejde er lige så væsentligt som deres arbejde, som giver bibellæsninger, og de bør modtage anerkendende ord. De hungrer ofte efter medfølelse og forståelse, og dette bør ikke holdes tilbage fra dem, for de fortjener det.

Dem som laver mad og andre gerninger i hjemmet er lige så involveret i Guds tjeneste som dem der involveret i bibelarbejdet. Og de har større brug for forståelse og medfølelse; for i åndelige arbejdslinier er der det som holder ånden munter, opløftet og trøstet. Og husk på at vi er alle tjenere. Den som gør hjemmearbejdet betragter Herren ikke som mindre end dem, hvis arbejde er at give bibellæsninger. — *Manuskript* 128, 1905.

[469]

Både mænd og kvinder kaldes til bibelarbejde.

Kombiner talenterne til det afsluttende værk—Når et stort og afgørende arbejde skal gøres, vælger Gud mænd og kvinder til at gøre dette arbejde, og et tab vil kunne mærkes hvis begge talenter ikke kombineres. — *Brev* 77, 1898.

Kvinder såvel som mænd kan deltage i arbejdet med at så sandhedens sæd, hvor den kan udvikles og blive klart synlig. — *Vidnesbyrdene* bd. 9, s. 128. (1909)

Nogle kvinder egner sig til bibelarbejde—Der er kvinder som er specielt egnede til at give bibellæsninger, og vinder stor fremgang med at bringe Guds ord i sin enkelhed til andre. De er til stor velsignelse for at nå mødre og deres døtre. Dette er et helligt arbejde, og dem som er involveret i det bør modtage opmuntring. — *Brev* 108, 1910.

Farvede kvinder kaldes til arbejdet—Disse behov på dette område har betyngnet mig på det sidste. Jeg har kun kunnet sove ganske lidt. Lægmissionsarbejdet må gennemføres blandt disse [farvede] folk, som må have en oplæring i pleje, madlavning og andre vigtige arbejdslinier. Der er dem iblandt dem, som må oplæres til at arbejde som lærer, bibelarbejdere og kolportører. — *Brev* 221, 1904.

Trænede farvede mænd—Farvede brødre bør oplæres til at holde bibellæsninger og teltmøder for deres egne folk. Der er mange iblandt dem med gode evner og disse bør uddannes for denne gerning. — *Vidnesbyrdene* bd. 9, s. 207. (1909)

[470]

Bibelstudier af mænd med åndelig forståelse—Hjerter er blevet aftrykt, sjæle er omvendte, idet I har overbragt de store prøvende sandheder i bibelen, sandhederne i Kristi nådegaver. Jeres medarbejdere bør nu have tilknyttet mænd med åndelig forståelse, som

vil samarbejde med jer, som i dagtimerne vil lede bibelstudier med nyomvendte, fortælle dem hvordan de overgiver sig til Helligåndens kraft, så disse sjæle kan fæstnes fuld og fast i sandheden. De behøver personlig undervisning om disse ting. — *Brev 376*, 1906.

Oplære mænd og kvinder til bibelarbejde—Ældre og Mrs. Haskell ledte bibelstudierne om formiddagen, og om eftermiddagen gik eleverne ud på husbesøg. Disse missionsbesøg, og salg af mange bøger og tidsskrifter, åbnede vejen for at holde bibellæsninger. Henvendte fyrre mænd og kvinder deltog ved morgen—klasserne, og en god andel af disse studerende gik ud i eftermiddagsarbejdet. — *Review and Herald*, 29. nov. 1906.

Evangeliets besøgs-gæst.

Både bibellærere og besøgs-gængere—Der er dem med nogen erfaring, som, trods de anstrengelser de gør for døende menigheder såvel som på nye steder, burde udvælge unge mænd eller kvinder af moden alder til at hjælpe med i arbejdet. Ved at interessere sig for personlig indsats vil de få erfaring, og hjælpernes indsats vil gøre dem til nyttige bibellæsere, kolportører, familiebesøgere. — *Brev 34*, 1886.

Ungdommen kaldes som missionsbesøgere—Der er mange linier som de unge kan bruge deres hjælp til. Der bør organiseres grupper og uddannes grundigt som sygeplejere, missionsbesøgere, bibellæsere, som kolportører, prædikanter og lægemissionsevangelister. — *Råd til lærere* s. 546. (1913)

[471]

Kvinder til besøgsarbejde—Kvinder kan gøre et godt arbejde for Gud hvis de først vil lære den dyrebare og betydningsfulde lektie om sagtnodighed i Kristi skole. De vil være i stand til at hjælpe mennesker ved at bringe dem Jesu totale tilstrækkelighed. . . .

Mange som er betroede nogle ydmyge arbejdsgræne for Mesterens, vil snart blive utilfredse, og tro at de burde være lærere og ledere. De ønsker at forlade deres ydmyge tjenestegerning, som er lige så vigtig som de større ansvar. Dem som er sat til at udføre besøgsarbejde, begynder hurtigt at tro at andre kan gøre dette arbejde, at enhver kan sige medfølelse og opmuntrende ord, og lede mennesker på en ydmyg og stille måde, til en korrekt forståelse af

skriften. Men det er et arbejde som kræver mange nådegaver, megen tålmodighed, og et altid voksende forråd af visdom. . . .

Der er ikke noget arbejde der gøres for Mesteren som er for ringe eller af lille betydning. . . . Hvis det gøres med glæde, og ydmyghed, og i Kristi sagtnodighed, vil det gøres til Guds ære. — *Brev 88*, 1895.

Kvinder i offentlig tjeneste.

[472] **Effektiviteten i kvinders arbejde**—Kvinder kan være retfærdighedens redskaber, og yde en hellig tjeneste. Det var Maria der først forkyndte en opstanden Jesus. . . . Hvis der var tyve kvinder hvor der nu er en, som ville gøre denne hellige mission til sit kære arbejde, vil vi kunne se mange flere omvendte til sandheden. I det store sandhedsforkyndelsesarbejde er der brug for kristne kvinders forædlende og blødgørende indflydelse. — *Review and Herald*, 2. jan., 1879.

Mand og hustru i et forenet arbejde—Der er kvinder som bør arbejde i evangeliets tjeneste. I mange henseender vil de gøre mere godt end prædikanter som ikke får besøgt Guds hjord. — *Manuskript 43a*, 1898.

Der er brug for visdom til at vælge evangelieundervisere—Der bør udvælges kloge og hellige mænd til arbejdet, som kan gøre et godt sjælvindingsarbejde. Der bør også udvælges kvinder, som kan overbringe sandheden på en klar, forstandsmæssig og ligefrem måde. Vi behøver medarbejdere iblandt os som ser behovet for at få gjort et dybt nådearbejde i hjerterne; og sådanne burde opmuntres til at involvere sig i missionsarbejde. Der har længe været brug for denne slags medarbejdere. Vi må bede meget alvorligt: "Herre, hjælp os til at hjælpe hinanden." Selvet må begraves med Kristus, og vi må døbes af Guds Hellige Ånd. Så vil det i tale, i ånd og i vore arbejdsmetoder kunne åbenbares at Guds Ånd leder.

Som medarbejdere behøver vi mænd og kvinder som forstår grundene til vor tro og som indser det arbejde der skal gøres at meddele af sandheden, og som vil afvise at sige ord, der svækker sjæles tillid til Guds ord eller udsletter fællesskabet der bør eksistere mellem dem af samme tro. — *Brev 54*, 1909.

En bibellærer henvender sig til forsamlingen—Hver uge fortæller sin historie: En sjæl eller to sjæle tager imod sandheden, og den forunderlige forandring i sine træk og i sine karakteregenskaber er så markant for dem de omgås, at denne overbevisning i livet leder andre til sandheden; og at de nu ransager skriften ihærdigt. . . . [473]

Søster R og Søster W gør et lige så virkningsfuldt arbejde som prædikanterne; og når der er nogle møder hvor alle prædikanterne er borte, tager søster W bibelen og taler til forsamlingen. — *Brev 169, 1900.*

En søster taler til folkeskaren—Vi tror helt på menighedsorganisation, men ikke på noget som foreskriver den præcise måde at arbejde på; for alle mennesker nås ikke ved de samme metoder. . . .

Enhver person har sin egen lampe at holde brændende. . . . Der skinner rigtigt meget mere lys ud fra en sådan lampe på vandringsmandens sti, end der udsendes fra et helt fakkeloptog i parade. Oh, hvilket arbejde kan gøres, hvis vi ikke vil overanstrenges os selv!

Lær dette, min søster. Du har mange veje åbnet op for dig. Henvend dig til folkeskaren når som helt du kan; udøv al den påvirkning du kan, ved enhver forening der kan være middel til at indføre surdej- en i maden. Enhver mand og enhver kvinde har et arbejde at gøre for Mesteren. Personlig indvielse og helligelse til Gud vil, ved de mest enkle metoder, udrette mere end den mest imponerende opvisning. — *Review and Herald, 9. maj 1899.*

Lejermøders bibelklasser ledes af kvinder—Vore lejrmøder skal ledes på en sådan måde at de er skoler og der uddannes medarbejdere. Vi behøver at få en bedre forståelse af arbejdsfordeling, og uddanne alle til at gøre sin del, for at arbejdet får fremgang. . . . Lad der gives korte prædikener, og lad der blive afholdt bibelklasser. Forvis dig om at taleren fastnagler sandheden i menneskenes sind.

Forstandige kvinder kan, hvis de er sandt omvendte, gøre en del i dette arbejde, og holde bibelklasser. Der er en vidt udstrakt arbejdsmark for kvinder såvel som for mænd. — *Brev 84, 1910.* [474]

Oplæring og baggrund.

Værdien af veltrænede medarbejdere—Gud kalder på medarbejdere; men Han ønsker dem som er villige til at underlægge deres vilje under Hans, og som vil lære sandheden som den er i Jesus. En

medarbejder som er blevet trænet og uddannet til arbejdet, som er kontrolleret af Kristi Ånd, vil udrette langt mere end ti medarbejdere som går ud med manglende kundskab og svage i troen. En som arbejder i harmoni med Guds råd, og i enhed med brødrene, vil være til større nytte og gøre godt, end ti vil være, som ikke erkender deres afhængighed af og ser nødvendigheden af Gud og af at handle i harmoni med det store plan for værket. — *Review and Herald*, 29. maj 1888.

Bibelmedarbejdere fra vore skoler—I enhver skole som Gud har oprette vil der, som aldrig før, være efterspørgsel på bibelundervisning. Vore studerende skal uddannes til at blive bibelarbejdere, og bibellærere kan gøre et forunderligt arbejde, hvis de selv vil lære af den store Lærer.

Guds ord er sand filosofi og sand videnskab. Menneskelige meninger og sensationel forkyndelse fylder meget lidt. Dem som er gennemsyret af Guds ord kan lære den på samme enkle måde som Kristus lærte det. Der er for meget på spil når skrifterne åbnes for dem i mørke, for at vi ikke skal bruge et ord der kan forstås forkert. .

....

[475] Der er brug for medarbejdere som vil komme tæt på ikke—troende, og ikke venter på at de ikke—troende kommer nær til dem. Medarbejdere som vil søge efter de fortabte får, som vil arbejde personligt, og som vil give en klar, afgrænset undervisning.

Det bør være vore skolars mål at give den bedste undervisning og oplæring for bibelarbejdere. Vore konferenser bør se efter at skolerne har lærer, som er grundige Bibellærere, og som har en dyb kristen erfaring. De bedste præstelige talenter bør bringes ind i skolerne. — *Manuskript* 139, 1898.

En bred uddannelse der inkluderer bibelarbejde—Herren har udtænkt at skolen også skal være et sted, hvor der også kan trænes i kvindens arbejde: Madlavning, husarbejde, syning, bogholderi, korrekt læsning og talekunst. De må være forberedt på at undervise i dagskolerne for børnene. — *Brev* 3, 1898.

Erfarne medarbejdere, ikke drenge og piger—Præstearbejde kan ikke og må ikke betros til drenge, ej heller må arbejdet med bibellæsninger betros til uerfarne piger, fordi de dropper deres arbejde og vil godt tage ansvarlige stillinger, men som mangler religiøs erfaring, uden en grundig uddannelse og oplæring. De må prøves

for at se om de vil stå prøven; og hvis de ikke udvikles i de faste og samvittighedsfulde grundprincipper over for alt det Gud vil have dem til at gøre og være, så vil de ikke repræsentere vor sag eller vort arbejde for denne tid korrekt.

De af vore søstre, som er involveret i alle værkets missioner, må have en dybde i erfaring, en erfaring fra dem som har haft en erfaring, og som forstår arbejdsmetoderne.

Missionsarbejdet støder hele tiden ind i mangel på medarbejdere med det rette sindelag, og helligelse til og medynk for at vor tro repræsenteres korrekt. — *Kristen Uddannelse*, s. 45, 46. (1894)

[476]

Arbejdet kræver forstand—Unge mænd burde ikke gå i gang med at forklare skrifterne og holde forelæsning over profetierne når de ikke har kendskab til de betydningsfulde bibelsandheder de prøver at forklare for andre. De kan være mangelfulde i de almindelige uddannelsesgrene og derfor ikke kunne gøre den mængde godt de kunne gøre hvis de havde en god skoles fordele. Uvidenhed er ikke grobund for nogen bekendene Kristi efterfølgers ydmygelse eller åndelighed. Det guddommelige ords sandheder kan bedst påskønnes af en forstandsmæssig kristen. Kristus kan bedst forherliges af dem som tjener ham med forstanden. Det store formål med uddannelse er at sætte os i stand til at bruge de kræfter Gud har givet os på en sådan måde så bibelreligionen bedst fremstilles og der arbejdes for Guds herlighed. — *Vidnesbyrdene* bd. 3, s. 160. (1872)

Grundigt trænede medarbejdere—Den tredje engel vises som flyvende under himlens midte, viser at budskabet skal nå ud til hele jordens længde og bredde. Det er det mest højtidelige budskab der nogen sinde er givet til mennesker, og alle som er i forbindelse med dette arbejde, bør først føle deres behov for en uddannelse, og på en meget grundig oplæringsproces i arbejdet, med henblik på dens fremtidige nytte; og der bør lægges planer og anstreges for at forbedre den klasse som regner med at komme i forbindelse med grene af værket. — *Review and Herald*, 21. juni 1887.

Læreren må kende sandhedens virkelige grundsætninger—Forvis dig om at du kender sandhedens virkelige grundsætninger og når du så støder på modstandere, vil du ikke stå i din egen styrke; en Guds engel vil stå ved din side og hjælpe dig med at svare på ethvert spørgsmål som måtte blive stillet. Dag for dag må du så at sige være lukket inde med Jesus; og da vil dine ord og dit eksempel

[477]

have en stærk indflydelse til det gode. — *Evangeliets tjenere* s. 105 (n 75—76). (1915)

En appel efter mere uddannet bibellærere—Jeg ønsker at skabe en betalingsfond der kan betale disse helligede kvinder, som er de mest nyttige medarbejdere, i deres bibelstudier. Jeg ledes også til at se at vi må uddanne flere medarbejdere til at give bibellæsninger. — *Brev* 83, 1899.

Bibelunderviserens kvalifikationer.

Gode kvinder til Guds værk—Der er brug for kvinder med faste og afgjorte principper, kvinder som tror at vi faktisk lever i de sidste dage, og at vi har det sidste højtidelige advarselsbudskab at give til verden. De bør føle at de er involveret i et betydningsfuldt arbejde med at sprede de lysstråler som Himlen har udgydt på dem. Intet vil afskrække denne klasse fra deres pligt. Intet vil tage modet fra dem i arbejdet. De har tro på arbejdet for denne tid og for evigheden. De frygter Gud, og vil ikke adsplettes fra arbejdet ved at fristes af lukrative situationer og attraktive udsigter. De fremholder knapt nok det fjerde buds sabbat, fordi Gud har sat Sin hellighed på den, og har påbudt dem at holde den hellig. De vil for enhver pris bevare deres renhed for dem selv. . . . Der er dem, som vil fremvise vor tro korrekt, som vil sige passende ord, ligesom æbler af guld i skåle af sølv. . . . Søstre, Gud kalder jer til at arbejde på høstmarken og hjælpe med at indsamle negene. — *Review and Herald*, 19. dec. 1878.

[478]

Friske, uforkrøblede kræfter—For at værket kan nå ud i alle dens grene, kalder Gud på ungdommelig livskraft, iver og mod. Han har valgt de unge til at hjælpe med i Hans sags fremme. Det kræver friske uforkrøblede kræfter at kunne planlægge med et klart sind og kunne føre en modig hånd. Unge mænd og kvinder indbydes til at give Gud deres ungdoms styrke, der ved at bruge deres kræfter, i skapsindighed og energiske handlinger, kan bringe ære til Ham og frelse til deres medmennesker. — *Råd til lærere* s. 535. (1913)

Der er brug for unge mænd og kvinder som ikke rokkes efter omstændighederne, som vandrer med Gud, som beder meget, og som lægger den alvorligste energi, for at samle al det lys de kan. — *Råd til lærere* s. 537. (1913)

Ihærdige kvinder—Alle, som arbejder for Gud, må have Martas og Marias egenskaber, forenede en villighed til at tjene og en oprigtig kærlighed til sandheden. Jeg'et og selviskheden må lades ude af betragtning. Gud kalder på alvorlige kvindelige arbejdere, arbejdere, som er kloge, varmhjertede, ømme og principfaste. Han kalder på ihærdige kvinder, som vil vende deres tanker bort fra jeg'et og fra deres personlige bekvemmelighed og lade dem dreje sig om Kristus, idet de taler sandheds ord til dem, de kan få adgang til, beder med dem og virker for sjæles omvendelse. — *Vidnesbyrdene* bd. 6, s. 118. (1900)

Kvinder med magt til at tage de rette beslutninger—Der er ædle kvinder som har haft moralsk mod til at beslutte sig til fordel for sandheden, ud en bevisbyrde. De har samvittighedsfuldt accepteret sandheden.

De har taktfølelse, begrebsopfattelse, og gode evner, og blive succesrige medarbejdere for deres Mester. Der er brug for kristne kvinder. — *Review and Herald*, 19. dec. 1878.

[479]

Karakterstyrke og indflydelsens magt—Nogle af de mennesker, som tager del i evangeliets forkyndelse, er svage og forsagte, og de bliver let modløse. De mangler handlekraft. De er ikke i besiddelse af de karaktertræk, som sætter mennesker i stand til at udrette noget. De er ikke så optimistiske og energiske, at de kan begejstre andre. Hvis man vil opnå resultater, må man være modig og tro på sagen. Man skal ikke blot tilegne sig passive egenskaber. Man skal være aktiv. Man skal kunne give et mildt svar, som afvender vrede, men man skal også kunne udvise et sådant heltemod, at man kan kæmpe imod det onde. Selvom alt bør ske i kærlighed, bør man være i besiddelse af en karakterstyrke, som vil gøre ens indflydelse til en positiv kraft. — *I den store Læges fodspor* s. 497, 498. (vtbl 418—419) (1905)

Gå til bunds i hvert emne—Hvis du er kaldet til at være en lærer i en hvilken som helst gren af Guds arbejde, er du også kaldt til at være en elev i Kristi skole. Hvis du påtager dig det indviede ansvar at lære andre, påtager du dig at gå til bunds i ethvert emne du forsøger at lære. — *Råd om sabbatsskolearbejdet* s. 31. (1892)

Mod, magt, energi, udholdenhed—At være kristen betyder mere, end mange er klar over. En kristen skal ikke blot være blid, tålmodig, ydmyg og venlig. Disse egenskaber er vigtige, men han skal

også være modig stærk, energisk og udholdende. Den vej, Kristus anviser er trang, og det kræver selvfornektelse at gå på den. Man kan ikke være en svækling, hvis man skal gå på denne vej og fortsætte sin vandring trods vanskeligheder. ....

[480] Der er nogle mennesker, som mangler beslutsomhed. De lægger ikke bestemte planer og sætter sig ikke et mål. De gør ikke megen nytte i verden. De bør overvinde deres svaghed, ubeslutsomhed og passivitet. En ægte kristen er ukuelig. Han bliver ikke slået ud. Fordi han møder modgang. Vi skal have ben i næsen, og vi skal hverken lade os påvirke af smiger, bestikkelse eller trusler. — *I den store Læges fodspor* s. 497, 498. (vtbl 418—149) (1905)

Årvågenhed og præcision—Guds sag kræver mænd som kan se hurtig og handle øjeblikkelig og med kraft i rette tid. Dersom du standser for at måle enhver vanskelighed og veje enhver forvikling som du møder, så vil du kun udrette lidt. Hindringer og vanskeligheder vil du støde på hvor du vender dig hen og disse må du med et fast forsæt bestemme at overvinde, for i modsat fald vil de overvinde dig. — *Vidnesbyrdene* bd. 3, s. 497. (1875)

System og fart i hele værket—Jeres rum kan indeholde mange små smykker, og er der kun for beundringens skyld; men hvis I kun har øjnene rettet på Guds ære, kan I ligeså lægge disse små afguder bort. Der bruges mange dyrebare øjeblikke på at håndtere disse, afstøve dem og omplacere dem, som hellere skulle bruges på nyttigt arbejde. Men hvis disse nipsgenstande ikke gemmes bort, så har I en anden lektie at lære. Vær rask på fingrene. Tag ikke enhver artikel op i drømme, og hold det i dine hænder, og føle uvillighed for at lægge den ned. Det er deres pligt som er langsomme i deres øjeblikke at blive bedre i denne henseende. Herren har sagt: “Vær ikke lunkne i jeres iver; vær brændende i ånden; tjen Herren.”

[481] Når I tilbereder måltider, så lav beregninger over det, tag den tid I har erfaret at det vil tage før maden grundigt tilberedt og sæt det på bordet i rette tid. Men det er bedre at være parat fem minutter før tiden, end at være fem minutter for sen på den. Når der vaskes op, så må arbejdet gøres raskt og alligevel med omsorg og grundighed. Langsomme og nølende arbejdsvaner er at gøre meget arbejde ud af meget lidt. Men hvis I vil, kan I overvinde disse gnidrede og tøvende arbejdsvaner. Anvendelse af viljekraften vil få hænderne til at bevæge sig hurtigere. — *Youth's Instructor* 28. jan. 1897.

Teknikker i bibelarbejdet.

Enkle, åndelige bibellæsninger—Vi må stå op og samarbejde med Kristus. . . . Adlyde evangeliets opgave: at gå ud på hovedvejene og hegnene. Besøge så mange steder så muligt. Føre enkle åndelige bibellæsninger, som vil have en korrekt indflydelse på menneskesind. — *Manuskript 53*, 1910.

Et budskab der fanger folk til at studere—Denne tids prøvede sandheder må forkyndes så tydeligt og kraftigt, at tilhørerne bliver grebet og får lyst til at ransage skrifterne. — *Vidnesbyrdene* bd. 9, s. 109. (1909)

Lære at nærme sig bibelen i en lærvillig ånd—Den, som studerer Bibelen, burde opdrages til at nærme sig den med et lærvilligt sind. Vi skal ransage den, ikke for at finde beviser, som kan støtte vore meninger, men for at få at vide, hvad Gud vil sige os. — *Uddannelse*, s. 189 (dk 190). (1903)

Ethvert bibelstudie må have en tydelig plan—Enhver lærer bør sørge for, at hans arbejde fører til afgørende resultater. Før han forsøger at undervise om et emne, bør han have lagt en bestemt plan og bør være klar over netop, hvad det er, han ønsker at opnå. Han bør ikke være tilfreds med sin undervisning i noget emne før eleven forstår det princip, det rummer, fatter dets sandhed og er i stand til klart at gøre rede for, hvad han har lært. — *Uddannelse*, s. 236 (1903)

[482]

Enkle ord—Men brug aldrig ord som vil give det indtryk, at du er lært. Jo mere enkel din tale er, desto bedre vil dine ord blive forstået. — *Vidnesbyrdene* bd. 6, s. 383. (1900)

En enkel forklaring bedre end diskussion—Argumenter er gode på sin plads, men langt mere kan udrettes ved en enfoldig forklaring af Guds ord. Kristi lærdomme blev så tydeligt illustreret at de mest uvidende let kunne forstå dem. Jesus brugte ikke lange og vanskelige ord i sine taler; han brugte et enkelt sprog som var afpasset efter jævne menneskers fatteevne. Han trængte ikke længere ind i de emner han fremholdt, end at de var i stand til at følge ham. — *Evangeliets tjenere* s. 169 (n 124). (1915)

Få argumenter er tilstrækkelige—Det er ikke den heldigste fremgangsmåde at være alt for udførlig og sige alt som kan siges om et emne, når nogle få argumenter vil være tilstrækkelige til at

overbevise modstandere eller bringe dem til tavshed. — *Evangeliets tjenere* s. 376 (n 277). (1915)

[483] **Overbring sandheden på en let måde**—I denne tid, da behagelige eventyr flyder på overfladen og tiltrækker menneskenes sind, er det bedre at fremholde sandheden i en letfattelig form, støttet af nogle få stærke beviser, end det er at finde og opstille en overvældende mængde af vidnesbyrd; for pointen vil da ikke fremtræde så klart i manges sind, som den gjorde, før indvendingerne og beviserne blev fremlagt for dem. For manges vedkommende vil udtalelser til forsvar nå længere end vidtløftige argumenter. De vil anse mange ting for givet. Beviser hjælper ikke sagen i sådanne sind. — *Vidnesbyrdene* bd. 3, s. 36. (1872)

Line på line—Lad sandheden blive fremstillet, som den er i Jesus, linie på linie, regel på regel, lidt her og lidt der. — *Vidnesbyrdene* bd. 9, s.240. (1909)

Kraften i kristen sympati—Venlige ord som tales enkelt, små opmærksomheder som simpelt gives, vil feje de fristelsens og tvivlens skyer, som samler sig over sjælen, væk. Det Kristus—lignende oprigtige udtryk, givet i simpelhed, har kraft til at åbne hjertedøre som behøver Kristi ånds simple, fine berøring. — *Vidnesbyrdene* bd. 9, s.30. (1909)

Find din vej til deres hjerter—Udnyt anledningen på ethvert sted hvor I kan få adgang til folk i hjemmene. Tag bibelen frem og oplad dens store sandheder for dem. Fremgangen vil ikke afhænge så meget af den kundskab og lærdom I ejer, som af den evne I har til at finde vej til hjerterne. Ved at være omgængelige og komme menneskene nær, kan I lettere vende deres tankegang i en anden retning end I kan ved den dygtigste prædiken. — *Evangeliets tjenere* s. 193 (n 141). (1915)

Lære og praktisere principper—Undervisningen om disse ting skulle ikke være en tør teori. De, som vil videregive sandheden, må selv udøve dens grundregler. Kun ved at være et spejlbillede af Guds egenskaber gennem retsindigheden, sjælsadelen og uselvskheden i deres eget liv kan de øve indflydelse på andre. — *Uddannelse*, s. 40 (1903)

Korsets indflydelse på sjælevinding—Korset på Golgata skal hæves højt op over folket, således at det lægger beslag på menneskenes sind og samler deres tanker. .... Guds arbejdere vil som levende

redskaber udsende lysstråler for at oplyse Jorden. — *Med Mesteren på bjerget* s. 44 (dk 49). (1896) [484]

Besvare spørgsmål—Det bedste arbejde I kan gøre, er at undervise og oplære. Når der gives en anledning til det, så sid ned hos en familie og lad dem stille spørgsmål. Besvar så disse tålmodig og på en beskeden måde. Fortsæt med dette arbejde i forbindelse med jeres offentlige bestræbelser. Prædik mindre og undervis mere ved at holde bibellæsninger og ved at bede sammen med familier og små grupper. — *Evangeliets tjenere* s. 193 (n 140). (1915)

Personligt, vedholdende og grundigt bibelarbejde—For mange arbejdere mislykkes virksomheden fordi han ikke kommer i nær forbindelse med dem som mest behøver hans hjælp. Med bibelen i hånden bør han på en høflig måde søge at komme til klarhed over de indvendinger som rejser sig hos dem, som begynder at spørge: „Hvad er sandhed?“ Forsigtig og med mildhed bør han lede og oplære dem ligesom elever i en skole. Mange må lære sig bort fra teorier som de længe har troet var sandhed. Når de bliver overbevist om at de har været i vildfarelse angående bibelske emner, kommer de i forlegenhed og tvivl. De trænger til den ømmeste medfølelse og den mest skønsomme hjælp; de bør undervises omhyggeligt og man bør bede for dem og med dem, våge over dem og vogte dem med den kærligste omhu. — *Evangeliets tjenere* s. 190, 191 (n 138). (1915)

Hvor der er fordomme—Kristus drager Sine tilhøreres hjerter til Sig ved at vise Sin kærlighed, og udfolder Han lidt efter lidt, efter hvad de er i stand til at bære, rigets store sandheder. Vi må også lære at tilpasse vort arbejde til folkets tilstand — vi må møde mennesker hvor de er. Medens kravene til Guds lov bringes til verden, bør vi aldrig glemme den kærlighed, — Kristi kærlighed — er den eneste kraft som kan blødgøre hjerterne og lede til lydighed. [485]

Alle de store sandheder i skriften centrer sig om Kristus; og forstås de rigtigt, fører de alle til Ham. Lad Kristus fremstilles som alfa og omega, begyndelsen og enden af den store genløsningsplan. Bring folk emner som vil styrke deres tillid til Gud, og Hans ord, og led dem til at selv ransage dens lære. Og idet de går frem, skridt for skridt, i bibelstudiet, vil de være bedre til at påskønne skønheden og harmonien i dens dyrebare sandheder. — *Review and Herald*, 13. juni 1912.

Bring de prøvende sandheder efter omvendelsen—I føler at det ikke er jeres opgave at introducere argumenterne for sabbats-spørgsmålet idet I møder folk. Hvis folk nævner dette emne, så fortæl dem at dette ikke er jeres byrde nu. Men når de overgiver hjerte og sind til Guds vilje, så er de parat til at veje beviset på en ærlig måde over for disse højtidelige og prøvende sandheder. — *Brev 77*, 1895.

Budskabet er mere end et argument—Formelle talemåder, kun præsentationen af polemiske emner, fører ikke til noget godt. Guds blødgørende kærlighed i medarbejdernes hjerter vil genkendes hos dem som de arbejder for. Nogle sjæle tørster efter livets vande. Vær ikke tomme cisterner. Hvis I åbenbarer Kristi kærlighed for dem, kan I lede de hungrende og tørstende sjæle til Jesus, og Han vil give dem livets brød og frelsens vande. — *Brev 77*, 1895.

[486] **Berette om din egen omvendelseserfaring**—Væk enhver åndelig kraft til aktivitet. Fortæl dem som I besøger at alle tings ende er nær. Herren Jesus Kristus vil åbne deres hjerters døre og vil gøre varige indtryk i deres sind. Stræb efter at vække mænd og kvinder fra deres åndelige sløvhed. Fortæl dem hvordan du fandt Jesus og hvor velsignet du har været, siden du fik erfaringer i Hans tjeneste. Fortæl dem hvilke velsignelser der kommer til dig idet du sidder ved Jesu fødder og lærer dyrebare lektier fra hans ord. Fortæl dem om den glæde og lykke der er i det kristne liv. Jeres varme, inderlige ord vil overbevise dem om at I har fundet perlen af høj pris. Lad jeres glade, opmuntrende ord vise at I med vished har fundet den højere vej. Dette er ægte missionsarbejde og når det bliver udført, vil mange vågne op som fra en drøm. — *Vidnesbyrdene* bd. 9, s. 38. (1909)

Den hemmelige succes ved sjælevinding—Før i tiden var der nogle som fostrede deres tanker ved den ene sjæl efter den anden og sagde: „Herre, hjælp mig at frelse denne sjæl!“ Men nu er sådanne tilfælde sjældne. Hvor mange handler som om de indså hvilken fare syndere befinder sig i? Hvor mange tager dem som de ved er i fare og lægger dem frem for Gud i bøn og påkalder ham om at frelse dem? — *Evangeliets tjenere* 45.

Lektier fra mesterlæreren.

Overbring ordet på Kristi måde—Hvis I forkynder ordet i overensstemmelse med Kristi arbejdsmetoder, vil tilhørerne blive dybt påvirket af det Guds ord, som forkyndes. De vil blive overbevist om, at det er Guds levende ord, de hører. — *Vidnesbyrdene* bd. 9, s. 143. (1909)

Tålmodig kærlighed og interesse for den fortabte—Med tålmodig kærlighed underviste han folket. I sin store, gennemtrængende visdom kendte han til behovet hos hver eneste sjæl blandt sine tilhørere og når han så dem forkaste det fredens og kærlighedens budskab, som han kom for at bringe dem, påførte det ham kvaler i hjertets inderste dyb. — *Evangeliets tjenere* s. 34—35. (1915)

[487]

Sagtmodighed og ydmyghed—Hans fremtræden bar intet præg af skinhellighed eller kold strengthed. Verdens genløser havde en natur, som var højere end Englenes, men hans guddommelige storhed var forenet med en sagtmodighed og en ydmyghed, der drog alle til ham. — *Med Mesteren på bjerget* s. 22. (1896)

Håb indgyder ønske og tro—Han skimtede uendelige muligheder i ethvert menneske. Han så menneskene, som de kunne blive, når de var blevet forvandlede ved Hans nåde i „Herren vor Guds skønhed“. Når Han så på dem med håb, indgav Han dem håb. Når Han mødte dem med tillid, indgav han dem tillid. Når Han åbenbarede det sande menneskeideal i sig selv, vakte Han både ønsket om og troen på, at det kunne opnås. I Hans nærhed forstod ringeagtede og faldne sjæle, at de stadig var mennesker, og de længtes efter at vise sig værdige til Hans agtelse. I mangt et hjerte, der syntes dødt for alt, hvad der var helligt, blev der vækket nye følelser. For mangt et fortvivlet menneske viste der sig muligheder for et nyt liv. — *Uddannelse* s. 80. (1903)

Alvor og overbevisende kraft—Og når mænd og kvinder lyttede til de sandheder som udgik af Hans mund og som var så forskellige fra de vedtægter og dogmer som rabbinerne lærte, tændtes dette håb i deres hjerter. I Hans lære var det et alvor som gjorde at Hans ord rammede med en overbevisende kraft. — *Evangeliets tjenere* s. 188 (n 136). (1915)

Udstråler liv og opmuntring—Idet Han gik igennem stæder og byer, var Han som en livsstrøm, der spredte liv og glæde. — *Ministry*

[488]

of Healing, s. 20. (1905)

Vi må være glade. Gud ønsker ikke nogen at være sure ansigter på denne grund; Herren ønsker ikke at nogen i skal være tungsindige og sørgmodige; Han ønsker at I skal opløfte jeres ansigter mod Ham, og lad Ham udgyde lysets klarhed fra Retfærdighedens Sol på det. — *Manuskript* 42, 1894.

Kristus underviste med myndighed—Men skønt Hans lære var enkel, så talte Han som en, der har myndighed. Denne ejendommelighed gjorde, at Hans lære virkede som en modsætning til alle andres. Rabbinderne talte med tvivl og tøven, som om skrifterne kunne fortolkes til at betyde enten det ene eller det stik modsatte. Hver eneste dag blev tilhørerne indviklet i større usikkerhed. Men Jesus lærte dem skrifterne som en ubestridelig autoritet. Hvad Hans emne end var, blev det fremført med en styrke, som om hans ord ikke lod sig modsige. — *Den store mester* s. 164. (1898)

Ønske om at frelse syndere—Det samme indtrængende ønske om at frelse syndere, som kendetegnede Frelserens liv vil også kendetegne hans sande efterfølgere. — *Vidnesbyrdene* bd. 7, s. 10. (1902)

Drivende kraft—At disse mænd så øjeblikkelig uden at stille noget spørgsmål og uden noget løfte om løn, efterkom Kristi ord, synes at være mærkelig; men Kristi tale var en indbydelse som førte en tvingende kraft med sig. — *Evangeliets tjenere* s. 24 (n 17). (1915)

Resultatet af bibelarbejde

[489] **Engle står tæt til medarbejderen**—Idet medarbejderen søger at give det lys til andre som Gud har givet ham, så tildeler Herren mere lys, og gør han sit bedste, men øjet rettet mod Guds herlighed, erkender han sjæles værdi. Idet han besøger fra dør—til—dør, åbner skriften for dem, hvis forståelse er formørkede, vil Guds engle stå nær ved ham for at indprente dens hjerte, som tørster efter livets vand. — *Review and Herald*, 6. okt. 1896.

Herren virker hos bibellærerne—Lad de stærke grunde for vor tro blive præsenteret ud fra Guds ord, og lad sandheden i sin helliggørende kraft smelte sin vej til de menneskers sind og hjerter, som er under overbevisning. Idet hjælperne giver bibellæsninger i

folks hjem, arbejder Herren lige så visseligt som han gør i offentlig virksomhed. — *Brev 160, 1901.*

Mirakler udføres gennem verden—Der vil hele tiden være en kamp for at vinde adgang til de uvidendes og ondes hjerter. Men forsøger vi hver især så alvorligt og trofast ved personlig bestræbelse som vi burde? Holder vi os selv ikke for meget på afstand fra stakkels sjæle der er døde i overtrædelser og synder? Kan enhver af os ikke, bevæbne os med Kristi stærke alvor, og kan vi så gøre mere?

Jeg er bange for at denne tro ikke er væsentlig. Skal vi ikke rustne os imod skuffelser og fristelse for at miste modet? Gud er nådig, og med en glad sandhed, rensende, og forædlende liv, kan vi gøre et sundt og solidt arbejde for Gud. Bøn og tro vil gøre forunderlige ting. Ordet må være vort krigsvåben. Der kan udføres mirakler gennem ordet; for det vil være gavnligt i alle ting. — *Brev 75, 1896.*

En sjæls værdi.—Den sjæl, der har overgivet sig til Kristus, er i Hans øjne mere dyrebar end hele verden. — *Den store mester s. 329. (1898)*

Hvis blot ét menneske ville have taget imod Kristi nåde og troet på evangeliet, ville han have besluttet at bære de byrder og finde sig i den ydmygelse, som blev hans lod her i livet. Han havde været villig til at lide en vanærende død for at frelse dette ene menneske. — *I den store Læges fodspor s. 135. (vtbl 108) (1905)*

Lad dette arbejde gå fremad—Mange vil høre budskabet, men vil nægte at give agt på det; ikke desto mindre skal advarslen gives til alle i klare og tydelige toner. Det er ikke blot sandheden der skal bringes i offentlige forsamlinger; der skal også udrettes dør—til—dør arbejde. Lad dette arbejde rykke frem i Herrens navn. Dem som involverer sig det har himmelske engle som deres ledsagere. De vil modstå de angreb fjenden gør på dem som samarbejder med Gud. — *Brev 140, 1903.*

I tillid til Guds løfter—Den gode sæd ligger måske en tid lang ubemærket i et koldt, egenkærligt, verdsligt hjerte, tilsyneladende uden at have spiret, men senere, når Guds Ånd taler til det, vokser den skjulte sæd op og bærer til sidst frugt til Guds ære. I vor gerning her i livet ved vi ikke, om dette eller hint skal lykkes. Det er heller ikke et spørgsmål, som vi skal afgøre. Vi skal udføre vort arbejde og overlade udfaldet til Gud. “Så din sæd ved gry og lad hånden ej hvile ved kvæld.

I Guds store pagt med menneskene siges der: „Herefter skal, så længe jorden står sæd og høst, ... ikke ophøre.“ Det er i tillid til dette løfte, at landmanden pløjer og sår Vi skal ikke arbejde mindre tillidsfulde med den åndelige såning, men stole på hans forvisning: „Så skal det gå med mit ord, det, som går ud af min mund: det skal ej vende tomt tilbage, men udføre, hvad mig behager og fuldbyrde hvervet, jeg gav det.“ „De går deres gang med gråd, når de udstrør sæden, med frydesang kommer de hjem, bærende deres neg.“ — *Kristi lignelser s. 53* (1900)

[491]

Tilstrækkelig løn for kvindelige medarbejdere.

Skal betales ligeså godt som deres mænd—Når det er muligt, så lad prædikanten og hans hustru gå sammen. Hustruen kan ofte arbejde ved sin mands side, og udrette et ædelt arbejde. Hun kan besøge folks hjem og hjælpe kvinderne i disse familier på en måde som hendes mand ikke kan. . . .

Udvælg kvinder som vil gøre et seriøst arbejde. Herren vil bruge forstandige kvinder i undervisningsarbejdet. Og lad ingen føle at disse kvinder, som forstår Ordet, og som har evnen til at undervise, ikke få vederlag for deres arbejde. De bør betales lige så godt som deres mænd. Der er et stort arbejde for kvinder at gøre i den nærværende sandheds sag. Ved at udvise kvindelig taktfølelse og forstandig brug af deres kundskab til bibelsandheden, kan de løse vanskeligheder som vore brødre ikke kan møde. Vi behøver kvindelige medarbejdere i forbindelse med deres mænd, og bør opmuntre disse, som ønsker at involvere sig i denne gren af missionsarbejdet. — *Brev 142*, 1909.

Opofrelse gælder ikke kun trofaste kvinder—Et stort arbejde skal gøres i vor verden, og alle talenter skal bruges i overensstemmelse med retfærdighedens principper. Hvis en kvinde udpeges af Herren til at gøre et bestemt arbejde, skal hendes arbejde værdsætte efter dens værdi. Enhver medarbejder skal modtage sit efter evne.

Man kan mene at det er en god plan at lade personer give deres talent og alvorlige arbejde til Guds værk, uden at de tærer på deres opsamlede kræfter. Men dette gør en forskel, og sådanne medarbejdere tilbageholder selv deres talenter. Gud vil ikke give Sin

[492]

billigelse til en sådan plan. Dem som finder på denne metode, kan

have troet at de gør Guds tjeneste ved at ikke spare på kræfterne, for disse gudfrygtige sjæls—elskende medarbejderes skyld. Men der vil være et regnskab at aflægge her og der, og så vil dem som nu tror på at kroppen må overbelastes, har forkærlighed for arbejde efter en udtænkt plan, disse vil blive til skamme på grund af deres selvskhed. Gud ser disse ting i et helt andet lys, der er helt anderledes fra det begrænsede mennesker ser.

Dem som arbejder alvorligt og uselvsk, vi være de mænd eller kvinder, der bringer neg til Mesteren; og sjæle der er omvendt ved deres arbejde vil bringe deres tiende til forråds-kammeret. Når der forlanges selvfornægtelse, på grund af manglende midler, så lad ikke nogle få hårdtarbejdende kvinder gøre alle ofrene. Lad alle tage del i byrden. Gud erklærer: jeg hader røveri fra brændofferet. — *Manuskript 47, 1898.*

Betales ud af tienden—Tienden bør gå til dem som arbejder i ord og lære, om det er mænd eller kvinder. — *Manuskript 149, 1899.*

En procedure der vil begrænse kvindelige medarbejdere—Der er undertiden begået uret mod kvinder som virker med lige så stor hengivenhed som deres mænd og som af Gud anerkendes som nødvendige under udøvelsen af ens prædikantgerning. Den fremgangsmåde at betale mandlige arbejdere og ikke betale deres hustruer, som deltager i arbejdet sammen med dem, er en plan som ikke er efter Herrens forordning og gennemført i vore konferenser vil den kunne afholde vore søstre fra at forberede sig til den gerning de burde optage. Gud er en retfærdig Gud og hvis prædikanterne får løn for sit arbejde, så skulle deres hustruer, som ligeså uegennyttig hengiver sig til gerningen, få vederlag udøver den løn deres mænd får, selvom de måske ikke stiller krav derom.

Syvendedags-adventisterne må ikke på nogen måde forklejne kvindernes arbejde. Dersom en kvinde overlader sin ugerning i en trofast, forsigtig medhjælperes hænder og anbringer sine børn hvor der vil blive sørget for dem, medens hun tager del i missionsarbejdet, bør konferensen klogelig indse det retfærdige i at hun får løn. — *Evangeliets tjenere s. 335. (1915)* [493]

Gud har afgjort dette spørgsmål—Hvis kvinder gør det arbejde der ikke er det mest behagelige for mange af dem der arbejder i ord og lære, og hvis deres gerninger bevidner at de udretter et arbejde som er blevet tydeligt forsømt, bør disse medarbejdere så ikke anses

som værende lige så rige i resultater som ordinerede prædikanter? Bør det ikke påbyde en medarbejders løn? . . . .

For mennesker er det ikke et spørgsmål om at bringe orden i tingene. Herren har bragt det i orden. I skal gøre jeres pligt over for kvinder som arbejder i evangeliet, hvis arbejde bevidner at de er nødvendige for at føre sandheden ind i familierne. Deres arbejde er netop det arbejde som må gøres, og der bør opmuntres til dette. I mange henseender kan en kvinde tildele en kundskab til hendes søstre som en mand ikke kan. Sagen vil lide stort tab uden denne slags arbejde fra kvinder. Herren har igen og igen vist mig at der er lige så stort brug for kvindelige lærere til det arbejde som Han har udpeget, som der er brug for mænd. — *Manuskript 142, 1903.*

Advarsler til bibellæreren.

[494] **Personligt arbejde er mere belastende**—Der er brug for kvinder, såvel som mænd, i det arbejde der må gøres. De kvinder som giver sig selv til Herrens tjeneste, som arbejder for andres frelse ved at gøre dør—til—dør arbejde, som er lige så belastende og mere belastende, som at stå foran en forsamling, bør have betaling for deres arbejde. — *Manuskript 149, 1899.*

Undgå overarbejde—Der er fare for at kvinder i forbindelse med arbejdet, forlanges at arbejde for hårdt uden de rette hvileperioder. En så hård belastning bør ikke påføres medarbejderne. Nogle vil ikke tage skade af det, mens andre som er samvittighedsfulde, vil blive overbebyrdet. Hvileperioder er nødvendig for alle, især for kvinder. — *Brev 61, 1896.*

Vi er kun mennesker—Bror ____, jeg håber du vil passe godt på søster ____'s helbred. Lad hende ikke arbejde for meget så hun ikke overbelaster nerverne. Du vil forstå hvad jeg mener. Hun må forstå at vi kun er mennesker og at hvis vi ikke passer på vor helbred, så bliver vi syge. — *Brev 44, 1900.*

Når vi handler på egen hånd—Der er omstændigheder hvor det er passende for en kvinde at handle på egen hånd, beslutte sig på den måde hun ved er Herrens vej. Hustruen skal stå ved sin mands side som hans ligestillede, dele alle livets ansvar, vise ham passende respekt, som har valgt hende som sin livs—lange ledsager. — *Manuskript 17, 1891.*

Undgå at rose mænd og fortrolighed—Jeg pines når jeg ser mænd blive rost, smigret og forkælet. Gud har åbenbaret at nogle som får denne opmærksomhed er uværdige til at tage hans navn i deres læber; alligevel er de ophøjet til himlen efter begrænsede menneskers vurdering, som kun ser på det ydre. Mine søstre, forkæl eller smigre aldrig de stakkels, fejlende mænd, hverken unge eller gamle, gifte eller ugifte. I kender ikke deres svagheder, og I ved ikke af andet end denne opmærksomhed og denne overstrømmende ros kan bevise deres fordærv. Jeg er foruroliget over denne kortsynethed, manglende visdom, som mange udviser i denne fortrolighed. . . . [495]

Gifte mænd som accepterer kvinders opmærksomhed, ros og forkælelse, bør forvise sig om at denne classes kærlighed og forståelse ikke er værd at opnå; den er værdiløs. . . .

Jeg tilskynder jer atter til renhedens nødvendighed i enhver tanke, i enhver handling. Vi har et personligt ansvar over for Gud, et personligt arbejde som ingen andre kan gøre for os. Det er at gøre verden bedre ved forskrift, personlig bestræbelse og eksempel. Så længe vi er selskabelige, så lad det ikke blot være for fornøjelsens skyld, men med et fortsæt. Der er sjæle at frelse. — *Review and Herald*, 10. nov. 1885.

15—Sangevangelisme

Sangens tjeneste

Sjælevindende redskab—Sangens toner, der med klar og tydelig udtale lyder fra mange hjerter, er ét af Guds virkemidler i arbejdet for sjæles frelse.—*Vidnesbyrdene* bd. 5, s. 493. (1889)

Sangens kraft—Israels børn under vandringer i ørkenen fandt opmuntring ved de hellige sanges toner, sådan byder Gud sine børn i dag at glæde sig under deres pilgrimsfærd. Der findes kun få midler, som er bedre egnede til at fæstne hans ord i hukommelsen end at gentage dem i sang. Og en sådan sang har en forunderlig magt. Den har magt til at kue grove og ukultiverede menneskers sind; magt til at give tankerne liv og til at vække medfølelse, til at fremkalde et fredeligt samarbejde og til at bortjage den nedtrykthed og forudelse om noget ondt, som nedbryder modet og svækker handlekraften.

Den er et af de mest virksomme midler til at indpræge åndelige sandheder i hjertet. Hvor ofte genkaldes ikke et ord fra Gud i erindringerne for den hårdt tyngede sjæl, der er nær ved at fortvivle, måske omkvædet fra en længst forglemt sang fra barneårene og fristelserne mister deres magt, livet får en ny betydning og et nyt formål, og andre sjæle får derved mod og glæde!—*Uddannelse*, s. 167, 168 (dk 169, 170). (1903)

En stadig prædiken—Disse ord [Moses' sang] blev gentaget for hele Israel, og formede en sang som ofte blev sunget, blev udgydt i ophøjede melodiske toner.

Det var Moses klogskab at bringe sandheden til dem i sang, som de i melodiske toner skulle blive fortrolig med, for denne sang vil tale til dem, og advare, beherske, irettesætte og opmuntre dem. Det var en stadig prædiken.—*Manuskript* 71, 1897.

En vidtrækkende indflydelse—David søgte på enhver mulig måde at forstærke disse indtryk. Han gjorde sang til en fast bestanddel af gudstjenesten og skrev ikke blot salmer med henblik

på præsternes arbejde i helligdommen, men også sange som folket kunne synge på deres rejse til den nationale helligdom under de årlige fester Disse salmer og sange øvede en vidtrækkende indflydelse og værnede nationen mod afgudsdyrkelse. Da nabofolkene så Israels velstand, fik mange af dem en velvillig indstilling overfor Israels Gud, der havde gjort så store ting for sit folk.—*Patriarker og profeter* s. 711 (dk 370). (1890)

Drages hen mod sandheden—For nogle få nætter siden, var mit sind trængt, da jeg tænkte over hvad vi kunne gøre for at få sandheden frem for folk i disse store byer. Vi er sikre på, at hvis de blot ville høre budskabet, ville nogle modtage sandheden og at de ville bringe det videre til andre.

Prædikanter advarer deres forsamlinger og siger at det er farlige læresætninger som bringes, og hvis de går ud for at lytte vil de blive bedraget og forlokket af med denne fremmede lære. Fordommene vil forsvinde hvis vi kunne få folk ud for at lytte. Vi beder om denne sag og tror at Herren vil gøre et sted hvor advarsels- og belæringsbudskabet kan komme til folk i disse sidste dage.

En nat var det som om at jeg var til bestyrelsesmøde, hvor der blev talt over disse ting. Og en meget alvorlig og bæret mand sagde: „I beder til Herren om at oprejse talentfulde mænd og kvinder til at give dem selv til arbejdet. I har talenter iblandt jer som må opdages.“ Der blev lagt flere kloge planer, og der blev sagt lige så vigtige ord som jeg skriver dem. Han sagde: „Jeg henleder din opmærksomhed på sangtalentet som bør opdyrkes i menneskestemmen, til at synge med som en af Guds betroede talenter der bruges til Hans ære. Retfærdighedens fjende gør stor brug af dette talent i hans tjeneste. Og det som er Guds gave, der skal være en velsignelse for sjæle, bliver fordrejet, misbrugt og tjener Satans formål. Dette stemmetalent er en gave fra Gud hvis det helliges Herren til at tjene hans sag. ___ har talent, men det påskønnes ikke. Der bør vises hensyn til hendes position, og hendes talent vil tiltrække folk, og de vil høre sandhedens budskab.—*brev 62*, 1893.

[498]

En forbindende kæde til Gud—Der må være en levende forbindelse med Gud i bøn, en levende forbindelse med Gud i lovprisning og taksigelse.—*brev 96*, 1898.

Til at modstå fjenden—Da Kristus var et barn, ligesom børn her er, blev Han fristet til at synde, men Han gav ikke efter for

fristelsen. Idet Han voksede sig større blev han fristet, men de sande ord Hans moder havde lært ham at synge, kom ind i hans sind, og Han ville løfte Sin stemme i lovprisning. Og før Hans venner var klar over det, ville de synge med Ham. Gud ønsker at vi skal bruge alle de evner som Himlen har givet for at modstå fjenden.—*Manuskript* 65, 1901.

[499]

Bringe himlens glæde—Tidligt om morgenen opholdt han sig ofte på et stille sted, hvor han mediterede og læste i Skriften eller holdt bøn. Han hilste daggryet med sang. Han skabte hverdagen om til fest ved at synge takkesange og gjorde forslidte og modløse mennesker delagtige i Himlens glæder.—*I den store Læges fodspor* s. 52. (vtbl 43) (1905)

Lovprisningssange—Tit gav han udtryk for sit hjertes glæde, ved at synge salmer og åndelige sange. De, som boede i Nazaret, hørte Ham ofte hæve sin røst til lovprisning og tak til Gud. Han følte fællesskabet med Himmelen gennem sin sang, og når Hans kammerater klagede over træthed på grund af arbejdet, opmuntrede Han dem ved de skønne toner, der lød fra hans læber. Hans lovsang syntes at bortjage de onde engle og ligesom røgelse fyldte rummet med duft. Hans tilhøreres tanker blev ført bort fra deres jordiske landflygtighed til det himmelske hjem.—*Den store mester* s. (dk 43) 73, 74.

Et vågen imod modløshed—Hvis der var meget mere lovprisning af Herren, og langt mindre sørgelige oplæsninger i modløshed, ville mange flere sejre blive vundet.—*brev* 53, 1896.

Lad os give udtryk for vor taknemmelighed i sang. Når vi bliver fristet, skal vi ikke sige, hvad vi føler. Vi skal hellere synge en lovsang til Gud.

Sangen er et våben, vi altid kan anvende, når vi er ved at tabe modet. Når vi lader sollyset fra Frelseren skinne ind i vort hjerte, vil han skænke os sundhed og velsigne os.—*I den store Læges fodspor* s. 254. (vtbl 215-216) (1905)

[500]

At bevare den kristne erfaring—Gå sammen med jeres børn aften og morgen og bede til Gud, læse i Hans ord og synge hans pris. Lær dem at gentage Guds lov. Angående budene, blev israelitterne undervist: „Du skal gentage dem for dine sønner; du skal fremsige dem, både når du er hjemme, og når du er ude, når du går i seng, og når du står op.“ I overensstemmelse med dette anviste Moses

israelitterne at sætte lovordene til musik. Medens de større børn spillede, marcherede de yngre, sang Guds buds sange i harmoni. I de senere år betvang de deres tanker til ordene i Guds lov, som de lærte barndommen af.

Det var vigtigt for Moses at indbefatte budene i hellig sang, så når de marcherede i ørkenen, kunne børnene lære at synge lovens vers for vers, og hvor vigtigt er det ikke i denne tid at vore børn lærer Guds ord! Lad os komme frem til Herrens hjælp, undervise vore børn i at holde bogstavens bud. Lad os gøre alt i vor magt for at få musik i vore hjem, så Gud kan komme ind.—*Review and Herald*, 8.sep. 1904.

Hele himlen giver genklang af glædens tone—Vi må erindre den store glæde. Hyrden lægger for dagen, når han genfinder det tabte. Han kalder sine naboer sammen og siger: „Glæd jer med mig; thi jeg har fundet mit får, som jeg havde mistet.“ Og hele himmelen genlyder af glædessangen. Faderen selv glæder sig over det reddede med sang. Hvilken hellig henrykkelse kommer ikke til udtryk i denne lignelse. Denne glæde er det jeres privilegium at have del i.—*Vidnesbyrdene* bd. 6, s. 125. (1900)

Musik i evangeliseringen.

At indprente åndelig sandhed—Sang er en af de effektive midler til at indprente åndelig sandhed i hjertet med. Ofte springer den bortgemte anger og tro frem i hellig sang.—*Review and Herald*, 6.juni 1912.

Musikinstrumenter—Lad sangtalentet komme ind i arbejdet. Brug af musikinstrumenter er ikke altid forkert. De blev brugt til religiøse tjenester i tidligere tider. Tilbederne lovpriste Gud med harper og bækkener, og musik bør have sin plads til vore gudstjenester. Det vil øge interessen.—*brev* 132, 1898.

Musik og sang, uden at det er en koncert—Den præsentation jeg fik var, at hvis ældre ___ tog sig af sine brødres råd, og ikke fortsætter med sin egen metode for at samle sig store tilhørskarer, så vil han have mere indflydelse for godt, og hans arbejde vil have en virksom effekt. Han bør bortskære alt i sine møder som har skikkelse af tatermæssig opvisning; for et sådant ydre udseende giver ikke de budskaber, som han ikke har kræfter nok til at fremføre. Når Herren

[501]

kan samarbejde med ham, behøver hans arbejde ikke at blive gjort på en kostbar måde. Han vil ikke have brug for mange penge til at annoncere sine møder med. Han vil ikke være så afhængig af musikprogrammet. Denne del af hans gudstjeneste styres mere som en koncert i et teater, end som en sangstund til et religiøst møde.—*brev 49, 1902.*

Længes efter Ordet—Manges hjerter i verden såvel som hos mange menighedsmedlemmer hjerter hungrer og tørster efter frelsens vande. De er interesseret i sangstunderne, men de længes ikke efter det eller endog efter at bede. De mangler at kende skriften. Hvad siger Guds Ord mig? Helligånden virker på sind og hjerte, drager dem til livets brød. De ser alt omkring dem forandre sig. Menneskelige følelser, menneskelige ideer, om hvad religion er, forandrer sig. De kommer for at gøre ordet, præcis sådan som det læses.—*Manuskript 11, 1899.*

[502] **Temaet for enhver sang**—Frelsens videnskab skal være byrden i enhver prædiken. Det skal være enhver sangs tema. Lad det udgydes i enhver bøn.—*Manuskript 107, 1898.*

Vær ikke følelsesbetonet—Der er andre som går til den modsatte yderlighed, gør religiøse følelser fremtrædende, og viser en intens iver ved særlige anledninger. Deres religion synes at være mere ansporet af naturen end en blivende tro på Kristus.

Sande tjenere kender værdien af Helligåndens indre virke på menneskehjerter. De er tilfreds med enkeltheden i religiøse tjenester. I stedet for at gøre meget ud af populær sang, giver de studiet af Ordet deres største opmærksomhed, og giver rosen til Gud af deres hjerte. Frem for den ydre besmykkelse, ser de på den indre besmykkelse, en sagtmodig og stille ånds besmykkelse. I deres mund findes ikke svig.—*Manuskript 21 1891.*

Sangens forkyndergerning i hjemmene—Studerende, gå ud på hovedveje og hegnene. Bestræb jer på at nå de højere såvel som de lavere klasser. Gå ind i rige og fattiges hjem, og når I har anledning til det så spørg: „Må vi godt synge for jer? Vi vil være glade for at have en sangstund med jer.“ Når hjerterne så er blødgjort, åbnes vejen for jer til nogle få ord i bøn til velsignelse for Gud. Ikke ret mange vil afvise det.—*Review and Herald, 27. aug. 1903.*

Dør-til-dør arbejde—Lær at synge de enkleste sange. Disse vil hjælpe jer i dør-til-dør arbejdet, og hjerter vil blive berørt af

Helligåndens indflydelse. . . . Vi lærer fra Ordet at der er glæde blandt englens over den angrende synder, og at Herren selv glæder sin menighed med sang.—*Review and Herald*, 11.nov. 1902.

[503]

Kald til at beslutte sig, vha. sang—I mine drømme sidste nat talte jeg til en gruppe unge mænd. Jeg bad dem om at synge „Næsten en kristen“. Nogle af de tilstedeværende var dybt bevægede. Jeg vidste at de var næsten overbeviste, men hvis de ikke besluttede sig endeligt for at vende tilbage til Kristus, vil deres overbevisning om synd forlade dem. I bekender jer noget, og jeg spurgte jer: „Vil I ikke stå på Herrens side fra nu af? Hvis I vil tage imod Jesus, vil Han tage imod jer.—*brev* 137, 1904.

Erfaringer med sanggrupper i vogne—Om sabbaten havde vi en sangstund. Bror Lawrence, som er musiker, ledte sangen. Alle passagerne, i vognen lod til at nyde sangstunden rigtig meget, og mange af dem sang med.

Om søndagen havde vi et andet arrangement, og efter at ældre Corliss havde givet en kort tale, fortsatte han med ordene: „Se, hvor stor kærlighed Faderen har vist os, at vi kaldes Guds børn, og vi er det!“ Passagerne lyttede medlevende til, og lod til at glæde sig over hvad han sagde.

Om mandagen sang vi ved flere sangstunder og alle virkede til at drages tættere til hinanden.—*brev* 135, 1905.

Musik på den nye jord—Dem som, frem for alt andet, lægger sig i Guds hænder, for at være og gøre alt det som han vil have dem til, vil se Kongen i Sin skønhed. De vil beskue Hans uforlignelige ynde, og idet de berør deres guldharper, vil de fylde himlen med rig musik og med Lammets sang.

Jeg er glad for at høre de musikinstrumenter som du har. Gud ønsker at vi skal bruge dem. Han ønsker at vi skal prise ham, med hjerte, sjæl og stemme, ophøje Hans navn over for verden.—*Review and Herald*, 15.juni 1905.

[504]

Sangevangelisten

Forberede sig for sangevangelisme—Der bør udvises meget større interesse end der gøres i det hele taget for at opelske stemmen. Studerende som har lært at synge liflige evangeliesange på en tydelig måde og under melodier kan som sangevangelister gøre meget godt.

De vil finde mange anledninger til at bruge de talenter som Gud har givet dem, bringe melodi og solskin ind i mange ensomme steder, der er formørket af synd, sorg og pinsler, synge for dem som sjældent kan komme i kirke.—*Review and Herald*, 27. aug. 1903.

En kraft til at vinde sjæle—Der er store musikanlæg og medfølelse i menneskestemmen, og hvis eleven vil anstrenge sig for det, vil han få vaner til at kunne tale og synge, som vil være en kraft for ham til at vinde sjæle for Kristus.—*Manuskript* 22, 1886.

Frembære et særligt budskab i sang—Der er nogle, som ejer en særlig sangens gave og der er tider, hvor et særskilt budskab kan frembæres ved solosang eller ved, at flere forener sig i sang; men sangen burde sjældent udføres blot af nogle få. Evnen til at kunne synge er et indflydelsesrigt talent, som Gud vil, at alle skal opelske og bruge til hans navns ære.—*Vidnesbyrdene* bd. 7, s. 115, 116. (1902)

[505] **Klare toner—tydelig udtale**—En formel gudstjeneste medfører onder, som man ikke kan dømme for strengt på; men ingen formår at skildre den glæde og velsignelse, der følger med en sand gudsdyrkelse. Når vi synger i ånden og med forstanden, stemmer de himmelske sangere i, og tager del i vore takkesange. Han, som har udrustet os med de evner, der dygtiggør os til at blive Guds medarbejdere, venter af os, at vi skal indøve vore stemmer således, at vi kan tale og synge, så alle kan forstå os. Det er ikke en *skrigene* sang, det kommer an på, men klar tone, tydelig udtalelse af ordene og stød i stemmen. Lad alle give sig til at indøve stemmen, så de kan synge til Guds pris med klare bløde toner og ikke med den skurrende eller skrigende stemme, som er så ubehagelig at høre på. Evnen til at synge er en Guds gave; lad den blive brugt til hans ære.—*Vidnesbyrdene* bd. 9, s. 143, 144. (1909)

Faktorer for virkningsfuld musik—Musik kan være en stor kraft til det gode, men vi udnytter ikke denne del af gudstjenesten på den bedst mulige måde. Sangen foregår som regel efter indskydelse eller for at afpasses efter specielle tilfælde og til andre tider overlades det til de syngende at sjuske den igennem, så sangen og musikken får ikke den rette indvirkning på de tilstedeværendes sind. Sangen bør være præget af skønhed, følelse og kraft. Lad stemmerne opløftes i lovsang og andægtighed! Tag musikinstrumenter til hjælp, hvor

dette praktisk lader sig gøre og lad herlig harmoni opstige til Gud som et velbehageligt offer!

Men det er undertiden vanskeligere at holde disciplin blandt sangerne og holde dem i arbejdsdygtig stand, end det er at rette på vaner med hensyn til bøn og formaning. Mange ønsker at følge deres egen skik; de modsætter sig råd og bliver utålmodige under ledelse. Der behøves velovervejede planer i Guds tjeneste. Sund fornuft er en ypperlig ting i tilbedelsen af Herren.—*Evangeliets tjenere* s. 325. (1892)

Den himmelske sangdirigent—Jeg har set den orden, den fuldkomne orden, som råder i himmelen og er blevet betaget ved at lytte til den fuldkomne musik på dette sted. Efter synets ophør har sangen her nede forekommet mig meget skurrende og disharmonisk. Jeg har set grupper af engle opstillet i formationer, hver med en harpe af guld. Der er altid én engel som leder, som først berører harpen og slår tonen an, hvorefter alle tager del i himmelens herlige, fuldkomne musik. Den kan ikke beskrives. Det er toneklang, himmelsk, guddommelig, medens Jesu billede udstråler fra hvert åsyn, skinnende med en uudsigelig herlighed.—*Vidnesbyrdene* bd. 1, s. 146. (1857)

[506]

Et veltilrettelagt sangprogram—En prædikant bør ikke lade salmer blive sunget før han først har forvissat sig om at dem, som synger, kender den. Den rette person bør udpeges til at tage vare på disse øvelser, og det bør være hans opgave at tilse om sådanne hymner er udvalgt til at synges i en ånd og også med en forståelse.

Sang er en del af Gudstilbedelsen, men på den forkludrende måde som det ofte fremføres på, er ikke til fordel for sandheden, og ikke til Guds ære. Der bør være system og orden i dette, såvel som i alle andre dele af Herrens værk. Organiser en gruppe af de bedste sangere, hvis stemmer kan lede forsamlingen, og lad da alle som vil, stemme i sammen med dem. Dem som synger bør anstrenge sig for at synge i harmoni; de bør sætte tid af til at øve sig, så de kan bruge dette talent til Guds ære.

Men sang bør ikke bortlede tankerne fra andagtstimerne. Hvis en time forsømmes, så lad det være timen til sang.—*Review and Herald*, 24. juli, 1883.

Tilløkkende menneskerøst—Menneskestemmen som synger Guds musik fra et hjerte fyldt med taknemmelighed og taksigelse er en langt mere behageligt for Ham, end melodien fra alle musik

instrumenter der nogensinde er lavet af menneskehænder.—*brev 2c*, 1892.

[507] **Pas på!**—Jeg blev taget med til nogle af jeres sangøvelser, og kunne se de følelser der var i gruppen, som I lagde vægt på. Der var lidt jalousi, misundelse, onde tanker og ond tale. . . . Hjertearbejde er hvad Gud forlanger; formerne og læbernes arbejde er som rungende malm og en klingende bjælde. Jeres sang er for opvisningens skyld, ikke for at prise Gud med ånd og forstand. Hjertets tilstand åbenbarer kvaliteten i dens religion der bekender sig til guds frygt.—*brev 1a*, 1890.

Læg vægt på sang i menigheden

Kor- og menighedssang—Lad visse personer blive udset til at deltage i sangen under møderne. Og lad den blive akkompagneret med musikinstrumenter i øvede spillers hænder. Vi bør ikke sætte os imod brugen af musikinstrumenter i vor virksomhed. Denne del af gudstjenesten må foregå sømmelig og med orden; thi i sangen priser man Gud.

Dog er det ikke bare nogle få, som altid skal synge. Så ofte som det lader sig gøre, bør man lade hele forsamlingen synge med.—*Vidnesbyrdene* bd. 9, s. 144. (1909)

Sang i menigheden—Sang bør ikke kun udføres af nogle få. Alle tilstedeværende bør opmuntres til at gå ind i sangen.—*brev 157*, 1902.

[508] **Nærme sig himmelsk harmoni**—Musik udgør en del af gudstilbedelsen i salene der oppe. I vore lovsange bør vi bestræbe os på at komme så nær så mulig i harmoni med de himmelske kor. Jeg lider ofte smerte ved at høre uprøvede stemmer, i højeste toneleje, bogstavelig talt skrige hellige ord fra højtidelige lovprisningssange. Hvor upassende er det ikke med skærende og pirrende stemmer for den højtidelige og glædesfulde gudstilbedelse. Jeg ville stoppe mine ører til, eller flygte derfra, og jeg var glad da dette pinefulde optrin var til ende.

De som gør sang til en del af gudsdyrkelsen bør vælge salmer med musik der passer til anledningen, ikke sørgelige toner, men glade og dog højtidelige melodier. Stemmen kan og bør moduleres, blødgøres og betvinges.—*Signs of the Times*, 22. juni 1882.

Med hjerte og forstand—Jeg så, at alle bør synge med ånden og også med forstanden. Gud finder ikke behag i skødesløshed og disharmoni. Det rigtige behager ham altid mere end det urigtige. Jo mere Guds folk kan lære at synge korrekt og harmonisk, desto mere vil det tjene til hans ære og til menighedens opbyggelse og desto gunstigere virkning vil det have på ikke-troende.—*Vidnesbyrdene* bd. 1, s. 146. (1857)

Uden ånd og forståelse—Mange synger skønne sange til møderne, sange om hvad de vil gøre, og hvad de har i sinde at gøre, men nogle gør ikke disse ting; de synger ikke med ånd og med forståelse. Så når Guds Ord læses, får nogle ikke gavn deraf, fordi de ikke tager det ind i deres liv, de praktiserer det ikke.—*Review and Herald*, 27. sep. 1892.

Musikerne

Dem som har hjertet med—I arbejdet for at vinde sjæle må Herrens sendebud ikke efterligne verdens metoder. Ved møderne må de ikke stole på verdslige sangere og sceneriske fremvisninger til at vække interesse. Hvorledes kan man vente at de, som slet ingen interesse har for Guds ord og som aldrig har læst skriften med ønsket om at lære sandheden at kende, skal kunne synge med forstand og være påvirket af Guds Ånd? Hvorledes kan de fatte ordets betydning i åndelige sange? Hvorledes kan det himmelske kor stemme i med en musik, som blot er en tom form?—*Vidnesbyrdene* bd. 9, s. 143. (1909)

[509]

Kun en liflig og enkel sang—Hvordan kan Gud forherliges når I bruger jeres sangtalenter på et verdsligt kor, som synger for penge? Min bror, ser du disse ting i et rigtigt lys, vil du til dine møder kun have en liflig og enkel sang, og du vil bede hele forsamlingen om at stemme med i sangen. Hvad nu hvis der iblandt de tilstedeværende er nogle, som har mindre musikalske stemmer end andre har. Når sangen er sådan at englens kan stemme i med sangerne, får mennesker indtrykket af at uheldigede læber ikke kan gøre det.—*brev* 190, 1902.

Verdslige musikanter—Indlej ikke verdslige musikanter, hvis dette kan undgås. Saml sangere som vil synge med ånd og også med forståelse. Den ekstra glans som du nogen gange gør, medfører

unødige omkostninger, som brødrene ikke behøver at bruge midler på, og du vil finde ud af at de ikke-troende om nogen tid ikke vil give penge til dette.—*brev 51*, 1902.

Acceptere den musik der tilbydes—Sangmøderne må ikke forømmes. Gud kan forherliges ved denne aktivitet. Og når sangerne gør deres tjeneste, så vil dette blive accepteret. Men der bør ikke bruges penge på at leje sangere. Ofte har sang af enkle salmer en virkning på menigheden som et sangkor ikke har, uanset hvor dygtigt dette kor er.—*brev 49*, 1902.

[510] **Musik der forhåner Gud**—Store opvisninger er ikke religion eller helligende. Det er ikke mere forhånende i Guds øjne end instrumentalmusik er, når dem der tager del deri ikke er helliget, og ikke gør samklang i deres hjerter med Herren. Det offer der er lifligt og antageligt i Guds øjne, er et ydmyget hjerte i selvfornægtelse, og løfte korset og følge Jesus.

Nu har vi ikke tid til de ting der, blot behager sanserne. Den grundige hjerteransagelse forsømmes. Vi behøver at drage nær til Gud med tårer og hjertebrudt bekendelse, så han kan drage nær til os.—*Review and Herald*, 14. nov. 1899.

Gud forherliget—Gud forherliges ved lovprisende sange fra et rent hjerte fyldt med kærlighed og helligelse til ham.—*Vidnesbyrdene* bd. 1, s. 509. (1867)

Betimelige formaninger

Kvaliteten i god musik—Sangen kan forbedres betydeligt. Nogle tror at jo højere de synger des mere musik kan de udøve, men larm er ikke musik. Sang er som fuglenes musik—underdanigt og melodisk.

I nogle af vor menigheder har jeg hørt solo-sange som var helt upassende for gudstjenesten i Herrens hus. De langtrukne toner og særlige lyde der er almindelige i operasang er ikke behagelig for englens. De glæder sig over at høre enkle lovprisnings sange, sunget i et naturligt toneleje. De sange hvor alle ord udtrykkes klart, med en musikalsk tone, er de sange som de kan istemme med os. De tager det omkvæd op som synges fra hjertet, med ånd og forståelse.—*Manuskript 91*, 1903.

[511] **Afveje den rette tid til at synge**—Den måde vi fører vore lejr-

møder kan gøres bedre, så at alle der tager del kan få et mere direkte arbejde. Der er nogle sociale møder i det store telt, hvor alle er samlet til tilbedelse; men disse er så langtrukne at kun ganske få kan tage del, og mange taler så lavt at kun få kan høre dem. . . . Nogle gange bruges der megen tid på at synge. Der var en lang salme før bønnen, en lang salme efter bønnen, og megen sang flettes ind igennem hele mødet. De gyldne øjeblikke bliver brugt uklogt, og ikke det halve af det gode der blev gjort, kunne det antages som gyldne stunder der blev udført rigtigt.—*Review and Herald*, 27. nov. 1883.

Ceremonier og opvisning—Guds rige består ikke af former og ceremonier. Ceremonier bliver meget store og overdådige, eftersom de vitale principper i Guds rige går tabt. Men det er ikke former eller ceremonier som Kristus forlanger. Han hungrer efter at modtage frugterne fra Sin vingård i hellighed, og uselvskhed, godhedens, barmhjertighedens og sandhedens gerninger.

Strålende appeller, fin sang og instrumental musik i menighedens fremkalder ikke englekorets sange. I Guds øjne er disse ting som grene på et goldt figentræ, som ikke bærer andet end blade der belaster. Kristus ser på frugten, på godhedens, sympatiens og kærlighedens princip. Dette er himlens princip, og når det åbenbares i menneskenes liv, vil vi vide at Kristus er formet inden i, håbet og herlighed. En menighedsforsamling kan være de fattigste i landet, uden musik og ydre opvisning, men hvis den besidder dette princip, kan medlemmerne synge, for Kristi glæde er i deres sjæle, og denne kan de give som et lifligt offer til Gud.—*Manuskript* 123, 1899.

[512]

Musik som er antageligt for Gud—Den overflødighed som kommer ind i tilbedelsen i ___ må undgås på det strengeste. . . . Musik er kun antagelig for Gud når hjertet er ofret og blødgøres og gøres helligt af dens behagelighed. Men mange som fryder sig over musik ved ikke hvordan de gør laver melodien til Herren. Deres hjerter går „efter deres afguder.“—*brev* 198, 1899.

En misbrug af musik—Når bekendende kristne når den høje standard som det er deres forret at nå, vil Kristi enkelthed vise sig i al deres tilbedelse. Former og ceremonier og musikledsagelse er ikke menighedens styrke. Alligevel har disse ting taget den plads Gud skulle have, ligesom de gjorde i jødernes tilbedelse.

Herren har åbenbaret for mig, at når hjertet er rensat og helliget, og menighedens medlemmer har del i guddommelig natur, vil en

kraft gå ud fra menigheden, som tror sandheden, der vil skabes en melodi i hjertet. Mænd og kvinder vil ikke sætte lid til deres instrumentalmusik, men til Guds kraft og nåde, som vil give glædens fylde. Der er et arbejde at gøre med at bortrense det skrammel som er kommet ind i menigheden. . . . .

Dette budskab er ikke kun for menigheden i _____, men for enhver anden menighed, som har fulgt dennes eksempel.—*Manuskript* 157, 1899.

En kile kommer ind.

Åbne dørene for evangelisering—Intet andet vil åbne dørene for sandheden end sundhedsevangeliearbejdet. Dette vil finde vej til menneskers hjerter og sind, og vil være middel til at overbevise mange til sandheden.

Den evangelist som er forberedt på at tjene en syg krop, har den største anledning til at tjene den syndssyge sjæl. En sådan evangelist har myndighed til at døbe dem som er omvendt og ønsker dåb. . . . Sundheds-missionsarbejdet er evangeliets højre hjælpende hånd, der åbner døre for at proklamere budskabet. . . .

Døre som har været lukket for ham som blot forkynder evangeliet, vil åbnes for den forstandige sundhedsmissionær. Gud når hjerterne ved at hjælpe den med fysiske lidelser.—*Manuskript* 58, 1901.

Den store adgangsdør—I Herrens forsyn kan jeg se at sundhedsmissionsarbejdet skal være den store adgangsdør, hvorved syge sjæle kan nås.—*Råd om sundhed* s. 535. (1893)

Fjerner fordomme—Medicinmissionsarbejdet er evangeliets pionerarbejde, den dør som sandheden for denne tid kan finde adgang ved, til mange hjem. . . . Demonstreres sundhedensreformens principper vil det gøre meget for at fjerne fordomme imod vort evangeliske arbejde. Den Store Læge, sundhedsmissionsarbejdets stifter, vil velsigne alle som sådan søger at viderebringe sandheden for denne tid.—*Råd om sundhed* s. 497. (1902)

Det giver adgang til hjerter—Udfør sundhedsmissionsarbejde. Derved vil du finde adgang til folks hjerter. Vejen vil være forberedt for en mere målrettet proklamering af sandheden. Du vil finde at hjælpen for deres fysiske lidelser, giver anledning til at tjene deres åndelige behov. . . .

Unionen mellem Kristus-lig arbejde for legemet og Kristus-lig arbejde for sjælen er den sande fortolkning af evangeliet.—En appel til *Medicin-missions college* s. 14, 15. (1902)

Reformerende prædikener—Jeg er blevet informeret af min vejleder, at ikke kun dem, der tror sandheden og praktiserer helsereformen, men de underviser ihærdigt om den, til andre; for den vil være agenten, hvorigennem ikke-troende kan blive opmærksom på sandheden. De vil tænke at hvis vi har så sunde tanker om helse og mådehold, vil der være noget i vor religiøse tro der er værd at undersøge. Hvis vi dropper helsereformen, vil vi miste al vor indflydelse i den ydre verden.

Prædikenerne der forkyndes i vore store forsamlinger, bør være af reformerende natur. Alle tænkelige evner bør bruges på at bringe den frem for folk.

[515] Mange væmmes med den tørre formalisme der er i den kristne verden. Mange bliver hedninger fordi de ser den manglende dydighed hos dem, som bekender at være kristne. Et godt arbejde kunne gøres for at berede vejen for sandhedens indførelse, hvis der blev fremført beslutsomme vidnesbyrd om helse og mådeholdenhedens gren af værket. . . .

At bringe de sande principper om helse og mådehold må ikke overgå som uvæsentlige, for næsten alle familier har behov for undervisning på dette punkt. Næsten alle personer behøver at få vækket sin samvittighed, og blive en Guds Ords gører, praktisere selvfornægtelse, og afstå fra at uretmæssigt føje appetitten. Når du giver folk forstand om helsereformens grundprincipper, bereder du vejen ganske godt for at introducere den nærværende sandhed. Min vejleder sagde: „Undervis, undervis, undervis,“ Sindet må oplyses, for folks forståelse er formørket. Satan kan finde adgang til sjælen, gennem en forvansket appetit, der fornædtrer og ødelægger den.—*brev 1, 1875.*

Kædet sammen med Ordets forkyndelse—Helsereformens principper er funderet i Guds ord. Helsens evangelium skal kædes fast sammen med Ordets forkyndelse. Det er Herrens plan at helsereformens genoprettende indflydelse skal være en del af den sidste store anstrengelse for at proklamere evangeliets budskab.—*Medical Ministry* s. 259. (1899)

På mange steder—Et middel, hvorved fordømmen kan overvindes og man kan få adgang til folket, er den lægevidenskabelige missionsgerning, som bør påbegyndes ikke bare på ét sted men på de mange steder, hvor sandheden endnu ikke er blevet forkyndt. Vi må virke som lægemissionærer for at trøste syndsbetyngede sjæle og oplyse dem om Frelsens Evangelium. Denne gerning vil vise sig at være et bedre middel til at nedbryde fordømmens skranker end noget andet.—*Vidnesbyrdene* bd. 9, s. 211. (1909)

Nødvendigt for sagens fremme—Sundhedsmissionsarbejdet er evangeliets højre hånd. Det er nødvendigt for at fremme Guds sag. Ligesom mænd og kvinder, igennem sundhedsarbejdet, føres til at se betydningen af ret levevis, vil sandhedens frelsende kraft blive kendt. Enhver by må indtages af medarbejdere oplærte i sundhedsmissionsarbejdet. Ligesom den højre hånd i den tredje engels budskab, vil Guds metoder med at behandle sygdomme, åbne døre for den nærværende sandhed.—*Vidnesbyrdene* bd. 7, s. 59. (1902)

[516]

Det åbner døre—På ethvert sted kan den syge findes, og dem som går frem som medarbejdere for Kristus, bør være sande helsereformatorere, beredt til at give dem som er syge den enkle behandling, der vil hjælpe dem, og så bede sammen med dem. Derved vil de åbne døren for at sandheden kan komme ind. Udførelsen af dette arbejde vil følges op af gode resultater.—*Medical Ministry* s. 320. (1911)

Det sande formål med sundhedsevangelisering.

Giver en dyrebar høst Sundhedsmissionsarbejdere giver anledning til at fremføre evangeliearbejdet med succes. Det er når disse anstrengelser samles, at vi vil kunne forvente at samle de dyrebareste frugter hos Herren.—*Review and Herald*, 7. sep. 1905.

Trøste, helbrede og lindre—Kristus søgte folk hvor de var, og satte de store sandheder frem for dem, om Hans rige. Idet han gik fra sted til sted, velsignede Han og trøstede den lidende, og helbredte den syge. Dette er vort arbejde. Gud vil have at vi skal lindre den nødlidendes mangler.—*brev* 54, 1898.

Forbilledet i Esajas 58—Esajas 58 indeholder den nærværende sandhed for Guds folk.

Her ser vi, hvordan helsemissionsarbejde og evangeliets tjene-

[517]

ste skal knyttes sammen, idet budskabet gives til verden. Dem, der holder Herrens sabbat, er pålagt et ansvar om at udføre et barmhjertigheds- og godgørenhedsarbejde. Helsemissionsarbejde skal knyttes sammen med budskabet og besegles med Guds segl.—*Manuskript* 22, 1901.

Hjertet er blødgjort—Verden må have en modgift mod synd. Idet sundhedsmissionsarbejdet virker forstandigt, for at lindre lidende og redde liv, så bliver hjerter blødgjort. Dem som hjælpes fyldes med taknemmelighed.

Idet medicinmissionsarbejdet virker på kroppen, virker Gud på hjertet. De trøstende ord der bliver sagt, er en lindrende balsam, der bringer forsikring og tillid. Ofte vil den dygtige medarbejder få anledning til at fortælle om det arbejde Kristus gjorde, da Han var på denne jord. Fortæl beretningen om Guds kærlighed til den som lider.—*Manuskript* 58, 1901.

Genoprette troen til Gud og mennesker—Mange har mistet fornemmelsen af evige realiteter, mistet Guds lighed, og de ved knapt nok om de har sjæle der skal frelles eller ej. De har hverken tro på Gud eller tillid til mennesker. Idet de ser en som ikke værdsætter det jordiske eller grund til at komme i deres usle hjem, tjene de syge, give de sultne mad, klæde den nøgne, og pege alle ømhjertet til Ham som elsker og ynkes over det arbejdende mennesker, er kun en budbringer—idet de ser dette, så bliver deres hjerte dybt berørte. Taknemmelighed springer op. Troen tændes. De ser at Gud har omsorg for dem, og de er forberedt på at lytte idet Hans Ord åbnes.

[518] Idet Guds børn helliger sig selv til dette arbejde, vil mange gribe fat i den udstrakte hånd der vil frelse dem. De er tvunget til at vende sig fra deres onde veje. Nogle af de frelste kan, gennem tro på Kristus, rejse sig til høje stillinger, og betros ansvar i sjælevindingsarbejdet. Af erfaring kender de deres behov som de arbejder for; og de ved hvordan de skal hjælpe dem; de ved hvilke midler der bedst kan bruges for at genoprejse fortabte. De er fyldt med taknemmelighed til Gud for de velsignelser de har fået; deres hjerter er opildnet af kærlighed, og deres energi er styrket til at opløfte andre som aldrig vil kunne rejse sig uden hjælp.—*Review and Herald*, 3. aug. 1905.

Den sande videnskab om lægemissionsarbejdet—Studiet om kirurgi og anden lægekunst får megen opmærksomhed i verden, men den sande videnskab om lægemissionsarbejdet, fremført som det Kristus gjorde, er nyt og fremmed for kirkeorganisationerne og for verden. Men det har sin rette plads, når syvendedags adventister som et folk, der har haft stort lys, vågner op til deres ansvar og udnytter deres anledninger.

Unge mænd og unge kvinder må udrustes til at involvere sig i lægemissionsarbejde som læger og sygeplejersker. Men før disse medarbejdere sendes ud i marken, må de bevise at de har tjenestevillighed, at de udånder en lægemissions atmosfære, så de er forberedt til evangelisk arbejde.

Studerende bør forberedes til pionermisionsarbejdet. Lægmissionærer som sendes ud til fremmede lande bør først modtage en meget omhyggelig uddannelse. De er Kristi ambassadører, og de skal arbejde for Ham, med al den dygtighed de har, bede ofte at den store Læge vil ynkes og frelse med Sin mirakuløse kraft.—*Manuskript* 33, 1901.

Sand lægemissionsarbejde—Den lektie som vi behøver at lære er: Hvad er sandt lægemissionsarbejde i det praktiske evangeliearbejde? Lad os over alt fremholde det evige livs emner for folk, sådan som det bringes i Guds Ord. Dem som adlyder dette Ord, giver ærbødigt Gud den ære der tilkommer Ham, vil i praksis vise at de har den kundskab det sande lægemissionsarbejde kræver. Selvet skal ydmyges, ikke ophøjes. . . . Det er af stor betydning at alle som hævder at forstå evangeliemissionsarbejdet, lærer sandhedens sande principper.—*Manuskript* 126, 1905.

[519]

Forholdet til evangelieforkyndelsen.

Gør evangeliseringen dobbelt så succesrig Nogle indser ikke at missionærer også skal være sundhedsmissionærer. En evangelieprædikant vil have dobbelt succes med sit arbejde hvis han forstår hvordan han behandler sygdomme. . . . En evangelieprædikant, som også er lægmissionær, som kan kurere fysiske lidelser, er en meget mere effektiv medarbejder, end han som ikke kan dette. Hans arbejde som evangelieprædikant er meget mere fuldstændigt.—*Medical Ministry* s. 245. (1901)

Opdages ikke—Sundhedsarbejdet skal på ingen måde adskilles fra evangelietjenesten. Herren har bestemt at de to skal være tæt knyttet sammen, som armen er til kroppen. Uden denne forening kan ingen dele af værket være fuldendt. Sundhedsarbejdet er en illustration på evangeliet.—*Vidnesbyrdene* bd. 6 s. 240, 241. (1900)

[520] **Herrens plan for et forenet arbejde**—Men verdens behov i dag kan ikke imødekommes helt med Guds tjeneres forkyndergerning, som er blevet kaldet til at forkynde evangeliet for al skabningen. Så længe det er godt, og så vidt muligt, for evangeliemedarbejdere lærer at tjene kroppens fornødenheder, såvel som sjælen, og derved følge Kristi eksempel, kan de dog ikke bruge al deres tid og kræfter på at hjælpe dem, der har brug for hjælp. Herren har forordnet at dem som forkynder Ordet skal stå sammen med sundhedsmissionsarbejdere, kristne læger og sygeplejersker, som har fået en særlig oplæring i at helbrede sygdomme og i sjælevinding.—*Råd til lærere* s. 468. (1913)

Sundhedsmissionærere er evangelister—Læger bør huske at det ofte forlanges af dem at gøres en prædikants pligter. Lægmissionærere kom under evangelisternes hoved. Medarbejderne bør gå ud to og to, så de må bede og rådføre sig med hinanden. De bør aldrig sendes alene ud. Herren Jesus Kristus sendte sine disciple ud to og to til alle Israels byer. Han gav dem denne opgave: „Helbred de syge i byen og sig til dem: Guds rige er kommet nær til jer.“

Vi er undervist i Guds ord, at en evangelist er en lærer. Han bør også være en lægmissionær. Men alle har ikke fået det samme arbejde. “Og han har givet os nogle til at være apostle, andre til at være profeter, andre til at være evangelister og andre til at være hyrder og lærere for at udruste de hellige til at gøre tjeneste, så Kristi legeme bygges op.“ . . . .

[521] Dem som arbejder i vore konferenser som prædikanter bør kende til arbejdet for de syge. Ingen prædikant bør være så stolt, at han er uvidende der hvor han bør have forstand. Lægmissionsarbejdet knytter mennesket til sine medmennesker og med Gud. At vise forståelse og tillid skal ikke begrænses til tid og rum.—*Medical Ministry* s. 249, 250. (1901)

Ligegyldighed bland prædikanter—Der er i vor verden mange kristne arbejdere som endnu ikke har hørt de store og vidunderlige sandheder der er kommet fra os. Disse gør et godt arbejde i forhold til

det lys som de har, og mange af dem er længere fremme i kendskabet til praktisk arbejde end dem der har haft det store lys og de store anledninger.

Den ligegyldighed der har været blandt vore prædikanter med hensyn til sundhedsreformen og lægemissionsarbejdet er forbavsende. Nogle der ikke bekender sig til at være kristne, behandler disse sager med større ærbødighed end nogle af vor egne folk gør; og medmindre vi vækkes, vil de få fortrin frem for os.—Vidnesbyrd til prædikanter s. 416, 417. (1898)

Konferensformanden kan se det—Vi beder nu dem, som skal vælges som formænd for vore konferenser at begynde rigtigt på steder hvor intet er gjort. Se sundhedsmissionsarbejdet som Guds hjælpende hånd. Som Hans udpegede organ, skal det have plads og opmuntres til værket. Lægmissionærer skal opmuntres lige så meget som andre anerkendte evangelister. Bed for disse medarbejdere. Rådfør jer med dem, hvis de behøver råd. Neddæmp ikke deres iver og energi. Forvis jer om, ved jeres helligelse, at fremholde en høj standard for dem. Der er stærkt brug for medarbejdere i Herrens vingård, og der bør ikke siges et modløst ord til dem som helliger sig til dette arbejde.—*Medical Ministry* s. 240, 241. (1901)

Konferensens sundhedsmissionsafdeling—Sundhedsmissionsarbejdet skal knyttes nøje til forkyndelsesarbejdet. Der bør udpeges mænd til at gøre dette arbejde, som har vist sig selv som troværdige, som er troværdige, som er sande over for princippet. I enhver konferens bør der sættes en mand til side, for at få overblikket. Han bør være en mand der beviser sig som samvittighedsfuld, så han behandler verdslige og dem af vor tro konsekvent. Han må ikke lide af begærlighed og selviskhed.—*brev* 139, 1898.

[522]

Advarsel mod uafhængigt arbejde—Idet sundhedsvirksomheden bliver mere udbredt, vil man fristes til at gøre det uafhængigt af vore konferenser. Men det er blevet fremstillet for mig at denne plan ikke er rigtig. Vort arbejdes forskellige linier er kun dele af en stor helhed. De har ét center. . . .

I evangeliearbejdet bruger Herren forskellige redskaber, intet får lov til at adskille disse redskaber. Et sanatorium bør aldrig oprettes som en uafhængig virksomhed fra menigheden. Vore læger skal forene sig med evangelieprædikanternes arbejde. Ved deres arbejde skal sjæle blive frelste, så Guds navn kan ophøjes. . . .

Men Gud har ikke tænkt sig at sundhedsarbejdet skal fordunkle arbejdet med den tredje engels budskab. Armen skal ikke blive til kroppen. Den tredje engels budskab er evangeliebudskabet for disse sidste dage og skal på ingen måde overskygges af andre interesser og se ud som en uvæsentlig ting. Når noget, på vore institutioner, sættes oven over den tredje engels budskab, er evangeliet ikke den ledende kraft, på det sted.—*Vidnesbyrdene* bd. 6, s. 235-241. (1900)

[523] **Sundhedstjeneste går ikke i stedet for evangeliseringen**— Sundhedsmissionsarbejdet skal ikke gå i stedet for Ordets forkyndelse. Dette skal ikke tage midlerne, som skulle være brugt på at støtte Herrens værk på fremmede marker. Uanset hvorfra pengene lægges i kassen, så er de Herrens, og de skal ikke bruge på at rejse bygninger i Amerika. Folks donationer skal ikke synke ned i de arbejdslinjer som viser få resultater. Sandheden skal proklameres, så Herrens vej må forberedes. Basunen må ikke have en usikker lyd. . . .

Sundhedsmissionsarbejdet må give plads til tjenesten af Ordet. Der må aldrig udtrykkes foragt for Guds Ords proklamation. Den tredje engels budskab må ikke udglattes til døde.—*Manuskript 177*, 1899.

Det sidste prædikantarbejde—Jeg ønsker at fortælle dig, at der snart ikke vil blive gjort andet arbejde indenfor forkyndergerningen end lægemissionsarbejde. En prædikants arbejde er at tjene. Vore prædikanter skal arbejde for evangelisering med tjenersind. . . .

I vil aldrig være prædikanter efter evangeliets orden, før I viser en afgjort interesse for sundheds-missionsarbejdet, evangeliet om helbredelse, velsignelse og styrkelse. . . .

Det er på grund af de anvisninger jeg har fået fra Herren at jeg har mod til at stå op iblandt jer og tale som jeg gør, uanset den måde som I ser sundhedsmissionsarbejdet på. Jeg ønsker at sige at sundhedsmissionsarbejdet er Guds værk. Herren har brug for at alle hans tjenere indordner sig i rækken. Grib fat i sundhedsmissionsarbejdet, og det vil give dig adgang til folket. Deres hjerter vil berøres idet I tjener til deres behov.

[524] Idet I lindrer deres lidelser, vil I få anledning til at tale om Jesu kærlighed til dem.—*Råd om sundhed* s. 533. (1901)

Enkle arbejdsmetoder.

Kristus har vist hvordan mennesker hjælpes—Læs skriften hvordan Frelseren brødføder hele skaren med fem brød og to fisk. . . . Dette barmhjertige forsyn for det timelige skal hjælpes til fæstne sandhedens taknemmelige ord i folks tanker, som Han har talt. . . .

I dette mirakel har Kristus vist hvordan sundhedsmissionsarbejdet skal bindes op med Ordets tjeneste. Hans disciple skal tage livets brød og frelsens vand, og give det til dem som længes efter åndelig hjælp. Og eftersom behovet er der, skal de brødføde de hungrende og klæde de nøgne. Derved fordobler de tjenesten for mesteren. Skønheden og gavnligheden i det arbejde vi gør for Gud, består i dens symmetri og harmoni, og i dets alsidige formål og effektivitet.—*Manuskript 5, 1901.*

Kom nær til den lidende menneskehed—Kristus har efterladt os et eksempel, at vi skal følge i Hans fodspor. Han drager altid nær til den mest trængende, og mest håbløse, og tiltrækkes af Hans forståelse, de kommer nær til Ham. Han forsikrer enhver lidende menneskehed. Lad os drage nærmere til Kristus, så vore sjæle må fyldes med Hans nåde, og med et ønske om at give denne nåde til andre.—*brev 17, 1903.*

I praktiske linjer—Vi skal huske på at arbejdet med at nå sjæle ikke kan begrænses til en bestemt metode. Evangeliesundhedsmissionsarbejdet skal føres frem, ikke efter et menneskes præcision, men efter Kristi linjer. Alt som gøres skal have Helligåndens aftryk. Vi skal arbejde som Kristus arbejdede, i samme praktiske linjer. Så vil vi være på den sikre side.

[525]

Det guddommelige hverv behøver ingen reform. Kristi måde at bringe sandheden på, kan ikke forbedres. Den medarbejder som prøver at indføre metoder som vil tiltrække den verdslig sindede, tror at dette vil fjerne den modvilje de som de mærker at tage korset op ved, de formindsker deres indflydelse. Bevar gudfrygtighedens enkelthed.—*brev 123, 1903.*

Forberedt på at give simple behandlinger—Lad vore prædikanter, som har fået erfaring i ordets forkyndelse, lære at give simple behandlinger, og så gå ud som sundhedsmissionærevangelister. Nu er der brug for medarbejdere—evangeliesundhedsmissionærer.—*Manuskript 141, 1903.*

Undervise i principper om sund levevis—Evangeliedarbejdere bør være i stand til at undervise i sund levevis principperne. Der er sygdom overalt, og meget af det kan forhindres, hvis der bliver gjort opmærksomt på sund levevis. Folk behøver at se sundhedsprincippernes betydning for deres velvære, både for dette liv og for det kommende. De må vækkes op til deres ansvar for at en menneskebolig skal være et egnet bosted for deres Skaber, og være klar over at Han ønsker at de skal være trofaste forvaltere.

[526] Tusindvis behøver og tager gladelig imod undervisning om enkle behandlingsmetoder for syge,—metoder som går i stedet for at indtagelse giftig narkotiske stoffer. Der er et stort behov for at undervise om reformerende diætkost. Forkerte spisevaner og brug af usund mad er, i ikke så lidt grad, årsag til den umådeholdenhed, kriminalitet og elendighed, som forbander verden.

Når der undervises i sundhedsprincipper, så fremhold det store formål med reformen for mennesket,—at hensigten er at udvikle krop, sind og sjæl på højst mulige måde. Vis at naturens love, som er Guds love, er udfærdiget for vort bedste, at lydighed imod dem virker for lykke i dette liv, og hjælper med at forberede det kommende liv.

Opmuntre folk til at studere denne forunderlige organisme, menneskekroppen, og de love den beherskes af. Dem som indrømmer Guds kærligheds beviser, som forstår noget af Hans loves visdom og godgørenhed, og resultaterne af lydighed, vil komme til at se deres opgaver og forpligtelser fra en helt anden synsvinkel. I stedet for at se på en overholdelse af sundhedslove som en opofrelse eller selvfornægtelse, vil de betragte det som det virkelig er: en uvurderlig velsignelse.

Enhver evangeliedarbejder bør føle at undervisning i sund levevis principper er en del af hans særlige arbejde. Der er stærkt brug for dette arbejde, og verden er åben for det.—*Råd om sundhed* s. 389, 390. (1914)

At undervise i sund madlavning—Der bør oprettes kogekursus og i hjemmene bør der undervises i den kunst at tilberede sund mad. Gamle og unge bør lære, hvorledes man kan lave mere enkel mad. Hvor som helt sandheden bliver fremholdt, skal folket lære, hvordan man kan tilberede maden på en enkel og dog velsmagende måde. Man bør vise dem, at en nærende kost kan tilvejebringes uden brug af kød.

Lær folket, at det er bedre at vide, hvordan man kan holde sig rask, end hvordan man kan kurere en sygdom. Vore læger bør vore kloge pædagoger, idet de advarer alle mod at tilfredsstille selvet og påviser, at afholdenhed fra de ting Gud har forbudt, er den eneste metode, der kan forhindre, at sind og legeme bliver ødelagt.—*Vidnesbyrdene* bd. 9, s. 161. (1909)

[527]

Betydningen af kogeskoler—Kurser i madlavning bør sættes i gang, mange steder. Dette arbejde kan begynde på en beskeden måde, men når forstandige kokke gør deres bedste, for at oplyse andre, vil Herren give dem dygtighed og forstand. Herrens ord er: „Forbyd dem det ikke; for jeg vil åbenbare mig som deres lærer.“ Gud vil samarbejde med dem som udfører hans planer og lærer folket hvordan de kan indføre en reform i deres kosthold, ved at tilberede sunde, billige retter. Således vil de fattige blive opmuntret til at følge helsereformens principper; det vil også hjælpe dem til at blive stræbsomme og selvhjulpne.

Det er blevet vist mig at Gud oplærte dygtige mænd og kvinder til at lave sunde og velsmagende retter på en tiltalende måde. Mange af dem var unge og der var også nogle i moden alder. Det er blevet pålagt mig at opmuntre til afholdelse af madlavningskurser på alle steder hvor evangelisk helsearbejde udføres. Alt hvad der kan bevæge menneskene til at indføre reformer, må fremholdes for dem. Lad lyset skinne mest muligt for dem. Lær dem at indføre alle de forbedringer i madlavningen som de kan og anspore dem til at fortælle det til andre, det de lærer.—*Vidnesbyrdene* bd. 7, s. 113. (1902)

Gå fra dør til dør for at undervise i madlavning—Nogle bør arbejde fra dør til dør, og undervisning i kunsten at lave sund mad.

Mange, mange vil blive reddet fra fysisk, mental og moralsk fordærv, ved at blive påvirket af helsereformen. Disse principper vil anbefale sig selv for dem som søger efter lyset; og disse vil vokse fra dette, til at modtage den fulde sandhed for denne tid.—*Review and Herald*, 6. juni 1912.

[528]

Uddan, uddan, uddan—Vi må uddanne, uddanne, uddanne, behageligt og forstandsmæssigt. Vi må forkynde sandheden, bede om sandheden, og leve sandheden, bringe den ud, med sin fornemme sundhed,—udøve indflydelse, og nå dem som ikke kender den. Idet den syge kommer i berøring med Livgiveren, vil deres tankeevne og

kropsdygtig blive belønnet. Men for at dette kan ske, må de praktisere selvfornægtelse, og være mådeholdne i alle ting. Kun derved kan de spares for fysisk og åndelig død, og genvinde sundheden.

Når menneskekroppen bevæger sig i overensstemmelse med livet—indretter sig efter Guds orden, som kommer frem for lyset i evangeliet, så vil sygdomme overvindes og sundheden hurtig springe frem. Når mennesker arbejder i forening med Livgiveren, som ofrede Sit liv for dem, vil lykkelige tanker fylde sindet. Krop, sind og sjæl skal ofres. Mennesker skal lære af den store Lærer, og alle de ser på, forædler og beriger tankerne. Hengivenheden drages ud i glæde og taksigelse til Skaberen. Det menneskes liv, som fornyes i Kristi billede, er som et lys der skinner i mørket.—*Medical Ministry* s. 262, 263.(1905)

Bredere syn på arbejdet—Det er en videnskab at behandle dem, som virker særligt svage. Hvis vi vil undervise andre, må vi først selv lære af Kristus. Vi behøver et bredere syn, så vi er oprigtige over for det sande medicin missionsarbejde. . . .

[529] Vi må udvise taktfølelse når vi har med dem at gøre, som virker uvidende og ude af trit. Ved vedholdende bestræbelser for deres skyld, må vi hjælpe dem til at blive nyttige i Herrens værk. De vil reagere beredvilligt på at være tålmodige, ømme og elskelige.

Vi skal samarbejde med Herren Jesus i at genoprette den uduelige og fejlende, til forstandighed og renhed. Dette arbejde prioriteres i samme grad som evangeliseringsarbejdet.—*Medical Ministry* s. 208, 209. (1905)

Et antitobak- og mådeholdsbudskab.

Mennesket har solgt sin fornuft—Satan tager verden til fange gennem brug af brændevin og tobak, te og kaffe. Det gudsgivne sind, som bør holdes klart, forvanskes ved brug af narkotika. Hjernen er ikke længere i stand til at skelne rigtigt. Fjenden har kontrollen. Mennesket har solgt sin forstand til det som gør det vanvittigt. Mennesket har ingen fornemmelse for hvad er rigtigt. Alligevel er brændevinens forbandelse legaliseret, og virker til utallige fordærv i deres hænder, som elsker at forvanske det, som ikke blot ruinerer det stakkels offer men hele hans familie.

Brændevinsdrikningens forbandelse vises ved de frygtelig mord som finder sted. Umådeholdenhed er vidtrækkende. Hvor meget menneskets sanser forvanskes af forgiftende rusmidler er umuligt at sige.—*Manuskript* 11, 1899.

En vigtig opgave.—For år tilbage anså vi udbredelsen af mådeholdenhedsprincipperne, som en af vor vigtigste opgaver. Sådan burde det være i dag.—*Medical Ministry* s. 266. (1907)

Metoder til at bringe mådeholdenheds-budskabet på—Mådeholdenhedens tema bør bringes stærkt og klart. Lad folk få vist hvilken velsignelse sundhedsprincipperne vil være for dem. Lad dem se hvad Gud har planlagt at mænd og kvinder skal blive. Peg til det store offer der blev gjort for at opløfte og forædle menneskeslægten. Overbring Guds pålæg med bibelen i hånden. Fortæl tilhørerne at Han forventer at de skal bruge sindes og legemets kræfter på en måde som vil ære ham. Vis dem hvordan fjendskab prøver at drage mennesker ned, ved at få dem til at føje en forvansket appetit.

[530]

Fortæl dem klart, tydeligt og alvorligt hvordan tusindvis mænd og kvinder bruger Guds penge på at fordærve dem selv, og gøre denne verden til et helvede. Der bruges millioner af dollars på det som gør mennesker vanvittige. Bring denne sag så klart frem at dens magt ikke kan ses. Fortæl så dine tilhører om Frelseren, som kom til denne verden for at frelse mænd og kvinder fra deres syndige levemåder. „Gud elskede verden således, at Han gav sin enbårne søn, at enhver som tror på Ham ikke skal fortabes, men have evigt liv.“

Spørg dem som er med til møderne om at hjælpe dig i det arbejde, som du prøver at gøre. Vis dem hvordan onde levevaner fører til sygelige kroppe og sygelige sind—til en elendighed som ingen pen kan beskrive. Brugen af giftig brændevin berøver tusindvis deres forstand. Og alligevel legaliseres handlen med denne brændevin. Fortæl dem at de har en himmel at vinde og et helvede at undgå. Bed dem om at underskrive løftet. Den store JEG ER's opgave skal være jeres myndighed. Hav løftet parat, og vis det til dem ved slutningen af mødet.

Et menneske bør ikke prøve at gøre dette alene. Lad flere gå i sammen i en sådan anstrengelse. Lad dem komme op foran med et budskab fra himlen, gennemsyret med Helligåndens kraft. Lad dem trække på al deres styrke med ord der udtrykker Åndens virkekraft. Lad dem spørge deres tilhørere at hjælpe med i advarsels-arbejdet

[531]

i byerne. Lad mænd og kvinder få vist den penge der bliver brugt på at give efter for udsvævelser, der ødelægger sindets, sjælens og legemets sundhed. . . .

Ikke ved ydre opvisning, ikke under verdslig støtte, er Kristi rige stiftet, men ved implamentering af Kristi natur i menneskeheden, gennem Helligåndens arbejde. „Men alle dem, som tog imod ham, gav han magt til at blive Guds børn, dem, som tror på hans navn. De blev ikke født af blod, ej heller af køds vilje, ej heller af mands vilje, men af Gud.“ Her er den eneste kraft som kan virke for menneskehedens opløftelse. Og mennetets andel i udførelsen af dette værk, er at undervise og forkynde Guds Ord.—*Manuskript* 42, 1905.

Erfaring med at hjælpe tobak-brugere—I Australien mødte jeg en mand der mente at være fri for al umådeholdenhed, undtagen én vane. Han brugte tobak. Han kom for at høre os i teltet, og en aften hvor han var taget hjem, fortalte han os senere, at han kæmpede mod tobakvanen, og vandt sejr. Nogle af hans slægtninge havde fortalt ham at de ville give ham halvtreds pound hvis han ville kaste sin tobak bort. Han ville ikke gøre det. „Men,“ sagde han, „når I bringer mådeholdenhedens principper frem for os, ligesom I har gjort, kan jeg ikke modstå dem. I frembringer den Persons selvfornegtelse, som gav Sit liv for os. Jeg kender ham ikke nu, men jeg ønsker at kende Ham. Jeg har aldrig sendt en bøn i mit hus. Jeg har bortkastet min tobak, men det er så langt som jeg har gået.“

[532]

Vi bad med ham, og efter at vi havde forladt ham skrev vi til ham og besøgte ham igen senere. Han nåede til sidst frem til det punkt, hvor han gav sig selv til Gud, og han blev den menigheds grundstøje på det sted hvor han bor. Han arbejder med hele sin sjæl for at bringe sine slægtninge til en sandhedskundskab.—*Generalkonferensen Bulletin*, 23. april 1901.

Sejr gennem tro—I dette arbejde vil alle klasser kunne nås. Når Helligånden virker iblandt os, overbevises sjæle som ikke er klar til Kristi tilsynekomst. Mange kommer til vore møder og er omvendte, som i årevis ikke har taget del i nogen menighedsmøder. Sandhedens enkelthed når ind i deres hjerter. Tobakselskerne ofrer deres afgud, og brændevinsdrankeren ofrer sin brændevin. Dette kunne de ikke, hvis de ikke griber fat i tro i Guds løfter, for at få tilgivet deres synder. Sandheden, sådan som den er i Ordet, kommer frem til høje og lave, rige og fattige, og dem som modtager budskabet

bliver medarbejdere, sammen med os og med Gud, og en stærk kraft oprejses til at arbejde i harmoni. Dette er vort arbejde.—*Manuskript* 3, 1899.

Sundhedsevangelisme i byerne

Fra stad til stad og by til by For alle folk, rige og fattige, frie og bunde, bragte Kristus, pagtens budbringer, frelsens efterretninger. Hvor folk flokkes om ham! Fra fjern og nær kom de efter helbredelse, og han helbredte dem alle. Hans rygte som den Store Helbreder spredte sig udover Palæstina, fra Jerusalem til Syrien. Den syge kom til steder som de tænkte han ville komme forbi, så de kunne bede Ham efter hjælp, og Han helbredte dem for deres sygdomme. Først kom den rige, ivrige for at høre Hans ord og blive berørt af hans hånd. Derefter gik han fra stad til stad, fra by til by, og forkyndte evangeliet og helbredte syge—herlighedens konge i menneskenes ydmyge forklædning.—*Review and Herald*, juli 23, 1914. [533]

Guds kald i dag—Guds kald gælder ikke blot prædikanterne, men også læger, sygeplejersker, kolportører, bibelarbejdere og andre hellige lægfolk med forskellige evner, der har kendskab til Guds ord og kender hans nådes kraft, og som kan varetage de sorgløse byers behov. Tiden skrider hurtigt, og der er meget, der skal nås. Enhver hjælper må sættes i gang, så de nuværende muligheder kan blive klogt udnyttet.—*Mesterens efterfølgere*, s. 158, 159 (dk 87). (1913)

En indgangsdør til hjemmene i byerne—Sundhedsmissionsarbejdet er en dør som sandheden kan finde adgang igennem til mange hjem i byerne. I enhver by vil der kunne findes mennesker som værdsætter sandhederne i den tredje engels budskab.—*Råd om sundhed* s. 556. (1906)

I enhver by arbejdes der—Sundhedensreformens principper skal offentliggøres som del af arbejdet i disse byer. Røsten i den tredje engels budskab skal høres mægtigt. Lad helsereformens lære komme med i al arbejdet for at få sandhedslyset ud til folk. Lad de medarbejdere blive udvalgte, som er egnede til at lære sandheden klogt i klare og enkle linier.—*Medical Ministry* s. 304. (1910)

Langt bagud i arbejdet—Vi er langt bagefter med at gøre det arbejde, der skulle være gjort i disse længe forsømte byer. Arbejdet vil nu være vanskeligere end det var for nogle få år siden. Men hvis [534]

vi tager arbejdet op i Herrens navn, vil barrierer blive nedbrudt, og de klare sejre vil være vore.

I dette arbejde er der brug for læger og evangelieforkyndere. Vi må frempresse vore bønner for Herren, og gøre vort bedste, lægge al tænkelig energi i, for at åbne op for de store byer. Havde vi førhen arbejdet efter Herrens planer, ville mange lys skinne klart, som går ud.—*Medical Ministry* s. 301, 302. (1909)

Helse og mådeholdsbudskaber til de store masser—Der er et stort arbejde at gøre med at bringe helsereformens principper til folks opmærksomhed. Der bør holdes offentlige møder for at introducere emnet, og der bør afholdes skoler hvor de interesserede kan få fortalt mere praktisk om sund mad og hvordan en sund, næringsrig og appetitlig kost kan skaffes uden brug af kød, te eller kaffe. . . .

Indprent mådeholdsspørgsmålet med al kraft fra Helligåndens salvelse. Vis behovet for total forbud mod forgiftende brændevin. Vis den frygtelige skade som det har på menneskekroppen, når der bruges tobak og alkohol. Forklar jeres behandlingsmetoder. Lad talen komme til dem, som vil oplyse jeres tilhørere. Gud viser barmhjertighed mod uretfærdige. Denne tjeneste vil være en anledning til at fortælle hvad helsereformen virkelig er.—*brev* 343, 1904.

[535] **Sanatorier i nærheden af vigtige byer**—Herren har vist mig at der bør være sanatorier i nærheden af mange vigtige byer. . . . Der bør fremskaffes passende steder, som vi kan bringe syge og lidende bort fra byerne, som ikke ved noget til vore folk, og knapt nok kender til bibelsandheden. Der bør gøres enhver mulig anstrengelse for at vise den syge at sygdom kan kureres med fornuftige behandlingsmetoder, uden at ty til skadelige medicinoffer. Lad den syge komme bort fra skadelige omgivelser og selskaber, og placeres på vore sanatorier, hvor han kan få behandling fra kristne sygeplejersker og læger, og derved bliver de kendt med Guds Ord.—*brev* 63, 1905.

Danne en base for budskabet—Det er Herrens ønske at der skal nye anstrengelser til mange steder, og der skal oprettes små beplantninger. Et arbejde skal gøres som skal åbne vejen op for sandhedens fremrykning, og det vil øge sjælenes tro. . . .

Der er mange marker der skal bearbejdes, og det bør ikke indregnes at beplante mange store virksomheder på nogle få gode lokaliteter. Herren har undervist mig at vi ikke skal lave mange store centre, for på alle marker bør der være faciliteter, for en god frem-

komst af værket. Af denne grund bør nogle få store institutioner ikke have lov til at opbruge alle indkomne midler. I små og store byer, og på bosteder der ligger uden for byerne, bør der fastholdes små centre hvor trofaste vagtfolk er stationeret, som vil arbejde for sjæle. Uanset hvor missionsarbejderen kommer hen, bør hans anstrengelser for at etablere nogle små beplantninger følges op med værkets fremskyndelse. Når Guds forvaltere gør deres arbejde trofast, vil Forsynet åbne vejen for disse faciliteter på mange steder.

Der bør gøres bestræbelser på hovedveje og biveje. Vi udvikler ikke værket efter de bedste planer. Vi bør planlægge efter at opdele og underopdele vort arbejdskraft, så vi kan arbejde på nye marker. [536]
brev 30, 1911.

Byer i mange lande—Sundhedsmissionsarbejdet er evangeliets højre hånd. Det er nødvendigt for at fremme Guds sag. Ligesom mænd og kvinder, igennem sundhedsarbejdet, føres til at se betydningen af ret levevis, vil sandhedens frelsende kraft blive kendt. Enhver by må indtages af medarbejdere oplærte i sundhedsmissionsarbejdet. Ligesom den højre hånd i den tredje engels budskab, vil Guds metoder at behandle sygdomme på, åbne døre for den nærværende sandhed. Helselitteratur må omdeles i mange lande. Vore læger i Europa og andre lande bør få øjnende op for at lægearbejdet forberedes af jordnære mennesker og som kan møde folk hvor de er og give den allernødvendigste undervisning.—*Vidnesbyrdene* bd. 7, s. 59. (1902)

Institutionel evangelisering

Etableret for at fremme evangeliets budskab—At forkynde evangeliet betyder meget mere end mange erkender. Det er et bredt og vidtrækkende arbejde. Vore sanatorier er blevet fremstillet for mig som det mest effektive medium til at fremme evangeliets budskab.—*Manuskript 5, 1908.*

At bibringe sjælen sundhed—Nogle vil tiltrækkes af en enkelt sætning i evangeliet, og nogle af en anden. Vi er blevet undervist af Herren til at arbejde på en sådan måde at alle klasser vil kunne nås. Budskabet må gå ud til hele verden. Vore sanatorier skal hjælpe med at øge antallet hos Guds folk. Vi skal ikke oprette nogle få mammut institutioner, for derved vil det være umuligt at give patienterne

[537] de budskaber som bringer helse til sjælen. Der skal oprettes små sanatorier på mange steder.—*Medical Ministry* s. 327. (1905)

At gøre evangeliet tiltrækkende—Dem som er knyttet til vore sanatorier skal være undervisere. Med behagelige ord og venlige handlinger skal de gøre evangeliet attraktivt. Som Kristi efterfølgere, bør de søge at give det bedste indtryk af den religion de bekender sig til, og indgyde ædle tanker. Nogle vil påvirkes af deres indflydelse for tid og for evighed.

I arbejdet med at hjælpe andre, kan vi vinde de dyrebareste sejre. Med utrættelig iver, med alvorlig troskab, med selvfornægtelse, og med tålmodighed bør vi hellige os selv til at hjælpe dem, der har brug for at udvikle sig. Venlige og opmuntrende ord vil gøre underne. Der er mange som vil vise sig som modtagelige, hvis der arbejdes stadigt og venligt for deres skyld, uden kritik eller skænderi. Jo mindre vi kritiserer andre, des større vil vor indflydelse være over dem for det gode. For mange vil tydelige formaninger gøre mere skade en godt. Lad den kristelige venlighed blive indskærpet for alle.—*Medical Ministry* s. 208, 209. (1905)

Det store mål—Sjæles omvendelse er en af de store mål for vore lægeinstitutioner. Det er derfor at disse institutioner er oprettet. Den syge og forpinte, der kommer til vore sanatorier, kommer inden for de evangelisters rækkevidde som arbejder der. Oh, hvilke dyrebare anledninger er der ikke for at så sandhedens frø!—*brev* 213, 1902.

[538] **Bring budskabet på en klog måde**—Lad den åndelige atmosfære på disse institutioner være sådan, at mænd og kvinder, som kommer på sanatoriet for at få behandlet deres kropslige sygdomme, lærer den lektie at deres syge sjæle har brug for helbredelse. . . .

Der bør tales enkelt og alvorligt i salonerne, der peger den lidende hen til deres eneste håb for sjælens frelse. Disse religiøse møder bør være korte og direkte til pointen, og de vil vise sig at være en velsigne for tilhørerne. Hans ord som grundlagde verden på seks dage, og på den syvende dag hvilede han og fornyede sig, bør fremholdes klart for menneskesindet. . . .

Publikationer med dyrebare evangeliesandheder bør være i patienternes værelser, eller hvor de let kan få adgang til dem. Der bør være et bibliotek i ethvert sanatorium, og det bør forsynes med bøger der indeholder evangeliets lys. Der bør lægges kloge planer for at

patienterne hele tiden har adgang til at læse materiale der indeholder den nærværende sandheds lys. . . .

Lad vore sanatorier blive hvad de bør være—hjem hvor helbredelse tjener synds-syge sjæle. Og dette vil ske når medarbejderne har en levende forbindelse til den Store Helbredelseslæge.—*Manuskript* 5, 1908.

Medarbejdere som kan give åndelig hjælp—På vore sanatorier, og på alle steder i verden, behøver vi sundt omvendte læger og kloge medarbejdere—mænd og kvinder som ikke vil pådutte den syge deres særlige tanker, men som vil bringe Guds Ords sandheder på en måde som vil bringe trøst, opmuntring og velsignelse til patienterne. Dette er det arbejde vore sanatorier er funderet på—at frembringe Guds ords sandheder korrekt, og lede mænd og kvinders tanker hen til Kristus.

Lad de religiøse andagter blive holdt hver dag på en kort måde, men som undervisning. Bring bibelen og dets Ophavsmand, himlens og jordens Gud, og Kristus sønnen, Guds gave til verden. Fortæl patienterne hvordan Frelseren kom til jorden for at åbenbare Guds kærlighed til mennesker. Bring dem Hans store offer, idet han kom her for at leve og dø. Lad det være kendt at ethvert syndigt menneske, igennem troen på Kristus, kan få del i guddommelig natur, og lære at samarbejde med Gud i frelsesarbejdet.—*Medical Ministry* s. 208. (1909)

[539]

Fjerne fordomme—Den undervisning patienterne på vore sanatorier får, skal ikke gives i form af love der skal adlydes. Der er blevet sagt: „Alt hvad der kan gøres er at bringe syge og forpinte til sandhedens og retfærdighedens vej. Sundhedsmissionsarbejdet er et middel til dette. Vi ved ikke hvor mange fordomme falder bort, når folk kommer i kontakt med oprigtige sundhedsmissionsmedarbejdere. Som læger og sygeplejersker, tilstræb at gøre det arbejde som Kristus gjorde da han var på denne jord, sandheden for denne tid vil finde adgang til sind og hjerter.“ . . . .

Aftenandagterne ved vore sanatorier bør føres på en måde så der er anledning til at stille spørgsmål.—*brev* 213, 1902.

Doktrinære spørgsmål—I sanatoriets gæstestue, hvor ganske mange fremtrædende patienter samles, skal ikke være rum for at diskutere doktrinære spørgsmål. Lad vore pålidelige liv vinde tillid og vække et ønske for at vide hvorfor vi tror som vi gør. Indbyd da

dem som spørger, til at tage del til sabbatsmøderne.—*Manuskript 53, 1899.*

[540] **En klog indskrænkning**—I har et vigtigt arbejde at gøre på sanatorierne. Når I arbejder for patienterne, så lad dem ikke få indtrykket at du er meget ivrig efter at de skal forstå og acceptere vor tro. Det er naturligt at der skal være en stærk inderlighed for dette. Men ofte er en skønsom beherskelse nødvendig. I nogle tilfælde kan de ord der skulle være passende, gøre fatal skade, og lukke en dør som kunne åbnes højere op.

Udvis ømsindet kærlighed, og udvis skønsom overbærenhed. Hvis I ser en god anledning til at indskærpe et punkt i argumentet, er det ofte bedre at bære over. Bring ikke de stærkeste beviser du kender ved enhver lejlighed, for dette vil vække mistænksomhed, så at du blot prøver at omvende dine tilhørere til Syvendedags adventisternes tro.

Guds enkle ord har en stor magt til at overbevise til sandheden. Lad Ordet tale og gøre sit arbejde. Der må udvises en skønsom beherskelse i det evangeliske arbejde. Gennemtvung ikke præsentation til et prøvende punkt. Vent indtil spørgsmålene er stillet. Lad dit eksempel undervise. Lad ord og gerninger vise at du tror den levende Lærers ord.—*brev 308, 1906.*

Nærme sig med taktfølelse—Den levende Gud skal gøres kendt på vore sundhedsinstitutioner. Dette betyder ikke at doktoren eller nogen anden medarbejder skal introducere sandheden for enhver. Dette er ikke vejen. Sandheden kan overføres uden at gøre sådan. Sygeplejersker og medarbejdere skal ikke gå til patienterne og sige: Vi tror den tredje engels budskab. Dette er ikke deres arbejde, medmindre patienterne ønsker at lytte, medmindre deres fordomme er blevet fjernet, og deres hjerter er blødgjorte.

[541] Gør sådan at patienterne vil se syvendedags adventisterne som en folk med jordforbindelse. Gør sådan at de vil føle at institutionen er en fredfyldt sted. Bibelsandheden skal bringes videre, men særlige sandhedspunkter skal ikke bringes frem for alle patienter. Hvis de stiller jer spørgsmål, så giv dem begrundelserne for jeres tro. På denne måde vil lys skinne frem.

Patienter kan blive bedt om at tage del i vore møder, og der vil de høre sandheden, og samtidig være klar over at den ikke pådattes dem. Når de forlader sanatoriet og hører folk sige: Jeg ønsker ikke

at tage dertil for at blive syvendedags adventist, vil de fortælle dem at medarbejderne på sanatoriet ikke pådutter nogen sandheden.

Det vil være umuligt at afholde patienter fra at spørge om vor tro. Der er dem som hungrer og tørster efter sandheden, og disse vil finde den. Det er derfor vi ønsker at vor institution skal oprettes med det samme.—*Manuskript* 111, 1899.

Vidne til et pålideligt kristenliv—De hellige sandheder, der tros og praktiseres skal ikke fremføres på en tvingene måde, men i Mesterens ånd. Helligånden vil nå de ædle tanker og menneskers bedre ånd. På alle vore sanatorier bør der være mennesker som forstår sandhedens lære, og som kan viderebringe den ved pen og stemme. De vil komme i kontakt med ikke så uforstandige mennesker, og de bør bede med dem som de vil bede for en eneste søn. Det vil være vort mål, siger Herren, ikke at sætte betroede mennesker i ansvarlige stillinger, som ikke har erfaringen, mennesker som ikke ser dybt i bibelsandheden.

Mange tror at det skal se ud som om, og give påskud af at gøre et stort arbejde med at nå de højere klasser. Men dette er forkert. Disse personer kan læse disse ting. Udseendet har noget, ja meget at gøre med indtrykket man får, men udseendet må være et en guddommeligt slags. Lad det kunne ses at medarbejderen er knyttet til Gud og himlen. Der bør ikke stræbes efter verdslige menneskers anerkendelse, for at tillægge sig karakter og indflydelse på disse sidste dages arbejde og karakter. Konsekvens er en juvel. Vor tro, vore klæder og vor opførsel må være i harmoni med vort arbejdes karakter: Præsentationen af det alvorligste budskab der nogensinde er givet verden. Vort arbejde er at vinde mennesker til tro på sandheden, vinde dem ved at forkynde og også ved eksemplets magt, at leve et gudfrygtigt liv. Sandheden skal udvirkes i alle sine afskygninger, vise troens pålidelighed i praksis. Værdien af vor tro vil vises ved dets frugter. Herren kan og vil indprente mennesker, ved vor intense alvor. Vore klæder, vor optræden, vor omgang og dybderne i en voksende erfaring i åndelighed, skal alt vise at sandhedens grundsætninger som vi begår os med, er virkelige for os. Således skal sandheden være ligeså udtryksfuld som en stor helhed og beherske forstanden. Sandheden, bibelsandheden, skal være autoritet for samvittigheden og sjælens kærlighed og liv.—*brev* 121, 1900.

[542]

Ikke ord, men gerninger—Med hensyn til at gøre vor tro kendt bør der ikke gøres noget for at skjule den, og der må ikke gøres noget uklogt for at få den frem. Personer vil komme til sanatoriet, som har gode forudsætninger for at få indtryk af sandheden. Hvis de stiller spørgsmål om vor tro, vil det være rigtigt at sige det på en klar og enkel måde, at vi tror. Iboende gudsfrygt giver en kraft der leder den sande troende, og giver han en påvirkning for det rette.

[543] Men heri bør vi handle diskret. Der er samvittighedsfulde mennesker som tror at det er deres opgave at tale frit ud om trospunkter, som der er meningsforskelle i, og derved vækkes stridslust hos dem de taler med. Ved så forhastede og skadelige anstrengelser kan de lukke hans ører som ellers ville have hørt tålmodigt, men som nu vil påvirke andre ugunstigt. Derved opspringer bitterhedens rødder, som mange ligger under for. Ved at være åbenmundet, kan manges ører og hjerter lukkes for sandheden.

Alle kender til at ivrige religiøse mennesker fra forskellige sekter, udviser meget lidt åbenhed over for dem som har andre synspunkter på religiøse punkter. Mennesker i denne klasse forventer at møde den samme urimelighed blandt syvendedags adventister, og så tager de deres rustning på, parat til at modstå alt som vil reflektere på deres særlige synspunkter.

For nogen tid siden, har nogle i sanatoriet set det som deres opgave at introducere sabbatsspørgsmålet på alle steder. De har indskærpet det over for patienterne med alvor og vedholdende. Til disse vil Guds engle sige: Ikke *ord*, men *gerninger*. Dagligdagen siger mere end mange ord. En ensartet glæde, øm venlighed, kristen godgørenhed, tålmodighed og kærlighed vil bortsmelte fordomme, og åbne hjertet til at tage imod sandheden. Kun få forstår kraften i denne dyrebare påvirkning.—*Manuskript* 53, 1899.

Den helligede Læge og missionssygeplejerske.

Kristne læger og sygeplejersker—Herren har forordnet at kristne læger og sygeplejersker skal arbejde i forbindelse med dem der forkynnder Ordet. Sundhedsmissionsarbejde skal bindes sammen med evangelieforkyndelsen.—*Medical Ministry* s. 240. (1908)

Lukas, et eksempel—I vort arbejde i dag skal Ordets forkyndelse og sundhedsmissionsarbejdet kombineres.

Lukas er kaldet for „den elskede læge.“ Paulus hørte om hans dygtighed som en læge, og han opsøgte ham som en Herren har betroet et særligt arbejde. I hans arbejde fik han et samarbejde med ham. Efter en tid efterlod han ham i Filippi. Her fortsatte Lukas med at arbejde i flere år, i dobbeltrollen som læge og som evangelist. Han var i virkeligheden en sundhedsmissionær. Han gjorde sin del, og bad Herren indstændigt om at lade Sin helbredende kraft hvile over de sygdomsramte. Hans medicinske færdigheder åbnede vejen op så evangeliets budskab fandt vej til hjerterne. Det åbnede mange døre for ham, og gav ham anledning til at forkynde evangeliet iblandt hedninge. . . .

[544]

Det er efter den guddommelige plan, at vi skal arbejde som disciplene arbejdede. Knyttet til den guddommelige Helbreder, kan vi gøre meget godt i verden. Evangeliet er den eneste modgift mod synd. Som Kristi vidner skal vi bære vidnesbyrdet i sin kraft. Vi skal bringe de forpinte til Frelseren. Hans forvandlende nåde og mirakelvirkende kraft vil vinde mange sjæle til sandheden. Hans helbredende kraft, forenet med evangeliets budskab, vil føre til succes i nødens stund. Helligånden vil virke på hjerterne, og vi skal se Guds frelse. I en særlig forstand er syges helbredelse vort arbejde. . . .

Tidens gang har ikke ændret på Kristi afskedslofte. Han er med os i dag, ligesom Han var med disciplene, og Han vil være med os „helt til enden.“ Kristus har forordnet at de efterfølgende mennesker skal forkynde evangeliet, få deres bemyndigelse fra Ham, den store Lærer.—*brev* 134, 1903.

Offentlige forelæsninger af læger—En som er læge og en religiøs lærer vil finde have et arbejde at gøre, som vil føre til sjælevinding. Sunde ord i religiøs undervisning, understøttet af et „så siger Herren,“ vil have en frelsende indflydelse. Således kan en læge selv sige at han gerne vil inviteres til at tale til forskellige grupper, og det vil blive modtaget. Som en lærer, kan en læge finde sine anledninger, for Guds ord skal gå frit.—*brev* 4, 1910.

[545]

Enestående anledninger for missionærsygeplejersker—På alle steder hvor sandheden overbringes, bør der fra først gøres et alvorligt arbejde for at forkynde evangeliet til fattige og for at helbrede den syge. Dette arbejde vil tilføje mange af disse sjæle, som skal frelses, menigheden, hvis arbejdet udføres trofast.

De, der arbejder i hjemmene, får lejlighed til at hjælpe på forskellig måde. De bør bede for de syge og gøre, hvad de kan, for at lindre deres lidelser. De bør virke for de små i samfundet, for de fattige og undertrykte. Vi bør bede for og med de hjælpeløse, som ikke har viljekraft til at beherske de begæring, som er blevet nedværdiget på grund af lidenskab. Der bør arbejdes alvorligt og udholdende for at frelse de mennesker, i hvis hjerter en interesse er vakt. Først må deres fysiske behov stilles og når de mærker vor uselviske kærlighed, vil de få lettere ved at tro på Kristi kærlighed.

Dette er missionssygehjælpere bedst til; men andre bør knyttes til dem. Disse kan lære den bedste arbejds metode af deres kollegaer, skønt de ikke er særlig uddannede og oplærte i sygehjælp.—*Vidnesbyrdene* bd. 6, s. 83, 84. (1900)

[546] **Nå de højere klasser**—Læger hvis professionelle evner er over de almindelige arbejders evner, bør involvere sig i Guds tjeneste i større byer. De bør søge at nå de højere klasser. . . .

Sundhedsmissionærer som arbejder i evangeliske linier gør et arbejde af ligeså høj orden, som deres pastorale kollegaer. Den slags sundhedsarbejde, kombineret med pastoralt arbejde, skal ikke begrænses til de fattigere klasser. De højere klasser er besynderligt nok forbigået. I de højere samfundslag vil der findes mange, som vil reagere på sandheden fordi den er konsekvent, bærer præg af evangeliets høje karakter. Ikke så få højtbegavede mennesker, vil energisk ind i arbejdet. Idet de bruger deres gudsgivne talenter, vil de være ydere såvel som brugere.

Den trofaste læge og prædikant er involveret i det samme arbejde. De bør arbejde i fuldstændig harmoni. De skal rådføre sig med hinanden. Med deres enighed frembærer de vidnesbyrdet at Gud har sendt sin enbårne Søn til verden for at frelse alle som tror på ham, som deres personlige Frelser.—*Manuskript* 79, 1900.

Lægers åndelige forkyndelse—Det sande sundhedsmissionsarbejde er mest et åndeligt arbejde. Det indbefatter bøn og håndspålæggelse; han bør derfor være sat helliget til side til sit arbejde, ligesom evangeliets prædikant. Dem som er udvalgt til at gøre lægemissionærernes andel, skal sættes til side til dette. Dette vil styrke dem så de ikke fristes til at trække fra sanatoriarbejdet og gå ind i privat praksis. Ingen selviske motiver bør have lov til at drage medarbejderen fra sin pligts post. Vi lever i en tid med alvorlige

ansvar; en tid hvor der skal udføres helliget og indviet arbejde. Lad os søge Herren ihærdigt og med forstand.—*Manuskript 5*, 1908.

Afbalancerede formaninger Vor trefoldige forkyndelse. Gud [547] virker ved hjælp af redskaber, eller på anden måder. Han bruger evangelieforkyndelsen, sundhedsmissionsarbejdet og publikationer med den nærværende sandhed til at indprente hjerterne. Alle gøres virkningsfulde ved hjælp af troen. Idet sandheden høres eller læses, hjemsøger Helligånden dem som hører og læser med et alvorligt ønske om at vide hvad er rigtigt. Forkyndergerningen, sundhedsmissionsarbejdet og vore publikationer er Guds redskaber. Den ene skal ikke fortrænge den anden.—*brev 54*, 1903.

Gør ordet „sundhed“ kendt—Evangelieforkyndelsens arbejde skal ikke mindske sin virkning, men skal vokse indtil det bliver det store oplysende organ i vor verden. Alt muligt bør gøres for at sende flere medarbejdere til marken. Unge mennesker bør ikke påvirkes sådan at de ikke går i forkyndermissionsarbejdet. Til dette kan vi gøre ordet „sundhed“ kendt; for det er absolut nødvendigt at evangelieforkynderen skal have kendskab til sygdomme og dens årsager. Han bør vide hvor den syge får hjælp. Han bør være i stand til at undervise folk, hvordan de skal behandle det hus vi bor i. Dette er en del af evangeliet.—*brev 123*, 1900.

Vort arbejde skal adskille sig fra Müller's—Gud pålægger ikke Sit folk det samme arbejde som han har pålagt Müller.* Müller gjorde et ædelt arbejde. Men Gud har givet Sit folk et arbejde at udføre efter en anden plan. Til dem har Han givet et budskab for hele verden. De skal indtage territorium efter territorium, og føre en pågående krig imod sjælsdestruerende synder.—*brev 33*, 1900.

Et afbalanceret arbejde—for rige og fattige—Sidst på året [548] [1899], vækkedes en stor interesse hos de fattigere og udskudte klasser; et stort arbejde er gået i gang med at opløfte den faldne og degenererede. Dette er i sig selv et godt arbejde. Vi bør altid have Kristi ånd, og vi skal gøre den samme slags arbejde som Han gjorde for den lidende menneskehed. Herren har et arbejde at gøre for udskudte. Der er ingen tvivl om at det er nogles pligt at arbejde blandt dem, og prøve at redde de sjæle som er under fortabelse. Det vil have sin plads i forbindelse med forkyndelsen af den tredje engels

*George Müller, Bristol, England.

budskab og antagelsen af Bibelsandheden. Men der er fare for at overbebyrde enhver med den slags arbejde, på grund af den intensitet det udføres med. Der er fare for at ledende mænd koncentrerer deres kræfter i denne linje, skønt Gud har kaldt dem til noget andet.

Det store spørgsmål om vor pligt for menneskene er meget alvorligt, og der er brug for Guds nåde til at beslutte hvordan arbejdet skal udføres til størst mulig nytte. Ikke alle er kaldet til at begynde deres arbejde, med at arbejde blandt de laveste klasser. Gud forlanger ikke at Hans arbejdsfolk skal opnå uddannelse og oplæring for at bruge deres tid udelukkende på disse klasser.

Den virksomme Gud tydeliggøres på en måde som vil vække tillid til det arbejde, Han har planlagt, og de sunde principper der ligger under for enhver handling. Men jeg er blevet undervist fra Gud at man skal passe på at ikke planlægge arbejdet efter resultater. Det vil føre til krampagtige og pirrelige handlinger. Dette vil ikke føre til gavnlige resultater. En klasse vil opmuntres til at gøre et slags arbejde som i det mindste vil styrke alle dele af værket, med en harmonisk handling.

[549] Evangeliets indbydelse bringes til rige og fattige, til høje og lave, og vi må udtænke hvilke midler kan bruges til at fremføre sandheden til nye steder, og til alle klasser folk. Herren påbyder os: „Gå ud på vejene og ved gærderne og nød dem til at gå ind, så mit hus kan blive fuldt.“ Han siger: „Begynd på hovedvejene; gennearbejd hovedvejene; forbered en gruppe som kan gå ud i enighed med jer og gøre det arbejde som Kristus gjorde, med at opsøge og frelse fortabte.“

Kristus forkyndte evangeliet for fattige, men Han begrænsede ikke Sine medarbejdere til denne klasse. Han arbejdede for alle som vil høre Hans Ord—ikke kun for toldere og udskudte, en de rige og dannede farisæerere, jødernes adelsmænd, centurionen den romerske hersker. Det er den slags arbejde jeg aldrig har set blevet gjort. Vi skal ikke belaste alle åndelige sener og nerver for at arbejde laveste klasser, og gøre dette arbejde til det eneste. Der er andre som vi må bringe til Mesteren, sjæle som behøver sandheden, som er ansvarlige, og som vil arbejde med alle deres helligede evner for de høje steder såvel so for lave steder.

Arbejdet for de fattigere klasser har ingen begrænsning. Det kan aldrig gennemgås som et stort hele, og må aldrig behandles som

sådan. Får dette arbejde vor første opmærksomhed, medens der er dele i Herrens vingård der står åben for opdyrkning og er stadig uberørte, så er der begyndt i den forkerte ende. Ligesom den højre arm er til kroppen, ligeså er sundhedsmissionsarbejdet til den tredje engels budskab. Men den højre arm skal ikke blive hele kroppen. Arbejdet med at opsøge udskudte er vigtigt, men det skal ikke blive hele vor missions store byrde.—*Medical Ministry* s. 311, 312. (1899)

I rimeligt forhold til hinanden—Sundhedsmissionsarbejdet [550] må ikke stå uforholdsmæssigt til det andet. Det må være et værk som står orden med resten af værket.—*brev* 38, 1899.

Medarbejdernes sundhed—Dem som lægger hele deres sjæle i sundhedsmissionsarbejdet, som arbejder utrætteligt, i fare, under afsavn, ofte i vågen tilstand, under træthed og i smerte, skal passe på at de er trofaste vagtfolk over for deres egen mentale og fysiske kræfter. De skal ikke lade sig overbebyrde. Men de er fyldt med iver og alvor, og nogle gange handler de ubetænksomt, sætter sig selv under for hård en belastning. Hvis disse medarbejdere ikke ændrer sig, vil resultatet være at de bliver syge, og de vil bryde ned.

Så længe Guds medarbejdere er fyldt med den rette entusiasme, og med en beslutsomhed om at følge den guddommelige medarbejders eksempel, den store Sundhedsmissionær, skal de ikke overdænges med for mange ting i det daglige arbejde. Hvis de gør dette, må de snart forlade arbejdet helt, nedbrudte, fordi de har prøvet at trække et for tungt læs. Min bror, det er rigtigt af dig at gøre bedst mulig brug af de muligheder Gud har givet dig, for at arbejde alvorligt for lidendes lindring og sjæles frelse. Men gør det ikke på bekostning af dit helbred.

Vi har et lagt højere kald end den almindelige, egne interesse—idet det himmelske ligger højere end jordens interesser. Men denne tanke burde ikke få de villige og hårdts-arbejdende Guds tjenere til at bære alle de byrder de kan, uden hvileperioder.

Hvor stort ville det være, hvis alle som er med til at gennemføre Guds forunderlige planer for sjæles frelse, og der ikke er de dovne elementer?! Hvor meget mere ville der ikke udrettes hvis enhver [551] kunne sige: „Guds ansvarspåleggelse holder mig helt vågen, og lader mit arbejde tale for den sandhed, som jeg bekender at tro! Jeg skal være en praktisk arbejdsmand, ikke en dagdrømmer.“—*Medical Ministry* s. 292, 293. (1904)

17—Arbejdet for særlige klasser

Arbejd for alle klasser

Forkynd sandheden for alle klasser—Evangeliets indbydelse gives til den rige og den fattige, den høje og lave, og vi må lægge planer for at fremføre sandheden til nye steder, og til alle folkeklasser.—*Medical Ministry* s. 312. (1899)

Giv dem en anledning til at forstå—Lad ingen få den tanke at fattige og ulærte skal forsømmes. Rigtige arbejdsmetoder vil ikke på nogen måde udelukke disse. Det var en af beviserne på Kristi Messiasskab at fattige fik evangeliet forkyndt for sig. Vi bør arbejde på at give alle klasser en anledning til at forstå de særlige sandheder for denne tid.—*Review and Herald*, 25. nov. 1890.

Et frelsende budskab for enhver sjæl—Mange har en dyb forståelse for behov—et behov som jordiske rigdomme eller fornøjelser ikke kan dække; men de ved ikke hvordan de skal få det som de længes efter.

Kristi evangelium er fra begyndelsen til enden den frelsende nådes evangelium. Det er en enestående og styrende ide. Det vil være en hjælp for den trængende, lys for de øjne der er blinde for sandheden, og en vejleder for sjæle der søger efter det sande grundlag. Fuld og evig frelse er inden for enhver sjæls rækkevidde. Kristus venter og længes efter at give tilgivelse, og tildele den frit tilståede nåde. Han vogter og venter, og siger ligesom han sagde til den blinde mand i Jerikos gade: „Hvad vil du at jeg skal gøre for dig?“ Jeg vil borttage dine synder; jeg vil vaske dig med Mit blod.

På livets hovedveje er der sjæle at frelse. Den blinde famler i mørke. Giv dem lyset, og Gud vil velsigne dig som Hans medarbejdere.—*brev* 60, 1903.

Planer for de højere klasser vil nå alle—Bring jeres tanker op for arbejdets storhed. Jeres snævre planer, jeres begrænsede tanker, skal ikke komme ind i jeres arbejdsmetoder. Der må være en reform på dette punkt, og så vil der komme flere midler i gang, for at kom-

me op til et højt ophøjet stade det nogen sinde har været. Der vil være mennesker, som har midler, som vil kunne se værkets karakter, endskønt de ikke har modet til at løfte korset og bære den skam der følger med den upopulære sandhed. Nå først de højere klasser hvis det er muligt, men de lavere klasser må ikke forsømmes.

Men det er sket at planer og anstrengelser er blevet tilpasset til mange områder, så det kun er de lavere klasser der nås. Men der må udtænkes arbejdsmetoder til at nå de højere klasser, som behøver sandhedens lys såvel som de lavere klasser. Disse ser sandheden, men de er, så at sige, i fattighedens slaveri, og ser sulten for sig for at de må antage sandheden. Planlæg at nå de bedste klasser, og I vil ikke undgå at nå de lavere klasser.—*brev 14, 1887.*

Omvende talent og indflydelse—Guds tjenere skal ikke udtømme deres tid og kræfter på deres arbejde, hvis hele deres livstid har været helliget Satans tjeneste, indtil hele mennesket er blevet for-dærvet. Når de udstødte kommer, vil de komme, ligesom de kom [554] til Kristus, og vi skal ikke forbyde dem det. Men Gud kalder på medarbejdere som kan nå de højere klasser, og, hvis de er omvendte, vil de kunne arbejde for dem, med deres eget ståsted. Han ønsker at se talenter blive omvendte og indflydelsen omvendt i Sit værk. Herren arbejder på talentfulde og indflydelsesrige mænd og kvinder, lede dem til at knytte sig til dem, der giver verden det sidste nådesbudskab.—*Manuskript 6, 1902.*

Paulus metoder når alle nationer og folk—Paulus kombinerede hjemme- og udemissioner på sine rejser. Så forkynder han for jøderne på deres eget tilbedelsessted. Så forkynder han for hedningene, foran deres templer og i nærheden af deres guder. Paulus proklamerer heller ikke for jøderne, en Messias hvis arbejde er at ud-slette den gamle forordning, men en Messias som kom for at udvikle hele den jødiske husholdning i overensstemmelse med sandheden.

De af disciplene som fremførte sandhedens ord vidt og bredt, var parat til at stå prøven i ethvert møde med dem som blev tæt til hjemmet. Her fik kristenheden en afgjort sejr, og omvendte jøder indtog det høje og ophøjede standpunkt, at kristendommen og frelsen var for alle nationer, tungemål og folk på jordens overflade.—*brev 17, 1900.*

Nå mennesker med midler og indflydelse

Giv kaldet til ledere i forretninger og styrelser—Kaldet, der skal lyde „på vejene“, må forkyndes for alle, som tager aktiv del i verdens sysler, for lærere og ledere.

[555] De, der bærer tunge ansvar i det offentlige liv: læger og lærere, offentlige embedsmænd og forretningsmænd, bør få et klart og tydeligt budskab.—*Vidnesbyrdene* bd. 6, s. 78. (1900)

Opsøg den indflydelsesrige—De, der hører til de højere klasser i samfundet, bør opsøges med venlighed og forståelse. Mænd i forretningsverdenen, i høje betroede stillinger mænd med evner til at opfinde og med videnskabelig indsigt, talentfulde mænd, evangeliets forkyndere, hvis tanker ikke har været henvendt på de særlige sandheder for vor tid, disse mennesker burde være de første, der skulle høre kaldet.—*Kristi lignelser* s. 230. (dk 233) (1900)

Vi taler og skriver meget om de forsømte fattige; burde vi ikke også skænke de forsømte rige lidt opmærksomhed! Mange betragter denne klasse i samfundet som håbløs og de gør kun lidt for at åbne deres øjne, der ved Satans blændende og forblindende magt har tabt evigheden af syne i deres beregninger. Tusinder af rige mænd er gået uadvarede i graven, fordi de er blevet bedømt efter deres ydre væsen og forbigået som håbløse individer. Men hvor ligegyldige de end kan synes at være, er det blevet åbenbaret for mig, at de fleste af denne klasse mennesker føler sig betyngede i sjælen. Der er tusinder af rige mænd, som hungrer efter åndelig føde. Mange i det offentlige liv føler trang til noget, som de ikke har. Få, blandt dem, går i kirke, fordi de føler, at de ikke får hjælp. Den lære, de hører, griber ikke sjælen. Skal vi ikke gøre nogen personlig bestræbelse til fordel for dem?—*Vidnesbyrdene* bd. 6, s. 78. (1900)

[556] **Intelligente medarbejdere når de højere klasser**—Der er ikke gjort noget af det, som der skulle for at kunne nå de højere klasser. Når vi skal forkynde evangeliet for den fattige, skal vi også bringe det i dets allerbedste lys, for dem som har evner og talent, og gøre langt mere kloge, beslutsomme og gudfrygtige anstrengelser, end der hidtil har været gjort, for at vinde dem til sandheden.

Men for at gøre dette, må alle medarbejdere komme op på et højt intelligensniveau. De kan ikke gøre dette og så synke ned til et lavt almindeligt niveau, og føle at det ikke gør noget, hvordan de

arbejder eller hvad de siger, eftersom de arbejder for fattigere og uvidne klasser. De må indskærpe sig, og udrustes for at overbringe sandheden forstandsmæssigt og nå de højere klasser. Deres sind må rejse sig højere, og vise større styrke og klarhed. . . .

En årsag til at der hidtil ikke er gjort anstrengelser for de højere klasser, som jeg har fortalt jer, er en manglende tro og et virkeligt mod på Gud.—*Manuskript* 14, 1887.

Lokkemad på en krog—Det forstandige og ædle menneske forbigås for meget. Krogen er ikke beriget til at fange denne klasse, og metoderne er ikke udtænkt bønligt nok til at nå dem med sandhed, der kan gøre dem kloge på frelsen. Alt i alt forstår den moderne, velhavende og stolte person ved sin erfaring, at lykke ikke fås ved at have rigeligt med penge, eller ved kostbare bygninger, og besmykkede møbler og billeder. De ønsker noget de ikke har. Men denne klasse tiltrækkes hinanden, og det er vanskeligt at få adgang til dem; og på grund af dette går mange tabt i deres synder, som ellers længes efter noget der vil give dem hvile og fred i sindet. De behøver Jesus, retfærdighedens lys.

Noget arbejde, udføres på en særlig måde, så der efterlades en stor uberørt klasse. . . .

Den rige efterlades uden at der anstreges for at frelse dem, bliver lukket mere og mere inde i deres egne tanker. Deres eget tankesæt og forening lukker evigheden ud på deres opgørs dag. De bliver mere og mere stolte og selviske, hårdhjertede og uimodtagelige, tror at enhver ønsker at få penge, medens den fattige misunder den rige, som behøver medynk frem for at være misundelig. Bring alle disse under den frelsende sandheds kraft, og arbejdet med at opbygge Guds rige, vil gå frem med større succes.—*Manuskript* 66, 1894.

Henrykt over skriftens sandhed—Mennesker i høje betroede stillinger i verden vil henrykkes af en tydelig og ligefrem sandhedsudtalelse fra skriften.—*brev* 111, 1904

Undgå skarpe argumenter—Store mænd, lærte mænd, kan bedre nås ved et gudfrygtigt livs enkelthed, end ved skarpe argumenter, som udøses over dem. Det vil give et godt indtryk når religionen er fuld af vitalitet som giver liv og fremgang. Hvor sandhedens dyrebare frø får fodfæste i hjertet, gennem Kristi Ånds virkning, vil modtageren opdage syndigheden i menneskelige lidenskaber, forfængeligheder og uvidenhed. Alt dette må renses fra sjælstemplet

[557]

og Guds nåde blive et blivende princip. Således opblomstrer sandhedens principper i Guds have: ydmyghed, sagtmodighed, tålmodighed og kærlighed.—*brev 6b*, 1890.

Den nærværende sandhed i figurer og lignelser—Sandheden skal overbringes på forskellige måder. Nogle i højere samfundslag vil gribe den som den står fremstillet i figurer og lignelser.—*Medical Ministry* s. 318. (1905)

Draget af evangeliets enkelthed—Selv de store mænd er nemmere at drage af evangeliets enkelthed, end en menneskelig kraft kunne gøre.

[558] Vi behøver mere af Gud, og langt mindre af selvet. Gud vil arbejde gennem den svageste menneskeagent som er betroet Hans Ånd.—*brev 72*, 1899.

Forstandens og midlernes talent—Vi skal gøre et særligt arbejde for dem i betroede stillinger. Herren kalder på dem som Han har betroet Sine goder, at bruge deres forstandsmæssige talenter og midler til Hans tjeneste. Nogle vil blive indgydt af Helligånden til at investere Herrens midler på en måde der vil fremme Hans værk. De vil udfylde Hans fortsæt, ved at hjælpe og skabe indflydelsesrige centre i vore store byer. Vore medarbejdere bør overbringe en tydelig udtalelse om vore behov over for disse mennesker. Lad dem vide hvad vi behøver for at hjælpe de fattige og trængende og etablere værket på en fast basis.—*Medical Ministry* s. 329. (1900)

Arbejd for mænd som Kornelius—Vi kan lære en lektie fra Kornelius' tilfælde, som vi gør klogt i at forstå. Himlens Gud sender Sine budbringere til denne jord for at sætte en række forhold i gang, som sætter Peter i forbindelse med Kornelius, så Kornelius kan lære sandheden. Ved englens hjælp kom Peter til at samarbejde med de videbegærlige sjæle, som var mere end parat til at høre sandheden og få et større lys. . . .

Kornelius' og hans hus' omvendelse var blot de første frugter i en høst der blev samlet ind fra verden. Fra dette hus gik et vidtspændende nådesarbejde ud til en hedensk by.—*brev 17*, 1900.

[559] Der er brug for en opvækkelse iblandt Guds folk, så Hans arbejde kan fremføres med kraft. Vi behøver Helligåndens dåb. Vi må at forstå at Gud vil lægge dygtige og indflydelsesrige mænd til hans rækker, som gør deres del for at advare verden. Alle i verden er ikke lovløse og syndige. Gud har mange tusinde som ikke har bøjet knæ

for Baal. Der er gudfrygtige mennesker i de faldne menigheder. Hvis det ikke var sådan, havde vi ikke fået dette budskab at frembære: „Faldet, faldet er den store Babylon. . . . Drag ud af hende, mit folk.“

Evangeliet skal proklameres for vore byer. Lærte og indflydelsesrige mennesker skal høre budskabet. Ikke kun hvide men farvede begavede mennesker, skal acceptere troen. Disse skal arbejde for deres egne folk, og skal støttes i det arbejde som Herren ønsker udført.

Megen mere bøn, meget mere Kristus lighed, meget mere overensstemmelse med Guds vilje, skal komme ind i Guds arbejde. Ydre opvisning, overdådig udlæg af midler, vil ikke kunne udrette det arbejde, der skal gøres. Mange stønner af et liv hernede væk fra himlen. De vil indse evangeliet, når det bringes frem for dem på den måde som Gud har planlagt at det skal bringes.

Det er i den travle verden, fyldt med handelskabets larm og erhvervets skænderi, hvor mennesker prøver selvsk at få alt hvad de kan, for sig selv, det var i den verden at Kristus kom. Over al forvirringen lød Hans røst, som Guds basun, og blev hørt: „Thi hvad gavner det et menneske at vinde den hele verden og at bøde med sin sjæl?“

Kristus peger mennsker hen til den ædlere verden, som de ikke længere kan huske, og erklærer at den eneste by som vil stå, er den by der har Gud som bygmester og grundlægger. Han viser dem himlens skatkammer, der strømmer af Guds levende herlighed, og forsikrer dem at himlens rigdomme er for dem som overvinder. Han kalder dem til at stræbe med hellige mål, der sikrer dem evig arv. Han tilskynder dem til at lægge deres rigdomme ved siden af Guds trone. Og i stedet for at overbebyrde dem selv, over næsten alle grænser, for at få jordiske rigdomme, vil de arbejde med alle legemets og sindes kræfter for Kristus. Ved at bruge deres talenter til at vinde sjæle for Ham, vil de gøre et arbejde der er vigtigere end noget andet arbejde i verden.

Der er blandt verdens pengestærke mænd dem som vil give agt på advarselbudskabet: „Byd dem, der er rige i den nuværende verden, ikke at være hovmodige eller sætte deres håb til den usikre rigdom, men til Gud, som i rigt mål giver os alt, for at vi må nyde godt deraf; byd dem at øve godgørenhed, være rige på gode gerninger, gerne give og dele med andre og således samle sig skatte, der kan blive en

god grundvold for den kommende tid, så de kan gribe det virkelige liv.“—*brev 51*, 1902.

Konger og herskere må høre—Lyset skal bringes frem for konger og for jordens store mænd, selvom de måske får det på samme måde som Faraos tjeneres vidnesbyrd, og spurgte: „Hvem er Herren, at jeg skal adlyde Hans røst?“

[561] Konger, guvernører og ledende mænd vil høre om jer gennem rapporter fra sådanne, som er fjendtligt indstillede til jer og jeres tro og karakter vil blive fremstillet forkert for dem. Men de, som er genstand for falsk anklage, vil få lejlighed til at blive stillet over for deres anklagere for at forsvare sig. De vil få den forret at bringe lyset til dem, der kaldes verdens store mænd og hvis I har studeret jeres bibel og er rede til forsvar over for enhver, der kræver regnskab af jer for det håb, som er i jer, med sagtomdighed og frygt, så vil jeres fjender ikke kunne gendrive jeres visdom.—*Review and Herald*, 26. april 1892.

Advare nationale ledere—Nationernes herskere behøver at plante deres fødder på den evige sandheds platform. På grund af uvidenhed bør de ikke få lov at bygge deres huse på sand. Disse skal ikke tilbydes som guder. De er ansvarlig over for Gud, for deres handlemåde. De må stå til ansvar over for ham, hvis de bliver en smag af død til død for dem, som er under deres myndighed.—*brev 187*, 1903.

Velstandens farer—I menneskenes historie lærer vi hvor farlig fremgang er. Det er ikke mennesker som har mistet deres penge og sin velstand som er i største fare, men dem som har fået en formue og sat sig i en høj stilling. Disse må gøre et omhyggeligt og alvorligt arbejde. Modgangen kan slå ned, men velstand ophører til formastelighed.

Mænd og kvinder i vanskeligheder beder ofte om forbøn, og sådan bør det være; men de alvorligste bønner bør sendes af dem som er i en fremgangsrig stilling. Disse mennesker er i største fare for at miste sjælen. I ydmygelsens dal kan de vandre sikkert, medens vi viser Gud ærbødighed og sætter lid til ham. På den højeste tinde, hvor lovprisningen høres, hvor vor visdom og storhed hæves til skyerne, behøver vi særlig kraft, en særlig styrke til at støtte os.

Det er det lys som vi bør se dem med, der ikke er af vor tro. Mennesker som er ophøjede og værdsat, behøver større hjælp til

Kristi enkelthed end de behøver. De behøver en mere alvorlig og udholdende bøn, så de kan befries fra udslettelse.—*brev 72*, 1899.

Prædikanter fra andre trossamfund.

[562]

Drag nær til prædikanter af en anden tro—Vore prædikanter bør søge at komme i forbindelse med prædikanterne i andre samfund. Bed for og med disse mænd, for hvem Kristus går i forbøn. De bærer et højtideligt ansvar. Som Kristi sendebud skulle vi vise en dyb, alvorlig interesse for disse hjordens hyrder.—*Vidnesbyrdene* bd. 6, s. 78. (1900)

Vigtigt at arbejde for andre prædikanter—Det klogeste og mest sikre arbejde bør ydes på de prædikanter, som ikke er af vor tro. Der er mange som ikke ved bedre end at blive vildledt af andre kirkers præster. Lad trofaste, gudfrygtige, alvorlige arbejdere, med deres liv skjult med Kristus i Gud, bede og arbejde for oprigtige prædikanter som er uddannet til at misfortolke Livets ord.

Vore prædikanter skal gøre det til et særligt arbejde at arbejde for prædikanter. De skal ikke gå i diskussion med dem, men tilskynde dem med deres bibel i deres hånd, til at studere Ordet. Hvis dette sker, er der mange prædikanter som nu forkynder vildfarelse, som vil forkynde sandheden for denne tid.—*brev 72*, 1899.

Hvorfor bliver de forsømt?—Meget er gået tab hos vore folk, når de følger snævertsynede planer, at de mere intelligente og veluddannede klasser ikke bliver nået. Arbejdet er for ofte blevet styret sådan at de ikke-troendes indtryk kun har haft meget lille betydning—nogle bliver en sidegren af religiøs entusiasme, som de slet ikke lægger mærke til. Meget er gået tabt fordi arbejdsmetoderne ikke har været kloge. Der bør gøres alle anstrengelser for at give arbejdet karakter og værdighed.

Det kræver meget visdom at nå indflydelsesrige prædikanter og mennesker. Men hvorfor er de blevet forsømt så meget af vore folk? Disse mennesker står til ansvar over for Gud, efter de talenter de er blevet betroet med. Hvor der gives meget, vil der også kræves meget. Skal studiet ikke være dybere og meget mere bøn efter visdom, så vi kan lære hvordan vi kan nå disse klasser? Skal visdommen og taktfølelsen ikke bruges til at vinde disse sjæle, som vil, hvis de er sandt omvendte, være glatpolerede redskaber i Guds hænder til at nå

[563]

andre med? . . . Hvis vi kan vinde de sjæle som Gud har givet store evner, til Kristus og sandheden, vil vor indflydelse, gennem dem, være langt mere udbredt, og blive en vidtrækkende kraft for godt.

Gud har et arbejde der skal udrettes, som medarbejderne endnu ikke har forstået til fulde. Prædikanter og verdens vise mænd, skal prøves af den nærværende sandheds lys. Den tredje engels budskab skal bringes frem for dem på en klog måde, i sin sande værdighed. Gud må opsøges på den alvorligste måde, må studeres grundigt; for de mentale kræfter må belastes til det yderste at lægge planer, som vil placere Guds værk på en mere ophøjet platform. Guds værk er hvor det altid burde have stået, men menneskers snævre ideer og indskrænkede planer har begrænset og fornødret det.—*Review and Herald*, 25. nov. 1890.

Ikke alle vil acceptere sandheden—Mist ikke modet hvis de afviser sandheden, efter at du har anstrengt jer for at frembringe sandheden for dem som Gud har betroet store ansvar. De gjorde det samme i Kristi dage. Forvis jer om at arbejdets værdighed opretholdes med velordnede planer og gudfrygtig omgang. Tro ikke at du har sat standarden for højt.—*brev 12*, 1887.

[564] **Tale i andre menigheder**—Du kan få anledning til at tale i andre menigheder. Når du udnytter disse anledninger, så husk Frelserens ord: „Vær derfor snilde som slanger og enfoldige som duer.“ Væk ikke fjendens vrede ved at komme med fordømmende taler. Derved vil døre lukkes for sandhedens adkomst. Skarpe og klare budskaber skal frembæres. Men pas på at ikke vække fjendskab. Der er mange sjæle som skal frelses. Behersk de hårde vendinger. Vær klog på frelsen i ord og handlinger, fremstil Kristus for alle som du kommer i kontakt med. Lad alle se at dine fødder har beredelsens sko,—fredens evangeliums beredelse og god vilje til mennesker. Forunderlige er de resultater vi skal se, hvis vi går ind i det arbejde, der er gennemsyret med Kristi Ånd. Hjælpen vil komme når vi har brug for det, hvis vi gennemfører arbejdet i retfærdighed, barmhjertighed og kærlighed. Sandhed vil sejre, og gå af med sejren.—*Manuskript 6*, 1902.

Arbejde for middelklassen

En gruppe er nemmere at nå—Der er en anden klasse der er nemmere at nå. Mange af dem er mere værd end den velhavende, for dem som er rige har ikke fået deres rigdomme ved renhedens strengeste principper. Der er dem som ikke vil gå på kompromis med princippet eller ærligheden for at eje midler. Dette er den klasse som ville tage imod sandheden, hvis de fik præsenteret den på en klog måde, og være pålidelige medarbejdere sammen med Gud. Medarbejderen vil ved den visdom der gives fra Gud, arbejde på en sådan måde at disse grupper drages sammen til Kristus Jesus.—*Manuskript 66, 1894.*

Hvordan kan vi nå dem?—Og hvordan kan vi nå almindelige folk? Kristus prøvede at arbejde med folkets stormænd, men de ville ikke tage imod Ham, fordi Han fortalte dem sandheden. De havde ophøjede tanker om deres egen stolthed. De ville ikke lade sig undervise. De mente at deres arbejde var at undervise andre, ikke at selv lære noget. Men om den fattige bevidner skriften: „Den store skare hørte ham gerne.“ „For de arme sørged du, Gud, i din godhed.“ „Ord lægger Herren de kvinder i munden, som bringer glædesbud, en talrig hær.“—*Manuskript 125, 1897.*

[565]

Kristus møder deres tanker—Vi kan gøre meget på kort tid, hvis vi vil arbejde som Kristus arbejdede. Vi kan have nytte af at reflektere over Hans undervisningsmetode. Han forsøgte at møde almindelige menneskers sind. Hans stil var klar, enkel og letfattelig. Han tog Sine illustrationer fra de scenerier som Hans tilhørere var fortrolige med. Ved ting fra naturen illustrerede Han sandheder af evig betydning, og forbandt derved himlen og jorden.—*Manuskript 24, 1903.*

Studer Kristi enkelthed—Frelseren kom „for at bringe godt budskab til fattige“. Når han underviste, benyttede han nogle ganske enkle udtryk og symboler. Der står i Bibelen, at „den store folkeskare hørte gerne på ham.“ De mennesker, der vil arbejde ligesom han, trænger til at få et mere grundigt kendskab til den måde, han underviste på.—*I den store Læges fodspor s. 443. (vtbl 368) (1905)*

Herrens folk er hovedsagligt almindelige mennesker—Herrens folk kommer fra det meste fra de fattige i denne verden, almindelige mennesker. Ikke så mange kloge, ikke så mange mægtige,

ikke så mange adelsmænd er kaldte. Gud har „udvalgt fattige fra denne verden.“ „Evangeliet forkyndes for fattige.“ I en forstand er de velhavende kaldede; de er indbudte, men de tager ikke imod indbydelsen. Men i disse onde byer har Herren mange som er ydmyge og dog tillidsfulde.—*Manuskript 17, 1898.*

[566] **Hvis der værnes om Guds lys**—Der er intet kastesystem hos Gud. Han ignorerer alt sådant. Alle sjæle er værdifulde for ham. Arbejdet for sjæles frelse er en beskæftigelse som fortjener den højeste hæder. Det er ligegyldig hvad vor gerning består i, eller hvilken klasse vi virker blandt, om det er for høje eller lave. I Guds øjne har sådanne hensyn ingen indflydelse på den sande værdi. Den oprigtige, alvorlige, bodfærdige sjæl er dyrebar i Herrens øjne, hvor ukyndig den end måtte være. Han sætter sit eget segl på menneskene, idet han ikke bedømmer dem efter deres rang, ikke efter deres rigdom, ikke efter deres intellektuelle storhed, men efter deres enhed med Kristus. Den ulærde, den udstødte og slaven har gjort alt som kræves dersom han, har gjort det bedste ud af sine anledninger og privilegier og dersom han har agtet på det lys som Gud har givet ham. Verden kan kalde ham uvidende, men Gud kalder ham vis og god og som sådan er hans navn indført i himmelens bøger. Gud vil gøre ham skikket til at give ham ære, ikke kun i himmelen, men på jorden.—*Evangeliets tjenere* s. 332 (n 247). (1915)

Arbejdet for faldne mennesker

Faldne mennesker er vor arbejdsmark Der er mange dovne, tobaksbrugere, og likørdrankere. Men sandheden må nå ud til den. Den har gjort sine undere på mange steder [Australien], og vil stadig gøre store ting. Vor tro på Herren Jesus Kristus og den nærværende sandhed må ikke blive hele hos dem, som tager imod Kristus. Kristus døde for at frelse verden, og vi skal arbejde mere nidkært for at gøre vor del. Vi skal se på den faldne menneskehed som vor arbejdsmark. Gud har omsorg for dem. . . . Ikke en sjæl efterlades i mørke.—*brev 76, 1899.*

[567] **Nogle af de nedværdigede rige bliver frelste**—Vore store byer når hurtigt den tilstand, der var verdens tilstand før vandfloden kom, da „Herren så, at menneskenes, ondskab tog til på jorden, og at deres hjerters higen og tragten kun var ond dagen lang.“ Folk der bor i

fornemme hjem, begår synder der er vanærende for Gud; men nogle af disse folk vil, medens det sidste prøvende budskab forkyndes, blive overbevist og omvendt.

Fra Sin udtømmelige kilde af nåde, kan Gud begave alle som kommer til Ham. Idet han ser på den faldne og degraderede menneskehed, erklærer han at Helligånden skal udgydes over al kød. Mange som aldrig har de særlige sandheder for denne tid, vil føle Åndens overbevisning, idet de lytter til et budskab af skræmmende betydning. . . .

Gud vil oprejse medarbejdere som vil være i indflydelsesrige virkekredse, medarbejdere som vil frembære sandheden til de mest håbløse steder. Mennesker vil sige: „Ja,“ hvor de tidligere har sagt: „Nej.“ Nogle som tidligere var fjender vil blive værdifulde hjælpere, fremme arbejdet med deres midler og deres indflydelse.—*Review and Herald*, 30. sep. 1902.

Arbejdet for den faldne—Intet vil eller kan nogen sinde give arbejdet bedre karakter af at præsentere sandheden for folk på deres sted, som da denne samaritaner arbejdede. Et arbejde der udføres ordentligt for at frelse stakkels syndere, som er gledet ud af menighedene, vil være den indskærende kilde hvor sandheden vil finde plads. En anden orden af tingene må være iblandt os som et folk, og udføres denne slags arbejde, vil der skabes en helt anden atmosfære omkring sjæle-arbejdet, for Helligånden bibringes til alle dem som gør Guds tjeneste, og dem som er bearbejdet af Helligånden vil være en kraft for det gode, i opløftelse, styrkelse og frelse af sjæle, som er ved at gå fortabt.—*Manuskript* 14a, 1897.

[568]

Holde folk borte fra løssluppenhed—Vi skal bruge vore talenter til indflydelse, når vi proklamerer sandheden, sandheden der vil afholde folk fra løssluppenhed. Hvis vi vil tage det arbejde op som Herren har givet os at gøre, vil sandheden nå mange i den klasse på forskellige måder. Men vi skal ikke forsømme de arbejdslinjer som Herren har specielt tilegnet os at fremføre. Alle disse klasser skal nås.

Hvis dem som arbejder for løsslupne og faldne vil arbejde i frygt for Herren, stræbe efter at få dem, de arbejder for, til at forstå hvad sandhed er, så vil mange af disse udskudte kunne kendetegnes som Guds børn.—*brev* 143, 1904.

Medarbejdere udvælges til de udskudte—Arbejdet for udskudte bør gøres meget omhyggeligt. Hverken unge mænd eller unge kvinder bør sendes ud på de laveste steder i vore byer. Unge mænds og kvinders seende øjne og lyttende ører bør holdes fra ondskab. Der er meget som unge kan gøre for Mesteren. Hvis de vil våge og bede og sætte lid til Gud, vil de være forberedt til at gøre forskellige slags fremragende arbejde, under erfarne medarbejders ledelse.—*Medical Ministry* s. 312. (1901)

Den fremmede i vor midte

[569] **Nå alle nationaliteter, rækker og overbevisninger**—Kristus tog ikke hensyn til nationalitet, rang eller trosbekendelse. De skriftkloge og farisæerne mente, at jøderne havde monopol på Himlens gaver. De ville ikke dele dem med Guds familie i andre lande. Men Kristus kom for at fjerne de mure, som skilte mennesker. Han kom for at vise, at hans nåde og kærlighed er lige så tilgængelig for alle mennesker som luften, lyset og den regn, som vederkvæger jorden.—*I den store Læges fodspor* s. 25. (vtbl 24) (1905)

Fremmede i et fremmet land—I de store byers baggårde og smalle gyder langs de ensomme veje på landet, er der familier og enkelte personer måske fremmede i et fremmet land, som ikke har nogen forbindelse med en kirke, og som i deres ensomhed kommer til at føle, at Gud har glemt dem. De forstår ikke, hvad de skal gøre for at blive frelst. Mange er faldet i synd. Mange lider nød. De er tyngede af lidelser savn, vantro, fortvivlelse. De lider af mange forskellige sygdomme både i sjæl og legeme. De længes efter at finde lindring for deres vanskeligheder og Satan frister dem til at søge den i lyster og fornøjelser der leder dem til undergang og død. Han tilbyder dem Sodomias æbler som vil forvandles til aske på deres læber. De giver deres penge ud for det, der ikke er brød, og deres dagløn for det, der ikke kan mætte.—*Kristi lignelser* s. 232, 233 (dk 236). (1900)

Guds mål for de fremmede i vort land—Samtidig med at man realiserer planerne om at advare indbyggerne i forskellige fjerntliggende lande, må der gøres meget for udlændinge, som er kommet til vort eget land. Sjæle i Kina er ikke mere dyrebare end de mennesker, vi bor dør-om-dør med. Guds folk skal arbejde trofast i fjerne lan-

de, efter som hans forsyn åbner mulighed derfor, men de skal også opfylde deres pligt over for udlændinge af forskellig nationalitet i nærliggende byer, landsbyer og landdistrikter.

Det vil være godt om dem med ansvar nu planlægger klogt, for at forkynde den tredje engels budskab for hundrede tusinde fremmede i Amerika. Gud ønsker at Hans tjenere skal gøre deres fulde pligt mod uadvarede millioner i byerne, og især til dem, som er kommet til disse byer i vort land, fra jordens nationer. Mange af disse udlændige er her under Guds forsyn, så de kan få anledning til at høre sandheden for denne tid.

[570]

Det ville blive til stor fordel for Guds sag i andre lande, om der blev gjort noget effektivt for udlændingene i byerne herhjemme. Blandt disse mennesker findes sådanne, som efter at have taget imod sandheden, hurtigt vil egne sig til at arbejde for deres landsmænd både her og i andre lande. Mange kunne vende tilbage til egnen, hvorfra de kom, i håb om at vinde deres venner for sandheden. De kunne opsøge deres slægtninge og naboer og gøre dem bekendt med den tredje engels budskab.—*Review and Herald*, 29. okt. 1914.

Midler til at udbrede arbejdet til alle nationer—Gud vil være glad for at se at Hans folk gør langt mere for at præsentere denne tids sandhed for udlændige i Amerika, end der tidligere er gjort. . . . Som jeg har bevidnet i årevis, hvis vi var hurtige til at se Guds opåbnende forsyn, ville vi kunne se mangedoblede anledninger til at nå mange fremmede i Amerika, et guddommeligt udpeget hjælpemiddel til at hurtigt udbrede den tredje engels budskab til alle jordens nationer. Gud har i Sit forsyn bragt mennesker til vore døre og betror dem i vore arme, så de må lære sandheden, og udruste dem til at gøre et arbejde, som vi ellers ikke kunne gøre, når lyset bringes frem for mennesker i andre sproggrupper.

Der er et stort arbejde foran os. Verden skal advares. Sandheden skal oversættes til mange sprog, så alle nationer kan have glæde af dens rene og livgivende indflydelse. Dette arbejde kræver at alle de talenter Gud har betroet i vor varetægt bliver brugt: pennen, trykmaskinen, stemmen, pengepungen, og sjælens helliggjorte hengivenhed. Kristus har gjort os til ambassadører for at gøre Sin frelse bekendt for menneskebørnene; og hvis vi er iklædt med Kristi retfærdighed og er fyldt med Hans iboende Ånds glæde, kan vi ikke holde os tavse.—*Review and Herald*, 29. okt. 1914.

[571]

Inden for vore døres skygge—Budskabet må gives til tusinde udlændinge der bor i disse byer i hjemmemarken. . . .

Hvem føler sig stærkt bebyrdet for at budskabet bliver proklameret i Stor-New York og i mange andre byer som stadig er ubearbejdede? Ikke alle midler som samles skal afsendes fra Amerika til fjerne lande, medens der på hjemmemarken er Forsynets anledninger til at give sandheden til millioner, som aldrig har hørt den. Blandt disse millioner er der repræsentanter fra mange nationer, mange som er rede til at modtage budskabet. Der er endnu meget at gøre inden for vore døres skygge—i Californiens og New Yorks byer og mange andre stater. ....

Vågn op, vågn op, mine brødre og søstre og gå ud i de arbejdsmarker i Amerika, hvor der endnu intet er gjort. Tænk ikke, at I har gjort jeres pligt, når I har givet noget til virksomheden i fremmede lande. Der er et værk, som må udføres i fremmede lande, men der er også et værk, som må udføres i Amerika, der er lige så vigtigt. I byerne i Amerika er der folk af næsten alle tungemål. De behøver det lys, som Herren har skænket sin menighed.—*Vidnesbyrdene* bd. 8, s. 34-36. (1904)

[572] Vi glæder os over at pionerarbejdernes arbejde i de udenlandske nationaliteter i de Forenede Stater og Canada har båret så rig en sjælehøst.—*Review and Herald*, 29. okt. 1914.

Baser i byen for arbejdet med udlændige—Vi drog ud for at tilse den nyoprettede svenske mission i Oak Street [i Chicago]. Der fik vi vist en bygning, som vore svenske brødre, under ældre ___'s lederskab, for nylig har anskaffet sig som hovedkvarter for deres arbejde i Chicago. Bygningen præsenterer sig godt. På stueplan har den en velindrettet vegetarrestaurant. På første sal er der en behagelig og rummelig sal til møderne, med behagelige sæder til en menighed på omkring et hundrede og halvtreds, og de to øverste sale er udlejet til logerende. Jeg var faktisk glad for at se dette bevis på fremskridt for det svenske arbejde i Chicago.

Der er et stort arbejde at gøre for folk i alle nationer i Amerikas store byer, og med så gode og samlende punkter som disse, kan være en stor hjælp for at vinde folks opmærksomhed, og til at oplære medarbejdere. I alle større byer i Amerika er der folk af forskellige nationaliteter, som må høre budskabet for denne tid. Jeg længes efter at se beviset for den slags arbejde som Herren har markeret op for

os, og som må tages uhildet op. Et arbejde der ligner det som er gjort i Chicago for de svenske folk bør gøres på mange steder.—*Review and Herald*, 9. feb. 1905.

Omhyggelig tilrettelagte metoder anvendes—Der er en mand som har arbejdet i _____, ... og vi arbejdede sammen med ham, og prøvede alvorligt at hjælpe ham med at gribe arbejdet an. Ikke som en kampmand, der diskuterer, efter hans vane, der snarere driver folk bort fra sandheden, end hen imod den. Han så at vi fortalte sandheden, ikke med storm, ikke jage folk med voldsomme anklager som haglstorme. . . . .

Denne bror . . . . sagde at han havde fået meget lys, og ville arbejde på en helt anden måde end han havde gjort. _____-erne er et spændende folk. De bruger alle kræfter på en og samme tid, og udbryder med stor iver: „Er det sådan? Hvad vil du gøre? Vil du holde sabbaten? *Sig ja eller nej!* De er skarpe som en barberkniv, og afskærer folks ører, . . . og længere er den ikke, for at omvende dem til sandheden. [573]

Vi har et arbejde at gøre med disse mennesker som er ganske intelligente, ligesom dengang vi arbejdede med dem, en for en i Adventist-arbejdes barndom; adskilt fra disse dyrebare sjæle fra deres uhelliggjorte veje og måder; tale til dem om Jesus, Hans store kærlighed, Hans sagtmodighed, Hans ydmyghed, Hans selvfornægtelse. Disse rå stene bringer vi om muligt ind i Guds værksted, hvorved de kan hukkes og skæres ud, og alle de rå hjørner vil komme væk, og de vil blive poleret under den guddommelige hånd, indtil de vil være dyrebare stene i Guds tempel og skal være levende stene der udstråler lys. Sådan skal de vokse op til et helligt tempel for Gud.—*brev* 44, 1886.

Publikationer i alle sprog—For at give *alle nationerne* advarselbudskabet—skal dette være formålet med vort arbejde . . . . Fra by til by, fra land til land, skal de udbrede publikationer med løftet om Frelserens snarlige komme. Disse publikationer skal oversættes til alle sprog; for evangeliet skal forkyndes for hele verden.—*Review and Herald*, 9. feb. 1905.

Nå katolikkerne

[574] **Pas på hvordan vi kommer** Når vi kommer ind på et nyt sted, bør vi ikke opbygge unødige barrierer, mellem os og andre trossamfund, især ikke mod katolikkerne, så at de tror at vi er deres erklærede fjender. Vi bør ikke skabe unødige fordomme hos dem, ved at gå til angreb på dem. . . . For af det som Gud har vist mig, så vil et stort antal katolikker blive frelste.—*Manuskript 14, 1887.*

Et forsigtigt arbejde—Vær forsigtig med jeres arbejde brødre, at I ikke angriber folks fordomme for meget. Vejen må ikke forlades, så andre trossamfund bliver angrebet; for det skaber blot kampånd og lukker ører og hjerter for at sandheden kan komme ind. Vi har vort arbejde at gøre,—det er ikke at rive ned men bygge op. Vi skal udbedre den gren som er blevet gjort i Guds lov. Det er et ædlere arbejdet at opbygge, overbringe sandheden i sin magt og styrke og lade den skære sin vej gennem fordomme og afsløre vildfarelse i modsætning til sandhed

Der er fare for at vore prædikanter vil sige for meget imod katolikker og fremprovokere sig de største fordomme hos den kirke. Der er mange sjæle i den romerske katolske tro, som ser med interesse på dette folk; men præsten har stor magt til at formane, og hvis han kan give folk fordomme, med sin udenoms tale, så når sandheden udtales imod faldne menigheder der ikke vil høre, så vil han visselig gøre det. Men som arbejdere sammen med Gud, er vi udstyret med åndelig vågenhed, mægtige til at nedbryde fjendens fæstningsværk.—*brev 39, 1887.*

Undgå uvenlige stød—De, som skriver til vore blade, må ikke ved ukærlige angreb eller antydninger skrive noget, som vil skade andre og hæmme vor virksomhed eller hindre os fra at udføre den gerning, der er beregnet på at hjælpe alle samfundsklasser også katolikkerne.

[575] Vi må tale sandheden i kærlighed, ikke blande den med det naturlige hjertes vanhellige elementer og føre en tale, der viser samme sindelag som vore fjender. Alle de skarpe ord, vi udtaler, vil ramme os med dobbelt kraft, når magten er i hænderne på dem, som kan bruge den til vor skade. Atter og atter har Herren vist mig, at vi ikke må sige et eneste ord, ej heller trykke en eneste sætning, især når det er vedrørende en person, medmindre det sker for at hævde Guds

ord; thi dette vil kun vække fjendernes modstand imod os og opirre dem til raseri. . . . .

Det er sandt, at vi formaneres til at råbe af struben og ikke at spare, at opløfte vor røst som en basun og forkynde Guds folk deres overtrædelser og Jakobs hus deres synder. Es 58,1. Dette budskab må forkyndes; men under dets forkyndelse må vi vogte os for at angribe, støde og fordømme dem, som ikke har det lys, vi har. Hvorfor skulle vi ubeføjet gøre hårde angreb på katolikkerne? Blandt katolikkerne findes der mange meget samvittighedsfulde kristne, som vandrer i alt det lys, der skinner på deres vej; og Herren vil virke for dem. De, som har nydt store velsignelser og haft mange anledninger og dog har udeladt at udvikle sine legemlig, intellektuelle og moralske kræfter, men i stedet har levet sig selv til behag og nægtet at bære ansvar, står i større fare og er mere skyldige for Gud end dem, der vel hylder vildfarende lærdomspunkter, men dog søger at opofre sig for andres vel. Kritiser ikke andre; fordøm dem ikke.—*Vidnesbyrdene* bd. 9, s. 240-244. (1909)

Lukke døren for deres ansigter—Forkynd sandheden, men behersk de ord som er hårde; for sådanne ord kan ikke hjælpe eller oplyse nogen. *Echo* er et blad der bør omdeles vidt omkring. Gør ikke noget som vil forhindre dets salg. Der er ingen grund til at det ikke er som et lys der skinner på et mørkt sted. Men for Kristi skyld, giv agt på de formaninger der er givet om de spredte bemærkninger om katolikkerne. Mange katolikker læser *Echo* og blandt dem er der ærlige sjæle som vil acceptere sandheden. Men der er ting som lukker dørene for deres ansigter, som de nu er ved at gå ind i. Læg mere opmuntrende taksigelses-vidnesbyrd ind i *Echo*. Sæt ikke en mur op for dens vej, og forhindre at det bliver et medium med hårde udtryk, der går ud i alle dele af verden. Satan fryder sig når et bittert ord findes på dets sider.—Råd til redaktørere s. 45. (1896)

[576]

Vis vildfarelsen når sandheden overbringes—Der skal gives afgørende proklamationer. Men for at udføre den slags arbejde, er jeg instrueret til at sige vore folk: Vær på vagt. Når budskabet frembæres, så lang ikke personligt ud efter andre kirker, heller ikke den romersk katolske kirke. Guds engle ser i de forskellige trossamfund, mange som kan nås, blot ved den største forsigtighed. Lad os være forsigtige med vore ord. Lad ikke vore prædikanter følge deres egne impulser og fordømme og udstille „forbrydelsens mysterier.“ Når det gælder

disse begreber er tavshed veltalenhed. Mange er bedragede. Fremsig sandheden i kærlighedens toneleje og kærlighed. Lad Kristus Jesus være ophøjet. Hold jer til sandhedens bekræftelse. Forlad aldrig de lige stier Gud har markeret, for at støde til nogen. Dette stød kan gøre meget skade og intet godt. Det kan neddæmpe manges overbevisning. Lad Guds ord, som er sandhed, fortælle beretningen om de vildfarendes selvmodsigelse.

[577] Det kan ikke forventes at folk ser sandhedens fortrin med det samme, frem for den vildfarelse de har værnet om. Den bedste måde at stille vildfarelsens slutninger på, er at bringe sandhedens beviser. Det er den største irttesættelse som kan gives til vildfarelse. Spred mørkets sky der hviler over menneskesindene, ved at genspejle det klare lys fra Retfærdighedens Sol.—*Manuskript* 6, 1902.

Vi har måske mindre at sige—Der er brug for et nøjere studie af Guds Ord; især bør Daniel og Åbenbaringen have den opmærksomhed, som aldrig før i vort arbejdes historie. På nogle områder har vi måske mindre at sige, med hensyn til romernes magt og pave-dømmet, men vi bør henlede opmærksomheden på hvad profeterne og apostlene har skrevet under inspiration af Guds Ånd. Helligånden har indrettet det hele således, både ved at give profetien, og i de begivenheder der er skildret, at Den lærer, at det arbejdende menneske holdes ude af syne, skjult i Kristus, og himlens Herre Gud og Hans lov skal ophøjes.—*Råd til redaktører* s. 45, 46. (1896)

Den afbildede sandhed appellerer til katolikkerne—Ældre S vækker en god interesse til hans møder. Folk af alle klasser kommer for at høre, og for at se billederne af Åbenbaringens udyr i naturlig størrelse. Rigtig mange katolikker kommer for at høre ham. Meget af hans forkyndelse er i Bibelens ord. Han bruger mindst mulige af hans egne ord. Så hvis hans tilhører bekriger det han siger, bekriger de Guds Ord.—*brev* 352, 1906.

Ingen må føle at katolikkerne er uden for deres rækkevidde.—*Manuskript* 14, 1887.

En stor høst fra jøderne.

[578] **Jøderne regnes sammen med Israels Gud** I denne vor dag, ser vi hedningene begynde at fryde sig sammen med Jøderne. Der er omvendte jøder som nu arbejder i ___ og i forskellige andre byer,

for deres eget folks bedste. Jøderne kommer ind i rækkerne for Guds udvalgte efterfølgere, og regnes sammen med Israels Gud i disse sidste dage. Således vil nogle af jøderne genindsættes endnu en gang blandt Guds folk, og Herrens velsignelse vil hvile rigeligt over dem, hvis de vil komme i den frydelige tilstand der vises i skriften: „Fryd jer, I hedninger, med hans folk!“—*Manuskript 95*, 1906.

Mange vil komme til lyset—Der er et mægtigt arbejde at gøre i vor verden. Herren har erklæret at hedningene skal indsamles, og ikke hedninge alene, men jøder. Der er blandt jøderne mange som vil omvendes, og gennem hvem vi skal se Guds frelse udgå som en lampe der brænder. Der er jøder overalt, og til dem skal den nærværende sandheds lys bringes til. Der er blandt dem mange som vil komme til lyset, og som vil proklamere Guds lovs uforanderlighed, med forunderlig magt. Herren Gud vil arbejde. Han vil gøre forunderlige ting i retfærdighed.—*Manuskript 87*, 1907.

Jøderne i mange lande—Det har været en besynderlig ting for mig, at der var så få der følte en arbejdsbyrde for de jødiske folk, som er spredt ud over så mange lande. Kristus vil være med jer, idet I prøver at styrke jeres indsigtsfulde evner, så I mere klart kan beskue Guds Lam, som bærer alverdens synd. Det jødiske folks slumrende evner må vækkes op. De gammel testamentlige skrifter, blandet med det nye, vil være som en ny skabning for dem, eller som genopstandelsen af sjælen. Hukommelsen vil vækkes op, idet Kristus ses og skildres i det Gamle Testamentes sider. Sjæle vil blive frelste, fra den jødiske nation, som det Nye Testamentes døre er låst op med det gamle testamentes nøgler. Kristus vil kunne genkendes som verdens Frelser, og det ses klart at det nye testamente forklarer det gamle. Mange af de jødiske folk vil i tro, tage imod Kristus som deres Forløser.—*brev 47*, 1903.

[579]

Omvendte jøder i det afsluttende arbejde—Der vil være mange omvendte blandt jøderne, og disse omvendte vil hjælpe til at berede Herrens vej, og gøre en udjævnet hovedvej i ørkenen for vor Gud. Omvendte jøder skal have en vigtig del at gøre i den store forberedelse, der skal gøres i fremtiden, for at tage imod Kristus, vor Fyrste. En nation skal blive født på en dag. Hvordan? Ved mennesker, som Gud har udpeget til at være omvendte til sandheden. Der vil kunne ses „først strå, så aks, og derefter fuld korn i akset.“ Profetiens forskrifter vil blive opfyldt.—*Manuskript 75*, 1905.

Børneevangelisme

Børn er parat til at høre og acceptere—Jesus vidste, at de børn, som han velsignede, ville vokse op og blive arvinger til hans nåde og undersætter i hans rige. Nogle af dem ville blive martyrer for hans skyld. Han vidste også, at disse børn var mere villige til at lytte til ham og tage imod ham som deres frelser end de voksne, for mange voksne var verdslige og forhærdede. Når han underviste børn, gik han ned på det trin, hvor de befandt sig. Han, som var Himlens Majestæt, svarede på deres spørgsmål, og når han ville fortælle dem noget, som var meget vigtigt, gav ham en så enkel forklaring, at selv et barn kunne forstå det. Han såede sandhedens frø i deres sind, og disse frø ville senere vokse op og bære frugt til evigt liv.

Da Jesus sagde til disciplene, at de ikke måtte hindre børnene i at komme til ham, talte han til sine efterfølgere til alle tider. Han talte til menighedens embedsmænd, præster, og menighedstjenere og alle kristne. Jesus drager børnene til sig, og han siger til os: „Lad dem komme.“ Det lyder, som om han ville sige: De vil komme, hvis I ikke hindrer dem i det.

I bør ikke give mennesker et forkert indtryk af Jesus på grund af jeres ukristelige opførsel. Lad være med at være så kolde og hårde, at I jager de små børn bort fra ham. I bør aldrig lade dem føle, at det ikke ville være rart at være i Himlen, hvis I var der. Lad være med at sige, at børn ikke har forstand på kristendom, og lad være med at give dem det indtryk, at man ikke forventer, at de skal tro på Kristus, mens de er børn. Lad være med at give dem det falske indtryk, at kristendom er en trist religion, og at de skal give afkald på alt, hvad der er dejligt i livet, når de kommer til Frelseren.

I skal samarbejde med Helligånden, når han påvirker børnenes hjerte. Sig til dem, at Frelseren kalder på dem, og at intet kan berede ham en større glæde, end at de begynder at tjene ham så tydeligt som muligt.

Frelseren elsker de sjæle, han har købt med sit blod med en evig kærlighed. De står hans hjerte nær. Han længes efter, at de skal være, hvor han er. Han elsker ikke blot de mest velopdragne og tiltalende børn, men også de børn, som har frastødende karaktertræk, fordi de har arvet dårlige tilbøjeligheder og er blevet forsømt.—*I den store Læges fodspor* s. 42-44. (vtbl 35-37) (1905)

Tidlige indtryk, influerer det senere liv—De lektier børn og unge lærer, gør et indtryk på deres sind. Det påvirker deres karaktertræk i langt højere grad end det billede ældre personer har. I min barndom kom en præst til min faders hus i Poland, Maine, og læste et kapitel i Apostlenes Gerninger om Peters udfrielse, da en Guds engel tog byttet fra fjenden, som besluttede sig for at udslette ham. Dette kapitel blev læst langsomt og højtideligt, og det gjorde indtryk på mit unge sind, som blev fortalt livligt for mig til denne dag.

[581]

Fra det lys menneskenes Gud har givet, ved jeg at vi som et folk ikke har udnyttet vore anledninger til at uddanne og oplære de unge. Vi bør lære dem hvordan de skal læse og forstå skriften. Uanset om der er en bibel-institution for prædikanter og folk, bør vi, i forbindelse med den, organisere en klasse for unge. Deres navne bør registreres. Alle bør se vigtigheden i at planlægge en uddannelse for unge, til at forstå Skrifterne. Lad der gribes fat i selve sandhedens enkelthed. Led de unges sind fra sandhed til sandhed, højere og højere op, vise dem hvordan skriftsted fortolker skriftsted, en passage er nøgle til andre passager. Sådan vil skriften selv være en uddannende kraft, der holder tankerne fanget til Kristus.—*brev 27a*, 1892.

Børnemøder i evangelisk arbejde—Den tredje engel flyver under himlens midte og bærer denne inskription på sin banner: „Guds bud og Jesu tro.“ På alle steder er der blevet rejst telt, hvor der skulle arbejdes alvorligt for forkyndelsen af evangeliet for fattige og helbrede syge. Arbejdet med at give blinde åndeligt syn, har lagt mange sjæle, som de frelste, til vort antal.

Der bør holdes møder for børn, ikke kun for at uddanne og underholde dem, men for at de må omvendes. Og dette vil ske. Hvis vi udøver tro på Gud skal vi være i stand til at pege dem hen til Guds Lam, som borttager verdens synd. Der skal arbejdes for alle som er med til store samlinger. Den høje og lave, den rige og fattige skal kunne nås ved den slags arbejde.—*Manuskript 6*, 1900.

[582]

Kærlighed vinder børn til Kristus—Ved den måde I behandler de små på kan I ved Kristi nåde forme deres karakter til evigt liv, eller ved en forkert handlemåde kan I give dem indtryk af satanisk karakter. Handle aldrig ud fra børns styrende impulser. Lad myndighed og hengivenhed blive blandet. Værn om og opelsk alt som er godt og elskeligt, og led dem til at ønske det højere gode, ved at

åbenbare Kristus for dem. Mens I nægter dem de ting som vil skade dem, så lad dem se at I elsker dem og ønsker at gøre dem lykkelige. Jo mere utiltalende de er, des større møje bør I have for at åbenbare jeres kærlighed for dem. Når barnet får den tillid som I ønsker at gøre det lykkeligt med, så vil kærlighed nedbryde alle barrierer. Dette er princippet for Frelserens behandling af mennesket; det er det princip der må være i menigheden.—*brev 23a*, 1893.

[583] **Velplanlagte anstrengelser for børn**—Interessen ved vort lejr-møde her [Australien], overgår hvad vi har set til møder i Amerika eller i andre lande. I løbet af ferien, med al dens spændende fornøjelser, har vi på ugedagene haft så mange som tolv hundrede folk i teltet—alvorlige og intelligente folk. Mange udefrakommende børn kommer ind. Sidste søndag var der omkring firehundrede tilhørere til børnemødet. Disse møder var under søster ____s ledelse. Hun har børnene inddelt i klasser under udpegede lærere, som hun instruerer og hjælper i arbejdet. Så vidt muligt følges der op på børnehavemetoder. . . .

Penge der bruges på Evangeliets Bærere vil være langt bedre brugt, hvis de investeres i noget solidt og blivende. Det er sandt at Evangeliets Bærere vil udrette noget godt. Men jeg så at der ville ske skuffelser i de endelige resultater. I modsætning til dette blev et andet arbejde vist for mine øjne. Telte blev bragt til ti forskellige steder på passende årstider. Lejrmøder blev holdt på mange lokaliteter. Disse blev ført af duelige, gudfrygtige mænd, der blev hjulpet af passende hjælpere. Børnemøder blev holdt, og vækkelsesmøder, for at få folk til at tage standpunkt for sandheden. . . .

Ved dette lejrmøde er det arbejde, der skal gøres, bliver udført. Børnemøderne, eller Bibelbørnehaven, har gjort et godt arbejde. Lektier er blevet gentaget af børnene i deres hjem, og mødrene viser deres interesse, ved at gøre børnene pænt i stand til skolen. De fleste af børnenes forældre er ikke af vor tro. Bibelsandhedens frø er sået i hjertets grobund. Det er ingen nem opgave, men det gør godt. Det gør indtryk på forældrenes og børnenes hjerter. Det gode som disse møder har gjort, er at Guds dag vil åbenbares. Dette er en stor mark at opdyrke. Lad dette arbejde føres videre. Hvor kan talenterne bruges bedre? Disse medarbejdere sår til en høst. . . . Mænd, kvinder og børn er ivrige efter at vide, hvad de skal gøre for at arve evigt liv.—*brev 2*, 1899.

Naturens lektier—Børnemøder blev holdt to gange om dagen. [584]
Efter morgenlektionen, på gode dage, tog lærere og børn en lang gåtur, og under gåturen blev der gjort holdt på flodbredder, på græsmarker, og der blev givet en kort lektion. Det var bemærkelsesværdigt at børnene, på de dage de gik rundt på markerne, var så rolige og ordentlige til lejr mødet. Der var halvtreds til tres af lejrens børn til morgenmøderne til stede.—*Manuskript 27*, 1895.

Nå forældrene gennem børnene Vore lejr møder er en af de vigtigste organer i vort arbejde. Ved hvert lejr møde bør der gøres et arbejde for børnene. Lad passende medarbejdere hele tiden uddanne børnene. Bed for Herrens velsignelse for de frø som er sået, og så vil Guds Ånds overbevisning også tage vare på de små. Gennem børnene vil mange forældre kunne nås.—*Manuskript 52*, 1900.

Dem i turistcentre

Hvorfor Jesus valgte Kapernaum—I sin virksomhed blandt menneskene benyttede Frelseren sig altid af de anledninger, han fik på de store befærdede alfarveje. Det er Kapernaum, han opholdt sig, når han ikke var ude på rejser og denne by blev derfor kendt som hans „Egen By“. Kapernaum egnede sig også ypperlig som midtpunkt for Frelserens virksomhed. Beliggende ved den store landevej mellem Damaskus og Jerusalem og Ægypten samt Middelhavet var færdslen der overordentlig stor. Rejsende fra mange lande drog igennem denne by og her hvilede de sig på deres rejser frem og tilbage. Her kunne Jesus komme i berøring med alle folkeslag og folk af alle lag, rige og fornemme såvel som fattige og ringe; og hans undervisning ville af disse blive ført til andre lande og ind i mange hjem. Derved ville folk blive tilskyndet til at granske profetierne, opmærksomheden ville blive henledt på Frelseren og hans mission blive meget kendt i verden.—*Vidnesbyrdene* bd. 9, s. 121. (1909)

At fængsle skarernes opmærksomhed—På steder, hvor der [585]
er verdensberømte kuranstalter såvel som ved de store centre for turistrfikken, hvortil tusinder af syge og fornøjelseslystne kommer, burde der stationeres prædikanter og kolportører med evne til at fængsle de store skarers opmærksomhed. Lad disse arbejdere benytte de gyldne anledninger, til at forkynde budskabet for denne tid, og samle folk til møder så ofte det lader sig gøre. De må være hurtige

til at gribe anledningen til at tale til folket. I åndens kraft bør de søge at påvirke folket med det budskab, der førhen lød gennem Johannes Døber: „Omvend eder, thi himlenes rige er kommet nær.“ Matt 3,2 Guds ord skal forkyndes med klarhed og kraft, så at de, som vil høre, kan forstå sandheden. På denne måde vil den nærværende sandheds evige evangelium blive fremstillet for dem, som ikke kendte det og mange vil komme til troen og derefter føre kundskaben om Guds ord til sine egne hjem her og der i alle verdensdele.—*Vidnesbyrdene* bd. 9, s. 122. (1909)

Lejrmøderne på store hvilesteder—Teltmøder må holdes på så mange store turiststeder som muligt, fjern og nær, ligesom ____-konferensen kan arbejde, med de medarbejdere som de har. Hvis der nogen sinde har været brug for opmærksomhed for arbejdets betydning for sådanne steder, så er det her.—*brev* 138, 1902.

[586] **Hvor folk kommer og går**—Et særligt arbejde skal gøres på steder hvor folk kommer og går. Kristus arbejdede i Kapernanum meget af tiden, fordi det var et sted som rejsende hele tiden kom forbi, og hvor mange ofte ventede.—*Review and Herald*, juli 12, 1906.

Arbejdere til turistcentre—Det er vanskeligt at finde egnede unge mænd og unge kvinder som kan gå ind i byerne og gøre en effektiv tjeneste. I disse turistcentre var der mange tilrejsende for at få helbredelse og fornøjelse, vi behøver stærkt unge mænd som er grundigt funderede i den tredje engels budskabs sandhed, der kan gå rundt blandt folk og tjene dem, sige et ord i rette tid til den ene, og give opmuntring til den anden.—*Review and Herald*, juli 12, 1906.

Gademødet

Nå nogle ved friluftsmøder Byerne må bearbejdes mere. Der er steder hvor folk bedst kan nås ved friluftsmøder. Der er mange som kan gøre denne slags arbejde, men de må ikklædes hele retfærdighedens rustning. Vi skal i det hele taget for fintfølelse i vort arbejde; der er brug for sund fornemmelse og at det er mere korrekt.—Særlige vidnesbyrd „En appel for missionærere,“ s. 15, (1898)

Problemer med at folk rør på sig—Disse [friluftsmøder] må holdes på tidspunkter, og ved særlige lejligheder som vil være det bedste middel til at nå folk på; men gøres dette til en fast arbejdsme-

tode vil det ikke give de ønskede sikrede resultater. Medarbejderen kan ikke bevise sin forkyndergerning til fulde. Tilfældige taler eller prædikener kan sætte folks tanker i gang, som vil være resultat af deres samtaler, selvom andre ting kan påvirke dem. Men det er dog sjældent dette sker.—*Evangeliets tjenere* s. 339, 340. (1892) [587]

Til friluftsmøderne kan der ikke til fulde arbejdes på at han bringer hver enkelt menneske fuldkomment til Kristus Jesus. Nogle gange kan der gøres meget godt ved den arbejdsmetode. Men i praksis er det bedre at nå folk på en anden måde.—*brev 2*, 1885.

At forkynde Kristus i familien, ved arnen og under små sammenkomster i private hjem er ofte et mere virksomt middel til at vinde sjæle for Jesus, end taler ved friluftsmøder for skarer, som kommer og går eller endog i mødelokaler eller kirker.—*Evangeliets tjenere* s. 193 (n 141). (1915)

Friluftsmøder om afhold—Vi burde arbejde i jordens mørke afkroge. . . Jeg har ofte stået i den frie luft for at tale til grupper, samlet for at høre mig. Jeg har set kvinder med børn i deres arme stå i timevis og lytte til mig. Der var mænd og kvinder overalt omkring mig. Jeg spurgte dem: „Hvor mange af jer har en forstandsmæssig tro på Jesus Kristus? Hvor mange er kristne? Dem som er dette, ræk hænderne op.“ Ikke en hånd kom op. Behøvede de ikke Kristus? Behøvede de ikke en kundskab om sandheden? Behøvede de ikke at lære lektier om afhold? Jo vist gjorde de det.

Gud ønsker at vi skal stå frem hvor vi kan, og advare folk. Han ønsker at vi skal tage afholdheds-spørgsmålet op. Ved forkerte spise- og drikkevaner destruerer mennesker den kraft de har for tanke og intelligens. Vi skal ikke tage en økse og nedbryde deres saloner. Vi har stærkere våben end dette,—den levende Guds Ord. Det vil kløve sig vej gennem de helvedes skygger som Satan søger at kaste over deres stivej. Gud er mægtig og kraftfuld. Han vil tale til deres hjerter. Vi har set Ham gøre dette. Vi har set sjæle blive bragt til sandheden.—*Generalkonferensen Bulletin*, 23. april 1901. [588]

[589]

18—Hvordan falsk videnskab, kulter, ismer og hemmelige organisationer behandles

Satan får fodfæste gennem falske læresætninger

Vildfarelse trækker sin livsvej fra sandhed Satan har arbejdet med bedragerisk magt, bragt en mangfoldighed af vildfarelser som vil fordunkle Sandheden. Vildfarelse kan ikke stå alene, og vil hurtigt slukkes hvis det ikke fæstner sig selv som en parasit på sandhedens træ. Vildfarelse får sit liv fra Guds sandheder. Mennesketraditioner binder sig selv til Guds sandhed ligesom flydende bakterier, og mennesker anser dem som værende en del af sandheden. Satan får fodfæste gennem falske læresætninger og tager menneskers sind til fange og får dem til at antage teorier, som ikke har noget fundament i sandheden. Mennesker underviser dristigt i menneskebud som læresætninger; og idet traditioner går i arv fra tidsalder til tidsalder, får de magt over menneskesindet. Men tid gør ikke vildfarelse til sandhed, og dens tyngende vægt får ikke sandhedens plante til at blive en parasit. Sandhedens træ bærer sin ægte frugt og viser sin sande oprindelse og natur. Vildfarelsens parasit bærer også sin egen frugt og åbenbarer, at dens karakter er forskellig fra planten af himmelsk oprindelse.

[590]

Det er gennem teorier og traditioner at Satan vinder sin magt over menneskesindet. Vi kan se omfanget af hans magtsudøvelser, ved den illoyalitet som er i verden. Endog kirker som bekender sig til at være kristne, har vendt sig fra Jehovas lov, og har rejst en falsk standard. Satan har haft sin hånd med i alt dette; for ledes mennesker til falske normer, så misdanner han menneskekarakteren, og får menneskene til at tro at han står højest. Han virker modsat på Guds hellige lov, og fornægter Guds retfærdighed. Det er ved hans trone at enhver ond medarbejder finder sit udgangspunkt og for sin støtte.—*Review and Herald*, 22. okt. 1895.

Afvigende sandheds- og vildfarelsesstier—Satans engle er kloge i at gøre ondt, og de vil skabe det, som nogle hævder er et stør-

re lys, og vil erklære det for nyt og forunderligt. Selvom budskabet i visse henseender kan være sandt, vil det blandes med menneskelige påfund, og vil i sin doktrinlære være menneskebud. Hvis der nogen sinde er et tidspunkt vi skal våge og bede rigtig alvorligt, så er det nu. Mange tilsyneladende gode ting er der brug for at se omhyggeligt på, med megen bøn, for de er fjendens falske bedrag, der leder sjæle på en sti, der ligger tæt op ad sandhedens sti, som den knapt nok kan skelnes fra. Men troens øje må kunne se det, at den er afvigende, skønt det er næsten umærkbart, fra den rigtige sti. For det første kan den være tydelig rigtig, men efter en stund kan det ses at være helt anderledes fra den vej som leder til hellighed og himlen. Mine brødre, jeg advarer jer at jævne stier for jeres fødder, så den lamme vendes bort fra vejen.—*Manuskript* 82, 1894.

Kætterier præsenteres nu som bibellære—Tiden er kommet hvor vi ikke kan bero os på lære som kommer til vore ører, medmindre vi ser at de harmonerer med Gud ord. Der er fare for at kætterier vil blive bragt som Bibeldoktriner; og vi skal kende til Bibelen, så at vi må vide hvordan de imødekommes. Hver enkelt tro vil prøves, og enhver vil gennemgå en prøvelse i nærgående kritik.—*Review and Herald*, 3. maj 1887. [591]

Satan fejl citerer skriften—Alle bør blive fortrolig med Guds Ord; fordi Satan fordrejer og fejl citerer skriften, og mennesker følger hans eksempel ved at bringe dele af Guds Ord til dem, de ønsker at lede ind på falske stier, men tilbageholde den del som ødelægger deres planer. Alle har privilegiet at blive bekendt med et tydeligt „Så siger Herren.“ . . . .

Der er falske hyrder som vil sige og gøre trodsige ting. Børn bør undervises sådan, at de vil være fortrolige med Guds Ord, og være i stand til at vide det, når dele af et skriftsted læses og en del ikke læses for at give et falsk indtryk.—*Manuskript* 153, 1899.

Vildfarelser indføres af religiøse ledere—Med Bibelen opslået foran sig og medens de hævder at ære dens lærdomme, ødelægger mange af vor tids religiøse ledere troen på Bibelen som værende Guds ord. De er travlt beskæftigede med at sønderdele ordet og sætter deres egne meninger over dets tydeligste beretninger. I deres hånd mister Guds ord sin genskabende kraft. Dette er grunden til, at vantroen trives i overdådig frodighed, og uretfærdigheden sætter frugt.

Når Satan har undermineret troen på Bibelen, leder han mennesker til andre kilder for at få lys og kraft. På den måde indynder han sig. De, som vender sig fra den rene lære i skrifterne og Guds Helligånds overbevisende kraft, åbner døren for de onde ånders magt. [592] Kritik og spekulationer med hensyn til skrifterne har åbnet vejen for spiritisme og teosofi disse moderniserede former for det gamle hedenskab så de har vundet fodfæste selv inden for vor Herres Jesu Kristi bekendende kirker.

Side om side med at evangeliet prædikkes, er der kræfter i arbejde, som blot er medier for løgnagtige ånder. Mange mennesker giver sig af med dem af ren og skær nysgerrighed, men når de ser beviser på handlinger af mere end menneskelig kraft, lader de sig lokke videre og videre, indtil de beherskes af en vilje, der er stærkere end deres egen. De kan ikke undslippe fra dens mystiske kraft.

Sjælens forsvarsværker bliver brudt ned. Den har ingen skanser imod synden. Når man én gang har forkastet at lade sig beherske af Guds ord og hans Ånd, aner ingen, til hvilke dybder af nedværdigelse han kan synke ned. Hemmelige synder eller overhåndtagende lidenskab kan holde ham fangen lige så hjælpeløs som den besatte i Kapernaum. Men alligevel er hans tilstand ikke håbløs.—*Den store mester* s. 258 (dk 167). (1898)

Vildfarelse og fanatisme i en forvirret forkyndergerning—Gud kalder på sit folk til at være kristne i tanke, i ord og i handling. Luther udtalte at religion aldrig er så farligt som den er blandt ærede mænd. Jeg kan sige at mange som har med sandheden at gøre ikke er helliget igennem sandheden. De har ikke den tro der virker ved kærlighed og renses sjælen. De gør det til vane at arbejde med hellige ting, og derfor behandler mange Guds Ord uærbødigt. De har ikke vandret i lyset, men har lukket deres øjne for lyset.

Dette er en tidsalder hvor den nåde tilsyneladende forkastes, som Gud ellers har til hensigt at give Sit folk, så de i de sidste dages farer ikke må overvindes af den fremherskende syndighed og forene sig med verdens fjendtlighed imod Guds restfolk. Under kristendommens kåbe og helligelse, vil vidtrækkende og manifesterende ugudelighed være fremherskende i forfærdeligt omfang, og vil fortsætte indtil Kristus kommer og forherliges i dem som tror. I netop templets sale, vil scenerier udspilles som få kan erkende. Guds folk [593]

vil være forsøgt og prøvet, så de kan skelne „imellem ham der tjener Gud og ham som ikke tjener ham.“—*Manuskript 15*, 1886.

Konflikt mellem falsk videnskab og religion—Jeg er blevet advaret om at vi stadig har en strid at kæmpe. Den såkaldte videnskab og religionen vil sættes op mod hinanden, fordi begrænsede mennesker ikke fatter Guds kraft og storhed. Disse ord fra den hellige skrift blev bragt til mig: „Og af jeres egen midte skal der fremstå mænd, som fører falsk tale for at drage disciplene efter sig.“ Dette vil visselig kunne ses blandt Guds folk, og der vil være dem som ikke er i stand til at indse de mest forunderlige og vigtigste sandheder for denne tid, sandheder som er væsentlige for deres egen sikkerhed og frelse, medens der dvæles ved ting der er atom-små, ting der knapt nok har et korn af sandhed i sig, og ophøjes af Satans kraft, så at de ser så vigtige ud.

Disse menneskers moralske øjne er syge; de føler ikke et behov for himmelsk salvelse, så de kan se åndelige ting. De tror at de selv er for kloge til at fejle. Mennesker som ikke har en daglig erfaring i Guds ting, vil ikke handle klogt, med de hellige ansvar de har; de vil tage fejl af lys for vildfarelse, og en besnærende vildfarelse vil de udråbe som lys, tage fantasibilleder som virkelighed, og virkelighed som fantasi, kalde en verden for et atom og et atom for en verden. De vil falde i de bedrag og forlokkelser som Satan har forberedt som et udspændt net der skal vikle sig om deres fødder, som tror at de kan vandre i deres menneskelige visdom, uden Kristi særlige nåde. Jesus ønsker at mennesker skal se, ikke som når de går i skoven, men at de kan se alt klart. Der er kun et hjælpemiddel for den syndige sjæl, og får han ikke dette, vil mennesket antage det ene bedrag efter det andet, indtil deres sanser er fordrejede.—*Manuskript 16*, 1890.

[594]

Mirakler ikke en prøve.

Satan vil bringe mirakler—Mange, som nægter dette budskab, som Herren har sendt til dem, søger efter klemmer, som de kan hænge deres tvivl på, og søger efter en undskyldning for at forkaste Himmels lys. Som jøderne siger de i lyset af tydelige beviser: „Vis os et mirakel, og så vil vi tro. Hvis disse budbringere har sandheden, hvorfor helbreder de så ikke de syge?“ . . . . .

Dersom deres øjne kunne åbnes, ville de se onde engle jublende omkring dem, triumferende i deres magt til at bedrage dem. Dagen er lige foran os, hvor Satan vil besvare disse tvivlers krav og fremvise adskillige mirakler for at bekræfte troen hos alle, som søger denne slags bevis. Hvor frygteligt vil deres situation ikke være, som lukker deres øjne for sandhedens lys og beder om mirakler for at grundfæste dem i bedrag!—*brev 4, 1889.*

Mirakuløs helbredelse og fanatisme—Vore sanatorier skal nå en klasse som der ikke kan nås ved andre midler. „Hvordan kan det være,“ spørger de hinanden, „at der oprettes så mange sanatorier, i stedet for at sende bønner for mirakuløs helbredelse af syge?“ Gjorde man sådan, ville der rejse sig stor fanatisme i vore rækker. [595] Dem som har megen selvsikkerhed vil gå i gang, ligesom nogle gjorde i ____, som havde en del at sige om helligt kød. Disse blev bortført af spiritualistisk bedrag. Ved generalkonferensen i 1901 blev de irettesat af et budskab, jeg fik til dem, af Herren. Skulle vi gennemføre de planer som nogle ville have os til at gøre, vil der formes grupper som vil bringe spiritualistiske manifestationer ind, og som vil forvirre manges tro. . . .

Vildfarelser vil komme ind, og fremmede læresætninger vil forsvares. Nogle vil forlade troen, og give agt på djævlens forlokkende ånder og læresætninger. Så langt tilbage som ved oprettelsen af det første sanatorium begyndte disse ting at vise sig. De lignede de vildfarelser som tilkendegav sig selv, hurtigt efter skuffelsen i 1844. En stærk side af fanatismen viste sig, og kaldte sig selv til Helligåndens vidne. Jeg fik et budskab om at irettesætte dette onde værk.—*brev 79, 1905.*

Falsk helligelse og hellighed

Pas på læren at „blot tro“—Vi vil møde læresætninger af enhver slags, og hvis vi ikke ved hvad Kristus har sagt, og følger Hans undervisning, vil vi ledes på vildspor. En af de farligste læresætninger er den om falsk helligelse. Der er dem der hævder at være hellige, og alligevel bryder de Guds lov. Deres påstand om at være syndfri er falsk og bør ikke antages. . . .

En anden læresætning som kommer frem er at alt hvad vi skal gøre er at tro på Kristus—tro at han har tilgivet vore synder, og at det

er umuligt at synde efter at vi er tilgivet. Dette er en af Satans snarer. [596]
Det er sandt at vi må tro på Kristus. Han er vort eneste frelseshåb. Men det er også sandt at vi må arbejde for vor personlige frelse dagligt i tro, ikke pralende men med frygt og bæven. Vi skal lægge alle vore kræfter i hans tjeneste, og efter at vi har gjort vort yderste, skal vi stadig betragte os selv som unyttige tjenere. Guddommelig kraft vil gå med i vore anstrengelser, og idet vi klynger os til Gud med troens hånd, vil Kristus tildele os Sin visdom og Sin retfærdighed. Således skal vi ved hans nåde fæstnes til at bygge på den sikre grund.—*Manuskript 27, 1886.*

En overfladisk bekendelse til hellighed—Dem som vil følge Kristus må grundfæstes på sandhedens principper. De behøver at forstå hvad bibelen lærer om tro, og helliggørelse gennem sandheden. De må være så befæstede i denne kundskab at de ikke kan bevæges til at antage falske læresætninger i hellighed, men vil være i stand til at illustrere dette himmelsk-givne princip i deres livs praktiske arbejde. Guds folk må være i stand til at skelne mellem det ægte og det falske.

Der er dem som bekender hellighed, som erklærer at de er helt Herres, som påberåber sig en ret til Guds løfter, samtidig med at de ikke er lydige imod Hans bud. . . .

Det er sandt at der er mange, som aldrig har haft den nærværende sandheds lys, som, ved den nåde de har fået af Kristus, holder loven så vidt de kan forstå den. Dem som således lever op til det bedste lys de har, er ikke af den klasse Johannes fordømmer. Hans ord gælder dem som praler af at tro på Jesus, som hævder at være hellige, skønt de tager overfladisk på Guds Lovs krav på dem. Medens de taler [597]
om Jesu kærlighed, er deres kærlighed ikke dyb nok så den fører til lydighed. Den frugt de bærer viser træets karakter. Den viser at deres tro ikke er enkel. Selv om denne klasse ikke har titel til noget, selv om de ikke har ret til Guds løfter, kan alle frimodigt forlange Hans velsignelser. Selv om de ikke giver noget, kan de forlange alt. De lukker deres ører for sandheden, nægter at lytte til et tydeligt: „Så siger Herren,“ men når de bekender sig som hellige, bedrager de mange, bortleder sjæle ved deres foregivne tro, som ikke har noget fundament.—*Evangeliets tjenere s. 226, 227. (1892)*

Falske doktriner—**Det gør ingen forskel hvad du tror**—Der er mange hvor religionen består af teorier. For dem er en lykkelig

følelse en guds frygt. De siger: „Kom til Jesus tro på Ham. Det gør ingen forskel hvad du tror, så længe du er oprigtig i din tro.“ De forsøger ikke at få synderen til at forstå syndens sande karakter . . . .

Satan er villig til at alle, som overtræder Guds lov, hævder at være hellige. Det er hvad han selv gør. Han er glad når mennesker lægger deres tro på falske læresætninger og religiøs entusiasme; for han kan godt bruge sådanne personer til at bedrage sjæle med. Der er mange bekendende helliggjorte som hjælper Satan i hans arbejde. De taler meget om følelser; de taler om deres kærlighed til Gud. Men Gud genkender ikke deres kærlighed; for det er et bedrag fra fjenden. Gud har givet disse personer lys, men de nægtede at acceptere det. Hos løgnens fader vil de modtage ulydighedens løn.—*Review and Herald*, 26. Juni 1900.

[598] **En anden vildfarelse**—Kristus advarer sine efterfølgere: „Vogt jer for de falske profeter, som kommer til jer i fåreklæder, men i deres indre er glubske ulve.“ (Matt. 7, 15) Han formaner os til ikke at blive bedraget, når falske hyrder fremsætter deres læresætninger. Disse mennesker fortæller os, at Guds bud blev sat til side ved Kristi død. Skal vi tro disse mennesker, som siger, de er helligede, medens de afslår at adlyde Gud? De siger, at Herren har fortalt dem, at de ikke behøver at holde de ti bud; men har Herren fortalt dem dette? Nej, Gud lyver ikke.

Satan, som er løgnens fader, bedrog Adam på lignende måde og sagde til ham, at han ikke behøvede at adlyde Gud, at han ikke ville dø, hvis han overtrådte loven. Men Adam faldt, og ved sin synd åbnede han elendighedens sluser over vor verden. Igen fortalte Satan Kain, at han ikke behøvede at følge Guds bud nøjagtigt og præsentere det dræbte lam som et offer. Kain adlød bedragerens stemme; og fordi Gud ikke accepterede hans offer, medens han bifaldt Abels offer, rejste Kain sig i vrede og slog sin broder ihjel.

Vi behøver selv at vide, hvilken stemme vi lytter til, om det er den sande levende Guds stemme eller den store frafaldnes stemme. .

..

Når forbilledet møder modbilledet i Kristi død, ophører de daglige ofre. Ceremoniloven var afskaffet. Men ved korsfæstelsen blev tibudsloven etableret. Evangeliet har ikke afskaffet loven, det har ej heller forringet en tøddel af dens pålæg. Den kræver stadig hellighed i alle dele. Det er et ekko af Guds egen røst, der driver enhver

sjæl denne indbydelse: Kom højere op. Vær hellig, endnu helligere.—*Review and Herald* d. 26. Juni 1900.

En betimelig formaning—Vi som et folk er faldet i den modsatte vildfarelse. Vi anerkender Guds Lovs krav, og lærer folk at de har pligt til at være den lydige. Vi tror at vi skal give alt, men vi ser ikke at vi skal tage som vi giver. Det mislykkes for os at have den tillid, den tro, som holder os til Kristus. Vi forlanger kun lidt, skønt vi kan gøre krav på meget; for der er ingen grænser for Guds løfter.

[599]

På grund af manglende tro, forsøger mange at adlyde Guds bud, for at få fred. Men de må være i stand til at skelne mellem det ægte og falske.

Der er dem som bekender hellighed, som erklærer at de er helt Herres, som påberåber sig ret til Guds løfter, imedens se ikke viser lydighed imod Hans bud. . . .

Det er sandt at det er mange som aldrig har haft den nærværende sandheds lys, som, gennem nåden de har fået ved Kristus, holder loven så vidt de forstår den. Dem, som sådan lever op til det bedste lys de har, er ikke af den klasse apostlen Johannes fordømmer. Hans ord gælder dem som praler af at tro på Jesus, som hævder at være hellige, imedens de tager let på deres krav fra Guds lov. Medens de taler om Jesu kærlighed, er deres kærlighed ikke dyb nok til at føre til lydighed. Frugten de bærer, viser træets karakter. Det viser at deres tro ikke er ægte. Alligevel har denne klasse ikke titel af noget, selvom de ikke har ret til Guds løfter, forlanger alle frimodigt Hans velsignelser. Medens de ikke giver noget, forlanger de alt. De lukker deres ører for sandheden, nægter at lytte til et tydeligt, „Så siger Herren“, men ved deres bekendelse til Hellighed, bedrager de mange, leder bort ved deres foregivne tro, der ikke har noget fundament.—*Evangeliets tjenere* s. 226, 227. (1892)

Panteisme og spiritualistiske teorier

[600]

Fare for falsk videnskab og bedrageriske teorier—I New Hampshire var der nogle, som havde travlt med at udbrede falske anskuelse om Gud. Jeg fik lys over, at disse mennesker gjorde sandheden virkningsløs med deres anskuelse, af hvilke nogle førte til læren om den frie kærlighed. Det blev vist mig, at disse mænd forførte sjæle ved at fremholde spekulative teorier om Gud. . . .

Blandt andre synspunkter holdt de på, at de, som én gang var helligede, ikke mere kunne synde, og dette fremholdt de som evangelisk føde. Deres falske teorier, med vægten på deres forførende virkning, gjorde stor skade både for dem selv og for andre. De fik spiritistisk magt over dem, der ikke kunne se det forkerte ved disse smukt forklædte teorier. Det havde allerede anrettet store ulykker. Læren om, at alle er hellige, havde ført til den tro, at de helliges følelser aldrig var i fare for at blive ledet på vildspor. Resultatet af denne tro var en fuldbyrkelse af det onde begær i hjertet, som var langt fra at være rent i tanke og handling, skønt det ifølge bekendelsen var helliget.

Dette er blot et af de tilfælde, hvor jeg blev kaldet til at irettesætte dem, der fremholdt læren om en upersonlig gud, der findes spredt i naturen, og læren om helligt kød.

I fremtiden vil sandheden blive efterlignet af menneskers lærdomme. Forførende teorier vil blive fremholdt som sand lære. Falsk erkendelse var et af de midler, Satan benyttede i Himmelen, og den benytter han også i dag.....

[601] Jeg bønfaller dem, der arbejder for Gud, om ikke at antage det falske for det ægte. Vi har en hel bibel fuld af den herligste sandhed. Vi behøver ikke nogen formodninger eller falsk begejstring. I sandhedens guldbæger har vi ifølge Kristi lære alt, hvad der kan overbevise og omvende sjæle. Fremhold i Kristi enfoldighed de sandheder, han kom for at forkynde, og kraften i dit budskab vil gøre sig mærkbart. Fremhold ikke teorier eller formodninger, som ikke har nogen grund i Bibelen. Vi har en stor, sikker prøve at bruge. „Der står skrevet“ er den prøve der må bringes hjem til alle.—*The Review and Herald*, 21. januar, 1904.

Falsk teori—Gud er et væsen—Allerede nu er der blandt vort folk fremkommet spiritualistiske lærdomme, som vil undergrave troen hos sådanne, der lytter til dem. Den teori, at Gud er et væsen, der gennemtrænger alt i naturen, er et af Satans listigste påfund. Den giver en fejlagtig fremstilling af Gud og vanærer hans storhed og majestæt.

Panteistiske teorier finder ikke støtte i Guds ord. Lyset fra hans sandhed viser, at disse teorier er sjælsødelæggende redskaber. Mørke er deres element og sanselighed deres fare. De tilfredsstillere det

naturlige hjerte og giver alle tilbøjeligheder frit løb. Godtages disse teorier, bliver resultatet adskillelse fra Gud. . . .

Der findes kun een magt, der kan bryde det ondes tag i menneskets hjerte—det er Guds kraft i Jesus Kristus. Kun den korsfæstedes blod kan rense fra synd. Hans nåde er det eneste, der kan sætte os i stand til at modstå og undertrykke tilbøjelighederne i vor faldne natur. De spiritistiske teorier angående Gud gør denne kraft overflødig. Hvis Gud er et væsen, der gennemtrænger alt i naturen, så bor han også i alle mennesker og mennesket har derfor kun nødig at udvikle den kraft, der er inde i det, for at opnå hellighed.

Disse teorier, fulgt til deres logiske konsekvens, fejer hele den kristne husholdning bort. De fjerner behovet for forsoningen og gør mennesket til sin egen frelser. Disse teorier om Gud gør hans ord til intet og de, som tager imod dem, står i fare for til sidst at blive forledt til at betragte hele Bibelen som en fiktion. De kan betragte dyd som bedre end last; men når de har fjernet Gud fra hans stilling som hersker, gør de sig afhængige af menneskets kraft, der uden Gud er værdiløs. Uden hjælp har den menneskelige vilje ingen virkelig kraft til at modstå og overvinde det onde. Sjælens forsvar er nedbrudt. Mennesket har ingen barriere imod synd. Når Guds ord og Helligåndens restriktioner først er forkastet, ved vi ikke, til hvilke dybder et menneske kan synke.

[602]

De, der fortsætter med at fastholde disse spiritistiske teorier, vil med sikkerhed ødelægge deres kristne erfaring, afbryde deres forbindelse med Gud og miste det evige liv.

Sofisterierne angående Gud og naturen, der oversvømmer verden med skepticisme, er inspireret af den faldne fjende, som selv er en bibelgransker, der kender den sandhed, menneskene har brug for at modtage og som bestræber sig på at bortlede deres tanker fra de store sandheder, der er givet for at forberede dem på det, der skal komme over verden.

Jeg har set følgerne af denne uvirkelige opfattelse af Gud, i form af frafald, spiritisme og fri kærlighed. Tendensen til den frie kærlighed i disse lærdomme var så tilsløret, at det i begyndelsen var vanskeligt at klarlægge dens virkelige karakter. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle kalde dette, før Herren lagde det frem for mig, men der blev sagt, at jeg skulle kalde det uheldig åndelig kærlighed.—*Vidnesbyrd for menigheden* bd 8, 291, 292. (1904)

Forskellige former for spiritualisme

[603] **Ved at tage verden til fange**—Spiritualismen er ved at tage verden til fange. Der er mange som tror at spiritualismen opretholdes ved svindel og bedrageri, men det er langt fra sandheden. Overmenneskelig kraft arbejder på forskellige måder, og få har en idé om hvad disse manifestationer af spiritualismen vil være i fremtiden. Grundlaget for spiritualismens fremgang har grund i de påstande der har lydt fra vort lands talerstole. Prædikanter har proklameret falsknerier som bibelsandheder, der har oprindelse i ærkebedrageren.

Læren om bevidsthed efter døden, om døde ånder der har kommunikeret med levende, har intet fundament i bibelen, og alligevel er disse teorier blevet hævdet som sandhed. Gennem disse falske doktriner er vejen åbnet for djævels ånder til at bedrage folk, og vise sig selv som døde. Sataniske agenter optræder som døde, og derved bringe sjæle i fangenskab. Satan har en religion, han har en synagoge og fromme tilbedere. For at opbygge sine tilbederes rækker, bruger han alle slags bedrag.—*Manuskript 92*, 1894.

Et bedrag rettet mod de efterladte—De dødes guddommelig-gørelse er gjort fremtrædende i næsten alle hedenske systemer, som også antages at være kommunikation med den døde. Der blev troet på at guderne kunne kommunikere deres vilje til mennesker, og også give dem råd, om de blev spurgt. Af den karakter var der berømte orakler i Grækenland og Rom.

Troen på at kommunikere med døde er der stadig, også i kristendomsbekendende lande. I spiritualismens navn er praksisen at kommunikere med væsener, der hævder at være afdødes ånder, ganske vidt udbredt. Der er taget forbehold for at tage vare på deres sympati, som har lagt deres elskede i graven.—*The Signs of the Times*, 23. juni, 1890.

[604] **Lægger fundamentet for spiritisme**—Han [Satan] kommer nogle gange i en dejlig ung mands skikkelse, eller i et pænt skyggebillede. Hans gerninger helbreder og bliver tilbedt af bedragede mennesker, som en velgører for vor slægt. . . . Tusinde underholder sig med og får belæring fra denne demon-gud og handler efter hans lære. Verden, der regner med at få så megen gavn af frenologi og dyrisk magnetisme, har aldrig været så korrump. Satan bruger net-

op disse ting for at ødelægge gode kræfter og lægge grunden til spiritisme.—*Vidnesbyrd for menigheden* bd. 1, 296, 297. (1862)

Hyppigere og bemærkelsesværdige manifestationer—Spiritisterne øges i antal. De vil komme til mennesker som havende sandheden, ligesom Satan kom til Kristus, og friste dem til at vise deres magt og mirakelgerninger, og give bevis for deres favorisering af Gud, og for at være folk der tror sandheden. . . . Den eneste sikkerhed for Guds folk er at være grundig velbevandrede i deres bibler, og være forstandige på vor tros årsager om dødes søvn.

Satan er en listig fjende. Og det er ikke vanskeligt for onde engle at både repræsentere hellige og syndere, som er døde, og gøre disse fremstillinger synlige for menneskeøjne. Disse manifestationer vil være hyppige, og udvikle en mere forbløffende karakter vil vise sig, idet vi nærmer os tidens afslutning.—*The Review and Herald*, 1. april, 1875.

Prædikanter pynter på det—Prædikanter som er inspireret af Satan kan veltalende pynte på dette skjulte monster, skjule dens deformitet, og få det til at se skønt ud for mange. Men det kommer så direkte fra hans sataniske majestæt, at alle som har med det at gøre, forlanger han sine under kontrol, for de har vovet sig ind på forbuden grund, og har mistet deres Skabers beskyttelse.—*The Review and Herald*, 13. maj, 1862.

[605]

Spiritisme og okultisme fornedrer tankerne—Jeg så, at tusinder er blevet bytte for frenologiens og den dyriske magnetismes filosofi og ledet til vantro. Dersom sindet begynder at vandre i disse baner, er det næsten afgjort, at det taber ligevægten og bliver behersket af en ond ånd.

Arme menneskers sind fyldes med „tomt bedrag“. De mener, at der i den selv er en sådan kraft til at udføre store gerninger, at de ikke indser nødvendigheden af en højere kraft. Deres principper og deres tro bygger på „menneskers overlevering og verdens „magter“ og ikke på Kristus“. Jesus har ikke undervist i dem denne filosofi. Intet af den art er at finde i hans lære. Han ledte ikke stakkels dødelige mennesker til at tænke på sig selv, til at tænke på en kraft, som de selv besad. Han ledte altid deres sind hen til Gud, universets Skaber, som kilden til deres styrke og visdom. . . .

Spiritismens forkæmpere kommer på en behagelig, fortryllende måde for at bedrage dig og dersom du hører på deres fabler, bliver du

dåret af retfærdighedens fjende og vil visselig miste din sejrpris. Når ærkeforførerens dårende indflydelse først én gang besejrer dig, bliver du forgiftet og dens dræbende indflydelse forfalsker og ødelægger din tro på, at Kristus er Guds Søn og du forlader dig ikke længere på hans blods fortjeneste. De, som bedrages af denne filosofi, berøves deres belønning ved Satans forførelse. De forlader sig på deres egne fortjenester, øver en selvvalgt ydmyghed og er endog villige til at bringe ofre, fornede sig selv og hengive deres sind til at tro på det rene nonsens, således at de tager imod de mest meningsløse forestillinger gennem sådanne, som de mener er deres afdøde venner. Satan har i den grad forblindet deres øjne og forvansket deres skøn, at de ikke har set ondet og de følger den undervisning, der angives at komme fra deres afdøde venner, som nu er engle i en højere sfære.—*Vidnesbyrd for menigheden* bd. 1 297, 298. (1862)

Kristen videnskab, orientalske og helbredende kulturer—Der er mange som gyser ved tanken at rådføre sig med ånds-medier, men som tiltrækkes af mere behagelige former for spiritisme, som Emmanuel-bevægelsen. Andre ledes bort af Kristen Videnskabslære, og af teosofiens mysterier og andre orientalske religioner.

Apostle af næsten alle slags spiritisme hævder at have kraft til at kurere de syge. De tillægger deres kræfter til elektricitet, magnetisme, såkaldte „sympatiske remedier,“ eller til skjulte kræfter i menneskesindet. Og der er ikke så få, endog i denne kristne tidsalder, som går til disse healere, i stedet for at stole på den levende Guds kraft og velkvalificerede kristne lægers dygtighed.

Den moder er våger over hendes barns sygeseng, udbryder: „Jeg kan ikke gøre mere! Er der ikke en læge som har kraft til at helbrede mit barn!“ Hun er blevet fortalt om de forunderlige kure nogle clairvoyante eller magnetiske healere har udført, og hun betror hendes kære barn i hans varetægt, og lægger det direkte i Satans hånd, som han står ved siden af hende. I mange tilfælde styres barnets fremtidige liv af satanisk kraft, som det virker umuligt at bryde.—*The Review and Herald*, 15. januar, 1914.

Bedragerisk hjælp—Dem som giver sig selv til Satans trolddom, kan prale af den hjælp de får, men viser det at deres handlemåde er klog og sikker? Hvad hvis livet blev forlænget? Hvad hvis der sikres timelig vinding? Vil det betale sig til sidst at ignorere Guds vilje? Al den slags tilsyneladende vinding, vil i sidste ende vise sig

som uopretteligt tab. Vi kan ikke ustraffet nedbryde en eneste barriere som Gud har rejst, for at vogte Sit folk fra Satans magt.—*The Review and Herald*, 15. januar, 1914.

Fare for at rådføre sig med kult-læger—Der er fare for at forlade Herrens belæring en smugle. Når vi afviger fra pligtens tydelige sti, vil en række omstændigheder rejse sig, som virker uimodståelige at drage os længere og længere væk fra det rigtige. Vi vil forlokkes af unødigt tætte forhold med dem som ikke har respekt for Gud, inden vi passer på. Frygt for at fornærme verdslige venner, vil afskrække os fra at udtrykke vor taknemmelighed til Gud eller anerkende vor afhængighed til Ham. . . .

Guds engle vil bevare Sit folk medens de vandrer på pligtens sti; men den beskyttelse er ingen sikkerhed for dem, som med fuldt overlæg drister sig ind på Satans grund. Agenten for den store bedrager vil sige og gøre alt for at opfylde hans formål. Det betyder lidt om kan kalder sig selv for spiritist, en „elektronisk læge,“ eller en „magnetisk healer.“ Ved besnærende fremstillinger vinder han den uforsigtiges tillid. Han foregiver sig at læse livshistorien og forstå alle de vanskeligheder og deres hengivenhed som tyer til ham. Forklædt som en lysets engel, medens faldgrubens mørke er i hans hjerte, viser han stor interesse i kvinder der opsøger hans råd. Han fortæller dem at alle deres trængsler passer til et ulykkeligt ægteskab. Dette kan være rigtigt nok, men en sådan rådgiver forbedrer ikke deres tilstand. Han fortæller dem at de behøver kærlighed og forståelse. Under påskud af at interessere sig for deres velfærd, kaster han en trylleformular over sine intetanende ofre, fortryller dem som slagen fortryllede den skælvende fugl. Hurtigt er de helt i hans magt, og synd, unåde og ruin er det frygtelige resultat.—*The Review and Herald*, 27. juni, 1882.

[608]

Skammelige tøjlesløshed, fortvivlelse og ruin—Selvom dæmonens budskab til Saulus var en anklage mod synd og en profeti om straf, var det ikke ment som reformering, men skulle drive ham til fortvivlelse og ruin. Ikke desto mindre tjener det fristerens mål bedst at lokke mennesker til udslettelse ved smiger. Dæmongudernes lære, i gamle tider, opfostrede den skammeligeste tøjlesløshed. De guddommelige forskrifter der fordømte synd og gennemtvang retfærdighed, blev sat til side; sandhed blev der taget let på, og urenhed blev ikke blot tilladt, men også nydt. Spiritualisme erklærede

at der ikke er død, ingen synd, ingen dom, ingen gengældelse; at „mennesker er ufaldne halvguder“; ønsket er den højeste lov; og at mennesket er kun ansvarlig for sig selv. De barrierer som Gud har rejst for at bevogte sandhed, renhed og ærbødighed, er nedbrudt, og således har mange fået mod på at synde. Antyder en sådan lære ikke en oprindelse der ligner dæmondyrkelsens lære?—*The Signs of the Times*, 30. juni, 1890.

Mystiske stemmer, medie, clairvoyanter og fremtidssigere—

De mystiske stemmer som talte i Ekron og Endor er stadig med deres lyvende ord, der leder menneskebørnene vild. Mørkets fyrste har vist sig i ny forklædning. For lange tider siden har de hedenske orakler deres sidestykke i spiritualistiske medier, som er nutidens clairvoyanter og sandsigere. Hedendyrkelsens mysterier er erstattet af hemmelige selskaber og seancer, mørke og undere, som vor tids troldmænd. Og deres åbenbarelses tages ivrigt imod af tusindvis, som ikke vil antage lyset fra Guds Ord og Ånd. De taler med foragt om gamle magikere, medens den store bedrager ler i triumf, idet de overgiver sig til hans kunst i en anden form.

[609]

Disse sataniske agenter hævder at kurere sygdom. De tillægger deres kraft til elektricitet, magnetisme, eller såkaldte „sympatiske remedier“, medens de i virkeligheden blot er kanaler for Satans elektriske strømme. Ved disse midler kaster han sin fortryllelse over menneskesjælens kroppe.—*The Signs of the Times*, 24. marts, 1887.

Stien til helvede—Tom filosofi bruges til at vise stien til helvede, som en sikker sti. Med en stor indbildning, og stemmer der er musikalske, afbilleder de den brede vej, som en vej i lykke og herlighed. Ærgerrigheden fremholdes for vildledte sjæle, ligesom Satan gjorde det for Eva, at nyde en frihed og lyksalighed som de aldrig troede var mulig. Mennesker som har rejst på den brede vej til helvede lovpriser, og efter de er døde ophøjes til de højeste positioner i den evige verden. Satan, iklædt klarhedens klæder, ser ud som en ophøjet engel, fristede verdens Forløser uden succes. Men idet han kommer til mennesket, iklædt som en lysets engel, har han bedre succes. Han dækker sine hæslige hensigter, og lykkes ganske godt med at bedrage ubesindige, som ikke er fast forankrede på den evige sandhed.—*The Review and Herald*, 1. april, 1875.

Troens bøn er den store styrke for den kristne og vil helt sikkert sejre over Satan. Det er derfor han antyder at vi ingen behov har for

bøn. Jesu navn, vor forsvarer, afskyer han; og når vi i alvor kommer til ham efter hjælp, er Satans hære opskræmte. Det tjener hans hensigter vel hvis vi forsømmer at bønnens brug, for så kan hans løgnagtige underværker lettere modtages.—*Vidnesbyrd for menigheden* bd. 1 s. 296. (1862)

Fanatisme og ekstremisme

[610]

Efterlignende åndelige gaver—Mange vildfarelser rejser sig, og selvom jeg den gang var lidt mere end et barn, blev jeg sendt af Herren fra sted til sted for at irettesætte dem som fremholder disse falske læresætninger. Der var dem, som var i fare for at blive fanatiske, og jeg blev påbudt i Herrens navn at give dem en advarsel fra himlen.

Vi vil komme til at møde disse falske læresætninger igen. Der vil være nogle som gør krav på at have syner. Når Gud giver dig klare beviser på at synet er fra ham, kan du tage imod det. Men tag ikke imod det på noget andet grundlag, for folk vil blive vildført mere og mere i fremmede lande og i Amerika. Herren ønsker at hans folk skal handle som mænd og kvinder med fornemmelser.

I fremtiden, vil bedrag af enhver slags, rejse sig, og vi ønsker solid grund under vore fødder. Vi ønsker solide grundpiller for bygningen. Ikke et søm skal fjernes fra det som Herren har oprettet. . . . Hvor kan vi finde sikkerhed med mindre det er i de sandheder som Herren har givet i de sidste halvtreds år? -*The Review and Herald*, 25. maj, 1905.

Ligesom slagen fortryllede Eva—Falske teorier, der gentages igen og igen, viser sig som falsknerier der er indbydende i dag ligesom frugten var på det forbudne træ i Edens Have. Frugten var meget skøn, og tilsyneladende ønskværdig som føde. Ved disse falske læresætninger er mange sjæle allerede blevet udslettet.—*Manuskript* 37, 1906.

Syg af fanatisme og ekstremiteter—Eftersom personernes naturlige øjesyn bliver så forringet, at det bliver næsten ubrugeligt, sådan er det med religiøs fanatisme og ekstremiteter, at sjælens øje, som kunne skelne mellem godt og ondt, bliver så forvansket at intet kan skelnes klart. En sund dømmekraft fordærvs, så sandhedens og retfærdighedens ånd ikke kan skelne hvad er vildfarelsens og fanatismens ånd.

[611]

De åndelige evner er syge når en mand eller kvinde bilder sig ind at se ting som ikke eksisterer. Han er forgiftet med en illusion, ligesom brændevinsdrankeren bliver forgiftet af de stærke drikke. Der sker en indskydelse, men ikke fra Gud. De mentale evner forvanskes. Lad enhver sjæl gøre Gud til sin tillid og opnå en erfaring som er sund og helbredende.—*Manuskript 41, 1900.*

I ild eller i vand—Der er en klasse med folk som altid er parat til at gå til yderligheder, som ønsker at få noget fremmed, forunderligt og nyt frem; men Gud ønsker at vi alle skal handle roligt, velovervejet, vælge vore ord i harmoni med den ubrudte sandhed for denne tid. Sandheden bør præsenteres for menneskesindet, så fri så mulig for alt som har med følelser at gøre, så længe iveren og højtideligheden passer sig for dens karakter. Vi må passe på at ikke anspore til yderligheder, for personer som enten er i ild eller vand.

Jeg formaner jer at lue jeres lære ren for alle overflødige ord, alt som bringer tankerne ud af balance og de uerfarne vil gribe og lede dem til at gøre vilde og umodne bevægelser. Det er nødvendigt for dig at opelske en forsigtighed i alle udtalelser, for at du ikke begynder på et forkert spor, og skabe forvirring som vil kræve et meget sørgmodigt arbejde at bringe i orden, og derved bruge arbejdskraft på ting som Gud ikke har planlagt. Udvises der fanatisme iblandt os, vil mange døre lukkes for sandhedens sundeste principper.—*Manuskript 82, 1894.*

[612]

Hellig sandhed vanæres ved opstemt sind—Vi behøver at være betænksomme og rolige, og tænke over åbenbarede sandheder. Opstemthed er ikke gunstigt for nådens vækst, for sand renhed og Åndens helligelse.

Gud ønsker at vi skal begå os med hellig sandhed. Dette alene vil overbevise den der siger imod. Et roligt, og sindigt arbejde må udrettes. . . .

Gud kalder på Sit folk til at vandre i ædruelighed og hellig pålidelighed. De bør være meget omhyggelige med at ikke vanære eller fremstille sandhedens hellige læresætninger forkert, ved besynderlige optrin, ved forvirring og tumult. Med disse ting forledes ikke-troende til at tro at syvendedags adventister er fanatikere. Derved skabes fordomme som forhindrer sjæle i at modtage budskabet for denne tid. Når de troende udtaler sandheden som den er i Jesus,

åbenbarer de en hellig, erkendende stilhed, ikke en storm af forvirring.—*Manuskript* 76a, 1901.

Falske lærer placerer profetien forkert—I vor tid, såvel som på Kristi tid, kan der forekomme fejllæsning og fejlfortolkning af Skrifterne. Hvis jøderne havde studeret Skrifterne med alvorlige og bedende hjerter, ville deres søgen være blevet belønnet med en sand kundskab om tiden, og ikke kun om tiden, men også om den måde, hvorpå Kristus skulle komme. De vil ikke tilskrive Jesu andet tilsynekomst noget frem for Hans første komme. De havde Daniels vidnesbyrd; de havde Esajas vidnesbyrd og de andre profeter; de havde Moses læresætninger; og her var Kristus i deres midte, og de ransager stadig skriften for beviser for Hans komme. Og de gør netop de ting mod Kristus som det er blevet profeteret de vil gøre. [613] De var så forblindede at de ikke vidste hvad de gjorde.

Og mange gør de samme ting i dag, i 1897, fordi de ikke havde den erfaring i prøvende budskaber, der omfatter den første, anden og tredje engels budskaber. Der er dem som ransager skrifterne for rettesættelse, så disse budskaber stadig er i fremtiden. De samler budskabernes sandfærdighed sammen, men de giver dem ikke deres rette plads i den profetiske historie. Derfor er disse i fare for at lede folk vild, når det drejer sig om at placere budskaberne. De ser ikke og forstår ikke tidens ende og hvor budskaberne skal placeres. Guds dag kommer med listige trin, men de tilsyneladende kloge og store mænd snakker om „højere uddannelse.“ De kender ikke tegnene for Kristi komme, eller om verdens ende.—*Manuskript* 136, 1897.

Forkerte fremstillinger af guddommen

Lad folk kende vor position—Vor politik er: Gør ikke vor tros ubehagelige træk iøjnefaldende, de støder helt afgjort på folks skikke og sædvaner, indtil Herren vil give folk en rimelig chance til at vide, at vi er troende i Kristus, og at vi tror på Kristi guddommelighed og hans før-eksistens.—*Vidnesbyrd for prædikanter og evangeliearbejdere*, s. 253. (1895)

Vi skal kunne imødekomme fejlagtig lære—Atter og atter kommer vi til at kæmpe imod indflydelse af mænd, som gransker videnskaber af satanisk oprindelse og hvor igennem Satan virker for at tilintetgøre troen på Guds og Kristi tilværelse. Faderen og Sønnen

[614] har hver for sig en personlighed. Kristus erklærede: „Jeg og Faderen, vi er ét.“ Joh 10,30 Dog var det Guds søn, som kom til verden i menneskeligt kød. Han lagde sit fyrstelige skrud og sin kongekrone til side og påtog sig menneskenaturen, for at menneskene ved hans evige offer kunne blive delagtige i den guddommelige natur og fly „fra fordærvelsen i verden, som kommer af lysten“.—*Vidnesbyrd for menigheden* bd. 9 s.68. (1909)

Tydelig sandhed op imod spiritistiske fremstillinger—Jeg er blevet instrueret at sige: De som mener de søger efter avancerede videnskabelige ideer, skal man ikke stole på. Der er gjort fremstillinger som disse: „Faderen er som usynligt lys: Sønnen er som lyset legemliggjort, og Ånden er lyset der spredes omkring.“ „Faderen er som duggen, usynlig damp; Sønnen som duggen der samles i en skøn skikkelse; Ånden er som duggen der falder i livets skød.“ En anden fremstilling: „Faderen er som den usynlige damp; Sønnen som den tunge sky; Ånden er regnen der falder og arbejder med fornyende kraft.“

Alle disse spiritistiske fremstillinger er simpelthen ingenting. De er ufuldkommen usande. De svækker og omtåger Majestæten, som ikke kan sammenlignes med noget jordisk. Gud kan ikke sammenlignes med ting Hans hænder har gjort. Dette er blot jordiske ting, der lider under Guds forbandelse, på grund af menneskets synd. Faderen kan ikke erkendes ved jordiske ting. Faderen er hele guddomsfylden legemlig og er usynlig for dødeliges øjne.

Sønnen er hele guddomsfylden åbenbaret. Guds ord erklærer ham for at være „hans væsens udtrykte billede.“ „Således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham ikke skal fortabes, men have evigt liv.“ Her vises Faderens personlighed.

Talsmanden, som Kristus lovede at sende efter sin himmelfart, er Ånden i hele guddomsfylden, som åbenbarer den guddommelige nådes kraft for alle, som tager imod og tror på Kristus som en personlig Frelser. Der er tre levende personer i den himmelske trio; i disse tre store magters navn, Faderen, Sønnen og Helligånden, døbes de, der ved levende tro tager imod Kristus, og disse magter vil samarbejde med himmelens lydige undersåtter i deres bestræbelser på at leve et nyt liv i Kristus.—*Særlige Vidnesbyrd*, Serie B, Nr. 7, s. 62, 63. (1905)

Guds forudeksisterende og selveksisterende Søn—Kristus er Guds forud-eksisterende og selveksisterende søn. . . . Når der tales om hans forudeksistens, fører Kristus tankerne tilbage til datoløse tider. Han forsikrer os at der aldrig har været et tidspunkt hvor Han ikke var i nær fællesskab med den evige Gud. Hans stemme som jøderne lyttede til, har været hos Gud, som en der er vokset op med ham.—*The Signs of the Times*, 29. august, 1900.

Han var lige med Gud, uendelig og almægtig. . . . Han er den evige, selveksisterende Søn.—*Manuskript* 101, 1897.

Fra det evige—Selv om Guds ord taler om Kristus som menneske da han var her på jorden, taler det også tydeligt om hans forudtilværelse. Ordet eksisterede som et guddommeligt væsen, han var Guds enbårne Søn og ét med sin Far. Fra evighed af, var han mellemmand for pagten, og som alle jordens folk, både jøder og hedninger, ville blive velsignet ved, hvis de tog imod ham. „Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud“ (Joh 1,1). Før mennesker og engle blev skabt, var Ordet hos Gud og var Gud.—*The Review and Herald*, [616] 5. april, 1906.

Kristus viser dem at, selvom de kan regne Hans liv ud, til at være mindre halvtreds år, kan Hans guddommelige liv alligevel ikke udregnes af menneskelig beregning. Kristi eksistens før Hans inkarnation måles ikke med tal.—*The Signs of the Times*, 3 maj, 1899.

Livet, det oprindelige, det retmæssige—Jeg er opstandelsen og livet.“ I Kristus findes livet, det oprindelige, det retmæssige, det iboende. „Den, som har Sønnen, har livet“ Joh 5,12. Kristi guddommelighed er den kristnes forvisning om evigt liv.—*Den store mester*, side 362. (1898)

Med Faderen på Sinaj—Da de [Israel] kom til Sinai, benyttede Han anledningen til at erindre dem om Hans krav. Kristus og Faderen, stod side om side på bjerget, med højtidelig majestæt og proklamerede de ti bud.—*Historiske skildringer*, s. 231. (1866)

Treenighedens evige guddomme—De himmelske guddomme—Gud, og Kristus, og Helligånden—bevæbnede dem [disciplene] med mere menneskelig kraft, . . . ville gå frem sammen med dem, til at arbejde og overbevise verden om synd.—*Manuskript* 145, 1901.

Helligåndens personlighed—Vi må indse at Helligånden, som er ligeså meget en person som Gud, er en person, der vandrer over

disse grunde.—*Manuskript* 66, 1899. (Fra en tale til studerende på Avondale-skolen.)

Helligånden er en person, for Han vidner med vore ånder, at vi er Guds børn. Når dette vidne fører sig frem, fører det sit eget bevis med sig. På disse tidspunkter tror vi, og er forvissede på at vi er Guds børn. . . .

[617] Helligånden har en personlighed, ellers kunne han ikke vidne til vor ånd og med vor ånd, at vi er Guds børn. Han må også være en guddommelig person, ellers kunne han ikke ransage de hemmeligheder, der er skjult i Guds sind. „Thi hvilket menneske ved, hvad der bor i mennesket, uden menneskets ånd, som er i ham? Således kender heller ingen, hvad der bor i Gud, uden Guds Ånd.“— *Manuskript* 20, 1906.

Guds kraft i den tredje person—Fyrsten for de onde magter kan kun holdes i skak af Guds kraft i Guddommens tredje person, Helligånden.—*Særlige vidnesbyrd*, serie A, nr. 10, s. 37. (1897)

I samarbejde med de tre højeste magter—Vi skal samarbejde med de tre højeste magter i himlen,—Faderen, Sønnen og Helligånden,—og disse magter vil arbejde igennem os, og gøre os til Guds medarbejdere.—*Særlige vidnesbyrd*, serie B, nr. 7, s. 51. (1905)

Skjulte selskaber

Farerne ved skjulte selskaber—Herrens formaning, „Bær ikke ulige åg med vantro“, referer ikke kun til kristnes ægteskaber med ugudelige, men til alle alliancer hvor partier kommer i intim selskab, og hvor der er brug for harmoni i ånd og handling. . . .

[618] Herren erklærer gennem profeten Esajas: „I folkeslag, mærk jer det med rædsel, lyt til, alle fjerne lande: Rust jer, I skal ræddes, rust jer, I skal ræddes. Læg råd op, det skal dog briste, gør aftale, det slår dog fejl, thi -Immanuel! Thi så sagde Herren til mig, da hans hånd greb mig med vælde, og han advarede mig mod at vandre på dette folks vej: Kald ikke alt sammensværgelse, hvad dette folk kalder sammensværgelse, frygt ikke, hvad det frygter, og ræddes ikke! Hærskares Herre, ham skal I holde hellig, han skal være eders frygt, han skal være eders rædsel.“ Esajas 8:9-13.

Der er dem som spørger om det er rigtigt at kristne tilhører Frimurerbevægelsen eller andre hemmelige selskaber. Lad alle disse

overveje de skriftsteder der bliver citerede. Hvis vi er rigtige kristne, må vi være kristne overalt, og må tage hensyn til og give agt på råd, som vi kristne får, efter standarden i Guds Ord. . . .

Da vi accepterede Kristus som vor Forløser, accepterede vi vilkårene som Guds medarbejdere. Vi indgik en pagt med Ham, at tilhøre ham helt; som trofaste forvaltere af Kristi nåde, og arbejde for opbyggelsen af Hans rige i verden. Enhver Kristi efterfølger står forpligtet til at vie alle sine kræfter i sind, sjæl og legeme, til Ham som har betalt løsesummens penge for vore sjæle. Vi er hvervet til at være soldater, til at gå ind i aktiv tjeneste, udholde prøvelser, skam, irettesættelser, kæmpe troens kamp, følge vor frelses Hærfører.

Holder I jeres pagt med Gud i jeres forbindelse med jeres verdslige selskaber? Retter disse selskaber jeres eller andres opmærksomhed til Gud, eller adspredes interessen og opmærksomheden fra Ham? Styrker de din forbindelse med de guddommelige agenter, eller vendes dit sind til det menneskelige i stedet for det guddommelige?

Tjener, ærer og ophøjer du Gud, eller vanærer du Ham og synder imod Ham? Samler du med Kristus eller spreder du? Alle tanker, planlægning og alvorlig interesse der bruges på disse organisationer, er blevet købt af Kristi dyrebare blod; men gør du tjeneste for Ham når du gør dig selv ét med ateister og hedninge, mennesker som vanhelliger Guds navn, drankere og tobaksbrugere? [619]

Selvom der er meget i disse selskaber der ser godt ud, er der indblandet meget som ikke har nogen god virkning, og gør disse selskaber stik modsat menneskesjælens interesser. . . .

Jeg spørger dig, som finder disse selskaber fornøjelige, som elsker at samles for at svælge dig i forstandighed, munterhed og fester: „Tager du Jesus med dig? Søger du at frelse dine kammaraters sjæle? Er dette formålet med at komme sammen med dem? Ser og føler du at der er en levende samhørighed i Kristi Ånd? Er det tydeligt at du er vidne for Kristus, at du tilhører et særligt folk, der er nidkær i gode gerninger? Er det tydeligt at dit liv beherskes af den guddommelige forskrift: „Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, og med hele din sjæl, og af hele dit sind,“ og, „Du skal elske din næste som dig selv“ ? . . . .

Dem som ikke kan skelne mellem ham, der tjener Gud og ham, der ikke tjener Ham, kan forblændes af disse selskaber, som ikke har

forbindelse med Gud, men ingen alvorlige kristne kan få fremgang i en sådan atmosfære. Himlens vitale luft er der ikke. Hans sjæl er gold, og han føler at han er blottet for Helligåndens opfriskning, ligesom Gilboas bjerge blev det af dug og regn.

[620] Til tider kan Kristi efterfølger tvinges af omstændighederne til at være vidne til uhellige fornøjelser, men det er med et sorgfyldt hjerte. Sproget er ikke Kanans sprog, og et Guds barn vil aldrig vælge sådanne selskaber. Når han nødvendigvis må komme til selskaber, som han ikke vælger, så lad ham støtte sig til Gud, og Herren vil bevare ham. Men han skal ikke ofre sine principper under nogen omstændigheder, uanset fristelsen.

Kristus vil aldrig lade sine efterfølgere afgive et løfte, der forener dem med mennesker som ikke har forbindelse med Gud, som ikke er under Hans Helligåndes styrende indflydelse. Den eneste korrekte karakterstandard er Guds hellige lov, og det er umuligt for dem de gør den lov til leveregl, at gå ind i tillid og hjerteligt broderskab med dem som vender Guds sandhed til en løgn, og betragte Guds autoritet som ingenting.

Mellem det verslige menneske og han som trofast tjener Gud, er befæstet en stor afgrund. På de mest betydningsfulde emner,—Gud, sandhed og evighed,—er deres tanker, forståelse og følelser ikke i harmoni. En klasse høster hvede til Guds lade, den anden som rajgræs til destruerende ild. Hvordan kan der være samstemmende enighed eller samarbejde imellem dem? „I utro, ved I ikke, at venskab med verden er fjendskab med Gud?“ „Ingen kan tjene to herrer. Han vil enten hade den ene og elske den anden eller holde sig til den ene og ringeagte den anden. I kan ikke tjene både Gud og mammon.“—Bør kristne være medlemmer af hemmelige selskaber?—s. 3-10. (1892)

[621] **En skarp adskillelse**—Om aftenen mødte jeg bror ___ og fortalte ham at jeg havde noget til ham fra Herren. Han sagde: „Hvorfor kan jeg ikke få det nu?“ Jeg var ganske svag, men han levede i ___, ti miles fra den skolebygning, som skulle være mit hjem. Så jeg tog der over og læste halvtreds sider brevark for ham, om embedsarbejdet og om nogle enkeltpersoner der arbejder på kontoret. [Refereret til en samtale, som den foregående artikel er fra.]

Jeg talte . . . tydeligt og i klare linjer om hans tidligere arbejde, og hvilket tab det har været for embedskontoret. Hans tilknytning

til Frimurerbevægelsen har taget hans tid og sløvet hans åndelige skarpsindighed. Hans sind og hans tanker var over dette organ og denne forening; og der var hedninge, vindrankere, og alle klasser. Og han var bundet op til disse hemmelige organisationer. Der var kun en ting han kunne gøre—adskille sin forbindelse med dem og være helt på Herrens side; for det var ikke muligt for ham at tjene Gud og mammon.

Han sagde: „Jeg tager imod vidnesbyrdet; jeg skal give agt på dets undervisning.“—*Manuskript* 17, 1892.

Bror ___s tilstand var i fare, ligesom en mand der er ved at miste balancen og falde ned i en afgrund. Jeg vidste hvilket dejligt arbejde det er, at have med menneskesind at gøre, og jeg var taknemmelig da tidspunktet kom, hvor det var sikkert for mig, at vise ham hans fare. Himlens herre vil at vi skal være bange for at dømme hinanden; som begrænsede og fejlende mennesker bør vi være mistænkelige over for sig selv, vi bør være bange for at vi ikke forhåner Gud, ved at slå på Hans børns sjæle. De er købt af Hans eget dyrebare blod, og de skal ikke anklages eller møde modstand, ved ord eller handling, for Herren vil stå som deres forsvarer.

Onsdag blev jeg draget til at tale om de principper vi bør behandle mennesker efter og lede dem på den rette vej. Mange i verden har deres hengivenhed på ting som kan være gode for dem selv, men i deres sind er de tilfredse med disse ting, og søger ikke efter det højere og gode som Kristus ønsker at give dem. Nu må vi ikke være grove, og berøve dem det de har kært. Åbenbar sandhedens skønhed og kostbarhed for dem. Led dem til at beskue Kristus og Hans elskelighed, så vil de vende sig bort fra alt der drage deres hengivenhed bort fra Ham.—*brev* 23a, 1893.

[622]

Et domsbudskab—Jeg er meget taknemmelig over vor nådige himmelske Fader, at Han har givet dig styrke, ved Hans tildelte nåde, at skære dig selv fri af Frimurerlougen og af alle som har forhold til selskabet. Det er ikke sikkert for dig at have nogen andel i denne hemmelige orden. Dem som står under prins Immanuels blodbestænkte banner kan ikke forene sig med Frimurerne eller en anden hemmelig organisation. Den levede Guds segl vil ikke placeres på nogen som fastholder en sådan forbindelse efter at sandhedens lys har skinnet på deres stivej. Kristus er ikke splittet, og kristne kan ikke tjene Gud og mammon. Herren siger: „Drag bort fra dem, og

skil jer ud, . . . og rør ikke ved noget urent! Så vil jeg tage imod jer, og jeg vil være jeres fader, og I skal være mine sønner og døtre, siger Herren den Almægtige.“—*brev 21*, 1893.

[623] **Bedrag gennem hemmelige selskaber**—Verden er et teater og beboerne er skuespillere, som forbereder sig på at spille deres rolle i det sidste store drama. Til trods for, at der er så mange, mange mennesker, så er der ingen enhed, undtagen hvor man slutter sig sammen for at realisere egenkærlige planer. Gud ser på os. Hans planer med sine oprørske undersåtter vil blive gennemført. Verden er ikke blevet overladt i menneskers hænder, selv om Gud tillader forvirring og uorden at herske en tid. En kraft nedefra arbejder på at fremkalde de sidste store scenerier i dramaet, da Satan fremstår som Kristus og virker med al uretfærdighedens forførelse over for dem, der slutter sig sammen i hemmelige selskaber. De, der giver efter for tilbøjeligheden til at slutte forbund, realiserer fjendens planer. Årsag og virkning vil følges ad.

Overtrædelsen har næsten nået grænsen. Verden er fuld af uro og stor rædsel vil snart komme over menneskene. Enden er meget nær. Vi, som kender sandheden, bør berede os for det, der snart vil bryde løs over verden, som en vældig overraskelse.—*Vidnesbyrd for menigheden* bd. 8 27-28. (1904)

Bekæmpe fejltagtig lære

Imødekom spidsfindigheder med sandhed—Jeg er blevet instrueret til at sige at dig at det ikke er så godt at dvæle ved spiritistiske synspunkter, fremmede og vildledende teorier, som i årevis er kommet ind iblandt os.

Det er ikke det bedste at dvæle ved panteistiske emner eller oplæse citater fra forfattere som skriver om dette emne, og de falske og bedragerende vildfarelser som leder til det. Udtalelserne i *Vidnesbyrdene* bind 8, er tilstrækkeligt til at advare vore folk, mod disse vildfarelser. Disse udtalelser vil gøre mere for at oplyse mennesker end alle de forklaringer eller teorier, som vore prædikanter og lærere kan lægge frem om disse ting.

Hvis I forsøger at behandle disse emner, vil I forledes til at gentage Satans sofisterier, og derved hjælper I Satan til at bringe hans falske teorier til folk. Beslut jer for at aldrig gentage vildfarelse,

men altid lære sandheden. Fyld hjerter og sind med den højtidelige og hellige sandhed for denne tid.

Dvæl ved den nærværende sandhed, om Kristi andet komme. [624]
Herren kommer snart. Vi har kun en lille stund endnu, som vi kan bringe sandheden for denne tid i—sandheden der vil omvende sjæle. Denne sandhed skal bringes i største enkelthed, sådan som Kristus bragte den, så at folk kan forstå hvad er sandhed. Sandhed vil sprede vildfarelsens skyer.

Giv folk den nærværende sandhed. Sig sandheden. Fyld deres sind med sandhed. Opbyg sandhedens fæstningsværk. Og bring ikke Satans teorier til de mennesker, der ikke kan skelne dem, og tage sig i agt for dem. Det folk har brug for er ikke en fremstilling af Satans forlokkende kunst, men en fremstilling af sandheden som den er i Jesus. Husk at djævelen tjenes ved at hans løgne gentages. Jo mindre vi har med disse anstødelige ting at gøre, des renere og mindre plettet vil vore sind og vore principper være. . .

Vi skal ikke indgå i en strid over disse spiritistiske teorier, for en sådan strid vil kun forvirre sindene. Disse ting skal ikke bringes ind i vore møder. Vi skal ikke arbejde på at modbevise dem. Hvis vore prædikanter og lærere giver sig til at studere disse forkerte teorier, vil nogle forlade troen og give agt på forførende ånder og dæmoners lærdomme. Det er ikke evangelieprædikantens opgave at give stemme til Satans teorier. . . .

Hold sandheden op; ophøj sandheden; sig: „Der står skrevet.“—*brev 175, 1904.*

Falsknerier må afdækkes med klogskab—Apostelen Paulus advarer os om, at „i de sidste tider skal nogle falde fra troen, idet de lytter til forførende ånder og dæmoners lærdomme.“ Det er dette, vi kan forvente. Vore største prøvelser vil komme på grund af den gruppe, som engang gjorde sig til talsmænd for sandheden, men som vender sig væk fra den, mod verden og tramper den under fode i had og spot. [625]

Gud har et arbejde til Sine trofaste tjenere at gøre. Fjendens angreb må mødes Hans ords sandhed. Falsknerier må afdækkes, dets sande karakter må afsløres, og lyset fra Jehovas lov må skinne ud i verdens mørke. Vi skal frembringe kravene i Hans ord. Vi er ikke skyldfrie hvis vi forsømmer denne højtidelige pligt. Men når vi står og forsvarer sandheden, så lad os ikke forsvare selvet, og gøre stort

postyr fordi vi er kaldet til at bære på skam og forkerte fremstillinger. Lad os ikke have ondt af os selv, med være meget nidkære for den allerhøjstes lov.

Apostlen siger: „For der vil komme en tid, da folk ikke vil finde sig i den sunde lære, men skaffe sig lærere i massevis efter deres eget hoved, fordi det kildrer deres ører. De vil vende det døve øre til sandheden og slå sig på myter.“ På alle sider ser vi at mennesker nemt føres til fange af deres bedragede forestillinger, som ugyldiggør Guds lov; men bringes sandheden frem for dem, bliver de irriterede og vrede. Men apostlens formaning til Guds tjener er: „Men du, hold altid hovedet koldt, bær dine lidelser, gør din gerning som evangelist og fuldfør din tjeneste!“ . . . .

[626] Vi må værne nøje om vor Guds ord, så vi ikke besmittes af deres bedrageriske gerninger som har forladt troen. Vi skal modstå deres ånd og indflydelse med det samme våben som vor Mester brugte da Han blev angrebet af mørkets fyrste—„Der står skrevet.“ Vi bør lære at bruge Guds Ord dygtigt. Formaningen er „Stræb efter at stå din prøve for Gud, som en arbejder der ikke behøver at skamme sig, men som går lige på med sandhedens ord.“ Der må være et ihærdigt arbejde og alvorlig bøn og tro, for at imødekomme den udbredte vildfarelse fra falske lærere og forfører; for „i de sidste dage skal der komme hårde tider.“—*Review and Herald*, 10. Januar, 1888.

De oprigtige er befriet fra bedrag—Det middel, hvorved vi kan besejre den onde, er det samme middel som Kristus vandt sejr med: ordets kraft. Gud behersker ikke vore tanker uden vort eget samtykke; men hvis vi ønsker at kende og gøre hans vilje, tilhører hans forjættelser os: „I skal forstå sandheden, og sandheden skal frigøre jer.“ „Hvis nogen vil gøre hans vilje, skal han erfare, om læren er fra Gud.“ Ved at tro på disse løfter kan ethvert menneske blive befriet fra vildfarelsens snarer og syndens herredømme.

Hvert menneske har frihed til at vælge, hvilken magt han vil have til at herske over sig. Ingen er faldet så dybt, ingen er så fornedret, at de ikke kan blive frigjort i Kristus. Den besatte mand kunne kun udtale Satans ord i stedet for at bede, men alligevel blev hans hjertes udtalte bøn hørt. Intet råb fra en sjæl i nød vil gå upåagtet hen, selv om det ikke finder udtryk i ord. De, som er villige til at gå ind i en pagt med Himmels Gud, bliver ikke overladt til Satans magt eller til deres egen naturs svaghed. De får denne opfordring af Frelseren:

„Lad ham gribe fat i min styrke, at han kan slutte fred med mig, og han skal slutte fred med mig.“ . . . Mørkets magter vil bekrige den sjæl der tidligere var under deres herredømme, men Guds engle vil kæmpe for den sjæl med sejrende magt.—*Den store mester*, side 167-168. (1898)

Overfor de nysgerrige, ved vi ingen ting Der er kommet breve til os om sager som Gud ikke har givet os lys om, og vi må sige til dem der spørger: *Vi ved det ikke*. Den store ængstelse i ethvert menneskesind bør kende til Gud og gøre hans krav. Velsignet er de som hører Guds ord og bevarer det. . . .

[627]

Dem som er så nysgerrige efter at finde ting, som ikke kendes til i skriften, studerer generelt set overfladisk de ting som har med de daglige ting og liv at gøre. . . . Vi skal åbenbare verden det som Gud finder nødvendigt at åbenbare for os. Vi gør ikke vor himmelske Faders vilje når vi spekulerer på ting, som Han finder rigtigt at holde borte fra os. Det er enhvers privilegium at åbenbare andre det som han påskønner som guddommelige sandheder, da han påskønner det evige livs rigdomme, ved at ofre alt, for at få lønnen.—*Manuskript* 104, 1898.

Medarbejderen og hans kvalifikationer

I tjenestens ånd

Slid og slæb for sjæle—Idet hyrden går ud efter det fortabte får, er det ikke kun for almindelig interesse skyld, men i alvorlig slid og slæb for sjæle. Dette kræver den alvorligste hjerteransagelse, den mest bønne eftersøgning af Gud, for at vi må kende Ham og Hans nådes kraft, “for at han i de kommende tidsaldre kunne vise sin nådes overstrømmende rigdom ved godhed mod os i Kristus Jesus.” — *Brev 8*, 1895.

Medlidenhed med ufrelste—Men hvor få er der iblandt os som betragter synderes frelse i det samme lys hvori den himmelske verden ser den—som en plan som fra evighed af var fattet i Guds sind! Hvor få af os er der som har vore hjerter knyttet til Genløserens hjerte i dette højtidelige, afsluttende værk! Der findes næppe en tiendedel af den medlidenhed med ufrelste sjæle som der burde være. Der er så mange at advare, men hvor få det er som har så megen samfølelse med Gud at de vil være alt eller intet når de blot kan se sjæle blive vundet for Kristus!— *Evangeliets tjenere*, 82. (1915)

[629] **Helligelse, kærlighed og selvopofrelse**—Den der arbejder for Gud bør lægge de højeste mentale og moralske kræfter i, hvori Guds natur, dannelse og nåde har begavet ham; men hans succes vil stå i forhold til hvor meget han har helliget sig og ofret sig i det arbejde han har gjort, frem for naturlige eller erhvervede begavelser. . . . Guddommelig nåde er det store element i den frelsende kraft; uden den er al menneskelig anstrengelse forgæves. — *Råd til forældre, lærer og studerende*, side 537, 538. (1913)

Kærlighed og medfølelse—Herren ønsker mænd som glemmer sig selv, i bestræbelserne for at redde sjæle. Vorte liv er mere end fiasko hvis vi går igennem det, uden at efterlade os kærlighedens og medfølelsens vejmærker. Gud vil ikke arbejde med det hårdnakkede og kærlighedsløse menneske. Et sådant menneske ødelægger det mønster som Kristus ønsker at Hans medarbejdere skal åbenbare

verden på. Uanset i hvilken arbejdsgren i Guds værk vi er involveret, skal Kristi godhed, godgørenhed og kærlighed være med i deres bestræbelser.

Gud kalder på lysbærere som vil fylde verden med lys, den og glæde som kommer fra Kristus. Gud vil bruge ydmyge mennesker, som vil bevare deres sans for deres svaghed, som ikke vil tro at Guds værk beror af dem. Sådanne mennesker vil huske på hvad det er for en tjeneste Gud kræver af dem — det er ret til at tale og handling som Gud kræver. De vil åbenbare at Kristus bor i hjertet, bibringe renhed til hele kroppen.—*Brev 197, 1902.*

Børns enkelthed—Lad os arbejde med alle vore evner, og forsøge at gøre sandheden for denne tid, tydelig for dem som ikke forstår den. Herrens velsignelse vil hvile på enhver sjæl som vil gribe ihærdigt fat i Hans arbejde. . . . .

Lad os opelske den enkelthed som små børn har. Den dyrebare bibel, Guds bog, er vor læremester. Alle som vil vandre ydmygt med Gud, vil han give sin Helligånd og vil tjene dem gennem hellige engles virke, for at gøre det rette indtryk på menneskesindene.—*Manuskript 77, 1909.*

Uden rod—Vi må gøre vort arbejde rent og trofast, også selvom der ikke er nogen der siger: “Vel gjort.“ Vort liv må være sådan som Gud ønsker at det skal være — trofast i gode ord, i venlige og eftertænksomme gerninger, i sagtomhedens, renhedens og kærlighedens udtryk. Derved repræsenterer vi Kristus for verden. . . . . [630]

De slidsomme mennesker, som nu er først og fremmest i det store sjælevindingsarbejde, er dem som Gud vil ære.—*Brev 120, 1898.*

Fare for smiger—Hold øjet fæstnet på Kristus. Ret ikke jeres opmærksomhed på dine favoritpræster, efterligne hans eksempel og gå hans fagter efter,—kort sagt, blive hans skygge. Lad intet menneske sætte sin form på dig. . . .

Ros ingen mennesker; smiger ingen mennesker; og lad ingen mennesker rose eller smigre dig. Satan vil gøre rigeligt af den slags. Se bort fra redskabet, og tænk på Jesus. Pris Herren. Giv Gud ære. Gør en melodi for Gud i jeres hjerter. Tal om sandheden. Tal om den kristnes håb, den kristnes himmel.—*Manuskript 8a, 1888.*

Følelser der ikke er nemme at såre—Vi bør ikke tillade, at vore følelser let såres. Vi må leve, ikke for at værne om vore følelser og vor anseelse, men for at frelse sjæle. Når vi bliver interesserede i menneskers frelse, så vil vi ikke længere agte på de små uoverensstemmelser, som så ofte opstår i vor omgang med andre. Hvad andre end måtte tænke om os eller gøre mod os, så behøver det ikke at forstyrre vor enhed med Kristus og vort samfund med Guds Ånd.—*I den store læges fodspor*, side 493. (1905)

[631] **En glad og munter ånd**—Når vi har en forsikring, som er strålende og klar, om vor egen frelse, skal vi vise denne glæde og munterhed, som passer sig for enhver Kristi efterfølger. Guds blødgørende og underdanige indflydelse der kommer ind i det praktiske liv, vil gøre indtryk på de sind, som være en smag af liv til liv. Men vise en hård og fordømmende ånd, vil mange sjæle vendes bort fra sandheden, og ind i fjendens rækker. En alvorlig tanke! Skal vi arbejde med den der fristes, så må vi kæmpe med vort selv.—*Brev 1a*, 1894.

Sagtmodig og ydmyg i hjertet—Værdien af vort arbejde består ikke i at larme så meget i verden, at være nidkær, ivrig og aktiv i vor egen styrke. Værdien i vort arbejde står i forhold til Helligåndens tildeling. Værdien i vort arbejde kommer gennem tillid til Gud, som bringer helligere tankeegenskaber, så at vi kan have langmodighed med vore sjæle. Vi bør hele tiden bede til Gud for at øge vor styrke, gøre os stærke i Hans styrke, og optænde den guddommelige kærligheds flamme i vore hjerter. Guds sag fremmes bedst af dem som er sagtmodig og ydmyg i hjertet. — *Manuskript 38*, 1895.

Guds gerninger er ikke vore—Det er dette, vi behøver at forstå, at det ikke er vort arbejde, men Guds arbejde, og vi er kun redskaber i Guds hænder til at fuldføre det. Vi har brug for at søge Herren af hele vort hjerte, og Herren vil arbejde for os. — *The Review and Herald*, 10. maj, 1887.

[632] **Offer for ethvert skridt.** — Vi nærmer os enden af denne jords historie, og forskellige afdelinger af Guds værk skal føres frem med megen mere selvopofrelse, som hidtil udvist. Arbejdet for disse sidste dage er et missionsarbejde. Overbring sandheden, fra første til sidste bogstav i dens alfabet, i form af missionsarbejde. Arbejdet der skal gøres kræver opofrelse for hvert skridt fremad. Medarbejderne skal komme rensede og forædlede ud af prøvelserne, som guld der er lutret i ild.—*The Review and Herald*, 18. november, 1902.

Underviser i doktrinerne og efterleve dem—Guds tjenere skal vise den størst omhu med de doktriner de underviser i, det eksempel de sætter, og den indflydelse de udøver over dem de omgås. Den store apostel appellerer til menigheden og til Gud at bevidne sandheden og oprigtigheden i hans bekendelse. “I kan vidne, ja Gud selv,” siger han, “om hvor fromt og retskaffent og ulasteligt vi færdedes iblandt jer, som tror.” — *The Review and Herald*, 11. december, 1900.

Undgå at indvikle i forretninger—Vi skal være Hans medarbejdere. Dem som er i Hans tjeneste, må ud af alle forretningsarrangementer som vil plette deres Kristus-lignende karakter. De fiskere som Frelseren kaldte, forlod straks deres garn. Dem som giver sig selv helt til tjenestens arbejde må ikke indvikle sig i forretningslinier som vil gøre deres livsførelse rug og grov, og vil være til skade for deres åndelige vækst i det arbejde Herren har givet dem at udføre. — *Brev 53*, 1905.

Uoprigtighed er fatalt—Der må ikke være nogen dobbelthed og krogede veje i medarbejderen livsførelse. Selvom fejltagelser gøres i oprigtighed, er det farligt for enhver, uoprigtighed i sandheden er fatalt.—*The Medical Missionary*, januar, 1891.

En hård ånd fornægter Kristus—Mange taler flydende om læresætninger, og kan udtrykke stærk tro på teorier, men har de den Kristus-lignende sagtmødighed og kærlighed? Hvis de udviser en hård og kritiserende ånd, fornægter de Kristus. Hvis de ikke er venlige og ømhjertede, langmodige, er de ikke som Jesus, de bedrager deres egne sjæle. En ånd der er modsat Kristi kærlighed, ydmyghed sagtmødighed og høflighed, fornægter Ham, uanset hvad han bekender sig til.—*The Review and Herald*, 9. februar, 1892.

[633]

Tal om tro og vær opmuntrende—Lad os passe på hvad vi siger. Lad os tale om troen, og vi vil få tro. Giv aldrig plads til modløse tanker hos Guds arbejde. Sig aldrig et tvivlende ord. Det er som frø der sås i begges hjerter, taler og tilhører, der giver høst i modløshed og vantro.—*Brev 77*, 1895.

Kritik fra andre medarbejdere er nedslående—Det er vort privilegium at sige opmuntrende ord til vore kollegaer og medarbejdere; det er ikke vor forret at sige ord der vil nedtrykke. Det er ikke klogt af os at sammenligne os selv med andre medarbejdere, og tale om deres fejl, og rejse modstand mod deres arbejdsmetoder. Det vil

ikke overraske om dem, som arbejder under tunge ansvar, og som har mange prøvelser at møde, nogle gange gør fejltagelser. . . .

Lad os blive fortrolig med de gode ting, som vore brødre gør, og tale om det.—*Brev* 204, 1907.

Jalouisi og onde tanker afføder splittelse—Der er intet som er så forsinkende og forkrøblende for arbejdet i sine forskellige gren, som jalouisi, onde tanker og mistænksomhed. Dette afslører den splittelse som hersker blandt Guds medarbejdere. Selviskhed er roden til alt ondt.—*Brev* 113a, 1897.

[634] **Uoprettelig skade mod sine medarbejdere**—Lad ingen være skarpe og dikatoriske i sin omgang med Guds medarbejdere. Lad dem som er tilbøjelige til at kritisere huske på at de har gjort ligeså graverende fejltagelser som dem, de fordømmer hos andre. Lad dem bøje sig i anger for Gud, bede om Hans tilgivelse for den skarpe tale de har, og den uforsigtige ånd som de åbenbarer. Husk på at Gud hører ethvert ord du siger, og at du bliver bedømt, som du vil blive dømt. . . .

Skal vi ikke råde bod på de vanskeligheder som eksisterer, når vi prøver at hele den sårede, ikke ved at skære deres lemmer bort, efterlade dem forkrøblede for livet, og deres nyttevirkning er forringet, skønt de burde være blevet helbredt? — *Manuskript* 143, 1902.

Kritik af andre svækker vort eget arbejde—Guds medarbejders planer og metoder skal afprøves nøje på verdslige fremgangsmåder. Deres arbejde skal fremføres med Kristuslignende enkelthed. Husk på at han som tager en kritikers position svækker stærkt sin egen hænder. Gud har ikke gjort det til mænds og kvinders opgave at finde fejl hos deres kollegaer.—*The Review and Herald*, 2. september, 1902.

Satans særlige fristelse—Hvis mænd ønsker at sætte sig selv der, hvor Gud kan bruge dem, må de ikke kritisere andre, og gøre deres mangler tydelige. Dette er Satans særlige fristelse, hvorved han prøver at forhindre arbejdet.—*Manuskript* 152, 1898.

Selvtilstrækkelighed nedbryder arbejdet—Vi ønsker at mennesker som vil styrke og opbygge arbejdet, ikke river det ned og forsøger at ødelægge det som andre har prøvet at gøre. Vi behøver mænd og kvinder som Gud kan arbejde igennem, hvis hjerters brakmark er blevet brudt op.

Vi har ikke brug for medarbejdere som må støttes og føres frem af dem, som har været længe i troen, som ser sig selv som en fuldkommen helhed. Til disse vil vi sige: "Bliv hvor I er." Vi har haft nok at gøre med disse medarbejdere. Vi ønsker medarbejdere som ikke er gået ned i selvskhed, dem som ikke føler sig selvtilstrækkelige.—*Manuskript 173*, 1898.

Komplicere budskabets fremmarch—Egenskaberne hos Guds og menneskes fjende finder for ofte udtryk i deres ånd og egenskaber imod hinanden. De skader den andens hjerte, fordi de ikke har del i guddommelig natur; og derved arbejder de imod udviklingen af deres egen karakter. De bringer dem selv i problemer, og gør arbejdet hårdt og slidsomt, fordi de ser deres ånd og karaktermangler som dyrebare dyder, som de klynger sig til og opfostrer. . . .

[635]

Mennesker gør arbejdet med sandhedens fremmarch ti gange vanskeligere end det virkelig er, når de prøver at tage Guds arbejde ud af Hans hænder, og over i deres egne begrænsede hænder. De tror at de hele tiden må finde på noget, for at få mennesker til at gøre ting, som de mener disse personer burde gøre. Tiden der bruges på alt dette, gør arbejdet mere kompliceret; for den store Mesterarbejder tages ikke med på råd i omsorgen for Hans egne arvinger. Mennesker giver sig til at rode rundt i andres karaktermangler, og det lykkes kun at gøre manglerne meget være. Det var bedre om de overlod Gud til, at gøre Sit eget arbejde; for Han ser ikke at de er i stand til at gendanne karakteren.—*Generalkonferense Bulletin*, 25. februar, 1895.

Tilhugget og finpoleret til tjenesten—Dem som har mangler i karakteren, i optræden, i sæder og vaner, skal give agt på råd og irettesættelser de får. Denne verden er Guds arbejdssted, og enhver sten som kan bruges til det himmelske tempel, må tilhugges og poleres, indtil den er en behandlet, dyrebar sten, der egner sig til dets sted i Herrens bygning. Men hvis vi nægter at lade os træne og disciplinere, vil vi være som stene der ikke er tilhuggede og polerede, og som er kastet til side og til sidst er ubrugelige. — *The Youth's Instructor*, 31. august, 1893.

Dannelsens og venlighedens nådegaver

Vort store eksempel—I Sit liv førte Kristus sin egen guddommelige lære. Hans iver fik ham aldrig til at blive lidenskabelig. Han udviste god fasthed uden at være genstridig, godgørenhed uden at

[636]

være svag, ømhed og sympati uden at være følsom. Han var meget social; alligevel havde Han en ophøjet værdighed, som ikke ansporede til upassende fortrolighed. Hans mådeholdenhed førte aldrig til blind tro eller stæthed. Han var ikke tillempet verden; alligevel var Han ikke ligeglad med de mindste mangler mennesker havde. Han var opmærksom på alles behov.—*Manuskript* 132, 1902.

Det fuldkomne mønster—Fra manddommens første år af, havde Kristus levet et liv som var et fuldkommen forbillede i ydmyghed, flid og lydighed. Han var altid opmærksom og tog hensyn til andre, altid selvfornægtende. Han bar rundt på himlens signatur, ikke for at blive tjent, men for at tjene. . . .

Kristi uselviske liv er et eksempel for alle. Hans karakter er forbillede for de karaktertræk vi kan danne, hvis vi følger i hans fodspor.—*Manuskript* 108, 1903.

Værdighed, opmærksomhed, dannelse—Vær sikker på at arbejdets værdighed fastholdes ved at udvirke et velordnet liv og en gudfrygtig omgang. Vær aldrig bange for at løfte en for høj standard. Familier som involverer sig i missionsarbejde, bør komme tæt til hjerterne. Jesu ånd burde gennemstrømme medarbejderens sjæl; det er behagelige og sympatiske ord, vise en uhildet kærlighed for deres sjæle, som vil nedbryde stolthedens og selvskhedens barrierer, og vise ikke-troende at vi har Kristi kærlighed; og så vil sandheden finde sin vej til hjertet. Dette er vort arbejde og vor opfyldelse af Guds plan.

[637] Al grovhed og ruhed må lægges bort fra os. Der må værnes om høflighed, dannelse og kristen belevenhed. Pas på at ikke blive kort for hovedet og grov. Se ikke sådanne egenskaber som dyder; for sådan ser Gud dem ikke. Pas på at ikke fornærme nogen unødigt.— *The Review and Herald*, 25. november, 1890.

Kristus vort eksempel på etikette—Virkelig finhed i tankegang og optræden læres bedre i den guddommelige lærers skole, end ved at overholde en række regler. Når hans kærlighed trænger ind i hjertet, giver den sindet disse forædlende træk, som former det til en lighed med hans eget. Denne form for dannelse, giver en himmelsk værdighed og sans for sømmelighed. Den giver et mildt sind og et elskeligt væsen, som aldrig kan sidestilles med det moderne samfunds overfladiske politur.—*Uddannelse*, side 243. (1903)

Den sande etikette — vidtgående sympati og venlighed— Mange, der lægger meget stor vægt på formerne, viser kun lidt respekt for, hvad som helst der ikke imødekommer deres kunstige standard, hvor udmærket det end kan være. Dette er en falsk dannelse. Den fremmer kritisk hovmod og snæversindethed.

Det væsentlige i sand høflighed er hensynsfuldhed over for andre. Den egentlige og varige dannelse er den, som skaber større medfølelse og opmuntrer til venlighed over for alle.—*Uddannelse*, side 243. (1903)

Ømhed og venlighed—I behøver begge en pænere berøringsflade. Jeres ord skal formildne, ikke forhærde. Lad jeres hjerter blive fyldt med kærlighed for sjæle. Arbejd med dyb og øm interesse for dem omkring jer. Hvis I ser nogen gøre en fejltagelse, så gå til ham på den måde Kristus har udpeget i Sit Ord, og se om I ikke kan tale om sagen med Kristus lignende ømhed. Bed med ham, og tro at Frelseren vil vise vejen ud af vanskeligheden.

Prædikanter behøver mere af Guds nåde, for at gøre deres arbejde acceptabelt. Når en prædikant finder hvordan menighedsmedlemmerne er sat op imod hinanden, så lad ham tøve en kende og forsøge at få en harmonisk forståelse ind. Lad ham aldrig give skarpe, diktatoriske anvisninger eller ordrer. Dette er ikke nødvendigt. Det arbejde vil være mere end spildt. . . .

[638]

Herren kalder jer til at udøve en opløftende indflydelse. Modtag tilliden til Guds Ord i hjertet. Kun derved kan I have Guds sindelag. Sæt jer selv under Helligåndens formende indflydelse. Så vil du få meget større kraft for det gode. . . .

Der hvor Jesu kærlighed regerer, er der fred og hvile. Hvor der værnes om denne kærlighed, er der en fornyende strøm i ørknen, der forvandler goldhed til opspiren.—*Manuskript* 105, 1902.

Takt og god dømmekraft smelter hjerterne—Takt og god dømmekraft øger medarbejderens nyttevirkning hundrede gange. Hvis han sige de rette ord på rette tid, og vise den rette ånd, vil dette udøve en smeltende kraft i hjertet på den som han prøver at hjælpe.—*Evangeliets tjenere*, side 119. (1915)

Venlighed mod dem som skiller sig ud i læresætningerne—Dem som adskiller sig fra os i tro og lære bør behandles venligt. De er Kristi ejendom, og vi må møde dem på den store dag med det endelige regnskab. Vi skal kunne stå ansigt til ansigt med hinanden

på dommen, og se optegnelsen for vore tanker, ord og handlinger, ikke som vi har set dem, men som de var i sandheden. Gud har pålagt os pligten at elske hinanden, ligesom Kristus har elsket os.—*The Youth's Instructor*, 9. december, 1897.

[639] **Uden personlige følelser og selviskhed**—Mennesker må arbejde i overensstemmelse med Hans (Guds) regler og ordning, hvis de skal have fremgang. Gud vil kun acceptere de anstrengelser, som gøres i villighed og med ydmyge hjerter, uden en plet af personlige følelser eller selviskhed.—*Brev* 66, 1887.

Tag evangeliets sko på—Min bror, jeg har et intenst ønske om at være et menneske efter Guds hjerte. Du må gøre en forandring i dit liv. Du har den dyrebareste sandhed at overbringe, men du må tage evangeliets sko på — dine fødder må have “sko på jeres fødder villighed til at forkynde fredens evangelium.” Din måde at tale til folk på, er ikke altid til Guds velbehag. Du behøver at mærke Hans omvendende kraft på din sjæl hver dag. Du er fuld af fysisk styrke og energi, og du behøver meget af Kristi nåde, så det kan siges om dig, som det blev sagt om Ham: “Din nedladelse gjorde mig stor.” Når Helligånden tager dit sind i besiddelse og styrer dine stærke følelser, vil du blive mere Kristus lig.—*Brev* 164, 1902.

Helligheden i Guds arbejde—At behandle hellige ting, som om det var almindelige ting, er en forhånelse mod Gud; for det arbejde som Gud har sat til side, at gøre Hans gerning og give lyset til denne verden, er et helligt arbejde. Dem som har forbindelse med Guds arbejde, skal ikke gå forgæves i deres egen visdom, men i Guds visdom, ellers vil de være i fare for at sætte hellige og almindelige ting på samme niveau, og derved adskille sig selv fra Gud.—*The Review and Herald*, 8. september, 1896.

Fornemmelse for et helligt ansvar—Unge mænd træder til for at beskæftige sig med Guds værk og nogle af dem har dårligt nok sans for værkets hellighed og ansvar. . . . De pjanker og leger med unge piger, medens de næsten hver dag lytter til de alvorligste, mest hjertegribende sandheder.—*Vidnesbyrd for menigheden* bind 3, side 473. (1875)

[640] **Ikke ordets skuespillere, men dets lærere**—Jeg ser at en stor reformation må finde sted i forkyndergerningen, før at det bliver til det, som Gud vil have det til. Prædikanter på talerstolen har ingen ret til at optræde som teater-skuespillere, og påtage sig egenskaber og

udtryk der skal give en vis effekt. De er ikke på den hellige talerstol som skuespillere, men som undervisere i højtidelige sandheder. Der er også fanatiske prædikanter, som i deres forsøg på at prædike Kristus, stormer op, hujer, hopper op og ned og tramper på talerstolen foran sig, som om denne kropslige øvelse gavner noget. Sådanne tossestreger tillægger ikke de udtrykte sandheder nogen kraft, men tværtimod væmmes mænd og kvinder med den stille dømmekraft og ophøjede syn. Når mændene giver sig selv til forkyndergerningen, er det deres opgave at forlade al grovhed og støjende optræden, idet mindste væk fra talerstolen.

Kejtede og besynderlige fagter kan ikke tolereres på livets almindelige vandringsvej; hvor meget mindre, skal de så kunne holdes ud i det helligste arbejde i evangelieforkyndelsen. Prædikanten bør opelske nåde, belevenhed og dannede manér. Han bør føre sig selv i en stille værdighed, der passer sig for hans høje kald. Højtidelighed, en vis gudfrygtig myndighed, blandet med sagtomdighed, bør karakterisere hans optræden, som en lærer af Guds sandhed.

Prædikanter bør ikke praktisere anekdotefortællinger bag talerstolen, det forringer kraften og højtideligheden i den sandhed der bringes. Det er stærkt kritisabelt at fortælle anekdoter eller hændelser som skaber latter, eller en let tanke i tilhørernes sind. Sandhederne bør ikklædes en kyskhed og renhed og i ophøjet sprog; og illustrationerne bør være af denne karakter.

Var evangelieforkyndelsen det som den burde og skulle være, ville underviserne i Kristi sandhed arbejde i harmoni med englenerne; de ville være i samarbejde med deres store lærer. Der er for lidt bøn iblandt Kristi prædikanter; og for megen selvophøjelse. Der er for lidt gråd mellem forhallen og alteret, og råb: »Herre, spar dog dit folk! Overgiv ej din arv til skændsel!“ Der holdes for mange langt overvejende doktrinære prædikener, uden en gnist af åndelig iver og kærlighed for Gud. Der er for mange gestikulationer og fortællinger af humoristiske anedokter bag talerstolen, og der siges for lidt om Jesu Kristi kærlighed og medfølelse.

Det er ikke nok at forkynde til mennesker; vi må bede med dem og for dem; vi må ikke holde os selv på kold afstand fra dem, men komme i sympati, tæt til til de sjæle vi ønsker at redde, besøge dem og tale med dem. Den prædikant som fører arbejdet uden for talerstolen på en proper måde, vil udrette ti gange mere end ham der

indskrænker sit arbejde til talerstolen.—*The Review and Herald*, 8. august, 1878.

Undgå spøg og skæmt—Denne spøgefulde ånd, i lethed og fjaseri, er en anstødssten for syndere og en værre anstødssten for dem, som giver plads for et uhelliget hjertes tilbøjeligheder. Det at nogle har ladet dette træk udvikle og styrkes indtil spøgeri er ligeså naturligt som deres åndedrag, formindsker ikke dens onde virkninger. Kan nogen udpege et spørgende ord, Herren har udtalt, eller nogen lethed der ses i Hans karakter, kan han føle at denne lethed og spøgefuldhed er en undskyldning for ham selv. Denne ånd er ukristen; men for at være en Kristen er at være Kristus lig. Jesus er et fuldkomment forbillede, og vi må efterligne Hans eksempel. En kristen er det højeste slags menneske, en Kristi repræsentant.

[642] Nogle, som giver sig af med spøgende, lette og skæmtende bemærkninger, kan godt virke til at have en passende værdighed bag talerstolen. De kan være i stand til at straks gå over i alvorlige spørgsmål, og bringe deres tilhørere de vigtigste og prøvende sandheder der nogen sinde er betroet dødelige mennesker; men måske kan deres medarbejdere, som de har påvirket, og som har mødt dem med uforsigtig spøg, ikke ændre deres tankestrøm så hurtigt. De føler sig fordømte, deres tanker er forvirrede; og de egner sig ikke til at dvæle over himmelske temaer, og forkynde Kristus og Ham korsfæstet.

Tilbøjeligheden til at sige vittige ting, som vil skabe en latter, når sagens mangler overvejes, uanset om det er under et komitémøde, bestyrelsesmøde eller nogen andre forretningsmøder, er ikke fra Kristus. Denne ubetimelige latter har en demoraliserende tendens. Gud æres ikke, når vi latterliggører alt den ene dag, og den næste dag er modløse og næsten håbløse, uden lys fra Kristus, og parat til at finde fejl og knurren. Han er glad når Hans folk udviser pålidelighed, og karakterfasthed, og når de har muntre, lykkelige og håbefulde tilbøjeligheder. . . .

Hvis sindet er optaget af himmelske ting, vil samtalen dreje sig om det samme. Hjertet vil banke hurtigere, når man tænker på den kristnes håb, de dyrebare og største forjættelser, som står nedskrevet for at opmuntre os. Der er ingen grund til at holde vor glæde tilbage over Guds nåde og godhed. Det er en glæde, ingen kan tage fra os.— *The Review and Herald*, 10. juni, 1884.

[Se også siderne 206-211, „Historier, anekdoter, spøg og skæmt.“]

Fornøjelige prædikanter—Der en person i jeres konferens (jeg kender ikke hans navn) som ikke være knyttet til konferensen som prædikant, for hans indflydelse er ikke gunstig på deres tanker som søger sandheden.

Han blev udpeget for mig, og disse ord blev sagt: “Guds sag har ikke brug for uomvendte, fornøjelige prædikanter. Denne mands ånd er ikke helt i harmoni med det højtidelige arbejde som vi er involveret i.“ Den sandhed, som vi bekender at tro, har ikke brug for spøgefulde mænd til at bringe den. En mand med en let og gemytlig natur vil mere gennemsyre menighederne med den samme ånd, end ti gode mænd kan gøre for at fjerne dette indtryk. . . . [643]

Guds omvendende kraft må komme over prædikanternes hjerter, ellers vil de søge andre kald. Hvis Kristi ambassadører ser det højtidelige i, at overbringe sandheden til folk, vil de være sobre og eftertænsomme mænd, medarbejdere sammen med Gud. Hvis de har en sand fornemmelse af det hverv som Kristus gav Sine disciple, vil de åbne Guds Ord med ærbødighed, og lytte til undervisningen fra Herren, bede om visdom fra Himlen, at de står mellem de levende og døde, må de indrømme at de må aflægge regnskab til Gud, for det arbejde, der kommer ud af deres hænder.

Hvad kan en prædikant gøre uden Jesus? Slet intet. Hvis han så er en letsindig, og spøgende mand, er han ikke forberedt til at udføre den opgave Herren har pålagt ham. “Uden mig,” siger Kristus, “kan I slet intet gøre.“ De flabede ord som kommer fra hans læber, de spøgende anekdoter, ord der siges for at skabe latter, bliver alt sammen fordømt i Guds Ord og hører slet ikke hjemme bag de hellige talerstol. . . .

Medmindre prædikanterne er omvendte, vil menighederne være syge og ved at dø. Guds kraft alene kan ændre menneskehjertet og indgyde det med Kristi kærlighed. Alene Guds kraft kan rette og undertrykke lidenskaberne og hellige hengivenheden. Alle som er i tjeneste, må ydmyge deres stolte hjerter, underlægge deres vilje under Guds vilje, og skjule deres liv med Kristus i Gud. [644]

Hvad er formålet med prædikantgerningen? Er det at blande komikken med det religiøse? Teateret er stedet for sådanne opvisninger. Hvis Kristus er formet inden for, hvis sandheden med dens

helligørende kraft bringes ind i sjælens inderste helligdom, vil du ikke få fornøjelsesfjollede mænd, du vil heller ikke få sure, tvære og irritable mænd, til at undervise i Kristi dyrebare lektier for fortabte sjæle.—*Brev 15*, 1890.

Vandre med forsigtighed—Al koldblodighed, som er så tarveligt, teatermæssige gestikulationer, al lethed, spøg og skæmt må ses af dem, der bærer Kristi åg, som “ikke behageligt” — som en forhånelse mod Gud og en fornægtelse af Kristus. Det gør tankerne uegnede for grundige tanker og solidt arbejde. Det gør mennesket ineffektivt, overfladisk og åndelig sygelig. . . .

Lad enhver prædikant være sindrig. Idet han studerer Kristi liv, vil han se nødvendigheden i at vandre varsomt. Han er stadig, og vil være glad og lykkelig, hvis han er knyttet til Retfærdighedens Sol; og vise Hans Ros, som har kaldt ham ud af mørket til Hans forunderlige lys. Samtalen vil være ren og fuldstændig fri fra al slangagtige udtryk.—*Manuskript 8a*, 1888.

Værdsætte arbejdet

Helligelse til Hans arbejde—Kristus var optaget af det arbejde som Han kom for at udføre. Hans helligelse til frelsesarbejdet for den faldne slægt kunne ses ved alle anledninger.—*Manuskript 132*, 1902.

[645] **Medarbejderens hjerteservice**—Tag dette arbejde op som Herrens arbejde, gøre det med tankefuldhed og tålmod. Det er en virkelig tjeneste som Mesteren vil billige. Arbejd med en klar fornemmelse af den forpligtelse der påhviler dig, vide at Guds engle er tilstede, sætte himlens segl for trofasthed, og fordømme upålidelighed i enhver form.

Grib tappert fat i det arbejde, som behøver at blive gjort, og læg hjertet i det, gør arbejdet til fornøjelse og bring succes. Derved æres Gud. . . .

Idet du gør dit arbejde trofast, vil dit sind blive opslugt i Kristi sindelag. Opsøg de lovede velsignelser ved bøn og anmodning. Bed Gud om at give dig en sand opfattelse af det arbejde der skal udrettes. Lad ikke dig selv drage bort eller forhindre af nogen modgang. Gør trofast din del for at bringe velsignelse over for dine medmennesker. Pris Gud for privilegiet at samarbejde med Ham i Hans arbejde. Idet

du lægger hele hjertet i det arbejde der skal gøres, vil du gå ind i et sandt kammeratskab med dine andre medarbejdere. Du vil se Kristus i dine brødre. . . .

Alle pligter bliver gjort i kedsomhed hvis hjertet ikke er med. Tid er guld. Der er et arbejde der skal gøres, og når dette arbejde bliver gjort, skal vi have hele vort hjerte med i det. De pligter som Gud sætter på vor vej, skal vi udrette, ikke som en kold og trist øvelse, men som en tjeneste i kærlighed. Bring dine højeste kræfter og forståelse ind i dit arbejde. Og du vil finde at Kristus er i det. Hans nærhed vil gøre arbejdet let, og dit hjerte vil fyldes med glæde. Du vil arbejde i harmoni med Gud, og i loyalitet, kærlighed og i troskab.

Vi skal være oprigtige, alvorlige kristne, der trofast gør de pligter der bliver lagt i vore hænder, og altid se på Jesus, vor tros ophav og fuldender.

Vor løn beror ikke på vor umiddelbare fremgang, men på den ånd vort arbejde bliver gjort i. . . . [646]

Hele menneskets kræfter skal involveres i uselvsk tjeneste. Alle talenter skal bruges. Udnyt fremtiden bedre, end at fortiden er blevet brugt. Sæt dine talenter ud til vekselererne, for Kristus vansmægter efter sjæle.—*Manuskript 20*, 1905.

Energi og grundighed—Herren er ilde tilfreds med at hans arbejde gøres på en fattig og sparsom måde, eller få det trukket ud, som om det var en tung opgave. Vi har ingen tid at spille til forhaling, og uvillige bevægelser. Den interesse vi bør have med i alt som vi gør, vil gøre vort arbejde interessant og belærende.—*Brev 147a*, 1897.

Udholdende energi og nøje flid—Hvor der er en mangel på udholdenhed og nøje flid i timelige ting og forretninger, vil den samme mangel være synlig i åndelig ting. — *Vidnesbyrd for menigheden* bd 2 s.498.

Overlistet af Satan—Efter det som er blevet vist jer om jeres tilbøjelighed til at være langsomme, moderate og lade anledninger gå ubenyttede hen, så mister I tid, interesse og tager tingene så moderat at Satan overlister jer igen og igen. Det er ikke et helt ligegyldigt arbejde som I er engageret i, iblandt et folk der er fremmed for Gud, og som behøver de mest nidkære anstrengelser for deres skyld. . . .

Hvis der næsten ikke er noget i dit arbejde, der viser at du har i dalene, tror jeg at du ikke er den rette for den mark. . . .

[647] Har du planlagt at gøre disse ting så interessante så muligt? Jeg håber at du vil have arbejdsbyrden på din sjæl. Har du stået ved teltet, lige på stedet, eller har du fundet det nødvendigt at gå hjem hver dag, og samlet dig byrder som ikke har del i arbejdet? Dette arbejde i Guds tjeneste, at møde det moralske mørke, kræver selvfornægtelse, lid og udholdende anstrengelser, og alvorlig tro. Mange smigrer sig selv med at de kunne gøre store ting hvis de blot havde anledningen, men noget har altid forhindret dem; Forsynet har hegnet deres vej sådan op, at de ikke kunne gøre hvad de ønskede at gøre. Vi forventer ingen store anledninger vil møde os på vejen, men ved hurtige og energiske handlinger må vi gribe anledninger, skabe anledninger og beherske vanskeligheder.

Du har behov for den livsvigtige energi fra himlen. I vort arbejde må vi ikke kun smede på jernet når det er varmt, men gøre jernet varmt ved at slå på det. Langsomme, lette og magelige bevægelser vil ikke gøre noget for os i dette arbejde. Vi må være hurtige i tide og utide. Dette er kritiske tider at arbejde på. Tøver vi og forsinkes vi, mister vi mange gode anledninger. . . .

Det som står mest i vejen for at udføre jeres pligt er ubeslutsomhed og vage mål. Måtte Gud hjælpe jer til at tage rustningen på, og gøre Mesterens arbejde.—*Brev 13, 1886.*

Flid — trofasthed — lydighed mod lederne—Interesserne for Kristi rige kræver ihærdighed og trofasthed i meget højere grad, ligesom åndelige og evige ting er af større betydning end timelige ting. Der må ikke gøres noget svagt arbejde, ingen dovne og tøvende handlinger, for dette vil bringe jeres egne sjæle og andre sjæle i fare. . . .

[648] Hvilken general vil tage befalingsretten over en hær, når officerne, under ham nægter at adlyde før de har overbevist sig selv om at hans befaling er rimelig? En sådan kurs vil betyde tab for hele hæren. Det vil svække soldaternes hænder. Spørgsmålene vil rejse sig i deres sind: Er der ikke en bedre måde? Men selv om der er en bedre måde, må ordrerne adlydes, ellers vil nederlag og ulykke være resultatet. Et øjeblikstøven, og fordelene vil være tabt.

Enhver god soldat er ubetinget og hurtig i den lydighed han viser sin hærfører. Befalingsmandens vilje skal være soldatens vilje. Nog-

le gange kan soldaten være overrasket over den ordre han får, men han skal ikke stoppe og spørge efter grunden til det. Når befalingsmandens ordrer krydser soldaternes ønsker, skal han ikke tøve og beklage sig, og sige: Jeg finder ikke disse planer pålidelige. Han må ikke finde på undskyldninger og efterlade sit arbejde ugjort. Sådanne soldater vil ikke antages som egnede til at gå ind i jordiske konflikter, og de vil slet ikke kunne antages i Kristi hær. Når Kristus befaler, må Hans soldater adlyde uden tøven. De må være trofaste soldater, ellers kan Han ikke acceptere dem. Enhver sjæl har fået frihed til at vælge, men efter at et menneske har indskrevet sig, er han pålagt at være at være stålfast, om det gælder liv eller død.—*Manuskript* 7 1/2, 1900.

Disciplineret og velordnet sind er nødvendigt—Dem som underviser i Ordet kan ikke undgå mental disciplin. Enhver medarbejder eller arbejdsgruppe, bør oprette sådanne regler og regulativer ved udholdende anstrengelser som vil lede til at danne et korrekt tankesæt og handlemønstre. En sådan oplæring er nødvendig, ikke kun for unge mænd, men for ældre medarbejdere, for at deres præstegerning kan være fri for fejltagelser, og deres prædikener kan være klar, akkurat og overbevisende.

Nogle mennesker er mere som en gammel antikvitetshandel, en noget andet. Mange ukorrekte stykker og ender af sandhed er taget op og gemt bort der; men de ved ikke hvordan de skal bringe dem på en klar og sammenhængende måde.

Det er den forbindelse at disse tanker har til hinanden som giver dem værdi. Enhver idé og udtalelse bør være som tæt knyttede, ligesom led i en kæde. Når en prædikant smider en masse ud for folk, som de skal samle op og sætte i orden, så er hans arbejde gået tabt, for der er kun få der vil gøre dette.—*The Review and Herald*, 6. April, 1886.

Systematisk arbejde fremmer succes—Der er nogle unge mænd og kvinder som ikke har system i deres arbejde. Selvom de har travlt, afføder de kun små resultater. De har de har fejlagtige idéer om arbejdet, og tror at de arbejder hårdt, selvom de har praktiseret systematisk arbejde, og har de brugt kræfterne forstandsmæssigt, ville de have udrettet meget mere på kortere tid. Bruges der tid på mindre vigtige ting, finder de at de er fortravlede, rådvilde og forvirrede, skønt de kaldes til at gøre mere vigtige ting. De arbejder

[649]

altid hårdt og tror det er meget hårdt; og alligevel viser der sig meget lidt af deres anstrengelser. — *The Youth's Instructor*, 31. august, 1893.

Der spares tid, om arbejdet gøres med det samme og i orden—Der må være mennesker som vil begynde at arbejde på den rigtige måde, og holde det fremadgående. Alt må gøres efter en veltilrettelagt plan og med orden. Gud har betroet Sit hellige arbejde til mennesker, og Han beder om at de skal udføre det omhyggeligt. Regelmæssighed i alt, er nødvendigt. Vær aldrig sen til at bestemme dig. Der bør ikke gå tid til spilde i nogen afdeling eller på noget kontor til unødige samtaler. Guds arbejde kræver ting som det ikke får, fordi mennesker ikke lærer af Guds visdom. De presser for mange ting ind i deres liv, udsætter det til i morgen, som kræver deres opmærksomhed i dag, og meget tid går tabt med at samle de tabte strikkemasker op. . . . .

Nogle medarbejdere må opgive de langsomme arbejdsmetoder som er fremherskende, og lære øjeblikkelig handling. Øjeblikkelighed er lige så nødvendigt som ihærdighed. Hvis vi ønsker at udrette arbejdet efter Guds vilje, må det gøres på en hurtig måde, men ikke uden tanke og omhu.—*Manuskript* 24, 1887.

Organisere vore rutiner—De som ikke har gjort det til en vane at være flittige og at økonomisere med tiden, bør have faste regler som tilskynder dem til regelmæssighed og hurtighed. George Washington kunne udføre en stor mængde arbejde fordi han overholdt streng orden og regelmæssighed. Hvert papir havde sin dato og sin plads, og der gik ingen tid til spille med at søge efter noget som var blevet forlagt.—*Evangeliets tjenere*, 209. (1880)

At tage initiativ—Når en medarbejder sættes i en bestemt position i Herrens vingård, får han sin arbejde, som en trofast medarbejder sammen med Gud, til at arbejde i den vingård. Han skal ikke vente og fortælle mennesket alt hvad han skal gøre, men planlægge efter at arbejde hvor der er brug for det. Gud har givet jer en hjerne, der skal bruges. De troendes mangler og ikke-troendes behov skal studeres nøje, og så vil dit arbejde møde sine fornødenheder. Du skal spørge Gud og ikke noget levende menneske hvad du skal gøre. Du er den levende Guds tjener, og ikke et menneskes tjener. Du kan ikke gøre Guds arbejde forstandsmæssigt, og samtidig være skygge for et

andet menneskes tanker og anvisninger. Du er under Gud. — *Brev* 8, 1895.

Prompte handling sparer megen forvirring—Blandt medarbejderne er der manglende evner, en forvirring, en manglende gensidig forståelse og prompte handling. Tingene gøres ikke med det samme. Resultatet er at man beklager sig og der kommer vanskeligheder, som er vanskeligt at overvinde, ved manglende samstemmig handling. Hvis tingenes tilstand ikke afhjælpes, vil det kunne ses og mærkes endnu mere i fremtiden end førhen, for arbejdet vil vokse og behovet for en fuldstændig forståelse af dette hus' anliggender vil blive større. De uheldige vaner med at forsømme et særligt arbejde, som behøver at blive gjort på et bestemt tidspunkt, gør det tre gange så vanskeligt at udføre senere, på en præcis måde og uden at efterlade noget forsømt eller ufærdigt.—*Manuskript* 24, 1887.

[651]

Rejs sig på rette tidspunkt—Nogle unge er meget imod orden og disciplin. De respekterer ikke reglerne i hjemmet og sætter sig op imod det med jævne mellemrum. De ligger i sengen nogle timer efter at solen er stået op, skønt nogen burde være oppe på benene. De brænder midnatsolien, går sig afhængig af kunstigt lys i stedet for det lys naturen har givet på passende tidspunkter. Derved forspilder de ikke blot dyrebare anledninger, men skaber sig yderligere omkostninger. Men i næsten alle tilfælde kommer denne bøn: "Jeg kan ikke gennemføre mit arbejde, fordi jeg har noget at gøre, jeg kan ikke trække mig så hurtigt tilbage." På den måde sover de godt, skønt de burde være vågen sammen med naturen og fuglene der står tidligt op. Den dyrebare døgnrytme brydes, og tidligt om morgnen forspildes dyrebare øjeblikke i dovenskab, og bringer hele dagen ud af sin rytme.

Vor Gud er en ordenens Gud, og Han ønsker at Hans børn skal have vilje til at få sig selv bragt i orden, og under Hans disciplin. Var det derfor ikke bedre, at bryde denne vane, der vender om på dag og nat, og morgnens friske timer til nat? — *The Youth's Instructor*, 28. januar, 1897.

En fordel at planlægge tiden rigtigt—At fastsætte en bestemt tid til dette og hint kan ofte betyde meget til fordel for sandheden.

Sejre forspildes ofte ved udsættelse. Der vil indtræffe kriser i Guds sag. Punktlig og beslutsom handling i rette tid vil bringe herlige sejre, mens udsættelse og forsømmelse vil medføre store tab

[652]

og afgjort påføre Gud vanære.—*Vidnesbyrd for menigheden*, bind 3, side 497. (1875)

Værdien i at skrive dagbog—Hvis de unge ville gøre det til vane at være regelmæssige og ordentlige, ville de få det sundere, i åndsarbejde, i hukommelsen og i temperament.

Det er alles pligt at holde livsvanerne i strenge tøjler. Det er for jeres eget bedste, kære unge, både fysisk og moralsk. Når I står op om morgnen, så tænk i videst muligt omfang, på det arbejde som I skal udrette i løbet af dagen. Hav om nødvendigt en lille bog med, til at skrive de ting ned som behøver at blive gjort, og sæt jeres tid til side til at gøre jeres arbejde i.—*The Youth's Instructor*, 28. januar, 1897.

Arbejdet begrænset til visse timer—Otte-timers-planen er noget som ikke hører hjemme på en Guds tjeners program. Han må stå færdig til tjeneste når som helst. — *Evangeliets tjenere*, 334. (1915)

Freiserens arbejde om aftenen—Hele dagen igennem virkede han for dem, der kom til ham, og om aftenen tog han sig af sådanne, som om dagen måtte arbejde for at tjene det nødvendigeste til deres families underhold.—*I den store læges fodspor* side 19 (1905)

Alvorligt arbejde hjælper i bønnesvar—Medens vi beder for Guds velsignelse, skal vi følge op om vore bønner, ved et ihærdigt og grundigt arbejde.—*Manuskript* 25, 1895.

[653] **Ikke være afhængige af mirakler**—Gud udfører normalt ikke mirakler for at fremme hans sandhed. Hvis forvalteren ikke får kultiveret jordbunden efter at have sået sæden, udvirker Gud ikke et mirakel for at modvirke denne forsømmelse. Når høsten kommer, vil han finde sin mark gold. Gud virker i henhold til de principper, som han har vist sine børn, og det er op til os at lægge kloge planer. Vi skal tage de midler i brug, som Gud peger på vil give resultater.

De, der ikke gør en bevidst indsats, men bare venter på at Helligånden skal drive dem til handling, vil gå til grunde i mørke. Vi kunne spørge dem, der venter på et mirakel, hvad de har gjort med det Gud har placeret inden for rækkevidde! Vi kunne spørge dem, der håber på et eller andet overnaturligt og hele tiden siger: „Tro, bare tro“, har I fulgt Guds vilje? Herren har sagt: „Du må“ og „Du må ikke“.

Lad alle studere lignelsen om talenterne og gøre sig klart, at Gud har givet hvert eneste menneske en gerning. Han har givet alle

mennesker et talent, som når det bruges efter evne, vil øge deres effektivitet. Man kan ikke sidde stille og intet gøre i Guds værk.—*The Review and Herald*, 28. September, 1897.

Så I ikke bliver sløve—Arbejd for dem som driver bort fra deres liv, og kun udretter det halve af hvad de kunne for Mesteren. Få dem vækket op til en fornemmelse for deres ansvar. Bed og forman hinanden, og des mere ser I dagen nærme sig. Lad bror sige til bror og søster til søster: “Kom, mine medarbejdere, lad os lægge al alvor i vort arbejde; for natten er nær, hvor ingen kan arbejde.” Lad ingen miste minutter ved at tale, hvor han burde arbejde.

Lad det snaksommelige menneske huske på at der er tidspunkter, hvor han ikke har ret til at tale. Der er dem som tager tid til at stå stille. Lad den pålidelige skilvagts stemme kunne høres: “Vær ikke lunkne i jeres iver; vær brændende i ånden; tjen Herren.” Har du et arbejde at gøre for Mesteren? Er det at bygge et hus som Hans arbejde kan udføres i? Luk jeres læber. Gør ikke andre dovne, ved at friste dem til at lytte til jeres tale. Manges tid er gået tabt, når et menneske bruger sin tunge i stedet for hans redskaber.—*Manuskript* 42, 1901.

[654]

Prædikanter skal ikke involvere sig i verdslige affærer—Jeg ønsker at sige til brødrene ___ og ___ at deres arbejde mest ligger blandt ikke-troende. Dem som har succes med fortolke bibelsandheder skal stå frem for dem som ikke har hørt budskabet for denne tid. Disse brødre, hvis navne jeg har nævnt, har et arbejde at gøre ved lejr møderne, som skal holdes i de store byer. Men de er i fare for at diskvalificere sig selv for at gøre det arbejde Gud har givet dem at gøre. Ældre ___ vil visselig miste sine forbindelser, hvis han ikke stopper med at interessere sig for det arbejde, som Gud ikke forlanger af ham at gøre, et arbejder som kræver hans opmærksomhed for forretningsgange. Når han involverer sig i verdsligt arbejde vil han ikke gøre det, som Gud har udpeget for ham. Forkyndelsen af evangeliets budskab vil være hans lys og liv.—*Manuskript* 105, 1902.

Med øjet rettet på Guds herlighed—Det er Satans faste beskæftigelse at forhindre Guds arbejde, og arbejde for slægtens udslættelse. Det er ofte sådan at når interessen på et bestemt sted er stor, gør han det klart for medarbejderen, at nogle ubetydelige ting der hjemme har større betydning, og kræver hans øjeblikkelige til-

[655] stedeværrelse. Medarbejderens øje er ikke rettet på Guds herlighed, han forlader arbejdet ufærdigt, og skynder sig hjem. Han må holde sig borte i dage og uger, og hans tidligere arbejde bliver filtret ind i dette. Strikkemaske efter maske går op, og bliver aldrig taget op igen. Dette fryder fjenden. Og når han ser at han har succes med at sætte timelige ting højest i denne persons sind, giver han ham sine hænder fyldt med problemer. Han begynder straks at ordne sine vanskeligheder derhjemme, så at hans sind optages deraf, og, om muligt, holde ham helt ude af arbejdet. . . .

Når sjæle beslutter sig for eller imod sandheden, så, bønfaller jeg jer, lad ikke jer selv drage bort fra jeres arbejdsmark. Overlad det ikke til fjenden, må jeg sige, også hvis der ligger en død i dit hus. Kristus sagde: "Følg mig, og lad de døde begrave sig selv." Hvis du blot kunne se betydningen af dette arbejde, som er blevet præsenteret for mig, vil den lammelse som rammer mange, blive rystet bort, og der vil være en opstandelse fra døde og et komme af liv gennem Jesus Kristus. . . .

Hvis vi tager fast standpunkt, som Guds arbejdsmænd, og siger: "Herren har givet os et budskab, og vi kan ikke være trofaste skildvagter. Hvis vi ikke står på vor pligtspost; vil vi gennemføre arbejdet under alle omstændigheder," så vil vi finde at Guds engle vil tjene vore familier derhjemme, og vil sige til fjenden: "Gå tilbage." — *Historiske skildringer*, s. 127, 128. (1886)

Samle sig om hovedopgaven

[656] **Sjæle går tabt på grund af splittet arbejde**—Nogle prædikanter har endog på en tid, da de har haft en stor åndelig interesse, anvendt en god del af deres tid til at skrive og det har ofte været tilfældet, at det, de skrev, ikke havde nogen særlig forbindelse med deres foreliggende arbejde. Dette er en meget stor fejl; thi på en sådan tid er det en prædikants pligt at bruge alle sine evner og kræfter til at fremme Guds sag. Hans tanker bør være klare og dreje sig om dette ene mål: at frelse sjæle. Dersom hans sind er optaget med andre ting, vil sagen måske derved miste mange, som kunne være blevet frelst, dersom de i tide havde fået den rette undervisning.—*Vidnesbyrd for menigheden* bind 4, side 265 (1876)

Tabt på grund af splittede anstrengelser—Din fejltagelse var dette: Ligeså snart du går i gang med en opgave, begynder du at skrive meget ned. Hvis din opgave var at skrive, hvis Gud har sagt til dig, ligesom han gjorde til Johannes: “Skriv disse ting ned“, så giv dig selv til det, og prøv ikke mere. Hvis du skal holde prædikener, så er dine tanker ikke livskraftige nok, selvom de er ganske aktive, til at kunne støtte en tale, vidne og skrive. I en høj grad bør du lade dine tanker hvile, når du engagerer dig, og bringe nye og opjagende sandheder til folk, hvor det kræver et kors at tage imod disse. Du behøver at vælge dit emne omhyggeligt, og gøre dine prædikener korte, og vigtige lærdomspunkter meget tydelige. . . . .

For at få succes med dette arbejde må du gøre en ting ad gangen, bruge dine kræfter på dette arbejde. I den retning bedømmer du forkert. Når du begynder at give en serie af prædikener, så gør disse prædikener til det centrale. Begynd ikke med at skrive breve og artikler til aviser og blade; for derved adsplitter du dine kræfter. I dette blev ældre ____ og ældre ____ blev rettet til. Herren viste mig at det vigtige arbejde med at bringe sandheden, blev ødelagt i deres hænder; ikke det halve af kræfterne blev brugt i deres arbejde, fordi de brugte så megen tid på at skrive breve. Besøgene er den vigtige del af arbejdet; men disse brødres arbejde blev næsten hele tiden brugt på at skrive, hvilket gjorde dem trætte, optog deres tid, og ikke hjalp dem med at bringe arbejdet videre, men forhindrede det. Folk blev frarøvet Skriftens klare og overbevisende fremstilling, og arbejdets andagtsopbyggende del blev forsømt. . . .

[657]

Her er årsagen: Borte fra talerstolen brugte de meget af deres tid på at skrive, undskyldte sig selv fra at besøge, fordi de var så travle og så trætte. Som resultat deraf, var de trætte i hovedet når de kom til talerstolen; de var ikke forberedt på at gøre et arbejde som Gud kan sætte Sit segl på. De gjorde ingen ting klart. Hvis de alligevel arbejdede sig selv op på højt spændingsniveau, mente de at deres prædikener var kraftfulde. De berørte lidt her og der, kom med en masse ting, som de mente var overbevisende og af overvældende betydning, men i virkeligheden gravede de sandheden ned under en masse ting, over for tilhørerne, så at pointerne aldrig vil kunne findes. Alt hvad de kom med var forvirret. Så mange emner kom med i en prædiken at ingen punkter stod påvist og klart i deres tanker, som ikke kendte til sandheden. . . . . Et emne ville være af større værdi for

tilhørerne, med nogle få pointer klare og tydelige, end en masse ting som du kan kalde beviser, og tro at dine pointer støtter disse.—*Brev 47*, 1886.

Sundhed og sundhedsprincipper

[Se også “The Medical Evangelist“, side 513-551.]

[658] **Evangelister fristes til at ikke passe på helbredet**—Satan arbejder på at udslette. Han leder de menneskers tanker, som elsker Gud og forkynder evangeliet, til at ikke passe på deres fysiske helbred, for dette har en stor indflydelse på det dydige liv generelt. Prædikanter bruger for meget tid på at forkynde, og udtømmer deres livskraft. . . . Det er de mange lange prædikener der trætter. Det halve af den evangeliske føde der bringes, ville give større udbytte.—*Brev 91*, 1898.

Anspændes af evangelisering—Jeres møder søndag aften er en tung belastning for jer, for I sætter jer selv op til høje spændinger. Derefter kommer et tilsvarende modtræk, og som følge deraf bringer jeres tilknytning til menigheden ikke fred og retfærdighed. . . .

Det vældige arbejde du gør i at forberede dine møder gør ikke det arbejde der er brug for. Måske roses og værdsættes du af mennesker, men det er ikke bevis for at det arbejde du gør har den rette indflydelse.

Så siger Herren: “Du må passe på at du ikke bliver overanspændt når du forbereder på at tale til folk.“— *Brev 51*, 1902.

Mådehold i Guds arbejde— Skønt Jesus kunne udføre undergerninger, ligesom han også havde givet disciplene magt til at virke mirakler, så bød han alligevel sine trætte tjenere gå afsides ud på landet og hvile. Da han udtalte at høsten var stor og arbejderne få, indprentede han ikke disciplene nødvendigheden af uophørligt arbejde, men han sagde: „Bed derfor høstens herre at han vil drive arbejderne ud til sin høst!“ Matt. 9, 38. Gud har givet enhver sin gerning, svarende til vedkommendes evner, og han ønsker ikke at nogen da skal overlæsses med ansvar, mens andre ikke har nogen byrde, ingen møje for sjæle. — *Evangeliets tjenere*, 182. (1915)

Arbejd med forstand—Enhver arbejder bør arbejde med forstand, med Guds herlighed for øje. Han bør være særlig omhyggelig, og ikke misbruge nogen af hans gudsgivne evner.

Herren vil have at du, min bror, reformerer dig i dine arbejdsmetoder, så du må have et vel afbalanceret sind, en symmetrisk karakter, og åndelig styrke til at rådgive forstandigt med. Der er for få mennesker at ofre af, af jer, som har sandhedskundskab. Næsten hele tiden overbebyrder I både jeres fysiske og mentale kræfter, fordi I tillader intense følelser. I har en livlig indbildning, og lægger meget iver i jeres prædikener, som hele tiden holder sindet opspændt, med stemmen hævet til et højt toneleje, og du er ikke blot træt derefter, men folk er genert og interessen er faldet. Reaktionen kommer sikkert; for du ved ikke hvordan du gradvist kommer ned fra et sådant pres, og den stakkels krop bliver træt. Efterfølgende kommer en nedtrykt tilstand, efter så højt pres.

[659]

Du bør ikke tillade dig selv, at gøre dit arbejde så unødigt strengt. Du overbebyrder dig selv, i skrift såvel som i tale. Dette forlanger Gud ikke. Overholder du sundhedens love nøje, så vil du være frisk til at gøre godt arbejde for Mesteren; Så vil du have frisk manna at give fårene på Kristi græsgange.—*Brev 39*, 1887.

Giv plads for de nødvendige hvileperioder—Nogle af vore prædikanter føler at de hver dag må udføre noget som de kan rapportere til konferensen, og deres forsøg på at gøre dette, får til føle at deres anstrengelser alt for ofte bliver svage og uden virkning. De bør have hvilestunder med fuldstændig frihed fra anstrengende arbejde. Men denne fritid kan ikke træde i stedet for daglig legemsøvelse.—*Evangeliets tjenere*, 180. (1915)

Forberede sig for fremtidige opgaver—Når en arbejder har været under et hårdt pres af bekymring og ængstelse og er overanstrengt både legemlig og åndelig, burde han gå afsides og hvile sig i nogen tid, ikke med egenkærlig tilfredsstillelse for øje, men for at blive bedre skikket til fremtidige pligter.

Vi har en årvågen fjende, som altid følger os i sporene, færdig til at drage fordel af enhver svaghed som kunne bidrage til at gøre hans fristelser virkningsfulde. Lad medarbejderes spare på sine kræfter, og når han er træt af slid, så lad ham trække sig til side og have samfund med Jesus.—*Evangeliets tjenere*, 184. (1915)

[660]

Undgå overarbejdets belastning—Jeg hører at medarbejderne helbred er ved at bryde ned under de byrder de er ved at bære. Sådan skal det ikke være. Gud ønsker at vi skal huske, at vi kun er mennesker. Vi skal ikke favne for meget i vort arbejde. Vi skal ikke være så belastede, at vore fysiske og mentale kræfter udtømmes. Der er brug for flere medarbejdere, så nogle af byrderne kan fjernes fra dem, som er så tungt bebyrdede.—*The Review and Herald*, 28. april, 1904.

Tid til at slappe af, motion og familien—Hvis en prædikant bruger sin fritid på at arbejde i sin frugtplantage eller have, skal han så trække denne tid fra sin løn? Bestemt ikke, mere end han skal bruge sin tid på hans kaldte arbejde, som prædikant. Nogle prædikanter bruger mange timer på tilsyneladende velvære, og det er rigtigt at de skal hvile, når de kan; for organismen kan ikke klare den tunge byrde, hvor der ikke er tid til at lægge den bort. Der er timer på dagen der kræver hård belastning, som prædikanten ikke får ekstra løn for, og hvis han vælger at hugge brænde flere timer om dagen, eller arbejde i sin have, er det lige så meget hans privilegium at gøre dette, som at prædike. En prædikant kan ikke altid prædike og besøge, for dette er et udtømmende arbejde.

[661] Det lys jeg har fået er at hvis vore prædikanter ville gøre mere fysisk arbejde, vil de høste sunde velsignelser. Når hans dagsarbejde med at prædike, besøge og studere er omme, skal prædikanten have tid til sine egne behov. Hvis han kun får begrænset løn, må han finde ud af hvordan han supplerer sin lille fond op. Her finder den snæversynede noget at kritisere, men Herren anbefaler en sådan fremgangsmåde.

Til tider er jeg blevet vist at dem i prædikantgerningen er tvunget til at arbejde dag og nat, og leve for en meget ussel betaling. Når en krise kommer, bliver alle nerver og sener belæsset med tunge byrder. Hvis disse mennesker kunne trække sig til side og hvile en stund, udrette fysisk arbejde, ville det være en stor hjælp. Derved er der blevet reddet mennesker, som kunne have gået ned i graven. Det er tydeligt nødvendigt at der må fysisk sundhed og mental klarhed til, for at gøre et godt manuelt arbejde i løbet af dagen. Derved kaldes blodet fra hjernen til andre dele af kroppen.—*Brev 168*, 1899.

Forbedre sig hele tiden—Vore prædikanter, som er nået en alder af 40 eller 50 år, bør ikke føle, at deres arbejde er mindre værdi-

fuldt end før. Mænd, som er kommet noget til års og har vundet en erfaring, er netop dem, som bør udføre et godt og frugtbart arbejde. Der er særlig trang til sådanne for tiden; menighederne har ikke råd til at undvære dem. Sådanne bør ikke tale om legemlig eller åndelig svaghed ej heller føle, at deres arbejdsdag er til ende.

Mange af dem har lidt under alvorlig åndelig overanstrengelse, uden nogen lindring ved legemsøvelse. Følgen er en svækkelse af deres kræfter og en tilbøjelighed til at fratage sig ansvar. Hvad de behøver, er mere aktivt arbejde. Dette gælder ikke blot dem, hvis hår er blevet hvidt af tidens rimfrost, men selv unge mænd er henfaldet i den samme tilstand og er blevet åndeligt svage. De har en række udarbejdede foredrag; men kommer de uden for disses område, er de ude på dybet. [662]

Den sjælehyrde af dem gamle skole, der rejste fra sted til sted på hesteryggen og brugte megen tid til at besøge sin hjord, havde trods alle sine strabadser og savn et bedre helbred end vore prædikanter nu, der så meget som muligt undgår al legemlig anstrengelse og stænger sig inde med deres bøger.

Aldrende og erfarende prædikanter bør som Guds tjenere anse det som deres pligt at gå fremad, gøre fremskridt hver dag, blive mere og mere dygtige til deres gerning og stadig samle noget nyt at fremholde for folket. Ethvert forsøg på at udlægge evangeliet burde være bedre end det foregående. For hvert år bør de udvikle en dybere gudsfrygt, et ømmere sindelag, en større åndelighed og en grundigere kundskab om bibelske sandheder. Jo ældre en prædikant er og jo mere erfaring han har, desto bedre bør han være i stand til at påvirke hjerterne, fordi han kender dem bedre.—*Vidnesbyrd for menigheden*, bind 4, side 269, 270. (1876)

Finansielle bekymringer—Når prædikanter og lærere, trykkes under byrden af økonomisk ansvar og samtidig bestiger prædikestolen eller går ind i et klasseværelse med trætte hjerner og overanstrengte nerver, hvad kan man da forvente andet, end at der vil blive brugt almindelig ild i stedet for den hellige ild som Gud har tændt? De anstrengte, usammenhængende bestræbelser skuffer tilhørerne og skader taleren. Han har ikke haft tid til at søge Herren, ingen tid til at bede i tro om Den Hellige Ånds salvelse.—*Vidnesbyrd for menigheden*, bind 7, side 250, 251. (1902)

Undgå lange bestyrelsesmøder om aftenen—En prædikant kan ikke have det bedste åndelige tankesæt når han kaldes til at bringe vanskelighederne i de forskellige menigheder i orden. Det arbejde er han ikke udpeget til.

[663] Gud ønsker at bruge alle evner hos sine udvalgte budbringere. Deres tanker skal ikke bebyrdes af lange bestyrelsesmøder om natten; for Gud ønsker at al deres hjernekraft skal bruges på at forkynde evangeliet, som det er i Kristus Jesus.

Overbebyrdet, en prædikant er ofte så fortravlet at han knapt nok kan finde tid til at ransage sig selv, hvorvidt han er i troen. Han finder meget lidt tid til at meditere og bede. Kristus forenede i sin tjeneste, bønne med arbejdet. Nat efter nat, brugte han helt i bøn. Prædikanter må søge Gud efter Hans Helligånd, for at de må bringe sandheden rigtigt.—*Manuskript 127, 1902.*

Et ståsted — en appel til en populær evangelist—Det er blevet vist klart for mig at Guds folk skal tage fast standpunkt imod kødspiser. Havde Gud givet Sit folk budskabet for tredive år siden, hvis de ønskede at få rent blod og klare sind, må de opgive at bruge kødmat, hvis Han ikke ønsker at de skal give agt på dette budskab? Ved at bruge kødmat styrkes den dyriske natur og den åndelige natur svækkes. Mennesker som jer, som er involveret i det højtideligste og vigtigste arbejde der nogen sinde er betroet mennesker, behøver at være særlig opmærksom på hvad de spiser.

Husk på at når du spiser kød, spiser du blot korn og grøntsager i andet led; for dyret får næring fra disse ting, som er vokset op, og sendt ud på markederne. Det liv der var i korn og grøntsager, går igennem dyret, og bliver en del af dyrets liv, og så spiser menneskene dyrene. Hvorfor er de så villige til at spise deres mad i andet led?

[664] I begyndelsen blev frugter erklæret af Gud for at være „gode til føde.“ Tilladelse til at spise kød var en konsekvens af syndefaldet. Mennesket fik ikke tilladelse til at spise kød før syndfloden. Hvorfor skulle vi så behøve at spise kød? Det er kun få af dem, der spiser kød, der ved, hvor fuldt det er af sygdom. Kød var aldrig den bedste føde, og nu er det forbandet med sygdom.

Tanken om at slå dyr ihjel for at spise dem, er i sig selv frastødende. Hvis menneskets naturlige fornuft ikke var blevet fordærvet ved eftergivenhed over for appetitten, ville mennesker ikke tænke på at spise dyrenes kød.

Vi er blevet givet opgaven at fremme helsereformen. Herren ønsker at Hans folk skal være i harmoni med hinanden. Som du må vide, skal vi ikke forlade det standpunkt som har været i de sidste femogtredive år, Herren har påbudt os at stå fast. Pas på med hvordan du sætter dig op imod helsereformens arbejde. Det vil gå fremad, for det er Herrens middel at formindske vor verdens lidelser og rense Sit folk.

Pas på med hvilken attitude du har, så du ikke er årsag til splittelse. Min bror, selvom du ikke får bibragt dit liv og din familie den velsignelse, der kommer af at følge helsereformens principper, så skad ikke andre ved at modsætte dig det lys, som Gud har givet dig over dette emne.

Selvom vi ikke sætter brugen af kødspiser på prøve, selvom vi ikke behøver at tvinge nogen til at opgive dens brug, så er det vor pligt at anmode om at ingen prædikant i konferensen skal tage let på eller modsætte sig reformbudskabet på dette punkt. Hvis du, i det lys som Gud har givet om kødspisers indvirkning på organismen, stadig vil fortsætte med at spise kød, må du tage konsekvenserne. Men tag ikke stilling før folk vil lade dem tro, at det ikke er nødvendigt at gennemgå en reform, angående kødspiser, fordi Herren kalder til reform. Herren har givet os arbejdet at proklamere helsereformens budskab, og hvis du ikke kan gå frem i deres rækker, som giver dette budskab, skal du ikke gøre dette til det fremtrædende. Ved at modarbejde dine medarbejders anstrengelser, som underviser i helsereformen, er du ude af orden, og arbejder på den forkerte side.—*Brev 48, 1902.*

[665]

Evangelie-medarbejderens stemme.

Prædikanten er Guds talerør—Det menneske som accepter sin position som Guds talerør, bør tænke over hvor nødvendigt det er at han bringer sandheden, med al den nåde og forstand han kan, så intet går tabt i den sandhed der præsenteres for folk. Dem som blot anser det for et lille problem at tale ufuldkomment, de vanærer Gud. — *Manuskript 107, 1898.*

I fulde og runde toner—Evnen til at kunne tale klart og tydeligt og med en fyldig, vel afrundet stemme er uvurderlig i en hvilken som helst beskæftigelse. Denne evne er uundværlig for dem, som ønsker

at blive prædikanter, evangelister, bibelarbejdere eller kolportører. De som har planer om at virke i disse stillinger, bør oplæres til at bruge stemmen på en sådan måde at det vil gøre et afgjort godt indtryk når de taler til folk om sandheden. Sandheden må ikke skades ved at blive fremholdt med en mangelfuld udtale.—*Vidnesbyrd for menigheden*, bind 6, 380. (1900)

Tale klart og udtrykkeligt—Alle medarbejdere, uanset om de taler fra talerstolen eller giver bibellæsninger, skal lære at tale på en klar og udtrykkelig måde.—*Brev* 200, 1903.

[666] **Bibellæserens stemme er blød og melodisk**—Den som holder bibellæsninger i forsamlingen eller i familiekredsen, bør kunne læse med et blødt og klangfuldt tonefald som vil vække tilhørerne. — *Vidnesbyrd for menigheden*, bind 6, 381. (1900)

Overbevisende og virkningsfuldt—At kunne læse korrekt og med rette eftertryk, er af højeste værdi. Uanset hvor megen kundskab du kan få i andre linier, hvis du ikke opdyrker din stemme og måde at tale på, så at du kan tale og læse klart og med forstand, så vil al din lærdom ikke være til nytte; for uden stemmekultur kan du ikke kommunikere det hurtigt og klart som du har lært.

At lære at fortælle overbevisende og udtrykkeligt, det som man ved, er af særlig værdi for dem som ønsker at blive medarbejdere i Guds sag. Jo mere udtryk du kan lægge i sandhedens ord, des mere effektivt vil disse ord være, for dem som lytter. En ordentlig præsentation af Herrens sandhed er af værdi for vor største arbejde. Lad de studerende i oplæring for Mesterens tjeneste anstrenge sig beslutsomt for at lære at tale korrekt og med magt, så at når de taler med andre om sandheden, eller er de involveret i offentlig virksomhed, må de overbringe sandheder af himmelsk oprindelse, på ordentlig måde.—*Manuskript* 131, 1902.

[667] **Talerens stemme påvirker beslutningen**—Nogle ødelægger det højtidelige indtryk de kunne have givet folk, ved at løfte deres stemmer til et meget højt leje og råbe og skrigte sandheden ud. Når sandheden fremstilles på denne måde, mister den meget af sin sødme, sin kraft og alvor. Men hvis røsten har den rette klang, hvis den er højtidelig og er så moduleret så den er helt gribende, vil den give et meget bedre indtryk. Det var i dette toneleje Kristus underviste sine disciple. Han indgød alvor i dem, han talte på en gribende måde. Men dette meget høje og skrigende leje—hvad udretter dette? Det

giver ikke folk et mere ophøjet syn af sandheden og giver dem ikke et mere dybt indtryk. Det skaber kun ubehagelige fornemmelser for tilhørerne og trætter talerens stemmeorgan. Stemmens toneleje har meget at gøre med påvirkningen af tilhørernes hjerter. — *Vidnesbyrd for menigheden*, bind 2, side 615. (1871)

Ordentlig brug af stemme-organerne—Stemmeorganerne bør have omhyggelig opmærksomhed og oplæring. De styrkes ved rigtig brug, men svækkes hvis de bruges utilbørligt. Bruges de overdrevent, som at holde lange prædikener, vil det, hvis det ofte gentages, ikke kun skade taleorganerne, men belaste hele nervesystemet for meget. Den fintfølende harpe på tusindvis strenge, bliver træt, og kommer ud af stemning, og laver disharmoni i stedet for melodier.

For enhver taler er det således vigtigt at holde stemmeorganerne ved lige, som at holde dem i sund tilstand, så han kan tale livets ord til folk. Enhver bør have forstand på de bedste måder at bruge sine gudsgivne evner på, og bør praktisere det han lærer. Det er ikke nødvendigt at tale med høj stemme eller i højt leje; dette pådrager taleren stor skade. Hurtig tale ødelægger meget af prædikens virkning; for ordene kan ikke gøres så tydelige og klare som hvis de siges med fuldt overlæg, giver tilhørerne tid til at tage meningen i ethvert ord.

Menneskestemmen er en dyrebar gave fra Gud; den er en kraft for godt, og Herren ønsker at Hans tjenere skal bevare dens gribende evne og melodi. Stemmen bør opdyrkes sådan at den fremmer sin musikalske kvalitet, så den må falde behageligt i øret og gøre indtryk på hjertet. . . . .

[668]

Herren forlanger at menneskeagenten ikke handler ud fra impulser når han taler, men handler stille og taler langsomt, og lad Helligånden give sin virkning på sandheden. Tro aldrig at du ved arbejde dig selv op til en forløsende passion, tale ud fra impulser og lade dine følelser løfte din røst til et unaturligt toneleje, at du beviser Guds store kraft over dig. . . . .

Din indflydelse er vidtrækkende, og dine kræfter til at tale bør være under fornuftens kontrol. Når du belaster taleorganerne, går stemmens modulationer tabt. Tendensen til at tale hurtigt bør overvindes beslutsomt. Gud forlanger af sine menneskereds-kaber, al den tjeneste som mennesker kan give. Alle de talenter der er betroet menneskeagenten skal der værnes om og påskønnes, og bruges som

en dyrebar gave fra himlen. Medarbejderne på høstmarken, er Gud udpegede agenter, kanaler som Han kan bibringe himlens lys igennem. Ryggesløs og ubetænksomt brug af nogen af deres gudsgivne kræfter, formindsker deres virkeevne, så når der er mest brug for det, og der kan gøres allerbedst godt, er de så svage, syge og forkrøblede at de kun kan udrette lidt.—*Særlige vidnesbyrd*, Serie A, Nr. 7, s. 9-11. (1874)

[669] **Stemmekultur er vigtigt for prædikanten**—Lærerne på vore skoler bør ikke tolerere kejtede fagter og klodsede gestikulationer hos de studerende, forkert toneleje i oplæsning, eller ukorrekt tonefald eller eftertryk. Talens og stemmens udvikling bør tilskyndes hos alle de studerende. På grund af skødesløs og forkert oplæring, pådrages der ofte vaner som er til stor hindring for en prædikants arbejde, som ellers har et uddannet talent. Den studerende må indprentes med at han har det i sin kraft, ved at kombinere nådegaver med anstrengelser, og gøre sig selv til en mand. De mentale og fysiske evner som Gud har begavet ham med, må opelskede og smerteudholdende anstrengelse, blive en kraft, der gavner sit medmenneske. — *Manuskript 22*, 1886.

Oplæring af stemmen— Stemmeudviklingen indtager en vigtig plads inden for legemskultur, fordi den tjener til at udvikle og styrke lungerne og således værne mod sygdom. Pas på, at mavemusklernes får frit spil under åndedrættet, og at åndedrætsorganerne er ubesværede, så der sikres den rigtige foredragsmåde ved oplæsning og tale. Sørg for, at det snarere bliver mavens muskler, der belastes, end strubens. På denne måde kan man forebygge megen træthed og alvorlige sygdomme i halsen og lungerne. Der bør lægges megen vægt på at tilegne sig en tydelig udtale, en jævn, korrekt afpasset toneføring og en ikke for hastig foredragsmåde. — *Uddannelse*, side 199. (1903)

Tale lige så nemt til tusinder, som til ti.— Når I taler fra struben og lader ordene komme ud fra de øverste stemmelejer, irriteres og pirres stemmeorganerne hele tiden og er ikke den bedste måde at bevare dem sunde eller at forøge deres effektivitet på. I burde lade jer inspirere helt og fuldt og lade bevægelserne komme fra bugmusklerne. Lad kun lungerne være budskabets kanal, men stol ikke kun på deres arbejde. Hvis I lader jeres ord komme dybt nede

fra, bruger bugmusklerne, kan I lige så let tale til tusinde som til ti.
— *Vidnesbyrd for menigheden* bind 2, side 616, (1871)

Bemærk den rette vejtrækning—Prædikanten bør indtage en rank holdning og tale langsomt, bestemt og tydeligt, idet han med passende mellemrum foretager en fuld indånding af luft og udsender ordene ved hjælp af underlivsmusklerne. Dersom prædikanterne vil følge denne enkle regel og for øvrigt overholde sundhedens love i andre henseender, vil de kunne bevare deres liv og arbejdsdygtighed meget længere end mænd i nogen anden livsstilling. Brystkassen vil udvides og . . . . oftest kunne undgå hæshed selv ved en stadig brug af taleorganerne. I stedet for at pådrage sig lungetæring ved deres foredrag kan vore prædikanter ved forsigtighed overvinde ethvert anlæg til denne sygdom.—*Vidnesbyrd for menigheden* bind 2, side 4, 404. (1880)

[670]

Tale langsomt og roligt—I mine yngre dage plejede jeg at tale for højt. Herren har vist mig at jeg ikke kunne gøre det rette indtryk på folk ved at få stemmen på et unaturligt leje. Så blev Kristus præsenteret for mig, og Hans måde at tale på; og der var en liflig melodi i hans stemme. Hans stemme nåde dem som lyttede på, på en langsom og rolig måde, og hans ord trængte ind i deres hjerter, og de var i stand til at gribe hvad Han sagde, før den næste sætning blev sagt. Nogle har det sådan at de må haste direkte videre, ellers vil de miste inspirationen, og folk vil miste inspirationen. Hvis det gælder inspiration, så lad dem miste den, og jo hurtigere des bedre.—*Manuskript* 19b, 1890.

Evangelistens personlige udseende.

Evangelistens personlighed—Ud fra det lys jeg har haft, er prædikantgerningen et helligt og ophøjet embede og dem som påtager sig det, bør have Kristus i deres hjerter og vise et alvorligt ønske om, i alle deres handlinger, i deres klædeform, i deres tale, selv i deres måde at tale på, at fremstille ham på en værdig måde for folk.
. . . .

[671]

Vore ord, vore handlinger, vor opførsel, vore klæder alt bør forkynde. Ikke kun med vore ord bør vi tale til folk, men alt der passer sig for vor person bør være en prædiken for dem.—*Vidnesbyrd for menigheden* bind 2, 615, 618. (1871)

Sjæle er gået tabt på grund af ligegyldighed—En prædikant som er skødesløs i sit udseende skader ofte dem som har god smag og fine følelser. Dem som er mangelfulde i dette, burde rette deres fejl og være mere varsomme. Tabet af visse sjæle vil til sidst kunne føres tilbage til prædikantens usoignering. Den første optræden gav folk et dårligt indtryk fordi de ikke på nogen måde kunne kæde hans opførsel sammen med de sandheder han giver. Klæderne sagde ham imod; og det indtryk man fik var at det folk han repræsenterede var, er en skødesløs gruppe som ikke bekymrede sig om deres klæder og hans tilhører ønskede ikke at have noget at gøre med sådanne folk. — *Vidnesbyrd for menigheden* bind 2, 613. (1871)

Smag, farver og pasform—Men se den klædestil vore prædikanter har i dag. Nogle som har med hellige ting at gøre, klæder sig så forkert at det vil ødelægge indflydelsen fra deres arbejde. Der er en synlig mangel på sans for farver og ordenlighed. Hvilket indtryk giver en sådan klædemåde? Det er det arbejde vi har der ikke betragtes som mere helligt eller ophøjet end almindeligt arbejde, som at pløje mark. Prædikanten bringer, ved sit eksempel, hellige ting ned på niveau med andre ting. — *Vidnesbyrd for menigheden* bind 2, 614. (1871)

[672] **Valg af farver**— Sorte eller mørke materialer klæder sig mere for en prædikant bag en talerstol og vil give folk et bedre indtryk end en kombination af to eller tre forskellige farver i hans klæder ville gøre. — *Vidnesbyrd for menigheden* bind 2, 610. (1871)

Sømmelige klæder og optræden—I klæder og optræden skal vi vise sømmelighed. Vi skal aldrig være upassende og usoignerede i vort udseende eller vort arbejde.—*Brev* 49, 1902.

Den kvindelige medarbejder bedømmes på tøjet—Man kan bedømme et menneskes karakter efter, hvordan det klæder sig. En forfinet smag og et forædlet sind vil åbenbare sig gennem valget af enkelt og hensigtsmæssigt tøj. En enkel og ren smag med hensyn til påklædningen og en beskeden optræden vil have stor betydning ved at omgive en ung kvinde med denne atmosfære af hellig tilbageholdenhed, som vil være hende et værn mod tusinde farer.—*Uddannelse*, s. 250.(1903)

Ikke-troende påskønner enkle klæder—Mange klæder sig som verden for at kunne øve indflydelse på de vantro; men deri tager de sørgeligt fejl. Dersom de ønsker at øve en sand indflydelse

til frelse, lad dem så efterleve deres bekendelse og vise deres tro ved deres retfærdige gerninger og gøre forskellen mellem en kristen og den verdslige tydelig. Tale, klædedragt og handling bør vidne for Gud. Da vil de sprede en hellig indflydelse overalt omkring sig og endog vantro vil skønne at de har været hos Jesus. Hvis nogen ønsker, at hans indflydelse skal veje til fordel for sandheden, lad ham så leve efter sin bekendelse og derved efterligne det ydmyge guddommelige Mønster.—*Vidnesbyrd for menigheden* bind 4, s. 633, 634. (1881)

Stolthed over klæder er anstødssten for ikke-troende—Mangen sjæl, som har været overbevist om sandheden, er blevet ledet til at tage afstand fra den, på grund af den stolthed og kærlighed til verden, som vore søstre har udvist. Den lære, der blev forkyndt, syntes at være klar og harmonisk og tilhørerne følte, at de måtte løfte et tungt kors ved at modtage sandheden. Når de har set vore søstre optræde i så iøjnefaldende dragter, har de sagt: „Disse mennesker klæder sig fuldstændig, som vi gør. I virkeligheden kan de ikke tro hvad de bekender sig til; og når alt kommer til alt, må de være bedragne. Hvis de virkelig troede, at Kristus snart skulle komme og at hver eneste sjæls sag skulle afgøres enten til evigt liv eller til evig død, kunne de ikke ofre tid og penge til at klæde sig efter den rådende mode.“ Hvor lidt disse søstre, som bekender sig til at være troende, dog vidste om den prædiken, deres klædedragt holdt!

[673]

Vore ord, vore handlinger og vore klæder er daglige, levende prædikener, der samler med Kristus eller adspredes. Dette er ikke en ubetydelig sag, der kan afvises med en spøg. Spørgsmålet om klædedragt kræver alvorlig overvejelse og megen bøn. Mange vantro mennesker har følt, at de ikke gjorde ret i at tillade sig, at blive modens slaver; men når de har set nogle, der fører en høj bekendelse om gudsfrygt, klæde sig, som verdens mennesker klæder sig og finde behag i letsindigt selskab, drager de den slutning, at der ikke kan være noget urigtigt i en sådan handlemåde. — *Vidnesbyrd for menigheden* bind 4, 641. (1881)

Enkle klæder vil ikke sætte fattige i forlegenhed—Vore klæder bør være tydelige og enkle, så når vi besøger den fattige, vil de ikke blive forlegne over modsætningerne mellem vort udseende og deres eget.—*Evangeliets tjenere*, 189. (1915)

[674] **Klæder der sømmer sig for hellig bekendelse**—Omhyggelighed i klædedragt er en sag af betydning. Prædikanten bør klæde sig på en måde som svarer til stillingens værdighed. Enkelte prædikanter har været forsømmelige i denne henseende. I nogle tilfælde har der ikke bare været udvist mangel på smag og på orden i påklædningen, men denne har vært usigneret og sjusket.

Himmelens Gud, hvis arm bevæger verden, og som giver os livet og opholder os med sundhed, æres eller vanæres ved den klædning som bruges af dem som gør tjeneste til hans ære.—*Evangeliets tjenere*, 125. (1915)

Evangelistens hustru

Ansvarlig for hendes talenter—Et ansvar påhviler prædikantens hustru, som hun ikke burde og ikke kan bare kaste fra sig. Gud vil gøre krav på det talent, der er lånt hende, med renter. Hun bør arbejde alvorligt, trofast og samstemmende med sin mand i at vinde sjæle. Hun bør aldrig fremhæve sine ønsker, eller udtrykke en mangel på interesse i hendes mands arbejde, eller dvæle ved hjemve og usammenhængende følelser. Alle disse naturlige følelser må overvindes. Hun bør have et livsmål som gennemføres uden vaklen. Hvad nu hvis dette strider mod følelser, behag og en naturlig smag? Dette bør ofres med glæde og lethed for gøre godt og vinde sjæle.

[675] Prædikanternes hustruer bør leve et indviet og helliget liv. Men nogle vil nyde godt af en religion, som der ikke er noget kors i, og som ikke kræver nogen selvfornægtelse og anstrengelse fra deres side. I stedet for selv at være ophøjede og lære fra Gud, for at få styrke og bære deres personlige ansvar, har de det meste af tiden været afhængige af andre og fået deres åndelige liv fra dem. Hvis de bare ville lære tillidsfuldhed, i barnlig tillid, til Gud og have deres hengivenhed samlet i Jesus og lede deres liv ud fra Kristus, den levende Vin, hvilken masse godt kunne de gøre, hvilken hjælp kunne de være for andre, hvilken støtte for deres mænd og hvilken løn ville være deres ved enden!—*Vidnesbyrd for menigheden* bind 1, s. 452, 453. (1864)

Ledsage manden i sjælevinding—Hvis en prædikanthustru ledsager sin mand på hans rejser, bør hun ikke gå efter sin egen

særlige lyst, ved at snakke og vente på ham, men hun skal arbejde med ham. Hun bør have den samme interesse, som han har, for at gøre godt. Hun bør være villig til at følge sin mand, hvis hjemmeplichterne ikke forhindrer det og hun bør hjælpe ham i hans anstrengelser for at vinde sjæle. Med beskedenhed og ydmyghed og dog med en pæn selvtillid, bør hun have en dragende indflydelse på personerne omkring hende og bør gøre sin del og bære sit kors og byrde ved møderne, omkring familiealteret og i samtale omkring kaminen. Folk forventer dette og de har ret til at forvente det. Hvis disse forventninger ikke erkendes, er mandens påvirkning mere end halvt nedbrudt.

Prædikantens hustru kan gøre meget hvis hun vil. Hvis hun har den selvopofrende ånd og har en kærlighed for sjæle, kan hun gøre næsten lige så meget godt sammen med ham. En søstermedarbejder i sandhedens sag kan forstå og komme ind i visse sager, særligt blandt søstrene, som prædikanten ikke kan.—*Vidnesbyrd for menigheden* bind 1, s. 452. (1864)

Klæder for prædikanthustruerne—Navnlig bør vore prædikanters hustruer være forsigtige, at de ikke afviger fra bibelens tydelige lærdomme angående klædedragt. Mange ser på disse påbud som værende for gammeldags til at fortjene opmærksomhed; men han, som gav dem til sine disciple, foreslog, hvilke farer kærligheden til klædedragt ville medføre i vor tid og sendte os denne advarsel. Vil vi agte på advarselen og handle klogt? Overdådighed i påklædning tiltager stadig. Endnu har vi ikke set afslutningen derpå. Moden er stadig skiftende og vore søstre følger den, uden hensyn til tid eller udgifter. Til påklædning ofres der en stor mængde midler, der burde tilbageleveres til Gud som er giveren.—*Vidnesbyrd for menigheden* bind 4, 630, 631. (1864)

[676]

Hjemmereligionens eksempel—Lad prædikantens hustru som har barn, huske på at hun har en missionsmark i sit hjem, hvor hun bør arbejde med utrættelig energi og en aldrig svigtende nidkærlighed og i erkendelsen af at frugterne af hendes gerning vil vedvare gennem al evighed. Er hendes børns sjæle ikke lige værdifulde som hedningenes? Lad hende derfor tage sig af dem med kærlig omhu. På hende hvile det ansvar at vise verden hvilken kraft og ynde Guds frygt i hjemmet indebærer. Hun bør lade sig lede af principper, ikke af indskydelser, og hun bør arbejde i bevidstheden om at Gud er

hendes hjælper. Hun må ikke tillade noget at aflede hende fra hendes mission.

Den mor som har en inderlig forbindelse med Kristus, øver en indflydelse af uberegnelig værdi. Hennes tjeneste i kærlighed gør hjemmet til et Betel. Kristus virker sammen med hende og forvandler livets almindelige vand til himmelsk vin. Hennes børn vil vokse op og blive til en velsignelse og en hæder for hende i dette liv og i det tilkommende. — *Evangeliets tjenere*, 206. (1915)

[677] **Det vigtige arbejde der hjemme**—Dersom gifte mænd går ud i virksomheden og efterlader sine hustruer hjemme for at tage sig af børnene, udfører hustruen og moderen et ligeså stort og vigtigt arbejde som manden og faderen. Mens den ene er ude på missionsfeltet, er den anden en hjemmets missionær, hvis bekymringer og sorger og byrder ofte langt overstiger mandens og farens. Moderen har en højtidelig og betydningsfuld gerning på at tilpasse børnenes sind og karakter, oplære dem til at gøre nytte her i tiden og berede dem for det tilkommende udødelige liv.

Manden som virker ude på det åbne missionsfelt, bliver måske æret af mennesker, mens hun som slider hjemme, muligvis ikke har nogen anerkendelse for sin gerning; men dersom hun arbejder med sin families bedste interesser for øje og søger at danne børnenes karakter efter det guddommelige mønster, vil den regnskabsførende engel skrive hendes navn som en af de største missionærer i verden.

Prædikantens hustru kan være en stor hjælp for sin mand ved at søge at lette hans byrde, dersom hun bevarer sin egen sjæl i Guds kærlighed. Hun kan lære sine børn Guds Ord. Hun kan styre sit eget hus på en økonomisk og forsigtig måde. Sammen med sin mand kan hun opdrage børnene til sparsommelighed i deres vaner og lære dem at begrænse sine fordringer.—*Evangeliets tjenere*, 149. (1915)

Beklagelser er dødbidende—Disse søstre er nøje forenede med Guds værk, dersom han har kaldet deres, mænd til at forkynde sandheden for vor tid. Hvis disse tjenere i sandhed er kaldet af Gud, vil de erkende sandhedens betydning. De står imellem de levende og de døde og må våge over sjæle som de, der skal aflægge regnskab. Højtideligt er deres kald og deres hustruer kan være en stor velsignelse eller en stor forbandelse for dem. De kan opmuntre dem, når de er modløse, trøste dem, når de er nedbøjede og ansprende dem til at se op og stole helt på Gud, når deres tro svigter. Eller de kan indtage et

modsat standpunkt, se på den mørke side, synes, at de har det svært, undlade at øve tro på Gud, gå til deres mænd med deres prøvelser og deres vantro, nære klage og knur i deres sind og være en dødvægt eller endog en forbandelse for dem. . . .

En hustru, der ikke er helliggjort, er den største forbandelse, en prædikant kan have. De Guds tjenere, der har været eller endnu er så ulykkeligt stillede, at de har denne lammende indflydelse i hjemmet, bør fordoble deres bønner og deres årvågenhed, indtage et fast, bestemt standpunkt og ikke lade dette mørke nedtrykke dem. De bør klynge sig nærmere til Gud, være faste og bestemte, styre deres eget hus vel og leve sådan, at de kan have Guds velbehag og englenes beskyttelse. Men dersom de følger sig efter deres uomvendte hustruers ønsker, falder Guds mishag over deres bolig. Guds ark kan ikke forblive i huset, fordi de støtter dem og holder dem oppe i deres urigtige færd.—*Vidnesbyrd for menigheden* bind 1, side 138, 139. (1856)

[678]

Fasthold en høj moralstandard

Principper der opgives, markerer disse tider—Overalt ser man menneskevrage, nedbrudte familiealter og ødelagte hjem. Det råder en mærkværdig tilsidesættelse af principper, moralens ideal sænkes, og jorden forvandles hurtigt til et Sodoma. De gerninger som førte Guds straffedom over verden ved syndfloden, og som blev årsag til Sodomias ødeleggelse ved ild, er i hurtig udvikling. Vi nærmer os enden, da jorden skal renses med ild.—*Evangeliets tjenere*, 90. (1915)

Prædikanter er Satans mål—Den ondes særskilte fristelser er rettet mod prædikanterne. Han ved at de kun er mennesker som ikke selv ejer nogen nåde eller hellighed, og at evangeliets skatte er lagt i lerkar, som kun ved guddommelig kraft kan blive kar til ære. Han ved at Gud har bestemt prædikanterne til at være et mægtig middel til sjæles frelse, og at de kan have fremgang i sin gerning bare når de tillader den evige Fader at styre deres liv. Derfor søger han med al sin kløgt at lede dem til synd, da han ved at deres embede gør endnu mere synd hos dem overvættes syndig; for ved at begå synd gør de sig selv til det ondes tjenere.—*Evangeliets tjenere*, 89. (1915)

[679]

Balanceret værdighed og omgængelighed—Renhed og sømmelighed i opførsel er et emne som vi må give agt på. Vi må være på vagt mod de synder som råder i denne fordærvede tid. Lad ikke Kristi udsendinge nedlade sig til letsindig tale, til fortrolighed med kvinder, enten disse er gifte eller ugifte. Lad dem med sømmelig værdighed holde sig på sin rette plads; men på samme tid kan de være omgængelige, venlige og høflige mod alle. De bør være hævet over alt som har skin af det simple og det familiære. Dette er forbuden grund, hvor det er utrygt at sætte sine fødder. Hvert ord og hver handling bør kunne bidrage til at højne, rene og forædle. Tankeløshed i sådanne ting er synd.—*Evangeliets tjener*, 89. (1915)

Irettesæt kvinders smiger—Nogle gange vil du smigres af mennesker, men oftere af kvinder. Især når du bringer sandheden ind på nye marker, vil du møde personer, som vil komme med denne onde smiger. Som en Kristi tjener må du foragte smiger; undgå det som du vil med en giftslange. Irettesæt den kvinde som vil rose din smarthed, holde din hånd så længe som hun kan tilbageholde den i sin egen. Hav kun lidt at sige til personer i denne klasse; for de er Satans agenter, og gennemfører hans planer ved at lægge lokkesnarer der fortryller dig bort fra hellighedens sti. Enhver fornuftig kristen kvinde vil gøre sin del; hun vil forstå Satans bedrag, og vil ikke samarbejde med ham.

[680] Få aldrig omdømmet som den prædikant kvinder særlig godt kan lide. Undgå deres selskab, som i deres kunster, på mindste måde vil svække dit mål at gøre det rigtige, eller få plettet din rene samvittighed. Giv dem ikke din tid eller tillid; for de vil lade dine følelser berøve din åndelige styrke. Gør intet blandt fremmede, i togvogne, i hjem, på gader, som har det mindste udseende af ondt.—*The Review and Herald*, 8. juli, 1884.

Undgå alt der nærmer sig ondskab—Når nogen, der hævder at undervise i sandheden er tilbøjelig til at være meget sammen med unge, endog gifte kvinder, når han gør sig fortrolig med deres personer, eller ofte findes i samtale med dem på en fortrolig måde, så vær bekymret for ham; sandhedens rene principper er ikke indvævet i hans sjæl. Sådanne er ikke medarbejdere sammen med Jesus; de er ikke i Kristus, og Kristus er ikke i dem. De behøver en gennemgribende omvendelse, før Gud kan antage deres arbejde. Sandheden af himmelsk oprindelse fornedrer aldrig modtageren, leder ham aldrig

til den mindste tilnærmelse mod upassende fortrolighed; tværtimod helliggør den troende, renser hans smag, ophøjer og forædler ham og fører ham ind i en tættere forbindelse med Jesus. Den leder ham til at agte på apostlen Paulus' formaninger om at afholde sig fra selve udseendet af ondskab, så der ikke skal tales ondt om det gode, han gør. . . .

Mennesker som gør Guds arbejde, og som har Kristus blivende i deres hjerter, vil ikke fornede moralitetens standard, men vil søge at ophøje den. De vil ikke finde behag i at kvinders smiger, eller blive forkælet af dem. Lad både unge og gifte mænd sige: "Fingrene væk!" Jeg vil ikke give den mindste anledning til dårlig omtale af mig. Mit gode navn er af langt større værdi end guld eller sølv. Lad mig bevare det uplettet. Hvis mennesker angriber det navn, skal det ikke være fordi jeg har givet dem anledning til det, men af samme grund som de der talte falsk om Kristus — fordi de hadede hans karakters renhed og hellighed; for det var en konstant irettesættelse for dem.

[681]

Jeg ønsker at jeg kunne indprente enhver arbejdsmand i Guds sag, om det store stadige behov for alvorlig bøn. De kan ikke hele tiden være på deres knæ, men de kan opløfte deres hjerter til Gud. Det er den måde som Enok vandrede med Gud på.—*The Review and Herald*, 10. november, 1885.

Forsvare sjælen—Der vil være kvinder som vil blive fristere, og som vil gøre deres bedste for at tiltrække og vinde mænds opmærksomhed til sig. Først vil de søge at vinde deres sympati, derefter deres hengivenhed, og så påvirke dem til at bryde Guds hellige lov. Dem, som har vanæret deres sind og hengivenhed ved at sætte sig der hvor Guds Ord forbyder det, vil ikke have betænkeligheder ved at vanære Gud, ved forskellige slags afgudsdyrkelse. Gud vil overlade dem til deres nedrige følelser. Det er nødvendigt at vogte tankerne, forsvare sjælen med Guds ords formaninger; og være meget forsigtig med at enhver tanke, ethvert ord og enhver handling ikke forrådes til syndighed.—*The Review and Herald*, d. 17. maj, 1887.

Pas på det sikre værn—Vor store modstander har menneskelige redskaber, som stadig er på jagt efter en anledning til at ødelægge sjæle, ligesom en løve lurar på sit bytte. . . . Fjernes et eneste forsvarspunkt i samvittigheden, hengiver du dig til en eneste ond vane, en eneste forsømmelse af pligtens høje krav kan det blive

[682] begyndelsen til en bedragers livsbane, som vil føre dig ind i deres rækker, der tjener Satan, medens du hele tiden bekender dig til at elske Gud og hans sag. Et øjeblik tankeløshed, et enkelt fejltrin kan vende hele dit liv ind på den urette vej. Og du vil måske aldrig få at vide, hvad det var, som forårsagede din ødelæggelse, førend kendelsen bliver udtalt: »Vig bort fra mig, I, som øver uret!“ — *Vidnesbyrd for menigheden* bind 5, s. 397, 398. (1885)

Omvendt af ikke-omvendte prædikanter—Et menneske kan høre og anerkende hele sandheden, og alligevel ikke kende til personlig dydighed, og sand erfaringsmæssig religion. Han kan forklare frelsens vej til andre, og alligevel kan han selv kastes bort. Sandheden er hellig og kraftfuld, og ransager hjertets intentioner og målsætning. Sandhedens betydning og autoritet i den store frelsesplan, er opfostret af den guddommelige Ophavsmand, og er ikke ugyldiggjort og gjort værdiløs fordi de menneskeinstrumenter der bruges til dens administration er uhellige eller upålidelige.

“Hvorfor,” spurgte et menneske som har praktiseret og stadig praktiserer ondskab, “er sjæle, som er omvendt til sandheden, under min indflydelse?” Jeg svarede: “Kristus drager hele tiden sjæle til sig, og glimter Sit eget lys på deres sti. Den der søger efter frelse får ikke lov til at læse hans karakter, som underviser ham. Hvis han selv er oprigtig, hvis han drager nær til Gud, tror på Ham, bekender hans synder, så vil han blive accepteret.—*Brev 12*, 1890.

Mellemskabsperioden

[683] **Unge medarbejder kommer ind i rækkerne**—Der er oprigtige unge mennesker som bereder sig til at komme ind i rækkerne, for at styrke yderposterne. Hvis de vandrer ydmygt med Gud, vil Han tale til dem, og instruere dem. Til dem vil jeg sige: Arbejd hvor du er, gør hvad du kan for at komme videre med den sandhed som er så dyrebar for dig. Bevar enkeltheden, og når tomheden så fyldes ud, vil du høre ordene: Ven, kom højere op. Måske er du modvillig for at vokse, men ryk frem i tillid til Gud, begynd Hans arbejde på en frisk og oprigtig erfaring og et hjerte fyldt med tro, som virker ved kærlighed og renser sjælen. Idet du tørster efter livets vand, så spørg Kristus efter det, og Han vil give dig at drikke frit af livets

vand. Han vil være et kildeudspring for dig, der springer op til evigt liv.—*Brev 9*, 1899.

Meget beror på om der begyndes rigtigt—Brugbarheden af unge mænd, som føler sig kaldede af Gud til at prædike, er i høj grad afhængig af, på hvilken måde de går ind til deres gerning. De, som er udvalgt af Gud til forkyndergerningen, vil give beviser på deres høje kald og vil på alle tænkelige måder søge at udvikle sig til dygtige arbejdere. — *Mesterens efterfølgere*, side 187. (1911)

Begynd arbejdet i selskab med ældre prædikanter—Som en forberedelse til forkyndergerningen bør unge mænd ansættes sammen med ældre prædikanter. De som har opnået en erfaring i aktiv tjeneste, bør tage unge, uerfarne arbejdere med sig ud på virkefeltet og lære dem hvordan de kan udføre en frugtbringende gerning til sjæles omvendelse. Venlig og kærlig skal disse ældre arbejdere hjælpe de yngre til at forberede sig til den virksomhed Herren måtte kalde dem til. Og de unge mænd som oplæres, bør respektere sine læreres råd, vise dem hæder for deres gudsfrygt og komme i hu at deres årelange arbejde har bragt dem visdom. . . .

Lad de ældre arbejdere være lærere, mens de selv holder sig under Guds disciplin. Lad de unge mænd anse det som en foret at blive undervist af ældre arbejdere, og lad dem bære enhver byrde som deres ungdom og erfaring vil tillade. Således uddannede Elias den israelittiske ungdom i profeternes skoler, og unge mænd, vor tid må have en lignende oplæring. Det er ikke mulig i hver enkelthed at give råd med hensyn til den del de unge bør udføre; men de bør omhyggelig undervises af de ældre arbejdere og oplæres til altid at se på ham som er troens Ophavsmand og Fuldender.—*Evangeliets tjenere*, 73. (1915)

Arbejde sammen med erfarne medarbejdere, ikke kopiere dem—De uerfarne bør ikke sendes ud alene. De bør stå side om side med ældre og erfarne prædikanter, hvor de kan uddanne dem. Men de bør sige til dem: “Du må ikke kopiere mine fagter, eller tonen i min stemme, så at ingen vil vide om du taler eller om jeg taler. Du skal stå i din egen rustning, i din egen karakter, helliget af Gud. Du skal ikke tage min karakter, eller mine gestikulationer, eller mit stemmeleje, eller mineudtryk, eller mine ord.

Jeg tror det er blevet vist mig tyve gange i min livstid, og jeg har prøvet at sige det til brødrene, men det onde er der ikke rådet

bod på. Når en af disse mænd, som ikke har erfaring med arbejdet, står ved din side, skal han ikke tænke sådan som du tænker, og se alt sådan som du ser det; så hvis du skulle opgive sandheden, vil han sige: "Jeg kan lige så godt opgive det." Lad dem stå og opnå en symmetrisk karakter fra himlens Gud; ikke for at de skal have dine ideer, og du har en formende indflydelse; men du bør føre dem direkte til bibelen som deres mønsterbillede. Betydningen af disse ting, er blevet vist mig så mange gange, at jeg føler en byrde på dette punkt.—*Manuskript* 19b, 1890.

[685] **Ikke undertrykke eller tage modet fra nye medarbejdere**—Gud har aldrig udtænkt at et menneskes bedømmelse og planer skal betragtes som det højeste. Han siger: I er Guds medarbejdere. Lad ingen begynde at undertrykke eller gøre modløse. Lad ham ikke forsøge at sætte sin rustning på sin bror, for han har ikke prøvet den. . . . Og prædikanterne skal aldrig kopiere noget menneskes gestikulationer, hans vaner, hans indstillinger, hans udtryk og hans stemmeleje. De skal ikke være noget menneskes skygge, i tanke, i følelse eller i planlægge og udføre en større helhed. Hvis Gud har gjort dig til en hyrde for hjorten, har Han kvalificeret dig til at gøre dette arbejde.—*Manuskript* 104, 1898.

Unge mænd kaldes til tjeneste på frontlinien—Mennesker med gråt hår bør vandre varsomt og give unge mennesker som søger vækst, enhver anledning til at komme frem til fronten. De ældre mænd bør ikke føle at det er en vanære for dem, for de yngre mænd, som må bruge deres evner og som må fylde deres steder hver i sær, må blive til mænd der kan stoles på, og komme frem til fronten. Dem som er ældre bør opmuntre de yngre til at udvikle deres talenter.

Vi behøver mænd som vil gribe fat i arbejdet, som de mener det. De yngre mænd må have anledninger til at udvikle sig.—*Brev* 97, 1896.

At få anerkendelse—Han indvilgede i at bringe Sine disciple frem for store skarer og give dem omdømme, at mange vil genkende dem i deres arbejde, at de arbejdede som Kristus gjorde. De allerførste barmhjertighedsgerninger som vor Herre gav, vil åbne døren for Hans disciple.—*Brev* 252, 1906.

Unge medarbejdere i disciplinærskole—Lad os behandle de yngre medlemmer i Herrens familie med respekt. De unge mænd der netop er gået ind i prædikantgerningen, kan gøre mange fejltagelser,

men de ældre prædikanter er ikke fri for fejl, uanset de mange år som de har arbejdet i. Herren vil tage disse unge mænd i sin Egen hånd, nogle gange vil han besøge dem, og lade dem lide for deres fejltagelser, men aldrig svigte dem. Han giver dem anledning til at blive medlemmer af den kongelige familie, børn af den himmelske Konge.—*Manuskript* 127, 1902.

[686]

Unge mænd kaldes ud til høstmarken—Herren kalder på unge mænd til at gå ud på høstmarken og arbejde ihærdigt som høstfolk. Han kalder på dem til at arbejde for Ham, ikke at arbejde for menigheder der allerede er oprettet, men for at knytte de erfarne medarbejdere til dem på den store høstmark. Lad dygtige unge mennesker gå ud og bruge deres talenter. Idet de går ud, så lad dem stole på Herrens vejledning. . . .

Det er det arbejde som unge mennesker bør opmuntres til at gøre, ikke at tale for en tilhørerskarer som ikke behøver deres umodne arbejde, som godt er klar over dette, og ikke mærker Åndens dragen. Herren har ikke givet de unge mennesker arbejdet ude blandt menighederne. Deres første opgave er at lære lektier i forskellige linier fra den store Lærer. . . .

Hvad sagde Kristus til Sine disciple?—Hvis nogen tjener Mig, så lad ham følge Mig.“ Dette er den regel der gives i Guds Ord. Ved at studere Kristi liv, så lad medarbejderne finde ud af hvordan Han levede og arbejdede. Lad dem hver dag stræbe efter Kristi liv, søge efter at kende Herrens vej.—*Manuskript* 75, 1900.

Efter tolv måneders trængsel—For dem som Han kalder til at arbejde i tjenesten, vil Herren give taktfølelse, dygtighed og forståelse. Efter at have arbejdet i tolv måneder i det evangeliske arbejde, har et menneske ingen frugter at vise sine anstrengelser; hvis de folk som han arbejdede for ikke blev hjulpet, hvis han ikke opløftede standarden på nye steder, og sjæle ikke blev omvendte af hans arbejde, så mennesker skulle ydmyge sit hjerte for Gud, og prøve at blive klar over om han ikke var gået fejl af sit kald. Den løn konferensen betalte, bør gives dem som viser frugter af deres arbejde. Den person som genkender Gud, som sin virkekraft, som har et sandt begreb om sjæles værdi, hvis hjerte er fyldt med Kristi kærlighed, de give et frugtbart arbejde. — *Manuskript* 26, 1905.

[687]

Kald til og forflyttelse af evangelisk medarbejder

Flytte til områder, er ikke er advaret—Ofte ønskede de indbyggere i byen som Kristus arbejde for, at han skal blive hos dem og fortsætte sit arbejde iblandt dem. Men Han måtte fortælle dem at Han måtte gå videre til byerne, som ikke havde hørt de sandheder, som han skulle overbringe. Efter at han har givet sandheden på et sted, lod Han folk bygge videre på det Han havde givet dem, imedens han gik til et andet sted. I dag skal de følge op på Hans arbejdsmetoder, som Han har overleveret Sit arbejde til. Vi skal gå fra sted til sted, og fremføre budskabet. Lige så snart at sandheden er blevet proklameret på et sted, skal vi gå videre for at advare andre.— *Manuskript 71*, 1903.

[688] **Flyt dig kun når skyen har løftet sig**—Bliv ikke rastløse eller troløse; tag rustningen på for krig, styrk jeres sjæle i Gud, og så kan I handle tappert. I Gud er jeres styrke og virkekraft. . . . Når skyen løftes op, og Gud indikerer at det er jeres opgave at åbne arbejdet op for en anden mark, kan I bevæge jer forstandsmæssigt. Svigt ikke arbejdsmarken, når der stadig er så meget at gøre og mangler at blive gjort.—*Brev 77*, 1895.

Pligtens stemme—Pligtens stemme er Guds stemme,—en medfødt, himmelsk sendt vejleder. — *Counsels on Health*, side 562. (1896)

Må vide at Gud leder—Men vi skal ikke lægge ansvaret for vor pligt over på andre og vente på, at de skal fortælle os, hvad vi skal gøre. Vi kan ikke gøre os afhængige af menneskers råd. Herren vil lære os, hvad der er vor pligt, lige så villigt, som han vil lære andre det. Når vi kommer til ham i tro, vil han personligt åbenbare os sine hemmeligheder. . . . De, som beslutter sig til ikke i nogen retning at gøre noget, der kan mishage Gud, vil, når de har fremlagt sagen for ham, nøjagtigt vide, hvilken vej de skal følge. Og de vil ikke blot modtage visdom, men også styrke.—*Den store mester*, side 457. (1898)

Medarbejdere med fornemmelse for deres pligt—I enhver bevægelse fremad som Gud har ledt os til at gøre, til ethvert skridt som Guds folk vinder, har der været hurtige sataniske redskaber blandt os, der står tilbage og antyder tvivl og vantro og kaster forhindringer på vor vej og svækker vor tro og vort mod. Vi har måttet stå

som krigere og måttet kæmpe os vej gennem en oprejst modstand. Dette har gjort vort arbejde ti gange hårdere end det ellers ville have været. Vi har måttet stå lige så faste og uopgivende som en klippe.

Nogle . . . synes aldrig at have et standpunkt hvor de kan stå fast og sikkert, rede til at kæmpe hvis det behøves når Gud kalder efter trofaste soldater der står ved pligtsposten. Der er dem som ikke vil angribe fjenden skønt Gud forlanger at de skal. De vil ikke gøre noget før andre har kæmpet slaget og vundet sejr over dem og så vil de dele byttet. Hvor meget kan Gud regne med sådanne soldater? De regnes for at være krystere i hans sag.—*Vidnesbyrd for menigheden* bind 3, s. 315, 316. (1873)

Evangelister skal fuldende deres anstrengelser—Jeg ved ikke andet om ældre ___s sag end at han er blevet brugt af Herren i Hans arbejde i Los Angeles, og at han er blevet velsignet rigt. Over et hundrede har taget ståsted for sandheden, som resultat af hans arbejde. Ved afslutningen af hans sidste række teltmøder, ville han skifte arbejdsmark, men han fik en anmodning, der var underskrevet af mange af Los Angeles borgere, der spurte ham om at blive og fortsætte sine møder. Herren har givet bror ___ en tilpasningsevne, med visdom til at planlægge og gennemføre sit arbejde, og Han har velsignet ham med at bringe små blade, notitser og traktater ud, som har vækket folks interesse.

[689]

Jeg vil sige: Lad bror ___ arbejde hvor hans budskab tydeligvis kan udrette meget godt. Dem som har kommet til hans møder, har givet frit af deres midler, for at understøtte det arbejde som han har gjort. . . .

Lad ham på nuværende tidspunkt blive i Los Angeles; for Herren har givet ham en markant succes med at frembære budskabet til folk. Lad ham give basunen en bestemt lyd, og vække dem som aldrig har hørt sandheden. Måtte Herren opmuntre ham til at forblive i Los Angeles indtil menighedsmedlemmerne er vækket til at tage rustningen på og vise at de har byrde for at bringe budskabet. . . .

Lad ingen, ved forskrift eller eksempel, forsøge at drage ældre ___ fra sit Gudsbestemte arbejde. Lad alle gå med ham, og fremføre arbejdet i klare linier.—*Brev 75*, 1905.

Vejledende principper for at kalde en evangelist—Om det er rigtigt for ældre ___ at forlade Los Angeles og for en tid arbejde i den nordlige by, vil jeg sige: Nogle gange må vi overlade sådanne

[690] spørgsmål mest til manden selv. Der er for mange forflytninger af mennesker som gør et godt stykke arbejde, af det arbejde som Herren har sagt skal udrettes. Nogle gange når en mand har succes med sit arbejde og interessen fortsætter godt, bør spørgsmålet om at flytte ham til en anden mark slet ikke komme til ham, fordi det blot forvirrer ham. Hvis Herren oprører Los Angeles folk på en mægtig måde, gennem teltmøder, så lad intet afbryde arbejdet. . . . Lad ingen prøve at drage ____ bort fra det sted, hvor der er dyb interesse og en ekstraordinær opåbning for den nærværende sandhed. Dette er Los Angeles' anledning.—*Brev 193, 1905.*

Medarbejdere skades af unødigt forflyttelse—Jeg tror at det gør skade at kalde medarbejdere fra en del af vingården, hvor de gør godt arbejde, til at tage til en anden mark, hvor de skal begynde helt forfra. Jeg tror det tillægger den, der kaldes, en større betydning end han i virkeligheden har, og de stakkels sjæle vil såres. Jeg advarer dig på dette punkt at flytte medarbejdere hvor det ikke er nødvendigt.—*Brev 179, 1900.*

Nyomvendte forstod ikke hvorfor medarbejdere blev flyttet—Jeg ved at bror og søster ____ ikke var fri for fejl, men at de bestræbte sig på at kende og gøre Mesterens vilje, og at de havde talenter så de kunne nå mænd kvinder, på livets højere gangstier, og at mange gennem deres arbejde må blive interesseret i sandheden. Jeg vidste en flytning ville fratage en betydningsfuld arbejdsmark, at der er brug for meget, og også at en flytning vil betyde meget for dem personligt, for de havde netop bosat sig i et passende hus. Jeg følte mig ikke fri til at påvirke dem til at flytte.

[691] Flytter de under sådanne omstændigheder til en anden mark, vil det give et dårligt indtryk hos dem som, ved deres anstrengelser, har taget imod troen. Hvis det desuden er rigtigt at de havde ubehagelige karaktertræk, ville det ikke gøre sagen bedre at sende dem til en arbejdsmark, for de vil tage deres ubehagelige karaktertræk og metoder med sig.—*Brev 48, 1907.*

Satans påfund at flytte mennesker for hurtigt—Havde prædikanten helt afvist at lytte til menneskers farvede og ensidige udtalelser, havde hans rådgivning været overensstemmelse med bibelreglen og sagt, ligesom Nehemias: “Jeg har et stort arbejde for og kan derfor ikke komme derned,” da menigheden ville have været i en langt bedre tilstand. Arbejdet med at flytte mennesker fra deres arbejds

mark, og har gentaget det igen og igen for at hele værket skal vokse. Heri er den store sjælefjendes påfund til forhindring for Guds værk. Når sjæle som er ved at beslutte sig for sandhedens sag, overlades til dårlige påvirkninger, mister de deres interesse, og det er meget sjældent at der så kan gøres så mægtigt indtryk på dem igen. Satan søger hele tiden på påfund, og kalde prædikanter bort fra hans arbejdsmark ved dette kritiske punkt, som vil resultere i hans arbejde er gået tabt.—*Manuskript 1, 1878.*

Det sejrende budskab

Når det høje råb lyder

Sandheden vil snart sejre—Enden er nær og lister sig snigende og umærkeligt ind på os ligesom tyven, der lydløst nærmer sig om natten. Måtte Herren give, at vi ikke længere skal sove som de andre, så vi kan våge og være ædru. Sandheden vil snart vinde en herlig sejr og alle, der vælger at arbejde sammen med Gud, vil sejre med den. Tiden er kort. Snart kommer natten, hvor ingen kan arbejde. — *Vidnesbyrd for menigheden* bind 9, s. 135. (1909)

Omvendelse ligesom ved pinsefesten—Den tid kommer hvor der vil være ligeså mange omvendte på en dag, som der blev på pinsefestens dag, efter at disciplene havde fået Helligånden.—*The Review and Herald*, 29. juni, 1905.

Tusindvis mangler at gå ind til lyset—Mange har ikke villet høre evangeliets budskab. De er blevet prøvet igen og igen, men mægtige forhindringer synes at have hæmmet deres fremgang. Ved tro, udholdenhed og mod vil mange overvinde disse forhindringer og gå ud i det vidunderlige lys.

Næsten umærkeligt er forhindringer blevet lagt på den lige og snævre vej. Vanskeligheder er opstået, men de vil alle forsvinde. De sikkerhedsforanstaltninger, som falske hyrder har omgivet deres menigheder med, vil være nytteløse. Tusinder vil modtage lyset og arbejde for dets udbredelse. Himmelsk visdom vil forene sig med menneskelige redskaber. Således opmuntrer vi menigheden til at rejse sig og sprede lyset, idet den sætter hele sin helligede energi ind i kampen. Således vil Guds plan blive fuldført, de tabte perler genfundet.

Profeterne har set dette herlige værk langt borte fra. De er blevet inspirerede af det og har beskrevet det på en vidunderlig måde. — *The Review and Herald*, 23. juli, 1895.

Mange frafaldne vil vende tilbage—Men når forfølgelsens storme virkelig bryder løs, vil de gode får høre den gode hyrdes røst. Selvfornægtende bestræbelser vil blive udfoldet for at frelse

de fortabte—og mange, som er kommet bort fra folden, vil vende tilbage og følge den store hyrde. Guds folk vil slutte sig sammen og vise fjenden fælles front. . . . . Kærlighed til Kristus og brødrene vil være et vidne til verden om at vi har været hos Jesus og lært af ham. Da vil det tredje englebudskab vokse til et højt råb og hele verden vil blive oplyst af Herrens herlighed. — *Vidnesbyrd for menigheden* bind 6, s. 401. (1900)

Påvirket af tryksager—Gud vil snart gøre store ting for os, hvis vi ligger ydmyge og troende for Hans fødder. . . . Mere en et tusinde vil snart blive omvendte på en dag, de fleste af dem vil få deres første overbevisning ved at læse vore tryksager. — *The Review and Herald*, 10. november, 1885.

Kraften fra 1844 gentages—Den kraft som oprørte folk så mægtig i 1844-bevægelsen vil blive genoplivet. Den tredje engels budskab vil gå frem, ikke som en hvisken, men med en høj røst.— *Vidnesbyrd for menigheden* bind 5, s. 252. (1885)

Det høje råb—Under det høje råb vil menigheden ved hjælp af deres ophøjede Herres guddommelige indgriben udbrede frelsens kundskab så meget, at lyset vil blive bragt til hver eneste by og landsby. jorden vil blive fyldt med frelsens kundskab. Guds genoplevende ånd vil lade de ivrige arbejderes anstrengelser lykkes i så overvældende grad, at lyset om den nærværende sandhed vil skinne alle vegne.—*The Review and Herald* 13. oktober, 1904.

[694]

Årsagen til forsinkelsen

Udsættes af barmhjertighed—Den lange mørke nat er prøvende, men morgnen udsættes i nåde fordi så mange vil blive fundet uforberedte, hvis Herren skulle komme. Grunden til den lange tøven har været Guds uvilje til at lade sit folk gå fortabt.—*Vidnesbyrd for menigheden* bind 2, s. 194. (1868)

Arbejdet må udføres—Hvis Guds folk havde gennemført hans forsæt og bragt nådens budskab ud til verden, ville Jesus allerede være kommet til jorden og de hellige ville være blevet budt velkommen i Guds stad. — *Vidnesbyrd for menigheden* bind 6, s. 450. (1900)

Jeg ved at hvis Guds folk havde bevaret en levende forbindelse med Ham, hvis de havde adlydt Hans ord, ville de være i det

himmelske Kanaan i dag. — *Generalkonferense Bulletin*, 30. marts, 1903.

Satan har stjålet vor fremgang—Hvis enhver Kristi stridsmand havde gjort sin pligt og hvis enhver vægter på Zions mure havde givet basunen en tydelig lyd, ville verden allerede have hørt advarselsbudskabet. Men arbejdet er flere år bag efter. Mens mennesker har sovet, er Satan ubemærket kommet os i forkøbet. — *Vidnesbyrd for menigheden* bind 9, s. 29. (1909)

[695] **Guds løfter svigter ikke**—Guds engle fortæller mennesker i deres budskaber at tiden er meget kort. Sådan er det altid blevet overbragt mig. Det er sandt at der gået mere tid end forventet, i dette budskabs første dage. Vor frelser viser sig ikke så hurtigt for os, som vi havde håbet. Men har Herrens ord svigtet? Aldrig! Det burde ihukommes at Guds løfter og trusler har samme betingelser.

Gud har betroet sit folk et arbejde der skal udrettes på jorden. Den tredje engels budskab, de troendes sind blev rettet mod den himmelske hellighed, hvor Kristus var gået ind for at gøre soning for Sit folk. Sabbatsreformen skulle føres igennem. Bruddet i Guds lov skulle heles. Budskabet måtte proklameres med høj røst, så alle jordens beboere kan få advarslen. Guds folk må rense deres sjæle ved lydighed mod sandheden, og må forberedes til at stå fejlfri for Ham ved Hans komme.

Havde adventister fastholdt deres tro, efter den store skuffelse i 1844, og fulgt samstemmende i Guds opåbende forsyn, taget imod den tredje engels budskab og proklameret det i Helligåndens kraft for verden, så ville de have set Guds frelse, Herren ville have arbejdet mægtigt i deres anstrengelser, arbejdet ville være fuldført, og Kristus ville være kommet før nu, for at tage imod Sit folk, og dette modtager sin løn. Men i tvivlens og usikkerhedens periode fulgte skuffelse, og mange adventtroende opgav deres tro. . . . Således blev arbejdet forhindret, og verden blev efterladt i mørke. Var hele adventbevægelsen forenet under Guds bud og Jesu tro, hvor anderledes ville vor historie så ikke have været.

Det var ikke Guds vilje at Kristi komme skulle forhales sådan. Gud havde ikke planlagt at Hans folk, Israel, skulle strejfe omkring i ørkenen i fyrre år. Han lovede at lede dem direkte til Kanaans land, og oprette et helligt, sundt og lykkeligt folk på det sted. Men dem det først blev forkyndt til, gik ikke ind „på grund af vantro“.

Deres hjerter var fyldt med knurren, oprør og had, og Han kunne ikke opfylde Sin pagt med dem.

I fyrre år udelukkede vantro, knurren og oprør det gamle Israel [696] fra Kanaens land. De samme synder har forhalet indgangen i det moderne Israel i det himmelske Kanaan. I ingen af tilfældene svigtede Guds løfter. Det er vantro, verslighed, ingen helligelse og stridigheder blandt Herrens bekendende folk, som har holdt os til denne syndens og sorgens verden i så mange år.—*Manuskript 4*, 1883.

Anklag ikke Gud—Vi må forblive her i denne verden på grund af så mange års opsætsighed, ligesom Israels børn måtte; men for Kristi skyld, bør Hans folk ikke lægge til sin synd, ved at anklage Gud for konsekvensen af deres egne forkerte handlemåde.—*Brev 184*, 1901.

Vi må fremskynde dagen—Ved at give evangeliet til verden, er det i vor magt at fremskynde Herrens tilbagekomst.—*Den store mester*, s. 633 eng. (1898)

Det er enhver kristens forret, ikke blot at se frem til, men at fremskynde Herren Jesu Kristi komme. Hvis alle, der bekender hans navn, bar frugt til hans ære, hvor hurtigt ville hele verden da ikke kunne tilsås med evangeliets sædekorn. Den sidste høst ville hurtigt blive moden og Kristus ville komme og samle de dyrebare korn. [697]
— *Vidnesbyrd for menigheden* bind 8, s. 22, 23. (1904)

Når Budskabet er afsluttet—Der (Herrens komme) vil ikke gå lang tid før at budskabet er båret ud til alle nationer, tungemål og folk. Skal vi, som hævder at studere profetien, glemme at Guds overbærenhed mod de onde er en del af den umådelige og barmhjertige plan, hvorved Han søger at opnå sjæles frelse?— *The Review and Herald*, 18. Juni, 1901.

Kraft til at afslutte arbejdet

Hvorfor mange svigter i sjælevinding—Mange foredrager vor tros teorier og læresætninger; men deres fremstilling er som salt uden kraft, for Helligånden arbejder ikke igennem deres trosfattige tjeneste. De har ikke åbnet hjertet for at tage imod Kristi nåde, de kender ikke Helligåndens virke, de er som smagløse måltider, for der er intet sandt ledemotiv i deres arbejde, det lykkes ikke derved at vinde sjæle for Kristus. De er ikke ikklædt Kristi retfærdighed;

det er en dragt, de aldrig bar, fuldkommen ukendt for dem, et urørt kildevæld.—*The Review and Herald*, 29. november, 1892.

Behov for at indprente ikke-troende med intensitet—Vi behøver større alvor for Kristi sag. Sandhedens højtidelige budskab bør gives med en intensitet som vil indprente ikke-troende, at Gud virker med vore anstrengelser, at den Allershøjste er den levende kilde for vor styrke.—*The Signs of the Times*, 9. december, 1886.

[698] Når vi bringer vore hjerter i samstemmighed med Kristus, og vore liv i harmoni med Hans arbejde, vil den Ånd der faldt på disciplene på pinsefestens dag, falde på os.—*The Review and Herald*, 30. juni, 1903.

Med apostlens iver—Iver for Guds ære bevægede disciplene til at bevidne sandheden med mægtig kraft. Skulle denne iver ikke brænde i vore hjerter med en længsel for at fortælle beretningen om genløsende kærlighed og Ham korsfæstet? Skal Guds kraft ikke åbenbares mægtigere end den bliver i dag, end den blev på apostlenes tid?—*Signs of the Times*, 17. Februar, 1914.

Deres krafts kilde—Efter Kristi himmelfart, var disciplene samlet på et sted for at bede ydmygt til Gud. Og efter ti dages hjerte- og selvransagelse, var vejen beredt for at Helligånden kan komme ind i de rensede og helligede sjælestempler. Hvert hjerte var fyldt med Ånden, som om Gud ønskede at vise sit folk, at det var Hans forret at velsigne dem med himlens udvalgte velsignelser. . . . Helligåndens sværd glimtede til højre og venstre. Nyslebet med kraft, borede det helt ind til sjæl og ånd blev splittet, og til marv og ben. Den afgudsdyrkelse som er blandet ind i folks gudsydkelse er blevet forkastet. Et nyt territorium er blevet lagt til Guds rige. Steder som har været golde og øde, genlyder med Hans lovprisning.—*The Review and Herald* 10. juni, 1902.

[699] **De følte byrden for sjæle**—Læg mærke til, at det var efter disciplene var kommet i fuldkommen enhed, da de ikke længere stræbte efter den højeste plads, at Ånden blev udgydt. De var alle enige. Alle uoverensstemmelser var lagt væk. Og det vidnesbyrd de giver, efter at Helligånden blev udgydt, er det samme. Læg mærke til ordene: „Og hele forsamlingen af dem, der var kommet til troen, havde ét hjerte og én sjæl.“ Ånden fra ham, der døde, således at syndere kunne leve, besjælede hele forsamlingen af troende.

Disciplene bad ikke om en velsignelse for dem selv. De var tyngede af ansvaret for sjæles frelse. Evangeliet skulle bringes ud til jordens fjerneste grænser, og de tryglede om den tildeling af kraft, som Kristus havde lovet dem. Derefter blev Helligånden udgydt, og tusinder blev omvendt på én dag. — *The Signs of the Times*, 17. februar, 1914.

En opvækket menighed—Når vi yder en fuld- og helhjertet hengivenhed til Kristi tjeneste, vil Gud anerkende dette ved at udgyde sin Ånd uden mål; men dette vil ikke finde sted, så længe den største del af menigheden ikke arbejder sammen med Gud.—*The Review and Herald*, 21. juli, 1896.

Jorden oplyst—Jeg så lysstråler skinne fra byer og landsbyer og fra jordens høje og lave steder. Guds ord blev adlydt og som et resultat heraf kom der mindesmærker for ham i hver eneste by og landsby. Hans sandhed blev forkyndt overalt i verden. — *Vidnesbyrd for menigheden* bind 9, s. 28, 29. (1909)

Hundreder og tusinder besøgte familier og åbnede Guds ord for dem. Hjerter blev overbeviste ved Helligåndens kraft og en ægte omvendelsens ånd blev synlig. Overalt blev døre åbnet for forkyndelsen af sandheden. Verden syntes at blive oplyst af en himmelsk indflydelse.—*Vidnesbyrd for menigheden* bind 9:126. (1909)

Gennem ydmyge instrumenter—Når den tid kommer, (den tredje engels budskab) da det skal forkyndes med stor kraft, vil Herren benytte sig af ydmyge redskaber og vejlede de mennesker, som vier sig til at tjene ham. Disse tjenere vil i højere grad blive skikkede til deres gerning ved Helligåndens salvelse end ved skoleuddannelse. Troende og gudfrygtige mænd vil føle sig kaldet til med hellig iver at forkynde de ord, som Gud giver dem. De vil afsløre Babylons synder. Alt vil blive afsløret de frygtelige resultater af at gennemtvinge kirkeledernes forordninger ved de borgerlige myndigheders hjælp, spiritismens fremmarch og romerkirkens hemmelige, men hurtige fremgang. Disse højtidelige advarsler vil gøre et dybt indtryk på menneskene. Tusinder og atter tusinder, som aldrig før har hørt lignende ord, vil lytte opmærksomt.—*Den store strid*, side 537. (1888)

Skarer vil slutte sig til Herrens hære—Mange . . . vil ile fra sted til sted, idet Guds Ånd tvinger dem til at bringe lyset ud til andre. Guds sandheds ord fylder dem med et brændende ønske at

[700]

oplyse dem, som er i mørke. Mange uden uddannelse vil forkynde Herrens Ord. Selv børn tvinges af Ånden til at forkynde Himmelens budskab. Ånden udgydes over alle, som vil adlyde dens anvisninger. De vil frigøre sig for menneskers metoder og forkynde sandheden i Åndens kraft. Store skarer vil komme til troen og gå ind i Herrens folks rækker. — *The Review and Herald*, 23. juli, 1895.

[701] **Tusindvis stemmer lyder advarende**—Guds tjenere vil med ansigter, der lyser af hellig iver, haste fra sted til sted for at forkynde budskabet fra Himmelen. Tusinder af røster vil forkynde advarslen over hele jorden. Der vil ske mirakler, syge vil blive helbredt, og tegn og undere vil følge de troende. Også Satan vil gøre undergerninger, falske undergerninger og endog få ild til at falde ned fra himmelen for menneskenes øjne. På den måde vil jordens beboere blive tvunget til at tage standpunkt.

Ved budskabets forkyndelse vil, det være som ved midnatsråbet i 1844, at argumenterne har en mindre fremtrædende plads end Gud Ånds dybe overbevisning. Argumenterne er jo allerede blevet fremført. Sæden er sået, og nu vil den spire og bære frugt. De skrifter, som er blevet solgt af missionsarbejdere, har gjort deres virkning, men alligevel er mange, på hvem de gjorde indtryk, blevet forhindret i helt at forstå sandheden og vise den lydighed. Nu trænger lysets stråler ind overalt, sandheden ses klart og tydeligt, og Guds oprigtige børn overskærer de bånd, der bandt dem. Hensyn til familien eller kirken er nu ude af stand til at holde dem tilbage. Sandheden er kosteligere end alt andet. Til trods, for de kræfter, som har sluttet sig sammen imod sandheden, tager et stort antal mennesker parti for Herren. — *Den store strid*, side 542. (1888)

Man betragter Helligåndens komme til menigheden som noget, der hører fremtiden til, men det er menighedens privilegium at få Helligånden nu. Søg efter den, bed for den. Vi må have den, og Himlen venter på at give den.—*The Review and Herald*, 19. marts, 1895.

Sildigregnen—Lad kristne . . . bede i tro for den lovede velsignelse, og så vil den komme. Åndens udgydelse i apostlenes dage var tidligregnen, og resultatet var herligt. Men sildigregnen vil være i overflod.—*The Signs of the Times*. 17. februar, 1914.

Anledningens time nu.

Arbejdet i dag—Den tredje engels budskab øger i omfang til et højt råb og I må ikke føle at I har ret til at forsømme dagens pligter og alligevel mene at I engang i fremtiden vil modtage en stor velsignelse, når der uden nogen indsats fra jeres side vil komme en stor vækkelse. . . . Det er i dag I må overgive jer til Gud så han kan danne jer til kar han kan glæde sig over og som er skikket for hans tjeneste. Det er i dag I må overgive jer til Gud, så I kan blive fri for egenkærlighed, misundelse, onde tanker, strid og alt som kan vanære Gud. Det er i dag I må blive rensset så I kan være beredt for velsignelsen fra det høje, for sildigregnen. For sildigregnen kommer og Guds velsignelse vil fylde enhver som er rensset for al urenhed. Det er nu vi må overgive os til Kristus, så vi kan blive beredt for den tid da velsignelsen kommer fra Herren, beredt til at blive døbt med Den Hellige Ånd. . . .

[702]

I stedet for at leve i forventning om, at der skal komme en tid med store åndelige oplevelser, må vi udnytte de muligheder vi har for at mennesker kan blive frelst. I stedet for at anstrenge os med forsøg på at finde ud af de tider og timer, Faderen har fastsat af sin egen magt, men ikke åbenbart for mennesker, må vi overlade os til Den Hellige Ånds ledelse så vi kan fylde dagens opgaver og uddele livets uforfalskede brød til mennesker som går fortabt fordi de ikke kender sandheden. — *The Review and Herald*, 22. marts, 1892.

Anledninger uden fortilfælde—I disse dage hvor der rejses meget, får man anledning til at komme i kontakt med mænd og kvinder af alle klasser og af mange nationaliteter, meget mere end i Israels dage. Rejsernes færdselsårer er blevet tusinde gange større. Gud har forberedt vejen på forunderlig måde. Trykkeriets organisation, med dets mange faciliteter, er i vor varetægt. Bibler og publikationer på mange sprog, med sandheden for denne tid, er i vore hænder, og kan hurtigt bringes ud til alle dele af verden.

Vi skal give Guds sidste advarsel til mennesker, og hvor alvorlige burde vi ikke være for at studere bibelen, og vor iver for at sprede lyset!— *The Review and Herald*, 25. januar, 1906.

[703]

Gud giver disse anledninger—En krise er umiddelbart forestående. Vi må nu i Helligåndens kraft forkynde de herlige sandheder, som angår disse sidste dage. Det vil ikke vare ret længe, før enhver

har hørt advarslen og taget sit standpunkt. Da skal enden komme. . . . Gud selv er den store Arbejdsmeister og ved sit forsyn bereder han vejen for sit værks udførelse. Han skaffer anledninger og lægger indflydelse og virkemidler til rette. Dersom hans folk giver agt på hans forsyns fingerpeg og står færdige til at samarbejde med ham, vil de se et stort værk blive udført.—*Vidnesbyrd for menigheden* bind 6:24. (1900)

National krise bringer religiøs opvækkelse.—I dag bliver både mennesker og nationer prøvet med det lod, som han, der aldrig tager fejl, holder i sin hånd. . . .

I dag forkynder tidernes tegn, at vi står på tærsklen til store og alvorlige begivenheder. Alt i verden er i oprør. Frelserens profeti om de begivenheder, der skal ske forud for hans komme, går i opfyldelse for vore øjne. Han sagde: „I skal komme til at høre krigslarm og krigsrygter ..... Thi folk skal rejse sig mod folk og rige mod rige, og der skal være hungersnød og jordskælv både her og der.“—Matt. 24,6-7.

Nutiden er af overvældende betydning for alle dem, der lever. Statsoverhoveder og statsmænd, mennesker i store og ansvarsfulde stillinger, tænkende mænd og kvinder fra alle samfundslag har opmærksomheden rettet imod de begivenheder, der sker omkring os. De lægger mærke til de forhold, der råder mellem nationerne. De bemærker, at hele situationen på denne jord skærpes og tilspidses, og er klar over, at der er noget stort og betydningsfuldt i anmarch at verden er på randen af en kolossal krise. — *Profeter og konger*, side 259. (1916)

Vor pligt i udsættelsens øjeblik—Engle holder nu krigsvindene tilbage, indtil verden er blevet advaret om den kommende dom; men det trækker op til storm og den er ved at bryde løs over verden, og når Gud befaler sine engle at slippe vindene løs, vil der blive en sådan strid, som ingen kan beskrive.....

Gud har nådigt givet os et øjeblikks udsættelse. Enhver evne, Gud har skænket os, skal benyttes til at udføre det arbejde, Herren har anvist os for dem, som er ved at omkomme i uvidenhed. . . .

Guds folk bør gøre mægtig mellemkomst for Ham, for at hjælpe nu. Og de må lægge hele deres energi i for at forkynde sandheden i løbet af den overtid der er tilstået. . . .

Hver dag omgås vi med mænd og kvinder som er bundet af dom. Hver eneste dag kan være en skillelinie for en sjæl. Hver eneste dag kan nogen have taget en beslutning som vil afgøre hans fremtidige skæbne.— *The Review and Herald*, 23. November 1905.

Konfliktens betydning—Vi forstår ikke den store konflikt mellem usynlige agenter som vi burde,—striden mellem loyale og illoyale engle. Gode og onde engle strider. Dette er ingen „få til at“—tro konflikt. Det er ikke en kamp, der efterligner noget, som vi er involveret i. Vi vil møde de mægtigste fjender, og det påhviler os at afgøre hvem skal vinde. Vi skal finde vor styrke hvor de første disciple fandt deres.—*The Signs of the Times*, 17 februar, 1914.

Hedenskab genoplivet; syndens menneske udsat—Som vi nærmer os tidens ende, vil der blive større og endnu større ydre opvisning af hedensk kraft; hedenske guddomme vil signalere deres kraft, og vil vise dem selv frem for verdens byer; og dette er allerede begyndt at tegne sig. Ved en forandring af billederne beskrev Herren Jesus for Johannes den onde karakter og forførerne indflydelse af dem som har været kendetegnet for deres forfølgelse af Guds folk. Alle behøver visdom til omhyggeligt at finde ud af det syndens mysterium der figurerer så omfattende under afslutningen af denne jords historie....

[705]

I denne tid hvor vi lever, har Herren kaldt hans folk, og givet dem et budskab at bringe. Han har kaldt dem for at fremvise det syndige menneskes ondskab, som har gjort søndagsloven til en særlig kraft, som har tænkt sig at ændre tider og love, og undertrykker Guds folk der står fast i at ære ham med overholdelsen af den eneste sande sabbat, skabelsens sabbat, hellig for Herren.—*Vidnesbyrd for prædikanter*, side 118.

Guds frygtløse budbringere—Nu i vor tid, hvor alle tings ende nærmer sig hastigt, udfolder Satan fortvivlede anstrengelser for at besnære verden. Han opfinder mange planer for at beskæftige tankerne og bortlede opmærksomheden fra de sandheder, der virker til frelse. . . .

Ondskaben er ved at nå højdepunkter, som man aldrig før har kendt, og dog er der mange af ordets tjenere, der råber: „Fred og tryghed!“ Men Guds trofaste sendebud fortsætter standhaftigt deres arbejde. Iført Guds fulde rustning må de gå frem sejrende og uden frygt og uden nogensinde at holde op med kampen, før hver

[706] eneste sjæl indenfor deres rækkevidde har modtaget budskabet om sandheden for disse tider.—*Mesterens efterfølgere*, s. 120. (1911)

Sejrens klimaks kommer hurtigt

Evangeliet har rystet verden tidligere—Ved Guds Ånds medvirken udrettede apostlene et arbejde, som rystede verden. I et enkelt slægtleds tid blev evangeliet bragt til alle folkeslag.

Det var vidunderligt, hvad der lykkedes ved Kristi udvalgte apostles tjeneste. ....

Ikke ved egen kraft udrettede apostlene deres opgave, men ved den levende Guds kraft. Deres gerning var ikke let. Den kristne menigheds første virksomhed var præget af trængsel og stor smerte. Under deres arbejde mødte disciplene både nød, bagtalelse og forfølgelse; men de regnede ikke deres liv som dyrebart for sig selv og glædede sig over at være kaldede til at lide for Kristi skyld. Ubeslutsomhed og vankelmodighed fandtes ikke indenfor deres arbejde. De var villige til både at give og til selv at gives. Bevidstheden om det ansvar, der hvilede på dem, lutrede og berigede deres erfaringer og Himmelens nåde åbenbares ved de sejre, de vandt for Kristus. Med sin almagts kraft virkede Gud gennem dem til at føre evangeliet frem til sejr. — *Mesterens efterfølgere*, s. 311-213. (1911)

[707] **Et fundament for de udvalgte**—I alle jordens lande findes der mennesker, som ikke har bøjet knæ for Baal. Når mørke skjuler jorden og dunkelhed folkene, vil disse trofaste sjæle skinne som himmelens stjerner, der kun er synlige om natten. I det hedenske Afrika, i de katolske lande i Europa og Sydamerika, i Kina, Indien, på øerne i havet og i alle de mørke afkroge af jorden, har Gud en funklende hær af udvalgte, som vil skinne midt i mørket og over for en falden verden klart åbenbare den forvandlende kraft, som findes i lydighed imod hans lov. Ja, allerede nu kan man se dem i alle lande og blandt alle tungemål og folk, og når frafaldet er størst og Satan gør sin største anstrengelse for at få „alle, både små og store, rige og fattige, frie og trælle“ til under trussel om dødsstraf at give sig selv et mærke som tegn på, at de holder en falsk hviledag, vil disse trofaste, „Guds dadelfrie børn“ som er „ulastelige og uden svig“, skinne „som himmellys i verden“. Åb. 13,16; Fil. 2,15. Jo mørkere natten er, jo klarere vil de skinne.—*Profeter og konger*, side 95. (1916)

Den sejrende menighed—Værket er snart ved at afslutte. Menighedsmedlemmernes kamplyst som har vist sig som trofaste, vil blive menighedens sejrherre.—*Brev*, 32, 1892.

Og vor guddommelige hærfører, som aldrig begår et fejlgreb, siger atter til os: „Fremad! Indtag nyt område! Løft banneret op i alle lande! „Stå op, bliv lys! For dit lys kommer, og Herrens herlighed går op over dig.“ Es. 60, 1.

Tiden er kommet da Guds budbærere folder bogrullen ud for verden. Den sandhed som indeholdes i det første, det andet og det tredje englebudskab, må gå til hver slægt og stamme og tunge og folk; den må oplyse mørket i alle verdensdele og strække sig ud til øerne i havet. Der må ikke ske nogen forhaling i dette værk.

Vort motto må være: „Frem! stadig frem!“ Himmelske engle vil gå foran os og berede vejen. Den byrde vi har for de oversøiske lande, kan aldrig lægges ned før hele jorden er blevet oplyst af Herrens herlighed. — *Evangeliets tjenere*, 348. (1915)